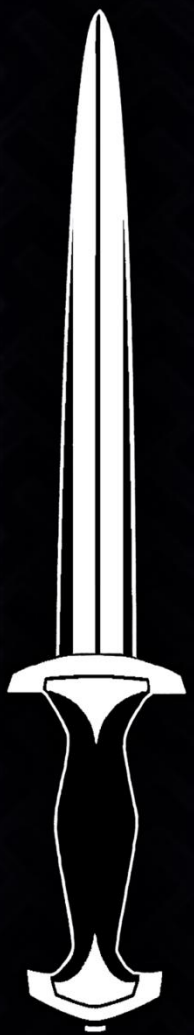
Mein Kampf

Adolf Hitler

Adolf Hitler – Mein Kampf

Vydavatel: Zentralverlag der NSDAP. Franz Eher Nachf., Mnichov, 1925

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU THOMASE DALTONA S PŘIHLÉDNUTÍM DO ORIGINÁLNÍHO VYDÁNÍ Z ROKU 1936, DOSTUPNÉ Z: https://ia903005.us.archive.org/16/items/zensiert-vor-1945/Hitler%2C%20Adolf%20-%20Mein%20Kampf%20-%20Band%201%20und%202%20%28173.%20Auflage%201936%2C%20828%20S.%2C%20Fraktur%29.www.no-zensur.de.pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva **6**

Věnování **8**

První část - Zúčtování

V rodném domě 11

Léta učení a strádání ve Vídni 37

Obecné politické úvahy z mého pobytu ve Vídni 118

Mnichov 219

Světová válka 269

Válečná propaganda 298

Revoluce 315

Počátek mé politické činnosti 346

Německá strana práce 361

Příčiny zhroucení 374

Národ a rasa 466

Počátky vývoje německé nacionálněsocialistické strany práce 543

Druhá část - Nacionálněsocialistické hnutí

Světonázor a strana 607

Stát 628

Státní příslušník a státní občan 708

Osobnost a národovecká myšlenka 714
Světonázor a organizace 729
Boj v raných dobách – význam mluveného slova 747
Boj s rudou frontou 773
Silný je nejmocnější sám 815
Základní myšlenky o smyslu a organizaci SA 829
Federalismus jako maska 883
Propaganda a organizace 921
Otázka odborů 946
Německá spojenecká politika po válce 964
Východní politika 1019
Právo na nutnou obranu 1061
Závěr **1094**

Předmluva

Dne 1. dubna 1924 jsem nastoupil na výkon trestu odnětí svobody v pevnosti Landsberg am Lech na základě rozsudku mnichovského lidového soudu z tohoto dne.

Po letech nepřetržité práce bylo nyní poprvé možné zahájit práci, o kterou mnozí žádali a kterou jsem sám považoval za přínosnou pro hnutí. Rozhodl jsem se proto věnovat dva svazky popisu nejen cílů našeho hnutí, ale i jeho vývoje. Dozvíme se z něj více než z jakéhokoli čistě doktrinářského pojednání.

To mi také poskytlo příležitost popsat svůj vlastní vývoj, nakolik je takový popis nezbytný pro pochopení prvního i druhého svazku, a vyvrátit nepodložené povídačky, které o mně šíří židovský tisk. V tomto díle se neobracím na cizí lidi, ale na ty stoupence hnutí, kterému patří jejich srdce a kteří ho chtějí studovat hlouběji. Vím, že méně lidí se dá získat psaným než mluveným slovem a že každé velké hnutí na této zemi vděčí za svůj růst velkým řečníkům, nikoliv velkým spisovatelům.

Přesto, abychom dosáhli větší rovnosti a jednotnosti při obhajobě jakéhokoli učení, je třeba jeho základní principy odevzdat písemně. Kéž tedy tyto dva svazky

poslouží jako stavební kameny, kterými přispívám ke společnému úkolu.

Pevnost, Landsberg am Lech

Autor

Věnování

Dne 9. listopadu 1923 ve 12 hodin 30 minut odpoledne padli před Feldherrnhalle a na dvoře bývalého ministerstva války v Mnichově v pevné víře ve zmrtvýchvstání svého národa tito muži: ALFARTH, Felix, obchodník, nar. 5. července 1901

BAURIEDL, Andreas, kloboučník, nar. 4. května 1879

CASELLA, Theodor, bankovní úředník, nar. 8. srpna 1900

EHRLICH, Wilhelm, bankovní úředník, nar. 19. srpna l894

FAUST, Martin, bankovní úředník, nar. 27. ledna 1901

HECHENBERGER, Ant., zámečník, nar. 28. září 1902

KÖRNER, Oskar, obchodník, nar. 4. ledna 1875

KUHN, Karl, vrchní číšník, nar. 26. července 1897

LAFORCE, Karl, stud. ing., nar. 28. října 1904

NEUBAUER, Kurt, sluha, nar. 27. března 1899

PAPE, Claus von, obchodník, nar. 16. srpna 1904

PFORDTEN, Theodor von der, rada Nejvyššího zemského soudu, nar. 14. května 1873

RICKMERS, Jon., rytmistr v.v., nar. 7. května 1881

SCHEUBNER-RICHTER, Max Erwin von, Dr. ing., nar. 9. ledna 1883

STRANSKY, Lorenz, rytíř von, inženýr, nar. 14. března 1899

WOLF, Wilhelm, obchodník, nar. 19. října 1898

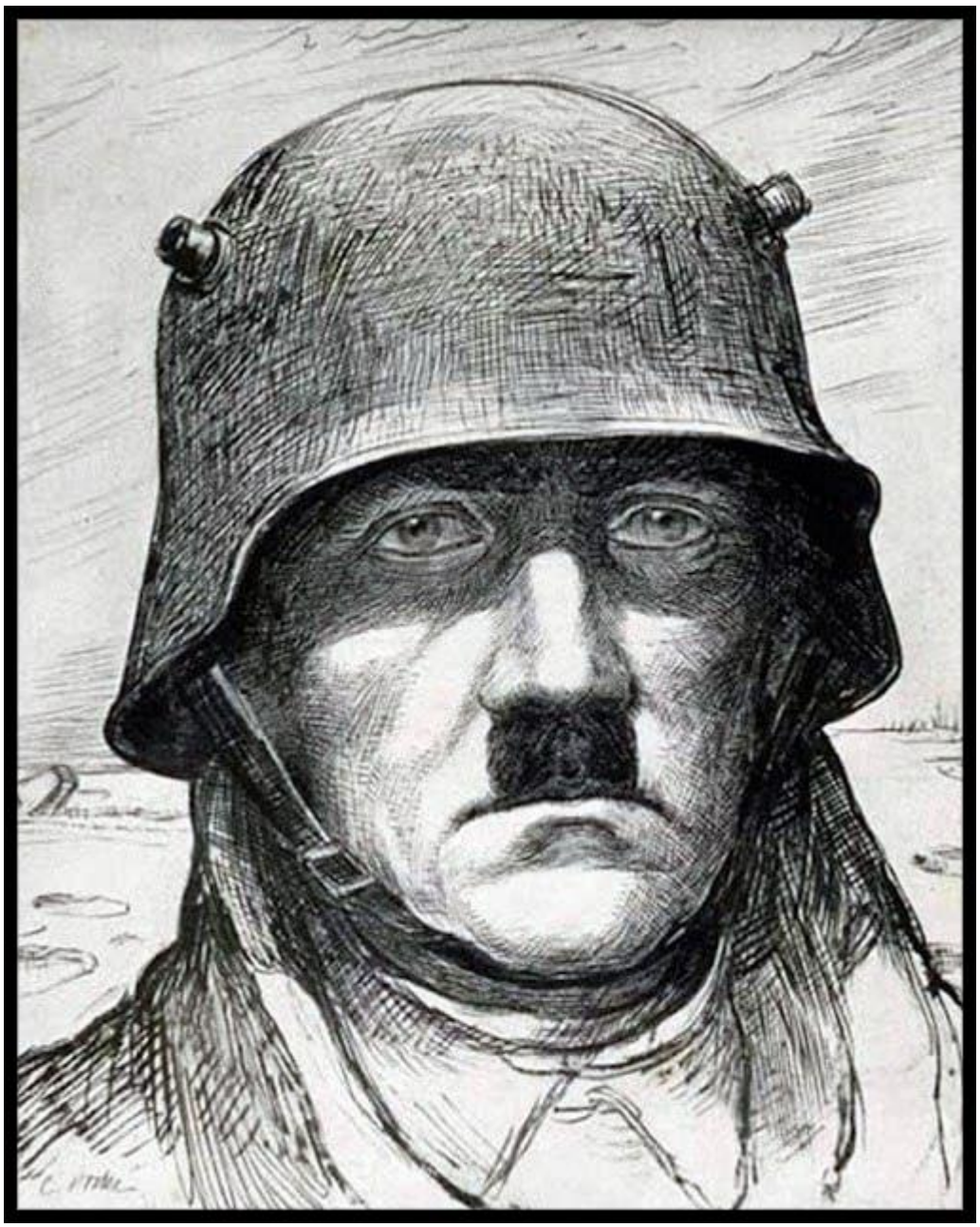
Takzvané národní úřady odepřely mrtvým hrdinům společný hrob. Věnuji jim tedy ve společnou upomínku první svazek tohoto díla, které dosvědčili svou krví. Ať vždy svítí na cestu stoupencům našeho hnutí.

LANDSBERG a.L., pevnostní věznice, 16. října 1924

Adolf Hitler

První část

Zúčtování

1. kapitola

V rodném domě

Dnes považuji za největší štěstí, že mi osud vybral Braunau-am-Inn za místo narození.[1] Toto městečko leží na hranici dvou německých států, jejichž sjednocení se alespoň nám, mladší generaci, jeví jako úkol, kterému bychom měli zasvětit svůj život a usilovat o něj všemi možnými prostředky!

Německé Rakousko se musí vrátit do velké německé vlasti. A to nikoliv z pouhých hospodářských důvodů. Ne, ne: i kdyby se jednalo o ekonomicky lhostejnou záležitost a i kdyby spojení bylo ekonomicky nevýhodné, přesto se musí uskutečnit. V jedné Říši by měla kolovat stejná krev. Německý národ nemá právo zabývat se kolonialismem, dokud nespojí všechny své syny v jednom státě. Teprve až území Říše obsáhne všechny Němce a pak zjistí, že jim není schopno zajistit obživu, teprve pak vznikne morální právo získávat jiná území.

[1] Rakouské Braunau leží asi 25 km severně od Salcburku a asi 50 km východně od Mnichova. V současné době má přibližně 16 000 obyvatel. Hranici s Německem tvoří řeka Inn.

Pluh se pak stane mečem a slzy války budou vyrábět náš denní chléb pro příští generace.

A tak se mi toto malé pohraniční městečko jevilo jako symbol velkého poslání. Ale také jiným způsobem poukazuje na poučení, které je platné i dnes. Před více než sto lety se toto bezvýznamné místo stalo dějištěm tragické pohromy, která postihla celý německý národ. Bude se na ni vzpomínat navždy, přinejmenším v německých dějinách. V době nejhlubšího ponížení naší vlasti zde byl popraven Johannes Palm-Nuremberger, knihkupec, nekompromisní nacionalista a nepřítel Francouzů, protože měl tu smůlu, že tak vášnivě miloval Německo.[2] Tvrdohlavě odmítal prozradit jména svých kolegů, respektive vůdců, kteří byli za celou aféru hlavně zodpovědní. Totéž se stalo s Leo Schlageterem.[3] Prvního, stejně jako druhého, udal Francouzům vládní agent. Tuto nezáviděníhodnou slávu si při té příležitosti vydobyl augsburský policejní šéf, který tak dal příklad, jenž měl

[2] Palm byl v roce 1806 popraven Napoleonovými vojsky za vydání pamfletu na obranu Německa.

[3] Schlageter aktivně vystupoval proti francouzské okupaci Porúří; v roce 1923 byl zastřelen.

být později kopírován novoněmeckými úředníky režimu pana Severinga.[4]

Právě v tomto městečku na řece Inn - pozlaceném památkou německého mučedníka, v městečku, které bylo bavorské krví, ale pod rakouskou nadvládou - žili koncem minulého století moji rodiče. Můj otec byl státní úředník, který plnil své povinnosti velmi svědomitě. Moje matka se starala o domácnost a s láskou se věnovala péči o své děti.

Z té doby si toho moc nepamatuji, protože otec musel po několika letech toto milované pohraniční město opustit. Nastoupil na nové místo dále po řece Inn, v Pasově, tedy v samotném Německu.

V té době bylo pro rakouského státního úředníka typické, že byl pravidelně přeložen z jednoho místa na druhé. Zanedlouho byl otec přeložen do Lince, kde odešel do důchodu a žil z penze. To však neznamenalo, že by starý pán nyní „odpočíval“. Jako syn chudého chalupníka a ještě v mládí byl neklidný a odešel z domova. Když mu bylo sotva 13 let, nasadil si malý batůžek a vydal se na cestu z rodné lesní farnosti. Navzdory prosbám

[4] Carl Severing byl za výmarského režimu německým ministrem vnitra. Svůj úřad zastával v letech 1928 až 1930.

venkovanů, kteří mohli mluvit z vlastní zkušenosti, odešel do Vídně, aby se vyučil řemeslu. Bylo to v padesátých letech 19. století.

Bylo to těžké období, kdy se rozhodl opustit domov a vydat se vstříc neznámému, se třemi guldeny v kapse. V době, kdy se z třináctiletého chlapce stal sedmnáctiletý mladík, složil učňovskou zkoušku na řemeslníka, ale nebyl spokojený. Právě naopak. Dlouhé období strádání, neustálé nouze a bídy posílilo jeho odhodlání vzdát se práce v řemesle a usilovat o „něco vyššího“. Jako chlapci se mu zdálo, že postavení faráře v rodné vesnici je na stupnici dosažitelnosti nejvyšší, ale nyní, když mu velkoměsto rozšířilo rozhled, pohlížel na státního úředníka jako na nejvyššího ze všech. S houževnatostí člověka, kterého bída a utrpení „zestárly“ už v mládí, se sedmnáctiletý mladík držel svého nového cíle. Stal se státním úředníkem. Bylo mu asi 23 let, když dosáhl svého životního snu. Mohl tak splnit slib, který dal jako chudý chlapec, že se do rodné vesnice nevrátí, dokud nebude úspěšný.

Svého cíle dosáhl. Ale zpátky ve vesnici už nebyl nikdo, kdo by si ho pamatoval jako malého chlapce, a samotná vesnice se mu stala cizí.

Nakonec, když mu bylo 56 let, odešel do důchodu. Nemohl však vydržet nečinný ani jediný den. Na okraji malého tržního městečka Lambach v Horním Rakousku koupil statek a sám ho obdělával. Tak se na konci dlouhé a pracovité kariéry vrátil k životu, který vedl jeho otec.

V té době jsem poprvé začal mít vlastní ideály. Hodně času jsem trávil hraním venku, na dlouhé cestě ze školy, a pletl jsem se s těmi nejdivočejšími chlapci, což mé matce způsobilo mnoho úzkostných chvil - to vše ze mne udělalo všechno jiné než pecivála. Sotva jsem se vážně zabýval otázkou volby životního povolání, ale rozhodně jsem neměl zájem o takovou kariéru, jakou dělal můj otec.

Myslím, že v té době se ve mně začal rozvíjet vrozený řečnický talent, a to během více či méně náročných hádek s mými přáteli. Stal se ze mě mladistvý vůdce, který se ve škole rychle učil, ale byl poměrně obtížně ovladatelný. Ve volném čase jsem se cvičil ve zpěvu ve sboru klášterního kostela v Lambachu. Měl jsem dobré předpoklady k tomu, abych byl znovu a znovu citově uchvacován velkolepou nádherou církevních obřadů. Bylo pro mě přirozené, že jsem na opata pohlížel jako na představitele nejvyššího lidského ideálu, o který stojí za to usilovat,

stejně jako se svého času jevil skromný vesnický kněz mému otci.

Alespoň to takhle nějakou dobu bylo. Otec však mé řečnické nadání neocenil jako přínosné pro kariéru, a tak přirozeně nemohl pochopit mé mladické nápady.

Tento vnitřní rozpor v něm vyvolával jisté obavy.

Jak už to tak bývá, mé krátkodobé touhy brzy ustoupily nadějím, které lépe odpovídaly mému temperamentu. Při procházení otcových knih jsem náhodou narazil na publikace, které se zabývaly vojenskou tematikou. Jednou z nich byla populární historie francouzsko-německé války z let 1870-71. Jednalo se o dva svazky ilustrovaného časopisu z těchto let. Ty se staly mou oblíbenou četbou. Brzy začal tento velký a hrdinský konflikt dominovat mému myšlení. A od té doby jsem se stále více zajímal o vše, co bylo jakkoli spojeno s válkou nebo vojenskými záležitostmi.

Ale tento příběh měl pro mě zvláštní význam i z jiných důvodů. Poprvé, a zatím jen zcela mlhavě, jsem začal přemýšlet: Je nějaký rozdíl - a pokud ano, jaký - mezi Němci, kteří bojovali v této válce, a ostatními Němci? Proč se jí nezúčastnilo také Rakousko? Proč v tom boji nebojoval můj otec a všichni ostatní?

Nejsme snad stejní jako ostatní Němci?

Nepatříme snad všichni k sobě? To bylo poprvé, co mi tento problém začal vrtat hlavou. A ze závěrů, k nimž jsem dospěl, jsem byl nucen přijmout fakt - i když s tajnou závistí -, že ne všichni Němci měli to štěstí, že patřili do Bismarckovy říše.

To bylo něco, co jsem nedokázal pochopit.

Bylo rozhodnuto, že bych měl studovat.

Vzhledem k mé osobnosti a zejména k mému temperamentu otec usoudil, že klasické předměty studované na gymnáziu nejsou vhodné pro mé přirozené nadání. Domníval se, že reálka by mi vyhovovala lépe. Můj zjevný talent na kreslení ho v tom utvrdil; podle jeho názoru bylo kreslení na rakouském gymnáziu opomíjeným předmětem. Dalším pravděpodobným faktorem byla vzpomínka na jeho vlastní těžkou cestu, a to přispělo k tomu, že se na klasická studia díval jako na nepraktická; proto jim nepřikládal velkou váhu. V hloubi duše se domníval, že jeho syn by se měl stát také státním úředníkem. Ostatně pro tuto kariéru se rozhodl i pro mě.

Vzhledem k obtížím, jimiž se musel ve svém případě prodírat, přeceňoval to, čeho dosáhl. Jeho úspěch byl výhradně výsledkem jeho vlastního neúnavného úsilí a

energie. Charakteristická pýcha člověka, který se sám vypracoval, ho vedla k myšlence, že jeho syn by měl následovat stejné povolání - a pokud možno se dostat ještě výš. Tuto myšlenku navíc posilovala úvaha, že výsledky jeho vlastní celoživotní práce ho staví do pozice, kdy může pomoci synovi v jeho kariéře.

Bylo pro něj prostě nepředstavitelné, že bych mohl odmítnout to, co pro něj v životě znamenalo všechno. Otcovo rozhodnutí bylo jednoduché, jednoznačné a jasné. V jeho očích to bylo něco samozřejmého. Muže takové povahy, který se stal panovačným díky svému vlastnímu tvrdému existenčnímu boji, nemohlo ani napadnout, že by nezkušenému a nezodpovědnému mladíkovi dovolil, aby si sám zvolil svou kariéru.

Jednat takovým způsobem, když šlo o budoucnost jeho vlastního syna, by bylo vážnou a trestuhodnou slabostí při výkonu rodičovské autority a odpovědnosti; bylo to něco naprosto neslučitelného s jeho charakteristickým smyslem pro povinnost.

A přece se věci musely vyvinout jinak.

Poprvé v životě - bylo mi tehdy jedenáct let - jsem se cítil nucen postavit se do otevřené opozice. Bez ohledu na to, jak tvrdě a odhodlaně se můj otec snažil uskutečnit své

vlastní plány a názory, já jsem neméně tvrdošíjně odmítal myšlenku, která se mi vůbec nezamlouvala.

Nechtěl jsem se stát státním úředníkem.

Tento odpor nedokázalo zlomit ani přesvědčování, ani „vážná“ varování. V žádném případě bych se nestal státním úředníkem. Všechny pokusy, které můj otec činil, aby ve mně vzbudil lásku k tomuto povolání tím, že mi představoval svou vlastní kariéru, měly jen opačný účinek. Zvedal se mi žaludek při pomyšlení, že bych jednou mohl být přikován k úřednickému stolu a že bych nemohl řídit svůj čas, ale byl bych nucen celý život trávit vyplňováním formulářů.

Jistě si dovedete představit, jaké myšlenky vyvolávala taková vyhlídka v mysli mladíka, který rozhodně nebyl „dobrý“ v obvyklém slova smyslu!

Směšně snadné školní úkoly, které jsme dostávali, mi umožňovaly trávit venku mnohem více času než doma. Dnes - když moji političtí odpůrci pilně slídí v mém životě až do dob mého chlapectví, aby mi konečně mohli dokázat, jakých špinavých triků tento „Hitler“ v mládí používal - děkuji nebesům, že se mohu ohlédnout za těmi šťastnými dny a že mi ta vzpomínka pomáhá. Pole a lesy

byly tehdy bitevním polem, na němž se rozhodovaly všechny spory.

Ani docházka do reálky nemohla změnit můj způsob trávení času.

Teď mě však čekala další bitva.

Dokud byl otcův plán udělat ze mě státního funkcionáře v rozporu s mými vlastními sklony jen teoreticky, byl tento konflikt snesitelný. Mohl jsem se zdrženlivě vyjadřovat o svých osobních názorech a vyhnout se tak neustále se opakujícím hádkám. Mé vlastní předsevzetí, že se státním úředníkem nestanu, mi prozatím stačilo k tomu, abych byl zcela klidný. Rozhodně jsem se tohoto přesvědčení držel. Situace se však zkomplikovala, jakmile jsem měl vlastní pozitivní plán, který jsem otci předložil jako alternativu. To se stalo, když mi bylo dvanáct let.

Jak se to stalo, to teď nedokážu přesně říct. Ale jednoho dne mi bylo jasné, že budu malířem - tedy umělcem. Bylo faktem, že jsem měl vlohy pro kreslení. Byl to dokonce jeden z důvodů, proč mě otec poslal na reálku. Nikdy ho však nenapadlo, že by tento talent mohl být rozvíjen tak, abych se stal profesionálním malířem. Právě naopak. Když se mě otec v důsledku mého

opětovného odmítnutí přijmout jím preferovaný plán poprvé zeptal, čím bych chtěl sám skutečně být, mé odhodlání se projevilo téměř automaticky. Otec na okamžik oněměl.

„Malířem? Umělcem?“

Přemýšlel, zda jsem při smyslech. Napadlo ho, že mě možná špatně slyšel nebo mě špatně pochopil. Když jsem mu však vysvětlil své představy a on viděl, jak vážně je beru, postavil se proti tomu s veškerou rozhodností své povahy. Jeho rozhodnutí bylo velmi zásadní; jakékoliv úvahy o mých vlastních přirozených schopnostech nepřicházely v úvahu.

„Umělec ne, dokud budu žít, nikdy.“ Ale protože jsem zdědil mnoho z otcovy tvrdohlavosti - kromě toho, že jsem měl i jiné vlastní vlastnosti -, byla moje odpověď stejně rázná. Až na to, že tvrdila něco zcela opačného.

V tu chvíli se náš boj dostal do patové situace. Otec se nechtěl vzdát svého „nikdy“ a já jsem byl o to pevnější ve svém „přesto“.

Následky byly samozřejmě nepříjemné. Starý pán byl rozhořčen; a já vskutku také, ačkoli jsem ho měl opravdu rád. Otec mi zakázal, abych si dělal naděje, že se budu věnovat malířskému umění jako profesi. Zašel jsem

ještě dál a prohlásil, že nebudu studovat nic jiného. S takovými prohlášeními se situace stávala stále napjatější, takže se starý pán neodvolatelně rozhodl prosadit svou rodičovskou autoritu za každou cenu. To mě přimělo zaujmout postoj obezřetného mlčení, ale svou hrozbu jsem uvedl v život. Myslel jsem si, že jakmile bude otci jasné, že na reálce nedělám žádné pokroky, bude nucen mi dovolit jít za svým snem - v dobrém i zlém.

Nevím, jestli jsem to kalkuloval správně, nebo ne. Můj neúspěch ve škole byl zřejmý. Studoval jsem jen předměty, které mě lákaly, zejména ty, o nichž jsem si myslel, že bych je mohl později potřebovat jako malíř. To, co se nezdálo důležité nebo co mě jinak nelákalo, jsem zcela sabotoval. Moje tehdejší školní vysvědčení se vždy pohybovala v extrémech dobrého nebo špatného, podle předmětu. V jedné kolonce mého hodnocení stálo „velmi dobré“ nebo „výborné“. V jiném stálo „průměrné“ nebo dokonce „podprůměrné“. Zdaleka nejlepšími předměty byly zeměpis a ještě více obecné dějiny. Byly to mé dva nejoblíbenější předměty a vedl jsem v nich ve třídě.

Když se po tolika letech ohlédnu zpět a pokusím se zhodnotit výsledky této zkušenosti, zřetelně mi vystupují do popředí dvě velmi významné skutečnosti: Zaprvé, stal jsem se nacionalistou.

Za druhé jsem se naučil chápat a pochopit skutečný význam dějin.

Staré Rakousko bylo mnohonárodnostním státem.

Tehdy alespoň občané Německé říše, skrz naskrz podjatí, nemohli pochopit, co tato skutečnost znamená v každodenním životě lidí v takovém státě. Po velkolepém triumfálním tažení vítězných armád ve francouzsko-německé válce se Němci v Říši postupně stále více odcizovali Němcům za svými hranicemi - zčásti proto, že nechtěli ocenit skutečnou hodnotu těchto jiných Němců, a zčásti proto, že toho nebyli schopni. Zdegenerovanou dynastii si často pletli s lidmi, kteří byli v jádru zdraví.

Říšští Němci si neuvědomovali, že kdyby rakouští Němci nebyli té nejlepší krve, nikdy by nemohli dát svou charakteristickou pečeť říši s 52 miliony obyvatel - takže vznikla mylná představa, že Rakousko je německý stát. Tento omyl vedl k neblahým důsledkům. Ale přesto to bylo velkolepé svědectví o charakteru 10 milionů Němců v Ostmarce.[5] Jen velmi málo Němců v samotné Říši mělo představu o tom, jak tvrdý boj museli tito východní

[5] „Ostmark“ bylo německé označení pro Německé Rakousko, tedy německou část Rakouska-Uherska.

Němci denně vést za zachování svého německého jazyka, škol a charakteru.

Teprve dnes - kdy tragický osud odvedl několik milionů našich příbuzných od Říše a donutil je žít pod cizí nadvládou, snít o společné vlasti, k níž směřují všechny jejich touhy, a bojovat za zachování práva používat mateřský jazyk - si širší vrstvy uvědomují, co znamená bojovat za svůj národ. Dnes se snad najdou tací, kteří dokáží posoudit velikost onoho německého ducha, který oživoval starou říšskou Ostmarku. Umožnil těmto lidem, ponechaným zcela osamoceným, bránit Říši proti Východu po několik století. Dokázali také zajistit hranice německého jazyka prostřednictvím partyzánské opotřebovávací války v době, kdy se Říše více zajímala o kolonie než o ochranu vlastního masa a krve na svém prahu.

V tomto boji o jazyk starého Rakouska existovaly, jako v každém podobném boji, tři skupiny: bojovníci, lenoši a zrádci.

Proces třídění začal ve škole. A stojí za zmínku, že jazyková válka se v nejhorší podobě odehrávala právě ve škole; zde se zalévala semínka, která měla vzejít a formovat nadcházející generaci. Taktickým cílem boje

bylo zvítězit nad dítětem, a právě k němu byl adresován první mobilizační pokřik:

„Německý chlapče, nezapomeň, že jsi Němec“ a „Pamatuj, děvčátko, že se jednou musíš stát německou matkou!“.

Kdo zná něco z mladistvého ducha, chápe, jak mladí lidé vždy rádi naslouchají takovému burcujícímu volání. Mladí lidé vedli boj mnoha formami, bojovali svým vlastním způsobem a svými vlastními zbraněmi.

Odmítali zpívat neněmecké písně. Čím více se je snažili odklonit od jejich německé věrnosti, tím více vyzdvihovali slávu svých německých hrdinů. Hladověli, aby mohli ušetřit své haléře na pomoc válečné pokladně svých starších. Neuvěřitelně si uvědomovali význam toho, co říkali neněmečtí učitelé, a svorně jim odporovali. Nosili zakázané emblémy vlastního národa a byli za to s radostí trestáni, nebo dokonce biti. V malém měřítku byli zrcadlem loajality, z něhož se starší mohli poučit.

A tak se stalo, že jsem se v poměrně raném věku zúčastnil národnostních bojů starého Rakouska. Když se konaly schůze Sudmarky a Školského svazu, nosili jsme chrpy a černo-červeno-zlaté barvy, abychom vyjádřili svou loajalitu. Zdravili jsme se „Heil“ a místo rakouské

hymny jsme navzdory varování a trestům zpívali Deutschland uber Alles. Tak byla mládež politicky vzdělávána v době, kdy občané takzvaného národního státu znali kromě jazyka jen málo ze své vlastní národnosti.

Já jsem samozřejmě nepatřil k flákačům. Během krátké doby jsem se stal zapáleným „německým nacionalistou“, což mělo jiný význam než naše současné stranické pojetí.

Rychle jsem se posunul nacionalistickým směrem. V době, kdy mi bylo patnáct let, jsem pochopil rozdíl mezi dynastickým „vlastenectvím“ a „nacionalismem“ založeným na konceptu národa neboli lidu - přikláněl jsem se zcela k tomu druhému.

Taková preference nemusí být jednoznačně srozumitelná těm, kteří si nikdy nedali práci se studiem vnitřních poměrů, jež panovaly v habsburské monarchii.[6] Mezi historickými studiemi se na rakouských školách vyučovaly téměř výhradně univerzální dějiny;

[6] Habsburská monarchie označuje rodovou dynastii, která vládla ve střední Evropě 400 let. Začala v roce 1519 Karlem V. a skončila v roce 1918 Karlem I. Habsburkové byli vládnoucí mocí v Rakousku-Uhersku.

konkrétních rakouských dějin bylo velmi málo. Osud tohoto státu byl úzce spjat s existencí a vývojem Německa jako celku - tak, že rozdělení dějin na německé a rakouské by bylo prakticky nemyslitelné. A skutečně, teprve když došlo k rozdělení německého národa na dva státy, začalo toto dělení německých dějin probíhat.

Insignie někdejší císařské slávy, které se ve Vídni stále uchovávají, jako by působily magickým kouzlem. Jsou zárukou věčného pouta mezi těmito dvěma národy.

Když se habsburský stát rozpadl na kusy[7], rakouští Němci instinktivně volali po spojení se svou německou otčinou. To byl hlas jednomyslné touhy v srdcích celého národa po návratu do nikdy nezapomenutého domova jejich otců. Takovou všeobecnou touhu však nebylo možné vysvětlit jinak než připsáním její příčiny historickému školení, kterým jednotliví rakouští Němci prošli. V tom spočíval pramen, který nikdy nevyschl. Zejména v dobách rozptýlení a zapomnění byl jeho tichý hlas připomínkou minulosti - nabádal lidi, aby hleděli dál než jen k momentálnímu blahobytu a hleděli do nové budoucnosti.

[7] V roce 1918.

Výuka všeobecných dějin na tzv. středních školách je stále velmi neuspokojivá. Jen málo učitelů si uvědomuje, že smyslem výuky dějepisu není memorování určitých dat a faktů, o jejichž znalost student nemá zájem: přesné datum bitvy nebo narozeniny toho či onoho maršála. A žáka vůbec - nebo jen náhodou - nezajímá, kdy byla na čelo nějakého panovníka vložena koruna jeho otců. Na tyto záležitosti se rozhodně nepohlíží jako na důležité.

Studovat dějiny znamená hledat a objevovat síly, které jsou příčinami těch výsledků, jež se nám jeví jako historické události.

V tom spočívá umění číst a studovat: Pamatujte si to podstatné a zapomeňte na to nepodstatné.

Pravděpodobně celý můj budoucí život byl podmíněn tím, že jsem měl profesora dějepisu, který chápal, jako málokdo jiný, jak tento názor ve třídě prosadit. Tímto učitelem byl Dr. Leopold Pötsch[8] z reálky v Linci. Byl ideálním ztělesněním vlastností nezbytných pro učitele dějepisu ve smyslu, který jsem zmínil výše. Starší pán s rozhodným vystupováním, ale laskavým

[8] Pötsch (1853-1942) učil Hitlera od 12 do 15 let.

srdcem, byl velmi přesvědčivým řečníkem a dokázal nás nadchnout svým vlastním entuziasmem.

Ještě dnes nemohu bez dojetí vzpomínat na tuto ctihodnou osobnost, jejíž nadšený výklad dějin nám tak často dával zcela zapomenout na přítomnost. Nechal nás jako mávnutím kouzelného proutku přenést do minulosti. Pronikl skrze matnou mlhu tisíců let a proměnil historickou paměť mrtvé minulosti v živou skutečnost. Když jsme mu naslouchali, vzplanuli jsme nadšením; někdy jsme byli dokonce dojati k slzám.

Ještě větší štěstí bylo, že tento profesor dokázal nejen ilustrovat minulost na příkladech ze současnosti, ale dokázal z minulosti vyvodit i poučení pro současnost. Rozuměl lépe než kdokoli jiný každodenním problémům, které tehdy hýbaly naší myslí. Národního zanícení, které jsme v malém pociťovali, využíval jako nástroje naší výchovy, neboť často apeloval na náš národní smysl pro čest. Tímto způsobem udržoval pořádek a udržoval naši pozornost mnohem snadněji, než by to dokázal jinými prostředky.

Právě díky němu se dějepis stal mým oblíbeným předmětem.

Jako přirozený důsledek, ale bez úmyslného záměru mého učitele, jsem se tehdy a tehdy stal mladým revolucionářem.

Vždyť kdo by mohl studovat německé dějiny pod vedením takového učitele a nestal se nepřítelem toho státu, jehož vládci měli tak zhoubný vliv na osudy německého národa?

A jak by mohl někdo zůstat věrným poddaným habsburského rodu, jehož minulost i současné chování dokazují, že je vždy připraven zradit zájmy německého národa kvůli bezvýznamným osobním zájmům?

Copak jsme si ani jako mladí neuvědomovali, že tento rakouský stát nemá a nemůže mít k nám Němcům žádnou lásku?

To, co nás o politice habsburského rodu učily dějiny, potvrdily naše zkušenosti. Na severu i na jihu se jed cizích ras zažíral do těla našeho národa. Dokonce i Vídeň se postupně stávala stále více neněmeckým městem. „Císařský dům“ upřednostňoval Čechy při každé možné příležitosti. Vždyť to byla boží odplata, která způsobila, že nejsmrtelnější nepřítel němectví v Rakousku, arcivévoda František Ferdinand, padl právě těmi kulkami, které sám pomáhal vrhat. Působil shora a byl

hlavním patronem hnutí, jehož cílem bylo učinit z Rakouska slovanský stát.

Břemena, která ležela na bedrech německého národa, byla obludná a oběti krve a pokladů, které musel přinést, byly neuvěřitelně těžké. Přesto každý, kdo nebyl slepý, musel vidět, že je to všechno marné. Nejvíce nás zasáhlo vědomí skutečnosti, že celý tento systém byl morálně zaštítěn spojenectvím s Německem, čímž se zdálo, že pomalé vykořeňování němectví ze staré rakouské monarchie je víceméně sankcionováno samotným Německem. Habsburské pokrytectví, které se navenek snažilo vzbudit v lidech přesvědčení, že Rakousko je stále německým státem, zvyšovalo pocit nenávisti vůči císařskému domu. Zároveň vzbuzovalo ducha vzpoury a opovržení.

V samotné Německé říši však její vládci nechápali, co to všechno znamená. Jako zasaženi slepotou stáli vedle mrtvoly; v samotných příznacích rozkladu věřili, že vidí známky obnovené vitality.

V tomto nešťastném spojenectví mezi mladou německou říší a iluzorním rakouským státem se skrýval zárodek světové války a také konečného zhroucení.

V této knize se budu věnovat jádru problému. Stačí zde říci, že jsem v prvních letech svého mládí dospěl k určitým závěrům, které jsem nikdy neopustil. Vskutku jsem o nich byl s přibývajícími léty stále hlouběji přesvědčen. Byly to tyto závěry: že rozpad Rakouska je předběžnou podmínkou obrany Německa; dále že národní cítění není v žádném případě totožné s dynastickým vlastenectvím; a konečně, a to především, že rod Habsburků je předurčen přinést německému národu neštěstí.

Jako logický důsledek těchto přesvědčení ve mně vznikl pocit intenzivní lásky k mému německo-rakouskému domovu a hluboké nenávisti k rakouskému státu.

Druh historického myšlení, který jsem si vypěstoval studiem dějepisu ve škole, mě už nikdy později neopustil. Světové dějiny se mi stále více stávaly nevyčerpatelným zdrojem pro pochopení současných historických událostí - jinými slovy politiky. Proto se nebudu „učit“ politiku, ale spíše se nechám politikou učit.

Jako předčasný „revolucionář“ v politice jsem byl neméně předčasným revolucionářem v umění.

V té době bylo v hlavním městě Horních Rakous divadlo, které nebylo relativně špatné. Hrálo se tam skoro všechno. Když mi bylo dvanáct let, viděl jsem představení Viléma Tella. To byl můj první divadelní zážitek. O několik měsíců později jsem viděl Lohengrin, první operu, kterou jsem kdy slyšel. Okamžitě jsem byl fascinován. Mé mladické nadšení pro bayreuthského mistra Wagnera neznalo mezí. Znovu a znovu mě to táhlo poslouchat jeho opery; a dnes považuji za velké štěstí, že mi tyto skromné inscenace v malém provinčním městě umožnily, abych je později intenzivněji ocenil.

To vše však přispělo k posílení mého hlubokého odporu k povolání, které mi otec vybral. Tato nechuť se stala obzvlášť silnou poté, co jsem dospěl - což byl v mém případě obzvlášť bolestný proces. Byl jsem stále více přesvědčen, že jako státní úředník nikdy nebudu šťastný. A nyní, když na reálce uznali mé vlohy pro kreslení, bylo mé vlastní předsevzetí o to silnější.

Poté už nic nezměnily ani prosby, ani výhrůžky.

Chtěl jsem se stát malířem a žádná moc na světě mě nemohla přinutit, abych se stal státním úředníkem.

Kupodivu jsem se však s přibývajícím věkem stále více zajímal o architekturu.

Tehdy jsem to považoval za přirozený rozvoj svého malířského talentu a vnitřně jsem se z tohoto rozšíření svých uměleckých zájmů radoval.

Netušil jsem, že se věci vyvinou jinak.

Otázka mé kariéry byla rozhodnuta mnohem dříve, než jsem mohl očekávat.

Když mi bylo třináct, náhle jsem přišel o otce. Byl ještě pevného zdraví, když jeho pozemskou pouť bezbolestně ukončila mrtvice způsobená apoplexií a nás všechny hluboce zarmoutila. Jeho nejhlubším přáním bylo, aby mohl svému synovi pomoci v kariérním postupu a uchránit mě tak před těžkou zkouškou, kterou sám prožil. Zdálo se mu, že se mu to nepodařilo. A přestože si to sám neuvědomoval, zasel semínko budoucnosti, kterou jsme tehdy nikdo z nás nepředpokládali.

Zpočátku se navenek nic nezměnilo.

Matka považovala za svou povinnost pokračovat v mém vzdělávání v souladu s přáním mého otce. To znamenalo, že mě nechala studovat státní službu. Co se mě týče, byl jsem více než kdy jindy odhodlán tuto kariéru nepodniknout. Školní osnovy a vyučovací

metody byly natolik vzdálené mým ideálům, že mi byly hluboce lhostejné.

Náhle mi přišla na pomoc nemoc. Během několika týdnů rozhodla o mé budoucnosti a ukončila dlouholetý rodinný konflikt. Moje plíce byly postiženy tak vážně, že lékař matce důrazně doporučil, aby mi nedovolila nastoupit na povolání, které by vyžadovalo práci v kanceláři. Nařídil mi, abych nejméně na rok přestal navštěvovat reálku. To, po čem jsem tak dlouho tajně toužil a za co jsem vytrvale bojoval, se nyní stalo skutečností téměř jedním rázem.

Matka v obavách o mou nemoc souhlasila, abych z reálky odešel a začal navštěvovat akademii.

Byly to šťastné dny, které mi připadaly téměř jako sen, ale musely zůstat jen snem. O dva roky později matčina smrt krutě ukončila všechny mé krásné plány.

Podlehla dlouhé a bolestivé nemoci, která od samého počátku nedávala příliš velkou naději na uzdravení. Ačkoli jsem její smrt očekával, byla pro mě strašnou ranou. Svého otce jsem si vážil, ale matku jsem miloval.

Chudoba a tvrdá realita mě donutily se rychle rozhodnout. Skromné rodinné zdroje byly téměř zcela vyčerpány matčinou těžkou nemocí. Příspěvek, který

jsem jako sirotek dostával, nestačil ani na nejnutnější životní potřeby. Tak či onak jsem si musel na chleba vydělat sám.

S oblečením a prádlem v ruce a s nezlomným rozhodnutím v srdci jsem odjel do Vídně. Doufal jsem, že se mi podaří předejít osudu, jako se to před padesáti lety podařilo mému otci. Byl jsem odhodlán stát se „něčím“ - ale rozhodně ne státním úředníkem.

2. kapitola

Léta učení a strádání ve Vídni

Když matka zemřela, bylo o mém osudu již rozhodnuto, alespoň v jednom ohledu.

V posledních měsících její nemoci jsem odjel do Vídně na přijímací zkoušky na Akademii výtvarných umění. Vyzbrojen hromadou kreseb jsem si byl jistý, že zkoušku složím poměrně snadno. Na reálce jsem byl zdaleka nejlepším studentem ve výtvarné výuce a od té doby jsem v kreslení udělal mimořádné pokroky. Byl jsem proto sám se sebou docela spokojen a byl jsem hrdý a šťastný z vyhlídky na to, co jsem považoval za jistý úspěch.

Byla tu však jedna obava. Zdálo se mi, že mám lepší předpoklady pro kreslení než pro malování, zejména v různých odvětvích architektonické kresby. Zároveň můj zájem o architekturu neustále rostl. A po první návštěvě Vídně, která trvala dva týdny, jsem v tomto směru postupoval rychleji; nebylo mi ještě ani šestnáct let.

Šel jsem do Dvorního muzea studovat obrazy v tamní umělecké galerii, ale samotná budova mě zaujala téměř celá a od časného rána až do pozdní noci jsem trávil

veškerý čas prohlídkou různých veřejných budov. A vždycky to byly budovy samotné, které pro mě byly hlavním lákadlem. U Opery a Parlamentu jsem stál celé hodiny v úžasu. Celá Ringstraße na mě působila magicky, jako by to byla scéna z Tisíce a jedné noci.

A teď jsem byl podruhé v tomto krásném městě, netrpělivě jsem čekal na výsledek přijímacích zkoušek, ale byl jsem si jistý úspěchem. Byl jsem tak přesvědčený, že když přišla zpráva, že jsem neuspěl, zasáhlo mě to jako blesk z čistého nebe. Přesto se tak stalo. Zašel jsem za rektorem a zeptal se ho, proč mě odmítli přijmout jako studenta na všeobecnou malířskou školu, která byla součástí Akademie. Řekl, že mé skici nepochybně ukazují, že malířství není to, k čemu se hodím, ale že spíše jasně naznačují mé vlohy pro architektonické navrhování. Proto pro mě byla vhodným místem škola architektury, která byla rovněž součástí Akademie. Zpočátku jsem to nemohl pochopit, protože jsem nikdy nenavštěvoval architektonickou školu a nikdy jsem se neučil architektonickému navrhování.

Když jsem opouštěl Hansenův palác na Schillerplatzu, byl jsem dost sklíčený. Poprvé ve svém mladém životě jsem se cítil v rozporu sám se sebou. Ta slova přišla jako blesk, který odhalil dlouholetý konflikt v

mém nitru. Ale až do této chvíle jsem ho nedokázal jasně popsat.

Během několika dní jsem si také sám uvědomil, že se stanu architektem.

Cesta byla ovšem velmi obtížná. Nyní jsem hořce litoval svého dřívějšího chování, kdy jsem některé předměty na reálce zanedbával a pohrdal jimi. Před nástupem do kurzů na škole architektury bylo nutné navštěvovat Stavební techniku. Ta však zase vyžadovala maturitní vysvědčení z gymnázia. A to jsem prostě neměl. Splnění mého uměleckého snu se zdálo nemožné.

Po matčině smrti jsem přijel do Vídně potřetí. Tato návštěva měla trvat několik let. Po předchozích návštěvách se mi rychle vrátil starý klid a odhodlání. Vrátila se mi dřívější sebejistota a já jsem pevně upřel oči k cíli. Chtěl jsem se stát architektem. Překážky jsou nám v životě kladeny do cesty ne proto, aby nás porazily, ale aby byly překonány. A já jsem byl plně odhodlán tyto překážky překonat, neustále jsem měl v mysli obraz svého otce - toho, který se vlastními silami vypracoval na pozici státního úředníka, ačkoli byl chudým synem vesnického ševce. Měl jsem lepší startovní pozici a moje šance na úspěch byly větší. Tehdy mi můj životní úděl

připadal krutý, ale dnes v něm vidím moudré působení Prozřetelnosti. Bohyně osudu mě vzala do náruče a často hrozila, že mě rozdrtí; ale moje vůle sílila s přibývajícími překážkami a nakonec má vůle zvítězila.

Jsem za toto období svého života vděčný, protože mě zocelilo a umožnilo mi být tak tvrdý, jako jsem teď. A ještě víc si vážím toho, že jsem tím byl zachráněn před prázdným životem v pohodě a že matce byl z její něžné náruče vzat její miláček a předán nepřízni osudu jako nové matce. I když jsem se tomu vzpíral jako příliš těžkému údělu, jsem vděčný, že jsem byl vržen do světa bídy a chudoby, a poznal tak lidi, za které jsem měl později bojovat.

Právě v této době se mi otevřely oči pro dvě nebezpečí, jejichž jména jsem předtím sotva znal. Neměl jsem vůbec ponětí o jejich strašlivém významu pro existenci německého národa. Těmito dvěma nebezpečími byly marxismus a židovství.

Pro mnoho lidí znamená jméno Vídeň nevinné potěšení, sváteční místo pro šťastné lidi. Pro mě je to bohužel živá vzpomínka na nejsmutnější období mého života.

I dnes ve mně zmínka o tomto městě vyvolává jen chmurné myšlenky. Pět let bídy v tom fajáckém[9] městě. Pět let, kdy jsem si musel vydělávat na chléb vezdejší - nejdřív jako příležitostný nádeník a pak jako malíř drobností. A bylo to vskutku skrovné sousto, které nestačilo utišit můj neustálý hlad. Ten hlad byl mým věrným strážcem, který mě nikdy neopustil a účastnil se všeho, co jsem dělal. Každá kniha, kterou jsem si koupil, znamenala opětovný hlad a každá návštěva opery znamenala vpád tohoto nehostinného společníka do dalších dnů. Stále jsem se svým nesympatickým přítelem bojoval. Přesto jsem se právě v té době naučil víc než kdykoli předtím. Kromě studia architektury a vzácných návštěv opery - na které jsem musel chodit hladový - jsem neměl v životě jiné potěšení než své knihy.

Hodně jsem tehdy četl a o přečteném jsem hluboce přemýšlel. Veškerý volný čas po práci jsem věnoval výhradně studiu. Během několika let se mi tak podařilo získat zásobu vědomostí, které se mi hodí dodnes.

[9] Odkaz na Homérovu Odysseu (kniha VI). Fajakie neboli Scheria byl legendární ostrov štěstí, jehož obyvatelé dávali přednost potěšení před tvrdou prací.

Ale ještě víc než to: Během těchto let se v mé mysli utvářel pohled na život a určitý světonázor. Ty se staly žulovým základem mého tehdejšího jednání. Od té doby jsem tento základ rozšířil jen velmi málo a nic jsem na něm nezměnil. Naopak.

Dnes jsem pevně přesvědčen, že obecně platí, že lidé vytvářejí základní základy svého tvůrčího myšlení v mládí, ať už je tvůrčí myšlení kdekoli. Rozlišuji mezi moudrostí stáří - která může vzniknout pouze díky větší hloubce a předvídavosti, jež jsou založeny na zkušenostech dlouhého života - a tvůrčím géniem mládí. Ten rozkvétá v myšlenkách a nápadech s nevyčerpatelnou plodností, aniž by byl bezprostředně užitečný, právě pro svou bujarost. Tyto myšlenky poskytují stavební materiál a plány pro budoucnost. A právě z nich věk bere kameny a staví budovu - pokud takzvaná moudrost stáří nezadusí tvůrčího génia mládí.

Život, který jsem dříve vedl doma s rodiči, se jen málo lišil od života všech ostatních. Těšil jsem se na další den bez obav a neexistovalo nic takového jako sociální problém, kterému bych musel čelit.

Ti, s nimiž jsem prožil mladá léta, patřili k maloměšťácké třídě. Byl to tedy svět, který měl jen velmi

málo kontaktů se světem skutečných ručně pracujících. Ačkoli se to na první pohled může zdát překvapivé, propast, která dělí tuto třídu - která rozhodně není ekonomicky dobře zajištěná - od třídy ručně pracujících, je totiž často hlubší, než si lidé myslí. Důvod tohoto rozdělení, které můžeme téměř nazvat nepřátelstvím, spočívá ve strachu, který ovládá sociální skupinu, jež se jen o něco málo povznesla nad úroveň ručně pracujících - ve strachu, že by se mohla vrátit do starého stavu nebo se přinejmenším opět zařadit mezi ručně pracující. Navíc je v tom cosi odpudivého, když si vzpomeneme na kulturní chudobu této nižší třídy a na její hrubé vzájemné způsoby. Těm, kteří jsou teprve na první příčce společenského žebříčku, připadá nesnesitelné, aby byli nuceni ke kontaktu s kulturní úrovní a životní úrovní, z níž vzešli.

Tak se stává, že člověk často výše postavený přistupuje ke svému bližnímu neméně zaujatě než by tak učinil povýšenec. Neboť povýšencem je zkrátka každý, kdo se vlastní činorodostí probojuje ze svého

dosavadního životního postavení do postavení vyššího. Nakonec ale často v tomto velmi tvrdém boji odumře soucit. Bolestný zápas o vlastní existenci zabíjí cit pro bídu těch, kteří zůstávají pozadu.

Z tohoto pohledu ke mně byl osud laskavý. Okolnosti mě donutily vrátit se do světa chudoby a ekonomické nejistoty, z něhož se můj otec ve svých začátcích sám dostal. Z očí mi byly strženy klapky z očí úzkoprsého maloměšťáckého vzdělání. Nyní jsem se poprvé naučil poznávat lidi; a naučil jsem se rozlišovat mezi prázdným zdáním nebo brutálními způsoby a skutečnou vnitřní povahou člověka.

Na počátku století byla Vídeň společensky jedním z nejzaostalejších měst v Evropě.

Oslnivé bohatství a odporná chudoba se prolínaly v příkrém kontrastu. V centru i ve vnitřním městě bylo cítit tep 52milionové říše, která měla veškerý nebezpečný půvab státu mnoha národností. Oslnivá nádhera dvora působila na bohatství a inteligenci celé říše jako magnet. A tuto přitažlivost ještě posilovala centralizující moc habsburské monarchie.

Tato centralizační politika byla nutná, aby udržela pohromadě tuto změť národnostně smíšených národů. V důsledku toho však došlo k mimořádné koncentraci vysokých úředníků ve městě, které sloužilo jako metropole i císařská rezidence.

Vídeň však nebyla jen politickým a intelektuálním centrem podunajské monarchie, ale také obchodním centrem. Kromě početné skupiny vysoce postavených vojenských důstojníků, státních úředníků, umělců a vědců zde žila ještě větší masa pracovníků. Krajní chudoba se tváří v tvář střetávala s bohatstvím aristokracie a kupecké třídy. Před paláci na Ringstraße se potloukaly tisíce nezaměstnaných a pod touto Via Triumphalis starého Rakouska se v šeru a špíně kanálů tísnili bezdomovci.

Snad v žádném jiném německém městě se nedala sociální otázka studovat lépe než ve Vídni. Zde však musím varovat před iluzí, že tento problém lze „studovat“ shora dolů. Člověk, který nikdy nebyl ve spárech této drtivé zmije, nikdy nemůže vědět, co je její jed. Pokus studovat ji jiným způsobem povede jen k povrchním řečem a sentimentálním bludům. Obojí je škodlivé - první proto, že nikdy nemůže jít ke kořenům otázky, druhé proto, že se otázce zcela vyhýbá.

Nevím, co je horší: zda přehlížet sociální nouzi, jak to dělá většina těch, kterým štěstí přálo, a těch, kteří se na společenském žebříčku vyšvihli vlastní rutinní prací, nebo stejně arogantní a často netaktní chování lidí, kteří si dělají z charity módu a tvrdí, že „cítí s lidmi“. V každém

případě tito lidé hřeší víc, než si dovedou představit. V důsledku toho ke svému vlastnímu údivu zjišťují, že „sociální cítění“, na které jsou pyšní, nikdy nepřináší žádné výsledky, spíše často vyvolává nelibost. A pak mluví o nevděčnosti lidí.

Takoví lidé se pomalu učí, že pro pouhé sociální aktivity není místo a že od nich nelze očekávat vděčnost. Zde nejde o žádné rozdávání laskavostí, ale v podstatě o obnovení spravedlnosti.

Před pokušením studovat sociální otázku tímto způsobem jsem byl chráněn z prostého důvodu, že jsem byl nucen žít v chudobě. Nešlo tedy o objektivní studium problému, ale spíše o testování jeho účinků na mne. I když pokusný králík experiment přežil, není to důkazem, že byl neškodný.

Když se dnes snažím vybavit si sled dojmů, které jsem tehdy získal, zjišťuji, že to dokážu jen přibližně. Popíšu zde jen ty nejpodstatnější dojmy a ty, které mě osobně nejvíce ovlivnily. A zmíním se o několika poučeních, která jsem si z této zkušenosti odnesl.

V té době obecně nebylo příliš obtížné najít si práci, protože jsem si ji nehledal jako kvalifikovaný řemeslník, ale jako takzvaný nádeník - připravený vzít jakoukoli

práci, která se náhodou objeví, jen abych si vydělal na denní chléb.

Ocitl jsem se tak ve stejné situaci jako všichni ti emigranti, kteří setřásají prach Evropy ze svých nohou a s železným odhodláním pokládají základy nové existence v Novém světě a vydělávají si na nový domov. Osvobozeni od všech ochromujících předsudků třídy a postavení, prostředí a tradice, přijímají jakoukoli službu, která jim otevře dveře - přijímají jakoukoli práci, která jim přijde do cesty, a stále více se naplňují myšlenkou, že poctivá práce nikdy nikomu nedělá ostudu, ať je jakákoli. A tak jsem byl rozhodnut skočit do tohoto nového světa oběma nohama a probojovat si cestu vpřed.

Brzy jsem zjistil, že nějaká práce se vždycky najde. Ale také jsem zjistil, že ji lze stejně rychle a snadno ztratit.

Nejistota, jak si vydělat na každodenní živobytí, se brzy stala nejtemnějším rysem tohoto nového života.

Kvalifikovaní pracovníci nebyli tak často vyhazováni na ulici jako nekvalifikovaní, přesto však nebyli nijak chráněni před stejným osudem. I když nemusel čelit nezaměstnanosti z důvodu nedostatečné poptávky, výluka a stávka měly stejný účinek.

Prvek nejistoty při vydělávání si na denní chléb zde byl nejtrpčím aspektem celého sociálně-ekonomického systému jako takového.

Venkovského chlapce, který se stěhuje do velkoměsta, láká to, co bylo popsáno jako snadná práce - což může ve skutečnosti být - a méně pracovních hodin. Oslňuje ho zejména lesk velkoměst. Je zvyklý vydělávat stálou mzdu a je naučený neopouštět své dosavadní zaměstnání, dokud není nové alespoň na dohled. Vzhledem k tomu, že je velký nedostatek pracovních sil v zemědělství, je šance na dlouhou nezaměstnanost na venkově velmi malá.

Je chybou domnívat se, že chlapec, který odejde z venkova do města, je méně statný než ten, který zůstane doma a pracuje na půdě. Zkušenosti naopak ukazují, že emigrují ti, kteří jsou zdravější a vitálnější, a ne naopak. Mezi tyto lidi řadím nejen ty, kteří emigrují do Ameriky, ale i mladého venkovského zemědělce, který opouští rodnou vesnici a stěhuje se do velkoměsta, kde bude cizincem. Je připraven podstoupit riziko nejistého osudu. Obvykle přichází do města s málem peněz v kapse. Prvních několik dní se nenechá odradit, když se mu nepoštěstí najít práci. Pokud však práci najde a brzy o ni přijde, je situace mnohem horší. Najít novou práci,

zejména v zimě, je často obtížné a někdy skutečně nemožné.

Prvních několik týdnů je život ještě snesitelný. Od svého odborového svazu dostává peníze v nezaměstnanosti, a tak může pokračovat dál. Když však dojdou poslední vlastní peníze a odbory mu přestanou kvůli dlouhodobé nezaměstnanosti platit, přichází skutečná nouze. Nyní chodí hladový po ulicích. Často zastaví nebo prodá poslední věci. Jeho oblečení se stává ošuntělým. S rostoucí chudobou svého zevnějšku klesá na nižší společenskou úroveň - mísí se s vrstvou lidí, kteří mu kromě fyzického utrpení otravují i mysl. Nemá pak kde spát, a pokud se tak stane v zimě - což se stává velmi často - je na tom bídně. Nakonec si najde práci. Ale starý příběh se opakuje. Podruhé se stane totéž. Pak potřetí - teď už pravděpodobně mnohem hůř. Postupně mu tato trvalá nejistota začíná být lhostejná. Nakonec si na to opakování zvykne.

Tak i člověk, který je normálně pracovitý, začne být v celém svém postoji k životu bezstarostný. Postupně se stává nástrojem v rukou bezohledných lidí, kteří ho využívají ve svůj prospěch. Člověk je bez vlastního přičinění tak často nezaměstnaný, že je mu nyní jedno, zda stávka, do níž se zapojí, je za zajištění jeho

ekonomických práv, nebo směřuje ke zničení státu, společenského řádu, či dokonce kultury obecně. Stávkovat se mu nelíbí, ale přesto se k ní připojuje, z čiré lhostejnosti.

Tento proces jsem viděl před svýma očima tisíckrát. A čím déle jsem ho pozoroval, tím víc jsem začal nenávidět to mamutí město, které nenasytně přitahuje lidi ke svému srdci, aby je nakonec nemilosrdně rozdrtilo.

Když přišli, stále ještě patřili ke svému národu; pokud zůstali, toto pouto se přetrhlo.

I já jsem byl životem ve velkoměstě zmítán tak, že jsem sám zažil působení tohoto osudu a pocítil jeho účinky na vlastní duši. Jedna věc mi jasně vyvstala před očima: Záleželo na náhlých změnách od práce k nečinnosti a naopak. Neustálé výkyvy ve výdělcích a výdajích nakonec u mnoha lidí zničily smysl pro spořivost a také zvyk rozumně kontrolovat výdaje. Tělo se postupně přizpůsobuje tomu, že v dobrých časech se dobře nají a ve špatných hladoví.

Hlad totiž ničí smysl pro normální utrácení v dobrých časech, kdy je člověk opět zaměstnán. Důvodem je to, že utrpení, které musí nezaměstnaný pracovník snášet, musí psychicky kompenzovat trvalým duševním

přeludem, v němž si představuje, že se opět dobře nají. A tento sen se mění v takovou posedlost, že se stává chorobným impulsem odhodit veškerou zdrženlivost, jakmile opět přijde práce a mzda. Proto v okamžiku, kdy si najde novou práci, ztratí kontrolu a začne utrácet, jako by nebylo zítřka. To naruší i malý týdenní rozpočet, protože utrácení se stává iracionálním. Když se něco takového stane poprvé, vydrží výdělek třeba pět dní místo sedmi. Později vydrží jen tři dny. Pokud zvyk přetrvává, vydrží výdělky sotva jeden den. A nakonec zmizí během jedné noci.

Často jsou doma manželka a děti. A v mnoha případech se stává, že i na ně má takový způsob života vliv - zejména pokud je na ně manžel hodný a chce pro ně udělat to nejlepší, co může, a miluje je svým způsobem. Pak se týdenní výdělek utratí během dvou nebo tří dnů. Rodina společně jí a pije, dokud jim peníze vystačí, ale na konci týdne hladoví. Manželka se pak potuluje po okolí, trochu si půjčuje a dělá malé dluhy u obchodníků ve snaze dostat se na konec týdne. Jejich polední jídlo je skromné a často žádné. Čekají na nadcházející výplatu, povídají si a spřádají plány; a zatímco jsou hladoví, sní o budoucím štěstí.

A tak se malé děti seznámí s bídou již na počátku svého života.

Zlo však vyvrcholí, když si manžel jde od začátku svou cestou a žena protestuje, prostě z lásky k dětem. Pak dochází k hádkám a špatným pocitům. Manžel začne pít a odcizí se své ženě. Nyní se opíjí každou sobotu. Manželka bojuje o svou vlastní existenci a o existenci dětí a obtěžuje ho od továrny k hospodě, aby z něj v den výplaty dostala pár drobných. Když se pak konečně vrátí domů - možná v neděli nebo dokonce v pondělí, když utratil poslední cent -, následují žalostné situace, které volají po Božím milosrdenství.

Tohle jsem skutečně zažil stokrát. Nejdřív jsem byl znechucený a rozhořčený. Později jsem si uvědomil celou tragédii jejich neštěstí a pochopil jsem jeho hluboké příčiny. Byli nešťastnými oběťmi špatných podmínek.

Podmínky bydlení byly v té době velmi špatné. Vídeňští ručně pracující žili v děsivé bídě. Ještě dnes mě jímá hrůza, když si vzpomenu na bídná doupata, v nichž lidé žili, na noclehárny a chudinské čtvrti a na všechny ty odporné výjevy plné odpadků, odpudivé špíny a ještě něčeho horšího.

Jen si představte, co se jednoho dne stane, až z těchto brlohů bídy vyjdou masy osvobozených otroků a vrhnou se na své nic netušící bližní!

Tento jiný svět je totiž skutečně netušící.

Bezmyšlenkovitě dovolují, aby se tyto věci děly, aniž by se o ně zajímali a dokonce aniž by tušili, že dříve či později se jim osud pomstí - pokud ho včas nezklidní.

Dnes upřímně děkuji Prozřetelnosti, že mě do takové školy poslala. Tam jsem nemohl odmítnout zájem o věci, které mě netěšily. Tato škola mi brzy dala hlubokou lekci.

Abych si úplně nezoufal nad lidmi, s nimiž jsem žil, musel jsem oddělit vnější projevy jejich života od důvodů, proč se tak vyvíjel. Pak jsem mohl vše snášet bez sklíčenosti. Ti, kteří se vynořili ze všeho toho neštěstí a bídy, z té špíny a vnější degradace, nebyli lidmi jako takovými, ale spíše politováníhodnými důsledky politováníhodných zákonitostí. V mém vlastním životě mi podobné útrapy bránily v tom, abych při pohledu na tyto ponížené produkty tohoto procesu vývoje nepropadl lítostivému sentimentu.

Ne, takhle se tyto věci chápat nedají.

Už tehdy jsem viděl, že existuje dvojí metoda, kterou lze zlepšit podmínky:

Za prvé: Vytvořit lepší základní podmínky společenského rozvoje tím, že se vytvoří hluboký cit pro společenskou odpovědnost. Zadruhé: Spojit tento cit s nemilosrdným odhodláním odstranit všechny nevyléčitelné nádory.

Stejně jako příroda nesoustřeďuje svou největší pozornost na udržení toho, co již existuje, ale na selektivní šlechtění potomstva, tak je tomu i v lidském životě. V životě nejde ani tak o umělé vylepšování stávající generace - což je vzhledem k lidským vlastnostem v 99 procentech případů nemožné - jako spíše o to, zajistit si od samého počátku lepší cestu pro budoucí vývoj.

Během svého boje o existenci ve Vídni jsem jasně pochopil, že cílem veškeré společenské činnosti nikdy nesmí být pouze charitativní pomoc, která je směšná a zbytečná. Spíše musí být prostředkem k nalezení cesty k odstranění základních nedostatků našeho hospodářského a kulturního života - nedostatků, které nutně vedou k degradaci jednotlivce nebo ho k ní alespoň směřují.

Potíže s nasazením všech prostředků, i těch nejdrastičtějších, proti těm, kdo ohrožují stát, jsou do značné míry způsobeny nejistým postojem při rozhodování o vnitřních motivech a příčinách tohoto současného jevu.

Tato nejistota je založena výhradně na pocitu viny, který každý jednotlivec cítí za to, že dopustil tuto tragédii degradace. Tento pocit ochromuje každou snahu o pevné rozhodnutí jednat. Protože tito lidé váhají, jsou nesmělí a polovičatí při zavádění i těch opatření, která jsou nezbytná pro sebezáchovu.

Až jednotlivce přestane tížit vlastní pocit viny, teprve tehdy bude mít tu vnitřní sílu a vnější sílu, aby nemilosrdně vyřezal parazitický porost a vykořenil plevel.

Protože však rakouský stát neměl téměř žádný smysl pro sociální práva a sociální zákonodárství, byla jeho neschopnost bojovat proti těmto zhoubným nádorům zřejmá.

Nevím, co mě tehdy děsilo víc: ekonomická bída těch, kteří byli tehdy mými společníky, jejich primitivní zvyky a morálka nebo nízká úroveň jejich intelektuálního vývoje.

Naše buržoazie se často vzbouří v morálním rozhořčení, když z úst nějakého ubohého tuláka uslyší, že je mu jedno, jestli je Němec, nebo ne, a že se doma najde tam, kde sežene dost peněz, aby se uživil.

Ostře protestují proti takovému nedostatku „národní hrdosti“ a důrazně vyjadřují své zděšení nad takovými pocity.

Ale kolik lidí si skutečně klade otázku, proč jsou jejich vlastní pocity lepší?

Kolik z nich chápe, že jejich přirozená hrdost na to, že jsou příslušníky oblíbeného národa, pramení z mnoha příležitostí, s nimiž se setkávají a které jim připomínají velikost otčiny a národa ve všech oblastech uměleckého a kulturního života?

Kolik z nich si uvědomuje, že hrdost na otčinu je do značné míry závislá na vědomí její velikosti ve všech těchto oblastech?

Zamyslely se někdy naše buržoazní kruhy nad tím, jak směšně mizivý podíl má „národ“ na tomto poznání, které je nezbytným předpokladem pocitu hrdosti na svou otčinu?

Nelze zde namítat, že v jiných zemích existují podobné podmínky, a že přesto pracující třídy v těchto zemích zůstaly vlasteneckými. I kdyby tomu tak bylo, neomlouvalo by to náš nedbalý postoj. Ale není tomu tak. To, co nazýváme „šovinistickou“ výchovou - například v případě Francouzů - je pouze extrémní zdůrazňování velikosti Francie ve všech oblastech kultury nebo, jak říkají Francouzi, civilizace. Francouzský chlapec není vychováván na čistě objektivních principech. Všude tam, kde jde o význam politické a kulturní velikosti jeho země, je vyučován tím nejsubjektivnějším způsobem, jaký si lze představit.

Toto vzdělání se musí vždy omezit na obecné myšlenky v širokém záběru. Ty by měly být hluboce vryty do paměti a citů lidí, v případě potřeby i neustálým opakováním.

V našem případě se však nedopouštíme pouze negativních hříchů z opomenutí, ale i pozitivního překrucování té trochy vědomostí, které se některým poštěstilo získat ve škole. Krysy, které otravují naše politické těleso, požírají ze srdcí a paměti širokých mas i tu trochu, která jim zbyla z nouze a bídy.

Představte si následující situaci: Existuje sklepní byt, který se skládá ze dvou vlhkých místností. V těchto místnostech žije pracovník a jeho rodina - celkem sedm lidí. Předpokládejme, že jedním z dětí je tříletý chlapec. To je věk, kdy si děti poprvé uvědomují dojmy, které přijímají. U vysoce nadaných lidí stopy těchto raných dojmů přetrvávají až do stáří.

Stísněnost a přeplněnost těchto obytných prostor nyní nepřispívá k příjemným rodinným vztahům. Vznikají tak hádky a záchvaty vzájemné zloby. O těchto lidech se nedá říci, že by žili spolu, ale spíše jeden na druhém. Drobná nedorozumění, která by v prostorném rodinném domě zmizela, se zde stávají zdrojem chronických sporů. Pokud jde o děti, je situace z jednoho úhlu pohledu snesitelná. V takových podmínkách se mezi sebou neustále hádají, ale hádky jsou rychle a zcela zapomenuty. Když se však rodiče donekonečna hádají, klesají každodenní spory na nepředstavitelně nízkou úroveň. Takové zkušenosti se nakonec musí na dětech projevit. Člověk musí takové prostředí skutečně prožít, aby si mohl skutečně představit důsledky těchto vzájemných obviňování - jako když otec fyzicky napadne matku a v záchvatu opileckého vzteku ji týrá.

Ve věku šesti let už dítě nemůže ignorovat tyto špinavé detaily, které by i dospělému připadaly odporné. Nakažený morálním jedem, tělesně podvyživený a s hlavou plnou vší jde mladý „občan“ do základní školy. S obtížemi se naučí číst a psát. Doma nemá žádnou možnost se něco naučit. Naopak. Otec a matka sami před dětmi mluví o učiteli a škole špatně a mnohem raději učitele urážejí, než aby své dítě vzali přes koleno a vtloukali mu zdravý rozum do hlavy. To, co dítě slyší doma, jen snižuje jeho úctu ke spoluobčanům. O lidské povaze jako celku se neříká nic dobrého a každá instituce, od školy po vládu, je haněna. Ať už se mluví o náboženství a morálce, nebo o státu a společenském řádu, je to všechno stejné; všechno je znevažováno.

Když mladý chlapec ve čtrnácti letech opouští základní školu, bylo by těžké říci, co je nejvýraznějším rysem jeho povahy: neuvěřitelná nevědomost, pokud jde o skutečné znalosti, nebo cynická drzost spojená s negativním postojem k morálce. U člověka v tak mladém věku stačí, aby se vám z toho ježily vlasy na hlavě.

Jaké místo v životě může zaujmout člověk, kterému není nic svaté a který nikdy nezažil nic ušlechtilého - naopak, který důvěrně poznal nejnižší druh lidské existence?

Z tohoto tříletého dítěte se stal patnáctiletý pohrdatel autoritami. Seznámilo se pouze s morální špínou a ničemností a vyloučilo se vše, co by mohlo podnítit jeho myšlení k vyšším věcem.

A nyní tento mladý muž vstupuje do školy života.

Vede stejný druh života, jaký mu v dětství předváděl jeho otec. Potlouká se kolem příchozích z ulice a domů se vrací v jakoukoli hodinu. Občas dokonce bije svou nebohou matku. Proklíná Boha i svět a nakonec skončí v nápravném zařízení pro mladistvé. A tam se mu dostane posledního lesku.

A jeho buržoazní současníci žasnou nad nedostatkem „vlasteneckého nadšení“, které tento mladý „občan“ projevuje.

Den za dnem jsou všichni svědky fenoménu šíření jedu mezi lidmi, a to prostřednictvím divadla a kina, žumpovní žurnalistiky a obscénních knih. A přesto se podivují nad žalostnou „morální úrovní“ a „národní lhostejností“ mas. Jako by braková kinematografie, žumpový tisk a podobně mohly předávat znalosti o velikosti vlastní země - zcela mimo dřívější vzdělání jednotlivce.

Pak jsem rychle a důkladně pochopil, co jsem si předtím nikdy neuvědomoval. Bylo to následující: Otázka „znárodnění“ národa spočívá především ve vytvoření zdravých společenských podmínek, které poskytnou zázemí nezbytné pro výchovu jednotlivce. Neboť teprve tehdy, až rodinná výchova a školní vzdělání předají jednotlivci kulturní a ekonomické znalosti a především smysl pro politickou velikost jeho vlastní země - teprve tehdy bude možné, aby se cítil hrdý na to, že je občanem. Bojovat mohu jen za něco, co mám rád. Milovat mohu jen to, čeho si vážím. A abych si něčeho mohl vážit, musím to alespoň trochu znát.

Jakmile se ve mně probudil zájem o sociální otázky, začal jsem je zásadním způsobem studovat. Odhalil se mi tak nový a dosud neznámý svět.

V letech 1909-1910 jsem si natolik zlepšil své postavení, že jsem si už nemusel vydělávat na chléb vezdejší jako ručně pracující. Pracoval jsem nyní samostatně jako kreslíř a malíř akvarelů. Tato kariéra byla vskutku chudá, alespoň co se týče výdělku. Měl jsem sotva dost na to, abych pokryl nejnutnější životní potřeby. Přesto pro mě byla zajímavá, vzhledem k profesi, o kterou jsem usiloval.

Navíc, když jsem večer přišel domů, už jsem nebyl tak unavený jako dřív, kdy jsem se nemohl podívat do knihy, aniž bych téměř okamžitě usnul. Moje současná práce se tedy sladila s mým budoucím povoláním. Navíc jsem byl pánem svého času a mohl jsem si nyní lépe rozvrhnout pracovní dobu než dříve.

Malováním jsem se živil a studoval jsem pro radost.

Mohl jsem tak získat teoretické znalosti o sociální problematice, což bylo nezbytným doplňkem k tomu, co jsem se učil každodenní zkušeností. Studoval jsem všechny knihy, které jsem našel a které se touto problematikou zabývaly, a o přečteném jsem hluboce přemýšlel.

Věřím, že mě okolí považovalo za výstředního člověka.

Kromě zájmu o sociální otázku jsem se samozřejmě s nadšením věnoval studiu architektury. Vedle hudby jsem ji považoval za královnu umění. Její studium pro mě bylo potěšením, nikoliv prací. Mohl jsem si číst nebo kreslit až do pozdních nočních hodin, aniž bych se unavil. A byl jsem si stále jistější, že se můj sen o zářné budoucnosti stane skutečností, i když si na něj budu muset počkat léta.

Byl jsem pevně přesvědčen, že se jednoho dne proslavím jako architekt.

To, že jsem se vedle odborného studia nejvíce zajímal o vše politické, mi nepřipadalo nijak zvlášť důležité. Naopak - tento praktický zájem o politiku jsem považoval za samozřejmou povinnost každého myslícího člověka. Ti, kdo nemají pochopení pro politický svět kolem sebe, nemají právo kritizovat nebo si stěžovat.

Pokračoval jsem proto ve čtení a intenzivním studiu politiky.

Čtení však pro mě mělo jiný význam než pro průměrný běh našich takzvaných „intelektuálů“.

Znám lidi, kteří čtou donekonečna, knihu za knihou, od obálky k obálce, a přesto bych je nenazval „sečtělými“. Samozřejmě toho „vědí“ nesmírně mnoho, ale jejich mozek jako by nebyl schopen získané informace třídit a uspořádat. Nemají schopnost rozlišovat mezi tím, co je užitečné, a tím, co je zbytečné. To první si mohou ponechat v paměti a to druhé pokud možno při čtení přeskočit - a pokud to není možné, hodí to přes palubu jako neužitečný balast.

Čtení není cílem samo o sobě, ale prostředkem k dosažení cíle. Jejím hlavním účelem je pomoci naplnit

rámec, který tvoří nadání a schopnosti každého člověka. Každý tak pro sebe získává nástroje a materiály potřebné k naplnění svého životního úkolu - bez ohledu na to, zda se jedná o elementární úkol vydělávat si na každodenní chléb, nebo o povolání, které odpovídá vyšším lidským aspiracím. Takový je první účel četby. A druhým účelem je poskytnout celkový pohled na svět.

V obou případech se však informace získané četbou nesmí ukládat do paměti, odpovídající po sobě jdoucím kapitolám knihy. Naopak, s každým takto získaným malým kouskem vědomostí je třeba zacházet jako s kamínkem, který je třeba vložit do mozaiky, aby našel své správné místo mezi všemi ostatními prvky, které ve čtenářově mysli tvoří celkový pohled na svět. V opačném případě vznikne ze všeho toho čtení jen zmatená změť chaotických pojmů. Tato změť je nejen zbytečná, ale má také tendenci učinit jejího nešťastného držitele ješitným. Vážně si o sobě myslí, že je vzdělaný a že něčemu ze života rozumí. Domnívá se, že si osvojil vědomosti, zatímco pravda je taková, že každé zvýšení těchto „vědomostí“ ho stále více vzdaluje od skutečného života - až nakonec skončí buď v nějakém sanatoriu, nebo v parlamentu.

Takovému člověku se nikdy nepodaří prakticky využít své znalosti, když to vyžaduje okamžik. Jeho duševní výbava není uspořádána tak, aby odpovídala požadavkům každodenního života. Jeho znalosti jsou v mozku uloženy jako doslovný přepis přečtených knih a v pořadí, v jakém je četl. A pokud ho osud jednoho dne vyzve, aby své knižní znalosti využil, bude mu muset sdělit název a číslo stránky - jinak si nikdy nebude schopen potřebné informace vybavit. Pokud však v kritické chvíli stránku neuvede, ocitne se bystrý chlapec v beznadějných rozpacích. Silně rozrušen hledá srovnatelné případy a je téměř jisté, že nakonec vydá špatný recept.

Pokud je to nesprávný popis, jak si potom vysvětlit politické úspěchy našich parlamentních hrdinů, kteří zastávají nejvyšší vládní funkce? V opačném případě bychom museli jejich činy přičítat spíše zlomyslnosti a vychytralosti než patologii.

Na druhou stranu ten, kdo si vypěstoval umění číst, v knize, časopise nebo brožuře okamžitě postřehne, co by si měl zapamatovat - buď proto, že to odpovídá jeho potřebám, nebo proto, že to má obecnou hodnotu. To, co se takto dozví, včlení do svého mentálního obrazu problému nebo věci a dále jej opraví nebo rozšíří, takže se

stane přesnějším a preciznějším. Pokud si nějaký praktický problém náhle vyžádá prozkoumání nebo řešení, paměť ihned vybere vhodné informace z masy, kterou získala během let čtení. Paměť také dá tyto informace do služeb vlastních schopností úsudku, aby člověk získal nový a jasnější pohled na daný problém nebo aby vytvořil definitivní řešení.

Jedině tak může mít čtení nějaký smysl a cíl.

Například řečník, který nemá po ruce zdroje informací, jež jsou nezbytné pro správné zpracování jeho tématu, není schopen obhájit své názory proti oponentovi, i když tyto názory mohou být naprosto solidní a pravdivé. V každé diskusi ho opustí paměť. Nedokáže shromáždit argumenty na podporu svých tvrzení ani vyvrátit tvrzení svého oponenta. Dokud se řečník musí hájit jen sám, není situace vážná; zlo však nastává, když osud postaví do čela státu takového všeználka, který ve skutečnosti nic neví.

Od útlého mládí jsem se snažil číst knihy správným způsobem a měl jsem štěstí, že mi v tom pomáhala dobrá paměť a inteligence. Z tohoto hlediska byl můj pobyt ve Vídni obzvlášť užitečný a přínosný. Mé zkušenosti z tamního každodenního života byly neustálým podnětem

ke studiu nejrůznějších problémů novými způsoby. Vzhledem k tomu, že jsem měl možnost podrobit teorii zkoušce reality a realitu zkoušce teorie, byl jsem na jedné straně chráněn před nebezpečím pedantského teoretizování a na druhé straně před přílišným ohromením povrchními aspekty skutečnosti.

Tehdejší zkušenost každodenního života mě nutila k zásadnímu teoretickému studiu dvou nejdůležitějších otázek - kromě otázky sociální.

Nelze říci, kdy jsem mohl začít důkladně studovat doktrínu a charakteristiku marxismu, nebýt toho, že jsem do problému vběhl po hlavě!

To, co jsem v mládí věděl o sociální demokracii[10], bylo drahocenné málo - a z velké části špatně.

Skutečnost, že vedla boj za všeobecné volební právo a tajné hlasování, mi přinášela vnitřní uspokojení. Tehdy jsem uvažoval, že to oslabí habsburský režim, který jsem tak hluboce nenáviděl. Byl jsem přesvědčen, že i kdyby

[10] Formálně se nazývá Sociálně demokratická dělnická strana Rakouska (Sozialdemokratische Arbeiterpartei Osterreichs) nebo SDAPO. Stranu založil v roce 1889 židovský lékař Victor Adler (1852-1918). Od počátku byla spřízněna s marxismem.

měl obětovat německý živel, nemohl by podunajský stát dále existovat.

Ani za cenu postupné slavizace rakouských Němců by se tak stát nestal trvalou říší. Bylo totiž velmi sporné, zda a do jaké míry mají Slované potřebnou akceschopnost pro konstruktivní politiku. Proto jsem vítal každé hnutí, které mohlo vést ke konečnému rozbití tohoto nemožného státu - státu, který odsoudil 10 milionů Němců k smrti. Čím více tento Babylon jazyků vyvolával neshody a rozvrat, a to i v parlamentu, tím více se blížila hodina zániku této babylonské říše. To by znamenalo osvobození mého německého rakouského národa. Teprve pak by bylo možné, aby se znovu spojil s vlastí.

Proto jsem vůči aktuální politice sociálních demokratů necítil žádné antipatie. To, že jejím proklamovaným cílem bylo pozvednout úroveň dělnické třídy - čemuž jsem ve své nevědomosti bláhově věřil - byl další faktor, který mluvil spíše ve prospěch sociální demokracie než proti ní. Nejvíce mě však odpuzoval její nepřátelský postoj k boji za zachování němectví v Rakousku. Politováníhodné bylo také její dvoření se slovanským „soudruhům“ - kteří tento vývoj vítali, jen dokud z něj měli praktické výhody. V opačném případě si Slované zachovávali arogantní rezervovanost; tím se

dostávalo plachým žebrákům spravedlivého zadostiučinění.

V sedmnácti letech jsem tedy slovo „marxismus“ znal jen velmi málo, zatímco „sociální demokracii“ a „socialismus“ jsem považoval za synonyma. Bylo zapotřebí náhlého úderu ruky osudu, aby se mi otevřely oči a já pochopil podstatu této bezprecedentní zrady lidstva.

Do té doby jsem se se sociálnědemokratickou stranou znal jen jako pouhý divák na některých jejich masových shromážděních. Neměl jsem nejmenší představu o sociálnědemokratickém učení ani o smýšlení jeho straníků. Najednou jsem se ocitl tváří v tvář produktům jejich učení a tomu, co nazývali světonázor. Stačilo mi tedy několik měsíců, abych se dozvěděl něco, co by za jiných okolností vyžadovalo desítky let studia - totiž že pod pláštíkem sociálních ctností a lásky k bližnímu se šíří skutečný mor, který, pokud nebude okamžitě vymýcen, může vést k zániku lidského pokolení na této zemi.

Poprvé jsem se se sociálními demokraty setkal při práci ve stavebnictví.

Od samého začátku to pro mě nebylo příliš příjemné. Můj oděv byl ještě docela slušný, mluvil jsem opatrně a

choval se zdrženlivě. Byl jsem natolik zaměstnán myšlenkami na svůj současný úděl a na budoucí možnosti, že jsem se o své bezprostřední okolí příliš nezajímal. Hledal jsem práci, abych se najedl a také abych dělal pokroky ve studiu - i když to šlo pomalu. Možná bych se ani neobtěžoval zajímat se o své okolí, nebýt toho, že třetího nebo čtvrtého dne došlo k události, která mě donutila zaujmout rozhodné stanovisko. Dostal jsem příkaz vstoupit do odborů.

V té době jsem o nich nic nevěděl. Neměl jsem příležitost vytvořit si názor na jejich hodnotu, ať už byla jakákoli. Když mi však bylo řečeno, že musím vstoupit do odborů, odmítl jsem. Důvody, které jsem uvedl, byly prostě takové, že o věci nic nevím a že se v žádném případě nenechám do ničeho nutit. První důvod mě pravděpodobně zachránil před tím, aby mě hned vyhodili. Pravděpodobně si mysleli, že bych se mohl během několika dní „konvertovat“ a stát se poddajnějším. Pokud si to však mysleli, hluboce se mýlili. Po dvou týdnech jsem zjistil, že je naprosto nemožné o tom uvažovat, i kdybych byl zpočátku ochoten se přidat. Během těch čtrnácti dnů jsem lépe poznal své spolupracovníky a žádná moc na světě by mě nedonutila

vstoupit do organizace, jejíž představitelé se mezitím ukázali v tak špatném světle.

V prvních dnech se ve mně vzbudila nelibost.

V poledne se někteří pracující odebrali do nejbližší hospody, zatímco ostatní zůstali v prostorách budovy a jedli polední jídlo; ve většině případů bylo velmi skromné. Jednalo se o ženaté muže, kterým manželky nosily polévku v ubohých miskách. Na konci týdne postupně přibývalo těch, kteří zůstávali jíst v areálu. Později jsem pochopil důvod. Při těchto příležitostech se mluvilo o politice.

Pil jsem mléko a jedl sousto chleba někde stranou, zatímco jsem buď opatrně studoval své okolí, nebo přemýšlel o svém krutém údělu. Přesto jsem toho slyšel víc než dost. A často jsem si myslel, že něco z toho, co říkali, bylo určeno mým uším v naději, že mě přitáhnou. Ale všechno, co jsem slyšel, mě rozzuřilo. Všechno bylo znevažováno: národ, protože je vynálezem „kapitalistické“ třídy - jak často jsem tuhle větu musel slyšet!; otčina, protože je nástrojem v rukou buržoazie k vykořisťování pracujících mas; autorita zákona, protože je prostředkem k utlačování proletariátu; náboženství, protože je prostředkem k omámení lidí, aby je pak mohli

vykořisťovat; a morálka, protože je odznakem hloupé a ovčí poslušnosti. Nebylo nic, co by nevláčeli bahnem.

Zpočátku jsem mlčel; ale to nemohlo trvat dlouho. Pak jsem se začal účastnit diskuse a odpovídat na jejich výroky. Poznal jsem však, že je to odsouzeno k neúspěchu, dokud nebudu mít o probíraných otázkách alespoň určité množství konkrétních informací. Rozhodl jsem se tedy prozkoumat zdroje, z nichž údajně čerpali svou takzvanou moudrost. Studoval jsem knihu za knihou, brožuru za brožurou.

Mezitím jsme se dál hádali. Každým dnem jsem byl lépe informovaný než moji oponenti. Pak přišel den, kdy se nejobávanější z mých protivníků uchýlil ke zbrani, která nejsnáze vítězí nad rozumem: k teroru a násilí. Někteří vůdci z řad mých odpůrců mi nařídili, abych opustil budovu, jinak mě shodí z lešení. Protože jsem byl úplně sám, nemohl jsem klást žádný fyzický odpor, a tak jsem zvolil první možnost a odešel - ale bohatší o zkušenosti.

Odešel jsem plný znechucení. Zároveň jsem však byl tak hluboce zasažen, že pro mě bylo zcela nemožné celou situaci ignorovat a přestat na ni myslet. Když se můj hněv začal uklidňovat, můj tvrdohlavý duch dostal navrch a já

se rozhodl, že se za každou cenu vrátím k práci ve stavebnictví. Toto rozhodnutí bylo o to silnější, že o několik týdnů později došly mé skromné úspory a hlad mě opět sevřel do své nemilosrdné náruče. Neměl jsem jinou možnost. Znovu jsem sehnal práci, ale brzy jsem musel odejít ze stejných důvodů jako předtím.

Pak jsem se sám sebe zeptal: Jsou tito lidé hodni toho, aby patřili k velkému národu?

Ta otázka mě hluboce znepokojovala. Pokud by odpověď zněla „ano“, pak boj na obranu vlastní národnosti sotva stojí za všechnu tu bolest a oběti, které vyžadujeme od našich nejlepších mužů, pokud je to jen v zájmu takové sebranky. Na druhou stranu, pokud by odpověď zněla „ne“, pak jsme národem ubožáků.

V těchto dnech duševního utrpení a hlubokého přemýšlení jsem si představoval stále větší masu lidí, kteří se již nemohou považovat za příslušníky svého národa.

Zcela jiný pocit jsem měl o několik dní později, když jsem se díval na nekonečné kolony vídeňských pracovníků, pochodujících po čtyřech v řadě na masové demonstraci! Téměř dvě hodiny jsem stál jako omráčený a sledoval, jak se přede mnou pomalu odvíjí ten obrovský

lidský drak. Když jsem konečně opustil náměstí a putoval domů, cítil jsem se zděšený a sklíčený.

Cestou jsem si všiml, že v jednom obchodě s tabákem vychází Arbeiter-Zeitung. To byl hlavní tiskový orgán staré rakouské sociální demokracie. Byl k dostání také v levné kavárně, kterou jsem navštěvoval a kam jsem si často chodil číst noviny. Dříve jsem se však nedokázal přinutit podívat se na tu ubohou věc déle než dvě minuty; celý její tón mě rozčiloval. Deprimován demonstrací, kterou jsem právě viděl, mě vnitřní hlas nabádal, abych si noviny v tom obchodě s tabákem koupil a přečetl si je. Vzal jsem si je tedy s sebou domů a celý večer jsem strávil jejich čtením - navzdory neustále narůstajícímu vzteku vyvolanému neustálým výlevem lží.

Nyní jsem zjistil, že v sociálnědemokratických denících mohu studovat vnitřní povahu jejich myšlenkového procesu mnohem lépe než v celé jejich teoretické literatuře.

A jaký byl mezi nimi nápadný rozdíl! V literárním textu, který se zabýval teorií sociální demokracie, se objevovala vznešená frazeologie o svobodě, lidské důstojnosti a kráse. To vše bylo propagováno s nadhledem hluboké moudrosti a klidné prorocké jistoty -

pečlivě utkaný třpyt slov, který měl čtenáře oslnit a zmást. Na druhou stranu denní tisk tuto novou doktrínu o vykoupení člověka razil velmi brutálním způsobem. Žádné prostředky nebyly příliš hrubé, pokud se daly využít v pomlouvačné kampani. Tito novináři byli experty v umění klamání a překrucování faktů. Teoretická literatura byla určena „intelektuálům“ ze střední a vyšší třídy, zatímco noviny byly určeny masám.

Tato sonda do knih a novin a studium učení sociální demokracie mě přitáhly zpět k vlastnímu národu.

A tak se to, co se zpočátku zdálo jako nepřekonatelná propast, stalo příležitostí k větší lásce.

S pochopením fungování kolosálního systému otravy národní mysli by oběti mohl obviňovat jen blázen. Během následujících let jsem se osamostatnil a díky tomu jsem lépe pochopil vnitřní příčinu úspěchu tohoto sociálnědemokratického evangelia. Nyní jsem si uvědomil smysl a účel oněch brutálních příkazů číst pouze „rudé“ knihy a noviny a navštěvovat pouze „rudá“ shromáždění.

V drsném světle reality jsem viděl nevyhnutelné důsledky tohoto netolerantního učení. Psychika mas není vnímavá k ničemu polovičatému a slabému.

Existují ženy, jejichž vnitřní citlivost není ovlivněna abstraktním uvažováním, ale vždy podléhá vlivu neurčité citové touhy po síle, která dotváří jejich bytí, a které se raději skloní před silným mužem, než aby ovládly slabocha. Stejně tak masy dávají přednost veliteli před prosebníkem a silnějším pocitem bezpečí je naplňuje bezkonkurenční učení než to, které jim nabízí výběr z mnoha. Mají jen velmi malou představu o tom, jak takovou volbu provést. Proto mají sklon cítit, že byli opuštěni. Stejně tak si neuvědomují svůj nestoudný duchovní terorismus a nestoudné zneužívání své svobody; nemají nejmenší podezření o vnitřní šílenosti celého učení. Vidí pouze bezohlednou sílu a brutalitu jejích vypočítavých slov, kterým se vždy podřizují.

Pokud by proti sociální demokracii stálo pravdivější, ale stejně kruté učení, pak toto pravdivé učení nakonec zvítězí - i když boj může být nejtvrdší.

Za necelé dva roky jsem získal jasnou představu o učení a operační technice sociální demokracie.

Poznal jsem nechvalně známý duševní terorismus prováděný proti buržoazii, která není ani morálně, ani duchovně vybavena, aby takovým útokům odolala. Taktika sociální demokracie spočívala v tom, že na daný

signál zahájila skutečný nápor lží a pomluv proti člověku, kterého považovala za svého nejsilnějšího protivníka - dokud mu nepodlehly nervy a napadeného člověka neobětovaly jen v naději, že mu umožní žít v klidu.

Ale ti blázni nikdy nedosáhli míru.

Stejná taktika se opakuje znovu a znovu, dokud strach z těchto šílených psů jejich oběti neochromí.

Sociální demokracie tak poznala hodnotu síly, a proto útočí především na ty, kteří jsou silnější povahy, což je opravdu vzácné. Na druhé straně chválí každého slabocha mezi svými odpůrci, více či méně opatrně, podle míry jeho duševních kvalit.

Méně se bojí geniálního člověka, kterému chybí síla vůle, než energické povahy s průměrnou inteligencí. Zároveň velmi chválí ty, kteří inteligenci a sílu vůle postrádají.

Sociální demokraté umějí vyvolat dojem, že oni sami jsou ochránci míru. Tímto způsobem, jednajíce velmi obezřetně, ale nikdy neztrácejí ze zřetele svůj konečný cíl, dobývají jednu pozici za druhou - tu metodami tichého zastrašování, tu zase loupežemi za bílého dne. Tuto taktiku používají ve chvílích, kdy je pozornost veřejnosti upřena k jiným záležitostem nebo kdy veřejnost považuje

nějakou událost za příliš banální, než aby kvůli ní vyvolávala rozruch, a tím vyvolávala hněv zlovolného protivníka.

Tato taktika je založena na přesném odhadu lidských slabin; s téměř matematickou jistotou povede k úspěchu, pokud se druhá strana také nenaučí bojovat proti jedovatému plynu jedovatým plynem.

Slabším povahám je třeba říci, že se jedná o případ „být či nebýt“.

Pochopil jsem také, že fyzický teror má svůj význam jak pro masy, tak pro jednotlivce.

I zde socialisté přesně kalkulovali s psychologickým účinkem.

Teror v dílnách a továrnách, ve shromažďovacích halách a na masových demonstracích se vždy setká s úspěchem, pokud nenarazí na stejný druh teroru v silnější formě.

V takovém případě bude strana jistě volat po krvavé vraždě. Bude se odvolávat na autoritu státu, ačkoli ji předtím zavrhla. Jejich cílem je přitom přispět k všeobecnému zmatku, aby měli větší šanci nepozorovaně dosáhnout vlastního cíle. Budou hledat mezi vyššími

státními úředníky nějakého idiota, který doufá, že se jim vnutí, a který pomůže tomuto světovému škůdci porazit jeho odpůrce.

Dojem, který taková úspěšná taktika udělá na mysl mas, ať už jde o příznivce nebo odpůrce, může odhadnout jen ten, kdo zná lidovou mysl - prakticky, nikoli teoreticky. Takto získané úspěchy berou sociální demokraté jako triumfální symbol spravedlnosti své vlastní věci. Na druhé straně poražený protivník velmi často ztrácí víru v účinnost jakéhokoli dalšího odporu.

Čím více jsem chápal metody fyzického teroru, které byly použity, tím více jsem soucítil s davem, který mu podlehl.

Dnes jsem za tu dobu utrpení vděčný. Umožnilo mi to znovu smýšlet vlídně o vlastním národě; a umožnilo mi to rozlišit mezi falešnými vůdci a oběťmi, které byly svedeny na scestí.

Na ty druhé se musíme dívat jednoduše jako na oběti. Právě jsem se pokusil vylíčit některé duševní rysy lidí na nejnižších příčkách společenského žebříčku. Můj obraz by však nebyl vyvážený, kdybych nedodal, že uprostřed společenských hlubin jsem stále nacházel světlo. Zažil jsem mezi těmito muži vzácného ducha

obětavosti a věrného kamarádství, kteří od života mnoho nevyžadovali a byli spokojeni uprostřed svého skromného prostředí. To platilo zejména pro starší generaci pracujících. A i když se tyto vlastnosti z mladé generace vlivem všudypřítomného vlivu velkoměsta vytrácely, přesto i mezi nimi bylo mnoho těch, kteří byli v jádru zdraví a dokázali si zachovat nezkaženost uprostřed špinavého prostředí své každodenní existence.

Pokud tito lidé - kteří byli v mnoha případech poctiví a dobře smýšlející - podporovali politiku svého společného nepřítele, bylo to proto, že tito slušní pracovníci nechápali a nemohli chápat nízkost doktríny, kterou učili socialističtí agitátoři. Navíc si žádná jiná část společnosti nedělala s dělnickou třídou velké starosti. A konečně společenské poměry byly takové, že lidé, kteří by jinak jednali jinak, byli nuceni se jim, byť zpočátku neradi, podřídit. Přišel den, kdy chudoba získala převahu a zahnala tyto pracovníky do sociálnědemokratického tábora.

V mnoha případech se buržoazie postavila rozhodně i proti těm nejrozumnějším požadavkům dělnické třídy. Takové jednání bylo neuvážené a vskutku nemorální; buržoazní třídě nemohlo přinést žádný prospěch.

Výsledkem bylo, že poctiví pracující byli z odborové organizace vtaženi do politiky.

Miliony pracujících jistě začínaly s nepřátelstvím vůči sociálnědemokratické straně; jejich obrana však byla opakovaně napadána a nakonec se museli vzdát. Tento výsledek však byl způsoben hloupostí buržoazních stran, které se postavily proti každému sociálnímu požadavku vznesenému dělnickou třídou. K taktice buržoazních vůdců patřilo: krátkozraké odmítnutí snahy o zlepšení pracovních podmínek, odmítnutí přijetí úrazového pojištění pro tovární pracovníky, odmítnutí zákazu dětské práce a odmítnutí uvažovat o ochranných opatřeních pro pracující ženy, zejména těhotné. Tito vůdci byli vděční za každou příležitost, kterou mohli využít k tomu, aby přinutili masy, aby se zapletly do jejich sítě. Naše buržoazní strany nikdy nemohou napravit škody, které z těchto chyb vyplynuly. Zasely sémě nenávisti, když se postavily proti všem snahám o sociální reformu. A daly tak alespoň zdánlivý důvod k ospravedlnění tvrzení sociálních demokratů, že oni jediní hájí zájmy pracující třídy.

To se stalo hlavním důvodem pro ospravedlnění existence odborů, které se tak od té doby staly hlavním

politickým náborovým nástrojem pro rozšiřování řad sociálnědemokratické strany.

Během svého vídeňského působení jsem byl nucen - ať už se mi to líbilo, nebo ne - zaujmout k odborům stanovisko.

Protože jsem je považoval za neoddělitelné od sociálnědemokratické strany, bylo mé rozhodnutí ukvapené - a chybné.

Odmítl jsem je jako samozřejmost.

V této zásadní otázce však zasáhl osud a dal mi lekci. V důsledku toho jsem změnil svůj původní názor.

Ve dvaceti letech jsem se naučil rozlišovat mezi odbory jako prostředkem obrany sociálních práv zaměstnanců a boje za lepší životní podmínky na jedné straně a politickým nástrojem, který strana používá v třídním boji, na straně druhé.

Sociální demokraté chápali obrovský význam odborového hnutí. Přivlastnili si ho jako nástroj a úspěšně ho využívali, zatímco buržoazní strany ho nepochopily, a tím ztratily politickou prestiž. Domnívaly se, že jejich vlastní arogantní „odmítnutí“ zastaví logický vývoj hnutí a zatlačí ho do nelogické pozice.

Je však absurdní a nepravdivé tvrdit, že odborové hnutí je samo o sobě nepřátelské vůči národu. Opak je spíše pravdou. Pokud činnost odborů směřuje ke zlepšení postavení pracující třídy a je úspěšná, není taková činnost namířena proti vlasti nebo státu, ale je v pravém slova smyslu národní. Odborová organizace tak pomáhá vytvářet společenské podmínky, které jsou nezbytné pro všeobecný systém národního vzdělávání. Zaslouží si vysoké uznání, když ničí intelektuální a fyzické zárodky sociálních nemocí, a tím podporuje všeobecné blaho národa.

Je zbytečné se ptát, zda jsou odbory nezbytné.

Dokud budou existovat zaměstnavatelé, kteří postrádají sociální porozumění a mají nesprávné představy o spravedlnosti a poctivém jednání, je nejen právem, ale i povinností jejich zaměstnanců - kteří jsou koneckonců nedílnou součástí našeho národa - chránit veřejný zájem před individuální chamtivostí a iracionalitou. Chránit loajalitu a důvěru národa je stejně tak v zájmu národa jako chránit veřejné zdraví.

Oba jsou vážně ohroženi nepoctivými zaměstnavateli, kteří si nejsou vědomi svých povinností jako členů národního společenství. Jejich osobní

chamtivost nebo bezohlednost zasévá semínko budoucích problémů.

Odstranit příčiny takového vývoje je skutečnou službou národu.

Nelze říci, že jednotlivý pracovník má vždy možnost uniknout důsledkům domnělé nebo skutečné nespravedlnosti ze strany zaměstnavatele - jinými slovy, že může svobodně odejít. Ne! Tento argument je pouze úskokem, který má odvést pozornost od dané otázky. Je, nebo není v zájmu národa odstranit příčiny sociálních nepokojů? Pokud ano, pak je třeba bojovat jedinými zbraněmi, které mohou zvítězit. Jednotlivý pracovník však nikdy není schopen postavit se moci velkého zaměstnavatele. Nejde zde o vítězství toho, co je správné. Kdyby to byla vůdčí zásada, pak by ke konfliktu nikdy nedošlo. Jde spíše o to, kdo je silnější. Kdyby tomu bylo jinak, spravedlnost sama by spor vyřešila čestným způsobem - nebo přesněji řečeno, k takovým záležitostem by vůbec nedošlo.

Ne. Pokud nesociální a nespravedlivé zacházení s lidmi vyvolá odpor, pak dokud nebudou přijata legislativní opatření ke zmírnění situace, může silnější strana jednoduše prosadit svou vůli. Proto je zřejmé, že

má-li mít jednotlivý pracovník vůbec nějakou šanci na vítězství, musí se spojit se svými kolegy a představit jednotnou frontu vůči jednotlivým zaměstnavatelům. Zaměstnavatel zase ve své osobě zahrnuje kolektivní sílu partikulárních zájmů v průmyslovém nebo obchodním podniku, který řídí.

Odbory tak mohou doufat v podporu a posílení smyslu pro sociální odpovědnost v typickém pracovním životě a mohou otevřít cestu k praktickým výsledkům. Přitom mají tendenci odstraňovat ty příčiny třenic, které jsou neustálým zdrojem nespokojenosti a stížností.

Pokud tomu tak není, je to do značné míry vina těch, kteří zablokovali cestu k legislativní sociální reformě nebo učinili takovou reformu neúčinnou tím, že ji sabotovali svým politickým vlivem.

Politická buržoazie nepochopila - nebo spíše nechtěla pochopit - význam odborového hnutí. Sociální demokraté tak využili tohoto omylu a bez jakýchkoli protestů stáhli odborové hnutí pod svou výhradní ochranu. Tím si pro sebe vytvořili pevnou základnu podpory. Tomu odpovídal i skutečný účel odborového hnutí, který postupně upadl v zapomnění a byl nahrazen novými cíli.

Sociální demokraty nikdy nenapadlo, že by měli respektovat původní účel odborového hnutí.

Ne, to nikdy nebylo jejich záměrem.

Během několika desetiletí se odborové hnutí zkušenou rukou sociální demokracie proměnilo z nástroje, který byl původně vytvořen na obranu lidských práv, v nástroj na ničení národohospodářské struktury. Zájmy pracující třídy nebyly nikdy ani na okamžik respektovány. V politice je uplatnění ekonomického vydírání vždy možné, pokud je jedna strana dostatečně bezohledná a druhá dostatečně poddajná.

V tomto případě byly splněny obě podmínky.

Na přelomu století již odborové hnutí přestalo plnit svou původní funkci. Rok od roku se dostávalo stále více pod politickou kontrolu sociálních demokratů, až se nakonec stalo beranidlem v třídním boji. Plán spočíval v tom, že neustále se opakujícími údery se rozbijí ekonomické základy pečlivě budovaného systému. Jakmile by se to podařilo, brzy by následovalo zničení státu, protože ten již byl zbaven svých ekonomických základů.

Pozornost sociální demokracie ke skutečným zájmům dělnické třídy neustále klesala, až prohnaní

vůdci pochopili, že jejich bezprostředním politickým zájmům poslouží, když požadavky mas zůstanou nevyslyšeny; hrozilo nebezpečí, že pokud se uspokojí, masy už nebudou moci být využity jako pouhý pasivní materiál v politickém boji.

Chmurná vyhlídka, která se vůdcům třídního boje naskýtala - že masy už nebudou moci být použity jako válečná zbraň -, v nich vyvolávala takovou úzkost, že potlačovali a stavěli se proti i těm nejzákladnějším opatřením sociální reformy.

S rostoucími požadavky veřejnosti se snižovala možnost jejich uspokojení. Jakákoli malá opatření byla přijímána, byla stále bezvýznamnější. Nakonec se jim podařilo přesvědčit masy, že tyto drobné akce představují ďábelský plán, jak oslabit jejich bojovou sílu a možná ji i ochromit. Vzhledem k hlouposti mas bychom se úspěchu těchto metod neměli divit.

Buržoazní tábor se rozhořčoval nad zlou vírou sociálnědemokratické taktiky; neudělal však nic pro to, aby vyvodil praktický závěr a zorganizoval protiútok z buržoazní strany. Strach, že by sociální demokraté mohli skutečně pozvednout dělnickou třídu z bídy, měl buržoazní strany přimět k tomu, aby v tomto směru

vyvinuly co nejusilovnější úsilí - a vyrvaly tak nejdůležitější zbraň z rukou vůdců třídního boje.

To se však nestalo.

Místo aby buržoazie zaútočila na pozici svého protivníka, nechala se zatlačit a obtěžovat. Nakonec přijala prostředky, které byly tak pozdní a tak bezvýznamné, že byly neúčinné - a následně zavržené. Celá situace tedy zůstala stejná jako předtím; nespokojenost však byla větší.

Jako hrozivý bouřkový mrak se nad politickým obzorem i nad životem každého jednotlivce vznášely „svobodné odbory“.

Byl to jeden z nejděsivějších nástrojů teroru; ohrožoval bezpečnost a nezávislost národohospodářské struktury, základy státu i svobodu jednotlivce.

Především to byl „svobodný odbor“, který z demokracie udělal směšnou a opovrhovanou frázi a urážel ideál svobody. Rovněž stigmatizovala pojem bratrství heslem „Nestaneš-li se naším soudruhem, rozbijeme ti hlavu“.

Tak jsem poznal tohoto „přítele“ lidstva. Během následujících let se mé znalosti o něm rozšířily a prohloubily - ale nijak zásadně se nezměnily.

Čím více jsem se seznamoval s vnějšími formami sociální demokracie, tím větší byla moje touha pochopit vnitřní podstatu jejího učení.

Oficiální stranická literatura nebyla příliš užitečná. V ekonomických otázkách byla její tvrzení nepravdivá a důkazy nepodložené. V pojednání o politických cílech byl její postoj neupřímný. Navíc mi byly hluboce protivné její moderní vychytralé metody při předkládání argumentů. Její vzletné věty, nejasné a nesrozumitelné fráze předstíraly, že obsahují velké myšlenky, ale postrádaly myšlenku a byly nesmyslné. Člověk by musel být dekadentní městský bohém, aby se v tom bludišti ujetých úvah cítil dobře, aby uprostřed této hromady literárního dadaismu objevil „vnitřní prožitek“. Zřejmě spoléhali na příslovečnou pokoru některých našinců, kteří věří, že nesrozumitelnost znamená moudrost.

Při konfrontaci teoretické falešnosti a absurdity této doktríny se skutečností tohoto jevu jsem postupně získal jasnou představu o jejích cílech.

V takových chvílích mě přemáhala temná předtucha a strach z něčeho zlého. Viděl jsem před sebou učení inspirované egoismem a nenávistí, matematicky vypočítané k vítězství - ale jehož triumf by byl smrtelnou ranou pro lidstvo.

Mezitím jsem objevil vztah mezi tímto destruktivním učením a specifickým charakterem lidí, kteří mi do té doby byli téměř zcela neznámí.

Znalost Židů je jediným klíčem, díky němuž lze pochopit vnitřní povahu, a tedy i skutečné cíle sociální demokracie.

Člověku, který tuto rasu pozná, se podaří sejmout z očí závoj, který ukazuje cíle a smysl této strany ve falešném světle. A pak se z mlhy a oparu socialistických frází vynoří šklebící se postava marxismu.

Je pro mě těžké, ne-li nemožné, nyní říci, kdy slovo „Žid“ začalo v mé mysli poprvé vyvolávat nějakou konkrétní myšlenku. Nevzpomínám si, že bych toto slovo za života svého otce doma vůbec slyšel. Pokud se o něm mluvilo v hanlivém smyslu, myslím, že starý pán prostě považoval ty, kteří ho používali, za kulturně zaostalé. Během své kariéry se stal víceméně kosmopolitou s

vyhraněnými názory na nacionalismus, což mělo svůj vliv i na mě.

Ani ve škole jsem nenašel důvod měnit obraz věcí, který jsem si vytvořil doma.

Na reálce jsem znal jednoho židovského chlapce. Všichni jsme se ve vztahu k němu měli na pozoru; jeho málomluvnost a jisté činy nás varovaly, abychom byli diskrétní. Kromě toho jsme na něj se spolužáky neměli žádné zvláštní názory.

Teprve ve čtrnácti nebo patnácti letech jsem často narážel na slovo „Žid“, částečně v souvislosti s politickými spory. Tyto zmínky ve mně vzbuzovaly mírnou nechuť a nepříjemný pocit jsem měl vždy, když jsem musel poslouchat náboženské spory.

V té době jsem však k židovské otázce neměl žádné jiné pocity.

V Linci žilo jen velmi málo Židů. Židé, kteří tam žili, se během staletí navenek poevropštili a byli tak podobní ostatním lidem, že jsem se na ně dokonce díval jako na Němce. Důvodem, proč jsem tehdy nevnímal absurditu takové iluze, bylo to, že jsem neviděl žádný jiný rozlišovací znak než podivné náboženství. Domníval jsem se, že jsou kvůli své víře pronásledováni, a moje

nechuť, když jsem takové poznámky slyšel, málem přerostla v pocit odporu.

Neměl jsem nejmenší tušení, že by mohlo existovat něco takového jako systematický antisemitismus.

Pak jsem přijel do Vídně.

Zaujat množstvím dojmů z architektonického prostředí a deprimován vlastními problémy jsem zpočátku nerozlišoval různé společenské vrstvy tohoto obrovského města. Přestože Vídeň tehdy měla mezi dvěma miliony obyvatel asi 200 000 Židů, nevšiml jsem si jich.[11] Během prvních týdnů, které jsem tam strávil, se mé oči a mysl nedokázaly vyrovnat s přívalem nových myšlenek a hodnot. Teprve když jsem si postupně zvykl na své okolí a zmatený obraz se začal vyjasňovat, získal jsem rozlišující pohled na svůj nový svět. Tehdy jsem narazil na židovskou otázku.

Nebudu tvrdit, že způsob mého počátečního seznámení s ní byl zvlášť nepříjemný. V Židovi jsem viděl pouze člověka jiného náboženství. Proto jsem se z

[11] V roce 1860 žilo ve Vídni pouhých 6 000 Židů, ale v druhé polovině 19. století jejich počet rychle rostl: 40 200 v roce 1870, 118 000 v roce 1890 a 147 000 v roce 1900. V roce 1922 jich bylo již více než 200 000.

důvodů lidské tolerance stavěl proti tomu, aby byl napadán kvůli své odlišné víře. A tak jsem antisemitský tisk ve Vídni považoval za nedůstojný kulturních tradic velkého národa. Vybavila se mi vzpomínka na některé události, které se staly ve středověku, a cítil jsem, že by se neměly opakovat.[12] Obecně vzato neměly tyto antisemitské noviny dobrou pověst - i když jsem tehdy nechápal proč - a tak jsem je považoval spíše za výplod žárlivosti a závisti než za výraz upřímného, i když možná mylného, pohledu.

Můj vlastní názor potvrdilo to, co jsem považoval za neskonale důstojnější způsob, jakým velké noviny na tyto útoky odpovídaly - nebo ještě lépe, prostě je ignorovaly.

Pilně jsem četl takzvaný „světový tisk“ - Neue Freie Presse, Wiener Tagblatt atd.[13] - a žasl jsem nad množstvím

---

[12] Židé byli ve středověku vyhnáni z několika evropských zemí, například z Anglie (1290), Francie (1306), Španělska (1492) a Itálie (1593). Z Vídně byli původně vypovězeni v roce 1420. K druhému vyhoštění došlo v roce 1669 za Leopolda I. Toleranční edikt z roku 1782 povolil Židům návrat do Rakouska a přiznal jim omezená občanská práva.

[13] List Neue Freie Presse spoluzaložil v roce 1864 židovský novinář Max Friedlander. Mezi jeho dopisovateli byli známí sionisté Max Nordau a Theodor Herzl. Za Hitlera vedl noviny

informací, které svým čtenářům poskytovaly, a nad tím, jak nestranně prezentovaly jednotlivé problémy. Oceňoval jsem jejich důstojný tón. Někdy však byl okázalý styl nepřesvědčivý a nelíbil se mi. Přesto jsem to vše přičítal přemíře vlivu celé metropole.

Protože jsem Vídeň v té době považoval právě za takovou světovou metropoli, považoval jsem tuto skutečnost za dostatečnou omluvu těchto nedostatků tisku.

Často jsem však byl znechucen nedůstojným způsobem, jakým se tento tisk ucházel o přízeň dvora. Buď vše, co se dělo v Hofburgu, prezentovaly v oslavných tónech, nebo lamentovaly nad kritikou Viléma II. Byla to hloupá praxe, která - zvláště když se týkala „nejmoudřejšího panovníka všech dob“ - mi připomínala pářící tanec horského kohouta.

Celé to působilo uměle.

V mých očích to byla skvrna na ideálu liberální demokracie.

židovský podnikatel Moriz Benedikt. Wiener Tagblatt vedl židovský průmyslník Rudolf Sieghart.

Takhle si u dvora namlouvat přízeň, navíc tak neslušným způsobem, bylo nedůstojné národa.

To byl první stín, který zkalil mé uznání „velkého“ vídeňského tisku.

Během pobytu ve Vídni jsem nadále horlivě sledoval všechny události, které se odehrávaly v Německu - bez ohledu na to, zda se jednalo o politické nebo kulturní otázky. Cítil jsem hrdost a obdiv, když jsem porovnával vzestup mladé Říše s úpadkem rakouského státu. Ale i když celková zahraniční politika Říše byla potěšující, vnitropolitická situace nebyla vždy tak dobrá.

Neschvaloval jsem boj proti Vilému II.[14] Považoval jsem ho nejen za německého císaře, ale především za tvůrce německého námořnictva. Skutečnost, že císaři bylo zakázáno promluvit v Říšském sněmu, mě velmi rozzlobila, protože zákaz přišel od těch, kteří k tomu neměli žádné oprávnění. Na jediném zasedání ti samí parlamentní imbecilové nakdákali dohromady víc než celá dynastie císařů - i včetně těch nejslabších - v průběhu staletí.

---

[14] Císař Vilém II. (1859-1942) vládl Německu jako poslední císař v letech 1888-1918. Na konci první světové války byl nucen abdikovat.

Pobouřilo mě, že v národě, kde si kdejaký polovzdělanec může osobovat právo kritizovat druhé jako „zákonodárce“ v Říšském sněmu, byl nositel císařské koruny sám vystaven důtkám toho nejubožejšího shromáždění žvanilů, jaké kdy existovalo.

Ještě víc mě znechutilo, jak se tentýž vídeňský tisk podbízel každému křiklavému koni na dvoře, a pak upadl do divoké extáze radosti, když v odpověď zavrtěl ocasem. Zároveň tytéž noviny projevovaly úzkost z čehokoli, co mělo co do činění s německým císařem - a přitom se snažily skrýt své nepřátelství. Mně se však zdálo špatně maskované. Samozřejmě popíraly, že by měly v úmyslu vměšovat se do vnitřních záležitostí Německa - chraň bůh. Předstírali, že tím, že se přátelsky dotýkají těchto ran, jednak plní povinnosti vzájemného spojenectví mezi oběma zeměmi, jednak plní své novinářské povinnosti. Poté, co se takto omluvili, nemilosrdně strčili prst do rány.

Z takových věcí se mi vařila krev.

Při čtení velkého vídeňského tisku jsem se pak začal mít stále více na pozoru.

Musel jsem však uznat, že v podobných tématech se jeden z antisemitských listů - Deutsche Volksblatt - choval slušněji.

Jednou z věcí, která mi lezla na nervy, byl nechutný způsob, jakým velké noviny pěstovaly obdiv k Francii. Člověk se opravdu musel stydět za to, že je Němec, když se setkal s těmi sacharinovými chvalozpěvy na „velký kulturní národ“. Tato ubohá frankofilie mě nejednou přiměla k tomu, abych jedny z těch „světových novin“ vyhodil. Při takových příležitostech jsem se často obracel na Volksblatt, který byl sice mnohem menší, ale podobná témata zpracovával slušněji. Nesouhlasil jsem s jeho ostrým antisemitským tónem, ale znovu a znovu jsem zjišťoval, že mi jeho argumenty dávají důvod k vážnému zamyšlení.

Každopádně jsem díky takové četbě poznal člověka a hnutí, které rozhodovalo o osudu Vídně. Byli to Dr. Karl Lueger[15] a křesťanskosociální hnutí.

---

[15] Karl Lueger (1844-1910) byl od roku 1897 až do své smrti v roce 1910 oblíbeným starostou Vídně. V roce 1891 byl také spoluzakladatelem Křesťanskosociální strany Rakouska. Od roku 1920 byl křesťanský socialismus v Rakousku dominantní stranou. Po anšlusu Německa v roce 1938 byla strana rozpuštěna.

Když jsem přišel do Vídně, byl jsem proti oběma.

Muže i hnutí jsem považoval za „reakcionáře“.

Ale i elementární smysl pro spravedlnost mě donutil změnit názor, když jsem měl možnost poznat tohoto muže a jeho dílo. Pomalu, jak jsem si vytvářel pevnější základ pro úsudek, přerostl tento názor v upřímný obdiv. Dnes více než kdy jindy považuji tohoto muže Luegera za výjimečný typ německého starosty.

Tato změna mého postoje ke křesťansko-socialistickému hnutí převrátila tolik mých základních zásad!

Postupem času se změnily i mé názory na antisemitismus, což byla moje nejtěžší proměna.

Stálo mě to velký vnitřní boj a teprve po dlouhé bitvě mezi rozumem a citem zvítězil ten první. O dva roky později se sentiment přiklonil na stranu rozumu a stal se jeho věrným strážcem a rádcem.

V době tohoto urputného boje mezi klidným rozumem a mým duchovním cítěním se ukázaly jako neocenitelné lekce, které jsem získal na vídeňských ulicích. Přišla doba, kdy jsem již slepě neprocházel

ulicemi mocného města; nyní jsem měl oči otevřené jak pro budovy, tak pro lidské bytosti.

Jednou, když jsem procházel vnitřním městem, jsem náhle narazil na zjevení v dlouhém kaftanu a s černými kučerami vlasů.

První, co mě napadlo, bylo: Je to také Žid?

Takový vzhled v Linci rozhodně neměli. Sledoval jsem muže kradmo a opatrně, ale čím déle jsem se díval na tu podivnou tvář a zkoumal ji rys po rysu, tím více se z mé první otázky stávala otázka nová: Je to také Němec?

Jak jsem měl v takových případech vždycky ve zvyku, obrátil jsem se na knihy, aby mi pomohly odstranit mé pochybnosti. Poprvé v životě jsem si za pár centů koupil antisemitské brožury. Všechny však bohužel začínaly předpokladem, že čtenář má alespoň určité znalosti o židovské otázce nebo je s ní alespoň obeznámen. Navíc tón většiny těchto pamfletů ve mně opět vyvolal skepsi, jednak proto, že byly částečně povrchní, jednak proto, že jejich „důkazy“ byly neuvěřitelně nevědecké.

Na několik týdnů, ba dokonce měsíců jsem se vrátil ke svému starému způsobu myšlení.

Téma se mi zdálo tak obrovské a obvinění tak dalekosáhlá, že jsem se bál, abych se s ním nevypořádal nespravedlivě, a tak jsem opět zneklidněl a znejistěl.

Přesto jsem už nemohl pochybovat o tom, že nejde o Němce, kteří jsou náhodou jiného náboženství, ale o zcela jiný národ. Jakmile jsem začal tuto záležitost zkoumat a pozorovat Židy, Vídeň se mi pak ukázala v jiném světle. Kamkoli jsem přišel, všude jsem viděl Židy.[16] A čím více jsem jich viděl, tím nápadněji a jasněji vystupovali jako jiný národ než ostatní občané. Zejména vnitřní město a čtvrti severně od Dunaje se hemžily lidmi, kteří se ani navenek nepodobali Němcům.

Jakékoli pochybnosti, které jsem v té chvíli ještě mohl mít, byly nakonec odstraněny činností určité části samotných Židů.

[16] Ve dvacátých letech 20. století tvořili Židé zhruba 10 procent vídeňské populace, i když v některých čtvrtích přesahovali 50 procent.

Existovalo mezi nimi velké hnutí, které bylo ve Vídni dobře zastoupeno a které silně potvrzovalo národní charakter Židů: byl to sionismus.[17]

Z vnějšku se zdálo, že toto hnutí podporuje jen část Židů, zatímco velká většina ho neschvaluje nebo dokonce zavrhuje. Podrobné zkoumání však ukázalo, že tato zdání byla záměrně zavádějící. Vycházela z mlhy teorií, které byly vytvářeny z důvodů účelnosti, ne-li přímo podvodu. Takzvaní liberální Židé neodmítali sionisty jakoby nežidy, ale pouze jako bratry Židy s nepraktickým nebo dokonce nebezpečným způsobem podpory židovství.

V jejich vnitřní povaze nebyl žádný skutečný rozpor.

Tento fiktivní konflikt mezi sionisty a liberálními Židy se mi brzy zhnusil; byl naprosto falešný a v přímém rozporu s morální důstojností a neposkvrněností, kterou se tento národ vždy pyšnil.

Čistota, ať už morální nebo jiná, má pro tento národ svůj zvláštní význam. To, že nejsou milovníky vody, bylo zřejmé na první pohled a bohužel často i tehdy, když jsme

[17] Sionismus lze definovat jako hnutí za vytvoření židovské domoviny v Palestině. Bylo založeno v roce 1899 a během prvních desetiletí 20. století se rychle rozvíjelo.

se na ně vůbec nepodívali. Ze zápachu těchto lidí v kaftanech se mi často zvedal žaludek.[18]

Kromě toho tu bylo i neupravené oblečení a celkově nevalný vzhled.

Všechny tyto detaily rozhodně nebyly přitažlivé. Ale skutečně odporným rysem bylo, že pod jejich nečistým zevnějškem člověk najednou vnímal morální hnilobu tohoto „vyvoleného národa“.[19]

---

[18] Existuje dlouhá historie negativních komentářů o „židovském zápachu“, která sahá až k římskému básníkovi Martialovi (asi 100 n. l.). Mezi novější komentátory patřil Arthur Schopenhauer, který vydal řadu jízlivých poznámek na adresu „foetor Judaicus“.

[19] *„Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení , která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.“* (Dt 7,6). Myšlenka národa „vyvoleného“ Bohem byla náboženskou novinkou judaismu; žádné jiné náboženství nebylo tak sebestředné. To přirozeně podněcovalo Židy k tomu, aby si o sobě mysleli, že jsou výjimeční, jiní a lepší než ostatní. A přímo vedla k myšlence, že Židé chovali „nenávist ke všemu lidstvu“ - tento názor zaznamenali Hekaté, Tacitus a mnoho dalších pozorovatelů v průběhu staletí. Podrobněji viz Dalton, „Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history” (2011).

To, co mě brzy přimělo k vážnému zamyšlení a pomalu narůstajícímu prozření, byly aktivity Židů v některých oblastech života.

Existoval nějaký pochybný podnik, nějaká forma hnusu - zejména v kulturním životě - na kterém se nepodílel alespoň jeden Žid?[20]

Když člověk opatrně přiloží sondovací nůž k takovému abscesu, okamžitě objeví, jako larvu v hnijící mrtvole, často oslepenou oslnivým světlem: malého Žida.

V mých očích se obvinění proti Židům stalo závažným v okamžiku, kdy jsem objevil jejich aktivity v tisku, umění, literatuře a divadle. Všechny protesty proti tomu byly nyní v podstatě marné. Stačilo se podívat na plakáty oznamující obludné produkce kina a divadla a prostudovat jména autorů, kteří tam byli tak vychvalováni, aby člověk trvale znejistěl.

---

[20] Židé jsou již dlouho významnými představiteli eticky pochybných odvětví, jako je lichva, otrokářství, výdělečná činnost na válečných konfliktech, alkohol, drogy, hazardní hry a pornografie. Podrobnosti viz Davis, „Jews and Booze“ (2012), Nation of Islam, „The Secret Relationship between Blacks and Jews“ (1991), Gertzman, „Bookleggers and Smuthounds“(1999), Darkmoon, „Pornography as a secret weapon.” (2014) a Joyce, „Jews and moneylending” (2015).

Veřejnost se nakazila moru, morálnímu moru, který byl horší než černá smrt. A v jak mocných dávkách byl tento jed vyráběn a distribuován! Čím nižší byla morální a intelektuální úroveň takových umělců, tím nevyčerpatelnější byla jejich plodnost. Někdy se stávalo, že tito chlapíci, působící jako čerpadlo odpadních vod, chrlili svou špínu přímo do tváře lidstva. Musíme připomenout, že počet takových lidí není nijak omezen. Je třeba si uvědomit, že na jednoho Goetha může příroda přivést na svět deset tisíc znesvěcovatelů, kteří působí jako bacilonosiči nejhoršího druhu a otravují lidské duše.

Byla to hrozná představa - a přece se nedalo vyhnout tomu, že většina Židů se zdála být přírodou obzvlášť předurčena k tomu, aby hrála tuto hanebnou roli.

Proto je lze nazývat „vyvoleným národem“?

Pak jsem začal pečlivě zkoumat jména všech fabrikantů těchto špinavých kulturních produktů. Výsledkem bylo, že se mi Židé zhnusili ještě více než předtím. I když se mé pocity mohly tisíckrát vzepřít, rozum teď musel vyvodit vlastní závěry.

Skutečnost byla taková, že 90 procent veškeré oplzlé literatury, uměleckého braku a divadelního idiotismu šlo na vrub lidí, kteří tvořili sotva jedno procento národa.

Tuto skutečnost nebylo možné popřít. Byl tu a musel být uznán. Pak jsem začal zkoumat svůj milovaný „světový tisk“ z jiného úhlu pohledu.

Čím hlouběji jsem zkoumal, tím méně jsem si vážil tisku, který jsem dříve obdivoval. Jeho styl se stal ještě odpudivějším a já byl nucen odmítnout jeho myšlenky jako zcela povrchní a plytké. Tvrzení, že nestranně prezentuje fakta a myšlenky, bylo spíše lží než pravdou. A autoři byli Židé.

Tisíce detailů, kterých jsem si předtím sotva všiml, si nyní zasloužily novou pozornost. Začal jsem věci chápat a rozumět jim jinak než dříve.

Nyní jsem liberální tisk viděl v jiném světle. Jeho důstojný tón, kterým odpovídá na útoky svých odpůrců, a jeho mrtvolné mlčení o jiných otázkách mi nyní bylo jasné jako součást mazaného a podlého způsobu klamání čtenářů. Jeho brilantní teatrální kritika vždy chválila židovské autory, zatímco negativní kritika byla vyhrazena výhradně Němcům. Jemné výpady proti Vilémovi II. ukazovaly na vytrvalost jeho politiky, stejně jako systematická chvála francouzské kultury a civilizace. Náměty povídek byly kýčovité a často neslušné. Celý jazyk tohoto tisku měl přízvuk cizího národa. Celkový

tón byl tak otevřeně hanlivý vůči Němcům, že to muselo být záměrné.

V čí zájmu to bylo?

Byla to všechno jen náhoda?

Mé pochybnosti postupně narůstaly.

Pak se stalo něco, co mé prozření urychlilo. Začal jsem vidět hlubší smysl celé řady událostí, které se odehrávaly. Všechny byly inspirovány obecným pojetím etiky a morálky, které otevřeně praktikovala většina Židů - pojetím, které mělo praktické využití.

I zde mě život na ulici naučil, co je to skutečné zlo.

Vztah Židů k prostituci a ještě více k obchodu s lidmi by se zde dal studovat lépe než v kterémkoli jiném západoevropském městě - snad s výjimkou některých přístavů v jižní Francii. Při noční procházce ulicemi Leopoldstadtu byl člověk téměř na každém kroku, ať už chtěl, nebo nechtěl, svědkem určitých událostí, které byly pro většinu Němců neznámé - alespoň do doby, než válka umožnila, nebo spíše nevyhnutelně umožnila, vidět takové věci na východní frontě.

Přejel mi mráz po zádech, když jsem si poprvé uvědomil, že to byl chladnokrevný, nestydatý a

vypočítavý Žid, kdo obratně řídil toto odporné vykořisťování spodiny velkoměsta.

Pak jsem se rozzuřil.

Už jsem neváhal nad nadhozením židovské otázky. Ne, teď jsem ji vyhledával. Když jsem se naučil vystopovat Žida v mnoha různých oblastech kulturního a uměleckého života - a v různých projevech života všude -, najednou jsem ho našel tam, kde jsem to nejméně čekal.

Nyní jsem si uvědomil, že Židé jsou vůdci sociální demokracie. S tímto zjištěním mi spadly šupiny z očí. Můj dlouhý vnitřní boj byl u konce.

Ve vztazích se svými spolupracovníky jsem často žasl nad tím, jak snadno a často mění své názory na tytéž otázky - někdy během několika dnů, někdy dokonce během několika hodin. Bylo pro mě těžké pochopit, jak je možné, že lidé, kteří byli rozumní jako jednotlivci, tuto schopnost náhle ztratili, jakmile začali jednat jako masa. Tento jev mě často sváděl k zoufalství. Hádal jsem se s nimi celé hodiny, a když se mi podařilo přivést je k tomu, co jsem považoval za rozumný způsob myšlení, slavil jsem úspěch. Druhý den jsem však zjistil, že je to všechno marné. Bylo nechutné, že jsem musel začínat znovu. Jako věčné kyvadlo se vraceli ke svým absurdním názorům.

To vše bylo pochopitelné. Byli nespokojeni se svým údělem a proklínali osud, který je tak tvrdě zasáhl. Nenáviděli své zaměstnavatele, na které pohlíželi jako na bezcitné správce svého krutého osudu. Často používali hanlivé výrazy na adresu veřejných činitelů, které obviňovali z toho, že jsou naprosto nesympatičtí k situaci pracujícího lidu. Pořádali veřejné protesty proti zdražování životních nákladů a na obranu svých nároků se promenádovali ulicemi.

To vše se dá alespoň rozumně vysvětlit. Nebylo však možné vysvětlit bezmeznou nenávist vůči svým spoluobčanům - jak znevažovali svůj vlastní národ, vysmívali se jeho velikosti, hanobili jeho dějiny a vláčeli jména jeho nejslavnějších mužů žumpou.

Toto nepřátelství k vlastnímu druhu, k rodné zemi a domovu bylo stejně iracionální jako nepochopitelné. Bylo to hluboce nepřirozené.

Tuto nemoc bylo možné dočasně vyléčit, ale jen na několik dní nebo týdnů. Ale při pozdějším setkání s těmi, kdo se obrátili, člověk zjistil, že jsou stejní jako předtím.

Ta nepřirozená nemoc je opět ovládla.

Postupně jsem zjistil, že sociálnědemokratický tisk ovládají převážně Židé. Nepřikládal jsem však této

okolnosti zvláštní význam, protože stejný stav existoval i v ostatních novinách. Zarážející však byla jedna skutečnost: ani jedny noviny spojené se Židy se nedaly nazvat „národními“ - jak jsem tento pojem chápal já.

Potlačil jsem znechucení a snažil se číst tento typ marxistického tisku, ale můj odpor se tím ještě zvýšil. Poté jsem si začal zjišťovat něco o lidech, kteří tyto zlomyslnosti psali a vydávali.

Od vydavatele dolů to byli samí Židé.

Popadl jsem všechny sociálnědemokratické brožury, které jsem našel, a zkontroloval jména jejich autorů: Židé. Zaznamenal jsem si jména všech vůdců; většina z nich byla rovněž příslušníky „vyvoleného národa“. Nezáleželo na tom, zda to byli zástupci v Říšské radě nebo odboroví tajemníci, organizační vedoucí nebo pouliční agitátoři. Všude to byl vždy stejný zlověstný obrázek. Nikdy nezapomenu na seznam jmen: Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen a další.[21]

---

[21] Friedrich Austerlitz (1862-1931) byl novinář, redaktor listu Arbeiter-Zeitung a aktivní člen SDAPO. Wilhelm Ellenbogen (1863-1951) byl lékař, aktivista SDAPO a poslanec rakouského Národního shromáždění. Slovo „Adler“ je nejednoznačné; může se vztahovat na Victora Adlera, zakladatele SDAPO, nebo na

Jedna skutečnost se mi stala zcela zřejmou: že tento cizí národ drží v rukou vedení sociálnědemokratické strany, s jejímiž drobnými představiteli jsem se měsíce přel. Byl jsem šťastný, že konečně s jistotou vím, že Žid není Němec.

Teprve tehdy jsem skutečně pochopil, kdo jsou ti zlí svůdci našeho národa.

Jediný rok mého pobytu ve Vídni mi stačil, abych se přesvědčil, že žádný ručně pracující není tak zakořeněn ve svých předsudcích, aby se jich nevzdal před lepšími a jasnějšími argumenty a vysvětleními. Postupně jsem se stal znalcem marxistické doktríny. Tyto znalosti jsem

---

jeho bratra Maxe Adlera (1873-1937), známého marxistu, nebo na Victorova syna Friedricha Adlera (1879-1960), generálního tajemníka SDAPO a člena Rakouské národní rady (tento Adler se proslavil atentátem na předního rakouského politika Karla von Stürgkha v roce 1916). Zmínka o „Davidovi" je nejednoznačná a neznámá. Hitler mohl zmínit i jiná židovská jména: Helene Bauer, Otto Braun, Heinrich Braun, Julius Braunthal, Hugo Breitner, Robert Danneberg, Julius Deutsch, Gustav Eckstein, Rudolf Hilferding, Sigmund Kaff, Benno Karpeles, Oskar Pollak, Therese Schlesinger, Friedrich Stampfer a Julius Tandler. Všechny tyto osoby byly *„sociálnědemokratickými vůdci s židovským původem"* (Maderthaner a Silverman, „'Wiener Kreise': Jewishness, politics, and culture in interwar Vienna" 2009: 79).

používal jako nástroj k prosazování vlastního pevného přesvědčení.

Úspěch byl téměř vždy na mé straně.

Velké masy lze zachránit, ale jen za cenu obětování mnoha času a trpělivosti.

Žid se však nikdy nemůže odloučit od svých názorů.

V té době bylo dost jednoduché pokusit se jim ukázat nesmyslnost jejich učení. V úzkém kruhu jsem s nimi mluvil, až mě bolelo v krku a hlas mi chraptěl. Věřil jsem, že se mi je konečně podaří přesvědčit o nebezpečí, které se skrývá v marxistickém bláznovství. Dosáhl jsem však pouze opačného výsledku. Zdálo se, že čím více chápou ničivost sociálnědemokratické doktríny a její důsledky, tím pevněji se jí drží.

Čím více jsem s nimi diskutoval, tím více jsem poznával jejich argumentační taktiku. Zpočátku počítali s hloupostí svých oponentů, ale když se dostali do takového vleku, že nemohli najít východisko, použili trik, že se budou tvářit jako nevinní prosťáčci. Pokud to navzdory jejich logickým trikům selhalo, tvářili se, jako by protiargumentům nerozuměli, a odskočili k jinému tématu diskuse. Uváděli truismy a fráze; a pokud jste je přijali, aplikovali je na jiné záležitosti zásadně odlišné

povahy. Pokud jste je na to upozornili, opět utekli a vyhnuli se jakémukoli přesnému vyjádření. Kdykoli se člověk pokusil některého z těchto apoštolů pevně zachytit, uchopil rukou jen kluzký rosol - ten proklouzl mezi prsty a po chvíli se znovu spojil v pevnou hmotu.

Pokud jste však některému z těchto protivníků skutečně zasadili ránu a on musel kvůli přítomnému publiku ustoupit, čekalo vás následující den překvapení. Žid by naprosto zapomněl na to, co se stalo předchozího dne. Začal by znovu opakovat své dřívější nesmysly, jako by se nic nestalo. Pokud jste se rozhořčili a připomněli mu včerejší porážku, předstíral údiv a nedokázal si na nic vzpomenout - kromě toho, že předchozího dne se ukázalo, že měl pravdu.

Někdy jsem byl prostě ohromen. Nevím, co mě udivovalo víc: hbitost jejich vyjadřování nebo jejich umění lhát. Postupně jsem je začal nenávidět.

Přesto to všechno mělo i své dobré stránky. Čím více jsem poznával jednotlivé vůdce sociální demokracie nebo alespoň propagandisty, tím více rostla moje láska k vlastnímu národu. Vzhledem k ďábelské lstivosti těchto svůdců, kdo by se mohl divit jejich nešťastným obětem? Jak těžké bylo i pro mne dostat z této rasy dialektických

lhářů to nejlepší! Jak marné bylo snažit se získat takové lidi argumenty, když jsem viděl, jak jejich ústa překrucují pravdu - popírají slova, která právě použili, a o chvíli později si za ně přisvojují zásluhy!

Ne. čím více jsem poznával Žida, tím snadnější bylo omlouvat pracovníky.

Největší vinu podle mého názoru nenesli pracovníci, ale spíše ti, kterým nestálo za to soucítit s vlastním národem. Měli dát pracovitému synovi národní rodiny, co mu náleží, a zároveň postavit ke zdi jeho svůdce a korupčníka.

Pod vlivem vlastních každodenních zkušeností jsem nyní začal důkladněji zkoumat zdroje marxistického učení. Její účinky mi byly podrobně známy. V důsledku pečlivého pozorování se stal zřejmým její každodenní pokrok. A stačilo mít jen trochu představivosti, aby člověk dokázal předvídat důsledky, které z toho musí vyplynout. Jediná otázka nyní zněla: Předvídali zakladatelé účinky svého díla v podobě, v jaké se objevily, nebo se sami stali obětí omylu?

Podle mého názoru byly možné obě alternativy.

Pokud by šlo o druhý případ, bylo povinností každého myslícího člověka postavit se tomuto

zlověstnému hnutí a doufat, že se vyhne nejhorším důsledkům.

Pokud však platila první varianta, pak je třeba připustit, že původními strůjci této pohromy národů museli být ztělesnění ďáblové. Neboť pouze v mozku zrůdy, a nikoliv člověka, se mohl zrodit takový plán - plán, jehož uskutečnění musí nakonec vést ke zhroucení lidské civilizace a devastaci světa.

V takovém případě zbývala jediná možnost - bojovat. V tomto boji musí být použity všechny zbraně, které lidský duch, intelekt a vůle dokáží sebrat, a o tom, kdo zvítězí, musí rozhodnout osud.

A tak jsem se začal seznamovat s autory tohoto učení, abych studoval zásady tohoto hnutí. Skutečnost, že jsem dosáhl svého cíle rychleji, než jsem předpokládal, byla způsobena hlubším vhledem, který jsem získal do židovské otázky - mé předchozí znalosti byly spíše povrchní. Tyto nově nabyté znalosti mi samy o sobě umožnily prakticky porovnat skutečný obsah s teoretickou okázalostí doktríny stanovené apoštolskými zakladateli sociální demokracie; nyní jsem rozuměl jazyku židovského národa. Uvědomil jsem si, že používají jazyk za účelem zakrytí či zahalení svých

myšlenek, takže jejich skutečný cíl nelze odhalit z toho, co říkají, ale pouze čtením mezi řádky.

Toto poznání pro mě znamenalo největší vnitřní zvrat, jaký jsem dosud zažil.

Z jemnocitného kosmopolity jsem se stal otevřeným antisemitou.

Pouze při jedné další příležitosti - a to naposledy - se objevily tísnivé myšlenky, které mi způsobily chvíle hlubokého utrpení.

Když jsem kriticky zhodnotil historické aktivity židovského národa, začal jsem být znepokojený. Ptal jsem se sám sebe, zda z nějakých nevyzpytatelných důvodů, které jsou pro smrtelníka nepochopitelné, osud neodvolatelně nerozhodl, že konečné vítězství musí připadnout tomuto malému národu?

Je možné, že tomuto národu, který žil jen pro zemi, byla země přislíbena jako kompenzace?

Máme objektivní právo bojovat za vlastní sebezáchovu, nebo je to pouze subjektivní záležitost?

Osud mi na tuto otázku odpověděl do té míry, že mě přivedl k nezaujatému a vyčerpávajícímu zkoumání

marxistické doktríny a činnosti židovského národa v souvislosti s ní.

Židovská doktrína marxismu odmítá aristokratický princip přírody a nahrazuje jej věčným privilegiem síly a energie, číselné hmotnosti a mrtvé váhy. Popírá tak individuální hodnotu lidské osobnosti a zpochybňuje myšlenku, že národ a rasa mají prvořadý význam. Tímto způsobem se zbavuje samotných základů lidské existence a kultury.

Kdyby bylo toto učení někdy přijato jako základ vesmíru, vedlo by to k zániku veškerého myslitelného řádu. Přijetí takového zákona by vyvolalo chaos ve struktuře největšího organismu, který známe - a obyvatelé této země by zmizeli.

Pokud by Žid s pomocí svého marxistického kréda zvítězil nad lidmi tohoto světa, jeho korunou bude pohřební věnec lidstva. A tato planeta se opět vydá po své dráze éterem zbavená lidstva, stejně jako tomu bylo před miliony let.

Věčná příroda se nevyhnutelně mstí těm, kdo porušují její příkazy.

Proto dnes věřím, že jednám v souladu s vůlí Všemohoucího Stvořitele: Když se bráním proti Židovi, bojuji za dílo Páně.

3. kapitola

Obecné politické úvahy z mého pobytu ve Vídni

Dnes jsem přesvědčen, že obecně by se člověk neměl veřejně účastnit politiky před dosažením třiceti let - s výjimkou případů mimořádného talentu. Do té doby bude duševní rozvoj člověka spočívat především v získání potřebných znalostí, které mu poslouží jako základ obecné platformy, z níž může hodnotit různé politické problémy. Člověk si musí nejprve osvojit fond obecných idejí - světonázor. Pak bude mít takovou duševní výbavu, která je nezbytná pro důslednost a stálost při utváření jeho politických názorů. Pak bude způsobilý účastnit se politiky.

V opačném případě se vystavuje dvojímu riziku. Může zjistit, že jeho původní postoj byl chybný, přinejmenším pokud jde o některé zásadní otázky. Pak se bude muset buď svého původního postoje vzdát, nebo na něm setrvat - navzdory svému nejlepšímu úsudku a poté, co rozum ukáže, že je neudržitelný. V prvním případě se ocitne v obtížné osobní situaci. Bude vypadat nedůsledně a ztratí právo očekávat, že mu jeho stoupenci zůstanou věrní. Sami následovníci ho mohou vnímat jako člověka s

nedostatečným úsudkem, což v nich vyvolá nepříjemné pocity a nervozitu.

Ve druhém případě - což se stává často - již vedoucí nemá sílu osobního přesvědčování. Proto se obhajoba jeho věci stává prázdnou a povrchní. Stává se vulgárním. Nebojuje již vážně za své politické ideje (nikdo nezemře na obranu něčeho, čemu nevěří) a klade na své stoupence stále větší nároky. Vskutku, čím větší je jeho vlastní neupřímnost, tím nešťastnější a bezohlednější jsou jeho nároky na stoupence. Nakonec opouští poslední zbytky skutečného vůdcovství a stává se „politikem“. V tomto bodě je jeho jedinou konzistencí nedůslednost - spojená s panovačnou drzostí a umnou prolhaností, to vše rozvinuté do hanebné míry.

Pokud se takovému člověku ke smůle všech slušných lidí podaří stát se poslancem, bude hned na začátku jasné, že pro něj podstata politické činnosti spočívá v hrdinském boji o to, aby si tuto láhev mléka udržel trvale pro sebe a svou rodinu. Čím více jsou na něm jeho žena a děti závislé, tím urputněji bude bojovat o setrvání ve funkci. Z tohoto důvodu je každý jiný, kdo vykazuje známky politické kompetence, jeho osobním nepřítelem. V každém novém hnutí vycítí možný začátek svého

vlastního konce. A každý, kdo je lepší než on sám, se mu bude jevit jako nebezpečí.

O tomto druhu parlamentní havěti se zmíním později.

Ve svých třiceti letech se má člověk zřejmě ještě hodně co učit. Ale od nynějška bude to, co se naučí, hlavně zesílením jeho základních myšlenek; bude to podporovat jeho základní světonázor. To, co se naučí, nebude znamenat opuštění jeho zásad, ale spíše jejich hlubší poznání. A tak jeho příznivci nikdy nebudou mít nepříjemný pocit, že jím byli uvedeni v omyl. Naopak: jejich důvěra poroste, když uvidí, že vlastnosti jejich vůdce postupují a organicky se rozvíjejí osvojováním nových myšlenek. Jeho stoupenci budou tento proces vnímat jako obohacování jeho doktríny, které posiluje správnost názoru.

Vůdce, který musí opustit platformu založenou na svém obecném světonázoru, protože pozná, že je nesprávný, může jednat čestně pouze tehdy, když prohlásí, že je připraven přijmout konečné důsledky svých chybných názorů. V takovém případě by se měl zdržet jakékoli další politické činnosti. Poté, co se jednou zmýlil v zásadních věcech, může se případně zmýlit i

podruhé. V každém případě nemá žádné právo očekávat nebo požadovat, aby ho jeho spoluobčané nadále podporovali.

O tom, jak málo se takový způsob chování líbí našim veřejným činitelům v dnešní době, svědčí všeobecná zkorumpovanost současné kliky, která se cítí být „povolána“ k politickému vedení.

Celkově lze říci, že sotva existuje někdo, kdo by byl na tento úkol připraven.

I když jsem v té době věnoval úvahám o politických otázkách více času než většina ostatních, přesto jsem se pečlivě zdržoval otevřené účasti v politice. O věcech, které mě trápily, jsem sice mluvil, ale jen s úzkým okruhem přátel. Tento zvyk měl mnoho výhod. Spíše než mluvit na ně jsem se naučil naslouchat - abych poznal způsob myšlení druhých. Jejich pohled na svět a názory byly často docela primitivní. Dobře jsem se však vycvičil, aniž bych přišel o čas a příležitost ke vzdělání.

Nikde v Německu nebyla příležitost k takovému studiu tak příznivá jako ve Vídni.

Ve staré podunajské monarchii mělo politické myšlení širší záběr a bohatší zájmy než ve starém Německu téže doby - s výjimkou některých částí Pruska,

Hamburku a oblastí u Severního moře. Když říkám „Rakousko“, mám na mysli tu část velké habsburské říše, která prostřednictvím svého německého obyvatelstva poskytla nejen historický základ pro vznik tohoto státu, ale jejíž obyvatelstvo bylo po několik století také výhradním zdrojem kulturního života v tomto umělém politickém systému. Postupem času stabilita rakouského státu a záruka jeho další existence stále více závisela na zachování této zárodečné buňky říše.

Dědičná území byla srdcem říše. A právě toto srdce neustále vysílalo krev života pulzující celým politickým a kulturním systémem. Jestliže toto bylo srdce, Vídeň byla mozkem a vůlí.

Vídeň se v té době jevila jako korunovaná královna, jejíž autoritativní moc sjednocovala konglomerát různorodých národností. Zářivá krása hlavního města dávala zapomenout na smutné příznaky senilního úpadku, které se projevovaly v celém státě.

Ačkoli se říše vnitřně třásla kvůli konfliktům mezi různými národnostmi, okolní svět - a zejména Německo - viděl jen ten krásný obraz města. Iluze byla o to větší, že Vídeň v té době zdánlivě zažívala své největší obrození. Pod vedením skutečně nadaného starosty, který měl punc

správního génia, se zdálo, že ctihodná rezidence císařů znovu získala slávu svého mládí. Poslední velký Němec, který vzešel z řad národa, jenž kolonizoval Ostmarku, nebyl takzvaným státníkem. Tento doktor Lueger ve funkci starosty císařského hlavního města Vídně dosáhl téměř ve všech sférách městské činnosti - hospodářské i kulturní - tolika úspěchů, že srdce říše pulzovalo novou energií. Prokázal tak, že je mnohem větším státníkem než tehdejší takzvaní „diplomaté“.

Skutečnost, že se tento politický systém různorodých národů zvaný „Rakousko“ nakonec rozpadl, není známkou politické neschopnosti Němců ve staré Ostmarce. Rozpad byl nevyhnutelným důsledkem nemožné situace. Deset milionů lidí nemůže trvale udržet pohromadě padesátimilionový stát složený z různých a protichůdných národností - pokud se včas nevytvoří určité konkrétní předpoklady.

Německo-rakouský člověk měl velmi rozšířené myšlení.

Byl zvyklý žít ve velké říši a měl silný smysl pro povinnost. Byl jediným členem rakouského státu, který se díval za úzké hranice svého národa a vnímal celou říši. Když ho osud oddělil od společné otčiny, snažil se

zvládnout obrovský úkol, který mu byl svěřen. Tímto úkolem bylo udržet pro německé Rakušany to, co si jejich předkové původně vybojovali v nesčetných bojích na Východě. A je třeba připomenout, že do tohoto úsilí nemohli vložit své nerozdělené síly, protože jejich srdce a mysl se stále obracely zpět ke svým příbuzným ve vlasti - a jen malou část nechávaly pro vlast.

Obecný obzor Rakouského Němce byl poměrně široký. Jeho obchodní zájmy zahrnovaly téměř všechny části různorodé říše. Vedení téměř všech významných obchodních aktivit bylo v jeho rukou. Z velké části poskytoval státu přední technické odborníky a státní úředníky. Byl zodpovědný za vedení zahraničního obchodu, pokud tato sféra činnosti nebyla pod židovskou kontrolou. Držel stát pohromadě. Jeho vojenské povinnosti ho zavedly daleko za úzké hranice jeho vlasti. Ačkoli rekrut mohl vstoupit do německého pluku, samotný pluk mohl být umístěn v Hercegovině, Vídni nebo Haliči. Důstojníci v habsburských armádách byli stále Němci, stejně jako lepší část civilní služby.

Navíc umění a věda byly v německých rukou. Kromě nového uměleckého braku - který by stejně dobře mohl být vytvořen národem negrů - pocházela veškerá skutečná umělecká inspirace od Němců. V hudbě,

architektuře, sochařství a malířství Vídeň bohatě zásobovala celou dualistickou monarchii. A zdálo se, že tento zdroj se nikdy nevyčerpá.

A konečně to byl německý živel, který určoval vedení zahraniční politiky - i když na tomto poli působil i malý počet Maďarů.

Veškeré snahy o záchranu jednoty státu však byly odsouzeny k nezdaru, protože chyběly základní předpoklady.

Odstředivé síly různých národností bylo možné ovládnout a udržet na uzdě jen jedním způsobem. Tím bylo centrální řízení rakouského státu a jeho vnitřní organizace na tomto základě. Žádným jiným způsobem nemohla být existence tohoto státu zajištěna.

Tu a tam se ve vládnoucích orgánech objevily světlé okamžiky, kdy byla tato pravda uznána. Kvůli praktickým obtížím se na ni však rychle zapomínalo nebo byla ignorována. Každý krok směrem k federalismu musel nutně ztroskotat, protože bez silné ústřední autority neexistovala dostatečná moc, která by federální prvky udržela pohromadě.

Poměry v Rakousku byly zcela opačné.

Kromě Uher neměly jednotlivé národy žádnou velkou politickou tradici. Pokud existovala, čas buď zahladil všechny stopy, nebo je alespoň učinil nejasnými. Navíc to byl věk nastupujícího nacionalismu - probouzení národních instinktů v různých zemích říše. Bylo obtížné je kontrolovat, protože těsně za hranicemi říše vznikaly nové národní státy, které se skládaly ze stejného rasového původu jako ty uvnitř říše. Tyto nové státy mohly uplatňovat větší vliv než německý živel.

Ani Vídeň nemohla v tomto konfliktu vydržet věčně.

Když se z Budapešti stala metropole, objevil se soupeř, jehož úkolem bylo posílit jednu část říše, a ne ji pomáhat udržet pohromadě. Brzy následovala příkladu Budapešti i Praha, později přišel Lemberk, Laibach a další. Jak se tato bývalá provinční města stávala národními městy, stávala se centry nezávislého kulturního života. Díky tomu získaly místní národní instinkty duchovní základ a tím se hlouběji uchytily v národě. Musel nutně přijít čas, kdy se partikulární zájmy těchto různých národů stanou silnějšími než jejich společné říšské zájmy. Jakmile se tato fáze naplnila, byl zánik Rakouska zpečetěn.

Průběh tohoto vývoje byl jasně patrný od smrti Josefa II.[22] Jeho rychlost závisela na řadě faktorů, z nichž některé měly svůj původ v samotné monarchii. Jiné vyplývaly z pozice, kterou císařství zaujímalo v zahraniční politice.

Pouze pevná a vytrvalá politika centralizace mohla mít naději na úspěch při prosazování trvalé konsolidace rakouského státu. Především měla být přijata zásada, že jako úřední jazyk státu může být používán pouze jeden společný jazyk. Tímto způsobem by bylo možné zdůraznit formální jednotu říšské pospolitosti. A správa by tak měla v rukou technický nástroj, který by zajistil trvání státu jako politické jednoty. Stejným způsobem měly být školy a další formy vzdělávání využívány k vštěpování pocitu společného občanství. Takového cíle by nebylo možné dosáhnout za deset či dvacet let, toto úsilí by trvalo celá staletí. Stejně jako ve všech kolonizačních problémech je mnohem důležitějším prvkem soustavná vytrvalost než momentální výstup energického úsilí.

Je samozřejmé, že za takových okolností musí být země řízena přísným dodržováním zásady jednotnosti.

[22] Josef II. byl císařem Svaté říše římské od roku 1765 do své smrti v roce 1790.

Pro mě bylo docela poučné zjistit, proč k tomu nedošlo - nebo spíše proč se tak nestalo. Ti, kdo toto opomenutí zavinili, musí nést odpovědnost za rozpad habsburské říše.

Existence starého Rakouska závisela více než u jiných států na silné a schopné vládě. Chyběla mu národnostní jednota; ta představuje zásadní základ národního státu a zachová jeho existenci i v případě, že vládnoucí moc bude hrubě neschopná. Pokud je stát tvořen stejnorodým obyvatelstvem, přirozená setrvačnost takového obyvatelstva jej udrží pohromadě a zachová jeho existenci i v překvapivě dlouhých obdobích špatné vlády a špatné správy. Často se může zdát, že v takovém politickém těle není života. Ale přijde čas, kdy domnělá mrtvola povstane a ukáže světu úžasný projev své nezničitelné vitality.

Zcela jiná je však situace v zemi, kde obyvatelstvo není stejnorodé, kde neexistuje pouto společné krve, ale pouze vládnoucí ruka. Pokud tato ruka projeví známky slabosti, výsledkem nebude jakási hibernace státu, ale spíše probuzení individuálních instinktů, které dřímají v různých národnostech. Tyto instinkty dřímají, pokud má stát silnou centrální vládu. Nebezpečí, které v těchto

dřímajících instinktech existuje, může být oslabeno pouze staletími společného vzdělání, tradic a zájmů.

Čím mladší takové státy budou, tím více bude jejich existence záviset na schopnostech a síle centrální vlády. Pokud přežívají pouze díky moci silného individuálního vůdce, často se zhroutí, jakmile zemře. Ale ani po staletích úsilí se tyto separatistické instinkty nepodaří vždy zcela překonat. Mohou se náhle probudit, když centrální vláda ukáže svou slabost nebo když se ukáže, že centralizační úsilí není schopno čelit životním energiím oddělených národností, které se derou vpřed směrem k utváření své vlastní individuální existence.

Neschopnost vidět pravdu o tom všem představovala možná tragickou vinu habsburského rodu.

Neboť pouze jeden habsburský panovník držel nad budoucností své země pochodeň. Tato pochodeň však poté navždy zhasla.

Josef II., římský císař německého národa, byl naplněn rostoucí úzkostí, když si uvědomil, že jeho dům byl přesunut do okrajové části říše a že zanedlouho bude vyvrácen a pohlcen ve víru babylonských národností - pokud se v jedenáctou hodinu nepodnikne něco, co by překonalo hrozivé následky dlouhodobé nedbalosti. S

nadlidskou energií vyvinul tento „přítel lidstva“ veškeré možné úsilí, aby nedbalosti svých předchůdců čelil. Během jednoho desetiletí se snažil napravit staleté škody. Kdyby mu osud dopřál 40 let na jeho práci a kdyby v jeho díle pokračovaly jen dvě generace, mohl se stát zázrak. Když však po deseti letech vládnutí zemřel, zlomený na těle i na duchu, jeho dílo s ním kleslo do hrobu. Nyní navždy odpočívá v té kapucínské kryptě, aby se už nikdy neprobudilo.

Jeho nástupci neměli ani schopnosti, ani sílu vůle potřebnou pro úkol, který před nimi stál.

Když se v Evropě objevily první známky nové revoluční epochy, postupně rozptýlily oheň po celém Rakousku. A když oheň začal soustavně hořet, rozdmýchávaly ho nikoliv sociální nebo politické poměry, ale síly, které měly svůj původ v nacionalistických touhách různých národností.

Evropské revoluce roku 1848 měly téměř ve všech ostatních zemích především podobu třídního konfliktu, v Rakousku však měly podobu nového rasového boje. Pokud tamní Rakušané německé národnosti zapomněli na původ tohoto hnutí - nebo jej možná na počátku nerozpoznali a následně se revolučního povstání

zúčastnili - zpečetili svůj vlastní osud. Pomohli probudit ducha západní demokracie, který během krátké doby rozvrátil základy jejich vlastní existence.

Zřízení zastupitelského parlamentního orgánu, aniž by předtím trvaly na tom, aby se ve všech veřejných projevech používal pouze jeden jazyk, bylo první velkou ranou německému živlu v dualistické monarchii. Od té chvíle byl stát jako takový ztracen. Vše, co následovalo, nebylo nic jiného než historická likvidace říše.

Sledovat tento proces postupného rozpadu byla tragická, ale zároveň poučná zkušenost. Výkon dějinného rozhodnutí se odehrával v tisících detailů. Skutečnost, že obrovské množství lidí slepě bloudilo, i když byli obklopeni známkami rozkladu, jen dokazuje, že bohové nařídili zkázu Rakouska.

Nechci se zde zabývat podrobnostmi, protože by to přesahovalo rámec této knihy. Chci se podrobně zabývat pouze těmi událostmi, které jsou typické mezi příčinami, jež vedou k úpadku národů a států, a které jsou proto důležité pro naši současnost. Studium těchto událostí mi navíc pomohlo vytvořit základ mého vlastního politického rozhledu.

Mezi institucemi, které nejzřetelněji vykazovaly neklamné známky úpadku i pro slaboduchého filištína, byla ta, která měla být ze všech státních institucí nejpevnější - mám na mysli parlament neboli říšský sněm, jak se nazýval v Rakousku.

Vzorem pro tento orgán byl zřejmě ten, který existoval v Anglii, zemi klasické „demokracie“. Celá tato blahodárná organizace byla beze změny přenesena do Vídně.

Byla zavedena rakouská obdoba britského dvoukomorového systému: Poslanecká sněmovna a Sněmovna lordů. Samotné „sněmovny“, považované za budovy, byly poněkud odlišné. Když Barry[23] stavěl své paláce na břehu Temže, mohl se inspirovat historií britského impéria. V této historii našel dostatek materiálu k vyplnění a výzdobě 1 200 výklenků, konzol a sloupů své velkolepé stavby. Sněmovna lordů a Dolní sněmovna se staly chrámy zasvěcenými slávě národa.

Tehdy nastaly pro Vídeň první potíže. Když dánský architekt Hansen[24] dokončil poslední štít mramorového

[23] Charles Barry (1795-1860) v polovině 19. století navrhl a přestavěl budovu parlamentu.
[24] Theophil Hansen (1813-1891).

paláce, obrátil se k antickému klasickému světu pro náměty, kterými by vyplnil svůj dekorativní plán. Tento teatrální svatostánek „západní demokracie“ byl vyzdoben sochami a portréty řeckých a římských státníků a filosofů. Jako by v symbolické ironii se koně kvadrigy na vrcholu obou domů rozjíždějí do všech čtyř stran. Nemůže být lepšího symbolu pro druh činnosti, která se odehrává ve zdech právě této budovy.

Národnostní menšiny byly proti jakémukoli oslavování rakouských dějin ve výzdobě této budovy; trvaly na tom, že by je to uráželo. Podobně tomu bylo i v Německu, kde byla Wallotova budova Říšského sněmu věnována Němcům až za hřmění děl ve světové válce - a to ještě jen nápisem.

Nebylo mi ještě ani dvacet, když jsem poprvé vstoupil do paláce na Franzensringu, abych se díval a poslouchal v Poslanecké sněmovně. Tento první zážitek ve mně vzbudil hluboký pocit odporu.

Parlament jsem vždycky nenáviděl, ale ne jako instituci samu o sobě. Naopak, jako člověk, který ctil ideály politické svobody, jsem si jinou formu vlády ani nedokázal představit. Ve světle svého postoje k Habsburskému domu bych pak považoval za zločin proti

svobodě a rozumu, kdybych uvažoval o jakékoliv diktatuře jako o možné formě vlády.

K britskému parlamentu jsem choval jistý obdiv, což přispělo k utváření mého názoru. Tento pocit vznikl téměř nevědomky, z velké části při četbě novin, když jsem byl mladý. Tento obdiv jsem nedokázal okamžitě odhodit. Důstojný způsob, jakým britská Dolní sněmovna plnila svou funkci, na mě velmi zapůsobil, a to především díky oslavným výrazům, které používal rakouský tisk. Mohla by snad existovat nějaká ušlechtilejší forma vlády než samospráva občanů?

Tyto úvahy však byly základem mého nepřátelství vůči rakouskému parlamentu. Způsob, jakým zde byl prezentován, mi připadal nehodný jeho velkého vzoru. Můj postoj ovlivnily i následující myšlenky: Osud Němců v rakouském státě závisel na jejich postavení v Říšské radě. Před zavedením všeobecného a tajného volebního práva měli Němci v říšské radě většinu - i když ne příliš podstatnou. To vyvolávalo obavy, protože sociálnědemokratická frakce německé většiny byla v národnostních otázkách nespolehlivá. V otázkách, které se Němců kriticky týkaly, zaujímali sociální demokraté vždy protiněmecké postoje, protože se obávali ztráty podpory ostatních národnostních skupin. Ještě před

všeobecným volebním právem nebylo možné sociálnědemokratickou stranu považovat za německou stranu. Všeobecné volební právo ukončilo i čistě početní převahu německého živlu. Cesta k dalšímu odgermanizování státu byla nyní volná.

Můj nacionalistický pud sebezáchovy mi znemožňoval přijmout systém, v němž německý živel nebyl ve skutečnosti zastoupen jako takový, ale byl vždy zrazen sociálnědemokratickou frakcí. Všechny tyto a mnohé další vady však nebylo možné přičítat parlamentnímu systému jako takovému, ale spíše rakouskému státu jako takovému. Stále jsem věřil, že pokud by se podařilo obnovit německou většinu v zastupitelském sboru, nebyla by žádná příležitost proti takovému systému vystupovat, dokud by starý rakouský stát existoval.

Takový byl můj obecný postoj v době, kdy jsem poprvé vstoupil do těchto posvátných a sporných sálů. Pro mě byly posvátné už jen kvůli zářivé kráse té majestátní budovy. Řecký zázrak na německé půdě.

Brzy mě však rozzuřila odporná podívaná, která se mi naskytla!

Několik stovek zástupců tam projednávalo problém velkého hospodářského významu a každý z nich měl právo říci svůj názor.

Tento zážitek z jediného dne mi stačil k tomu, abych o něm přemýšlel ještě několik týdnů poté.

Intelektuální úroveň debaty byla poměrně nízká. Někdy se debatéři vůbec nevyjadřovali srozumitelně. Několik přítomných neumělo německy, ale pouze své slovanské nářečí nebo dialekty. Tak jsem měl možnost slyšet na vlastní uši to, co jsem předtím znal jen z četby novin. Neklidná masa lidí, všichni gestikulovali a křičeli jeden na druhého, ubohý stařík třásl zvonkem a horečně se snažil přivolat sněmovnu k pořádku přátelskými výzvami, napomínáním a vážnými varováními.[25]

Musel jsem se smát.

O několik týdnů později jsem ho navštívil podruhé. Byl to úplně jiný obrázek - téměř k nepoznání. Sál byl

---

[25] Zajímavé je, že podobný postřeh vyslovil Mark Twain jen o deset let dříve. V eseji „Stirring times in Austria“ (1898) se vysmívá chaotickému a žalostnému stavu rakouského parlamentu. Pozoruhodně si všímá toho, jak všechny strany shledaly, že za jejich problémy mohou Židé: *„Ve všech případech se musel Žid smažit, ať už byl na kterékoli straně“* (s. 540). Pro naši diskusi je důležitý i navazující esej „Concerning the Jews“ (1899).

téměř prázdný. V ostatních místnostech dole se spalo. Jen několik zástupců bylo na svých místech a zívalo si do tváře. Jeden z nich „mluvil“. V křesle seděl zástupce řečníka. Rozhlížel se kolem sebe se zjevnou nudou.

Pak jsem se nad celou věcí začal vážně zamýšlet. Chodil jsem do parlamentu, kdykoli jsem měl volný čas, a tiše, ale pozorně jsem tu podívanou sledoval. Poslouchal jsem rozpravy, pokud jim bylo rozumět. A studoval jsem více či méně inteligentní rysy zvolených zástupců různých národností, které tvořily tento pestrý stát. Postupně jsem si vytvořil vlastní představu o tom, co jsem viděl.

Rok takového klidného pozorování stačil k tomu, aby se mé dřívější přesvědčení o povaze této instituce změnilo nebo zcela vyvrátilo. Nebyl jsem již pouze proti zvrácené podobě, kterou na sebe princip parlamentního zastoupení v Rakousku vzal; ne. Bylo pro mě nemožné přijmout tento systém jako takový. Až do té doby jsem se domníval, že katastrofální nedostatky rakouského parlamentu byly způsobeny nedostatkem německé většiny. Nyní jsem však poznal, že samotná podstata a forma této instituce je špatná.

V mé mysli vyvstala řada otázek.

Podrobněji jsem studoval demokratický princip vlády většiny. A neméně pečlivě jsem zkoumal intelektuální a morální hodnotu pánů, kteří byli jako vyvolení zástupci národa pověřeni úkolem zajistit fungování této instituce.

Poznal jsem tak jak instituci samotnou, tak i ty, kteří v ní působí.

A tak jsem si vytvořil jasný a živý obraz typického příkladu toho nejdůstojnějšího fenoménu naší doby: poslance. Obraz, který jsem si o něm tehdy vytvořil, se mi hluboce vryl do paměti a jeho základní charakter jsem nikdy nezměnil.

Tyto předmětné lekce ze skutečného života mě opět zachránily před tím, abych se pevně zapletl do teorie, která se na první pohled zdá být pro mnoho lidí tak lákavá - ačkoli sama tato teorie je příznakem lidské dekadence.

Západní demokracie, jak se dnes praktikuje, je předchůdcem marxismu. Ten druhý by byl ve skutečnosti nemyslitelný bez toho prvního. Demokracie je živnou půdou, v níž mohou růst a šířit se bacily marxistického světového škůdce. Zavedením parlamentarismu

vytvořila demokracie „ohavnost špíny a ohně“[26] - její tvůrčí oheň však, jak se zdá, vyhasl.

Jsem velmi vděčný osudu, že jsem si tohoto problému všiml ještě ve Vídni; kdybych byl v té době v Německu, mohl jsem snadno najít jen povrchní řešení. Kdybych byl v Berlíně, když jsem poprvé zjistil, jak nelogickou institucí „parlament“ je, mohl jsem snadno zajít do druhého extrému. Mohl jsem se domnívat - jako mnozí a ne bez zjevně dobrého důvodu -, že spásu národa a říše lze zajistit pouze opětovným posílením císařské moci. Ti, kdo věřili, nerozuměli tendencím své doby a byli slepí k aspiracím národa.

V Rakousku to bylo nemožné.

Zde nebylo tak snadné spadnout z jedné chyby do druhé. Jestliže byl parlament k ničemu, Habsburkové byli horší - nebo alespoň ne lepší. Problém se nevyřešil odmítnutím parlamentního systému. Okamžitě vyvstala otázka: Co tedy? Odmítnutí a zrušení vídeňského parlamentu by mělo za následek ponechání veškeré moci v rukou Habsburků. Zejména pro mě byla tato myšlenka nemyslitelná.

---

[26] Odkaz na Goethova Fausta (část 1, řádek 5356).

Protože tento problém byl obzvláště obtížný, pokud jde o Rakousko, byl jsem nucen, ještě poměrně mladý, proniknout do podstatných věcí celé otázky důkladněji, než bych to jinak udělal.

Aspekt situace, který mě nejvíce podněcoval k přemýšlení, byl zjevný nedostatek jakékoli individuální odpovědnosti.

Parlament podniká kroky, které mohou mít ty nejničivější důsledky, a přesto za ně nikdo nenese odpovědnost. Nikdo nemůže být volán k odpovědnosti. Můžeme vládu označit za odpovědnou, když tváří v tvář katastrofě prostě odstoupí? Nebo když se změní koalice, či dokonce když se rozpustí parlament?

Může být kolísavá většina lidí vůbec za něco skutečně odpovědná?

Není myšlenka odpovědnosti vázána na jednotlivého člověka?

Je vůbec možné, aby se vedoucí představitelé parlamentu zodpovídali za nějaké kroky, které vzešly z přání masy zástupců a byly provedeny pod jejich vedením?

Opravdu spočívá činnost skutečného státníka namísto rozvíjení konstruktivních myšlenek a plánů v umění přimět celou smečku tvrdohlavců, aby pochopili jeho projekty? Opravdu je jeho úkolem prosit a žadonit, aby mu udělili svůj velkorysý souhlas?

Je skutečně nezbytnou vlastností státníka, aby měl přesvědčovací talent odpovídající jeho schopnosti vymýšlet velká politická opatření a uskutečňovat je v praxi?

Je skutečně důkazem neschopnosti státníka, pokud se mu nepodaří získat většinu hlasů ve shromáždění, které bylo svoláno jako náhodný výsledek volebního systému?

Stalo se někdy, že by takové shromáždění důstojně zhodnotilo velkou politickou koncepci dříve, než se tato koncepce ukázala jako úspěšná?

Není v tomto světě tvůrčí čin génia vždy protestem proti setrvačnosti masy? A co má státník dělat, když se mu nepodaří přemluvit parlamentní dav k souhlasu?

Měl by si ho koupit?

Nebo by se měl v konfrontaci s tvrdohlavou hloupostí svých spoluobčanů zdržet prosazování životně důležitých věcí? Měl by odstoupit, nebo zůstat u moci?

Neocitá se v takovém případě charakterní člověk tváří v tvář neřešitelnému rozporu mezi vědomostmi a morální integritou - nebo lépe řečeno svým smyslem pro poctivost?

Kde vést hranici mezi veřejnou povinností a osobní ctí?

Neměl by se každý skutečný vůdce zříci myšlenky, že se degraduje na úroveň politického gaunera?

A na druhou stranu, nemá každý gauner chuť „hrát si na politika“, když vidí, že konečná odpovědnost nikdy nebude spočívat na něm osobně, ale spíše na anonymním, nezodpovědném davu?

Nevede náš parlamentní princip vlády většiny nutně ke zničení myšlenky vůdcovství?

Věří snad někdo upřímně, že lidský pokrok vzniká v mozku většiny, a nikoli v mozku jednotlivé osobnosti?

Nebo lze předpokládat, že se budoucí lidská civilizace může obejít bez této podmínky své existence?

Nebo spíše, nezdá se vám to dnes nepostradatelnější než kdy jindy?

Parlamentní princip vlády většiny odmítá autoritu jednotlivce a na její místo staví početní kvótu anonymních hlav. Tím popírá aristokratický princip, který je základním přírodním zákonem - i když je třeba přiznat, že tento princip se v dekadenci našich horních deseti tisíc neodráží.[27]

Ničivý vliv této parlamentní instituce nemusí čtenář, který čte židovský tisk, snadno rozpoznat, pokud se nenaučil samostatně myslet a sám zkoumat fakta. Tato instituce je především zodpovědná za houfný příliv průměrných lidí na pole politiky. Člověk obdařený skutečnými vůdčími vlastnostmi bude tváří v tvář takovému jevu v pokušení zdržet se účasti v politice; za těchto okolností situace nevyžaduje člověka, který má schopnost konstruktivního státnického jednání, ale spíše člověka, který je schopen vyjednávat o přízeň většiny. Tato situace oslovuje malicherné mysli a podle toho je také přitahuje.

Čím užší je duch a znalosti našich koželuhů, tím přesněji mohou posoudit svou situaci. Tím spíše budou

[27] Jinými slovy, z „1 %“.

chválit systém, který nevyžaduje tvůrčího génia, ba ani prvotřídní talent, ale spíše obratnost zdatného městského úředníka. Tento druh drobné vychytralosti si totiž cení více než politického génia Perikla.[28] Taková průměrnost si nikdy nedělá starosti s odpovědností. Náš parlamentář od počátku ví, že ať už budou výsledky jeho „státnického umění“ jakékoliv, jeho konec je již vepsán ve hvězdách; jednoho dne bude muset vyklidit a uvolnit místo jinému stejně velkému duchu.

Je známkou naší dekadentní doby, že počet významných státníků roste s tím, jak ubývá kalibru jednotlivých osobností. Tento kalibr se bude nevyhnutelně zmenšovat s tím, jak budou jednotliví politici stále více závislí na parlamentních většinách. Člověk se skutečnými politickými schopnostmi odmítne být poskokem idiotských neumětelů a velkohubých žvanilů. A ti zase jako představitelé většiny - a tedy hlouposti - nic tak nenávidí jako vyšší um.

Pro takové shromáždění mudrlantů je vždy útěchou, když je vede člověk, jehož intelektuální úroveň je na stejné úrovni jako jejich vlastní. Každý z nich tak může

[28] Perikles (asi 495 - 429 př. n. l.) byl jedním z velkých athénských státníků.

mít příležitost občas zazářit v diskusi; a především každý z nich cítí, že i on může vystoupat na vrchol. Když je dnes šéfem Petr, proč ne zítra Pavel?

Tento vynález demokracie velmi úzce souvisí se zvláštním jevem, který se v poslední době stal skutečnou ostudou - totiž se zbabělostí velké části našich takzvaných politických vůdců. Kdykoli je třeba učinit důležité rozhodnutí, mají vždy to štěstí, že se mohou schovat za takzvanou většinu!

Když pozorujeme jednoho z těchto politických manipulátorů, všimneme si, jak prosí většinu o souhlas s jakýmkoli svým krokem. Potřebuje mít komplice, aby mohl přesunout odpovědnost na jiná bedra, kdykoli se mu to hodí. To je hlavní důvod, proč se tento druh politické činnosti hnusí charakterním a odvážným lidem. Zároveň přitahuje podřadné typy; neboť člověk, který není ochoten přijmout odpovědnost za své činy, ale vždy se snaží skrýt, je zbabělý darebák. Kdykoli pochází vůdce národa z této nízké třídy politiků, brzy se dostaví zlé následky. Nikdo pak nebude mít odvahu učinit rozhodný krok. Raději se podvolí urážkám a pomluvám, než aby povstali a zaujali stanovisko. A tak nezůstane nikdo, kdo by byl ochoten riskovat své postavení a kariéru, bude-li to nutné, na podporu rozhodné politické linie.

Vždy je třeba mít na paměti jednu pravdu: většina nikdy nemůže nahradit daného člověka. Většina představuje nejen nevědomost, ale také zbabělost. A stejně jako se sto tupců nevyrovná jednomu moudrému člověku, tak ani sto zbabělců není schopno žádného hrdinského činu.

Čím lehčí bude břemeno odpovědnosti každého jednotlivého vůdce, tím větší bude počet těch, kteří navzdory své žalostné průměrnosti přijdou dát své nesmrtelné síly do služeb národa. Jsou tak nedočkaví, že se jim těžko čeká, až na ně přijde řada. Stojí v dlouhé frontě, bolestně a smutně počítají počet těch, kdo jsou před nimi, a počítají hodiny, než na ně přijde řada. Sledují každou personální změnu a jsou vděční za každý skandál, který ztenčí řady před nimi.

A pokud se někdo drží na své stoličce příliš dlouho, považují to téměř za porušení svaté smlouvy o solidaritě. Začínají být pomstychtiví a nedají pokoj, dokud toho nerozvážného člověka konečně nevyženou a nedonutí ho předat své útulné lůžko zpět veřejnosti. Potom už bude mít jen malou šanci dostat další příležitost. Obvykle se ty bytosti, které byly donuceny vzdát se svého postu, snaží znovu zařadit, pokud je nevyženou protesty ostatních.

Výsledkem toho všeho je, že v takovém státě má střídání náhlých změn ve veřejných funkcích obecně velmi znepokojivý účinek, který může snadno vést ke katastrofě. Obětí těchto parlamentních poměrů se může stát nejen neznalý a neschopný člověk; skutečný vůdce může být postižen stejně jako ostatní, ne-li více, kdykoli osud postaví schopného člověka do vedoucí pozice. Pokud se poznají vynikající kvality takového vůdce, povede to k jednotné frontě proti němu - zvláště pokud by tento vůdce, ačkoli nepochází z jejich řad, měl ve zvyku se s touto vznešenou společností stýkat. Chtějí mít za společnost pouze své typy a rychle zaujmou nepřátelský postoj vůči každému, kdo by se mohl ukázat jako nadřazený. Jejich instinkt, který je v jiných ohledech tak slepý, je v tomto ohledu velmi ostrý.

Nevyhnutelným důsledkem je, že intelektuální úroveň vládnoucí třídy neustále klesá. Lze snadno předvídat, jak moc národ a stát takovým stavem nutně utrpí - za předpokladu, že člověk nepatří k téže třídě „vůdců“.

Parlamentní režim ve starém Rakousku byl nejčistší formou této instituce.

Ačkoli rakouského ministerského předsedu jmenoval císař a král, tento jmenovací akt pouze prakticky realizoval vůli parlamentu. Přetahování a vyjednávání, které se odehrávalo v souvislosti s každou ministerskou funkcí, vykazovalo všechny typické znaky západní demokracie. Výsledky, které následovaly, odpovídaly použitým zásadám. Intervaly mezi výměnou jedné osoby za druhou se postupně zkracovaly a nakonec vyústily ve skutečnou honičku. S každou změnou se kvalita dotyčného „státníka“ zhoršovala, až nakonec zůstal jen drobný typ politického gaunera. U takových lidí se kvality státníka měřily a oceňovaly podle toho, jak obratně skládali jednu koalici za druhou, jinými slovy podle jejich obratnosti při manipulaci s těmi nejmenšími politickými transakcemi, což je jediný druh praktické činnosti, který se hodí pro vlohy těchto představitelů.

V této oblasti byla Vídeň školou, která nabízela nejpůsobivější příklady.

Dalším rysem, který mě zaujal ještě více, byl kontrast mezi nadáním a znalostmi těchto zástupců občanů na jedné straně a povahou úkolů, kterým museli čelit, na straně druhé. Ať už chtěně či nechtěně, člověk se nemohl ubránit vážnému zamyšlení nad úzkým intelektuálním rozhledem těchto vybraných zástupců různých

národností. A člověk se nemohl vyhnout ani úvahám o metodách, jimiž byly tyto ušlechtilé postavy našeho veřejného života poprvé objeveny.

Stálo za to důkladně prostudovat způsob, jakým se skutečné nadání těchto pánů věnovalo službě své zemi - jinými slovy, důkladně analyzovat technický proces jejich činnosti.

Čím více jsem pronikal do intimní struktury parlamentního života a čím více jsem v duchu nemilosrdné objektivity studoval osoby a principy tohoto systému, tím více se stával žalostnějším. Vskutku je povinné být přísně objektivní při studiu instituce, jejíž sponzoři hovoří o „objektivitě“ jako o jediném spravedlivém základu zkoumání a posuzování. Pokud člověk studoval tyto pány a zákonitosti jejich špinavé existence, výsledky byly překvapivé.

Objektivně vzato, žádný jiný princip se neukázal být tak nedomyšlený jako parlamentarismus.

Zde můžeme pominout způsoby, podle nichž probíhá volba zástupců, stejně jako způsoby, které je uvádějí do funkce a udělují jim nové tituly. Je zcela zřejmé, že přání veřejnosti je způsobem, jakým volby probíhají, uspokojeno jen v malé míře. Každý, kdo

správně odhadne politickou inteligenci mas, snadno zjistí, že nestačí k tomu, aby si samostatně vytvořily obecný politický názor nebo vybraly muže, kteří by mohli být kompetentní k realizaci jejich představ.

Ať už definujeme pojem „veřejné mínění“ jakkoli, jen velmi malá část z něj má původ v osobní zkušenosti nebo individuálním vhledu. Větší část je výsledkem způsobu, jakým jsou lidem předkládány veřejné záležitosti, a to prostřednictvím ohromně působivého a vytrvalého systému „informací“.

V teologické oblasti dřímají v duši náboženské touhy a vyznání denominační víry je z velké části výsledkem vzdělání. Stejně tak politické názory mas jsou konečným výsledkem vlivů systematicky působících na lidskou duši a inteligenci, a to ve světle metody, která je uplatňována s neuvěřitelnou důkladností a vytrvalostí.

Zdaleka nejúčinnějším odvětvím politické výchovy, které nejlépe vyjadřuje slovo „propaganda“, je tisk. Tisk je hlavním prostředkem používaným v procesu politické osvěty. Představuje jakousi školu pro dospělé. Tato vzdělávací činnost však není v rukou státu, ale ve spárech sil, které jsou velmi podřadného charakteru.

Ještě jako mladý muž ve Vídni jsem měl skvělou příležitost poznat muže, kteří tento stroj na masové vzdělávání vlastnili, i ty, kteří jej zásobovali myšlenkami. Zpočátku jsem byl docela překvapen, když jsem si uvědomil, jak málo času potřebuje tato velká zlá moc ve státě k tomu, aby vyvolala ve veřejnosti určitou víru. Přitom byla skutečná vůle a přesvědčení veřejnosti často zcela zkreslena. Tisku stačilo jen několik dní, aby z nějaké směšně banální záležitosti udělal problém celonárodního významu - zatímco životně důležité problémy byly zcela ignorovány nebo skryty před zraky veřejnosti.

Tisku se podařilo dosáhnout kouzelného umění vyrábět jména z ničeho během několika týdnů. Vytvořili dojem, že s těmito jmény jsou spojeny velké naděje mas. A tak se tato jména stala populárnějšími, než v co by kdy mohl doufat kterýkoli člověk se skutečnými schopnostmi. To vše se dělo navzdory tomu, že tato jména byla naprosto neznámá, a to ještě měsíc předtím, než je tisk veřejně vychválil.

Zároveň se starší osobnosti politiky a jiných oblastí života rychle vytrácely z paměti veřejnosti a zapomínalo se na ně, jako by byly mrtvé - ačkoli byly stále čilé a zdravé. Nebo byly tak odporně zneužívány, že se zdálo, že jejich jména budou brzy stát jako trvalé symboly

ničemnosti. Abychom pochopili, jak skutečně zhoubný vliv může mít tisk, musíme studovat tuto nechvalně známou židovskou metodu, při níž jsou čestní a slušní lidé špiněni v nejnižší formě nadávek a pomluv ze stovek stran současně - jakoby mávnutím kouzelného proutku.

Tito duchovní lupiči se chytí všeho, co by mohlo posloužit jejich zlým cílům.

Strkají nos do nejintimnějších rodinných záležitostí a nedají pokoj, dokud nevyčmuchají nějakou malichernost, kterou by mohli využít ke zničení pověsti oběti. Ale i když v soukromém nebo veřejném životě oběti nic neobjevili, pokračovali v nadávkách na její adresu v domnění, že některé z jejich obvinění obstojí, i když bylo tisíckrát vyvráceno. Ve většině případů bylo nakonec pro oběť nemožné pokračovat v obhajobě, protože žalobce spolupracoval s tolika komplici, že se jeho pomluvy donekonečna opakovaly.

Tito pomlouvači by však nikdy nepřiznali, že jednají z pohnutek, které jsou pro běžného člověka uvěřitelné nebo pochopitelné. Chraň Bůh! Darebák, který takto zlotřile pomlouval své současníky, by se jako chobotnice zahalil závojem seriózności a chytrými frázemi o své „novinářské povinnosti“ a podobnými nesmysly. Když

se tito škůdci sešli ve velkém počtu na schůzích a kongresech, trousili spoustu slizkých řečí o zvláštním druhu „cti“ - totiž o profesní cti novináře. Pak si shromáždění příslušníci tohoto druhu navzájem projevovali úctu.

Tato sebranka fabrikuje více než dvě třetiny takzvaného veřejného mínění, z jehož pěny nakonec vznikne parlamentní Afrodité.[29]

Bylo by zapotřebí několika svazků, kdybychom chtěli podat adekvátní výklad všech jejích dutých bludů. Pomineme-li však detaily a podíváme-li se na samotný produkt za provozu, myslím, že to samo o sobě postačí k tomu, aby se i tomu nejnevinnějšímu a nejnaivnějšímu člověku otevřely oči a aby objektivním pohledem rozpoznal absurditu této instituce.

Tato lidská úchylka je stejně škodlivá jako absurdní. Abychom si to uvědomili, je nejlepší a nejjednodušší metodou porovnat demokratický parlamentarismus se skutečnou německou demokracií.

[29] Jméno „Afrodité“ znamená doslova „vynořující se z pěny“. V řecké mytologii Afrodité vznikla z mořské pěny.

Pozoruhodným rysem parlamentní formy demokracie je skutečnost, že do parlamentu je volen určitý počet osob, řekněme 500 - v dnešní době včetně žen -, které jsou pověřeny pravomocí o všem s konečnou platností rozhodovat. V praxi jsou vládnoucím orgánem pouze oni; neboť ačkoli mohou jmenovat kabinet, který navenek zdánlivě řídí státní záležitosti, tento kabinet nemá žádnou vlastní reálnou existenci. Ve skutečnosti tato takzvaná vláda nemůže proti vůli shromáždění nic podniknout. Nikdy nemůže být z ničeho volána k odpovědnosti, protože právo rozhodovat nemá kabinet, ale parlamentní většina. Kabinet vždy funguje pouze jako vykonavatel vůle většiny. Jeho politické schopnosti lze posuzovat pouze podle toho, nakolik se mu podaří přizpůsobit se vůli většiny nebo přesvědčit většinu, aby souhlasila s jeho návrhy.

To však znamená, že musí sestoupit z úrovně skutečné vládnoucí moci na úroveň žebráka, který musí prosit o souhlas většiny. Hlavním úkolem kabinetu je totiž zajistit si přízeň většiny, která je v té době u moci, nebo v opačném případě vytvořit novou většinu, která mu bude příznivěji nakloněna. Pokud se mu to podaří, může ještě nějakou dobu „vládnout“. Pokud se jí nepodaří získat nebo vytvořit většinu, musí odstoupit.

Na tom, zda její politika jako taková byla správná, nebo špatná, vůbec nezáleží.

Pro všechny praktické účely je odpovědnost zrušena.

Důsledky takového stavu lze snadno pochopit z následujících jednoduchých úvah:

Těch 500 poslanců, kteří byli zvoleni občany, pochází z různých odlišných životních povolání; vykazují velmi rozdílnou míru politických schopností, což má za následek, že celkový obraz je nesourodý a žalostný. Jistě nikdo nevěří, že tito zvolení zástupci země jsou vyvolení duchové nebo prvotřídní intelektuálové! Nikdo snad není tak pošetilý, aby předstíral, že z lístků vhozených do volební urny voliči, kteří jsou jen průměrně inteligentní, mohou vzejít stovky skutečných státníků.

Absurdní představu, že ze všeobecného volebního práva se rodí geniální muži, nelze příliš důrazně odmítnout. Především lze za požehnané označit ty časy, kdy se mezi lidmi objeví jeden skutečný státník. Takových státníků se neobjevují stovky nebo více. Za druhé, široké masy instinktivně projevují určitou antipatii vůči každému vynikajícímu géniovi. Je větší šance, že velbloud projde uchem jehly, než že skutečně velký muž bude „objeven“ prostřednictvím voleb.

V průběhu světových dějin byly výjimečné události většinou způsobeny hybnou silou jednotlivé osobnosti.

Ale o nejdůležitějších problémech národa zde rozhoduje 500 osob s podprůměrnými intelektuálními kvalitami. Sestavují vlády, které se zase učí získávat souhlas slavného shromáždění pro každý legislativní krok - což znamená, že politika, která má být prováděna, je vlastně politikou pěti set lidí.

A právě tak to obvykle vypadá.

Pomiňme však intelektuální kvality těchto představitelů a ptejme se, jaká je povaha úkolu, který je před ně postaven. Uvážíme-li, že problémy, které je třeba řešit, jsou proměnlivé a různorodé, můžeme si velmi dobře uvědomit, jak neefektivní musí být systém vládnutí, který svěřuje právo rozhodovat masovému shromáždění, v němž jen málokdo disponuje potřebnými znalostmi a zkušenostmi, aby mohl dané záležitosti řádně řešit. Nejdůležitější ekonomická opatření jsou předkládána tribunálu, v němž ekonomii vystudovalo maximálně 10 procent lidí. To znamená, že konečná pravomoc je svěřena do rukou lidí, kteří naprosto postrádají jakékoli přípravné vzdělání, jež by je činilo kompetentními k rozhodování o daných otázkách.

Totéž platí pro všechny ostatní problémy. O každém opatření vždy rozhoduje většina neznalých a nekompetentních lidí. Složení této instituce se nemění, zatímco problémy, které je třeba řešit, pocházejí z nejrůznějších oblastí veřejného života. Inteligentní rozhodování by bylo možné pouze tehdy, kdyby různí poslanci měli pravomoc zabývat se různými otázkami. Je vyloučeno si myslet, že stejní lidé jsou způsobilí rozhodovat o otázkách dopravy stejně jako například o otázkách zahraniční politiky - ledaže by každý z nich byl univerzálním géniem. Ale sotva se za století objeví více než jeden skutečný génius.

Sotva se tu setkáváme se skutečnými mysliteli, ale pouze s diletanty, kteří jsou stejně úzkoprsí jako domýšliví a arogantní - intelektuálními prostitutkami nejhoršího druhu. Proto tito ctihodní pánové projevují tak udivující lehkomyslnost při debatách o věcech, které by si i od velkých mozků vyžádaly tu nejpečlivější úvahu. O opatřeních, která mají zásadní význam pro budoucí existenci státu, se diskutuje v atmosféře, která se hodí spíše ke karetnímu stolu. Ten by byl pro tyto pány skutečně mnohem vhodnějším zaměstnáním než rozhodování o osudech rasy.

Bylo by ovšem nespravedlivé předpokládat, že každý člen takového parlamentu je od přírody obdařen tak malým smyslem pro odpovědnost.

V žádném případě.

Ale tento systém tím, že nutí jednotlivce vynášet soudy v otázkách, k nimž není kompetentní, postupně oslabuje jeho morální charakter. Nikdo nebude mít odvahu říci: „Pánové, obávám se, že nevíme nic o tom, o čem mluvíme. Já například nemám v této věci vůbec žádnou kompetenci.“

(Ostatně kdyby takové prohlášení zaznělo, na věci by to příliš nezměnilo; taková otevřená upřímnost by nebyla pochopena. Osoba, která by takové prohlášení učinila, by byla považována za ctižádostivého osla, který by si neměl dovolit kazit hru). Kdo zná lidskou povahu, ví, že nikdo nemá rád, když je mezi svými společníky považován za hlupáka; a v určitých kruzích je upřímnost brána jako měřítko hlouposti.

I člověk, který byl původně čestný, se tak po svém zvolení do parlamentu může nakonec stát, že bude nucen přistoupit na jednání, které je samo o sobě nízké a které se rovná zradě veřejné důvěry. To ničí každý skutečný smysl pro čest, který by se občas mohl ve svědomí toho či

onoho člověka objevit. Nakonec se jinak bezúhonnému poslanci podaří přesvědčit sám sebe, že není zdaleka tím nejhorším z party a že tím, že bude hrát, může zabránit něčemu horšímu.

Zde lze vznést námitku. Lze říci, že jednotlivý poslanec samozřejmě nemusí mít znalosti o tom, co je třeba pro řešení té či oné otázky. Ale v takovém případě strana zřizuje zvláštní komise odborníků, kteří mají více než potřebné znalosti pro řešení předložených otázek.

Na první pohled se tento argument zdá být rozumný. Pak ale vyvstává další otázka: totiž proč se volí 500 osob, když jen několik z nich má moudrost, která je potřebná k řešení důležitějších problémů?

Ano, to je ten červ v jablku.

Cílem našeho moderního demokratického parlamentního systému není shromáždit sbor inteligentních a dobře informovaných lidí. Cílem je spíše shromáždit skupinu ne-osobností, které jsou svými názory závislé na ostatních a které se dají vést tím snáze, čím omezenější je jejich duševní rozhled. Jedině tak lze uskutečnit politiku strany - podle jejího dnešního špatného významu.

Jen tak je možné, aby tahoun drátů, který vykonává skutečnou kontrolu, zůstal v utajení, takže on osobně nemůže být nikdy pohnán k odpovědnosti. Za takových okolností nelze žádné z přijatých rozhodnutí, ať už je jakkoli katastrofální, svalit na darebáka, který je skutečně vinen. Veškerá odpovědnost se přesouvá na bedra strany jako celku.

V praxi tak nezbývá žádná skutečná odpovědnost. Vyplývá pouze z osobní povinnosti, a nikoli z povinností, které spočívají na parlamentním shromáždění prázdných žvanilů.

Parlamentní instituce přitahuje lháře a krtky, lidi, kteří se vyhýbají dennímu světlu. Žádný poctivý člověk, který je ochoten přijmout osobní odpovědnost za své činy, nebude do takové instituce přitahován.

To je důvod, proč se tato značka demokracie stala nástrojem v rukou té rasy, která se kvůli svým vnitřním cílům musí vyhýbat otevřenému světlu - jak to vždy dělala a bude dělat. Jen Žid může chválit instituci, která je stejně zkažená a falešná jako on sám.

Vezměme si naproti tomu skutečně německou demokracii. Zde je vůdce svobodně zvolen a je povinen přijmout plnou odpovědnost za všechny své činy i

opomenutí. Problémy se nepředkládají většinovému hlasování, ale rozhoduje se o nich individuálně. Jako záruku odpovědnosti za tato rozhodnutí dává do zástavy svůj světský majetek, a dokonce i svůj život.

Zde může zaznít námitka, že za takových podmínek by bylo velmi obtížné najít člověka, který by byl ochoten se věnovat tak riskantnímu úkolu. Na to existuje jediná odpověď: Díky Bohu, že naše německá demokracie zabrání tomu, aby se náhodný kariérista, který může být intelektuálně bezcenný a morální slaboch, dostal k moci lstivým způsobem. Strach z převzetí tak dalekosáhlé odpovědnosti v německé demokracii odradí ignoranty a neschopné lidi.

Pokud se však stane, že se takový člověk vplíží dovnitř, bude docela snadné ho nemilosrdně identifikovat a vyzvat - asi takto: „Zmiz, ty darebáku! Nešpiň tyto schody svýma nohama; jsou to schody Panteonu dějin a nejsou určeny pro hledače statusu, nýbrž pro muže ušlechtilého charakteru!“

Takové názory jsem si utvořil po dvou letech, kdy jsem navštěvoval zasedání vídeňského parlamentu.

Pak už jsem se tam nikdy nevrátil.

Parlamentní režim byl jedním z hlavních důvodů, proč habsburský stát v posledních letech svého trvání neustále upadal. Čím více byl německý živel parlamentní procedurou oslabován, tím silnější byl systém, který stavěl jednotlivé konstitutivní národnosti proti sobě. V říšské radě se tak dělo vždy na úkor Němců, což znamenalo, že výsledky byly pro říši jako celek škodlivé. Na konci století i prosťáček viděl, že soudržné síly v duální monarchii již nemohou vyvážit separatistické tendence provinčních národností.

Naopak.

Opatření, která stát přijímal pro svou vlastní obživu, byla čím dál podlejší a s tím rostla i obecná neúcta ke státu. Uhry a jednotlivé slovanské provincie se postupně přestávaly ztotožňovat se sjednocenou monarchií, a proto její slabost nepociťovaly jako pro sebe jakkoli škodlivou. Spíše tyto příznaky rozkladu vítaly. Těšili se na konečný zánik státu, nikoli na jeho obnovu.

Úplný rozpad byl v parlamentu dočasně odvrácen ponižujícími ústupky, které byly učiněny všemožným nepříjemným požadavkům na úkor Němců. Obrana státu všude spočívala v tom, že se proti sobě stavěly různé národnosti. Celková tendence tohoto vývoje však byla

vždy zaměřena proti Němcům. Vzhledem k tomu, že právo na královské nástupnictví dávalo arcivévodovi Františku Ferdinandovi[30] určitý vliv, byla v celé správě systematicky uplatňována politika zvyšování moci Čechů. Dědic duální monarchie všemi dostupnými prostředky osobně podporoval politiku zaměřenou na eliminaci vlivu Němců - nebo alespoň tuto politiku hájil. Čistě německé okresy se postupně, ale rozhodně dostávaly do nebezpečného pásma jazykově smíšených oblastí. I v Dolních Rakousích začal tento proces postupovat stále rychleji a na Vídeň pohlíželi Češi jako na své největší město.

Hlavní myšlenkou tohoto nového Habsburka bylo vytvořit ve střední Evropě slovanský stát. Čeština byla upřednostňována. (Arcivévodova manželka byla dříve českou hraběnkou a s knížetem byla provdána dohodnutým sňatkem. Pocházela z prostředí tradičně nepřátelského vůči Němcům). Tento nový stát měl být vybudován na čistě katolickém základě, aby sloužil jako hráz proti pravoslavnému Rusku. Jak už se v habsburských dějinách často stávalo, náboženství tak

[30] František Ferdinand (1863-1914) podporoval politické zastoupení slovanských národů v říši. Jeho atentát 28. června 1914 odstartoval první světovou válku.

bylo zneužito k čistě politické politice - a v tomto případě k politice přinejmenším pro Němce osudové.

Výsledek byl v mnoha ohledech politováníhodný.

Ani habsburskému rodu, ani katolické církvi se nedostalo odměny, kterou očekávaly.

Habsburkové přišli o trůn a církev o velký stát.

Využitím náboženských motivů ve službách politiky se probudil duch, o kterém podněcovatelé nikdy neuvažovali.

Snaha vykořenit němectví ve staré monarchii vedla ke vzniku všeněmeckého hnutí v Rakousku.

V 80. letech 19. století dosáhl manchesterský liberalismus[31], který byl ve své podstatě židovský, v dualistické monarchii zenitu svého vlivu, nebo jej dokonce překročil. Reakce, která nastoupila, nevyplývala ze sociálních, ale z nacionalistických tendencí, jak tomu bylo vždy ve starém Rakousku. Pud sebezáchovy hnal Němce k energické obraně. Hospodářské ohledy začínaly

[31] Manchesterský liberalismus byl ekonomický směr, který vznikl v polovině 19. století v anglickém Manchesteru. Byl „židovský“, protože prosazoval volný obchod a globalismus obecně.

nabývat na vlivu jen pomalu, byly však druhořadé. Ze všeobecného politického chaosu však vznikly dvě stranické organizace. Jedna měla spíše nacionální charakter a druhá spíše sociální. Obě byly velmi zajímavé a poučné pro budoucnost.

Po ponižujícím konci války v roce 1866[32] uvažoval habsburský rod o vojenské odvetě. Pouze tragická smrt mexického císaře Maxmiliána zabránila ještě užší spolupráci s Francií. Hlavní vina za Maxmiliánovu katastrofální výpravu byla připisována Napoleonovi III. a skutečnost, že ho Francouzi opustili, vzbudila všeobecné rozhořčení. Habsburkové však stále vyčkávali na svou příležitost. Kdyby válka v letech 1870-71 nebyla tak výjimečným triumfem, mohl vídeňský dvůr riskovat krvavý výboj, aby se pomstil za bitvu u Sadové.[33] Když však přišly první zprávy z francouzsko-německého bojiště, které se, ač pravdivé, zdály být zázračné a téměř neuvěřitelné, „nejmoudřejší“ ze všech panovníků uznal,

---

[32] Válka z roku 1866 byla v podstatě německou občanskou válkou, v níž Prusko zvítězilo nad Rakouskem-Německem.

[33] Válka z roku 1870, známá také jako prusko-francouzská válka, vyústila ve vítězství Německa, pád Paříže a připojení Alsaska-Lotrinska k Německé říši. Sadová (německy „Königgrätz“) je dnešní Sadová v České republice; byla to rozhodující bitva v této válce, která skončila pruským vítězstvím.

že jde o nevhodnou chvíli, a snažil se špatné situaci nastavit tu nejlepší tvář.

Hrdinský konflikt oněch dvou let přinesl ještě větší zázrak. U Habsburků přišla změna postoje pouze pod tlakem okolností, nikdy ne z upřímného popudu. Německý národ v Ostmarce však byl uchvácen triumfální slávou nově vzniklé Německé říše a byl hluboce dojat, když viděl sen svých otců vzkříšený ve slavné skutečnosti.

Nenechte se mýlit: Skuteční Němci a Rakušané si od této chvíle uvědomovali, že Königgratz je tragickým, ale nezbytným předpokladem pro obnovení říše, která již nebude zatížena morbiditou starého spojenectví. Především však Německý Rakušan v hloubi své bytosti pocítil, že historické poslání habsburského rodu skončilo a že nová říše si může zvolit jen takového císaře, který bude svým hrdinským přesvědčením hoden nosit „rýnskou korunu“. Bylo správné a spravedlivé, že osud byl pochválen za to, že si vybral potomka toho rodu, který ve Fridrichu Velikém dal národu vznešený a zářivý symbol pro všechny budoucí časy.

Po velké válce v roce 1870-71 se habsburský rod zoufale pustil do práce, aby pomalu a cílevědomě

vykořenil nebezpečný německý živel - o jehož vnitřním cítění a postoji se nedalo pochybovat. Takový proces by byl konečným výsledkem politiky slavizace. Tehdy mezi odsouzeným národem vzplál oheň vzpoury, jaký v novodobých německých dějinách ještě nebyl.

Poprvé se nacionalisté a vlastenci změnili v rebely. Ne jako rebelové proti národu nebo státu jako takovému, ale jako rebelové proti té formě vlády, o níž byli přesvědčeni, že nevyhnutelně přinese zkázu jejich vlastního národa.

Poprvé v moderních dějinách se tradiční dynastické vlastenectví a národní láska k vlasti a národu dostaly do otevřeného konfliktu.

Bylo zásluhou všeněmeckého hnutí v Rakousku v 90. letech 19. století, že jasně a jednoznačně poukázalo na to, že stát má právo požadovat úctu a ochranu pouze tehdy, je-li spravován v souladu se zájmy národa - nebo alespoň ne způsobem, který by těmto zájmům škodil.

Autorita státu nemůže být nikdy cílem sama o sobě. Kdyby tomu tak bylo, byl by jakýkoli druh tyranie nedotknutelný a posvátný.

Používá-li vláda nástroje moci, které má ve svých rukou, za účelem přivést národ ke zkáze, pak je vzpoura

nejen právem každého jednotlivého občana - je jeho povinností.

Na otázku, zda a kdy taková situace nastane, nelze odpovědět teoretickými disputacemi, ale pouze použitím síly; a právě úspěch je tím, co rozhoduje.

Každá vláda - i ta nejhorší možná, i když zradila důvěru národa tisíci způsoby - bude tvrdit, že její povinností je udržovat autoritu státu. Její protivníci, kteří bojují za národní sebezáchovu, musí používat stejné zbraně, jaké používá vláda, pokud chtějí proti takové vládě zvítězit a zajistit si vlastní svobodu a nezávislost. Proto bude konflikt veden „legálními“ prostředky, dokud je bude používat moc, která má být svržena. Povstalci však nebudou váhat použít nelegální prostředky, pokud je použije sám utlačovatel.

Obecně řečeno, nesmíme zapomínat, že nejvyšším cílem lidské existence není udržení státu vlády, ale spíše zachování druhu.

Pokud druhu hrozí útlak nebo dokonce likvidace, je otázka zákonnosti až druhořadá. Zřízená moc může v takovém případě použít pouze ty prostředky, které jsou údajně „legální“. A přesto bude pud sebezáchovy na

straně utlačovaného vždy ve větší míře ospravedlňovat použití všech možných prostředků.

Pouze na základě této zásady bylo možné vést boje proti cizímu zotročení nebo domácímu útlaku, které nám dějiny poskytují mnoho skvělých příkladů.

Lidská práva jsou nadřazena právům státu.

Je-li však nějaký národ v boji za svá lidská práva poražen, znamená to, že se jeho váha na vahách osudu ukázala jako příliš malá na to, aby byl hoden přežití na této zemi. Když národ není ochoten nebo schopen bojovat za svou existenci, pak Prozřetelnost ve své věčné spravedlnosti rozhodne o jeho konci.

Svět tu není pro zbabělce.

Rakousko poskytuje velmi jasný a do očí bijící příklad toho, jak snadno si tyranie schovává hlavu pod pláštík takzvané „zákonnosti“.

Právní výkon moci v habsburském státě se tehdy opíral o protiněmecký postoj parlamentu s neněmeckou většinou a o dynastický rod, který byl rovněž nepřátelský vůči německému živlu. V těchto dvou faktorech byla obsažena celá autorita státu. Jakýkoli pokus změnit úděl Němců prostřednictvím těchto dvou faktorů by byl

absurdní. Ti, kdo radili „legální“ cestu jako jediný možný prostředek, nenabízeli žádný odpor; žádná politika odporu nemohla být realizována prostřednictvím legálních opatření. Řídit se radami legalistických poradců by znamenalo nevyhnutelnou zkázu německého živlu v monarchii. A tato katastrofa by přišla velmi brzy. Němce vlastně zachránilo jen zhroucení státu.

Brejlatý teoretik by stejně raději zemřel pro svou doktrínu než pro svůj národ.

Protože lidé vytvořili zákony, následně dospívá k názoru, že existují kvůli zákonům.

Všeněmecké hnutí prokázalo velkou službu tím, že všechny takové nesmysly odbouralo - ke zděšení všech doktrinářských teoretiků a dalších fetišistů.

Když se Habsburkové pokusili všemi dostupnými prostředky zaútočit na německý živel, všeněmecká strana „slavné“ dynastii nemilosrdně vrátila úder. Tato strana byla první, která začala zkoumat zkorumpovaný stav státu. Tím otevřela oči statisícům lidí. Její zásluhou osvobodila vysoký ideál lásky k vlasti z objetí této zavrženíhodné dynastie.

Když se tato strana poprvé objevila, zajistila si velké množství přívrženců - vlastně téměř lavinu. Počáteční

úspěchy však netrvaly dlouho. Když jsem přišel do Vídně, všeněmeckou stranu zastínila Křesťanskosociální strana, která se mezitím dostala k moci. Všeněmecká strana se skutečně ocitla téměř v bezvýznamné pozici.

Vzestup a pád všeněmeckého hnutí na jedné straně a nebývalý pokrok křesťanskosociální strany na straně druhé se pro mě staly klasickým předmětem studia. Sehrály důležitou roli ve vývoji mých vlastních názorů.

Když jsem přišel do Vídně, všechny mé sympatie se upínaly výhradně ke všeněmeckému hnutí.

Byl jsem ohromen tím, že měli odvahu křičet „Heil Hohenzollern“ a těšilo mě jejich odhodlání považovat se za nedílnou součást Německé říše, od které byli jen dočasně odděleni. Nikdy nevynechali příležitost, aby svůj postoj vysvětlili na veřejnosti, což ve mně vzbudilo nadšení a důvěru. Veřejně se hlásit ke svým zásadám v každém problému, který se týkal němectví, a nikdy nedělat kompromisy, mi připadalo jako jediná cesta k záchraně našeho národa. Nechápal jsem však, jak je možné, že toto hnutí po tak velkolepém začátku tak brzy upadá. A neméně nepochopitelné bylo, že křesťanští socialisté získali během tak krátké doby tak obrovskou moc. Právě dosáhli vrcholu své popularity.

Když jsem začal srovnávat tato dvě hnutí, osud mi poskytl nejlepší prostředek k pochopení příčin tohoto záhadného problému - v tomto případě urychleného mými vlastními smutnými okolnostmi.

Svou analýzu začnu vylíčením dvou mužů, které je třeba považovat za zakladatele a vůdce obou hnutí: George von Schönerer a Dr. Karl Lueger.

Co se týče osobnosti, oba byli daleko nad úrovní a postavením tzv. parlamentních osobností. Žili životy neposkvrněné a bezúhonné čistoty uprostřed bahna všeobecné politické korupce. Mé počáteční sympatie patřily všeněmeckému představiteli Schönererovi; teprve později a postupně jsem pocítil stejné sympatie ke křesťanskosociálnímu vůdci.

Když jsem porovnával jejich schopnosti, připadal mi Schönerer jako lepší a hlubší myslitel v základních problémech. Předvídal nevyhnutelný pád rakouského státu jasněji a přesněji než kdokoli jiný. Kdyby toto varování habsburské říši bylo v Německu vyslyšeno, nikdy by nedošlo ke katastrofální světové válce, která postavila Německo proti celé Evropě.

Schönererovi se však sice podařilo proniknout k podstatě problému, ale ve svém úsudku o lidech se často mýlil.

A v tom naopak spočívala síla doktora Luegera.

Měl vzácný dar vhledu do lidské povahy a dával si velký pozor, aby lidi nepovažoval za něco lepšího, než ve skutečnosti byli. Své plány zakládal na praktických možnostech, které mu lidský život nabízel, zatímco Schönerer měl v tomto ohledu jen malé pochopení. Všechny myšlenky, které tento všeněmec měl, byly teoreticky správné, ale neměl potřebnou razanci a pochopení, aby své myšlenky prosadil u širokých mas. Nedokázal je formulovat pro masy, jejichž chápavost je omezená a vždy taková zůstane. Proto byly všechny Schönererovy znalosti pouze vizionářskou moudrostí; nikdy se mu je nepodařilo uvést do praxe.

Tento nedostatek vhledu do lidské povahy ho vedl k tomu, že se mýlil v odhadu sil, které stály za určitými hnutími, a v odhadu vnitřní síly starých institucí.

Schönerer si skutečně uvědomoval, že jeho otázky se týkají povahy světonázoru. Nepochopil však, že pouze široké masy národa mohou takové přesvědčení - které má téměř náboženskou povahu - prosadit.

Bohužel jen špatně pochopil, jak slabý je bojový duch takzvané buržoazie. Tato slabost je způsobena jejich obchodními zájmy; příliš se bojí riskovat, a to je odrazuje od jednání.

A obecně řečeno, světonázor nemá naději na úspěch, pokud široké masy neprohlásí, že jsou připraveny vystupovat jako jeho praporečníci a bojovat v jeho prospěch - kdekoli a v jakékoli míře to bude nutné.

Toto nepochopení významu nižších vrstev společnosti vedlo k velmi neadekvátnímu pojetí sociální otázky.

V tom všem byl Dr. Lueger pravým opakem Schönerera.

Jeho hluboké znalosti lidské povahy mu umožňovaly správně posoudit různé společenské síly a zachránily ho před podceňováním moci existujících institucí. A možná právě tato vlastnost mu umožnila využít tyto instituce jako prostředek sloužící cílům jeho politiky.

Až příliš jasně viděl, že v dnešní době je politická bojová síla vyšších tříd zcela zanedbatelná; není schopna bojovat za nové velké hnutí, dokud není zajištěn triumf tohoto hnutí. Proto věnoval větší část své politické činnosti úkolu získat na svou stranu ty vrstvy

obyvatelstva, jejichž existence byla ohrožena, a pěstovat v nich bojovného ducha, místo aby se ho snažil paralyzovat. Rychle si také osvojoval všechny dostupné prostředky k získání podpory dlouhodobě zavedených institucí, aby z těchto starých zdrojů moci získal pro své hnutí co největší výhody.

Tak se stalo, že si za sociální základ své nové strany vybral především střední třídu, které hrozil zánik. Tím si zajistil pevné stoupence, kteří byli ochotni přinášet velké oběti a měli dobrou bojovou sílu. Svým mimořádně moudrým postojem ke katolické církvi si rychle získal velké množství mladších duchovních - natolik, že stará klerikální strana byla nucena opustit pole působnosti, anebo, což bylo moudřejší, vstoupit do nové strany v naději, že postupně získá zpět jednu pozici za druhou.

Bylo by však velkou křivdou, kdybychom to považovali za jeho základní charakteristiku. Měl totiž vlastnosti bystrého taktika a skutečného génia velkého reformátora, ale to vše bylo omezeno jeho přesným vnímáním možností, které měl k dispozici, a také jeho vlastních schopností.

Cíle, které se tento skutečně významný muž rozhodl sledovat, byly velmi praktické. Chtěl dobýt Vídeň, srdce

monarchie. Právě z Vídně vycházely poslední pulsy života, které tepaly v nemocném, opotřebovaném těle rozpadající se říše. Kdyby se podařilo ozdravit srdce, ostatní části těla by jistě ožily. Tato myšlenka byla v zásadě správná. Ale čas potřebný k jejímu uskutečnění byl přísně omezen.

A to byla jeho slabina.

Jeho zásluhy jako starosty města Vídně jsou nesmrtelné v tom nejlepším slova smyslu. Ale to všechno nemohlo monarchii zachránit - přišlo to příliš pozdě.

Jeho soupeř Schönerer to viděl jasněji.

Veškeré praktické úsilí doktora Luegera bylo obdivuhodně úspěšné, ale očekávané výsledky se nikdy nedostavily.

Schönererovi se nepodařilo dosáhnout svých cílů, ale jeho nejhorší obavy se naplnily. Oba tito muži tedy nedosáhli svých konečných cílů. Lueger nedokázal zachránit Rakousko a Schönerer nedokázal zachránit německý národ v Rakousku před zkázou.

Studovat příčiny neúspěchu v případě těchto dvou stran znamená získat velmi poučné ponaučení pro naši dobu. To je pro mé přátele obzvlášť užitečné, protože

okolnosti naší doby jsou v mnoha bodech podobné těm tehdejším. Proto nám takové poučení může pomoci vyvarovat se chyb, které jedno z těchto hnutí přivedly ke konci a druhé učinily neplodným.

Podle mého názoru je třeba krach všeněmeckého hnutí v Rakousku přičíst třem příčinám.

Za prvé, vůdci neměli jasnou představu o důležitosti sociálního problému, zejména pro novou a revoluční stranu.

Schönerer a jeho stoupenci zaměřili svou pozornost především na buržoazii. Z tohoto důvodu musela strana nutně dopadnout průměrně a krotce.

Německá buržoazie, zejména ve svých vyšších kruzích, je pacifistická až k naprostému sebezapření - ačkoli si to někteří možná neuvědomují - všude tam, kde jde o vnitřní záležitosti národa nebo státu. V dobrých dobách, což v tomto případě znamená v dobách dobré vlády, je díky takovému psychologickému postoji tato třída pro stát mimořádně cenná. V době špatné vlády má však taková vlastnost destruktivní účinek. Aby si všeněmecké hnutí zajistilo možnost vést skutečně vážný boj, mělo věnovat své úsilí získání mas. Tím, že se to nepodařilo, zůstalo hnutí od samého počátku bez

elementárního impulsu, který taková vlna potřebuje, nemá-li brzy odeznít.

Tím, že nová strana na samém počátku hnutí jasně nepostřehla pravdivost této zásady a opomněla ji uvést do praxe, dopustila se počáteční chyby, z níž se již nedokázala vzpamatovat. Četné umírněné buržoazní prvky přijaté do hnutí stále více určovaly jeho vnitřní orientaci. To předešlo všem dalším vyhlídkám na získání znatelné podpory mezi masami. Za těchto podmínek se hnutí nemohlo dostat dál než k pouhé diskusi a kritice. Kvazináboženská víra a duch oběti se v hnutí již nevyskytovaly. Jejich místo zaujala snaha o „pozitivní“ spolupráci, což v tomto případě znamenalo uznání stávajícího stavu věcí. Takovéto postupné vybíjení hrubých příměrů ke sporným otázkám vedlo k uzavření potupného míru.

Takový byl osud všeněmeckého hnutí, protože jeho vůdci si od počátku neuvědomili, že nejdůležitější podmínkou úspěchu je získat své stoupence z širokých mas. Hnutí se tak stalo „buržoazním“ a „slušným“ - a jen mírně „radikálním“.

Z tohoto selhání vyplynula druhá příčina jeho rychlého úpadku.

Postavení Němců v Rakousku bylo zoufalé již v době, kdy se objevilo všeněmecké cítění. Rok od roku byl parlament stále více využíván jako nástroj pomalého ničení německo-rakouského národa. Jediná naděje na záchranu v jedenácté hodině spočívala ve svržení parlamentního systému, ale vyhlídky na to byly velmi malé.

Hnutí tak bylo postaveno před otázku prvořadého významu:

Měli všeněmci vstoupit do parlamentu, aby ho „podkopali zevnitř“, jak se říká, aby ho svrhli? Nebo měli zaútočit na instituci jako takovou zvenčí?

Vstoupili dovnitř a vyšli poraženi.

Byli však nuceni vstoupit.

K tomu, aby bylo možné vést účinnou válku proti takové síle zvenčí, je nezbytnou zbraní nezdolná odvaha a pohotový duch oběti. V takových případech je třeba chytit býka za rohy. Zuřivé útoky vás mohou znovu a znovu srážet k zemi. Máte-li však pevné srdce, vstanete, možná i se zlomenými kostmi. A teprve po dlouhém a tvrdém boji zvítězíte. Nové bojovníky k věci přitahuje přitažlivost velkých obětí, které pro ni přinášejí, až je nakonec houževnatost odměněna úspěchem.

Pro takový výsledek jsou však nezbytné děti velkých mas.

Jen ony mají potřebné odhodlání a houževnatost, aby se probojovaly až do konce.

Všeněmecké hnutí však tyto široké masy nemělo, a tak jediným dalším řešením byl vstup do parlamentu.

Bylo by chybou myslet si, že toto rozhodnutí bylo výsledkem dlouhé řady vnitřních morálních váhání nebo že bylo výsledkem pečlivé kalkulace. Ne; o jiném řešení ani neuvažovali. Ti, kdo se na této blamáži podíleli, byli motivováni mlhavými představami o významu a účinku účasti v instituci, kterou zásadně odsuzovali. Obecně doufali, že tak budou moci prosadit svou věc u velkých mas lidí, protože budou moci promluvit před „fórem celého národa“. Také se zdálo rozumné věřit, že útokem na kořen zla dosáhnou větší účinnosti než útokem zvenčí. Věřili, že pokud budou chráněni imunitou parlamentu, posílí se pozice jednotlivých aktérů, a tím se zvýší síla jejich útoků.

Ve skutečnosti však vše dopadlo zcela jinak.

Fórum, před nímž promluvili všeněmečtí představitelé, se nezvětšilo, ale naopak zmenšilo. Každý z nich mluvil jen k okruhu, který byl připraven mu

naslouchat nebo si mohl přečíst zprávu o jeho projevu v novinách.

Největším fórem přímých posluchačů však není parlamentní sál, ale velké veřejné shromáždění.

Jen zde se sejdou tisíce lidí, kteří si přišli jen poslechnout, co má řečník na srdci, zatímco v parlamentu je jich přítomno jen několik stovek. Většinou jsou tam jen proto, aby si vydělali na své denní účastnické poplatky, a ne proto, aby se nechali poučit moudrostí jednoho ze „zástupců národa“.

Především: Přítomna je stále stejná veřejnost, která se nikdy nechce dozvědět nic nového. Ponecháme-li stranou otázku její inteligence, chybí jí i to skromné množství vůle, které je pro učení nezbytné.

Ani jeden ze zástupců národa nebude ctít vyšší pravdu a věnovat se její službě. Ne, žádný z nich to neudělá, pokud nemá důvod doufat, že si díky takovému přeorientování udrží zastoupení svého volebního obvodu v nadcházejícím zákonodárném sboru. Proto teprve tehdy, až bude zřejmé, že stará strana bude mít v nadcházejících volbách pravděpodobně smůlu, vydají se tyto vzory mužných ctností hledat novou stranu nebo novou politiku, která by mohla mít lepší volební

vyhlídky. Tuto změnu postoje však samozřejmě bude doprovázet skutečná záplava vysokých morálních ospravedlnění. A tak se vždy stává, že když si stávající strana získá takovou všeobecnou nemilost veřejnosti, že jí hrozí drtivá porážka, začne velké stěhování. Parlamentní krysy opouštějí stranickou loď.

To vše se děje nikoli proto, že by se postižení jedinci lépe informovali o sporných otázkách a rozhodli se podle toho jednat. Tyto povrchní změny svědčí pouze o onom daru jasnozřivosti, který parlamentní blechu v pravou chvíli varuje a způsobí, že skočí do jiné teplé stranické postele.

Mluvit na takovém fóru znamená házet perly jistému známému zvířeti. Je to skutečně bezcenné! Výsledek bude vždy negativní.

A to se skutečně stalo. Všeněmečtí poslanci se mohli přetrhnout, ale bezvýsledně.

Tisk je buď zcela ignoroval, nebo jejich projevy tak znetvořil, že se zničila logická návaznost a význam se překroutil tak, že veřejnost získala mylný dojem o cílech nového hnutí. Nebylo důležité, co jednotliví členové říkali. Důležité bylo to, co lidé četli, že od nich pochází. To se skládalo z pouhých úryvků, které byly vytrženy z

kontextu a působily dojmem nesouvislého nesmyslu - jak bylo ve skutečnosti zamýšleno. Jediná veřejnost, před kterou skutečně hovořili, se tak skládala z pouhých 500 poslanců - a to mluví za vše.

Nejhorší však bylo následující:

Všeněmecké hnutí by mohlo mít naději na úspěch jen tehdy, kdyby si jeho vůdci od samého počátku uvědomili, že nejde o novou stranu, ale o nový světonázor. Jedině to mohlo vzbudit vnitřní morální síly, které byly pro tak gigantický boj nezbytné. A pro tento boj musí být vůdci muži prvotřídní mysli a nezdolné odvahy.

Pokud boj za světonázor nepovedou muži hrdinského ducha, kteří jsou ochotni obětovat vše, brzy nebude možné najít skutečné bojovníky, kteří by byli ochotni pro věc zemřít. Člověku, který bojuje pouze za svou vlastní existenci, toho pro společnost mnoho nezbývá.

Aby byly zajištěny předpoklady úspěchu, musí všichni zainteresovaní pochopit, že nové hnutí hledá svou čest a slávu u potomků a že současným členům nemá co nabídnout. Nabízí-li hnutí velké množství pozic a úřadů, které je třeba obsadit, bude počet méněcenných kandidátů neustále narůstat. Nakonec přijde den, kdy

bude taková převaha politických prospěchářů, že původní bojovníci už sotva poznají svou vlastní stranu. Pozdější příchozí je možná dokonce vystrnadí jako nežádoucí balast. V tomto okamžiku se „poslání“ hnutí ztratí.

Jakmile se všeněmci rozhodli spolupracovat s parlamentem, přestali být vůdci a bojovníky populárního hnutí, ale pouhými „poslanci“. Hnutí tak kleslo na úroveň obyčejné politické strany a už nemělo sílu čelit nepřátelskému osudu a vzdorovat riziku mučednické smrti. Místo boje propadli všeněmečtí vůdci zvyku „mluvit“ a „vyjednávat“. Tito noví poslanci brzy zjistili, že je to uspokojivější a méně riskantní způsob, jak splnit svůj úkol: hájit svůj nový světonázor intelektuální zbraní parlamentní rétoriky, než se pouštět do boje, v němž by riskovali život. Takový boj by měl nejistý výsledek a nenabízel by možnost osobního zisku.

Jakmile měli své poslance v parlamentu, jejich příznivci zvenčí doufali a čekali na zázraky. Žádné takové zázraky se ovšem nekonaly a ani konat nemohly. Příznivcům hnutí brzy došla trpělivost, protože zprávy, které četli o svých vlastních poslancích, v žádném případě neodpovídaly jejich očekávání. Důvod pro to nebylo těžké najít. Byl způsoben tím, že nepřátelsky

naladěný tisk nepodával pravdivé zprávy o tom, co všeněmečtí poslanci skutečně dělali.

Jak si noví poslanci zvykali na tuto mírnou formu „revoluce“ a na provinční diety, postupně se zdráhali pokračovat v riskantnější práci, kterou bylo vysvětlování zásad hnutí širokým masám národa.

Masová veřejná shromáždění se stávala stále vzácnějšími, ačkoli jsou jediným prostředkem, jak účinně působit na lidi. Vliv zde vychází z přímého osobního kontaktu a získává podporu velkého počtu lidí.

Jakmile parlamentní tribuna nahradila stůl v pivnici, kde byly osloveny tisíce lidí, a jakmile projevy už nebyly adresovány přímo národu, ale takzvaným „vyvoleným“ zástupcům, ztratilo všeněmecké hnutí svůj populární charakter. Brzy zdegenerovalo na úroveň akademického diskusního klubu.

Zkreslený dojem, který vytvářel tisk, tak již nebyl korigován osobním kontaktem s národem prostřednictvím veřejných shromáždění, na nichž by mohla být podána pravdivá zpráva. Konečným výsledkem tohoto zanedbání bylo, že slovo „všeněmecký" začalo mít v uších mas nepříjemný zvuk.

Dnešní rytíři pera a literární snobové si musí uvědomit, že velké proměny, k nimž na tomto světě došlo, nikdy neprováděla husí brka!

Ne - úkol pera musí být vždy vyhrazen předkládání teoretických základů.

Síla, která vždy a všude uváděla do pohybu velké historické laviny náboženských a politických hnutí, je magická moc mluveného slova.

Široké masy obyvatelstva jsou přístupnější rétorice než jakékoli jiné síle. Všechna velká hnutí jsou populární hnutí. Jsou to sopečné erupce lidských vášní a emocí, které vyburcuje k činnosti buď nemilosrdná bohyně nouze, nebo pochodeň mluveného slova vržená mezi lidi. V žádném případě nebyla velká hnutí vyvolána sirupovitými výlevy literárních estétů a salónních hrdinů.

Osud národa může odvrátit jen bouře žhavých vášní. Ale jen ti, kdo jsou sami vášniví, mohou vzbudit vášeň v ostatních.

Teprve schopnost vášnivého cítění, podobně jako údery kladivem, otevře dveře do srdcí lidí.

Kdo není schopen vášnivého citu a řeči, toho Prozřetelnost nikdy nevybrala, aby hlásal její vůli.

Proto by se měl pouhý spisovatel držet své láhve s inkoustem a zabývat se teoretickými otázkami, pokud má potřebné schopnosti a znalosti. Nenarodil se ani nebyl vyvolen, aby se stal vůdcem.

Hnutí, které má dosáhnout velkých cílů, se musí pečlivě chránit před nebezpečím ztráty kontaktu s masami lidí.

Každou otázku, s níž se setká, musí zkoumat především z tohoto hlediska a podle toho se vždy rozhodovat.

Hnutí se musí vyvarovat všeho, co by mohlo oslabit jeho moc působit na masy - nikoli z „demagogických“ pohnutek, ale z prostého důvodu, že žádná velká myšlenka, jakkoli se může zdát vznešená a exaltovaná, nemůže být v praxi realizována bez účinné moci mas lidí.

Jen tvrdá realita musí vyznačit cestu k cíli.

Neochota jít cestou strádání znamená až příliš často na tomto světě úplné zřeknutí se svých cílů a záměrů - ať už vědomě, nebo ne.

Jakmile všeněmečtí vůdci přijali parlamentní princip a přesunuli těžiště své činnosti od národa, obětovali

budoucnost ve prospěch laciného momentálního úspěchu.

Zvolili si v boji jednodušší cestu, a tím se učinili nehodnými konečného vítězství.

Když jsem byl ve Vídni, vážně jsem se zamýšlel nad těmito dvěma otázkami. Viděl jsem, že hlavní příčina krachu všeněmeckého hnutí spočívá v tom, že právě tyto otázky byly podceňovány. Podle mého názoru se zdálo, že hnutí bylo vybráno, aby vedlo německý živel v Rakousku.

První dvě chyby, které vedly k pádu všeněmeckého hnutí, spolu velmi úzce souvisely. Chybné rozpoznání vnitřních hnacích sil, které pohánějí velká hnutí kupředu, vedlo k nedostatečnému ocenění role, kterou hrají široké masy. Výsledkem bylo, že se sociální problematice věnovalo příliš málo pozornosti a že pokusy o podchycení myšlení nižších vrstev byly příliš malé a slabé. Dalším selháním bylo přijetí parlamentní politiky.

Kdyby byla náležitě doceněna obrovská síla vytrvalosti, kterou masy v revolučních hnutích vždy projevovaly, byl by k sociálnímu problému a propagandě zaujat jiný postoj. Centrum hnutí by se nepřeneslo do parlamentu, ale zůstalo by v halách a na ulicích.

Existovala ještě třetí chyba, která měla rovněž kořeny v nepochopení hodnoty mas. Masy jsou nejprve uvedeny do pohybu, do určitého směru, muži s vynikajícími schopnostmi. Jakmile se však dají do pohybu, jsou jako setrvačník; udržují hybnost a stálou rovnováhu ofenzívy.

Politiku všeněmeckých vůdců, kteří se rozhodli vést tvrdý boj proti katolické církvi, lze vysvětlit pouze tím, že nedostatečně chápou duchovní povahu národa.

Důvody, proč se nová strana pustila do násilného tažení proti Římu, byly následující: Jakmile se habsburský rod definitivně rozhodl přeměnit Rakousko ve slovanský stát, byly přijaty nejrůznější prostředky, které se zdály sloužit tomuto cíli. Habsburští panovníci neměli žádné skrupule svědomí, když ve službách této nové „státní ideje“ zneužívali dokonce i církevní instituce.

Jednou z mnoha takto používaných metod bylo využívání českých farností a jejich duchovních jako nástrojů k šíření slovanské hegemonie po celém Rakousku.

Tento postup byl prováděn následujícím způsobem: V čistě německých okresech byli jmenováni čeští kněží. Ti postupně a soustavně prosazovali zájmy českého národa

před zájmy církve, a stali se tak zárodečnými buňkami procesu odgermanizování.

Bohužel německo-rakouský klérus tomuto postupu zcela nedokázal čelit. Nejenže nebyli schopni převzít podobnou iniciativu na německé straně, ale ukázalo se, že nejsou schopni čelit české ofenzívě adekvátním odporem. Německo bylo proto pomalu, ale vytrvale zatlačováno zpět, a to díky zvrácenosti náboženské víry na jedné straně a nedostatku odporu na straně druhé.

Taková taktika se používala při řešení menších problémů; a ve větších záležitostech se situace příliš nelišila.

Protiněmecké cíle, které Habsburkové sledovali zejména prostřednictvím vyššího duchovenstva, se nesetkaly s žádným energickým odporem, zatímco duchovní představitelé německých zájmů se stáhli zcela do ústraní.

Všeobecný dojem mohl být pouze takový, že katolický klérus jako takový hrubě zanedbával práva německého obyvatelstva.

Proto to vypadalo, že katolická církev nesympatizuje s německým národem, ale že spíše nespravedlivě podporuje jeho nepřátele. Kořen celého zla spočíval podle

Schönererova názoru zejména v tom, že vedení katolické církve nebylo v Německu a že jen tato skutečnost vysvětlovala nepřátelský postoj církve k zájmům našeho národa.

Takzvaný kulturní problém ustoupil téměř zcela do pozadí, jak tomu bylo v té době obecně všude v celém Rakousku. Na zaujímání nepřátelského postoje vůči katolické církvi neměly u pangermánských vůdců vliv ani tak postoje církve k vědě apod. jako spíše její neschopnost hájit německá práva a naopak její pomoc a podpora slovanské zpupnosti a chamtivosti.

Georg Schönerer nebyl člověk, který by dělal věci poloviče. Šel do boje proti církvi, protože byl přesvědčen, že je to jediná cesta k záchraně německého národa. Hnutí „Pryč od Říma“ se zdálo být nejsilnějším, ale zároveň nejobtížnějším způsobem útoku na protivníkovu citadelu. Schönerer věřil, že pokud toto hnutí uspěje, tragické rozdělení mezi oběma velkými náboženskými vyznáními v Německu bude smazáno a vnitřní síly německé říše a národa budou takovým vítězstvím nesmírně posíleny.

V tomto případě však byly jak premisa, tak závěr chybné.

Bylo nepochybně pravdou, že národní síly odporu, a to ve všem, co se týkalo němectví jako takového, byly mezi německým katolickým klérem mnohem slabší než mezi jeho neněmeckými bratry, zejména Čechy.

A jen hlupák by si mohl neuvědomit, že německému kléru nikdy nepřišlo na mysl, že by měl ve jménu německých zájmů přejít do ofenzívy.

Zároveň však každý, kdo není slepý k faktům, musí uznat, že to vše lze přičíst vlastnosti, pod kterou musíme my všichni Němci trpět: totiž objektivnímu způsobu, jakým spolu se vším ostatním považujeme vlastní národnost.

Zatímco český kněz zaujal subjektivní postoj k vlastnímu národu a pouze objektivní postoj k církvi, německý kněz projevoval subjektivní oddanost své církvi a vůči svému národu zůstával objektivní. Tento jev se bohužel vyskytuje naprosto stejným způsobem v tisících dalších případů.

V žádném případě to není zvláštní dědictví katolicismu, ale je to něco, co v nás rychle rozkládá téměř každou instituci, zejména státní a ty, které mají ideální cíle.

Vezměme si například postoj našich státních úředníků k úsilí o národní obrození. Srovnejte tento postoj s postojem, který by v takovém případě zaujali představitelé kteréhokoli jiného národa. Nebo se máme domnívat, že by vojenští činitelé kterékoli jiné země na světě odmítli vystoupit ve prospěch národních snah a raději by se schovávali za frázi „státní autorita“, jak tomu bylo v naší zemi v posledních pěti letech? Nebo si vezměme jiný příklad. Co se týče židovské otázky, nezaujímají dnes obě křesťanské denominace stanovisko, které neodpovídá ani národním požadavkům, ani skutečným potřebám náboženství? Srovnejte postoj židovského rabína k jakékoli, byť i bezvýznamné otázce týkající se Židů jako rasy s postojem většiny našeho duchovenstva, ať už katolického nebo protestantského!

Stejný jev pozorujeme všude tam, kde jde o obhajobu nějaké abstraktní myšlenky.

„Státní autorita“, „demokracie“, „pacifismus“, „mezinárodní solidarita“ atd. - všechny tyto pojmy se u nás stávají rigidními, dogmatickými. A čím životně důležitější jsou obecné potřeby národa, tím více budou posuzovány výhradně ve světle těchto pojmů.

Tento neblahý zvyk nahlížet na všechny národní požadavky z hlediska předem daného pojmu nám znemožňuje vidět subjektivní stránku věci, která objektivně odporuje vlastní doktríně. To nakonec vede k úplnému převrácení prostředků a cílů. Jakýkoli pokus o národní obrození se setká s odporem, pokud je podmínkou, že je třeba především svrhnout špatný a zhoubný režim; taková akce bude považována za porušení „státní autority“.

Z tohoto hlediska není „státní autorita“ prostředkem k dosažení cíle, ale pro dogmatického vyznavače objektivity spíše cílem samým o sobě. Nahlíží na to jako na dostatečnou omluvu svého vlastního bídného života. Takoví lidé by vyvolali pobouření, kdyby se například někdo pokusil nastolit diktaturu, i kdyby to byl Fridrich Veliký a i kdyby parlamentní politici byli nepatrní a neschopní lidé.

Pro takové zastánce abstraktních principů je zákon demokracie posvátnější než blaho národa. Proto budou tito lidé hájit i tu nejhorší tyranii, i když vede národ do záhuby, protože je pomíjivým ztělesněním „státní moci“. Jiní budou odmítat i velmi prospěšnou vládu, pokud by se rozcházela s jejich pojetím „demokracie“.

Stejně tak náš německý pacifista bude mlčet, zatímco národ bude úpět pod útlakem zlovolné vojenské moci, pokud tento stav bude vyžadovat aktivní odpor; takový odpor znamená použití fyzické síly, což je proti duchu pacifistické společnosti. Mezinárodní německý socialista může být ve jménu „solidarity“ okrádán svými soudruhy po celém světě, ale odpovídá bratrskou laskavostí a nikdy nepomýšlí na odplatu, nebo dokonce na sebeobranu. Prostě proto, že je Němec.

Je sice nepříjemné zabývat se takovými pravdami, ale pokud se má něco změnit, musíme si to nejprve přiznat.

Totéž platí o slabém způsobu, jakým německé zájmy prosazuje a hájí část duchovenstva.

Takové jednání není výsledkem zlého úmyslu ani příkazů vydaných „shora“, ale takový nedostatek národního odhodlání je způsoben vadami našeho vzdělávacího systému. Namísto vštěpování živého smyslu pro německou národnost je cílem vzdělávacího systému přimět mládež, aby se podřídila „ideji“ a stala se modlou.

Výchova k abstraktním pojmům, jako je „demokracie“, „mezinárodní socialismus“, „pacifismus“ atd., je tak tvrdá a výlučná a tak čistě subjektivní, že

zásadně ovlivňuje obraz světa. Na druhé straně však byl postoj k vlastní německé národnosti od mládí velmi objektivní. Pacifista (pokud je Němec), který se subjektivně podřizuje diktátu dogmatických zásad, bude vždy nejprve zvažovat objektivní správnost či nesprávnost situace, kdy hrozí nebezpečí. Nikdy se však nepostaví do řad vlastního národa a nebude za něj bojovat z pouhého pudu sebezáchovy.

Že to platí i pro různá náboženská vyznání, ukazuje následující příklad: Pokud jeho původ a tradice vycházejí z německých ideálů, protestantismus tyto ideály hájí lépe. Selhává však v okamžiku, kdy je povolán hájit národní zájmy, které nepatří do sféry jeho ideálů a tradičního vývoje - nebo které tato sféra může z těch či oněch důvodů odmítnout.

Proto se protestantismus bude vždy podílet na prosazování německých ideálů, pokud jde o mravní integritu nebo národní vzdělání, když je třeba hájit německou duchovní podstatu, jazyk nebo duchovní svobodu; to jsou zásady, na nichž je založen samotný protestantismus. Tentýž protestantismus se však zuřivě staví proti každému pokusu o záchranu národa ze spárů jeho smrtelného nepřítele. Protestantský postoj k Židům je víceméně rigidně a dogmaticky pevný. A přece je to

první problém, který je třeba vyřešit, nemají-li všechny pokusy o německé obrození nebo o zvýšení úrovně postavení národa zůstat nesmyslné a nemožné.

Během svého pobytu ve Vídni jsem měl dostatek volného času, abych tento problém prostudoval, aniž bych se nechal ovlivnit jakýmikoli předsudky, a v každodenním styku jsem si mohl tisíckrát potvrdit svůj názor.

V tomto ohnisku různých národností bylo zcela zřejmé, že německý pacifista byl vždy a výhradně tím, kdo se snažil objektivně zohlednit své vlastní národní zájmy. Nikdy byste však nenašli Žida, který by podobný postoj zaujímal k vlastnímu národu. Dále jsem zjistil, že pouze německý socialista je „internacionální“ v tom smyslu, že se cítí být povinen dožadovat se spravedlnosti pro svůj vlastní národ pouze tím, že naříká a lamentuje u svých internacionálních soudruhů. Čechy, Poláky nebo jiné národy by z takového jednání nikdo nikdy neobvinil. Zkrátka už tehdy jsem poznal, že toto zlo je jen částečně důsledkem těchto doktrín, ale hlavně důsledkem našeho naprosto nedostatečného vzdělávacího systému a z něj vyplývajícího nedostatku oddanosti vlastnímu národu.

První teoretický argument, který všeněmečtí vůdci ve své ofenzivě proti katolicismu předložili, byl tedy zcela neudržitelný.

Jediným způsobem, jak toto zlo napravit, je vychovávat Němce od mládí k absolutnímu uznání práv vlastního národa, místo aby otrávili svou mysl prokletím „objektivity“ - a to i v otázkách týkajících se samotného zachování naší vlastní existence. Výsledkem by bylo, že katolík v Německu - stejně jako v Irsku, Polsku nebo Francii - by byl především Němcem. To vše však předpokládá radikální změnu národní vlády.

Nejsilnějším důkazem toho je to, co se odehrálo v onom historickém okamžiku, kdy byl náš národ naposledy povolán před soud dějin, aby obhájil svou vlastní existenci v boji na život a na smrt.

Dokud nebyl nedostatek vůdců, národ v drtivé většině plnil své povinnosti a závazky. Ať už to byl protestantský pastor nebo katolický kněz, každý z nich dělal, co mohl, aby pomohl našim odbojovým silám obstát - nejen v zákopech, ale také, a to ještě více, doma. V oněch letech, a zejména v době prvního výbuchu nadšení, existovala v obou náboženských táborech jedna

nerozdělená a svatá Německá říše, za jejíž zachování a budoucí existenci se všichni modlili k nebi.

Všeněmecké hnutí v Rakousku si mělo položit jedinou otázku: Je zachování němectví v Rakousku možné, nebo ne, pokud zůstane v lůně katolické víry? Pokud ano, pak se politická strana neměla vměšovat do náboženských a konfesijních otázek. Pokud však ne, pak měla být zahájena náboženská reformace, a ne hnutí politické strany.

Kdo se domnívá, že náboženské reformace lze dosáhnout prostřednictvím politické organizace, ukazuje, že nerozumí vývoji náboženských představ a učení a tomu, jak je církev prakticky uskutečňuje.

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. A domnívám se, že založení nebo svržení náboženství má mnohem větší důsledky než založení nebo svržení státu, natož strany.

Není žádným protiargumentem tvrdit, že útoky byly pouze obranným opatřením proti útokům z druhé strany!

Nepochybně vždy existovali bezskrupulózní darebáci, kteří neváhali degradovat náboženství na nástroj politiky. Téměř vždy takovým lidem nešlo o nic jiného než o to, aby si z náboženství a politiky udělali

byznys. Na druhé straně by však bylo nesprávné činit náboženství jako takové nebo náboženskou denominaci odpovědnou za řadu darebáků, kteří církev zneužívají pro své nízké zájmy, stejně jako by zneužívali cokoli jiného, na čem by se podíleli.

Těmto parlamentním povalečům a podvodníkům nemůže nic vyhovovat víc než najít obětního beránka pro své politické podvody - a to i dodatečně. Jakmile někdo zaútočí na náboženství a učiní ho odpovědným za jeho osobní prohřešky, tento vychytralý chlapík okamžitě spustí křik a vyzve svět, aby dosvědčil, jak oprávněně jednal, jak se zachoval, a prohlásí, že jen on a jeho výmluvnost zachránili církev. Veřejnost, která je většinou hloupá a zapomnětlivá, není schopna uprostřed rozruchu rozpoznat skutečného strůjce hádky. Často si ani nepamatuje začátek hádky, a tak darebákovi jeho kousek projde.

Mazaný chlapík tohoto druhu si je dobře vědom, že jeho prohřešky nemají nic společného s náboženstvím. A tak se tiše vysměje do rukávu, když jeho poctivý, ale bezelstný protivník hru prohraje a nakonec, když ztratí víru v lidstvo, na všechno rezignuje.

A je tu ještě jeden smysl, ve kterém by bylo špatné činit náboženství nebo církev jako takovou odpovědnou za individuální špatné skutky. Porovnáme-li velikost organizace, jak se všem jeví, s typickou slabostí lidské povahy, budeme muset uznat, že poměr dobra a zla je zde příznivější než kdekoli jinde. Mezi kněžími se samozřejmě mohou vyskytnout i takoví, kteří využívají svého posvátného povolání k prosazování svých politických ambicí. Jsou duchovní, kteří bohužel zapomínají, že v politickém boji by měli být strážci vyšších pravd, a ne podněcovateli lží a pomluv. Na každý z těchto nehodných exemplářů však můžeme najít tisíc či více těch, kteří své poslání plní ušlechtile, jako důvěryhodní strážci duší, a kteří se tyčí nad úrovní naší zkažené doby, jako malé ostrůvky nad močálem.

Nemohu odsuzovat církev jako takovou a stejně bych se cítil neoprávněný, kdyby se nějaký zkažený člověk v kněžském rouchu dopustil nějakého přestupku proti mravnímu zákonu. Ani na okamžik by mě nenapadlo obviňovat církev, pokud někdo z jejích nesčetných členů zradí a pošpiní své spoluobčany, zejména ne v době, kdy je takové jednání zcela běžné. Nesmíme zapomínat,

zvláště v dnešní době, že na jednoho takového Efialta[34] připadá tisíc těch, jejichž srdce krvácí v soucitu se svým národem v těchto nešťastných letech a kteří spolu s nejlepšími z našeho národa touží po hodině, kdy se na nás štěstí opět usměje.

Pokud někdo namítne, že se zde nezabýváme drobnými problémy každodenního života, ale především základními pravdami a otázkami dogmatu, jediným způsobem, jak na tuto námitku odpovědět, je položit otázku: Cítíte, že vás osud povolal, abyste světu hlásali pravdu? Pokud ano, jděte a udělejte to. Ale mějte odvahu to dělat přímo a nepoužívejte jako svého mluvčího nějakou politickou stranu, protože to je podvod. Dnešní zlo nahraďte svým budoucím dobrem.

Pokud však nemáte odvahu nebo pokud vaše dobro není jasné ani vám samotným, nechte celou věc být. Ale ať se děje cokoli, nesnažte se dosáhnout cíle oklikou přes politickou stranu, pokud nemáte dost odvahy bojovat se vztyčenou hlavou.

Politické strany nemají právo vměšovat se do náboženských otázek, s výjimkou případů, kdy se týkají

---

[34] Efialtés z Trachidy (asi 480 př. n. l.) byl Athéňan, který zradil svou vlast Peršanům a pomohl jim tak vyhrát bitvu u Thermopyl.

něčeho, co je cizí národnímu blahu, a tedy vypočítavě podkopává rasové zvyky a mravy.

Pokud by někteří církevní hodnostáři zneužívali náboženských obřadů nebo náboženského učení k poškozování vlastního národa, jejich odpůrci by se nikdy neměli vydat stejnou cestou a bojovat proti nim stejnými zbraněmi.

Pro politického vůdce by náboženské učení a praktiky jeho národa měly být posvátné a nedotknutelné. Jinak by neměl být státníkem, ale reformátorem - pokud má pro takový úkol potřebné vlastnosti!

Jakýkoli jiný směr jednání povede ke katastrofě, zejména v Německu. Při studiu všeněmeckého hnutí a jeho konfliktu s Římem jsem byl tehdy, a zejména v následujících letech, pevně přesvědčen o následujícím přesvědčení: Tím, že všeněmci nepochopili význam sociálního problému, ztratili podporu širokých mas, které jsou nepostradatelnými bojovníky. Vstupem do parlamentu se všeněmečtí vůdci připravili o velkou hybnou sílu, která sídlí v masách, a také na sebe vzali všechny nedostatky parlamentní instituce. Jejich boj proti církvi jim znemožnil pozici v nižších a středních vrstvách

a zároveň je připravil o nesčetné prvky z vyšších vrstev - jedny z nejlepších, které národ měl.

Výsledkem rakouského kulturního boje tak bylo prakticky nic. Podařilo se jim sice získat 100 000 členů, kteří se odklonili od církve, ale to nezpůsobilo velkou škodu. Církev ve skutečnosti nemusela nad těmito ztracenými ovcemi ronit slzy; ztratila pouze ty, kteří k ní už dávno přestali srdcem patřit. Rozdíl mezi touto novou reformací a velkou reformací spočíval v tom, že v historické epoše velké reformace někteří z nejlepších členů církev opustili kvůli náboženskému přesvědčení. Zatímco v této nové reformaci odešli jen ti, kteří byli dříve lhostejní a nyní byli ovlivněni politickými ohledy.

Už jen z politického hlediska byl výsledek stejně směšný jako politováníhodný.

Politické hnutí, které německému národu tolik slibovalo, se opět zhroutilo, protože nebylo vedeno v duchu neochvějného lpění na holé skutečnosti, ale naopak se ztratilo v oblastech, kde se muselo nutně rozpadnout.

Jedno je jistě pravda: všeněmecké hnutí by se této chyby nikdy nedopustilo, kdyby správně pochopilo psychiku širokých mas. Kdyby vůdci věděli, že už jen z

psychologických důvodů nelze nikdy stavět před masy dvě nebo více skupin protivníků - protože to rozděluje jejich bojovou sílu -, soustředili by plnou a nerozdělenou sílu svého útoku proti jedinému protivníkovi. Nic v politice politické strany není tak nebezpečné jako to, že se její rozhodování nechá řídit těmi všeuměly, kteří chtějí všechno, i když nic neumějí.

Ale i když lze proti různým náboženským denominacím říci mnohé, nesmí političtí představitelé zapomínat, že zkušenost dějin nás učí, že žádná čistě politická strana za podobných okolností nikdy úspěšně nezavedla náboženskou reformaci. Historii člověk nestuduje proto, aby později zapomněl nebo nedůvěřoval jejím lekcím. Bylo by chybou domnívat se, že v tomto konkrétním případě byly věci jiné, takže věčné pravdy dějin již neplatí. Historii se člověk učí proto, aby dokázal její poučení uplatnit v současnosti, a kdo to nedokáže, nemůže předstírat, že je politickým vůdcem. Ve skutečnosti je to docela povrchní člověk, nebo, jak tomu většinou bývá, namyšlený prosťáček, jehož dobré úmysly nemohou vynahradit jeho neschopnost v praktických záležitostech.

Umění vůdcovství, které předvedli všichni skutečně velcí populární vůdci v dějinách, spočívá v tom, že

soustředí pozornost národa proti jedinému protivníkovi a zajistí, aby ji nic nerozbilo. Čím více je bojovná energie národa zaměřena na jeden cíl, tím více se k hnutí připojí noví rekruti - přitahováni magnetismem jeho jednotné akce. Proto bude úderná síla o to větší. Geniální vůdce musí mít schopnost způsobit, aby různí protivníci vypadali, jako by patřili do jedné kategorie. Jinak mohou slabí a váhaví stoupenci snadno začít pochybovat o spravedlnosti své vlastní věci, pokud budou muset čelit různým nepřátelům.

Jakmile se váhající masy ocitnou tváří v tvář mnoha nepřátelům, probudí se v nich smysl pro objektivitu. Budou se ptát, jak je možné, že se všichni ostatní mohou mýlit a že jen oni sami a jejich hnutí mají pravdu.

Takový pocit by byl prvním krokem k ochromení vlastní moci. Proto bude vždy nutné seskupit všechny protivníky dohromady, jako by tvořili jednu pevnou frontu, aby masa stoupenců viděla jen jednoho společného nepřítele, proti kterému musí bojovat. Taková jednotnost posiluje jejich víru ve spravedlnost vlastní věci a posiluje jejich pocit nepřátelství vůči protivníkovi.

Všeněmecké hnutí bylo neúspěšné, protože vůdci nepochopili význam této pravdy.

Jasně viděli, že cíl a jejich záměry jsou správné; vydali se však špatnou cestou. Bylo to jako s alpským horolezcem, který nikdy neztrácí ze zřetele vrchol, jehož chce dosáhnout, a který se vydává na cestu s největším odhodláním a energií, ale nevěnuje pozornost cestě pod nohama. S pohledem stále pevně upřeným k cíli přehlíží povahu výstupu a nakonec selže.

Způsob, jakým se velký konkurent všeněmecké strany - křesťanskosociální strana - vydal k cíli, byl zcela odlišný.

Cesta, kterou se vydala, byla správná a dobře zvolená; neměla však jasnou vizi cíle.

Téměř ve všech záležitostech, kde všeněmecké hnutí selhalo, byla politika křesťanskosociální strany správná a systematická.

Správně odhadli význam mas, a tak si od samého počátku získávali podporu velkého počtu lidí tím, že zdůrazňovali sociální charakter hnutí. Tím, že svůj apel směřovali zejména k nižší střední třídě a řemeslníkům, získali stoupence, kteří byli věrní, vytrvalí a obětaví. Křesťansko-socialističtí vůdci dbali na to, aby se vyhnuli jakémukoli sporu s náboženskými institucemi, a tak si zajistili podporu této mocné organizace, katolické církve.

Tito vůdci si uvědomovali hodnotu propagandy ve velkém měřítku a byli skutečnými virtuosy v působení na duchovní instinkty širokých mas svých stoupenců.

To, že se této straně nepodařilo splnit svůj sen o záchraně Rakouska před rozpadem, je třeba přičíst dvěma hlavním nedostatkům v prostředcích, které používala, a také nejasnosti ohledně samotného cíle.

Za prvé: Antisemitismus nového hnutí vycházel z náboženských, nikoli rasových principů. Z důvodu této chyby vznikla i druhá chyba.

Zakladatelé křesťanskosociální strany se domnívali, že pokud chtějí zachránit Rakousko, nemohou svůj postoj založit na rasovém principu, protože se domnívali, že by mohlo dojít k rychlému všeobecnému rozpadu státu. Situace ve Vídni podle názoru stranických šéfů vyžadovala, aby se pečlivě zabránilo všem faktorům, které směřují k vzájemnému odcizení národností, a aby se podporovaly všechny faktory přispívající k jednotě.

Vídeň byla v té době natolik prostoupena cizími živly, zejména Čechy, že byla nutná velká tolerance, pokud se tyto živly měly zapojit do nějaké strany, která nebyla zásadně protiněmecká. Pokud mělo být Rakousko zachráněno, byly tyto živly nepostradatelné. A tak byly

podniknuty pokusy získat podporu drobných živnostníků - z nichž velkou část tvořili Češi - bojem proti liberálnímu manchesterismu. A věřili, že přijetím tohoto postoje našli heslo proti židovství, které sjednotí všechny různé národnosti, jež tvořily obyvatelstvo starého Rakouska.

Bylo však zřejmé, že tento druh antisemitismu Židy příliš neznepokojoval, a to jednoduše proto, že měl čistě náboženský základ. Kdyby došlo k nejhoršímu, pár kapek křestní vody mohlo vždy zachránit Žida i podnik zároveň.

Na takto povrchním základě nebylo možné se celým problémem seriózně a racionálně zabývat. Výsledkem bylo, že mnoho lidí tento druh antisemitismu nedokázalo pochopit, a proto se k němu odmítali připojit. Přitažlivá síla této myšlenky se tak omezovala výhradně na úzce zaměřené kruhy, protože vůdci nedokázali překročit pouhý emocionální apel a svůj postoj nezaložili na skutečně racionálním základě. Intelektuálové byli proti takové politice ze zásady. Stále více to vypadalo, jako by celé hnutí bylo novým pokusem o konverzi Židů, nebo naopak jako by chtělo pouze konkurovat jiným hnutím.

Boj tak ztratil všechny stopy toho, že byl organizován pro vyšší duchovní poslání. Některým lidem - a nebyli to zdaleka ti nejhorší - se skutečně zdálo být nemorální a odsouzeníhodné. Hnutí nedokázalo probudit přesvědčení, že jde o problém životně důležitý pro celé lidstvo a že na jeho řešení závisí osud celého nežidovského světa.

Tímto polovičatým přístupem se antisemitismus křesťanských socialistů ukázal jako bezcenný.

Byl to antisemitismus falešný - téměř horší než žádný. Předstírání vyvolávalo falešný pocit bezpečí mezi lidmi, kteří věřili, že nepřítel dostal za uši. Ve skutečnosti se však lidé sami vodili za nos.

Židé se této formě antisemitismu snadno přizpůsobili. Ve skutečnosti pro něj bylo jeho pokračování prospěšnější, než by byla jeho absence.

To vedlo k velkým obětem, které byly přinášeny ve prospěch tohoto mnohonárodnostního státu; mnohem větší oběti však vyžadoval německý živel.

Člověk se neodvážil být „nacionalistou“ ani ve Vídni, aby se mu nepropadla půda pod nohama. Doufalo se, že se habsburský stát podaří zachránit tím, že se tiše vyhne národnostní otázce; tato politika však přivedla

tento stát do záhuby. Stejná politika vedla i ke krachu křesťanského socialismu, neboť toto hnutí ztratilo jediný zdroj energie, z něhož může politická strana čerpat potřebnou hnací sílu. Hnutí se stalo stranou jako každá jiná.

Během těch let jsem pozorně sledoval obě hnutí a pozoroval, jak se vyvíjejí: jedno proto, že mi k němu patřilo srdce, a druhé z obdivu k tomuto pozoruhodnému muži, který se mi tehdy jevil jako trpký symbol celého rakouského němectví.

Když se impozantní pohřební průvod mrtvého starosty vinul od radnice směrem k Ringstraße, stál jsem mezi statisíci lidí, kteří ho sledovali. Jak jsem tam tak stál, cítil jsem se hluboce pohnut a můj instinkt mi jasně říkal, že práce tohoto muže byla marná; neblahý osud neúprosně vedl tento stát k pádu. Kdyby Dr. Karl Lueger žil v Německu, byl by zařazen mezi velké vůdce našeho národa. Bylo neštěstím pro jeho dílo i pro něj samotného, že musel žít v tomto nemožném státě.

Když zemřel, na Balkáně už byl zažehnut požár, který se měsíc po měsíci šířil. Osud byl milosrdný a ušetřil ho pohledu na to, čemu i do konce doufal zabránit.

Pokusil jsem se analyzovat příčinu, která učinila jedno hnutí marným a zmařila pokrok druhého. Výsledkem bylo hluboké přesvědčení, že kromě vnitřní nemožnosti posílit postavení státu ve starém Rakousku se obě strany dopustily následující osudové chyby: Všeněmecká strana měla naprostou pravdu ve svých základních myšlenkách, pokud jde o její cíl, jímž bylo uskutečnění německé renesance. Byla však nešťastná ve volbě prostředků. Byla nacionalistická, ale bohužel nebyla dostatečně socialistická, aby získala podporu mas. Její antisemitská politika však vycházela ze správného vnímání významu rasy, nikoli z náboženských principů. Její boj proti jedné z náboženských denominací byl však takticky falešný.

Křesťansko-sociální hnutí mělo jen mlhavou představu o německém obrození, ale inteligentně a šťastně volilo prostředky. Křesťansko-sociální hnutí chápalo význam sociální otázky, ale v boji proti židovstvu mělo nesprávné představy a nemělo smysl pro sílu nacionalistické myšlenky.

Kdyby jen křesťanskosociální strana spolu se svým bystrým úsudkem o hodnotě širokých mas správně odhadla význam rasového problému - jak to udělalo všeněmecké hnutí - a kdyby tato strana byla skutečně

nacionalistická, pak by se vyvinulo hnutí, které by podle mého názoru mohlo úspěšně změnit běh německého osudu. Nebo kdyby všeněmečtí vůdci na druhé straně kromě správného posouzení židovské otázky a národní myšlenky přijali praktickou moudrost křesťanskosociální strany - a zejména její postoj k socialismu - mohlo se stát totéž.

Pokud se tak nestalo, byla chyba především v povaze rakouského státu.

Žádná jiná tehdy existující strana nepodporovala mé přesvědčení, a tak jsem se nemohl přimět k tomu, abych se do některé z nich přihlásil jako člen, nebo dokonce přiložil ruku k dílu v jejich boji. Již tehdy se zdálo, že všechny tyto organizace vyčerpaly své síly, a proto nebyly schopny přivodit národní obrození německého národa skutečně hlubokým způsobem, a nikoli pouze povrchně.

Moje vnitřní averze vůči habsburskému státu neustále rostla.

Čím více jsem se věnoval zahraničněpolitickým otázkám, tím více ve mně rostlo přesvědčení, že tento stav přinese Němcům neštěstí. Stále více jsem si uvědomoval, že osud německého národa nelze rozhodujícím

způsobem ovlivnit odtud, ale pouze v samotné Německé říši. A to platilo nejen pro obecné politické otázky, ale také - a ve stejné míře - pro celou oblast kulturního života.

I zde, ve všech otázkách týkajících se národní kultury a umění, vykazoval rakouský stát všechny známky degenerace - nebo přinejmenším toho, že přestává mít pro německý národ jakýkoli význam. To se týkalo zejména jeho architektury. Nová architektura nemohla v Rakousku přinést žádné velké výsledky, protože od vybudování Ringstraße se architektonické aktivity - alespoň ve Vídni - staly ve srovnání s progresivními plány vznikajícími v Německu bezvýznamnými.

A tak jsem stále více a více vedl dvojí život. Rozum a realita mi napovídaly, abych pokračoval ve své tvrdé, ale prospěšné praxi v Rakousku. Ale mé srdce bylo jinde.

Rostoucí pocit nespokojenosti mě deprimoval tím víc, čím víc jsem si uvědomoval vnitřní prázdnotu tohoto stavu a nemožnost zachránit ho před zhroucením. Zároveň jsem cítil naprostou jistotu, že to německému národu přinese jen neštěstí.

Byl jsem přesvědčen, že habsburský stát bude bránit a utlačovat každého Němce, který by mohl projevit známky skutečné velikosti, a zároveň bude napomáhat a

podporovat každou neněmeckou aktivitu. Odpuzoval mě konglomerát různorodých národů, který mi ukazovalo hlavní město duální monarchie: tato pestrá parta Čechů, Poláků, Maďarů, Rusínů, Srbů a Chorvatů atd. A především to věčné podhoubí lidstva - Židé a další Židé.

Obří město se zdálo být ztělesněním rasové pokleslosti.

Německým nářečím mého mládí byl místní dolnobavorský idiom. Nikdy jsem nezapomněl na tento zvláštní styl řeči a nikdy jsem se nenaučil vídeňský dialekt. Čím déle jsem tam žil, tím silnější byla moje nenávist ke směsici cizích národů, která začala erodovat tuto prastarou půdu německé kultury.

Představa, že by se tento stát mohl udržet ještě dlouho, byla docela směšná.

Rakousko tehdy připomínalo starobylou mozaiku, jejíž soudržný cement vyschl a zestárl. Dokud zůstane nedotčená, může držet pohromadě a existovat dál. Ale v okamžiku, kdy je zasažena nějakým úderem, se pak rozpadne na tisíce střípků. Otázkou bylo pouze to, kdy ten úder přijde.

Protože mé srdce vždy patřilo Německé říši, a ne rakouské monarchii, jevila se hodina zániku Rakouska

jako státu jen jako první krok k osvobození německého národa.

Všechny tyto úvahy ještě zesílily mou touhu odejít do té země, po které mé srdce tajně toužilo už od dob mého mládí.

Doufal jsem, že se jednou prosadím jako architekt a že budu moci svůj talent věnovat službě své zemi ve velkém či malém měřítku, podle vůle osudu.

Ale nakonec jsem si chtěl užívat štěstí, že žiji a pracuji v zemi, z níž bude zahájeno hnutí, po němž jsem vždy toužil: totiž spojení mé milované vlasti s naší společnou otčinou, Německou říší.

Mnozí možná nechápou, jak může být taková touha tak silná. Obracím se však především na dvě skupiny lidí. První zahrnuje všechny, kterým je štěstí, o němž jsem mluvil, stále odpíráno, a druhá zahrnuje ty, kteří se tomuto štěstí kdysi těšili, ale bylo jim krutě odebráno. Obracím se na všechny, kteří byli odtrženi od své vlasti, kteří musí bojovat za zachování svého posvátného jazyka a kteří jsou pronásledováni a šikanováni kvůli své věrnosti a lásce k vlasti. K takovým lidem směřuji svá slova a vím: oni mi porozumí!

Jen ten, kdo ve svém nitru zakusil, co znamená být Němcem, a přesto mu bylo upřeno právo patřit ke své otčině, dokáže ocenit hluboký stesk způsobený nuceným vyhnáním. Je to věčná bolest srdce; a není místa pro radost a spokojenost, dokud se dveře otcovského domu neotevřou a všichni lidé příbuzné krve nenajdou mír a klid ve společné Říši.

Vídeň byla a zůstává nejtěžší, i když nejhlubší školou mého života. Byl jsem sotva víc než chlapec, když jsem tam přišel žít, a když jsem ji opouštěl, vyrostl ze mě vážný a přemýšlivý muž. Ve Vídni jsem získal základy světonázoru a rozvinul jsem si schopnost analyzovat zejména politické otázky. Tento světonázor a politické myšlenky, které jsem si tehdy vytvořil, jsem nikdy neopustil - i když byly později v určitých směrech rozšířeny. Teprve nyní mohu plně docenit, jak cenná pro mě tato studijní léta byla.

Proto jsem toto období podrobně popsal. Tam, ve Vídni, mě tvrdá realita naučila pravdám, které nyní tvoří základní principy strany, jež během pěti let vyrostla ze skromných začátků ve velké masové hnutí. Nevím, jaký by byl dnes můj postoj k židovství, sociální demokracii, tím spíše k marxismu vůbec, k sociálnímu problému atd. kdybych si v tak raném věku pod nátlakem osudu - a

vlastním usilovným studiem - nezískal zásobu osobních přesvědčení.

Neboť i když neštěstí otčiny mohlo podnítit mnoho tisíc lidí k úvahám o vnitřních příčinách úpadku, nemohlo to vést k tak důkladnému poznání a hlubokému vhledu, jaký si může vypěstovat člověk, který po mnoho let sváděl tvrdý boj, aby se mohl stát pánem svého osudu.

4. kapitola

Mnichov

Na jaře 1912 jsem konečně přijel do Mnichova.[35]

Město samotné mi bylo tak důvěrně známé, jako bych v něm žil už léta. Bylo to proto, že mé studium architektury neustále obracelo mou pozornost k metropoli německého umění. Člověk musí znát Mnichov, pokud chce poznat Německo, a není možné získat znalosti o německém umění, aniž by Mnichov viděl.

V každém případě bylo toto období zdaleka nejšťastnějším a nejspokojenějším obdobím mého života. Mé výdělky byly velmi skromné. Ale koneckonců jsem nežil kvůli malování; maloval jsem proto, abych měl na nejnutnější životní potřeby, zatímco jsem pokračoval ve studiu. Byl jsem pevně přesvědčen, že se mi konečně podaří dosáhnout cíle, který jsem si stanovil. A toto přesvědčení samo o sobě bylo dostatečně silné, aby mi umožnilo snášet drobné těžkosti každodenního života, aniž bych si s nimi dělal příliš velké starosti.

Navíc jsem si toto město téměř od prvního okamžiku svého pobytu zamiloval více než kterékoli jiné místo,

[35] Ve věku 23 let.

které jsem poznal. Německé město! Jak odlišné od Vídně! S pocitem znechucení jsem vzpomínal na ten babylonský ras. Líbila se mi mluvená řeč; mnichovský idiom mi připomínal dny mého mládí, zvláště když jsem mluvil s těmi, kdo do Mnichova přišli z Dolního Bavorska. Bylo tisíc a více věcí, které jsem si během svého pobytu opravdu miloval nebo se do nich zamiloval. Nejvíce mě však přitahovalo úžasné spojení domácí lidové energie s jemným uměleckým duchem města - ta jedinečná harmonie od Hofbräuhausu po Odeon, od Oktoberfestu po Pinakotéku atd.[36] Dnes jsem k tomuto městu připoután více než k jakémukoli jinému; zůstane neoddělitelně spjato s vývojem mé vlastní kariéry. Mé pocity vnitřního štěstí a spokojenosti s tímto místem lze přičíst kouzlu rezidence Wittelsbachů[37]; přitahovala snad každého, kdo je obdařen citem pro krásu, stejně jako počítavou myslí.

---

[36] Hofbräuhaus je velká státní pivnice v centru Mnichova, která byla založena v roce 1589. Odeon byl koncertní a taneční sál, postavený v roce 1828. Pinakotéka je hlavní mnichovské muzeum umění, pochází z roku 1836.

[37] Wittelsbachové jsou slavný bavorský královský rod, který v regionu vládl od roku 1200.

Kromě odborné práce mě nejvíce přitahovalo studium aktuálního politického dění, zejména toho, které souviselo se zahraničními vztahy. K nim jsem přistupoval prostřednictvím německé spojenecké politiky, kterou jsem od dob svého rakouského působení považoval za naprosto chybnou. Ve Vídni jsem však ještě zcela jasně neviděl, jak moc se německá říše zmýlila. Tam jsem měl sklon předpokládat - nebo jsem se o tom nejspíš přesvědčoval jako o výmluvě -, že možná úřady v Berlíně věděly, jak slabý a nespolehlivý se jejich spojenec ukáže být. Myslel jsem si však, že se z nějakého podivného důvodu zdržují toho, aby své názory na tuto věc daly najevo. Ve skutečnosti se domnívaly, že by měly podporovat politiku spojenectví, kterou Bismarck zahájil. Cítili, že náhlé přerušení by bylo nežádoucí - kdyby nebylo jiného důvodu, než že by mohlo popudit ty cizí země, které vyčkávaly na svou příležitost, nebo by mohlo znepokojit podnikatele doma.

Kontakt s lidmi mě však k mému zděšení brzy poučil o tom, že mé domněnky byly mylné. S údivem jsem všude, dokonce i ve znalých kruzích, zjistil, že nikdo nemá nejmenší ponětí o skutečném charakteru habsburské monarchie. Zejména mezi prostým lidem převládala iluze, že rakouský spojenec je skutečná velmoc

- taková, se kterou je třeba vážně počítat a která v hodině nouze zmobilizuje svůj národ. Masy nadále pohlížely na duální monarchii jako na „německý“ stát. Věřily, že je na ni spolehnutí. Předpokládaly, že její síla se dá měřit miliony poddaných, jako tomu bylo v Německu. Především si však neuvědomovali, že Rakousko přestalo být německým státem. A za druhé, že poměry panující v rakouském císařství ho neustále posouvaly k rozpadu.

Znal jsem tehdy stav věcí v Rakousku lépe než takzvaní diplomaté. Ti se potáceli, téměř vždy slepě, na cestě ke katastrofě. Převládající názory většiny lidí odrážely jen to, co jim bylo vtloukáno shora. A vyšší úřady se před „spojencem“ klaněly, jako by se klaněly před zlatým teletem. Pravděpodobně si mysleli, že když budou zdvořilí a přátelští, vyváží tím nedostatek upřímnosti na druhé straně. Proto brali každé prohlášení za bernou minci.

Už během pobytu ve Vídni mě opakovaně rozčiloval rozpor mezi projevy oficiálních státníků a obsahem vídeňského tisku. A přesto byla Vídeň stále německým městem - alespoň navenek. Ale při odchodu z Vídně - nebo spíše z německého Rakouska - a příchodu do slovanských provincií to byl úplně jiný stav! Stačilo nahlédnout do pražských novin, abychom viděli, jak se

odtud posuzoval celý exaltovaný hokuspokus Trojspolku.[38] V Praze se o tomto „státnickém mistrovském díle“ psalo jen s posměšky a úšklebky. Dokonce i v dobách míru, kdy se oba císaři v symbolickém přátelství líbali na čelo, neskrývaly tyto noviny své přesvědčení, že aliance skončí v okamžiku, kdy bude učiněn pokus přenést ji z blyštivé slávy nibelungovského ideálu do praktické reality.

Velké rozhořčení vzbudilo o několik let později, kdy bylo spojenectví podrobeno první praktické zkoušce. Itálie nejenže vystoupila z Trojspolku - a ponechala ostatní dvě země samy sobě -, ale dokonce se přidala k jejich nepřátelům! Že by někdo byť jen na okamžik uvěřil v možnost takového zázraku, jako že Itálie bude bojovat na stejné straně jako Rakousko, je prostě neuvěřitelné pro každého - alespoň pro toho, kdo netrpí diplomatickou slepotou. A přesně tak se cítili i lidé v Rakousku.

V Rakousku podporovali spojenectví pouze Habsburkové a Rakouští Němci. Habsburkové tak činili z prozíravé kalkulace vlastních zájmů a z nutnosti. Němci

[38] Trojspolek byl paktem mezi Německem, Rakousko-Uherskem a Itálií. Vznikl v roce 1882 a trval až do začátku první světové války.

tak činili z dobré vůle a politicko-hlouposti. Jednali v dobré víře, neboť věřili, že uzavřením Trojspolku prokazují německé říši velkou službu a pomáhají tak k její obraně. Prokázali však svou politickou hloupost, když se drželi takových představ, protože místo aby Říši pomohli, ve skutečnosti ji připoutali k umírajícímu státu, který by mohl svého partnera stáhnout do hrobu. A především se obhajobou tohoto spojenectví stávali stále větší obětí habsburské politiky odgermanizování.

Spojenectví dávalo Habsburkům dobrý důvod věřit, že se Německá říše nebude vměšovat do jejich vnitřních záležitostí, a tak mohli snadněji a s menším rizikem provádět svou vnitřní politiku postupné eliminace německého živlu. Nejenže se dalo počítat s „objektivitou“ německé vlády, a tak nebylo třeba se obávat protestů z této strany, ale vždy bylo možné německorakouským spojencům připomínat spojenectví. To by je umlčelo pro případ, že by někdy vznesli námitky proti odsouzeníhodné slavizaci.

Co však mohli Rakušané udělat, když národ samotné Německé říše otevřeně vyslovil svou důvěru habsburské vládě? Měli se postavit na odpor, a být tak před vlastním národem otevřeně označeni za zrádce? Oni, kteří tolik desetiletí obětovali tolik pro svou německou tradici?

Jakou hodnotu by mělo spojenectví, jakmile by byl vliv Němců v Rakousku vykořeněn? Měl-li být Trojspolek pro Německo výhodný, nebylo nutné, aby byla zachována převaha Němců v Rakousku? Nebo snad někdo opravdu věřil, že by Německo mohlo být i nadále spojencem slovanské habsburské říše?

Oficiální postoj německé diplomacie i široké veřejnosti k vnitřním problémům týkajícím se rakouských národností nebyl jen hloupý, byl prostě šílený! Na spojenectví, jako na pevném základu, zakládali bezpečnost a budoucí existenci sedmdesátimilionového národa. Zároveň dovolili svému partnerovi, aby pokračoval v politice metodického podkopávání jediného základu tohoto spojenectví. Musel nutně přijít den, kdy po vídeňských diplomatech nezbude nic jiného než „smlouva“. Aliance jako taková by byla pro Německo ztracena.

Pokud jde o Itálii, tak tomu bylo od počátku.

Kdyby lidé v Německu trochu pozorněji studovali dějiny a psychologii národů, nikdo z nich by ani na minutu neuvěřil, že by Kvirinál a vídeňský Hofburg mohly někdy stát společně na společné bojové frontě. Itálie by vybuchla jako sopka, kdyby se jakákoli italská

vláda odvážila poslat na bojiště s habsburským státem jediného italského vojáka - kromě nepřítele. Nejednou jsem byl ve Vídni svědkem pohrdání a hluboké nenávisti, která „spojovala“ Italy s rakouským státem. Zločiny, kterých se habsburský rod během několika staletí dopustil na italské svobodě a nezávislosti, byly příliš těžké, než aby se daly odpustit i při nejlepší dobré vůli. Tato dobrá vůle však neexistovala, a to ani mezi řadovým obyvatelstvem, ani ve vládě. Proto pro Itálii existovaly pouze dvě možnosti koexistence s Rakouskem: spojenectví, nebo válka.

Zvolením první možnosti se Italové mohli v klidu připravit na druhou.

Zvláště když vztahy mezi Ruskem a Rakouskem stále více směřovaly k vojenskému konfliktu, byla německá politika spojenectví stejně nesmyslná jako nebezpečná.

Zde šlo o klasický případ, který ukázal absenci jakýchkoli širších či logických linií myšlení.

Ale jaký byl vůbec důvod k vytvoření aliance? Určitě to bylo přání lépe zajistit budoucnost Říše, než kdyby byla závislá pouze na vlastních zdrojích. Ale „budoucnost

Říše“ mohla znamenat pouze otázku zajištění existenčních prostředků pro německý národ.

Proto šlo pouze o následující otázky: Jakou podobu bude mít život národa v blízké budoucnosti? A jakými prostředky lze v rámci všeobecného rozdělení moci mezi evropské národy zajistit potřebný základ a bezpečnost?

Jasná analýza zásad, na nichž měla být založena zahraniční politika německého státu, měla vést k následujícím závěrům: Roční přírůstek obyvatelstva v Německu činí téměř 900 000 duší. Potíže s výživou této armády nových občanů musí rok od roku narůstat a nakonec musí vést ke katastrofě, pokud se nenajdou způsoby a prostředky, jak nebezpečí bídy a hladu předejít.

Existovaly čtyři způsoby, jak se této hrozné budoucí pohromě vyhnout: 1) Bylo možné následovat francouzský příklad a uměle omezit počet narozených dětí, a tím zabránit nadbytku obyvatelstva.

Sama příroda - v obdobích nouze, za špatných klimatických podmínek nebo při vyčerpání půdy - má tendenci omezovat růst populace v určitých zemích a rasách. Její metoda je stejně nemilosrdná jako moudrá. Nebrání rozmnožovací schopnosti jako takové, ale

omezuje další existenci potomstva tím, že je vystavuje takovým zkouškám a strádání, že vše, co je méně silné nebo méně zdravé, je nuceno ustoupit do lůna neznáma. Cokoli přežije tyto těžkosti existence, bylo tisíckrát vyzkoušeno a prověřeno; je zoceleno a stává se schopným pokračovat v procesu reprodukce. Stejně důkladná selekce tedy začne znovu. Tím, že příroda takto brutálně zachází s jedincem a odvolává ho v okamžiku, kdy se ukáže, že není způsobilý pro životní zkoušky, zachovává sílu rodu a druhu; pozvedá ji na nejvyšší stupeň výkonnosti.

Snížení počtu tedy znamená zvýšení síly jedince, a tím se druh oživuje.

Jiná situace však nastane, když člověk sám začne omezovat svůj počet. Člověk není vyřezán ze stejného dřeva jako příroda, je „humánní“. Myslí si, že to ví lépe než nemilosrdná královna moudrosti. Nebrání zachování méněcenných jedinců, ale brání rozmnožování jako takovému. Jedinci, který vždy vidí jen sebe, a ne rasu, se tento přístup zdá humánnější a oprávněnější než opačný způsob. Důsledky jsou však bohužel také opačné: Tím, že příroda ponechává proces rozmnožování bez kontroly a podrobuje jedince nejtěžším životním zkouškám, vybírá z množství jedinců ty nejlepší; dává jim razítko, že jsou

způsobilí žít a pokračovat v zachování druhu. Člověk však, když omezuje rozmnožovací schopnost, tvrdošíjně pracuje na tom, aby udržel při životě všechny, kdo se narodili. Tato „korekce“ boží vůle se mu zdá být moudrá a humánní; raduje se, že trumfnul přírodu - alespoň v jedné hře - a tím „dokazuje“, že je nedostatečná. Milá opička všemocného otce má radost, že se mu podařilo snížit počet lidí. Ale velmi by ho rozrušilo, kdyby slyšel, že jeho systém přináší degeneraci hodnoty člověka.

Jakmile je zmařena rozmnožovací schopnost a sníží se počet narozených dětí, přirozený boj o existenci, který umožňuje přežít jen zdravým a silným jedincům, je nahrazen touhou „zachránit“ slabé a dokonce nemocné jedince za každou cenu. A tak je zaseto semínko pro lidské potomstvo, které bude generaci od generace více a více žalostné, dokud bude pohrdat vůlí přírody.

A pokud se tato politika bude provádět, konečným výsledkem musí být, že takový národ nakonec ukončí svou vlastní existenci na této zemi. I když se člověk může na chvíli vzepřít věčným zákonům plození, dříve či později bude následovat pomsta. Silnější rasa vytlačí tu, která zeslábla. Vitální pud ve své konečné podobě přetrhá všechna absurdní pouta takzvané humanity pro

jednotlivce a nahradí ji humanitou přírody - která ničí to, co je slabé, aby uvolnila místo silnému.

Jakákoli politika, jejímž cílem je zajistit existenci německého národa omezením porodnosti, okrádá tento národ o jeho budoucnost.

2) Existuje i druhé řešení, které se v dnešní době často navrhuje a doporučuje: vnitřní osídlení. Je to návrh, který je dobře míněný, ale většina lidí ho špatně chápe. Je tedy zdrojem nepředstavitelného množství škod.

Produktivitu půdy lze nepochybně poněkud zvýšit; ale pouze ve stanovených mezích, a ne donekonečna. Zvýšením produkčních schopností půdy bude možné na krátkou dobu vyrovnat efekt nadměrné porodnosti v Německu, aniž by hrozil hlad. Musíme se však vyrovnat s tím, že obecné životní potřeby rostou rychleji než dokonce porodnost. Potřeba potravin a ošacení je rok od roku větší a je neúměrná potřebám našich předků řekněme před 100 lety. Bylo by proto bláhové tvrdit, že neustálé zvyšování produkčních schopností půdy zajistí potřeby rostoucího počtu obyvatel. Ne; to platí jen do určité míry, neboť přinejmenším část zvýšené produktivity bude spotřebována rostoucími nároky způsobenými neustálým zvyšováním životní úrovně.

Ale i kdybychom tyto požadavky omezili na nejužší možný rozsah, stále bychom narazili na určitou hranici, která je podmíněna přirozenou povahou samotné půdy. Bez ohledu na to, jak usilovně pracujeme, nemůžeme zvýšit zemědělskou produkci za tuto hranici.

Proto, i když můžeme dobu nouze odkládat, nakonec přijde. Nejprve se budou čas od času opakovat období neúrody, po špatných sklizních atd. Intervaly mezi těmito hladomory budou tím kratší a kratší, čím více se bude zvyšovat počet obyvatel. Nakonec hladomor zmizí jen v těch vzácných letech hojnosti, kdy jsou sýpky plné. A nakonec přijde doba, kdy ani v těchto letech hojnosti nebude dostatek potravin. Hlad bude provázet kroky národa. Pak opět zasáhne příroda a vybere ty, kteří mají přežít - anebo si člověk pomůže sám tím, že uměle zabrání vlastnímu přírůstku, se všemi fatálními důsledky pro výše zmíněnou rasu a druh.

Lze namítnout, že tato budoucnost v té či oné podobě čeká celé lidstvo a že jednotlivý národ nemůže uniknout obecnému osudu.

Na první pohled se tato námitka zdá být správná. Musíme však vzít v úvahu následující:

Vždyť jistě přijde den, kdy bude celé lidstvo nuceno omezit růst lidského druhu, protože už nebude možné přizpůsobit produktivitu půdy neustálému nárůstu počtu obyvatel. Pak bude třeba nechat přírodu, aby použila své vlastní metody; nebo člověk případně vezme regulační úkol do svých rukou a nastolí potřebnou rovnováhu za použití lepších prostředků, než jaké máme dnes. Pak to však bude problém celého lidstva, zatímco nyní musí trpět jen ty rasy, které již nemají sílu a odvahu získat dostatek půdy pro uspokojení svých potřeb. Za dnešního stavu věcí jsou po celém povrchu zeměkoule rozsáhlé neobdělané prostory. Tyto prostory čekají jen na to, až budou využity. A je zcela jisté, že příroda tato území nevyčlenila pro žádný konkrétní národ nebo rasu; taková půda čeká na lidi, kteří mají sílu ji získat a píli ji obdělávat.

Příroda nezná politické hranice. Začne tím, že na této zeměkouli založí život, a pak sleduje volnou hru sil. Ti, kdo projevují největší odvahu a píli, jsou jejímu srdci nejbližší. Těm bude přiznáno výsostné právo na existenci.

Pokud se nějaký národ omezí na vnitřní osidlování, zatímco ostatní rasy neustále zvětšují svá území, bude tento národ nucen omezit růst své populace v době, kdy ostatní zvětšují svou. Tato situace musí nakonec nastat a

nastane dříve, pokud má národ malé území. Je bohužel pravda, že až příliš často se nejlepší národy - nebo spíše jediné skutečně kulturní národy, které jsou zároveň nositeli měřítek lidského pokroku - rozhodly ve svém slepém pacifismu upustit od získávání nových území a spokojit se s „vnitřním“ osídlováním. Současně se však podřadným národům daří zabírat rozsáhlé kolonizační prostory po celé zeměkouli. To musí vést k následujícímu výsledku: Méně civilizované rasy by se díky obrovským územím, která mají k dispozici, mohly rozrůstat donekonečna. Jinými slovy: Pokud bude tento stav pokračovat, pak svět jednoho dne ovládne ta část lidstva, která je kulturně nižší, ale energičtější.

Přijde doba, i když ve vzdálené budoucnosti, kdy budou existovat pouze dvě alternativy: Buď bude svět řízen podle našeho moderního pojetí demokracie, a v takovém případě bude každé rozhodnutí ve prospěch početně silnějších ras. Nebo se svět bude řídit zákonem přirozeného rozdělení moci - a pak uspějí ty národy, které mají surovější vůli, a nikoli národy, které praktikovaly sebeomezování.

Nikdo nemůže pochybovat o tom, že tento svět bude jednoho dne dějištěm strašlivých bojů o existenci lidstva. Nakonec zvítězí pouze pud sebezáchovy. Takzvaný

humanismus - který znamená pouze směs hlouposti, zbabělosti a domýšlivosti - roztaje jako sníh pod březnovým sluncem. Člověk se stal velkým díky neustálému boji. Ve věčném míru musí jedině upadat.

Pro nás Němce je heslo „vnitřní osídlení“ osudné, protože podporuje přesvědčení, že jsme objevili prostředek, který je v souladu s naším vrozeným pacifismem a který nám umožní pracovat na své obživě ve stavu polospánku. Kdyby takové učení bral náš národ vážně, znamenalo by to konec veškerého úsilí o získání našeho právoplatného místa ve světě. Kdyby byl průměrný Němec přesvědčen, že si tímto způsobem může zajistit život a budoucnost, znamenalo by to konec jakýchkoli pokusů o aktivní a plodnou roli při udržování životních potřeb své země. Pokud by národ zaujal takový postoj, pak by se na jakoukoli skutečně užitečnou zahraniční politiku mohlo pohlížet jako na mrtvou a pohřbenou - spolu s veškerou nadějí na budoucnost německého národa.

Jakmile pochopíme tyto důsledky, nemůžeme už považovat za pouhou náhodu skutečnost, že mezi těmi, kdo tuto nebezpečnou mentalitu v našem národě šíří, je Žid vždy první na řadě. Dobře ví, že jím přesvědčení změkčilci jsou připraveni stát se vděčnými oběťmi

každého podvodu, který jim slibuje zlatou cihlu v podobě objevu, jenž jim umožní přelstít přírodu a vyhnout se tak tvrdému a neúprosnému boji o existenci - a konečně, že se mohou stát pány země, zčásti prací, zčásti nicněděláním, podle toho, jak se věci „vyvinou“.

Nelze příliš zdůrazňovat, že jakékoli německé vnitřní osídlování musí sloužit pouze ke zmírnění sociálního zneužívání. K uskutečnění takového systému by bylo nejdůležitějším předběžným opatřením vymanit půdu z područí spekulantů. Takový systém by však nikdy nemohl stačit k zajištění budoucnosti národa bez získání nových území.

Přijmeme-li jiný plán, dojdeme brzy nejen ke konci naší půdy, ale i ke konci našich sil.

Na závěr je třeba říci následující: Omezení na malou plochu území, které je vlastní vnitřnímu osídlování a které je podobné efektu dosaženému omezením plození, vede k mimořádně nepříznivé vojenské a politické situaci národa.

Velikost území státu je určujícím faktorem vnější bezpečnosti země. Čím větší území má národ k dispozici, tím silnější je jeho národní obrana. Vojenská rozhodnutí proti národům žijícím na malém území jsou rychleji a

snadněji - a tedy úplněji a účinněji - dosažitelná než proti státům, které mají velké území. Velikost národního území je navíc sama o sobě určitou zárukou, že vnější mocnost neprovede ukvapenou invazi. V takovém případě by byl boj dlouhý a vyčerpávající, než by se podařilo dosáhnout vítězství. Riziko útoku by bylo velké a nebylo by podniknuto bez výjimečných důvodů. Proto samotná velikost státu poskytuje základ, na němž lze relativně snadno udržet národní bezpečnost a nezávislost. Naopak stát, jehož území je malé, představuje pro útočníka přirozené pokušení.

Takzvané nacionalistické kruhy v Německé říši vlastně odmítaly tyto první dvě možnosti nastolení rovnováhy mezi rostoucím počtem obyvatel a pevným národním územím. Důvody tohoto odmítnutí se však lišily od právě uvedených: Bylo to především na základě určitých morálních pocitů, které omezování porodnosti odmítaly. Návrhy na vnitřní osidlování byly rozhořčeně odmítány, protože panovalo podezření, že taková politika by mohla znamenat útok na velké vlastníky půdy a že by mohla být předzvěstí všeobecného útoku na princip soukromého vlastnictví. Forma posledního řešení neboli vnitřního osidlování snad obavy velkých pozemkových vlastníků ospravedlňovala.

Celkově vzato nebyl odpor širokých mas příliš chytrý a v žádném případě nešel ke kořenu problému.

Zbývaly jen dvě další cesty, jak zajistit práci a chléb pro rostoucí počet obyvatel.

3) Buď bylo možné uvažovat o získání nových území, na nichž by bylo možné každoročně osídlit přebytek rostoucího počtu obyvatel, nebo 4) bylo možné organizovat průmysl a obchod na vývoz, a tak podpořit lidi zvýšeným finančním přebytkem.

Jinými slovy: Buď územní expanze, nebo koloniální a obchodní politika.

Obě cesty byly zvažovány, zkoumány, doporučovány i odmítány z různých hledisek - a nakonec byla přijata poslední možnost.

Zdravější alternativou však byla bezpochyby ta první.

Princip získání nového území, na němž by se usadil přebytečný počet obyvatel, má mnoho výhod, které lze doporučit, zejména pokud se díváme do budoucnosti.

V první řadě nelze přeceňovat potřebu udržet zdravou rolnickou třídu jako základ národního společenství. Mnohé naše současné zlo má svůj původ

výhradně v nerovnováze mezi městským a venkovským obyvatelstvem. Pevná skupina drobných a středních rolníků byla vždy nejlepší ochranou před sociálními chorobami. Navíc je to jediné řešení, které v rámci domácího národního hospodářství zaručuje národu každodenní chléb.

S touto zárukou by průmysl a obchod ustoupily ze svého současného nezdravého dominantního postavení a zaujaly by v ekonomice své náležité místo a upravily by rovnováhu mezi nabídkou a poptávkou. Netvořily by již základ národní obživy, ale byly by podpůrnými institucemi. Tím, že plní svou správnou úlohu - upravují rovnováhu mezi národní výrobou a spotřebou - umožňují národu být víceméně svobodný od ciziny. Tím je zajištěna svoboda a nezávislost národa, zejména v těžkých dobách.

Takovou územní politiku však nelze realizovat v Kamerunu, ale výhradně zde v Evropě. Je třeba se klidně a zpříma podívat pravdě do očí, že rozhodně nemůže být Boží vůlí dát jednomu národu padesátkrát více půdy než jinému. V tomto případě nelze dopustit, aby existující politické hranice odváděly pozornost od toho, co by mělo existovat na základě věčné spravedlnosti. Pokud má tato země dostatek místa pro všechny, pak bychom měli mít

takový podíl půdy, který je pro naši existenci naprosto nezbytný.

Lidé to však neudělají dobrovolně. Pak nastupuje právo na sebezáchovu. A když selžou pokusy vyřešit potíže smírnou cestou, pak musí pěst vzít za své silou. Kdyby naši předkové zakládali svá politická rozhodnutí na pacifistických nesmyslech jako naše současná generace, nevlastnili bychom více než třetinu našeho současného území. A pravděpodobně by neexistoval žádný německý národ, který by se musel obávat o svou budoucnost v Evropě. Ne - za obě ostmarky[39] Říše vděčíme přirozenému odhodlání našich předků v boji o existenci. Z téže politiky pramení naše současná vnitřní síla, něco, co se zakládá na velikosti našeho státu a národního území a co nám jediné umožnilo vytrvat. A je tu ještě další důvod, proč by toto řešení bylo správné: Mnohé současné evropské národy jsou jako pyramidy stojící na svých vrcholech. Jejich evropské území je směšně malé ve srovnání s obrovskou zátěží jejich kolonií, zahraničního obchodu atd.

[39] Dvě ostmarky jsou Německé Rakousko a Východní Prusko. To je dnes region zahrnující části Polska, Ruska a Litvy.

Dá se říci, že vrchol je v Evropě a základna po celém světě, což je zcela odlišné od USA, které mají základnu na americkém kontinentu a zbytku světa se dotýkají pouze prostřednictvím svého vrcholu. To vysvětluje nesrovnatelnou vnitřní sílu USA a odpovídající slabost většiny koloniálních evropských mocností

Anglie není důkazem opaku, protože letmý pohled na britské impérium přehlíží celý anglosaský svět. Anglii nelze srovnávat s žádným jiným státem v Evropě, protože spolu s USA tvoří rozsáhlé jazykové a kulturní společenství.

Proto jedinou možností, jak mohlo Německo vést rozumnou územní politiku, bylo získat nová území v samotné Evropě. Kolonie k tomuto účelu sloužit nemohou, protože se nehodí k rozsáhlému osídlení Evropy. Od 19. století již nebylo možné takové kolonie získávat mírovou cestou. Proto by jakýkoli pokus o takovou koloniální expanzi znamenal obrovský vojenský boj. Bylo tedy praktičtější podniknout tento vojenský boj o nová území v Evropě, než vést válku o získání cizích území.

Takové rozhodnutí si přirozeně žádá plnou pozornost národa. Taková politika vyžaduje veškerou

dostupnou energii všech zúčastněných a nelze ji provádět polovičatě nebo váhavě. Politické vedení Německé říše se mělo věnovat výhradně tomuto cíli. Neměl být učiněn žádný jiný krok než ten, který by sloužil jako prostředek k dosažení tohoto cíle. Mělo být jasné, že takového cíle lze dosáhnout pouze válkou, a této perspektivě se mělo čelit s klidným a vyrovnaným odhodláním.

Všechna spojenectví měla být představována a posuzována pouze z tohoto hlediska. Pokud mělo být v Evropě získáno nové území, mělo to být především na úkor Ruska. Nová Německá říše se měla opět vydat stejnou cestou, jakou dříve prošli německými rytíři - tentokrát s cílem získat půdu pro německý pluh pomocí německého meče a zajistit tak národu denní chléb.

Taková politika však mohla mít jen jednoho možného evropského spojence: Anglie.

Jedině spojenectví s Anglií umožnilo zajistit týl nové německé křížové výpravy. A důvody pro podniknutí takové výpravy byly silnější než u našich předků. Nejeden z našich pacifistů odmítal jíst chléb z obilí vypěstovaného na Východě, a přece první pluh zde byl „meč“!

Žádná oběť neměla být považována za příliš velkou, abychom získali přátelství Anglie. Mělo se upustit od koloniálních a námořních ambicí a vyhnout se pokusům konkurovat britskému průmyslu.

Takového cíle bylo možné dosáhnout pouze jasnou a rozhodnou politikou. Ta by zahrnovala zřeknutí se světového obchodu a kolonií, zřeknutí se německého námořnictva a soustředění vojenské moci státu na pozemní síly.

Výsledkem by bylo dočasné omezení, ale v zájmu velké a silné budoucnosti.

Bývaly doby, kdy se s námi Anglie mohla na základě těchto důvodů domlouvat. Pochopila by, že problém neustále rostoucího počtu obyvatel by Německo nutil hledat řešení buď v rámci Evropy - s pomocí Anglie -, nebo bez Anglie, jinde ve světě.

Tento pohled byl pravděpodobně hlavním důvodem, proč se Londýn na přelomu století snažil sblížit s Německem. Poprvé se tak projevil postoj, který se v posledních letech projevil velmi tragicky. Lidé byli nešťastní z představy, že by museli tahat anglické kaštany z ohně - jako by vůbec mohlo existovat spojenectví na jiném základě než na základě vzájemného prospěchu.

Takovou dohodu bylo možné uzavřít s Anglií. Britští diplomaté byli ještě dost moudří na to, aby věděli, že za každou takovou poskytnutou službu musí být nabídnut ekvivalent.

Předpokládejme, že naše německá zahraniční politika byla v roce 1904 řízena dostatečně prozíravě, aby nám umožnila přijmout roli, kterou hrálo Japonsko. Příznivé důsledky pro Německo můžeme jen stěží změřit. Nebyla by žádná „světová válka“.

Případné krveprolití v roce 1904 by představovalo desetinu krve prolité v letech 1914 až 1918.

A jakou pozici by Německo zaujímalo v dnešním světě!

V každém případě bylo tehdy spojenectví s Rakouskem absurdní.

Tento mumifikovaný stát se nepřipojil k Německu za účelem vedení války, ale spíše k udržení trvalého mírového stavu, který měl být využit k pomalému, ale jistému vykořenění německého živlu v dualistické monarchii.

Dalším důvodem nemožnosti tohoto spojenectví bylo, že nikdo nemohl očekávat, že se takový stát bude

aktivně podílet na obraně německých národních zájmů, vzhledem k tomu, že neměl dostatečnou sílu k ukončení odgermanizování v rámci vlastních hranic. Jestliže Německo samo nebylo dostatečně motivované ani bezohledné, aby tomuto absurdnímu habsburskému státu upřelo právo rozhodovat o osudech 10 milionů Němců, jistě nepřicházelo v úvahu očekávat, že by habsburský stát napomohl nějakému velkému a odvážnému německému počinu. Postoj staré Říše k rakouské otázce mohl být považován za zkoušku její odolnosti v boji o národní osudy.

V každém případě nemělo být nikdy dovoleno, aby politika útlaku německého obyvatelstva v Rakousku pokračovala a rok od roku sílila. Hodnota Rakouska jako spojence mohla být určena pouze zachováním tamního německého živlu.

Touto cestou se však nešlo.

Ničeho se neobávali tolik jako války, a přesto se jí nakonec museli postavit, a to v té nejnepříznivější chvíli.

Chtěli před osudem utéct, ale ten je držel pevně. Snili o zachování světového míru, ale skončili ve světové válce.

A to byl nejvýznamnější důvod, proč se o výše zmíněné třetí alternativě vůbec neuvažovalo. Nová území

mohli získat pouze na Východě; to však znamenalo válku, zatímco oni chtěli mír za každou cenu. Dříve bylo heslem německé zahraniční politiky: Zachovat německý národ za každou cenu. Nyní se změnilo na: Udržet světový mír za každou cenu. Výsledek známe.

K tomuto bodu se podrobněji vrátím později.

Mezitím zbývala čtvrtá alternativa: Průmysl a světový obchod, námořní síla a kolonie.

Takový vývoj by byl jistě snazší a rychleji dosažitelný. Kolonizace území je pomalý proces, často trvající celá staletí. Přesto je tato skutečnost zdrojem jeho vnitřní síly; nedochází k němu náhlým výbuchem nadšení, ale spíše postupným a trvalým procesem růstu - zcela odlišným od průmyslového pokroku, který lze rozšířit během několika let. Výsledky jsou dosaženy, ale nejsou trvalé kvality; spíše něco křehkého, jako mýdlová bublina. Je mnohem snazší rychle vybudovat válečné loďstvo než provést náročný úkol osídlit nové země zemědělci a založit zemědělské usedlosti. Ale to první se zničí rychleji než to druhé.

Když Německo přijalo takový postup, muselo vědět, že to nakonec bude znamenat válku, dříve či později. Jen dítě mohlo uvěřit těm sladkým a sirupovitým projevům

dobra: že mírové úmysly jim mohou zajistit banány prostřednictvím tohoto „přátelského soupeření mezi národy“, aniž by o ně museli bojovat.

Ne. Jakmile jsme se vydali touto cestou, Anglie se musela stát naším nepřítelem. Přirozeně to krásně zapadalo do našich nevinných předpokladů. Ale přesto bylo absurdní rozhořčovat se nad tím, že nastal den, kdy si Anglie dovolila postavit proti naší mírové činnosti násilný a brutální sobecký zájem.

My na naší straně bychom něco takového samozřejmě nikdy neudělali.

Jestliže evropská teritoriální politika proti Rusku byla možná pouze s Anglií jako naším spojencem, pak naopak politika kolonií a světového obchodu mohla být vedena pouze proti Anglii a s Ruskem. Pak bychom ale museli čelit následkům a především co nejrychleji opustit Rakousko.

Na přelomu století se rakouské spojenectví stalo ze všech hledisek skutečnou absurditou.

Nikdo však neuvažoval o spojenectví s Ruskem proti Anglii, stejně jako o spojenectví s Anglií proti Rusku. V obou případech by konečným výsledkem byla válka. A právě vyhnutí se válce bylo smyslem obchodní a

průmyslové politiky. Věřilo se, že „mírové, ekonomické“ dobývání světa představuje metodu, která trvale nahradí politiku násilí.

Občas se však objevily pochybnosti o této zásadě, zejména když tu a tam přišlo z Anglie nějaké nepochopitelné varování. To byl důvod, proč byla vybudována německá námořní flotila. Nebyla určena k napadení nebo zničení Anglie, ale spíše k obraně koncepce „světového míru“ a „mírového“ dobývání světa. Proto se tato flotila držela ve skromných mezích - nejen co se týče počtu a tonáže plavidel, ale i jejich výzbroje. Cílem bylo ukázat transparentnost našich mírových záměrů.

Takové řeči o „mírovém, ekonomickém“ dobytí světa byly pravděpodobně největším nesmyslem, který kdy byl povýšen na úroveň státní politiky. Ještě větší hloupost se stala, když byla Anglie uvedena jako ukázkový příklad toho, jak to lze provést. Naše akademické analýzy dějin a idejí napáchaly nenapravitelné škody; nabízejí pozoruhodný důkaz toho, jak se lidé „učí“ dějiny, aniž by z nich cokoli pochopili.

Ve skutečnosti se na Anglii mělo pohlížet jako na přesvědčivý argument proti teorii takového mírového

dobývání. Žádný národ si nepřipravil cestu ke svým obchodním výbojům tak brutálně jako Anglie a žádný takový výboj neobhajoval bezohledněji. Není pro britské státnictví typické, že umí využívat politické moci k získání ekonomických výhod a naopak proměňovat ekonomická dobývání v politickou moc? Jakým omylem bylo domnívat se, že Anglie je příliš zbabělá na to, aby prolévala vlastní krev za účelem hospodářské expanze!

Skutečnost, že Anglie neměla národní armádu, nic nedokazovala. Nezáleží na momentální armádě, ale spíše na vůli a odhodlání použít jakoukoli dostupnou sílu. Anglie měla vždy potřebné zbraně. Vždy bojovala se zbraněmi potřebnými k úspěchu. Posílala do boje žoldácké oddíly, když žoldáci stačili. Nikdy však neváhala čerpat z nejlepší krve národa, když to byl jediný prostředek. A v každém případě se nezměnilo odhodlání, houževnatost a bezohledná snaha o vítězství.

V Německu však školy, tisk a komiksové noviny propagovaly představu Angličana, která nakonec musela vést k nejhoršímu sebeklamu. Tato absurdita se pomalu, ale vytrvale šířila do všech oblastí německého života. Výsledkem bylo podceňování, které nás přišlo draho. Tento klam byl tak hluboký, že se na Angličana pohlíželo

jako na chytrého obchodníka, ale osobně jako na neuvěřitelného zbabělce.

Bohužel naši vznešení profesoři dějepisu svým studentům nevštěpovali pravdu, že tak mocnou organizaci, jakou bylo britské impérium, nelze vybudovat pouhým podvodem a zpronevěrou. Těch několik málo, kteří na tuto pravdu upozorňovali, bylo buď ignorováno, nebo umlčeno. Živě si vzpomínám na udivené pohledy svých spolubojovníků, když se poprvé ocitli tváří v tvář Tomíkům ve Flandrech. Po několika dnech bojů našim vojákům pomalu docházelo, že tito Skotové nejsou takoví, jak je popisují komiksové noviny a tisková komuniké.

Tehdy jsem si vytvořil první představy o účinnosti různých forem propagandy.

Takové falšování však sloužilo dobrému účelu pro ty, kdo je vyráběli: Tato karikatura Angličana, byť nepravdivá, mohla být použita jako důkaz možnosti globálního ekonomického dobytí. Pokud uspěl Angličan, mohli bychom uspět i my. A naše větší poctivost a osvobození od této specificky anglické „perfidity“ by byly výhodou na naší straně. Doufalo se, že tím snáze získáme sympatie menších národů - a důvěru těch větších.

Neuvědomovali jsme si, že naše poctivost je pro ostatní lidi předmětem hluboké averze, protože jsme v ni sami věřili. Zbytek světa se na naše chování díval jako na určitý druh vychytralé prolhanosti. Ale když přišla revoluce[40], pak byli ohromeni bezmeznou hloupostí našich „čestných“ úmyslů.

Jakmile pochopíme tuto absurdní představu o „mírovém ekonomickém dobývání“ světa, můžeme lépe porozumět další absurditě, Trojspolku. S jakým jiným státem bychom mohli uzavřít spojenectví? S Rakouskem jsme nemohli vojenskými prostředky získat nová území, a to ani v Evropě. A právě tato skutečnost byla skutečným důvodem vnitřní slabosti Trojspolku. Bismarck si mohl dovolit takové provizorní spojenectví k uspokojení dočasných potřeb, ale rozhodně to nemohl udělat žádný z jeho nedbalých nástupců - a už vůbec ne, když už neexistovaly původní podmínky. V Bismarckově době se na Rakousko ještě dalo pohlížet jako na německý stát. Postupné zavádění všeobecného volebního práva však

[40] Hitler se odvolává na listopadovou revoluci v roce 1918 - podle něj tragickou událost velkého historického významu. Podrobněji se jí věnuje v 7. kapitole.

zemi proměnilo v neněmecký mišmaš, v němž byl německý hlas sotva slyšet.

Z hlediska rasové politiky bylo rakouské spojenectví jednoduše katastrofální. V blízkosti hranic Německé říše mohla vyrůst nová velká slovanská mocnost. Tato mocnost musela později zaujmout k Německu zcela jiný postoj než například Rusko. Aliance se tak nutně musela vyprázdnit a zeslábnout, protože její jediní stoupenci ztráceli vliv a byli systematicky vytlačováni z významnějších veřejných funkcí.

Na přelomu století již spojenectví s Rakouskem vstoupilo do stejné fáze jako spojenectví Rakouska s Itálií.

I zde existovaly pouze dvě možnosti: Buď se postavit na stranu habsburské monarchie, nebo protestovat proti útlaku německého živlu v Rakousku. Obecně však platí, že když se někdo vydá takovým směrem, musí to nakonec vést k otevřené válce.

I psychologicky se Trojspolek stával slabším, dokud byla jeho hlavním cílem obrana stávajícího stavu. A naopak, aliance se stává tím silnější, čím více ji zúčastněné strany vnímají jako prostředek k územní expanzi. Zde, stejně jako všude jinde, nespočívá síla v obraně, ale v útoku.

Tato pravda byla uznána v různých kruzích, ale bohužel ne takzvanými „autoritami“. Již v roce 1912 Ludendorff[41] - který byl tehdy plukovníkem a důstojníkem generálního štábu - poukázal na tyto slabiny Aliance v memorandu, které vypracoval. Nikdo ze „státníků“ mu však samozřejmě nepřikládal žádný význam ani hodnotu. Obecně se zdá, že je to způsobeno tím, že zdravý rozum, který je aktivní u obyčejných lidí, zcela chybí, pokud jde o ty, kterým se říká „diplomaté“.

Pro Německo bylo štěstím, že válka v roce 1914 vypukla nepřímo, prostřednictvím Rakouska; Habsburkové se jí proto museli zúčastnit. Kdyby tomu bylo jinak, Německo by bylo odkázáno na své vlastní zdroje. Habsburkové by nebyli ani připraveni, ani ochotni vstoupit do války, za kterou by neslo odpovědnost Německo. To, co bylo v případě Itálie tak hanebné, by se v případě Rakouska stalo dříve. Jinými slovy, Rakousko by zůstalo „neutrální“, aby se zabezpečilo proti případné revoluci, která by mohla začít bezprostředně po zahájení

[41] Erich Ludendorff (1865-1937) byl předním německým generálem za první světové války. Byl Hitlerovým příznivcem a podílel se s ním na neúspěšném puči v roce 1923.

války. Slované by raději rozbili duální monarchii, než aby přišli Německu na pomoc.

V té době však bylo jen málo těch, kteří chápali všechna nebezpečí a ztížení, která ze spojenectví s podunajskou monarchií vyplývala.

V první řadě mělo Rakousko příliš mnoho nepřátel, kteří se dychtivě těšili na to, že získají dědictví tohoto zchátralého státu. Tito lidé začali mít k Německu jistou nenávist, protože drželo monarchii pohromadě. Tak vznikla myšlenka, že do Vídně se lze dostat pouze přes Berlín.

V druhé řadě tak Německo ztratilo nejlepší a nejslibnější šance na další spojenectví. Místo nich bylo nyní možné pozorovat rostoucí napětí ve vztazích s Ruskem a dokonce i s Itálií. A to navzdory obecně proněmecké a protirakouské náladě v Římě - náladě, která dřímala v srdci každého Itala a tu a tam vzplanula.

Od přijetí obchodní a průmyslové politiky již nebyl důvod k válce proti Rusku. Aktivní zájem na takové válce mohli mít pouze společní nepřátelé těchto dvou zemí, Německo a Rusko. Ve skutečnosti to byli pouze Židé a marxisté, kteří se snažili rozdmýchat špatnou krev mezi oběma státy.

Za třetí, Aliance představovala trvalé nebezpečí pro německou bezpečnost. Každá velmoc, která by byla nepřátelská vůči Bismarckově říši, by mohla mobilizovat mnoho dalších států do války proti Německu, a to pouhým příslibem lákavé kořisti na úkor rakouského spojence.

Proti monarchii bylo možné vyburcovat celou východní Evropu - zejména Rusko a Itálii. Světová koalice, která vznikla pod vedením krále Eduarda, by se nikdy nemohla stát skutečností, kdyby spojenec Německa, Rakousko, nenabízel tak lákavou perspektivu. Už jen tato skutečnost umožnila spojit tolik různorodých států s odlišnými zájmy do jedné útočné fronty. Každý člen mohl doufat, že se obohatí na úkor Rakouska, pokud se zapojí do všeobecného útoku proti Německu. Skutečnost, že Turecko bylo rovněž tichým účastníkem nešťastného spojenectví s Rakouskem, zvýšila nebezpečí pro Německo na mimořádnou míru.

Mezinárodní židovské světové finance potřebovaly tuto návnadu rakouského dědictví, aby mohly uskutečnit své plány na zničení Německa, které se dosud nevzdalo globálnímu finančnímu a ekonomickému superstátu. Tak bylo možné tuto koalici konsolidovat a učinit ji dostatečně

silnou a odvážnou - díky pouhé váze počtu - aby se spojila ve fyzickém konfliktu s rohatým Siegfriedem.[42]

Spojenectví s habsburskou monarchií, které jsem ještě v Rakousku nenáviděl, mi dělalo velké starosti. Přimělo mě to k tak vytrvalému rozjímání, že jsem nakonec dospěl k závěrům, o nichž jsem se zmínil výše.

V úzkých kruzích, které jsem tehdy navštěvoval, jsem neskrýval své přesvědčení, že tato zlověstná dohoda se státem odsouzeným ke krachu přinese katastrofu i Německu, pokud se z ní včas nevysvobodí. Ani jednou jsem v tomto pevném přesvědčení nezakolísal - dokonce ani tehdy, když se zdálo, že bouře světové války ztroskotala na samotném uvažování a na jeho místo dosadila slepé nadšení, a to i v těch kruzích, kde by mělo vládnout nejchladnější a nejtvrdší objektivní myšlení. V zákopech jsem vyjadřoval a hájil svůj vlastní názor, kdykoli se o těchto problémech začalo diskutovat. Tvrdil jsem, že opuštění habsburské monarchie by pro Německo neznamenalo žádnou oběť, pokud by tím mohlo snížit počet svých vlastních nepřátel. Miliony Němců, kteří si

[42] V Písni o Nibelunzích zabije janovský bojovník Siegfried draka. Když se vykoupe v jeho krvi, jeho kůže se stane dračí a „rohatá“, a tím i nepřemožitelná.

nasadili ocelovou přilbu, tak nečinili proto, aby bojovali za zachování zkorumpované dynastie, ale spíše za záchranu německého národa.

Před válkou se několikrát zdálo, že alespoň jedna část německé veřejnosti má mírné pochybnosti o politické moudrosti alianční politiky. Německé konzervativní kruhy čas od času vydávaly varování před přílišnou důvěrou v hodnotu tohoto spojenectví. Ale jako každý jiný rozumný návrh té doby bylo i toto tvrzení hozeno do ztracena. Obecně panovalo přesvědčení, že byla přijata správná opatření k „dobytí“ světa, že úspěch bude obrovský a oběti zanedbatelné.

„Obyčejní lidé“ opět nemohli dělat nic jiného než sledovat, jak „autority“ kráčejí přímo ke katastrofě a lákají svůj milovaný národ, aby je následoval jako krysař z Hameln.

Hlubší důvody, proč bylo možné vnutit lidem tuto absurdní představu o „mírovém dobytí světa prostřednictvím obchodu“, spočívaly v obecně nemocném stavu celého německého politického myšlení. To také ukazuje, jak bylo možné předkládat udržení světového míru jako národní cíl.

Triumfální pokrok technických věd v Německu a úžasný rozvoj německého průmyslu a obchodu nás přivedly k tomu, že jsme zapomněli, že nezbytným předpokladem tohoto úspěchu je silný stát. Naopak, určité kruhy šly dokonce tak daleko, že prosazovaly teorii, že stát vděčí za svou existenci právě těmto jevům - že je především ekonomickou institucí a měl by být strukturován podle ekonomických zájmů. Proto se tvrdilo, že stát je závislý na ekonomické struktuře. Tento stav věcí byl chválen jako nejzdravější a nejpřirozenější uspořádání.

Pravdou však je, že stát sám o sobě nemá vůbec nic společného s nějakou určitou ekonomickou koncepcí nebo vývojem.

Není to soubor smluvních stran ve vymezeném a omezeném prostoru, který slouží ekonomickým cílům. Stát je společenstvím živých bytostí, které mají příbuznou fyzickou a duchovní přirozenost. Je organizováno za účelem zajištění zachování vlastního druhu a pomoci k naplnění těch cílů, které jim byly přiděleny Prozřetelností. V tom, a pouze v tom, spočívá účel a smysl státu. Hospodářská činnost je jedním z mnoha pomocných prostředků, které jsou nezbytné k dosažení těchto cílů. Hospodářská činnost však nikdy není

původem ani účelem státu - s výjimkou případů, kdy byl založen na falešném a nepřirozeném základě.

A to samo o sobě vysvětluje, proč stát jako takový nutně nepotřebuje určité vymezené území. To se stává nezbytným pouze u těch lidí, kteří jsou připraveni vést boj o existenci prostřednictvím vlastní práce. Lidé, kteří se dokážou vplížit do lidského politického těla a jako paraziti nutí ostatní pracovat pro ně, mohou vytvořit stát, aniž by vlastnili nějaké konkrétní území. To platí především pro onen parazitický národ, který se dnes více než kdy jindy přiživuje na poctivé části lidstva: Židy.

Židovský stát nebyl nikdy prostorově vymezen. Rozprostíral se po celém světě bez jakýchkoli hranic a vždy ho tvořila pouze jedna rasa. Proto Židé vždy tvořili stát ve státě.[43] Jedním z nejdůmyslnějších triků, které kdy byly vymyšleny, bylo přimět tento stát plout pod vlajkou

[43] To byla dlouholetá stížnost na Židy, která sahala přinejmenším až k německému filosofovi Johannu Fichtemu. Ten v roce 1793 napsal: *„Téměř ve všech evropských zemích se šíří mocný nepřátelský stát, který je v neustálé válce se všemi ostatními státy a v mnoha z nich ukládá občanům strašná břemena: jsou to Židé... Copak si nevzpomínáte na stát ve státě? Nenapadá vás, že když dáte Židům, kteří jsou občany státu pevnějšího a mocnějšího než kterýkoli váš, občanská práva ve vašich státech, zcela rozdrtí ostatní vaše občany?“* (citováno v Poliakov, „The History of Anti-Semitism“ 1965: 512).

„náboženství“, a zajistit mu tak náboženskou toleranci, kterou jsou Árijci[44] vždy ochotni poskytnout. Mojžíšovo náboženství však ve skutečnosti není nic jiného než učení o zachování židovské rasy. Proto přebírá všechny oblasti sociologického, politického a ekonomického poznání, které mají s touto funkcí nějaký vztah.

Pud zachování vlastního druhu je prvotní příčinou, která vede k vytváření lidských společenství. Proto je stát rasovým organismem, a nikoliv ekonomickou organizací. Rozdíl mezi nimi je tak velký, že je pro naše současné takzvané „státníky“ nepochopitelný. Proto rádi věří, že stát se může konstituovat jako ekonomická struktura, zatímco pravda je taková, že vždy vyplýval z vůle zachovat druh a rasu.

---

[44] Toto je první Hitlerova výslovná zmínka o „Árijci“ v Mein Kampf. Samotné slovo je prastaré, přinejmenším v 6. století př. n. l. označovalo např. „Íránce“. V 50. letech 19. století se začalo hojně používat k označení příslušníků bílé rasy, mimo jiné díky práci francouzského teoretika Arthura de Gobineaua. A značné publicity dosáhl v Německu na počátku 20. století díky spisovatelům, jako byl Houston S. Chamberlain. Navzdory obecnému přesvědčení nebylo toto slovo vynálezem Hitlera nebo nacionálních socialistů. Hitler se problematice Árijců obsáhle věnuje v jedenácté kapitole.

Tyto vlastnosti však vždy existují a působí prostřednictvím hrdinských ctností a nemají nic společného s komerčním egoismem. Zachování druhu vždy předpokládá, že jedinec je ochoten obětovat sám sebe. Takový je smysl básníkových veršů:

Pokud nevsadíš svůj život, nikdy nezískáš život pro sebe.[45]

Individuální oběť je nezbytná, aby bylo zajištěno zachování rasy. Proto je nejpodstatnější podmínkou vzniku a udržení státu určitý pocit solidarity, který je založen na identitě charakteru a druhu a na ochotě bránit je za každou cenu. U národa s vlastním územím to vede k rozvoji hrdinských ctností. U parazitického národa se pak rozvíjí umění lsti a zlovolné krutosti - pokud se nejedná o vnitřní rasové vlastnosti, v takovém případě jsou různé politické formy pouze vnějším projevem těchto vlastností.

Přinejmenším na počátku může vznik státu vyplynout pouze z projevu hrdinských vlastností. A lidé, kteří v boji o existenci selhávají - tedy ti, kteří se stávají vazaly a jsou tím odsouzeni k zániku -, jsou ti, kteří hrdinské ctnosti neprojevují nebo se stávají obětí lsti parazitů. A i v tomto druhém případě není příčinou

[45] Z trilogie Wallenstein Friedricha Schillera (1799).

neúspěchu ani tak nedostatek inteligence, jako spíše odvahy a odhodlání - které se pak snaží skrýt pod pláštíkem humanismu.

Vlastnosti, které se uplatňují při založení a zachování státu, mají tedy s ekonomikou pramálo nebo vůbec nic společného. A to jasně dokazuje skutečnost, že vnitřní síla státu se jen velmi zřídka shoduje s jeho ekonomickou prosperitou. Naopak existuje mnoho příkladů, které ukazují, že taková prosperita signalizuje blížící se úpadek státu. Pokud by bylo správné přisuzovat základy lidských společenství ekonomickým silám, pak by síla státu byla na vrcholu v období ekonomické prosperity, a nikoli naopak.

Je obzvláště těžké pochopit, jak se mohlo stát, že se víra, že stát existuje díky ekonomickým silám, stala přijatelnou v zemi, která ve všech svých dějinách dokázala opak. Dějiny Pruska zvláště jasně a zřetelně ukazují, že ke vzniku státu nevedou materiální kvality, ale pouze idealistické ctnosti. Pouze pod ochranou těchto ctností se může rozvíjet hospodářská činnost; ta bude vzkvétat tak dlouho, dokud nenastane doba, kdy tvůrčí politická schopnost poklesne. Pak se rozpadne i ekonomická struktura - jev, který se nyní alarmujícím způsobem odehrává před našima očima. Materiální

zájmy lidstva mohou prosperovat pouze ve stínu hrdinských ctností. Jakmile se stanou prvořadým hlediskem života, zničí základ své vlastní existence.

Kdykoli byla německá politická moc obzvlášť silná, zlepšovala se i hospodářská situace. Kdykoli však ekonomické zájmy ovládly život lidí a zatlačily transcendentní ideály do pozadí, stát se zhroutil; a brzy poté následovala hospodářská zkáza.

Ptáme-li se na síly, které jsou nezbytné pro vznik a zachování státu, najdeme je pod jedinou položkou: Schopnost a ochota jednotlivce obětovat se pro obecné blaho. Že to nemá vůbec nic společného s ekonomikou, lze dokázat pozorováním prostého faktu, že člověk se neobětuje pro materiální zájmy. Jinými slovy, zemře pro ideál, ale ne pro obchod.

Obdivuhodný dar Angličanů pro veřejnou psychologii se jasně projevil ve způsobu, jakým prezentovali svou věc ve světové válce. My jsme bojovali za svůj chléb, ale Angličané prohlašovali, že bojují za „svobodu“ - a dokonce ani ne za svou vlastní svobodu. Ne za svobodu malých národů. Němci se této drzosti smáli a byli jí rozzlobeni. Tím však ukázali, jak moc pokleslo politické myšlení našich takzvaných diplomatů

v Německu, a to už před válkou. Neměli jsme nejmenší ponětí o podstatě oné síly, která způsobuje, že lidé svobodně a dobrovolně čelí vlastní smrti.

Dokud Němci v roce 1914 věřili, že bojují za ideály, byli pevní. Jakmile se dozvěděli, že bojují jen za svůj denní chléb, začali boj vzdávat.

Naši chytří „státníci“ byli touto změnou postoje ohromeni. Nikdy nepochopili, že jakmile je člověk vyzván k boji za čistě materiální cíle, bude se vyhýbat smrti, jak jen to půjde; je jasné, že smrt a požitek z hmotné odměny jsou zcela neslučitelné. I ta nejkřehčí žena se stane hrdinkou, když je v sázce život jejího vlastního dítěte. A jen vůle zachránit druh a rod - nebo stát, který je chrání - nutila ve všech dobách lidi postavit se zbraním nepřátel.

Jako věčnou pravdu lze vyhlásit následující: Stát nikdy nevznikl z mírových ekonomických prostředků, ale vždy z instinktu zachovat druh - ať už se tento instinkt projevuje v hrdinské sféře, nebo ve sféře lstivé prohnanosti. V prvním případě máme árijské státy, založené na principech práce a kultury. V druhém případě máme židovské parazitické kolonie. Jakmile však

v národě nebo státě začnou převládat ekonomické zájmy nad instinkty, situace rychle vede k podmanění a útlaku.

Víra, která v Německu panovala před válkou - že svět lze Německu otevřít a dokonce dobýt prostřednictvím systému mírového obchodu a koloniální politiky - byla typickým příznakem, který naznačoval úpadek těch skutečných vlastností, díky nimž se státy vytvářejí a udržují. Ukazoval také úpadek prozíravosti, síly vůle a praktického odhodlání, které k těmto vlastnostem patří. Trestem za to byla jako přírodní zákon světová válka s jejími následky.

Každému, kdo se nad věcí hlouběji nezamyslel, musel tento obecný postoj německého národa připadat jako neřešitelná hádanka. Koneckonců Německo samo bylo nádherným příkladem říše, která byla vybudována čistě díky politice moci. Prusko, které bylo generativní buňkou Německé říše, vzniklo brilantními hrdinskými činy, a nikoliv finančními či obchodními operacemi. A samotná Říše byla jen velkolepou kompenzací za vedení, které vedlo politiku moci a vojenské statečnosti.

Jak se tedy stalo, že politické instinkty téhož německého národa tak zdegenerovaly? Nebyl to jen jeden izolovaný jev, který poukazoval na tuto dekadenci, ale

chorobné symptomy, které se objevovaly v alarmujícím množství po celém politickém těle a rozežíraly národ jako gangrenózní vřed. Zdálo se, jako by do krevního oběhu tohoto kdysi hrdinského těla byla nějakou tajemnou rukou vpravena všeprostupující jedovatá tekutina, která způsobila plíživé ochrnutí, jež zasáhlo racionalitu a základní pud sebezáchovy.

V letech 1912-1914 jsem donekonečna přemýšlel o těch problémech, které souvisely s politikou Trojspolku a hospodářskou politikou, kterou tehdy prováděla Německá říše. Opět jsem dospěl k závěru, že jediné vysvětlení této záhady spočívá v působení té síly, kterou jsem poznal již ve Vídni, i když z jiného úhlu pohledu: marxistické doktríny a světonázoru a jejího organizovaného působení v celém národě.

Podruhé v životě jsem se ponořil do studia tohoto ničivého učení. Tentokrát mě však nevedly dojmy a vlivy každodenního života, ale spíše pozorování obecných jevů v německém politickém životě. Když jsem se znovu ponořil do teoretické literatury tohoto nového světa a snažil se získat jasnou představu o možných důsledcích jeho učení, porovnával jsem teoretické principy marxismu s jevy a událostmi, které přinesla jeho činnost v politickém, kulturním a hospodářském životě.

Poprvé v životě jsem nyní obrátil svou pozornost k úsilí, které bylo vyvíjeno k potlačení tohoto světového moru.

Studoval jsem Bismarckovo výjimečné zákonodárství v jeho původní koncepci, jeho působení a výsledcích. Postupně jsem si vytvořil základ pro své vlastní názory, který se ukázal být pevný jako skála; od té doby jsem svůj postoj k obecnému problému nemusel nikdy měnit. Provedl jsem také další a důkladnější analýzu vztahu mezi marxismem a židovstvím.

Předtím jsem ve Vídni pohlížel na Německo jako na neochvějný kolos. Ale i tehdy mě často trápily vážné pochybnosti a obavy. V duchu i v rozhovorech se svým úzkým okruhem známých jsem kritizoval německou zahraniční politiku a neuvěřitelně povrchní způsob, jakým se Německo vypořádalo s marxismem - ačkoli ten byl tehdy v Německu nejdůležitějším problémem. Nedokázal jsem pochopit, jak mohli se zavázanýma očima klopýtnout uprostřed tohoto nebezpečí, jehož důsledky by byly osudové, kdyby se otevřeně deklarované cíle marxismu uskutečnily. Již tehdy jsem varoval lidi kolem sebe, stejně jako nyní varuji širší veřejnost, před oním konejšivým, ale zbabělým heslem: „Nám se nemůže nic stát!“. Podobná myšlenková nákaza

už zničila jednu mocnou říši. Mohlo Německo doufat, že unikne působení těch zákonů, které svazují všechna ostatní lidská společenství?

V letech 1913 a 1914 jsem v různých kruzích - nyní včetně některých členů nacionálněsocialistického hnutí - poprvé vyjádřil názor, že otázka zajištění budoucnosti německého národa je totožná s otázkou zničení marxismu.

Katastrofální politiku Trojspolku jsem považoval za jeden z důsledků rozkladného působení marxistického učení. Skutečně znepokojivým rysem bylo, že toto učení nepozorovaně rozkládalo základy zdravého politického a ekonomického náhledu. Ti, kdo se jím nakazili, si často neuvědomovali, že jejich cíle a činy pramení z tohoto světonázoru, který jinak otevřeně odmítali.

Duchovní a morální úpadek německého národa už dávno začal. A přesto si ti, kteří byli chorobným úpadkem zasaženi, často neuvědomovali - jak se často stává - síly, které ničily jejich samotnou existenci. Někdy se pokoušeli léčit nemoc léčbou symptomů, které byly považovány za příčinu. Protože však nikdo nepoznal nebo nechtěl poznat skutečnou příčinu nemoci, byl tento způsob boje

proti marxismu stejně neúčinný jako zmatkářské šarlatánství.

5. kapitola

Světová válka

V době mého bouřlivého mládí mi nic nezkalilo náladu tolik jako myšlenka, že jsem se narodil v době, kdy už nebudou existovat žádné chrámy slávy, kromě chrámů na počest podnikatelů a státních úředníků. Dějinná bouře utichla a zdálo se, že budoucnost bude odevzdána mírovému soupeření národů - jinými slovy, útulnému vzájemnému švindlování bez použití násilí. Jednotlivé země se staly obchodními podniky, které si navzájem přetahovaly zákazníky a usilovaly o ústupky. A to vše bylo doprovázeno hlasitým, ale neškodným křikem.

Zdálo se, že tento trend je předurčen k neustálému a trvalému postupu. Zdálo se, že nakonec musí svět proměnit v obří obchodní dům. Ve vchodu tohoto impéria by stály řady bust spekulantů a ovací vládních úředníků. Obchodníky představovali Angličané a správní úředníky Němci. Židé by byli obětováni do pozice vlastníků - protože, jak tvrdí, nevydělávají žádné peníze a jsou neustále vyzýváni k „výplatě“. Navíc mají tu výhodu, že ovládají cizí jazyky.

Ptal jsem se, proč jsem se nenarodil před sto lety? Snad v době osvobozovacích válek[46], kdy člověk ještě měl nějakou hodnotu, i když neměl „kšeft“!

Považoval jsem tedy za nezaslouženou smůlu, že jsem na tuto zemi přišel příliš pozdě. Mrzelo mě pomyšlení, že můj život bude muset běžet po klidné a spořádané linii. Jako chlapec jsem byl všechno možné, jen ne pacifista, a všechny pokusy, abych se jím stal, byly marné.

Pak přišla búrská válka[47] jako blesk z čistého nebe. Den za dnem jsem pozorně sledoval noviny a hltal telegramy a komuniké. Měl jsem obrovskou radost, že jsem svědkem toho hrdinského boje, i když z tak velké dálky.

Když přišla rusko-japonská válka[48], byl jsem starší a mohl jsem to posoudit sám. Z nacionalistických důvodů jsem se pak v našich diskusích postavil na stranu Japonců.

---

[46] Známé také jako německé tažení roku 1813. Osvobodila německé země od francouzské nadvlády.

[47] Formálně „druhá“ búrská válka, která probíhala v letech 1899-1902. V této válce Velká Británie znovu potvrdila svou kontrolu nad búrskými Jihoafričany.

[48] Rusko-japonská válka probíhala v letech 1904-1905 a týkala se území v Mandžusku. Skončila vítězstvím Japonska.

Na porážku Rusů jsem pohlížel jako na ránu austroslavizmu.

Od té doby do mého příjezdu do Mnichova uplynulo mnoho let. Nyní jsem si uvědomil, že to, co jsem dříve považoval za chorobný úpadek, bylo jen ukolébání před bouří. Už za mých vídeňských dnů byl Balkán v zajetí oné dusné pauzy, která předchází prudké bouři. Občas se objevily záblesky, které však rychle zmizely ve zlověstném šeru. Pak vypukla balkánská válka.[49] První poryvy nadcházejícího tornáda se pak přehnaly přes silně rozbouřenou Evropu. V mezidobí, kdy panoval klid, panovala atmosféra předtuchy - natolik, že se pocit blížící se katastrofy změnil v pocit očekávání. Lidé si přáli, aby nebesa dala volný průchod osudu, který již nebylo možné omezit. Pak do země udeřil první velký blesk. Rozpoutala se bouře a nebeské hřmění se mísilo s duněním děl ve světové válce.

Když do Mnichova dorazila zpráva, že byl zavražděn arcivévoda František Ferdinand, byl jsem celý den doma

[49] Balkánská válka byla dvoufázovou ofenzivou, která probíhala v letech 1912 až 1913. Balkánské státy porazily Osmanskou říši, která však v druhé fázi konfliktu získala zpět některé pozice.

a nedozvěděl jsem se podrobnosti, jak k tomu došlo.[50] Zpočátku jsem se obával, že střelbu mohli spustit někteří německo-rakouští studenti, které jeho proslovanská činnost rozzuřila a chtěli Němce od tohoto vnitřního nepřítele osvobodit. Bylo snadné si představit, jaký by byl výsledek takového omylu: nová vlna pronásledování, vše „ospravedlněné“ a „vysvětlené“ světu. Brzy nato jsem se však dozvěděl jména domnělých atentátníků a také to, že se o nich vědělo, že jsou to Srbové. Byl jsem poněkud otupělý nevyzpytatelnou pomstou, kterou mi osud připravil.

Největší přítel Slovanů padl za oběť kulkám slovanských fanatiků.

Kdo pozoroval vztahy mezi Rakouskem a Srbskem v posledních letech, nemohl mít pochyb: kámen se valil a nešlo ho zastavit.

Je nespravedlivé vinit nyní vídeňskou vládu z formy a obsahu ultimáta, které vydala. V podobné situaci a za podobných okolností by žádná jiná světová velmoc nejednala jinak. Na své jižní hranici mělo Rakousko neúprosného smrtelného nepřítele, který se dopouštěl

[50] 28. června 1914. Tato událost odstartovala první světovou válku.

stále častějších provokací. Toto jednání by neustalo, dokud by nenastal okamžik pro zničení říše. V Rakousku existovaly důvodné obavy, že k tomu dojde nejpozději se smrtí císaře. Po jeho smrti bylo nepravděpodobné, že by monarchie mohla klást nějaký vážný odpor. Stát byl po několik let tak zcela ztotožněn s osobností Františka Josefa, že v očích většiny lidí by se smrt této úctyhodné osobnosti rovnala smrti samotné říše.

Jednou z chytrých konstrukcí slovanské politiky bylo totiž vzbudit dojem, že rakouský stát vděčí za svou existenci pouze vzácnému nadání tohoto panovníka. Tento druh lichocení byl v Hofburgu obzvláště vítán - tím spíše, že neměl žádný vztah ke skutečným zásluhám císaře. Vůbec se neusilovalo o to, aby se v této oslavné chvále našly pečlivě skryté trny. Zcela přehlíženou skutečností, možná záměrně, bylo, že čím více bude říše závislá na takzvaném správním talentu „nejmoudřejšího panovníka všech dob“, tím katastrofálnější bude situace, až osud zaklepe na dveře a bude požadovat zaplacení.

Bylo vůbec možné představit si rakouskou říši bez jejího ctihodného panovníka?

Neopakovala by se tragédie, která kdysi postihla Marii Terezii?[51]

Bylo by nespravedlivé vyčítat vídeňským vládním kruhům, že vyvolaly válku, které bylo možné zabránit. Válka musela přijít. Možná mohla být odložena nanejvýš o rok či dva. Ale bylo vždy neštěstím německých - a rakouských - diplomatů, že se snažili nevyhnutelný den zúčtování oddálit, což mělo za následek, že nakonec byli nuceni zasadit svůj úder v nejnevhodnější chvíli.

Ne. Ti, kdo tuto válku nechtěli, měli mít odvahu nést důsledky odmítnutí, což nutně muselo znamenat obětování Rakouska. A i pak by válka přišla - ne jako válka všech národů proti nám, ale v podobě rozdělení habsburské monarchie. Pak bychom se museli rozhodnout, zda se k ní připojíme, nebo zda budeme přihlížet se založenýma rukama a necháme osud, aby šel svou cestou.

Ti, kdo dnes nejhlasitěji odsuzují válku a nabízejí nejmoudřejší názory, jsou však právě ti, kteří se nejvíce podíleli na tom, že nás k válce nasměrovali.

---

[51] Marie Terezie (1717-1780) vládla Rakousku posledních 40 let svého života. „Tragédií“ byla zřejmě její ztráta Slezska ve prospěch Pruska v roce 1748.

Němečtí sociální demokraté po celá desetiletí podloudně a kličkujícím způsobem agitovali pro válku proti Rusku. Současně německá strana Centrum s náboženskými cíli pracovala na tom, aby se rakouský stát stal ústředním bodem německé politiky. S důsledky tohoto šílenství nyní žijeme. To, co přišlo, muselo přijít - a nikdy se tomu nedalo zabránit. Vina Německa spočívala v tom, že propáslo všechny příležitosti k útoku, jen aby zachovalo mír. Zapletlo se do aliance za světový mír, a stalo se tak obětí protiněmecké světové koalice, která byla odhodlána vyvolat světovou válku.

I kdyby vídeňská vláda formulovala své ultimátum méně drasticky, na situaci by to nic nezměnilo. Rozhodně by to však mohlo vyvolat rozhořčení veřejnosti. V očích širokých mas bylo ultimátum příliš mírné a rozhodně ne přehnané či brutální. Kdo by to dnes popíral, je buď prosťáček se slabou pamětí, nebo vědomý lhář.

Válka v roce 1914 rozhodně nebyla masám vnucena; proboha, to ne. Dokonce si ji přál celý národ.

Existovala touha jednou provždy ukončit všeobecný pocit nejistoty. A teprve v tomto světle můžeme pochopit, jak se více než dva miliony německých mužů a chlapců

dobrovolně přidaly k praporům a byly připraveny prolít za věc poslední kapku své krve.

Pro mě tyto hodiny přišly jako vysvobození z úzkosti, která mě tížila ve dnech mého mládí. Nestydím se dnes přiznat, že jsem se nechal unést nadšením okamžiku. Padl jsem na kolena a z plnosti srdce děkoval nebesům za štěstí, že žiji v takové době.

Začal boj za svobodu, který neměl ve světových dějinách obdoby. Od chvíle, kdy osud převzal kormidlo, rostlo v masách přesvědčení, že nyní nejde o to rozhodnout o osudu Rakouska nebo Srbska, ale že v sázce je samotná existence německého národa.

Konečně, po mnoha letech, lidé jasně viděli budoucnost. Proto téměř ihned po zahájení gigantického boje vystřídal přehnaný entuziasmus vážnější a přiměřenější podtón; nadšení společenského ducha nebylo pouhým přechodným šílenstvím. Bylo až příliš nutné, aby byla rozpoznána vážnost situace. V té době se obecně vzato ani v nejmenším netušilo a nepředpokládalo, jak dlouho může válka trvat. Lidé snili o tom, že vojáci budou v zimě doma a že se pak v klidu vrátí ke své každodenní práci.

V cokoli člověk chce, v to doufá a v to věří. Drtivou většinu lidí už dávno unavila věčná nejistota ve věcech veřejných. Proto bylo jen přirozené, že málokdo očekával mírové ukončení rakousko-srbského konfliktu; těšili se na definitivní řešení. I já jsem patřil k těmto milionům.

V okamžiku, kdy zpráva o atentátu dorazila do Mnichova, mě napadly dvě myšlenky: Za prvé, že válka je naprosto nevyhnutelná, a za druhé, že habsburský stát bude nyní nucen dodržet své spojenectví. Nejvíce jsem se obával toho, že jednoho dne se Německo samo, možná v důsledku spojenectví, zaplete do konfliktu, který nebude přímo vyvolán Rakouskem. V takovém případě by Rakousko nemuselo být schopno sebrat vůli bojovat ve prospěch svého spojence. Slovanská většina v říši by okamžitě začala podkopávat jakékoli takové záměry a vždy by dala přednost rozbití celého státu před pomocí svému spojenci. Nyní však bylo toto nebezpečí odstraněno. Starý stát byl nucen bojovat, ať už si to přál, nebo ne.

Můj vlastní postoj ke konfliktu byl stejně jednoduchý a jasný. Věřil jsem, že nejde o to, aby Rakousko bojovalo za satisfakci ze Srbska, ale spíše o to, aby Německo bojovalo za svou vlastní existenci - za život nebo smrt německého národa, za jeho svobodu a budoucnost.

Bismarckova práce musí nyní pokračovat. Mladé Německo musí ukázat, že je hodno krve prolité našimi otci na tolika hrdinských bojištích od Weissenburgu po Sedan a Paříž. A pokud nám tento boj přinese vítězství, náš národ se opět zařadí na přední místo mezi velkými národy. Teprve pak by se Německá říše mohla prosadit jako mocný zastánce míru, aniž by kvůli jeho udržení musela omezovat každodenní chléb svých dětí.

Jako chlapec a mladý muž jsem si často přál příležitost dokázat, že mé národní nadšení není jen prázdným rozmarem. Fandění mi někdy připadalo jako druh hříšného požitkářství, i když jsem tento pocit nedokázal nijak zdůvodnit. Vždyť kdo má právo provolávat vítězoslavná slova, pokud si je nevydobyl na místě, kde se nehraje a kde neúprosná ruka bohyně osudu zkouší pravdivost a upřímnost národů a lidí? Stejně jako miliony dalších jsem cítil hrdou radost z toho, že smím touto zkouškou projít. Tak často jsem zpíval Deutschland uber Alles a tak často jsem řval „Heil“, že jsem nyní považoval za jakousi opožděnou milost, že mi bylo dovoleno předstoupit před soud věčné spravedlnosti a dosvědčit pravdivost těchto pocitů.

Jedna věc mi byla jasná od samého začátku, totiž že v případě války - která se nyní zdála nevyhnutelná -

budou muset být mé knihy odloženy. Také jsem si uvědomoval, že mé místo bude muset být tam, kam mě nasměruje můj vnitřní hlas.

Z Rakouska jsem odešel především z politických důvodů. Ještě racionálnější však bylo, abych nyní, když začala válka, uplatnil logické důsledky svých politických názorů! Netoužil jsem bojovat za věc Habsburků, ale byl jsem připraven kdykoli zemřít za svůj národ a Říši, k níž patřil.

Dne 3. srpna 1914 jsem předložil Jeho Veličenstvu králi Ludvíku III. naléhavou žádost, v níž jsem žádal, aby mi bylo umožněno sloužit v bavorském pluku. V té době mělo kancléřství jistě plné ruce práce, a proto mě o to více potěšilo, když jsem následujícího dne obdržel odpověď. Otevřel jsem ji s třesoucíma se rukama a žádná slova nemohla popsat radost, kterou jsem pocítil, když jsem si přečetl, že mám pokyn hlásit se u bavorského pluku. Během několika dní jsem měl na sobě uniformu, kterou jsem měl svléknout až za téměř šest let.

Pro mě, stejně jako pro každého Němce, nyní začalo nejpamátnější období mého života. Tváří v tvář tomuto mocnému boji vše minulé upadlo v zapomnění. Vzpomínám na ty dny se zádumčivou pýchou, zejména

proto, že se nyní blíží desáté výročí této památné události. Vzpomínám na ty první válečné týdny, kdy mi laskavý osud dovolil zaujmout své místo v tom hrdinském boji mezi národy.

Když si na tu scénu vzpomenu, připadá mi to jako včera. Vidím se mezi svými mladými spolubojovníky na našem prvním přehlídkovém cvičení, jak cvičíme, a tak dále, až konečně přišel den, kdy jsme měli vypochodovat.

Stejně jako mnoho jiných jsem měl v těchto dnech jednu obavu: že se nedostaneme na frontu včas. Znovu a znovu mě tato myšlenka znepokojovala; každé oznámení o vítězné bitvě ve mně zanechávalo lehkou hořkou pachuť - která se jen stupňovala, když přicházely zprávy o dalších vítězstvích.

Nakonec přišel den, kdy jsme opustili Mnichov, abychom splnili svou povinnost. Poprvé v životě jsem spatřil Rýn; putovali jsme na západ, abychom stáli na stráži před touto historickou německou řekou proti jejímu tradičnímu a nenasytnému nepříteli. Když první jemné paprsky ranního slunce prorazily lehkou mlhu a

ukázaly sochu Niederwald[52], celý dopravní vlak se rozezněl v rytmu písně Die Wacht am Rhein. Měl jsem pocit, že mi pukne srdce.

Následovala vlhká a chladná noc ve Flandrech. Celou noc jsme pochodovali v tichosti, a když ranní slunce proniklo mlhou, nad hlavami se nám náhle rozlehl železný pozdrav. Šrapnely explodovaly uprostřed nás a rozprskly se ve vlhké zemi. Než se však kouř z výbuchu rozplynul, z 200 hrdel se ozvalo divoké „Hurá“ jako odpověď na tento první pozdrav smrti. Pak začalo hvízdání kulek a dunění děl, křik a zpěv bojovníků. S horečně napjatýma očima jsme se tlačili vpřed, stále rychleji a rychleji, až jsme nakonec dospěli k boji zblízka - tam za řepnými poli a loukami. Brzy k nám z dálky dolehly tóny písně. Blíž a blíž, od roty k rotě. A zatímco smrt začala pustošit naše řady, předávali jsme píseň těm vedle nás: Deutschland, Deutschland uber Alles, uber Alles in der Welt!

[52] Sochu v Niederwaldu nechal v roce 1871 postavit císař Vilém I. na památku sjednocení Německa. V roce 1883 byla slavnostně vysvěcena.

Po čtyřech dnech v zákopech jsme se vrátili. I náš krok se změnil. Sedmnáctiletí kluci teď vypadali jako muži.

Dobrovolníci z Listova pluku se možná nenaučili pořádně bojovat, ale uměli umírat jako staří vojáci.

To byl začátek.

A tak jsme pokračovali rok co rok. Romantického bojovného ducha vystřídal pocit hrůzy. Nadšení postupně ochladlo a bujaré nálady utlumil strach z všudypřítomné smrti. Nastal čas, kdy každý z nás prožíval konflikt mezi pudem sebezáchovy a voláním povinnosti. I já jsem si tímto konfliktem musel projít. Když smrt všude neúprosně hledala svou kořist, cosi nejasného se v těle vzbouřilo. Snažilo se to vydávat za zdravý rozum, ale ve skutečnosti to byl strach. Strach na sebe vzal tento plášť, aby se jedinci vnutil. Čím víc však tento hlas vyzýval k opatrnosti a čím hlasitěji a vytrvaleji své požadavky vznášel, tím silnější byl náš odpor. Nakonec vnitřní boj skončil a volání povinnosti zvítězilo. V zimě 1915-1916 jsem tímto vnitřním bojem prošel. Moje vůle si prosadila své nezpochybnitelné prvenství.

V prvních dnech jsem šel do boje s jásotem a smíchem. Nyní jsem však byl klidný a rozhodný. A toto

rozpoložení mi vydrželo. Osud mě teď mohl podrobit poslední zkoušce, aniž by mi povolily nervy nebo rozum.

Z mladého dobrovolníka se stal starý voják.

Stejnou proměnou prošla celá armáda. Neustálé boje ji zestárly, zocelovaly a zpevňovaly, takže se postavila pevně a neohroženě každému útoku.

Teprve nyní je možné tuto armádu posoudit. Po dvou nebo třech letech nepřetržitých bojů, kdy byla vržena do jedné bitvy za druhou, statečně čelila početní převaze a lepší výzbroji, trpěla hladem a strádáním, nastal čas, kdy bylo možné posoudit hodnotu této výjimečné bojové síly.

Ještě tisíc let se nikdo neodváží mluvit o hrdinství, aniž by připomněl německou armádu za světové války.

A pak se ze šeré minulosti vynoří nesmrtelná vize těch pevných řad ocelových přileb, které se nikdy nezachvěly a nikdy nezakolísaly. Dokud budou Němci žít, budou hrdě vzpomínat, že tito muži byli syny jejich národa.

Tehdy jsem byl voják a do politiky jsem se moc míchat nechtěl - tím spíš, že to bylo v nevhodnou dobu. Stále věřím, že i ten nejskromnější čeledín z těch dob sloužil své zemi lépe než ti nejlepší, řekněme, naši

„poslanci“. Moje nenávist k těm tlučhubům nebyla nikdy větší než v dobách, kdy všichni slušní lidé, kteří měli co říci, to řekli nepříteli do očí, nebo, pokud to nešlo, drželi jazyk za zuby a plnili své povinnosti jinde. Ano, nenáviděl jsem všechny ty politiky. A kdyby bylo po mém, zformoval bych je do pracovního praporu a dal jim možnost žvanit mezi sebou, co se jim zlíbí, aniž by tím urazili nebo poškodili slušné lidi.

V té době mě politika vůbec nezajímala. Ale nemohl jsem si nevytvořit názor na některé projevy, které se týkaly nejen celého národa, ale zejména nás vojáků.

Největší starosti mi tehdy dělaly dvě věci, které jsem začal považovat za škodlivé.

Za prvé: Krátce po naší první sérii vítězství začala jistá část tisku po kapkách polévat nadšení veřejnosti studenou vodou. Zpočátku to nebylo zřejmé. Dělo se tak pod maskou dobrých úmyslů a starostlivosti. Veřejnosti se říkalo, že velké oslavy vítězství jsou poněkud nemístné a nejsou důstojným projevem ducha velkého národa. Statečnost a chrabrost německých vojáků byly přijímanými fakty, které nutně nevyžadovaly oslavy. Navíc zahraniční mínění by k takovým aktivitám mělo co říci. Reagovalo by spíše na klidnou a střízlivou formu

oslav než na bujaré veselí. Jistě nastal čas, abychom si my Němci uvědomili, že tato válka nebyla naší zásluhou, a že bychom tedy měli být vždy ochotni přispět svým dílem k usmíření lidstva. Z tohoto důvodu by nebylo moudré pošpinit zářné činy naší armády nevhodným jásotem; zbytek světa by to nikdy nepochopil. Navíc nic není cennější než skromnost, s níž opravdový hrdina tiše a neskromně pokračuje - a ochotně zapomíná na minulost. Taková byla podstata jejich varování.

Místo aby se tito lidé chytili za dlouhé uši, odtáhli do nějakého příkopu a pověsili na provaz - aby vítězné nadšení národa už neuráželo estetické cítění těchto rytířů pera -, vedla se všeobecná kampaň proti tomu, čemu se říkalo „nevhodné“ formy oslav.

Zdálo se, že nikdo nemá nejmenší tušení o tom, že jakmile je jednou veřejné nadšení utlumeno, nic ho už nemůže znovu zažehnout, když nastane potřeba. Je to opojení a musí se v této podobě udržovat. Jak by bylo možné bez síly nadšeného ducha vydržet boj, který kladl tak nesmírné nároky na duchovní kvality národa?

Byl jsem až příliš dobře obeznámen s psychologií širokých mas, abych nevěděl, že v takových případech nemůže vysoký „estetický“ tón rozdmýchat oheň natolik,

aby udržel železo žhavé. V mých očích bylo dokonce chybou, že jsem se nepokusil zvednout hladinu veřejného nadšení ještě výš. Proto jsem vůbec nemohl pochopit, proč přijali opačnou politiku - tedy tlumení veřejného ducha.

Druhá věc, která mě dráždila, byl způsob, jakým byl marxismus považován a přijímán. V mých očích to všechno dokazovalo, jak málo o tomto moru vědí. Se vší vážností se věřilo, že zrušením stranických rozdílů za války se marxismus stal mírnou a umírněnou záležitostí.

Nejednalo se však o žádnou stranu. Šlo o doktrínu, která musí vést ke zničení celého lidstva. Záměr této doktríny byl nepochopen, protože se o ní na našich Židy prolezlých univerzitách nic neříkalo a protože naši arogantní byrokratičtí úředníci nepovažovali za vhodné studovat předmět, který nebyl zařazen do univerzitních osnov. Tento mohutný revoluční proud se odehrával přímo před jejich zraky, ale tito „intelektuálové“ mu nevěnovali pozornost. Proto státní instituce téměř vždy zaostávají za soukromými podniky. Právě na takové lidi se, probůh, vztahuje výrok: Co sedlák neví, to ho nebude trápit. I zde několik výjimek jen potvrzuje pravidlo.

V srpnu 1914 se na německého pracujícího pohlíželo jako na marxistu. To bylo absurdní. Když nastaly ony osudové hodiny, německý pracující ze sebe setřásl jedovaté spáry tohoto moru; jinak by nebyl tak připraven a ochoten bojovat. Lidé byli dost hloupí na to, aby si představovali, že marxismus se nyní stal „národním“ - další důkaz toho, že si úřady nikdy nedaly práci s prostudováním podstaty marxistického učení. Kdyby tak učinily, nikdy by se nedopustily tak hloupých chyb.

Marxismus - jehož konečným cílem bylo, je a bude zničení všech nežidovských národních států - viděl v červenci 1914, jak se německá dělnická třída probudila v národním duchu a rychle vstoupila do služeb vlasti. Během několika dní se klamná kouřová clona oné nechvalně proslulé národní zrady rozplynula ve vzduchu a banda židovských pohlavárů se náhle ocitla sama a opuštěná. Jako by nezůstala ani stopa po bláznovství a šílenství, které bylo po šedesát let vnucováno masám německého národa. To byl pro zrádce německé pracující třídy špatný den. Ve chvíli, kdy však vůdci rozpoznali nebezpečí, které jim hrozilo, stáhli si kouzelnou čepici lži přes uši a drze napodobili národní probuzení.

Nastal čas zakročit proti těmto židovským travičům národa. Byl čas s nimi zatočit, bez ohledu na jakékoli

nářky a protesty. Jedním úderem, v srpnu 1914, byly německým pracujícím třídám vyraženy z hlavy všechny prázdné nesmysly o mezinárodní solidaritě. O několik týdnů později jim místo těchto hloupých řečí zněly v uších zvuky šrapnelů americké výroby, které vybuchovaly nad hlavami pochodujících kolon; bylo tu vaše „mezinárodní bratrství“. Nyní, když německý pracující znovu objevil cestu k národovectví, mělo být povinností každé starostlivé vlády nemilosrdně vykořenit agitátory, kteří národ klamou.

Jestliže na frontě umírali ti nejlepší, to nejmenší, co jsme mohli udělat, bylo vyhubit tuto havěť.

Místo toho Jeho Veličenstvo císař těmto starým zločincům podal ruku, čímž tyto zrádné vrahy národa ušetřil a umožnil jim, aby se vzpamatovali.

A tak mohla zmije znovu začít své dílo - tentokrát opatrněji než předtím, ale ještě ničivěji. Zatímco poctiví lidé snili o usmíření, tito křivopřísežní zločinci organizovali revoluci.

Přirozeně mě trápila polovičatá opatření, která byla tehdy přijata, ale nikdy jsem si nemyslel, že by konečné důsledky mohly být tak katastrofální.

Ale co se mělo udělat? Zavřít vůdce do vězení, stíhat je a zbavit se jich. Měla být přijata nekompromisní vojenská opatření k vymýcení tohoto moru. Strany měly být zrušeny a Říšský sněm měl být v případě potřeby přiveden k rozumu bodnutím bajonetu - nebo ještě lépe, měl být okamžitě rozpuštěn.

Stejně jako dnes republika rozpouští strany, když chce, tak v oněch dobách k tomu bylo ještě větší opodstatnění, když viděla, že jde o samu existenci národa!

Tento návrh by samozřejmě vyvolal otázku: Je možné vymýtit ideje mečem? Lze na světonázor zaútočit silou?

V té době jsem tyto otázky v duchu stále dokola přemílal.

Studiem analogických případů v historii, zejména těch, které vyplynuly z náboženských okolností, jsem dospěl k následujícímu zásadnímu závěru: Ideje a filosofické systémy, stejně jako hnutí založená na určitém duchovním základu, ať už jsou pravdivé nebo ne, nemohou být po určité fázi nikdy zlomeny použitím síly, s výjimkou jedné podmínky: totiž že toto použití síly slouží nové tvůrčí ideji nebo světonázoru.

Pouhé použití síly bez morální opory založené na duchovním pojetí nemůže nikdy vést ke zničení myšlenky nebo zastavení jejího šíření - ledaže bychom byli ochotni nemilosrdně vykořenit její poslední zbývající obránce a také zničit jakoukoli zbývající tradici. Nyní je výsledkem takového jednání ve většině případů vyloučení takového státu, ať už dočasně, nebo navždy, ze sféry politického významu. Zkušenost však také ukázala, že taková krvavá oběť probouzí lepší část národa. Ve skutečnosti je každé pronásledování, které není podloženo duchovními pohnutkami, morálně nespravedlivé; vyvolává odpor mezi nejlepšími složkami obyvatelstva - až do té míry, že jsou nuceny hájit právě ty ideje, které jsou nespravedlivě pronásledovány. U mnoha lidí to vyplývá z pocitu odporu ke každému pokusu o potlačení myšlenek hrubou silou.

S rostoucím pronásledováním tak roste počet přesvědčených stoupenců pronásledovaného učení. Úplného zničení nového učení lze tedy dosáhnout pouze úplným vykořeněním - což v konečném důsledku znamená ztrátu části nejlepší krve v národě nebo státě. V důsledku toho, i když může dojít k takzvané „vnitřní“ očistě, způsobí to zhroucení síly národa. A takový postup

je vždy od počátku odsouzen k marnosti, pokud se napadená doktrína rozšířila za hranice malého okruhu.

Proto lze v tomto případě, stejně jako u všech ostatních výrůstků, doktrínu nejlépe zničit v jejím nejranějším stadiu. S postupem času se její síla odporu zvyšuje - až se přiblíží stáří a pak ustoupí mladším myšlenkám, ale v jiné podobě a z jiných pohnutek.

Faktem zůstává, že téměř všechny pokusy o vykořenění nějaké doktríny a jejích organizačních projevů jsou bez duchovního základu útoku proti ní odsouzeny k nezdaru. V mnoha případech bylo ve skutečnosti dosaženo pravého opaku, a to z následujících důvodů: Pokud je k boji proti šíření doktríny použita čistá síla, pak musí být tato síla používána systematicky a vytrvale. Jinými slovy, šance na úspěch při potlačování doktríny spočívá pouze v trvalém a jednotném uplatňování zvolených metod. V okamžiku, kdy se projeví váhavost a období tolerance se střídají s použitím síly, cílená doktrína nejenže znovu získá sílu, ale každé další pronásledování s sebou přinese nové stoupence, kteří byli šokováni použitými represivními metodami. Staří stoupenci se ještě více rozhořčí, a tím se posílí jejich věrnost. Proto při použití síly závisí úspěch na důsledném způsobu jejího použití.

Tato vytrvalost však není ničím jiným než výsledkem určitého duchovního přesvědčení. Každá forma síly, která není podepřena duchovní oporou, bude vždy nerozhodná a nejistá. Takové síle chybí stabilita, kterou lze nalézt pouze ve světonázoru, který má své oddané zastánce. Taková síla je výrazem individuálních energií; je proto periodicky závislá na změně osob ve vedení a také na jejich charakterech a schopnostech.

Je však třeba říci ještě něco jiného: Každý světonázor, ať už náboženský nebo politický - a někdy je těžké tyto dva názory rozlišit - nebojuje ani tak za negativní zničení světa protichůdných idejí, jako za pozitivní realizaci svých vlastních idejí. Jeho boj tedy spočívá spíše v útoku než v obraně. Má tu výhodu, že ví, kde leží její cíl, a tento cíl představuje realizaci jejích vlastních idejí.

Naopak těžko říci, kdy je dosaženo negativního cíle, jímž je zničení nepřátelské doktríny. Již z tohoto důvodu je agresivní světonázor v jednání silnější a rozhodnější než ten, který zaujímá pouze obranný postoj. Pokud je k boji proti duchovní moci použita síla, zůstává tato síla obranným opatřením, dokud její zastánci nejsou nositeli standarty a apoštoly nové duchovní doktríny.

Shrneme-li to, můžeme konstatovat následující: že každý pokus bojovat proti světonázoru silou se nakonec ukáže jako marný, pokud boj neprobíhá formou ofenzívy za nastolení zcela nového duchovního postoje. Pouze v boji mezi dvěma světonázory nakonec uspěje důsledně a bezohledně uplatňovaná fyzická síla.

Proto boj proti marxismu selhal.

To byl také důvod, proč selhalo Bismarckovo protisocialistické zákonodárství, které navzdory všemu muselo nakonec selhat. Chyběl mu základ nového světonázoru, který by sloužil jako základ pro rozvoj a rozšíření boje. Tvrdit, že bláboly o takzvané „státní moci“ nebo „zákonu a pořádku“ byly adekvátním základem pro duchovní hnací sílu v boji na život a na smrt, je přesně to, co by člověk očekával od „moudrých“ ve vysokých úředních funkcích.

Právě proto, že za touto ofenzivou nebyly žádné adekvátní duchovní motivy, byl Bismarck nucen přenechat správu svých socialistických zákonodárných opatření k posouzení těm, kteří byli sami produktem marxistického učení. Železný kancléř tak odevzdal osud svého boje proti marxismu dobré vůli buržoazní demokracie. Nechal kozla, aby se staral o zahrádku.

Byl to však jen nutný důsledek toho, že se nepodařilo najít zásadně nový antimarxistický světonázor, který by měl bouřlivou vůli zvítězit.

A tak byl výsledek bismarckovské kampaně žalostný.

Byly snad poměry za světové války nebo na jejím počátku jiné? Bohužel ne.

Čím více jsem zkoumal potřebu změny postoje vlády k sociální demokracii jako ztělesnění soudobého marxismu, tím více jsem si uvědomoval, že za tuto doktrínu neexistuje praktická náhrada. Předpokládejme, že by sociální demokracie byla svržena, co by se nabídlo masám místo ní? Neexistovalo jediné hnutí, které by slibovalo úspěch při získávání velkého počtu pracujících, kteří jsou v současnosti bez vůdců. Je nesmyslné si představovat, že by se internacionální fanatik, který právě přerušil své spojení s třídní stranou, od nynějška přidal k buržoazní straně - nebo jinými slovy k jiné třídní organizaci. Ať už se tyto různé organizace jeví jakkoli neuspokojivé, nelze popřít, že buržoazní politici považují rozdíl mezi třídami za velmi důležitý faktor společenského života - za předpokladu, že se pro ně nestane politicky nevýhodným.

Popírání této skutečnosti jen dokazuje drzost a také hloupost lhářů.

Obecně platí, že bychom se měli vyvarovat toho, abychom považovali masy za hloupější, než ve skutečnosti jsou. V politických záležitostech se často stává, že cit je lepším soudcem než intelekt. Ale myšlenku, že tento hloupý internacionální postoj mas je dostatečným důkazem jejich nerozumnosti, vyvrací prostý fakt, že pacifistická demokracie není o nic méně šílená, i když své stoupence čerpá téměř výhradně z buržoazních kruhů. Dokud miliony občanů denně hltají to, co jim židodemokratický tisk namluví, nemohou si dělat legraci z hlouposti „soudruhů“ - kteří nakonec hltají stejný odpad, i když v jiné podobě. V obou případech je původcem jeden a tentýž Žid.

Je třeba si dávat pozor na popírání zjištěných faktů. Je nepopiratelným faktem, že třídní otázka nemá nic společného s otázkami týkajícími se ideálů, jak se tvrdí v době voleb. Třídní arogance velké části našeho národa, stejně jako převládající tendence pohlížet na ručně pracující lidi svrchu, jsou zřejmá fakta, a ne fantazie nějakého snílka.

Nicméně to jen ukazuje na mentalitu naší tzv. inteligence, že dosud nepochopila, že jakékoli okolnosti, které nejsou schopny zabránit růstu takového moru, jakým je marxismus, rozhodně nejsou schopny obnovit to, co bylo ztraceno.

„Buržoazní“ strany, jak samy sebe nazývají, už nikdy nebudou schopny získat „proletářské“ masy. Tyto dva světy stojí proti sobě, zčásti přirozeně a zčásti uměle. Tyto dva tábory mají jen jeden vzájemný vztah, a to boj. V takovém boji však uspěje ten mladší - a to je marxismus.

V roce 1914 byl boj proti sociální demokracii skutečně docela dobře myslitelný. Ale nedostatek jakékoli praktické náhrady způsoboval, že bylo pochybné, jak dlouho by se tento boj mohl udržet.

V tomto ohledu zde zela prázdnota.

Dlouho před válkou jsem byl stejného názoru. Proto jsem se nemohl rozhodnout vstoupit do žádné z existujících stran. V průběhu světové války mě v mém přesvědčení ještě více utvrdila zjevná nemožnost bojovat proti sociální demokracii nějakým důkladným způsobem. To by vyžadovalo hnutí, které by bylo něčím víc než pouhou „parlamentní“ stranou.

Často jsem o tom diskutoval se svými důvěrnými kamarády.

A právě tehdy jsem poprvé pomyslel na to, že se později pustím do politické práce.

Často jsem své přátele ujišťoval, že se po válce hodlám vedle své odborné práce stát řečníkem.

A vím, že jsem to myslel velmi vážně.

6. kapitola

Válečná propaganda

Při sledování průběhu politických událostí mě vždycky zaráželo, jak aktivní roli hraje propaganda. Viděl jsem, že marxistické socialistické organizace umějí s tímto nástrojem mistrně zacházet a prakticky ho využívat. Brzy jsem si tak uvědomil, že správné používání propagandy je umění samo o sobě a že toto umění naše buržoazní strany prakticky neznají. Pouze křesťanskosociální strana, zejména v Luegerově době, vykazovala jistou efektivitu v používání tohoto nástroje a vděčila mu za mnohé ze svých úspěchů.

Právě za války jsme však měli nejlepší šanci odhadnout, jak obrovských výsledků lze dosáhnout správně vedeným propagandistickým systémem. I zde bylo bohužel vše ponecháno na druhé straně. Práce vykonaná na naší straně byla horší než bezvýznamná. Právě naprosté selhání celého německého informačního systému - dokonale zřejmé každému vojákovi - mě přimělo k tomu, abych se otázkou propagandy zabýval komplexně.

Měl jsem v této věci dostatek příležitostí k praktickému poučení; bohužel mi ho až příliš dobře poskytl nepřítel.

Nedostatku na naší straně využil nepřítel tak účinně, že se to projevilo jako skutečné geniální dílo. V této nepřátelské propagandě jsem našel obdivuhodné zdroje poučení. Poučení, které z toho plyne, bohužel nemělo pro génie na naší straně žádnou přitažlivost. Byli prostě nad takové věci povzneseni - zčásti proto, že byli příliš chytří, než aby se učili od nepřítele, a zčásti proto, že chyběla dobrá vůle.

Měli jsme vůbec nějakou propagandu?

Bohužel musím odpovědět záporně. Všechno, co se v tomto směru skutečně dělalo, bylo od samého počátku tak naprosto nedostatečné a špatně koncipované, že se ukázalo nejen jako zbytečné, ale někdy přímo škodlivé.

Ve své podstatě to bylo nedostatečné. Z psychologického hlediska bylo vše špatně. To viděl každý, kdo zkoumal německou propagandu.

Nebylo ani jasno v samotné primární otázce: Je propaganda prostředkem, nebo cílem?

Propaganda je prostředek, a proto musí být posuzována ve vztahu k cíli. Musí být organizována tak, aby byla schopna dosáhnout svého cíle. A je také zřejmé, že cíl může mít z hlediska obecné potřeby různou důležitost a že se podle toho musí měnit i základní vnitřní charakter propagandy. Cíl, za který jsme za války bojovali, byl tím nejušlechtilejším a nejvyšším, o co může člověk usilovat. Bojovali jsme za svobodu a nezávislost naší země, za zajištění našeho budoucího blahobytu a za čest národa. Navzdory všem opačným názorům taková čest skutečně existuje - nebo spíše bude muset existovat. Národ bez cti dříve či později ztratí svou svobodu a nezávislost. To je v souladu s rozhodnutím vyšší spravedlnosti, neboť generace lůzy nemá nárok na svobodu. Kdo by chtěl být otrokem, nemůže mít čest. V takovém případě by se čest brzy stala předmětem opovržení.

Německo vedlo válku o svou existenci. Účelem jeho válečné propagandy mělo být posílení bojového ducha v tomto boji a pomoc k vítězství.

Když však národy bojují o svou existenci na této zemi, když je třeba odpovědět na osudovou otázku „být či nebýt“, musí jít všechny humánní a estetické ohledy stranou. Tyto ideály se nevznášejí ve vzduchu, ale jsou

produktem tvůrčí představivosti člověka; zmizí, když zmizí on sám. Příroda o nich nic neví. Navíc jsou charakteristické jen pro malý počet národů - či spíše ras - a jejich hodnota závisí na tom, do jaké míry vyvěrají z národního či rasového cítění. Humánní a estetické ideály zmizí z obydlené země, až zmizí ty rasy, které je vytvořily a udržovaly.

Všechny tyto ideály mají pouze druhořadý význam, když národ bojuje o svou existenci. Ve skutečnosti musí být z boje vyloučeny, jakmile hrozí, že oslabí sebezáchovnou sílu národa. To byl vždy jejich jediný viditelný účinek.

Pokud jde o humanitarismus, Moltke tvrdil, že v době války je třeba dospět k co nejrychlejšímu rozhodnutí a že nejkrutější metody boje jsou zároveň nejhumánnější.[53]

Když se lidé pokoušejí na tuto argumentaci odpovědět nesmysly o estetice a podobně, lze odpovědět jen jediné: že zásadní otázky spojené s bojem národa za jeho existenci nelze podřizovat estetickým hlediskům. Jho otroctví je a vždy zůstane tou nejnepříjemnější

[53] Helmuth von Moltke (1800-1891) byl náčelníkem generálního štábu pruské armády.

zkušeností, kterou může lidstvo snášet. Pohlížejí snad švábští dekadenti[54] na dnešní úděl Německa jako na „estetický“? A o takové otázce rozhodně nemusíme diskutovat se Židy, protože oni jsou modemovými vynálezci tohoto kulturního parfému. Už jejich existence je ztělesněným popřením estetiky Božího obrazu.

Protože tyto ideály humanity a krásy nemají ve válce místo, nesmí být používány jako měřítka válečné propagandy.

Během války byla propaganda prostředkem k dosažení cíle. A tímto cílem byl boj o existenci německého národa. Propaganda proto měla být posuzována z hlediska své užitečnosti pro tento účel. Nejkrutější zbraně pak byly těmi nejhumánnějšími, pokud pomáhaly k rychlejšímu vítězství. A dobré a krásné byly jen ty metody, které pomohly zajistit důstojnost a svobodu národa.

Takový byl jediný možný postoj k válečné propagandě v boji na život a na smrt.

---

[54] Schwabing je „bohémská“ a umělecká čtvrť v Mnichově, nedaleko univerzity.

Kdyby si to takzvané odpovědné orgány uvědomily, nevznikla by žádná nejistota ohledně formy a použití válečné propagandy jako zbraně; není to nic jiného než zbraň, a to vskutku velmi děsivá zbraň v rukou těch, kteří vědí, jak ji použít.

Druhá otázka rozhodujícího významu je tato: Komu má být propaganda určena? Vzdělaným intelektuálním vrstvám, nebo méně vzdělaným masám?

Propaganda se musí vždy obracet na masy!

Pro takzvanou inteligenci není vhodná propaganda, ale spíše vědecké poučení. Propaganda má s vědou stejně málo společného jako reklamní plakát s uměním. Umění plakátu spočívá ve schopnosti designéra upoutat pozornost davu pomocí formy a barev. Plakát oznamující výstavu umění nemá jiný cíl než přesvědčit veřejnost o významu výstavy. Čím lépe se mu to podaří, tím je lepší. Jelikož má plakát na veřejnost zapůsobit významem expozice, nemůže nikdy nahradit vystavené umění. Jsou to dvě zcela odlišné věci. Proto ti, kdo chtějí studovat uměleckou expozici, musí studovat něco, co je zcela odlišné od plakátu - a nebude jim stačit pouhé procházení galerií. Student umění musí každý exponát pečlivě a

důkladně prostudovat, aby si na něj mohl vytvořit soudný názor.

Stejná situace je i u slova „propaganda“.

Účelem propagandy není osobní poučení jednotlivce, ale spíše přitáhnout pozornost veřejnosti k určitým věcem, jejichž důležitost lze na masy zapůsobit pouze tímto způsobem.

Umění propagandy spočívá v tom, že se věc podá tak jasně a důrazně, že se vytvoří obecné přesvědčení o skutečnosti, nutnosti a spravedlnosti určité podstatné věci. Toto umění však není samoúčelné. Jeho cílem musí být přesně to, co je cílem reklamního plakátu: upoutat pozornost mas. Nemělo by rozdávat individuální návody těm, kdo již mají na věc vzdělaný názor nebo kdo si takový názor chtějí vytvořit na základě objektivního studia. To není účelem propagandy. Musí apelovat spíše na city veřejnosti než na její takzvanou racionalitu.

Veškerá propaganda musí být prezentována populární formou; musí přizpůsobit svou intelektuální úroveň těm nejméně inteligentním z těch, kterým je určena. Její čistě intelektuální úroveň tedy bude muset odpovídat nejnižšímu rozumovému společnému jmenovateli veřejnosti, kterou chce oslovit. Jde-li o to, aby

se do okruhu jejího vlivu dostal celý národ - jako v případě válečné propagandy -, pak je třeba velmi dbát na to, aby se zabránilo vysoké úrovni, která předpokládá relativně vysoký stupeň inteligence veřejnosti.

Čím skromnější bude vědecký ráz této propagandy a čím více se bude obracet výhradně k veřejnému mínění, tím rozhodující bude její úspěch. To je nejlepší test hodnoty propagandy - a nikoli souhlas malé skupiny intelektuálů nebo umělců.

Umění propagandy spočívá právě v tom, že dokáže probudit představivost veřejnosti prostřednictvím apelu na její city - tedy v nalezení vhodné psychologické formy, která osloví srdce mas. To, že to naši „chytří hoši“ nechápou, svědčí pouze o jejich domýšlivosti a duševní lenosti.

Jakmile pochopíme, že je třeba soustředit přesvědčovací síly propagandy na masy, vyplývá z toho následující poučení:

Je chybou dělat propagandu mnohostrannou, jako by to byl systém vědeckého poučení.

Vnímavost mas je velmi omezená a jejich chápání je slabé. Na druhou stranu rychle zapomínají. Vzhledem k tomu se veškerá účinná propaganda musí omezit na

několik základních věcí, které musí být vyjádřeny stereotypními formulacemi. Tato hesla je třeba vytrvale opakovat, dokud i poslední jedinec nepochopí předkládanou myšlenku. Pokud se na tuto zásadu zapomene a pokusí-li se o abstraktnost a obecnost, ukáže se, že propaganda je neúčinná; veřejnost nebude schopna strávit nebo si uchovat to, co je jí takto nabízeno.

Proto musí propaganda sledovat jednoduchou linii; odpovídajícím způsobem musí být základní taktika psychologicky účinná.

Zásadní chybou bylo například zesměšňování hodnoty nepřítele, jak to dělaly rakouské a německé komiksové noviny. Samotný princip je zde chybný. Když se naši vojáci ocitli tváří v tvář nepříteli, měli zcela jiný dojem. Proto měl tento omyl katastrofální následky. Jakmile si německý voják uvědomil, s jak tvrdým nepřítelem musí bojovat, měl pocit, že byl tvůrci svých informací oklamán. Místo aby tyto informace posílily a povzbudily jeho bojového ducha, měly zcela opačný účinek. Nakonec ztratil odvahu.

Na druhou stranu byla britská a americká válečná propaganda psychologicky účinná. Tím, že představovaly Němce vlastním lidem jako barbary a

Huny, připravovaly své vojáky na hrůzy války a chránily je před iluzemi. Nejstrašnější zbraně, s nimiž se tito vojáci setkali v poli, jen potvrzovaly informace, které již obdrželi, a jejich víra v pravdivost tvrzení jejich vlád byla odpovídajícím způsobem posilována. A jejich hněv a nenávist vůči podlému nepříteli se ještě zvýšily. Strašlivá spoušť způsobená německými válečnými zbraněmi byla jen další ukázkou „hunské“ brutality barbarů; a jejich vojáci neměli čas uvažovat o tom, že jejich vlastní zbraně jsou schopny stejného stupně hrůzy.

Britský voják tak nikdy nemohl mít pocit, že informace, které dostává doma, jsou nepravdivé. Bohužel opak byl případ Němců, kteří nakonec vše z domova odmítali jako čirý podvod a humbuk. To vše bylo důsledkem myšlenky, že propagandistickou prací může být pověřen jakýkoli starý prosťáček - nebo kdokoli, kdo je inteligentní v „jiných věcech“. A to netušili, že propaganda vyžaduje ty největší psychologické dovednosti.

Německá válečná propaganda nám tak poskytla nesrovnatelný příklad toho, jak by se „osvětová práce“ dělat neměla a jak byl takový příklad výsledkem naprostého nezohlednění jakýchkoli psychologických hledisek.

Od nepřítele se však mohli mnohému naučit ti, kteří měli oči otevřené, jejichž schopnost vnímání ještě nebyla sklerotická a kteří během čtyř a půl roku museli zažívat neustálou záplavu nepřátelské propagandy.

Nejhorší na tom všem bylo, že naši lidé nepochopili první pravidlo propagandy: totiž systematický jednostranný přístup ke každému problému, který je třeba řešit. V tomto ohledu se už od samého počátku války dopouštěli tolika chyb, že bylo oprávněné pochybovat, zda tolik nesmyslů lze skutečně přičíst hlouposti těch, kteří byli u moci.

Co bychom například řekli o plakátu, který propagoval nějakou novou značku mýdla tím, že zdůrazňoval, že konkurenční značky jsou „dobré“?

Jen bychom kroutili hlavou.

Přesně totéž platí pro politickou reklamu.

Cílem propagandy není snažit se vynášet soudy nad protichůdnými právy a každému z nich přisuzovat jeho právo, ale výhradně zdůrazňovat právo, které prosazujeme. Propaganda nesmí objektivně zkoumat pravdu a pokud je příznivá pro druhou stranu, prezentovat ji podle akademické spravedlnosti; musí prezentovat pouze to, co je příznivé pro její vlastní stranu.

Bylo zásadní chybou diskutovat o tom, kdo je zodpovědný za vypuknutí války, a prohlásit, že výhradní odpovědnost nelze přičítat Německu. Výlučná odpovědnost měla být kladena přímo na bedra nepřítele, aniž by se diskutovalo o tom, zda je to pravda, či nikoli.

A jaký byl důsledek těchto polovičatých opatření?

Široké masy lidí se neskládají z diplomatů nebo profesorů politického práva, ani z lidí, kteří jsou schopni si vytvořit rozumný úsudek o věcech. Je to spíše kolísavý, dětinský dav, který neustále váhá mezi jednou a druhou myšlenkou. Jakmile naše vlastní propaganda vyslovila sebemenší náznak, že by nepřítel mohl mít nějaké oprávněné obavy, byly položeny základy pro zpochybnění oprávněnosti naší vlastní věci. Masy nejsou schopny rozeznat, kde končí nespravedlnost nepřítele a kde začíná ta naše. V takovém případě se stávají váhavými a nedůvěřivými, zvláště když se nepřítel nedopouští stejné chyby, ale veškerou vinu svaluje na druhou stranu.

Může být jasnější důkaz než skutečnost, že naši lidé uvěřili spíše propagandě nepřítele, která byla jednotná a důsledná, než své vlastní? A to bylo samozřejmě umocněno německou mánií po objektivitě! Každý se stal

tak opatrným, aby nezpůsobil nepříteli křivdu i za cenu vážného poškození nebo zničení vlastního národa a státu.

Masy si přirozeně nikdy neuvědomovaly, že ti, kdo měli moc, nedokázali z tohoto hlediska věc prostudovat.

Velká většina národa má natolik zženštilou povahu a pohled na svět, že se jeho myšlení a chování řídí spíše sentimentem než střízlivým uvažováním.

Tento sentiment však není složitý, ale jednoduchý a důsledný. Není vysoce diferencovaný, ale má pouze negativní a pozitivní pojmy lásky a nenávisti, dobra a zla, pravdy a lži. Jeho pojmy nikdy nejsou zčásti ty a zčásti ony.

Zvláště anglická propaganda to úžasným způsobem pochopila - a podle toho také jednala. Nepřipouštěla žádné polovičaté kroky, které by mohly vyvolat pochybnosti.

Jejich brilantní pochopení primitivního cítění mas se projevilo v politice očerňovací propagandy, která byla přizpůsobena dobovým podmínkám. Chytře a bezohledně připravovali půdu pro morální solidaritu na frontě, a to i v dobách velkých porážek. Dále způsob, jakým pranýřovali německého nepřítele jako jediného viníka války - brutální a absolutní lež - a způsob, jakým

hlásali jeho vinu, byl skvěle vypočítán, aby oslovil masy. Uvědomovali si, že masy jsou ve svých pocitech vždy extrémní. A tak této kruté lži uvěřili.

Účinnost tohoto druhu propagandy dobře ilustruje skutečnost, že po čtyřech letech nejenže nepřítel stále pokračoval ve své propagandistické práci, ale už podkopával odolnost našich lidí doma.

Není divu, že naše propaganda podobných výsledků nedosáhla. Zárodek neúčinnosti v ní byl uložen z důvodu její vnitřní nejednoznačnosti. A vzhledem k povaze jejího obsahu se nedalo očekávat, že by na masy udělala potřebný dojem. Jen naši „státníci“ se zaječími mozky si mohli představovat, že by taková pacifistická slátanina mohla vzbudit potřebné nadšení, které vede muže k tomu, aby umírali za svou zemi.

A tak byl tento náš produkt nejen bezcenný, ale i škodlivý.

Bez ohledu na to, kolik talentu se použije při organizaci propagandy, bude bezcenná, pokud se nevezmou v úvahu tyto základní principy. Propaganda se musí omezit na několik jednoduchých témat a ta musí být stále znovu a znovu představována. Zde, stejně jako

v mnoha jiných případech, je první a nejdůležitější podmínkou úspěchu vytrvalost.

Zejména v oblasti propagandy by nikdy neměli mít vedoucí úlohu klidní estéti a blazeovaní intelektuálové. Ti první by snadno proměnili působivý charakter skutečné propagandy v cosi vhodného pouze pro literární čajové dýchánky. Pokud jde o druhou skupinu, je třeba se před nimi mít vždy na pozoru, protože postrádají vlastní svěží emoce a hledají stále nová vzrušení.

Takové lidi všechno rychle omrzí. Vždy touží po změně a vždy nebudou schopni pochopit potřeby svých bližních. Jsou vždy první, kdo kritizuje propagandu, respektive její poselství, protože se jim zdá zastaralé a triviální. Vždy hledají něco nového, vždy touží po změně, a tak se stávají úhlavními nepřáteli všech snah o účinné ovlivňování mas. Ve chvíli, kdy organizace a poselství propagandistického hnutí začne vyhovovat jejich vkusu, stává se nesourodým a roztříštěným.

Účelem propagandy není vytvářet zajímavé rozptýlení pro blazeované mladé muže. Jejím hlavním úkolem je přesvědčit masy, jejichž pomalému chápání je třeba dát čas na vstřebání poselství. Teprve po tisíckrát

zopakovaných nejjednodušších myšlenkách si je konečně zapamatují.

Každá změna, která je v propagandistickém sdělení provedena, musí vždy zdůraznit stejný závěr. Vůdčí slogan je samozřejmě třeba ilustrovat mnoha způsoby a z několika úhlů, ale nakonec je třeba se vždy vrátit k tvrzení téže formule. Jen tak může propaganda působit konzistentně a dynamicky.

Konečného úspěchu můžeme dosáhnout pouze tehdy, když se budeme řídit těmito obecnými zásadami a budeme se jich důsledně a jednotně držet. Odměnou pak budou překvapivé a téměř neuvěřitelné výsledky, které taková vytrvalá politika přináší.

Úspěch jakékoli reklamy, ať už obchodní nebo politické, závisí na důslednosti a vytrvalosti, s jakou je uplatňována.

I zde nám nepřátelská propaganda poskytla vynikající příklad. Omezila se na několik málo témat, která byla určena výhradně pro masovou spotřebu, a tato témata opakovala s neúnavnou vytrvalostí. Jakmile byla tato základní témata a způsob jejich předkládání světu uznána za správná, držela se jich bez sebemenší změny po celou dobu trvání války. Zpočátku se zdála být ve své

drzé asertivitě idiotská. Později se na ni pohlíželo jako na znepokojující. Nakonec se jí však uvěřilo. Po čtyřech a půl letech vypukla v Německu revoluce; její hesla vycházela z válečné propagandy nepřítele.

V Anglii však pochopili ještě něco dalšího: totiž že tato intelektuální zbraň může uspět jen tehdy, je-li použita v širokém měřítku. Tento úspěch však více než odměňuje náklady.

Jejich propaganda byla považována za prvotřídní zbraň, zatímco pro nás byla poslední nadějí nezaměstnaných politiků a příjemnou prací pro flákače.

Celkově a podle očekávání byly její výsledky nulové.

7. kapitola

Revoluce

V roce 1915 zahájil nepřítel propagandu mezi našimi vojáky. Od roku 1916 se neustále zintenzivňovala a počátkem roku 1918 se stala skutečnou záplavou. Účinky tohoto proselytského hnutí bylo nyní možné posoudit na každém kroku. Naši vojáci postupně začali myslet přesně tak, jak si to přál nepřítel.

Na německé straně to byl naprostý neúspěch.

V té době byly armádní orgány pod vedením našeho schopného a odhodlaného velitele také ochotny a připraveny pustit se do propagandistického boje, ale bohužel neměly potřebné prostředky, aby ho uskutečnily. A v každém případě by to byla psychologická chyba, kdyby tak učinily. Aby byla propaganda účinná, musela vycházet z domova. Jen tak by měla úspěch mezi muži, kteří téměř čtyři roky vykonávali nesmrtelné hrdinské činy a strádání pro svou domovinu.

Ale co dělali lidé doma?

Byla jejich nečinnost hloupost, nebo zločin?

V polovině léta 1918, po evakuaci jižního břehu Marny, přijal německý tisk politiku, která byla tak

žalostně neadekvátní, a dokonce trestuhodně hloupá, že vyvstala otázka - otázka, která mě den ode dne víc rozzuřovala: Je tu někdo, kdo se odváží skoncovat s touto duchovní sabotáží našich hrdinných vojsk?

Co se stalo ve Francii v roce 1914, když naše armády vtrhly do této země v bouři vítězství? Co se stalo v Itálii, když se jejich armády zhroutily u Isonza?[55] Co se znovu stalo ve Francii na jaře 1918, když německé divize vzaly útokem hlavní francouzské pozice a těžké dálkové dělostřelectvo bombardovalo Paříž?

Jak vybičovaly odvahu ustupujících vojsk a rozdmýchaly mezi nimi oheň národního nadšení! Jak jejich propaganda a důmyslné ovlivňování mas znovu probudily bojového ducha na té rozbité frontě a vtloukly jim pevnou víru v konečné vítězství!

Co mezitím dělali naši lidé?

Nic, nebo ještě něco horšího než nic!

Znovu a znovu jsem se rozzuřoval a rozhořčoval, když jsem četl nejnovější noviny a uvědomoval si povahu psychologické masové vraždy, kterou páchají.

---

[55] Řeka Isonzo v dnešním Slovinsku byla v letech 1915-1917 dějištěm řady bitev mezi Rakousko-Uherskem a Itálií.

Nejednou mě trápila myšlenka, že kdyby mě Prozřetelnost postavila do čela německé propagandy místo těch neschopných, ba přímo zločinných ignorantů a darebáků, mohl být výsledek našeho boje s osudem jiný.

Během těch měsíců jsem poprvé pocítil, že mě zlomyslný osud drží na bojové frontě a v pozici, kde mě může dorazit jakákoli náhodná kulka od nějakého negra, zatímco jinde bych mohl prokázat skutečnou službu otčině!

Tehdy jsem se unáhlil a věřil, že bych byl úspěšný.

Ale byl jsem bezejmenný voják, jeden z osmi milionů!

A tak pro mě bylo lepší držet jazyk za zuby a plnit svou povinnost, jak nejlépe jsem uměl.

V létě 1915 na nás byly shozeny první nepřátelské letáky.

Všechny vyprávěly víceméně stejný příběh s drobnými odchylkami: Utrpení v Německu neustále narůstalo. Válka bude trvat nekonečně dlouho. Vyhlídky na naše vítězství se den ode dne zmenšovaly. Lidé doma toužili po míru, ale „militarismus“ a „císař“ jim to nechtěli dovolit. Celý svět - který to dobře věděl - nevedl válku proti německému národu, ale pouze proti muži,

který za ni nesl výhradní odpovědnost, proti císaři. A konečně, že dokud nebude tento nepřítel světového míru odstraněn, nemůže konflikt skončit. Až válka skončí, liberální a demokratické národy přijmou Němce jako kolegy v lize za světový mír. Stalo by se tak v okamžiku, kdy by byl zničen „pruský militarismus“.

Pro ilustraci a zdůvodnění všech těchto tvrzení letáky často obsahovaly „Dopisy z domova“. Jejich obsah jako by potvrzoval tvrzení nepřítele.

Obecně řečeno, všem těmto snahám jsme se jen smáli. Letáky byly přečteny, odeslány na velitelství základny a pak zapomenuty - dokud vítr opět nepřivál do zákopů čerstvou várku. Ty byly většinou shazovány z letadel, která byla k tomuto účelu speciálně používána.

Jeden rys této propagandy byl velmi nápadný: v úsecích, kde byly rozmístěny bavorské jednotky, se ze všech sil snažili vyvolat protipruské nálady. Ujišťovala vojáky, že Prusko a pouze Prusko je viníkem, který je zodpovědný za celou válku, a že vůči Bavorům neexistuje žádné nepřátelství. Ale že jim nebude možné přijít na pomoc, dokud budou sloužit pruským zájmům a pomáhat tahat pruské kaštany z ohně.

Tato vytrvalá propaganda začala mít v roce 1915 skutečný účinek. Nálady proti Prusku mezi bavorskými vojáky zcela viditelně rostly, ale ti, kdo byli u moci, neudělali nic proti tomu. To bylo víc než pouhé opomenutí. Dříve či později za to museli trpět nejen Prusové, ale celý německý národ, a tedy i Bavoři.

V tomto směru začala nepřátelská propaganda od roku 1916 dosahovat nepochybných úspěchů.

Stejně tak dopisy přicházející přímo z domova už dávno přestaly působit. Nyní už nebylo třeba, aby nepřítel vysílal takové dopisy v podobě letáků. A také proti tomuto vlivu z domova nebylo nic podniknuto - kromě několika mimořádně hloupých „varování“, která pronesla „vláda“. Celá fronta byla nasáklá tímto jedem, který rozesílaly bezohledné ženy doma. Ani na okamžik netušily, že se tím posilují šance nepřítele na konečné vítězství nebo že se tím prodlužuje a ztěžuje utrpení vlastních mužů na frontě. Tyto nesmyslné dopisy psané německými ženami nakonec stály život statisíce našich mužů.

V roce 1916 se tak již objevilo několik znepokojivých jevů. Celá fronta si stěžovala, reptala a byla nespokojená s mnoha věcmi - často oprávněně. Zatímco oni měli hlad

a trpěli a zatímco jejich příbuzní doma strádali, jiní hodovali a slavili. Ano - i na samotné frontě nebylo všechno tak, jak by mělo být.

Již v počátečních fázích války si vojáci občas stěžovali, ale tato kritika se týkala pouze „vnitřních záležitostí“. Muž, který v jednu chvíli bručel a reptal, po několika minutách přestal a tiše pokračoval ve své službě, jako by bylo vše v pořádku. Stejná rota, která byla zpočátku nespokojená, se nyní zuby nehty držela svého kousku zákopu, jako by na těchto několika stech metrech bahnitých děr závisel osud Německa. Stará slavná armáda byla stále na svém stanovišti!

Náhlá změna mi brzy dala na vlastní kůži poznat kontrast mezi touto starou armádou a vlastí.

Koncem září 1916 byla moje divize vyslána do bitvy na Sommě. Pro nás to bylo první z řady těžkých střetnutí a vyvolalo to nepopsatelný dojem - spíš peklo než válku.

Vydrželi jsme týdny nepřetržitého dělostřeleckého bombardování - občas jsme se vzdali kousku území, ale pak jsme ho zase získali zpět a nikdy jsme neustoupili.

Dne 7. října 1916 jsem byl zraněn.

Měl jsem to štěstí, že jsem se dostal zpět do týlu, a pak jsem dostal rozkaz, abych byl poslán transportem do Německa.

Od mého odchodu z domova uplynuly dva roky - za těchto okolností téměř nekonečná doba. Stěží jsem si dokázal představit, jak vypadají Němci bez uniforem. V polním lazaretu v Hermies jsem se lekl, když jsem najednou uslyšel hlas německé zdravotní sestry, která mluvila s jedním z raněných ležících vedle mě.

Po dvou letech - slyšet poprvé takový zvuk!

Čím více se náš vlak blížil k německým hranicím, tím více jsme byli neklidní. Cestou jsme poznávali všechna ta místa, kterými jsme před dvěma lety projížděli jako mladí dobrovolníci: Brusel, Louvain, Liege. Konečně jsme poznali první německou usedlost se známými vysokými štíty a malebnými okenicemi.

Otčina!

V říjnu 1914 jsme při přechodu hranic zahořeli bouřlivým nadšením. Nyní vládlo ticho a dojetí. Každý z nás byl šťastný, že nám osud dovolil znovu spatřit to, co jsme bránili vlastním životem. A každý z nich se styděl nechat si nahlédnout do očí někým jiným.

Bylo to téměř na výročí dne, kdy jsem odešel na frontu, když jsem dorazil do nemocnice v Beelitzu u Berlína.

Jaká to změna! Z bláta sommských bojišť na neposkvrněné bílé postele v této nádherné budově! Váhali jsme, zda si do nich máme lehnout. Teprve postupně jsme si na tento nový svět opět zvykali.

Ale bohužel byl tento svět jiný i v jiném ohledu.

Duch armády na frontě zde byl cizí. Poprvé jsem se setkal s něčím, co bylo na frontě neznámé: chlubení se vlastní zbabělostí. I když jsme na frontě jistě slyšeli stížnosti a reptání, nikdy to nebylo nabádání k neposlušnosti a už vůbec ne vychvalování vlastního strachu. Ne! Tam byl zbabělec zbabělcem a nic víc. A opovržení, které k němu ostatní vzbuzovali, bylo zcela všeobecné, stejně jako byl skutečný hrdina všeobecně obdivován. Ale tady v nemocnici to bylo téměř naopak. Hlasití agitátoři vršili posměch na dobrého vojáka a chválili bezpáteřního zbabělce.

Tón udávalo pár ubohých lidských exemplářů. Jeden z nich se chlubil, že si úmyslně poranil ruku o ostnatý drát, aby ho poslali do nemocnice. Přestože jeho zranění bylo lehké, zdálo se, že tu byl už dlouho. Dostal se sem v

transportním vlaku nějakým podvodem. Tenhle jedovatý exemplář měl vlastně tu drzost, že svou zbabělost předváděl jako výsledek vyšší odvahy, která převyšuje odvahu statečného vojáka, jenž umírá hrdinskou smrtí. Mnozí mlčky naslouchali, jiní odešli, ale někteří souhlasili.

Osobně se mi hnusilo pomyšlení, že tam smí zůstat takový pobuřující agitátor. Co se dalo dělat? Úřady musely vědět, kdo a co je zač; a vlastně to věděly. Ale přesto nic neudělaly.

Jakmile jsem byl opět schopen chodit, získal jsem povolení k návštěvě Berlína.

Všude byla hrozná bída. Milionová metropole trpěla hladem. V domovech vojáků se mluvilo podobně jako v nemocnici. Zdálo se, že agitátoři si tato místa záměrně vytipovali, aby mohli šířit své názory.

Ale poměry v Mnichově byly mnohem horší!

Po propuštění z nemocnice jsem byl poslán do tamního záložního praporu. Nic jsem nepoznal. Zloba, nespokojenost, stížnosti - kam se člověk hnul! Částečně to bylo způsobeno tím, že s vojáky, kteří se vrátili z fronty, zacházeli velmi neschopně poddůstojníci - ti, kteří nikdy neviděli den aktivní služby, a nebyli tedy schopni

vytvořit si ke starým vojákům slušný vztah. Staří vojáci vykazovali určité vlastnosti, které si vypěstovali během svého působení v zákopech. Důstojníci v záloze tyto zvláštnosti nedokázali pochopit. Na druhou stranu důstojník vracející se z aktivní služby byl alespoň schopen je sám pochopit. V důsledku toho se mu od mužů dostávalo většího respektu než domácím důstojníkům.

Ale kromě toho všeho byla celková nálada mizerná. Na umění flákat se se pohlíželo téměř jako na důkaz vyšší inteligence a oddanost povinnostem se považovala za známku slabosti nebo fanatismu. Vládní úřady byly plné Židů. Téměř každý úředník byl Žid a téměř každý Žid byl úředníkem. Žasl jsem nad tímto množstvím kombatantů, kteří patřili k vyvolenému národu; a nemohl jsem se ubránit srovnání s jejich mizivým počtem na frontě.

V obchodním světě byla situace ještě horší. Zde se židovský národ stal vlastně „nepostradatelným“. Jako pavouci pomalu vysávali krev z pórů národního tělesa. Prostřednictvím válečných korporací nalezli nástroj, jímž bylo možné zlikvidovat veškerý národní svobodný obchod.

Zvláštní důraz kladli na nutnost neomezené centralizace.

A tak již v letech 1916-17 byla prakticky veškerá výroba pod kontrolou židovských financí.

Proti komu však byl namířen hněv národa?

Tehdy jsem předvídal hrozící katastrofu, která nevyhnutelně povede ke kolapsu, pokud nebudou včas přijata opatření.

Zatímco se Žid věnoval okrádání národa a utahování šroubů své despocie, podněcování proti „Prusům“ sílilo. A stejně jako na frontě se nic nedělo pro zastavení této jedovaté propagandy. Zdálo se, že nikdo není schopen pochopit, že zhroucení Pruska nikdy nemůže způsobit vzestup Bavorska. Naopak, zhroucení jednoho by nutně stáhlo do propasti i druhé.

Takové chování se mě velmi hluboce dotklo. Viděl jsem v něm jen chytrý židovský trik, jak odvést pozornost veřejnosti od sebe k jiným. Zatímco se Prusové a Bavoři hádali, Židé jim oběma brali obživu přímo pod nosem. Zatímco Prusové byli v Bavorsku týráni, Židé zorganizovali revoluci a jedním úderem rozbili Prusko i Bavorsko.

Nemohl jsem se smířit s tímto odporným hašteřením mezi německými národy a toužil jsem být opět na frontě. Proto jsem se nedlouho po příjezdu do Mnichova znovu hlásil do služby.

Začátkem března 1917 jsem se znovu připojil ke svému starému pluku.

Ke konci roku 1917 se zdálo, že jsme se na frontě dostali z nejhorší fáze morální deprese. Po ruském kolapsu se celé armádě vrátila odvaha a naděje.[56] Všichni byli postupně stále více přesvědčeni, že boj skončí vítězstvím. Opět jsme mohli zpívat a odpůrci se vytráceli z dohledu. Lidé opět věřili v budoucnost otčiny.

Italský kolaps na podzim 1917 měl úžasný účinek.[57] Toto vítězství ukázalo, že je možné prorazit i na další frontě, kromě ruské. V myslích milionů lidí začala

---

[56] Ruská revoluce v roce 1917 se skládala ze dvou fází: V únoru došlo k dělnickému povstání, které svrhlo cara, a v říjnu k bolševické revoluci, která vynesla k moci židovské revolucionáře. Jakmile se bolševici dostali k moci, vytáhli Rusko z války. To, jak uvádí Hitler, uvolnilo německá vojska pro západní frontu.

[57] Bitva u Caporetta se odehrála od 24. října do 19. listopadu nedaleko dnešního města Kobarid ve Slovinsku, hned za italskými hranicemi. Italové byli Němci poraženi.

převládat inspirující víra, která je povzbudila, aby s důvěrou očekávali jaro 1918. Nepřítel byl viditelně sklíčený. Během této zimy byla fronta poněkud klidnější než obvykle. Byl to však klid před bouří.

Právě když probíhaly přípravy na zahájení závěrečné ofenzívy a ukončení této nekonečné války - zatímco nekonečné kolony transportů přivážely na frontu muže a munici a zatímco se muži cvičili pro tento závěrečný útok - došlo v Německu k největšímu zrádnému činu v celé válce.

Německo ve válce nezvítězí: V poslední chvíli, kdy se zdálo, že vítězství je připraveno vzlétnout s německými prapory, byl připraven prostředek, který měl zasáhnout srdce německé jarní ofenzívy jedním úderem z týlu, a tím znemožnit vítězství.

Byl zorganizována muniční stávka.[58]

Kdyby se to podařilo, německá fronta by se zhroutila a splnilo by se přání Vorwarts[59], aby se vítězství nepřiklonilo na stranu německých praporů. Pro nedostatek munice by byla fronta prolomena během

[58] K ní došlo 28. ledna 1918.

[59] Vorwarts byl oficiální list sociálních demokratů.

několika týdnů, německá ofenziva by byla fakticky zastavena a Entenda zachráněna. Mezinárodní finance by převzaly kontrolu nad Německem a vnitřního cíle marxistické národní zrady by bylo dosaženo.

Jejich cílem bylo zničení národohospodářského systému a nastolení mezinárodní kapitalistické nadvlády na jeho místě. A tohoto cíle bylo skutečně dosaženo díky hlouposti a důvěřivosti jedné strany a bezedné zbabělosti strany druhé.

Muniční stávka však nepřinesla konečný úspěch, v nějž se doufalo: totiž vyhladovění fronty po munici. Trvala příliš krátce na to, aby případný nedostatek munice přinesl armádě katastrofu, jak bylo původně plánováno. Morální škody však byly mnohem strašnější!

V první řadě: Proč by armáda bojovala, kdyby si lidé doma nepřáli vítězství? Pro koho se přinášely tyto obrovské oběti a strádání? Měli by vojáci bojovat za vítězství, zatímco domácí fronta stávkuje proti němu?

A za druhé: Jaký vliv měl tento krok na nepřítele?

V zimě 1917-18 se na nebeské klenbě Ententy vznášely temné mraky. Téměř čtyři roky bylo proti německému gigantu podnikáno mnoho výpadů, ale nepodařilo se jim ho srazit k zemi. Odrazil je jednou

rukou, která držela obranný štít, protože druhou rukou musel třímat meč proti dalším nepřátelům na východě a jihu. Nakonec však byli tito nepřátelé přemoženi. Při plnění tohoto úkolu byly prolity řeky krve. Nyní se však meč mohl spojit se štítem na západní frontě. A protože nepřítel dosud nebyl schopen prolomit německou obranu, čelil nyní útoku on sám.

Nepřítel se tváří v tvář německému vítězství bál a třásl.

V Paříži a Londýně následovaly jedna konference za druhou v nekonečném sledu. I nepřátelská propaganda narážela na potíže. Už nebylo tak snadné demonstrovat beznadějnost německého vítězství.

Totéž platilo i vpředu. Drzost jejich pánů náhle polevila. Začala jim docházet znepokojivá pravda. Jejich názor na německého vojáka se změnil. Dříve to byl hlupák určený k porážce. Nyní byl ničitelem jejich ruského spojence. Politika omezení ofenzivy na východě, která byla ve skutečnosti nutností, se nyní jevila jako geniální tah. Tři roky tito Němci bez zjevného úspěchu bušili do ruské fronty. Těmto marným snahám se téměř vysmívali; myslelo se, že ruský obr nakonec zvítězí díky pouhé přesile, zatímco Německo bude vyčerpáno

proléváním tolika krve. A zdálo se, že skutečnost tuto naději potvrzuje.

Od zářijových dnů roku 1914, kdy se poprvé po bitvě u Tannenbergu valily do Německa nekonečné kolony ruských válečných zajatců, se zdálo, že tento proud nikdy neskončí. Jakmile byla jedna armáda poražena a zahnána na útěk, nastoupila na její místo další. Gigantická říše poskytovala carovi nevyčerpatelnou zásobu nových vojáků - a válce nové oběti. Jak dlouho se Německo v tomto závodě udrží? Nepřijde nakonec den, kdy Němci získají své poslední vítězství, a přesto budou ruské armády pochodovat do boje? A co pak? Se vší pravděpodobností by se ruské vítězství nad Německem mohlo opozdit, ale nakonec by nevyhnutelně přišlo.

Nyní bylo všem těmto nadějím konec. Spojenec, Rusko, které na oltář společných zájmů obětovalo nejvíce krve, se ocitl na pokraji svých sil a padl před svým neúprosným nepřítelem. Vojáky Ententy, kteří se předtím opírali o slepou víru, zachvátila hrůza a zděšení. Báli se nadcházejícího jara. Když viděli, že se jim dříve nepodařilo Němce zlomit, když mohli soustředit jen část bojové síly na západní frontě, jak mohli počítat s vítězstvím nyní, když se zdálo, že se celá síla tohoto

úžasného hrdinského státu shromažďuje k útoku na západě?

Stín událostí, které se odehrály v Jižním Tyrolsku, přízrak poražených armád generála Cadorny[60], se odrážel v zachmuřených tvářích vojáků Ententy v mlhavých Flandrech. Víra ve vítězství ustoupila strachu z nadcházející porážky.

Tehdy - za oněch chladných nocí, kdy bylo téměř slyšet kroky německých armád postupujících k velkému útoku a rozhodnutí se očekávalo ve strachu a chvění - se náhle v Německu rozzářilo plamenné rudé světlo, které vyslalo své paprsky do poslední díry po granátu na nepřátelské frontě. Právě ve chvíli, kdy německé divize dostávaly poslední rozkazy k velké ofenzívě, vypukla v Německu generální stávka.

Svět byl nejprve ohromen. Pak se nepřátelská propaganda opět aktivizovala a v jedenáctou hodinu se na toto téma vrhla. Náhle se objevil prostředek, který bylo možné použít k oživení klesajícího sebevědomí spojeneckých vojáků. Pravděpodobnost vítězství byla nyní prezentována jako jistá a úzkostná předtucha

[60] Luigi Cadorna (1850-1928) byl italský generál, který přivedl své vojáky k porážce na frontě u Isonza.

nadcházejících událostí se změnila v odhodlanou důvěru. Pluky čekající na německý útok se nyní mohly inspirovat přesvědčením, že rozhodující událostí ve válce není smělost německého útoku, ale spíše vytrvalost obrany. Ať si Němci vybojují jakákoli vítězství, za dveřmi vlasti stála revoluce, a ne vítězná armáda.

Britské, francouzské a americké noviny začaly toto přesvědčení šířit mezi svými čtenáři, zatímco prozíravá propagandistická kampaň posilovala morálku vojáků na frontě.

„Německo čelí revoluci! Vítězství spojenců je nevyhnutelné!“ To byl ten nejlepší lék, který měl znovu postavit na nohy potácející se Frantíky a Tomíky. Naše pušky a kulomety teď mohly znovu zahájit palbu; ale místo aby vyvolaly panický ústup, setkaly se s odhodlaným odporem.

To byl důsledek muniční stávky. Posílil víru nepřítele ve vítězství a zmírnil ochromující pocit beznaděje na frontě. V důsledku toho stál úder životy tisíců německých vojáků. A podlí strůjci této podlé stávky byli kandidáty na nejvyšší veřejné funkce v revolučním Německu.

Zpočátku se zřejmě podařilo překonat ohlas těchto událostí na německé vojáky. Na straně nepřítele však měly trvalý účinek. Odpor ztratil veškerý charakter armády bojující za ztracenou věc a na jeho místo nastoupilo chmurné odhodlání probojovat se k vítězství.

Podle nejlepšího úsudku by nyní bylo vítězství zajištěno, kdyby západní fronta vydržela odolávat německému útoku jen několik měsíců. Spojenecké parlamenty si uvědomily možnosti lepší budoucnosti a odhlasovaly obrovské částky na pokračující propagandu, která měla rozvrátit Německo.

Měl jsem to štěstí, že jsem bojoval v prvních dvou ofenzívách a v poslední.

Byly to nejúžasnější zážitky v mém životě - úžasné, protože nyní naposledy boj ztratil obranný charakter a stal se útočným, stejně jako v roce 1914. Z německých příkopů a zákopů se ozval úlevný povzdech, když konečně po třech letech vytrvalosti v tom pekle přišel den odplaty. Opět se ozval chlípný jásot vítězných praporů, které na prapory zasvěcené vítězství zavěšovaly poslední koruny nesmrtelného vavřínu. Znovu se nad nekonečnými kolonami pochodujících vojsk vznesly k

nebi tóny vlasteneckých písní a Pán se naposledy usmál na své nevděčné děti.

Uprostřed léta 1918 se nad frontou vznášel pocit dusné tísně. Doma se hádali. O čem? Mezi různými jednotkami na frontě jsme toho slyšeli hodně: že válka je teď beznadějná záležitost; že na vítězství mohou pomýšlet jen blázni; že to není národ, ale kapitalisté a monarchie, kdo má zájem na pokračování. Takové myšlenky přicházely z domova a diskutovaly se na frontě.

Zpočátku byla reakce jen velmi slabá. Jaký význam pro nás mělo všeobecné volební právo? Proto jsme bojovali čtyři roky? Byla to podlá loupež, takto ukrást z hrobů našich hrdinů ideály, za které padli. Nebylo to kvůli heslu „Ať žije všeobecné volební právo“, které naše vojáky ve Flandrech postavilo před jistou smrt, ale kvůli výkřiku „Deutschland uber alles, uber alles in der Welt“ - což je malý, ale nikoli nepodstatný rozdíl. A většina z těch, kteří pro toto volební právo křičeli, chyběla, když mělo dojít na boj za něj. Fronta byla pro tuto politickou chátru neznámá. V těch dnech bylo možné vidět jen malý zlomek těchto parlamentních pánů tam, kde se shromažďovali poctiví Němci.

Staří vojáci, kteří bojovali na frontě, neměli tyto nové válečné cíle pánů Eberta, Scheidemanna, Bartha, Liebknechta a dalších příliš v lásce.[61] Nemohli jsme pochopit, proč si najednou ti lenoši udělují veškerou výkonnou moc, aniž by brali ohled na armádu.

Od samého začátku jsem měl své vlastní, vyhraněné názory. Nenáviděl jsem celou tu bandu mizerných stranických politiků, kteří zradili národ. Už dávno jsem si uvědomil, že národní zájmy hrají u této bezúhonné party jen velmi malou roli a že to, co se u nich počítá, je možnost naplnit si vlastní prázdné kapsy. Můj názor byl, že tito lidé si důkladně zaslouží oběšení, protože byli ochotni obětovat mír a dopustit porážku Německa, jen aby posloužili svým vlastním cílům. Brát ohled na jejich přání by znamenalo obětovat zájmy pracujících tříd ve

[61] Friedrich Ebert (1871-1925) byl vůdce německých sociálních demokratů a první německý prezident po první světové válce. Philipp Scheidemann (1865-1939) byl v roce 1919 poválečným německým kancléřem a vystřídal Eberta. Emil Barth (1879-1941) byl klíčovou postavou listopadové revoluce v roce 1918. Karl Liebknecht (1871-1919) byl rovněž ústřední postavou revoluce; krátce poté byl spolu s židovskou socialistkou Rosou Luxemburgovou zabit. Liebknecht byl poloviční Žid, ostatní byli Němci.

prospěch bandy zlodějů. Tato přání mohla být splněna pouze obětováním Německa.

Takový názor stále zastávala i většina armády. Ale posily, které přicházely z domova, byly rychle horší a horší - natolik, že jejich příchod byl spíše zdrojem slabosti než síly. Zejména mladí rekruti byli většinou k ničemu. Někdy bylo těžké uvěřit, že jsou to synové téhož národa, který posílal svou mládež do bojů o Ypres.

V srpnu a září příznaky morálního úpadku rychle narůstaly, ačkoli nepřátelská ofenziva se vůbec nedala srovnávat s hrůzou našich dřívějších obranných bojů. Naproti tomu bitvy na Sommě a ve Flandrech byly mnohem strašnější.

Koncem září moje divize potřetí obsadila pozice, které jsme kdysi jako mladí dobrovolníci vzali útokem.

Jaká vzpomínka!

Zde jsme v říjnu a listopadu 1914 prožili křest ohněm. S horoucí láskou k vlasti v srdci a s písní na rtech se náš mladý pluk vydal do akce, jako by šel na tancovačku. Nejcennější krev jsme zde dávali dobrovolně ve víře, že je prolévána na ochranu svobody a nezávislosti otčiny.

V červenci 1917 jsme podruhé vkročili na půdu, kterou jsme považovali za posvátnou. Leželi tu naši nejlepší kamarádi, někteří z nich jen o málo víc než chlapci - vojáci, kteří se s rozzářenýma očima vrhli na smrt za jedinou pravou otčinu.

Ti starší z nás, kteří byli u pluku od začátku, byli hluboce dojati, když jsme stáli na tomto posvátném místě, kde jsme přísahali „věrnost a povinnost až do smrti“.

Před třemi lety se pluk zmocnil tohoto postavení útokem; nyní byl povolán k jeho obraně ve vyčerpávajícím boji.

Za dělostřeleckého bombardování, které trvalo tři týdny, se Angličané připravovali na svou velkou ofenzívu ve Flandrech. Tam jako by duchové mrtvých znovu ožili. Pluk se zahrabal do bahna, držel se v dírách po střelách a kráterech, neochaboval ani nezaváhal. Naše počty se neustále zmenšovaly, až nakonec 31. července 1917 Britové zahájili útok.

Začátkem srpna se nám ulevilo.

Pluk se zmenšil na několik rot, které se potácely zpátky, obalené blátem, spíš jako duchové než lidé. Kromě několika set metrů ostřelovaných děr byla smrt jedinou odměnou, kterou Angličané získali.

Nyní, na podzim 1918, jsme stáli potřetí na území, které jsme dobyli v roce 1914. Vesnice Comines, která nám dříve sloužila jako základna, se nyní nacházela v bojové zóně. Ačkoli se na okolním bojišti změnilo jen málo, muži se změnili. Nyní se bavili o „politice“. Jako všude jinde, i tady působil jed z domova. Mladí rekruti mu zcela podlehli - přišli přímo z domova.

V noci z 13. na 14. října zahájili Britové útok plynem na frontě jižně od Ypres. Použili hořčičný plyn, jehož účinek nám byl, alespoň z osobní zkušenosti, neznámý. Já jsem ho měl zažít ještě téže noci. Na kopci jižně od Wervicku jsme byli večer 13. října několik hodin vystaveni silnému bombardování plynovými bombami, které s větší či menší intenzitou pokračovalo po celou noc. Kolem půlnoci byla řada z nás vyřazena z boje - někteří navždy. K ránu jsem také začal pociťovat bolesti. S každou čtvrthodinou se stupňovala a kolem sedmé hodiny mě pálily oči, když jsem se potácel zpět a předával poslední depeši, kterou jsem v této válce nesl.

O několik hodin později jsem měl oči jako žhavé uhlíky a všude kolem mě byla tma.

Poslali mě do nemocnice v Pasewalku v Pomořanech a tam jsem to musel zažít - revoluci!

Dlouho bylo ve vzduchu cosi nedefinovatelného a odpudivého. Lidé říkali, že se během několika příštích týdnů určitě něco stane, i když jsem si nedokázal představit, co to znamená. Nejdřív mě napadla stávka, podobná té, která proběhla na jaře. Z námořnictva, které prý bylo v kvasu, neustále přicházely nepříznivé zvěsti. Zdálo se však, že jde o smyšlený výplod několika ojedinělých nespokojenců. V nemocnici všichni mluvili o konci války a doufali, že to není daleko, ale nikdo s ničím bezprostředně nepočítal. Nebyl jsem schopen číst noviny.

V listopadu se všeobecné napětí zvýšilo.

Jednoho dne se na nás náhle a bez varování sesypala katastrofa. Námořníci přijeli na nákladních autech a vyhlásili revoluci. Několik židovských mladíků bylo „vůdci“ v tomto boji za „svobodu, krásu a důstojnost“ našeho národního bytí. Ani jeden z nich se nedočkal aktivní služby na frontě. Prostřednictvím takzvané „nemocnice pro pohlavní choroby“ byli tito tři orientálci posláni zpět domů. Nyní se jejich červené hadry vztyčovaly zde.[62]

[62] Není jasné, o kterých „několika“ nebo „třech“ Židech Hitler mluví. Mnoho Židů bylo aktivních v německém povstání, stejně jako v jiných revolucích v celé tehdejší Evropě. Mezi židovskými

Po několika dnech jsem se začal cítit o něco lépe. Pálení v očních důlcích se zmírnilo. Postupně jsem byl schopen rozeznat hrubé obrysy svého nejbližšího okolí. A dovolil jsem si doufat, že se mi zrak vrátí alespoň natolik, abych se později mohl věnovat nějakému povolání. Nepřicházelo však v úvahu, že bych mohl ještě někdy kreslit. V každém případě jsem byl na cestě k uzdravení, když přišla ta obludná hodina.

Nejdřív mě napadlo, že tohle vypuknutí velezrady je jen místní záležitost. Snažil jsem se toto přesvědčení podpořit mezi svými druhy. Moji přátelé z bavorské nemocnice na to reagovali obzvlášť citlivě. Jejich nálada byla všechno jiné než „revoluční“. Nedovedl jsem si představit, že by toto šílenství propuklo v Mnichově; loajalita k rodu Wittelsbachů byla přece jen silnější než zvůle několika Židů. A tak jsem si nemohl pomoci a věřil

---

vůdci sociálních demokratů vynikali Otto Landesberg, Eduard Bernstein a Rudolf Hilferding. Hlavním agitátorem však byla Nezávislá sociálně demokratická strana (USPD), kterou ovládali Židé: Kurt Eisner, Rosa Luxemburgová, Hugo Haase, Karl Liebknecht (poloviční Žid), Leo Jogiches, Karl Radek, Alexander Parvus, Ernst Toller, Gustav Landauer a Erich Muehsam. Podrobný popis židovské role v revoluci viz Dalton, „The Jewish hand in the world wars” (2013, 2014).

jsem, že se jedná pouze o lokální vzpouru námořnictva, která bude v nejbližších dnech potlačena.

S dalšími několika dny přišla nejstrašnější informace mého života. Zvěsti byly čím dál vytrvalejší. To, co jsem považoval za místní záležitost, byla ve skutečnosti všeobecná revoluce. Kromě toho přicházely hanebné zprávy z fronty. Chtěli kapitulovat. Bylo něco takového možné?

10. listopadu pronesl místní pastor v nemocnici krátký proslov; nyní jsme se dozvěděli celý příběh.

Když jsem poslouchal proslov, byl jsem nesmírně rozrušen. Zdálo se, že se ctihodný starý pán třese, když nám oznamoval, že rod Hohenzollernů už nebude nosit císařskou korunu. Z otčiny se stala „republika“ a my bychom se měli modlit k Všemohoucímu, aby nám v novém uspořádání věcí udělil své požehnání a neopustil náš národ v nadcházejících dnech. Při přednášení svého projevu se nezmohl na víc než na stručné vyjádření uznání královskému domu, jeho zásluhám o Pomořansko, Prusko, ba o celou německou otčinu, a - tu se rozplakal. Na lidi v tom malém sále padl pocit hlubokého zděšení a myslím, že v davu nezůstalo jediné oko suché.

Pokud jde o mě, úplně jsem se zhroutil, když se starý pán pokusil pokračovat ve svém vyprávění a oznámil nám, že nyní musíme tuto dlouhou válku ukončit. Válka je prohraná, řekl, a my jsme vydáni na milost a nemilost vítězi. Otčina bude muset v budoucnu nést těžká břemena. Měli jsme přijmout podmínky příměří a věřit ve velkorysost našich bývalých nepřátel. Nebylo možné, abych zůstal a dál poslouchal.

Obklopila mě temnota, když jsem se potácel a klopýtal zpět do svého oddělení a zabořil bolavou hlavu do přikrývek a polštáře.

Neplakal jsem ode dne, kdy jsem stál u matčina hrobu. Kdykoli se mnou osud v mládí krutě zacházel, můj odhodlaný duch sílil. Během všech těch dlouhých válečných let, kdy si smrt vyžádala mnoho přátel a kamarádů, by bylo téměř hříchem pronést slovo stížnosti - zemřeli za Německo! A nakonec, v posledních dnech toho titánského boje, když mě obklopily vlny jedovatého plynu a začaly mi pronikat do očí a znervózňovala mě představa, že nadobro oslepnu, volal hlas mého svědomí: „Ubožáku, opovažuješ se začít výt, když jsou tu tisíce jiných, jejichž osud je stokrát horší než tvůj?“ A tak jsem mlčky přijal své neštěstí, protože jsem si uvědomoval, že

se nedá nic jiného dělat a že mé osobní utrpení není nic ve srovnání s neštěstím otčiny.

Všechno tedy bylo marné. Marné byly všechny oběti a strádání, marný byl hlad a žízeň po nekonečné měsíce, marné byly ty hodiny, kdy jsme se drželi svých pozic, i když nás svíral smrtelný strach, a marná byla smrt dvou milionů lidí. Těch statisíců, kteří vyrazili se srdcem plným víry ve svou otčinu a nikdy se nevrátili - neměly by se nyní otevřít jejich hroby, aby se duchové těchto hrdinů potřísněných blátem a krví mohli vrátit domů a pomstít se těm, kteří tak podle zradili největší oběť, jakou může člověk pro svou vlast přinést? Kvůli tomu snad vojáci v srpnu a září 1914 umírali? Za to, že dobrovolnické pluky následovaly staré kamarády na podzim téhož roku? Kvůli tomu se ti sedmnáctiletí chlapci propadli do země ve Flandrech? Měla snad právě takový smysl oběť, kterou německé matky přinesly své otčině, když se s těžkým srdcem loučily se svými syny, kteří se už nikdy nevrátili? Stalo se to všechno proto, aby banda podlých zločinců mohla vztáhnout ruku na otčinu?

Proto se německý voják prodíral dusným vedrem a oslepující sněhovou bouří, snášel hlad, žízeň a zimu, unavený bezesnými nocemi a nekonečnými pochody? Bylo to proto, že přežil peklo dělostřeleckého

bombardování, lapal po dechu a dusil se při plynových útocích, neochaboval ani nepolevoval, ale stále myslel na svou povinnost bránit otčinu před nepřítelem?

Tito hrdinové si jistě zasloužili náhrobní kámen: „Poutníku, až přijdeš do Německa, řekni těm doma, že tu ležíme, věrni otčině a věrni své povinnosti.“[63]

A doma?

Ale - byla to jediná oběť, kterou jsme měli vzít v úvahu? Bylo snad někdejší Německo méně hodnotné? Nedlužilo jistou povinnost svým vlastním dějinám? Byli jsme ještě hodni podílet se na slávě minulosti? Jak bychom mohli tento čin ospravedlnit před budoucími generacemi?

Opovrženíhodní a zdegenerovaní zločinci!

Čím víc jsem se snažil si tuto zrůdnou událost ujasnit, tím víc mě pálila hlava vztekem a hanbou. Co byla bolest v mých očích ve srovnání s touto tragédií?

Následující dny bylo strašné snášet a noci byly ještě horší. Věděl jsem, že je vše ztraceno. Jen blázni, lháři nebo zločinci mohli spoléhat na milosrdenství nepřítele.

---

[63] Variace Hérodotova rčení, které připomíná vzkaz vyrytý do kamene řeckými obránci Thermopyl. Viz Hérodotovy Dějiny.

Během těch nocí rostla moje nenávist - nenávist k původcům tohoto zločinu.

V následujících dnech mi byl jasný můj vlastní osud. Musel jsem se smát při pomyšlení na svou osobní budoucnost, která mi ještě nedávno dělala tolik starostí. Nebylo směšné stavět něco na takových základech? Nakonec mi bylo jasné, že došlo k nevyhnutelnému, čehož jsem se dlouho obával, ačkoli jsem neměl to srdce tomu uvěřit.

Císař Vilém II. byl prvním německým císařem, který nabídl marxistickým vůdcům přátelskou ruku, aniž by tušil, že jsou to darebáci beze cti. Zatímco oni drželi císařskou ruku ve své, druhá ruka už sahala po dýce.

S Židy se nelze dohodnout, ale pouze tvrdě „buď - anebo“.

Tehdy jsem se rozhodl věnovat se politice.

8. kapitola

Počátek mé politické činnosti

Koncem listopadu 1918 jsem se vrátil do Mnichova. Odešel jsem k náhradnímu praporu svého pluku, který byl nyní v rukou „vojenské rady“. Celá jejich správa mi byla dost odporná, a tak jsem se rozhodl ji co nejdříve opustit. Se svým věrným válečným druhem Ernstem Schmiedtem jsem odjel do Traunsteinu a zůstal tam až do rozbití tábora.

V březnu 1919 jsme byli opět v Mnichově.

Situace tam byla neudržitelná, další rozšíření revoluce bylo nevyhnutelné. Eisnerova smrt[64] tento vývoj jen urychlila a nakonec vedla k diktatuře rad - nebo lépe řečeno k židovské hegemonii. Ta se ukázala jako přechodná, ale byla původním cílem těch, kdo revoluci podnítili.

V té době se mi v hlavě zrodil nespočet plánů. Celé dny jsem přemýšlel o tom, co by se dalo udělat. Bohužel

[64] Kurt Eisner (1867-1919) byl přední židovský revolucionář v Bavorsku. Koncem roku 1918 se dočasně ujal moci, ale v únoru 1919 byl zabit německými vojáky, kteří znovu získali kontrolu nad regionem.

každý projekt ustoupil před tvrdým faktem, že jsem byl zcela neznámý, a neměl jsem tedy ani minimální předpoklady pro účinnou akci. Později vysvětlím důvody, proč jsem nevstoupil do žádné z existujících stran.

Když se v Mnichově rozběhla nová revoluce rad, moje aktivity začaly vyvolávat hněv Ústřední rady. Časně ráno 27. dubna 1919 jsem měl být zatčen. Tři chlapíci, kteří si pro mě přišli, však neměli odvahu postavit se mé pušce a stáhli se, jen co dorazili.

Několik dní po osvobození Mnichova jsem dostal příkaz dostavit se před vyšetřovací komisi, která byla zřízena u 2. pěšího pluku za účelem sledování revolučních aktivit.

To byla moje první více či méně čistě politická činnost.

O několik týdnů později jsem dostal rozkaz zúčastnit se „kurzu“, který se pořádal pro příslušníky armády. Tento kurz měl naučit určité základní občanské zásady. Pro mě byla výhoda této organizace v tom, že jsem měl možnost setkat se s podobně smýšlejícími spolubojovníky, s nimiž jsem mohl diskutovat o aktuální situaci. Všichni jsme byli víceméně pevně přesvědčeni, že

Německo nemohou před hrozící katastrofou zachránit ti, kteří se podíleli na listopadové zradě - tedy Centrum a sociální demokraté. Také takzvaná buržoazně národní skupina nemohla napravit napáchané škody, i kdyby měla sebelepší úmysly. Chyběla jim řada předpokladů, bez nichž by takový úkol nikdy nemohl být úspěšný. Následující léta ospravedlnila názory, které jsme tehdy zastávali.

V našem úzkém kruhu jsme diskutovali o projektu založení nové strany. Hlavní myšlenky, které jsme tehdy navrhovali, byly stejné jako ty, které byly později realizovány při založení Německé strany práce. Název nového hnutí, které mělo být založeno, měl být takový, aby sám o sobě oslovil masy. Veškeré naše úsilí by bylo marné a zbytečné, kdyby tato podmínka chyběla. A to byl jeden z důvodů, proč jsme zvolili název „Sociálně revoluční strana“; sociální principy naší nové organizace byly skutečně revoluční.

Zásadnějším důvodem však bylo následující: Pozornost, kterou jsem v dřívějších letech věnoval ekonomickým problémům, se víceméně omezovala na úvahy vyplývající přímo ze sociálních problémů. Později se tento pohled rozšířil, když jsem začal studovat německou alianční politiku. Tato politika byla do značné

míry výsledkem chybného hodnocení hospodářské situace spolu se zmatenou představou o tom, na jakém základě lze zajistit budoucí obživu německého národa. Všechny tyto představy vycházely ze zásady, že kapitál je výhradně produktem práce, a že tedy stejně jako práce podléhá všem faktorům, které mohou omezovat nebo podporovat lidskou činnost. Z národního hlediska tedy význam kapitálu závisel na velikosti, svobodě a moci státu, a tedy i národa. Navíc právě tato závislost sama o sobě vede kapitál k tomu, aby z pudu sebezáchovy a v zájmu vlastního rozvoje prosazoval zájmy státu a národa. Tato závislost kapitálu na nezávislém státu by tedy nutila kapitál podporovat svobodu, moc, sílu a další prvky národa.

Na těchto principech by byl postoj státu ke kapitálu poměrně jednoduchý a jasný. Jeho jediným cílem by bylo zajistit, aby kapitál zůstal podřízen státu a nepřisvojil si právo ovládat národní zájmy. Jeho činnost by tak byla vázána následujícími dvěma limity: na jedné straně zajistit životaschopné a nezávislé národní hospodářství a na druhé straně chránit sociální práva pracujících.

Dříve jsem si jasně neuvědomoval rozdíl mezi kapitálem, který je čistě produktem tvůrčí práce, a kapitálem, který je výhradně výsledkem finanční

spekulace. Zde jsem potřeboval inspiraci, která by mou mysl přivedla k přemýšlení tímto směrem; ale tento impuls se neobjevil.

Potřebná inspirace nyní přišla od jednoho z mužů, kteří přednášeli v kurzu, o němž jsem se již zmínil. Byl to Gottfried Feder.[65]

Poprvé v životě jsem slyšel diskusi o principech mezinárodního burzovního a úvěrového kapitálu.

Po vyslechnutí Federovy první přednášky mě okamžitě napadlo, že jsem nyní našel jeden z nejpodstatnějších předpokladů pro založení nové strany.

Podle mého názoru spočívala Federova zásluha v tom, že nemilosrdně brutálním způsobem popsal dvojí charakter kapitálu, který se podílí na burzovních a úvěrových transakcích, a odhalil skutečnost, že tento kapitál je vždy závislý na placení úroků. V zásadních otázkách byla jeho tvrzení natolik plná zdravého rozumu,

---

[65] Feder (1883-1941) byl vystudovaný ekonom a jeden z hlavních zakladatelů nacionálněsocialistické strany. Když se Hitler v roce 1933 dostal k moci, vstoupil Feder do vlády a rychle se vypracoval na říšského komisaře. V roce 1935 se však z politiky stáhl a dal přednost univerzitní profesuře v Berlíně. Tam zůstal až do své smrti v roce 1941, kdy mu bylo 58 let.

že jeho kritici nepopírali jejich teoretickou správnost, ale pouze to, zda by bylo možné tyto myšlenky uvést do praxe. Mně to připadalo jako nejsilnější stránka Federova učení, ačkoli jiní ji považovali za slabinu.

Úkolem teoretika není vysvětlovat různé způsoby, jak lze něco uvést do praxe. Jeho úkolem je zabývat se problémem jako takovým; musí hledět spíše na cíl než na prostředky. Důležitou otázkou je, zda je myšlenka v zásadě správná, nikoli to, zda ji lze uskutečnit. Když se člověk, jehož úkolem je stanovit zásady nějakého programu nebo politiky, začne místo absolutní pravdy zabývat takzvanou „užitečností“ nebo „skutečností“, přestane být jeho práce vůdčí hvězdou pro ty, kdo hledají osvícení. Stane se pouhým receptem pro každodenní život. Teoretik musí uvažovat pouze o cíli; politik pak musí usilovat o jeho naplnění. Myšlení prvního z nich bude tedy určováno věčnými pravdami, zatímco činnost druhého se musí vždy řídit praktickou realitou okamžiku.

Velikost jednoho bude záviset na absolutní pravdivosti jeho myšlenky, zatímco velikost druhého bude záviset na tom, zda správně odhadne dané skutečnosti a jejich výhodnou aplikaci. V tomto smyslu je teoretický cíl jeho vůdčí hvězdou. Zkouškou velikosti

politika je úspěch jeho plánů a podniků - jinými slovy jeho schopnost dosáhnout svého cíle. Naopak teoretikova konečného cíle nelze nikdy dosáhnout; lidské myšlení může uchopit pravdy a představit si cíle, které vidí s křišťálovou jasností, i když tyto cíle nemohou být nikdy zcela naplněny, protože lidská přirozenost je slabá a nedokonalá. Čím je myšlenka v abstraktní rovině správnější, a tedy i mocnější, tím menší je šance na její uvedení do praxe - alespoň pokud to závisí na člověku. Význam teoretika nezávisí na praktickém úspěchu jeho plánů, ale spíše na jejich absolutní pravdivosti a vlivu, který mají na pokrok lidstva.

Kdyby tomu bylo jinak, zakladatelé náboženství by nikdy nemohli být považováni za největší lidi, kteří kdy žili, protože jejich morální cíle by nikdy nebyly zcela nebo alespoň částečně uskutečněny v praxi. Ani Náboženství lásky[66] není ve skutečnosti ničím víc než slabým odrazem vůle svého vzneseného zakladatele. Jeho význam však spočívá v orientaci, kterou se pokusilo dát lidské civilizaci, etice a morálce.

Tento obrovský rozdíl mezi funkcí teoretika a politika je důvodem, proč se jen zřídkakdy najde

[66] Tedy křesťanství.

potřebná kvalifikace pro obě funkce u téže osoby. To platí zejména pro takzvaného „úspěšného“ politika menšího typu, jehož činnost je skutečně sotva něčím víc než praktikováním „umění možného“, jak politiku obecně skromně definoval Bismarck. Pokud se takový politik rozhodně vyhýbá velkým myšlenkám, bude jeho úspěch o to snazší; a bude rychlejší a hmatatelnější. Právě z tohoto důvodu je však takový úspěch odsouzen k marnosti a někdy nepřežije ani smrt svého autora. Obecně řečeno, práce politiků je pro následující generace bezvýznamná, protože jejich dočasný úspěch je založen na účelnosti vyhnout se všem skutečně velkým a hlubokým problémům a myšlenkám - právě těm, které by byly pro budoucí generace cenné.

Prosazovat ideály, které budou mít hodnotu a význam i v budoucnosti, není obecně příliš výnosné. Ten, kdo se takovým směrem vydá, se jen velmi zřídka setká s pochopením mas, pro které je pivo a mléko přesvědčivějším ukazatelem politických hodnot než prozíravé plány do budoucna - které se realizují až mnohem později a jejichž přínosy sklízí až potomci.

Z důvodu jisté ješitnosti - která je vždy příbuzná hlouposti - se obecný běh politiků vždy vyhne těm plánům do budoucna, které je velmi obtížné uvést do

praxe. A toto vyhýbání budou praktikovat proto, aby neztratili okamžitou přízeň davu. Úspěch a význam takových politiků patří výhradně přítomnosti; pro budoucnost nebudou mít žádný význam. To však neznepokojuje malomyslné lidi, kteří se zcela spokojí s momentálními výsledky.

Postavení teoretika je zcela jiné. Význam jeho práce je třeba vždy posuzovat z hlediska budoucnosti. Často bývá označován jako světu cizí neboli nepozemský. Zatímco umění politika je uměním možného, teoretik patří k těm, o nichž se říká, že se líbí bohům, jen proto, že požadují nemožné. Takoví lidé se vždy budou muset zříci současné slávy; jsou-li však jejich myšlenky nesmrtelné, potomstvo jim poskytne svou odměnu.

Během dlouhého období lidského vývoje se občas může stát, že politik a teoretik splynou v jedno. Čím těsnější je toto spojení, tím větším překážkám bude muset činnost politika čelit. Takový člověk nepracuje za účelem uspokojení požadavků, které jsou zřejmé každému kupci, ale sahá k cílům, které mohou pochopit jen nemnozí. Jeho život je tak rozpolcen nenávistí a láskou. Protest jeho současníků, kteří mu nerozumějí, je v rozporu s uznáním potomků, pro něž také pracuje.

Čím větší práci člověk vykoná pro budoucnost, tím méně ho současníci ocení. Jeho boj bude o to těžší a jeho úspěch vzácnější. Pokud se v průběhu staletí objeví takový člověk, který je obdařen úspěchem, pak ke konci svých dnů může mít slabou vidinu své budoucí slávy. Ale takoví velcí muži jsou jen maratónskými běžci dějin. Vavříny současné slávy jsou jen pro čelo umírajícího hrdiny.

Velcí bojovníci jsou ti, kteří bojují za své myšlenky a ideály, přestože se jim nedostává uznání od současníků. Jsou to muži, jejichž památka bude zapsána v srdcích budoucích generací. Skoro se zdá, jako by každý člověk cítil povinnost odčinit křivdy spáchané na těchto velkých mužích. Jejich životy a dílo jsou pak studovány s obdivnou vděčností a dojetím. Zvláště v temných dnech utrpení mají takoví muži moc léčit zlomená srdce a povznášet zoufalé duše.

Do této skupiny patří nejen skutečně velcí státníci, ale i všichni velcí reformátoři. Vedle Fridricha Velikého to byli například Martin Luther nebo Richard Wagner.

Když jsem slyšel první přednášku Gottfrieda Federa o „zlomení úrokového otroctví“, ihned jsem pochopil, že se zde jedná o pravdu, která má pro budoucnost

německého národa transcendentální význam. Absolutní oddělení burzovního kapitálu od národního hospodářství by umožnilo postavit se proti internacionalizaci německého hospodářství, aniž by se zároveň útočilo na kapitál jako takový. Tím by byly ohroženy základy naší národní nezávislosti. Jasně jsem viděl, co se v Německu vyvíjí, a tehdy jsem si uvědomil, že nejtěžší bitva, kterou budeme muset vybojovat, nebude proti nepřátelským národům, ale proti mezinárodnímu kapitálu. Ve Federově projevu jsem našel účinný mobilizační pokřik pro náš zatvrzelý boj.

Boj proti mezinárodnímu finančnímu a úvěrovému kapitálu se stal jedním z nejdůležitějších bodů programu boje německého národa za hospodářskou nezávislost a svobodu.

Pokud jde o námitky vznesené takzvanými praktickými lidmi, musí stačit následující odpověď: Všechny obavy z hrozných hospodářských důsledků, které by následovaly po zrušení otroctví úrokového kapitálu, jsou zbytečné. Především se ukázalo, že dosud uplatňované hospodářské zásady jsou pro zájmy německého národa téměř osudné. Tato situace připomíná podobné rady, které kdysi dávali odborníci v dřívějších dobách - například bavorská lékařská fakulta v otázce

zavedení železnic. Žádná z obav, které tento vznešený sbor odborníků vyslovil, se nenaplnila. Ti, kdo cestovali ve vagonech nového „parního koně“, nedostali závrať. Ti, kteří se na ně dívali, neonemocněli. A prkenné ploty, které byly postaveny, aby nový vynález skryly, byly nakonec odstraněny. Pro potomky se zachovaly pouze ty ohrady, které zakrývaly výhled takzvaným „odborníkům“.

Na druhém místě je třeba uvést následující: Každá myšlenka může být zdrojem nebezpečí, pokud je považována za cíl sám o sobě, zatímco ve skutečnosti je pouze prostředkem k dosažení cíle. Pro mě a všechny skutečné nacionální socialisty existuje jen jedna doktrína: Národ a otčina.

Musíme bojovat, abychom zajistili existenci a reprodukci naší rasy a národa, obživu našich dětí, čistotu naší krve a svobodu a nezávislost otčiny. Jen tak může náš národ splnit poslání, které mu uložil Stvořitel univerza.

Těmto cílům musí sloužit všechny ideje a ideály, veškeré učení a veškeré vědění. Vše je třeba zkoumat z tohoto hlediska a obrátit k praktickému využití, jinak to zavrhnout. Teorie se tak nikdy nemůže stát pouhou mrtvou doktrínou, protože vše musí sloužit životu.

Tak se stalo, že mě závěry Gottfrieda Federa přiměly k zásadnímu studiu otázky, s níž jsem se dříve příliš neseznámil.

Začal jsem znovu studovat, a tak jsem skutečně pochopil podstatu a smysl životního díla Žida Karla Marxe. Jeho Kapitál[67] se mi nyní poprvé stal srozumitelným. Nyní jsem přesně pochopil boj sociálních demokratů proti národní ekonomice - boj, který měl připravit půdu pro hegemonii skutečného mezinárodního a burzovního kapitálu.

I v jiném směru měl pro mě tento průběh přednášek důležité důsledky.

Jednoho dne jsem požádal o slovo. Jiný účastník se cítil povinen lámat kopí za Židy a pustil se do jejich dlouhé obhajoby. To vzbudilo můj odpor. Drtivá většina podpořila mé názory. Důsledkem toho všeho bylo, že jsem byl o několik dní později přidělen k pluku, který byl tehdy umístěn v Mnichově, a dostal jsem tam místo takzvaného „výchovného důstojníka“.

[67] Marxova kniha Das Kapital („Kapitál“) byla původně vydána v roce 1867.

V té době byla disciplína vojáků poměrně slabá. Stále ještě trpěla následky období, kdy vládly vojenské rady. Jen postupně a opatrně se podařilo nahradit „dobrovolnou poslušnost“ - roztomilé pojmenování, které mu dal režim prasečího chlívku Kurta Eisnera - duchem vojenské kázně a podřízenosti. Vojáky bylo třeba naučit myslet a cítit nacionálně a vlastenecky. V těchto dvou směrech spočívala moje budoucí linie činnosti.

Svou práci jsem začal s největším nadšením a láskou. Zde se mi naskytla příležitost promluvit před poměrně velkým publikem. Nyní jsem si mohl potvrdit to, co jsem předtím pouze cítil: že umím „mluvit“. Můj hlas se natolik zlepšil, že mi bylo zřetelně rozumět ve všech částech malého oddílového sálu.

Žádný úkol pro mě nemohl být příjemnější než tento. Nyní, před propuštěním, jsem mohl prokázat užitečnou službu instituci, která mi byla nekonečně drahá: armádě.

Nyní mohu říci, že mé rozhovory byly úspěšné. Během svých přednášek jsem přivedl stovky, ba tisíce krajanů zpět ke svému národu a otčině. Tyto vojáky jsem „znárodnil“, a tím jsem pomohl obnovit všeobecnou kázeň.

I zde jsem se seznámil s několika stejně smýšlejícími kamarády, kteří později tvořili jádro nového hnutí.

9. kapitola

Německá strana práce

Jednoho dne jsem dostal od svých nadřízených příkaz, abych prošetřil povahu jednoho zjevně politického sdružení. Říkalo si „Německá strana práce“[68] a brzy se mělo konat shromáždění, na kterém měl promluvit Gottfried Feder. Dostal jsem příkaz, abych se této schůze zúčastnil a podal o ní zprávu.

Zvědavost armádních orgánů vůči politickým stranám lze velmi dobře pochopit. Revoluce dala vojákům právo aktivně se podílet na politice a byli to zejména ti s nejmenšími zkušenostmi, kteří tohoto práva maximálně využívali. Když však byly strany Centrum a sociální demokracie nuceny uznat, že se sympatie vojáků odvrátily od revolučních stran a přiklonily se k národnímu hnutí a obrození, cítily se povinny odejmout armádě volební právo a zakázat jí veškerou politickou činnost.

[68] Deutsche Arbeiterpartei (DAP). Ta byla předchůdcem nacionálněsocialistické DAP neboli NSDAP. Pro její odpůrce to byla „nacistická“ strana.

Skutečnost, že Centrum a marxismus přijaly tuto politiku, byla poučná, protože kdyby takto neomezily „občanská práva“ - jak po revoluci nazývaly politická práva vojáků -, „listopadový stát“ by byl během několika let svržen, a tak by se potupa a hanba národa neprodlužovala. V té době byli vojáci na pokraji zbavení národa krvežíznivců a přisluhovačů, kteří v naší zemi sloužili věci Ententy. Ale skutečnost, že takzvané „národní“ strany nadšeně hlasovaly pro doktrinářskou politiku listopadových zločinců, také přispěla k tomu, že armáda se stala neúčinným nástrojem národní obnovy; znovu se tak ukázalo, kam mohou lidi dovést čistě doktrinářské myšlenky přijímané těmito nejnaivnějšími lidmi.

Buržoazní střední vrstvy se staly natolik senilními, že upřímně věřily, že se armáda může opět stát tím, čím byla dříve, totiž oporou německé moci. Centrum a marxismus měly v úmyslu pouze vytáhnout jedovatý tesák nacionalismu, bez něhož musí armáda vždy zůstat jen policejní složkou a nikdy nemůže být vojenskou organizací schopnou bojovat proti nepříteli. Tuto pravdu dostatečně prokázaly následující události.

Nebo se snad naši „národní politici“ domnívali, že vývoj naší armády může být jiný než národní? To by bylo

možné a dalo by se to vysvětlit tím, že za války nebyli vojáky, ale mluvčími, jinými slovy poslanci. Jako takoví neměli nejmenší ponětí o tom, co je v srdcích těch mužů, kteří si pamatovali velikost vlastní minulosti a to, že kdysi byli nejlepšími vojáky na světě.

Rozhodl jsem se zúčastnit schůze této strany, která mi byla dosud zcela neznámá.

Když jsem toho večera dorazil do „pokoje pro hosty“ bývalého mnichovského pivovaru Sternecker, našel jsem tam asi dvacet až pětadvacet přítomných, z nichž většina patřila k nižším vrstvám.

Téma Federovy přednášky mi již bylo známé, a tak jsem mohl zaměřit svou pozornost na samotnou organizaci.

Dojem nebyl ani dobrý, ani špatný - nová organizace jako každá jiná. V té době se každý cítil povolán založit novou stranu, kdykoli byl nespokojen s vývojem událostí a ztratil důvěru ve stávající strany. Tak se stávalo, že všude kolem vznikala nová sdružení, aby stejně rychle zanikla. Obecně řečeno, zakladatelé takových sdružení neměli nejmenší představu o tom, co to znamená sdružit určitý počet lidí k vytvoření strany nebo hnutí. Proto tato

sdružení zanikla kvůli naprosté absenci čehokoli, co by se podobalo adekvátnímu pochopení potřeb situace.

Můj názor na „Německou stranu práce“ se nelišil. Byl jsem rád, když Feder konečně skončil. Už jsem toho pozoroval dost a chystal jsem se odejít, když byla vyhlášena otevřená diskuse; rozhodl jsem se zůstat. Zpočátku to bylo jen další opakování, když tu náhle začal mluvit „profesor“. Začal tím, že zpochybnil správnost Federových slov, a pak - po Federově zdatné odpovědi - začal profesor náhle argumentovat tím, co nazval „na základě faktů“. Doporučil mladé straně, aby se „oddělila“ od „Pruska“. Tento muž velmi sebejistým způsobem stále trval na tom, že by se německé Rakousko mělo připojit k Bavorsku a že pak bude mír fungovat mnohem lépe... a další nesmysly. V tu chvíli jsem se cítil povinen požádat o dovolení promluvit a sdělit urozenému pánovi, co si myslím. V důsledku toho, a ještě než jsem skončil, vyklouzl ze sálu jako zmoklý pudl. Zatímco jsem mluvil, posluchači poslouchali s udiveným výrazem ve tváři. Když jsem se právě chystal popřát shromáždění dobrou noc a odejít, rychle za mnou přišel nějaký muž a představil se (nezachytil jsem přesně jeho jméno). Vložil mi do ruky malou brožurku, která byla zřejmě politickým letákem, a naléhavě mě požádal, abych si ji přečetl.

Byl jsem docela potěšen; mohl jsem se tak o tomto sdružení dozvědět, aniž bych se musel účastnit jeho únavných schůzí. Navíc na mě tento zjevný řemeslník udělal dobrý dojem.[69] Poté jsem opustil sál.

V té době jsem bydlel v jedněch kasárnách 2. pěšího pluku. Měl jsem malý pokojík, který ještě nesl nezaměnitelné stopy revoluce. Přes den jsem byl většinou venku, u 41. střeleckého pluku, nebo jsem se jinak účastnil schůzí či přednášek konaných jinde. Ve svém pokoji jsem trávil pouze noci. Protože jsem se obvykle každé ráno probouzel kolem páté hodiny, zvykl jsem si bavit se pozorováním malých myší, které si hrály v mém malém pokoji. Položil jsem na podlahu několik kousků tvrdého chleba nebo kůrky a sledoval, jak si ta legrační stvořeníčka hrají a pochutnávají si na těchto pochoutkách. Ve svém životě jsem trpěl takovou bídou, že jsem dobře věděl, co je to hlad, a tak jsem si dokázal představit potěšení těchto malých tvorů.

Druhý den ráno, kolem páté hodiny, jsem se v posteli úplně probudil a sledoval, jak si myši hrají a soupeří mezi sebou. Protože jsem nemohl usnout, najednou jsem si

[69] Ukázalo se, že jde o Antona Drexlera, jednoho z původních zakladatelů DAP.

vzpomněl na brožurku, kterou mi dal onen pracovník. Začal jsem číst. Byla to malá brožurka, jejímž autorem byl právě tento pracovník. Popisoval, jak jeho mysl odhodila okovy marxistické a odborářské frazeologie a že se vrátil k nacionalistickým ideálům. To byl důvod, proč svou knížečku nazval: Moje politické probuzení.[70] Brožurka mě zaujala hned, jak jsem ji začal číst, a se zájmem jsem ji dočetl až do konce. Popisovaný proces byl podobný tomu, který jsem zažil ve svém vlastním případě o dvanáct let dříve. Podvědomě se mi znovu vybavil můj vlastní vývoj. Během toho dne jsem se v myšlenkách několikrát vrátil k tomu, co jsem četl, ale nakonec jsem na to zapomněl. Asi o týden později jsem však dostal pohlednici, která mi k mému úžasu oznamovala, že jsem byl přijat do DAP. Byl jsem požádán, abych na toto sdělení odpověděl a příští středu se zúčastnil zasedání stranického výboru.

Tento způsob „získávání“ členů mě ohromil a nevěděl jsem, jestli se mám zlobit, nebo smát. Neměl jsem v úmyslu vstoupit do žádné existující strany, ale chtěl

[70] Mein Politisches Erwachen, Anton Drexler (1920; E. Boepple, Mnichov).

jsem založit vlastní. Bylo to od nich troufalé, že mě o to požádali, a pro mě to bylo naprosto vyloučené.

Už jsem se chystal poslat písemnou odpověď, když mě přemohla zvědavost, a rozhodl jsem se, že se v určený den shromáždění zúčastním, abych těmto pánům mohl své zásady vysvětlit osobně.

Přišla středa. Hostinec, v němž se schůzka měla konat, byl Alte Rosenbad v Herrnstraße - zchátralý podnik s velmi málo hosty. To nebylo v roce 1919, kdy byly jídelní lístky i větších restaurací jen velmi skromné a nuzné, příliš překvapivé. Nikdy předtím jsem však o tomto podniku neslyšel.

Prošel jsem špatně osvětleným pokojem pro hosty, kde nebylo vidět jediného hosta, a otevřel dveře do zadní místnosti; tam jsem našel „sezení“. Ve slabém světle ponuré plynové lampy jsem viděl čtyři mladé lidi sedící kolem stolu, jeden z nich byl autor brožury. Srdečně mě pozdravil a přivítal mě jako nového člena DAP.

Trochu mě to zaskočilo. Pak jsem se dozvěděl, že „národní předseda“ ještě nedorazil; rozhodl jsem se, že se prozatím zdržím vlastních myšlenek. Nakonec se předseda objevil. Byl to tentýž předseda jako ve Sterneckerově pivovaru, když mluvil Feder.

Moje zvědavost rostla a já seděl a čekal, co přijde. Teď jsem se alespoň dozvěděl jména těch pánů. Předsedou „národní organizace“ byl jistý pan Harrer[71] a vedoucím mnichovského okresu byl Anton Drexler.

Byl přečten zápis z předchozí schůze a proběhlo hlasování o důvěře tajemníkovi. Poté následovala zpráva pokladníka. Spolek disponoval celkem sedmi markami a 50 feniky, načež byl pokladník ujištěn, že má důvěru členů. To bylo nyní vloženo do zápisu. Poté byly přečteny odpovědi předsedy na několik dopisů: nejprve na dopis došlý z Kielu, poté na dopis z Düsseldorfu a nakonec na dopis z Berlína. Všichni vyjádřili souhlas. Poté byly přečteny došlé dopisy: jeden z Berlína, jeden z Düsseldorfu a jeden z Kielu - se všemi bylo vyjádřeno velké uspokojení. To bylo považováno za nejlepší a nejzřetelnější znamení rostoucího významu DAP. A pak - následovala dlouhá diskuse o odpovědích, které mají být poskytnuty.

Hrozné, hrozné! Byla to nudná byrokracie nejhoršího druhu. A do takového klubu jsem měl vstoupit já?

---

[71] Karl Harrer (1890-1926) byl novinář a první zakladatel DAP. S Hitlerem se názorově rozešel nedlouho po jejich prvním setkání a brzy poté ve věku 36 let zemřel.

Pak přišla na řadu otázka nových členů - tedy otázka mého přijetí.

Teď jsem se začal vyptávat. Ale zjistil jsem, že kromě několika obecných zásad neexistuje nic: žádný program, žádná brožura, vůbec nic v tisku, žádné členské průkazy, dokonce ani stranické razítko; jen jasná dobrá vůle a dobré úmysly.

Už mi nebylo do smíchu - vždyť co jiného to všechno bylo než typický příznak nejúplnější bezradnosti a totálního zoufalství všech politických stran, jejich programů a činnosti?

Pocit, který přiměl těch několik mladých mužů, aby se připojili k něčemu, co se zdálo být tak směšným počinem, nebyl ničím jiným než voláním vnitřního hlasu. Říkal jim, spíše intuitivně než vědomě, že celý stranický systém ve své stávající podobě není schopen pozvednout německý národ ani napravit vnitřní rány. Rychle jsem si přečetl seznam zásad, které tvořily stranickou platformu. Byly uvedeny na strojopisných listech. I zde jsem našel důkaz ducha touhy a hledání, ale vůbec žádné známky znalosti konfliktu, který bylo třeba vybojovat.

Sám jsem zažil pocity, které tyto lidi inspirovaly: byla to touha po hnutí, které by bylo víc než jen stranou v obvyklém slova smyslu.

Když jsem se toho večera vrátil do kasáren, utvořil jsem si na toto sdružení určitý názor.

Stál jsem před nejtěžší otázkou svého života: Mám se k této straně připojit, nebo ji odmítnout?

Racionálně mě všechny úvahy nabádaly k odmítnutí, ale trápily mě city. Čím víc jsem se snažil sám sobě dokázat, jak nesmyslný tento spolek celkově je, tím víc mě mé pocity přikláněly k tomu, abych mu dal přednost.

V následujících dnech jsem byl neklidný.

Začal jsem zvažovat všechna pro a proti. Už dávno jsem se rozhodl, že se budu aktivně podílet na politice. Bylo mi jasné, že tak mohu učinit pouze prostřednictvím nového hnutí, ale dříve mi chyběl impuls ke konkrétním činům. Nepatřím k lidem, kteří jeden den s něčím začnou a druhý den toho nechají jen kvůli něčemu novému. To byl hlavní důvod, proč pro mě bylo tak těžké rozhodnout se vstoupit do takové organizace. Muselo by to být naplněním mých cílů, jinak bych to neměl dělat vůbec. Věděl jsem, že takové rozhodnutí mě navždy zaváže a že už nebude cesty zpět. Nešlo o žádnou planou hru, ale o

vážnou a zapálenou věc. Už tehdy jsem měl instinktivní odpor k lidem, kteří se do všeho pustí, ale nikdy nic nedotáhnou do konce. Nesnášel jsem tyto všeuměly a činnost takových lidí jsem považoval za horší než nedělat vůbec nic.

Zdálo se, že osud sám ukazuje cestu. Nikdy bych nevstoupil do žádné z velkých existujících stran; své důvody vysvětlím později. Zdálo se, že tato malá absurdní skupina s hrstkou členů má jedinečnou výhodu v tom, že ještě nezamrzla v žádné „organizaci“. Stále nabízela možnost skutečné osobní aktivity jednotlivce. Zde by ještě bylo možné vykonat nějakou účinnou práci; a protože hnutí bylo ještě malé, člověk mu mohl o to snadněji dát patřičnou podobu. Zde bylo ještě možné určit charakter hnutí, cíle, jichž má být dosaženo, a cestu, kterou se má vydat; to vše by ve velkých stranách nebylo možné.

Čím déle jsem o této situaci přemýšlel, tím více jsem se utvrzoval v názoru, že právě takové malé hnutí by mohlo nejlépe posloužit k přípravě cesty k národnímu obrození. To by nikdy nemohly udělat politické parlamentní strany, které byly příliš pevně spjaty se zastaralými idejemi nebo měly zájem podporovat nový

režim. To, co zde bylo třeba hlásat, byl nový světonázor, a ne nové volební heslo.

Bylo však neskonale obtížnější tento záměr uskutečnit.

Jakou kvalifikaci jsem si pro tento úkol přinesl?

To, že jsem byl chudý a bez prostředků, se podle mého názoru dalo snést nejsnáze. Ale skutečnost, že jsem byl naprosto neznámý, vyvolávala obtížnější problém. Byl jsem jen jedním z milionů, kterým šance dovolila existovat a které ani jejich sousedé odvedle nedají souhlas k tomu, aby je poznali. A další potíž vyplývala z mého nedostatečného školního vzdělání.

Takzvaní „intelektuálové“ se stále dívají s bezmezným opovržením na každého, kdo neprošel předepsanými školami a nebyly do něj napumpovány potřebné znalosti. Otázka nikdy nezněla: „Co člověk umí?“, ale spíše: „Co se naučil?“. „Vzdělaní“ lidé pohlížejí na každého idiota ověšeného diplomy jako na nadřazeného nejschopnějšímu mladíkovi, kterému tyto vzácné dokumenty chybí. Snadno jsem si proto dokázal představit, jak mě tento „vzdělaný“ svět přijme, a mýlil jsem se jen do té míry, že jsem tehdy věřil, že lidé jsou lepší, než se v drsném světle reality ukázalo. Protože

takoví jsou, o to jasněji vynikne těch několik málo výjimek. Stále více jsem se učil rozlišovat mezi věčnými studenty a těmi, kteří jsou skutečnými schopnými muži.

Po dvou dnech pečlivého přemítání a uvažování jsem nabyl přesvědčení, že musím udělat ten krok.

Bylo to nejosudovější rozhodnutí mého života.

Nebylo a nemohlo být cesty zpět.

Přihlásil jsem se tedy za člena Německé strany práce a obdržel prozatímní členský průkaz s číslem: sedm.

10. kapitola

Příčiny zhroucení

Hloubka pádu se vždy měří rozdílem mezi úrovní původní polohy tělesa a úrovní, ve které se těleso nachází nyní. Totéž platí pro národy a státy. Nejdůležitější je zde výška původní úrovně, respektive největší výška, které bylo dosaženo před začátkem pádu. Hluboký pád nebo zhroucení může zažít pouze to, co je schopno dosáhnout mimořádných výšek. Zhroucení Říše[72] bylo tak těžké a strašné, protože spadla z výšky, kterou si v dnešní době bídy a ponížení lze jen stěží představit.

Říše byla založena za okolností tak oslnivé nádhery, že celý národ byl uchvácen. Po nevídané sérii vítězství se zrodila říše pro děti a vnuky hrdinů. Nezáleží na tom, zda si toho byli vědomi, nebo ne. Důležité je, že všichni Němci cítili, že tato říše nevznikla sérií parlamentních manévrů, ale díky těm nejušlechtilejším okolnostem. Její základy

[72] V celém Mein Kampf používá Hitler slovo „říše“ pro označení „druhé říše“ neboli hohenzollémské vlády (1871-1918), kterou inicioval Otto von Bismarck. První říše byla Svatá říše římská, která trvala od roku 962 do roku 1806. Výraz „Třetí říše“ vznikl v roce 1923 a teprve později, po roce 1933, si jej přivlastnili nacionální socialisté.

nebyly položeny za parlamentních debat, ale za hřmotu a válečného dunění podél fronty, která obklopovala Paříž. Tak se uskutečnil státnický čin, jímž německá knížata a národ založili budoucí Říši a obnovili symbol císařské koruny. Bismarckův stát nebyl založen na zradě a vraždění dezertéry a povaleči, ale pluky, které bojovaly na frontě.

Tento jedinečný zrod a křest ohněm obklopil Říši aureolou historické nádhery, jakou dokázaly jen nejstarší státy - jen zřídkakdy.

A jaký vzestup nyní začal!

Autonomie zaručovala chléb vezdejší. Národ zbohatl na osobnostech i na světských statcích. Čest státu - a tím i národa jako celku - zajišťovala a chránila armáda, která byla nejvýraznějším svědkem rozdílu mezi touto novou Říší a starou Německou konfederací.

Pád Říše a německého národa byl tak hluboký, že se zdá, jako by byli všichni otupělí a neschopní vnímat jeho význam. Lidé si jen stěží vzpomenou na někdejší výšiny, jejichž velikost a majestátnost jsou v takovém kontrastu s naší současnou bídou.

Je proto pochopitelné, že lidé jsou tak omámeni vznešeností, že zapomínají hledat příznaky velkého

zhroucení, které v té či oné podobě jistě musely být přítomny.

To se samozřejmě týká jen těch, pro které Německo bylo něčím víc než jen zdrojem příjmů. Ti jediní jsou schopni pociťovat současné poměry jako skutečně katastrofální, zatímco ostatní tyto poměry považovali za naplnění něčeho, o co dlouho usilovali a co si přáli.

Příznaky budoucího kolapsu tu jistě byly již v oněch dřívějších dobách, i když jen málokdo se z nich pokoušel vyvodit praktické poučení.

Dnes je to však nutné více než kdy jindy.

Stejně jako tělesné nemoci lze léčit pouze tehdy, když je diagnostikován jejich původ, je tomu i v případě politických nemocí. Je zřejmé, že vnější příznaky jakékoli nemoci lze odhalit snadněji než její vnitřní příčiny; ty snáze udeří do očí. To je také důvod, proč tolik lidí rozpoznává pouze vnější následky a zaměňuje je za příčiny. Skutečně se někdy pokusí existenci takových příčin popřít. A to je také důvod, proč většina lidí mezi námi rozpozná německý kolaps pouze z hlediska převládající hospodářské tísně a jejích důsledků. Téměř každý musí nést svůj díl tohoto břemene, a proto každý z nich pohlíží na hospodářskou katastrofu jako na příčinu

současného žalostného stavu. Široké masy lidí málo vnímají kulturní, politické a morální pozadí tohoto kolapsu. Mnozí z nich zcela postrádají jak potřebný cit, tak intelekt k jeho pochopení.

To, že masy zastávají takový názor, je zcela pochopitelné. Ale skutečnost, že inteligence považuje německý kolaps především za „hospodářskou katastrofu“, a tudíž že k vyléčení je třeba ekonomického řešení, se mi zdá být příčinou toho, že jakákoli náprava byla dosud nemožná. Dokud se nepochopí, že ekonomika hraje až druhořadou či třetiřadou roli, zatímco primárními faktory jsou politika, morálka a krev, nelze dosáhnout žádného zlepšení. Teprve až toto pochopíme, bude možné pochopit příčiny současného zla, a tedy najít cesty a prostředky k jejich vyléčení.

Otázka, proč se Německo skutečně zhroutilo, má proto rozhodující význam, zejména pro politické hnutí, jehož cílem je tuto porážku překonat.

Při zkoumání minulosti musíme být opatrní, abychom se příliš neoháněli vnějšími výsledky, které snadno padnou do oka, a přitom ignorovali méně viditelné příčiny těchto výsledků.

Nejjednodušším, a proto i nejrozšířenějším způsobem, jak vysvětlit současné neštěstí, je říci, že je důsledkem prohrané války, a že tedy skutečnou příčinou byla válka světová.

Pravděpodobně je mnoho těch, kteří tomuto nesmyslu upřímně věří, ale mnohem více je těch, v jejichž ústech je to lež a vědomá nepravda. To platí pro všechny, kteří se nyní přiživují u vládních koryt. Cožpak proroci revoluce opakovaně neprohlašovali národu, že výsledek války bude pro velké masy nepodstatný? Neujišťovali naopak slavnostně veřejnost, že na vítězném výsledku tohoto gigantického boje má hlavní zájem „velkokapitál“ - ale nikdy ne německý národ nebo němečtí pracující? Netvrdili snad tito apoštolové světového smíru obvykle, že zdaleka nedojde k žádnému pádu Německa, ale naopak, že německý národ bude vzkříšen, jakmile bude „militarismus“ zničen? Nepěly tyto kruhy chválu na Ententu a nesvalovaly také veškerou vinu za krvavý boj na Německo? Byli by bez tohoto vysvětlení schopni předložit teorii, že vojenská porážka nebude mít pro německý národ žádné politické důsledky? Nebyla celá revoluce oděna do slavnostních barev, jako by zabránila vítězství německé vlajky, a tím i tomu, že německý národ bude mít zajištěnu svobodu doma i v zahraničí?

Není to tak, vy ubozí prolhaní darebáci?

Prohlásit porážku armády za příčinu kolapsu je typicky židovská drzost. Ostatně berlínský Vorwarts, tento orgán a hlásná trouba pobuřování, napsal, že německému národu by nemělo být dovoleno, aby vítězně přinesl domů svůj prapor!

A přesto přičítají náš kolaps právě tomu?

S těmito zapomnětlivými lháři by samozřejmě nemělo smysl polemizovat. Neplýtval bych na ně dalšími slovy, nebýt toho, že existuje mnoho nemyslících lidí, kteří tyto nesmysly papouškují, aniž by je nutně inspirovaly nějaké zlé pohnutky. Tato diskuse je však určena i našim bojovným stoupencům, vzhledem k tomu, že v dnešní době jsou vyřčená slova často překrucována ve svém významu.

Na tvrzení, že příčinou německého kolapsu byla prohra ve válce, lze nejlépe odpovědět takto: Je nepochybné, že prohra války měla tragický význam pro budoucnost naší otčiny. Ale tato prohra sama o sobě nebyla příčinou. Byla spíše důsledkem jiných příčin. Každému přímočaře uvažujícímu člověku bylo jasné, že katastrofální konec tohoto konfliktu na život a na smrt bude mít katastrofální následky. Bohužel se však našli i

lidé, kterým se zdálo, že jejich uvažování v onom kritickém okamžiku selhalo. A byli i jiní, kteří tuto pravdu nejprve zpochybňovali a pak ji zcela popírali. A byli i lidé, kteří poté, co se jejich tajné přání naplnilo, byli náhle konfrontováni s katastrofou, kterou sami pomohli vyvolat. Ti jsou vinni kolapsem - a nikoliv prohranou válkou, ačkoliv jí nyní chtějí vše přičíst.

Ve skutečnosti byla prohra války důsledkem jejich činnosti, a nikoli „špatného“ vedení, jak by nyní rádi tvrdili. Naši nepřátelé nebyli zbabělci. Také uměli umírat. Od prvního dne války měli početní převahu nad německou armádou a pro doplňování vojenské techniky jim byly k dispozici arzenály a zbrojní továrny celého světa. Vskutku se všeobecně uznává, že německá vítězství, která byla během čtyř let války proti celému světu soustavně získávána, byla zásluhou vynikajícího vedení, samozřejmě kromě hrdinství vojáků. To nelze popírat. Organizace a vedení německé armády byly tím nejmocnějším, co kdy svět viděl. Jakékoli zjevné nedostatky byly lidsky nevyhnutelné.

Zhroucení této armády nebylo příčinou naší současné tísně. Sám byl důsledkem jiných zločinů. Ale tento důsledek zase předznamenal další zhroucení, které bylo viditelnější.

To, že to byla pravda, lze dokázat následujícím způsobem: Musí vojenská porážka nutně vést k úplnému rozvratu státu a národa? Odkdy je to důsledek nešťastné války? Jsou vlastně národy někdy zničeny prohranou válkou, a to pouze touto válkou?

Na tuto otázku lze odpovědět stručně: vojenské porážky jsou důsledkem vnitřního rozkladu, zbabělosti, nedostatku charakteru, zkrátka nehodnosti. Kdyby tyto příčiny nebyly, pak by vojenská porážka vedla k národnímu obrození a přivedla by národ k vyššímu úsilí. Vojenská porážka není náhrobním kamenem národního života.

Historie nabízí mnoho příkladů, které potvrzují pravdivost tohoto tvrzení.

Vojenská porážka Německa bohužel nebyla nezaslouženou katastrofou, ale zaslouženým trestem, který měl povahu věčné odplaty. Tuto porážku jsme si více než zasloužili. Představovala největší vnější příznak rozkladu mezi řadou vnitřních symptomů, které sice byly viditelné, ale většina lidí, kteří jsou jako pštrosi a vidí jen to, co chtějí vidět, je nepoznala.

Podívejme se na příznaky, které byly patrné v době, kdy německý národ přijal tuto porážku. Není snad

pravda, že v několika kruzích bylo neštěstí otčiny dokonce vítáno s bezostyšnou radostí? Kdo by mohl takto jednat, aniž by si tím vysloužil právo být potrestán? Nebyli snad lidé, kteří šli dokonce ještě dál a chlubili se, že způsobili rozkolísání fronty? A tyto věci nedělal nepřítel - ne, ne - ale naši vlastní krajané!

Copak je postihlo neštěstí neprávem? Stal se někdy v dějinách případ, že by se nějaký národ prohlásil za viníka války? A to i proti svému nejlepšímu úsudku a poznání!

Ne a ještě jednou ne. Ze způsobu, jakým německý národ reagoval na svou porážku, je patrné, že skutečnou příčinu našeho kolapsu je třeba hledat jinde, a ne v čistě vojenské ztrátě několika pozic nebo v neúspěchu ofenzivy. Kdyby totiž fronta ustoupila a způsobila tak národní katastrofu, pak by německý národ přijal porážku ve zcela jiném duchu. Následné neštěstí by snášel se zaťatými zuby nebo by ho přemohl smutek. Lítost a zuřivost by naplnily jejich srdce vůči nepříteli, jemuž bylo vítězství dáno náhodnou událostí nebo vůlí osudu. A v takovém případě by národ po vzoru římského senátu přivítal poražené oddíly po jejich návratu, poděkoval by jim za přinesené oběti a požádal by je, aby neztráceli víru

v Říši.[73] I kapitulace by byla podepsána pod vlivem klidného rozumu, zatímco srdce by tlouklo v naději na nadcházející obrození.

Takto by byla přijata vojenská porážka způsobená pouze nepříznivým rozhodnutím osudu. Nebyl by to ani smích, ani tanec. Nebylo by chlubení se zbabělostí ani uctívání porážky. Vracející se vojáci by nebyli zesměšňováni a prapor by nebyl vláčen v blátě. Ale především by nikdy nedošlo k onomu ostudnému stavu, o kterém s opovržením prohlásil britský důstojník plukovník Repington: „Každý třetí Němec je zrádce!“ Ne, tento mor by se nikdy nestal skutečnou záplavou, která za posledních pět let utopila veškerou úctu k německému národu na světě.

To až příliš jasně ukazuje, jak lživé je tvrzení, že příčinou německého úpadku byla prohraná válka. Ne - samotná vojenská porážka byla jen důsledkem celé řady

---

[73] Zdá se, že Hitler spojuje dvě různé události v římských dějinách. V roce 390 př. n. l. se senátoři tváří v tvář invazi Galů postavili na hlavní cestu do města v naději, že se obětují, a tím uklidní nepřítele. Později, po římské prohře s Hannibalem u Cannae v roce 216 př. n. l., se římští občané vydali pozdravit a poděkovat vojevůdci Varrovi, protože šlechetně bojoval za republiku.

chorobných příznaků a jejich příčin, které byly v německém národě přítomny již před vypuknutím války. Válka byla katastrofálním a všem viditelným důsledkem etické a morální otravy a degenerace pudu sebezáchovy. To byly předběžné příčiny, které po mnoho let podkopávaly základy národa a Říše.

Bylo zapotřebí naprosto bezedné lži Židů a jejich bojovných soudruhů marxistů, aby vinu za zhroucení svalovali právě na člověka, který jako jediný projevil nadlidskou vůli a energii ve snaze zabránit katastrofě, kterou předvídal, a zachránit národ před dobou ponížení a potupy. Tím, že svalovali výhradní vinu za prohru světové války na Ludendorffa, odebrali zbraň morálního práva jedinému protivníkovi, který byl natolik nebezpečný, že mohl proti zrádcům otčiny uspět.

To vše bylo inspirováno nesporně pravdivou zásadou, že ve velké lži je vždy určitá míra věrohodnosti, protože široké masy národa se vždy nechají v hloubi srdce zkorumpovat snadněji než vědomě či dobrovolně. A v primitivní prostotě své mysli se snadněji stanou obětí Velké lži než malé lži, protože sami často lžou v malých věcech, ale styděli by se uchýlit k velkým lžím. Nikdy by je nenapadlo vymýšlet kolosální nepravdy a nevěřili by,

že by jiní mohli mít tu drzost tak neblaze překrucovat pravdu.

I když jsou fakta, která to dokazují, jasná, stále budou pochybovat a váhat a budou si myslet, že musí existovat nějaké jiné vysvětlení. Hrubě drzá lež za sebou vždy zanechává stopy, a to i poté, co utkví - to je skutečnost, která je známa všem obratným lhářům na tomto světě a všem, kdo se společně spikli v umění lhát. Tito lidé až příliš dobře vědí, jak využít lež k těm nejpodlejším účelům.

Židé však od nepaměti vědí lépe než kdokoli jiný, jak využívat lži a pomluvy. Jejich existence je založena na jedné velké lži, totiž že jsou náboženským společenstvím, a nikoli rasou. A jaká to rasa. Jeden z největších myslitelů lidstva je navždy označil výrokem, který je hluboce a přesně pravdivý: nazval je „Velkým mistrem lži“.[74] Ti, kdo

[74] Hitler cituje filosofa Arthura Schopenhauera. Ve své knize Parerga a Paralipomena (1851) si Schopenhauer všímá historicky nevalného mínění o Židech: *„Také ze dvou římských autorů [Tacita a Justina] vidíme, jak moc byli Židé ve všech dobách a všemi národy nenáviděni a opovrhováni. Částečně to může být způsobeno tím, že byli jediným národem na zemi, který člověku nepřipisoval žádnou existenci mimo tento život, a proto byli považováni za dobytek, za spodinu lidstva, ale také za minulé mistry ve lhaní“* (1851/2010, sv. 2, s. 357).

si pravdivost tohoto výroku neuvědomují nebo mu nechtějí uvěřit, nikdy nebudou moci na tomto světě přiložit ruku k dílu, které by pomohlo pravdě zvítězit.

Pro německý národ bylo velkým štěstím, že období jeho vleklé nemoci bylo tak náhle ukončeno strašlivou katastrofou. Kdyby věci pokračovaly tak, jak šly, národ by pomalu, ale jistě přišel na mizinu. Nemoc by se stala chronickou, kdežto v akutní formě se alespoň jasně projevila značnému počtu pozorovatelů. Nebylo náhodou, že člověk nad černým morem zvítězil snadněji než nad tuberkulózou. První se objevila v děsivých vlnách smrti, které otřásly celým lidstvem, druhá postupuje zákeřně. První vyvolává hrůzu, druhá postupnou lhostejnost. Výsledkem však je, že proti prvnímu se lidé postavili s veškerou energií, zatímco tuberkulózu se snaží zvládnout chabými prostředky. Člověk tak ovládl mor, zatímco tuberkulóza ovládá jeho.

Totéž platí pro nemoci v národních tělesech. Dokud tyto nemoci nemají katastrofický charakter, lidé si na ně pomalu zvykají a nakonec jim podlehnou. Je pak štěstím - i když trpkým -, když se osud rozhodne do tohoto

---

Pro další diskusi viz Dalton, „Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history" (2011b).

pomalého procesu rozkladu zasáhnout a náhle přivede oběť tváří v tvář konečnému stadiu nemoci. Nejčastěji je výsledkem katastrofy to, že se okamžitě přistoupí k léčbě, která je prováděna s pevným odhodláním.

Ale i v takovém případě je vždy předpokladem rozpoznání vnitřních příčin, které danou nemoc vyvolaly.

Důležitou otázkou je zde odlišení prvotních příčin od okolností, které z nich vyrůstají. To je tím obtížnější, čím déle toxiny zůstávají v národním tělese a čím déle je jim dovoleno stát se jeho nedílnou součástí. Snadno se může stát, že postupem času budou nepochybně škodlivé jedy přijímány jako součást národní bytosti nebo že budou tolerovány jako nutné zlo. V takovém případě nebude ani považováno za nutné lokalizovat cizí virus.

Během dlouhého období míru před poslední válkou se jisté zlo tu a tam projevilo - i když až na jednu či dvě výjimky se proti viru vynakládalo jen velmi málo úsilí. I zde byly těmito výjimkami především ty ekonomické jevy národa, které byly pro individuální vědomí zřejmější než škodlivé poměry existující v mnoha jiných sférách.

Existovalo mnoho příznaků úpadku, nad nimiž bylo třeba se vážně zamyslet.

Pokud jde o ekonomiku, lze říci následující: V souvislosti s úžasným nárůstem počtu německého obyvatelstva před válkou se otázka zajištění každodenního chleba dostala do popředí zájmu ve všech oblastech politického a ekonomického myšlení a jednání. Bohužel se odpovědní činitelé nedokázali rozhodnout pro jediné správné řešení, ale raději se snažili dosáhnout svého cíle levnějšími metodami. Zřeknutí se myšlenky na získání čerstvého území a její nahrazení šílenou touhou po globálním ekonomickém dobytí muselo nakonec vést k neomezené a škodlivé industrializaci.

Prvním a nejfatálnějším důsledkem bylo oslabení zemědělské třídy, jejíž úpadek byl úměrný nárůstu proletariátu ve městech. Nakonec byla rovnováha zcela narušena.

Nyní se ukázala velká bariéra mezi bohatými a chudými. Luxus a chudoba žily tak blízko u sebe, že důsledky musely být žalostné. Chudoba a častá nezaměstnanost začaly lidi ničit a zanechávaly za sebou nespokojenost a rozhořčení. Výsledkem bylo rozdělení obyvatelstva na politické třídy. Nespokojenost rostla navzdory obchodní prosperitě. Věci nakonec dospěly do bodu, kdy všichni cítili, že „takhle to dál nejde“, ačkoli si nikdo zřejmě nedokázal představit, co se skutečně stane.

To byly typické příznaky hloubky, do níž se převládající nespokojenost dostala.

Daleko horší než ony však byly další důsledky, které se projevily v důsledku ekonomizace národa.

Úměrně tomu, jak obchod přebíral definitivní kontrolu nad státem, se peníze stávaly stále více bohem, kterému museli všichni sloužit a klanět se mu. Nebeští bohové se stávali stále staromódnějšími a byli vycpáváni do příbytků, aby uvolnili místo uctívání mamonu. A tak začalo období naprosté degenerace. Bylo to obzvlášť zhoubné, protože to přišlo v době, kdy národ prožíval svou kritickou hodinu a více než kdy jindy potřeboval vznešený ideál. Německo mělo být připraveno chránit mečem své úsilí o získání vlastního denního chleba „pokojnou hospodářskou prací“.

Bohužel nadvláda peněz byla schválena právě v té čtvrti, která se jí měla postavit. Jeho Veličenstvo císař udělal chybu, když zástupce nového finančního kapitálu povýšil do šlechtického stavu. Je sice omluvou, že ani Bismarck si v tomto ohledu neuvědomil hrozící nebezpečí. V praxi se však všechny ideální ctnosti staly druhořadým hlediskem ve srovnání s penězi; bylo jasné,

že jakmile se jednou vydá touto cestou, šlechta meče se brzy zařadí na druhé místo za šlechtu financí.

Finanční operace uspějí snadněji než vojenské. Proto už nebylo pro skutečného hrdinu, ba ani pro státníka lákavé, aby se dostal do kontaktu s nejbližším židovským bankéřem. Muži se skutečnými zásluhami neměli o laciná vyznamenání zájem a s díky je odmítali. Z hlediska čistoty krve byl však takový vývoj hluboce politováníhodný. Šlechta začala stále více ztrácet rasové vlastnosti, které byly podmínkou její samotné existence. V mnoha případech by se spíše hodil termín „nešlechta“.

Došlo k vážnému stavu hospodářského úpadku v důsledku pomalé likvidace práva soukromého vlastnictví a postupného přechodu celé hospodářské struktury do rukou akciových společností.

Práce se poprvé stala předmětem spekulace v rukou bezohledných vykořisťovatelů. V obrovském měřítku se zvýšilo odcizení vlastnictví. Začala triumfovat burza, která pomalu, ale jistě postupovala a převzala kontrolu nad celým národním životem.

Již před válkou začala internacionalizace německého hospodářství prostřednictvím emisí akcií. Je pravda, že část německých průmyslníků se odhodlaně snažila

nebezpečí odvrátit. Nakonec však ustoupili před společnými útoky chamtivého finančního kapitálu, kterému v tomto boji pomáhali jeho věrní přisluhovači v marxistickém hnutí.

Vytrvalá válka proti německému „těžkému průmyslu“ byla viditelným začátkem internacionalizace německého hospodářského života, jak si ji představovali marxisté. Ta však nemohla být dovedena do zdárného konce dříve než vítězstvím marxismu v revoluci. V době, kdy píši tato slova, se podařil generální útok na německé státní železnice, které jsou nyní předávány mezinárodnímu finančnímu kapitálu.[75] Tím „mezinárodní“ sociální demokracie opět dosáhla jednoho ze svých hlavních cílů.

---

[75] Hitler odkazuje na Dawesův plán, pojmenovaný po Charlesi Dawesovi, viceprezidentovi Calvina Coolidge. Plán byl schválen počátkem roku 1924 a byl v podstatě splátkovým kalendářem pro dluh ve výši 33 miliard dolarů, který byl Německu vnucen po první světové válce. Německá výmarská vláda přijala plán v dubnu, který zahrnoval počáteční roční splátky ve výši 1 miliardy marek, jež se během pěti let měly zvýšit na 2,5 miliardy. Německým železnicím byla přidělena jedna třetina celkového dluhu, kterou nemohly splatit, a tak byly prodány soukromé společnosti. Jak říká Hitler, železnice byla doslova „předána“ mezinárodnímu finančnímu kapitálu.

Nejlepším důkazem toho, kam až byla tato „ekonomizace“ německého národa schopna zajít, je skutečnost, že po skončení války jeden z předních kapitánů německého průmyslu a obchodu prohlásil, že obchod jako takový je jedinou silou, která může Německo znovu postavit na nohy.[76] Takový nesmysl byl vyřčen právě v době, kdy Francie obnovovala veřejné školství na humanitním základě, čímž se zbavovala myšlenky, že národní život je závislý spíše na obchodu než na ideálních hodnotách. Prohlášení, které Stinnes vysílal do světa, tehdy vyvolalo neuvěřitelný zmatek. Okamžitě jej přijali za svůj hlavní slogan všichni šarlatáni a velkohubí „státníci“, které osud po revoluci vypustil do Německa.

Jedním z nejhorších příznaků dekadence v Německu před válkou byl stále rostoucí zvyk dělat věci napůl. Byl to jeden z důsledků všeobecné nejistoty té doby a lze jej přičíst jisté zbabělosti vyplývající z této i jiných příčin. Tuto nemoc ještě zhoršoval vzdělávací systém.

Německé školství mělo v předválečné době mimořádně mnoho nedostatků. Bylo jednoduše a

[76] Tímto průmyslníkem byl Hugo Stinnes (1870-1924). Stinnes velmi profitoval během první světové války a také během německé hyperinflace, která skončila těsně předtím, než Hitler napsal tato slova.

výhradně omezeno na vytváření čistých „znalostí“ a věnovalo jen malou pozornost „schopnostem“. Ještě méně pozornosti se věnovalo rozvoji individuálního charakteru, pokud to vůbec bylo možné. A téměř žádná pozornost nebyla věnována rozvoji smyslu pro odpovědnost a posilování vůle a rozhodovacích schopností. Výsledkem nebylo vytvoření silných osobností, ale pouhých „všeználků“ - jak se nám Němcům říkalo před válkou. Němec byl oblíbený, protože byl užitečný, ale byl málo respektovaný kvůli slabé vůli. Je poučné si všimnout, že ze všech národností se Němci jako první vzdávali občanství, když se přestěhovali do cizí země. Krásné rčení „S kloboukem v ruce se cestuje po celé zemi“ říká vše.

Tento způsob dodržování pravidel se ukázal jako katastrofální, když předepisoval výhradní způsob, jakým se lze přiblížit k panovníkovi. Nikdy se mu nesmí odporovat a vše, co podporuje, se musí chválit.

Právě zde bylo nejvíce zapotřebí upřímného projevu mužné důstojnosti, a ne podřízenosti. Jinak by monarchie jednoho dne zanikla kvůli všemu tomu plazení - a plazení to bylo, a nic jiného! Jen patolízalové a plazivci - zkrátka všichni ti dekadenti, kteří se spokojeně pohybují ve vyšších královských kruzích, a ne čestní občané - považují

tuto formu interakce za správnou! Tito nadmíru „pokorní“ tvorové se však sice plazí před svým pánem a chlebodárcem, ale vůči ostatním smrtelníkům projevují vždy tu největší aroganci. Zvláště drzé to bylo, když se vydávali za jediné lidi, kteří mají právo nazývat se „monarchisty“. Takové hrubé drzosti mohou být schopny jen tyto čerstvě povýšené nebo teprve povýšené tasemnice!

A právě takoví lidé byli vždy hrobaři monarchie a monarchistického ideálu. Nic jiného si nelze představit. Když je člověk připraven postavit se za nějakou věc, ať se děje, co se děje, nikdy se před jejím představitelem nehrbí. Člověk, který to se zachováním nějaké instituce myslí vážně, se nenechá odradit, když představitelé této instituce vykazují určité nedostatky. A rozhodně to nebude vykřikovat do světa, jak to činí někteří falešní demokratičtí „přátelé“ monarchie. Spíše se obrátí na Jeho Veličenstvo, samotného nositele koruny, aby ho upozornil na vážnost situace a přesvědčil monarchu, aby jednal. Muž, kterého mám na mysli, však bude považovat za svou povinnost chránit monarchii před monarchou samotným, bez ohledu na to, jakému osobnímu riziku se tím vystaví.

Pokud by hodnota monarchické instituce závisela na samotném panovníkovi, pak by to byla ta nejhorší instituce, jakou si lze představit. Jen ve výjimečných případech se králové ukazují jako vzor moudrosti a rozumu a charakterové poctivosti, jak někteří rádi tvrdí. Tato skutečnost je však pro profesionální pochlebovače a podlézavce nepřijatelná. Přesto všichni poctiví lidé - a ti jsou pro národ nejcennější - takové nesmysly odmítají. Pro takové muže jsou dějiny dějinami a pravda pravdou, i když jde o monarchy. Ne, štěstí mít velkého krále, který je zároveň velkým člověkem, je tak vzácné, že národ může být vděčný, pokud mu nepříznivý osud nepřisoudil to nejhorší.

Je jasné, že hodnota a význam panovnického ideálu nemůže spočívat pouze v osobě panovníka, ledaže by nebesa rozhodla, že koruna spočine na hlavě geniálního hrdiny, jako byl Fridrich Veliký, nebo moudrého, jako byl Vilém I. To se stane jednou za několik století, ale sotva častěji. Ideál monarchie má přednost před osobou panovníka, neboť smysl instituce musí spočívat v instituci samotné. Samotný panovník je tedy jen tím, komu má sloužit. I on je jen kolečkem v tomto stroji, a proto je povinen plnit vůči němu své povinnosti. Musí se přizpůsobit plnění vyšších cílů. „Monarchista“ je tedy

ten, kdo nenechá panovníka znehodnotit instituci, naopak ji brání. Jinak by nebylo možné sesadit šíleného panovníka, kdyby se vše soustředilo pouze kolem „posvátné“ osoby.

V současné době je nezbytné na této pravdě trvat, protože v poslední době se opět objevily určité osoby, které byly z velké části zodpovědné za rozpad monarchie. S jistou dávkou vrozené drzosti tyto osoby opět hovoří o „svém králi“ - tedy o muži, kterého před několika lety v nejkritičtější hodině hanebně opustili. Ti, kdo tento sbor lží nepodpoří, jsou paušálně klasifikováni jako špatní Němci. Ti, kdo toto obvinění vznášejí, jsou stejnou třídou odchodníků, kteří v roce 1918 utekli a začali nosit rudé odznaky. Mysleli si, že diskrétnost je lepší částí statečnosti. Bylo jim lhostejné, co se stalo s císařem. Skrývali se jako mírumilovní „občané“, ale častěji než dosud zmizeli úplně! Najednou tito mistři královské moci nebyli k nalezení.

Opatrně, jeden po druhém, se tito „služebníci a rádci“ koruny znovu objevovali, aby se znovu přihlásili ke královské moci - ale až poté, co ostatní nesli hlavní tíhu protikrálovského útoku a přečkali revoluční bouři. A nyní se všichni opět vrátili, teskně vzpomínají na masové hrnce v Egyptě a téměř se rozplývají nad oddaností

královské věci. To bude pokračovat až do dne, kdy budou rudé odznaky opět na vzestupu. Pak se celá tato sebranka královských uctívačů opět rozprchne jako myši od koček!

Kdyby za takové věci nebyli zodpovědní sami panovníci, člověk by s nimi téměř soucítil. Musí si však uvědomit, že s takovými sluhy lze trůny ztratit, ale rozhodně ne získat.

Celá tato servilita byla chybou a byla důsledkem celého našeho vzdělávacího systému, který v tomto případě přinesl obzvlášť tvrdou odplatu. V důsledku toho se tyto ubohé kreatury udržely na všech dvorech a postupně podkopaly základy monarchie. Když se konečně začala otřásat, všichni zmizeli. Přirozeně; vykukové a patolízalové nejsou nikdy ochotni zemřít za své pány. To, že si to monarchové nikdy neuvědomují a téměř ze zásady se to nikdy doopravdy nenaučí, bylo vždy jejich zhoubou.

Jedním z nejhorších příznaků úpadku byla rostoucí zbabělost tváří v tvář odpovědnosti a z toho plynoucí slabost při řešení životně důležitých problémů.

Východisko této epidemie však bylo v naší parlamentní instituci, kde se nezodpovědnost obzvláště pěstuje. Bohužel se tato nemoc pomalu rozšířila do všech

odvětví každodenního života, zejména do sféry věcí veřejných. Všude se vyhýbalo odpovědnosti, což vedlo k tomu, že se přijímala nedostatečná nebo polovičatá opatření. Osobní odpovědnost za každý čin se snížila na minimum.

Pokud se zamyslíme nad postojem různých vlád k celé řadě skutečně zhoubných jevů ve veřejném životě, okamžitě poznáme, jak děsivý význam má tato politika polovičatosti a zbabělosti tváří v tvář odpovědnosti.

Z velkého množství existujících případů uvedu jen několik příkladů:

V novinářských kruzích rádi hovoří o tisku jako o „velké moci“ ve státě. Ve skutečnosti je jeho význam nesmírný. Nelze jej snadno přeceňovat, neboť tisk pokračuje v práci na vzdělávání dospělých.

Obecně lze čtenáře rozdělit do tří skupin:

Za prvé na ty, kteří věří všemu, co čtou;

Za druhé na ty, kteří už nevěří ničemu;

Za třetí na ty, kteří kriticky zkoumají, co čtou, a podle toho si vytvářejí úsudek.

Početně je první skupina zdaleka nejpočetnější. Tvoří ji široké masy lidí, a proto z intelektuálního hlediska tvoří nejjednodušší část národa.

Nelze je klasifikovat podle povolání, ale pouze podle stupně inteligence. Do této kategorie spadají všichni ti, kteří se nenarodili, aby sami mysleli, nebo se to nenaučili, a kteří - zčásti z neschopnosti a zčásti z nevědomosti - věří všemu, co si přečtou. Do této skupiny patří i ten typ líných jedinců, kteří, ačkoli jsou schopni myslet sami za sebe, přebírají to, co si mysleli jiní, a předpokládají, že do toho museli vložit nějaké úsilí.

Vliv tisku na všechny tyto lidi je proto obrovský; jsou to koneckonců široké masy národa. Nejsou ochotni ani schopni osobně třídit to, co je jim servírováno, a tak je celý jejich postoj ke každodenním problémům téměř výhradně výsledkem vnějšího vlivu. To vše může být výhodné tam, kde veřejnou osvětu provádějí seriózní milovníci pravdy, ale je katastrofální, pokud se tak děje rukou darebáků a lhářů.

Druhá skupina je početně menší a tvoří ji zčásti ti, kteří dříve patřili do první skupiny, ale po řadě trpkých zklamání už nejsou ochotni věřit ničemu z toho, co čtou. Nenávidí všechny noviny. Buď je nečtou vůbec, nebo je

velmi rozčiluje jejich obsah, který podle nich není ničím jiným než lží a falší. S těmito lidmi je těžké jednat; vždy budou skeptičtí vůči pravdě. V důsledku toho jsou nepoužitelní pro jakoukoli formu pozitivní práce.

Třetí skupina je snadno nejmenší. Tvoří ji skuteční intelektuálové, kteří mají přirozené vlohy a vzdělání k samostatnému myšlení. Ve všech věcech se snaží vytvářet si vlastní úsudek a zároveň pečlivě třídí to, co čtou. Nebudou číst žádné noviny, aniž by použili vlastní inteligenci ke zpochybnění pisatele, a to přirozeně ztěžuje situaci. Novináři tento typ čtenářů „oceňují“ jen s velkou mírou opatrnosti.

Pro příslušníky této třetí skupiny nejsou nesmysly, které jim servírují noviny, příliš nebezpečné a dokonce ani příliš důležité. Tito čtenáři se většinou naučili považovat každého novináře v podstatě za darebáka, který jen výjimečně mluví pravdu. Bohužel hodnota těchto čtenářů spočívá v jejich inteligenci, a nikoli v jejich počtu - neštěstí v době, kdy se moudrost nepočítá za nic a většina za všechno! Dnes, kdy rozhodují hlasovací lístky mas, leží rozhodnutí v rukou početně nejsilnější skupiny - tedy té první: davu prosťáčků a důvěřivců.

Je prvořadým zájmem státu a národa zabránit tomu, aby se tito lidé dostali do rukou špatných, nevzdělaných nebo dokonce zlovolně smýšlejících učitelů. Proto je povinností státu dohlížet na jejich vzdělávání a zabránit každé formě špatného chování. Zvláštní pozornost je třeba věnovat tisku. Jeho vliv na tyto lidi je zdaleka nejsilnější a nejpronikavější ze všech, protože jeho působení není přechodné, ale neustálé. Jeho nesmírný význam spočívá v jednotném a vytrvalém opakování jeho učení. Zde, pokud kdekoli jinde, by stát nikdy neměl zapomínat, že všechny prostředky mají sloužit stejnému cíli. Nesmí se nechat svést na scestí bláboly o takzvané „svobodě tisku“ ani se nechat přemluvit k tomu, aby zanedbal svou povinnost a odepřel národu to, co je dobré a co koná dobro. Stát musí s nemilosrdnou rozhodností udržet kontrolu nad tímto nástrojem všeobecné osvěty a dát jej do služeb státu a národa.

Jaký pokrm však německý tisk v předválečných dnech svým čtenářům servíroval? Nebyl to ten nejhorší jed, jaký si lze představit? Nebyla to ta nejhorší forma pacifismu, která byla našemu národu vštěpována v době, kdy se ostatní pomalu, ale jistě chystali vrhnout na Německo? Nevštěpoval už v době míru ten samý náš tisk do veřejného mínění pochybnosti o svrchovaných

právech samotného státu, a neomezoval tak jeho obranné prostředky?

Nebyl to právě německý tisk, který pochopil, jak všechny ty nesmysly o „západní demokracii“ našemu národu přiblížit, až byla nadšená veřejnost nakonec ochotna svěřit svou budoucnost Společnosti národů? Nebyl tento tisk zodpovědný za podporu morálního úpadku? Nebyly morálka a veřejná slušnost zesměšňovány a zastarávaly, až se naši lidé nakonec stali „moderními“? Nepodkopával tisk vytrvalými útoky autoritu státu, dokud nestačil jediný úder k pádu této instituce? Nepostavil se tisk ze všech sil proti každému hnutí, jehož cílem bylo dát státu to, co mu náleží? Nekritizoval snad neustále armádu, čímž poškozoval její pověst, nesabotoval odvody, nepožadoval odmítnutí vojenských úvěrů atd. až do nevyhnutelného výsledku?

Úkolem takzvaného liberálního tisku bylo kopat hrob německému národu a Německé říši. O lživých novinách marxistického tisku se nemusíme zmiňovat; pro ně je lež stejnou životní nutností jako pro kočku myš. Jejich jediným úkolem je zlomit národní páteř národa a připravit tak národ na to, aby se stal otrokem mezinárodního kapitálu a jeho pánů, Židů.

A co udělal stát proti tomuto masovému otravování národa? Nic, vůbec nic! Pár hloupých nařízení, pár pokut za kriminalitu, a to bylo všechno. Touto politikou si doufali získat přízeň tohoto moru pomocí lichotek, uznáním „hodnoty“ tisku, jeho „důležitosti“, „výchovného poslání“ a podobných nesmyslů. Židé to vše kvitovali s vědoucím úsměvem a šibalským poděkováním.

Příčina tohoto ostudného selhání státu nespočívala ani tak v odmítnutí uvědomit si nebezpečí, jako spíše ve zbabělém řešení situace polovičatými rozhodnutími a opatřeními. Nikdo neměl odvahu použít důsledně radikální metody. Všichni se zabývali polovičatými recepty. A tak místo toho, aby zasáhli její jádro, jen ji podráždili. Výsledkem bylo, že nejenže vše zůstalo při starém, ale moc institucí, proti nimž se mělo bojovat, rok od roku sílila.

Tehdejší obrana vlády proti převážně Židy ovládanému tisku, který pomalu rozkládal národ, nesledovala žádnou určitou linii postupu; chyběla jí rozhodnost a především neměla žádný pevný cíl. Právě v tom oficiální chápání situace zcela selhalo: v odhadu důležitosti boje, ve volbě prostředků a v rozhodnutí o konkrétním plánu. Pouze si s problémem pohrávali.

Občas, když byli uštknuti, uvěznili na několik týdnů nebo měsíců některou novinářskou zmiji, ale celé hadí hnízdo nechali nerušeně pokračovat.

Je třeba přiznat, že to vše bylo na jedné straně výsledkem mimořádně mazané taktiky Židovstva a na druhé straně zjevně úřední hlouposti či naivity. Žid byl příliš chytrý na to, aby připustil současný útok na celý svůj tisk. Ne: jedna část sloužila jako zástěrka pro druhou.

Marxistické noviny co nejpodlejším způsobem hanobily vše, co bylo svaté, zuřivě útočily na stát a vládu a podněcovaly určité vrstvy společnosti proti sobě navzájem. Zároveň se židovské buržoazně demokratické noviny uměly maskovat jako vzor objektivity. Úzkostlivě se vyhýbaly ostrým výrazům, protože dobře věděly, že zabedněnci mohou posuzovat jen vnější zdání a nikdy neproniknou do skutečné hloubky a smyslu čehokoli. Hodnotu něčeho měří podle vnějšku, a ne podle obsahu. Této lidské slabosti vděčí tisk za svou úctu.

Pro tyto lidi byl Frankfurter Zeitung esencí úctyhodnosti. Vždy se pečlivě vyhýbal hrubým výrazům. Odmítal použití jakékoli formy fyzické síly a vytrvale apeloval na ušlechtilost boje „intelektuálními“ zbraněmi - což byla myšlenka, která byla kupodivu nejoblíbenější u

nejméně intelektuálních vrstev. To je jeden z výsledků naší polovzdělanosti, která odvrací člověka od instinktu přírody a pumpuje do něj určité množství vědomostí, aniž by byla schopna vzbudit úplné porozumění. K tomu jsou píle a dobrá vůle zbytečné; k tomu je zapotřebí nezbytné, vrozené inteligence.

Člověk nikdy nesmí propadnout šílenství, že se má stát pánem a vládcem přírody, k čemuž přispělo polovzdělání. Člověk si musí uvědomit prazákladní nutnost panství přírody a uvědomit si, že jeho existence podléhá zákonu věčného směřování a boje vzhůru. Pak pocítí, že ve světě, kde planety krouží kolem sluncí a kde měsíce kolotají kolem planet, kde se vladařkou slabých stává vždy jedině síla – a ta je přinutí k poslušné službě, anebo je rozdrtí -, nemohou platit žádné zvláštní zákony pro lidstvo. Člověk se musí podřídit věčným principům této nejvyšší moudrosti. Může se je snažit pochopit, ale nikdy se nemůže vymanit z jejich nadvlády.

Právě pro takové intelektuální hédonisty píše Žid svůj takzvaný intelektuální tisk. Frankfurter Zeitung a Berliner Tageblatt jsou psány pro ně, tón je jim přizpůsoben a právě na ně mají takové noviny vliv. Zatímco se úzkostlivě vyhýbají všem hrubým formám vyjadřování, do srdcí čtenářů vstřikují jed z jiných

lahviček. Šumivý tón a jemná frazeologie ukolébávají čtenáře, aby uvěřili, že láska k vědění a morálním zásadám je jedinou hnací silou těchto novin, zatímco ve skutečnosti tyto rysy představují mazaný způsob, jak odzbrojit jakoukoli opozici, která by mohla být namířena proti tisku.

Dělají takovou okázalou estrádu, že slabomyslní čtenáři jsou o to ochotnější uvěřit, že excesy těchto novin jsou jen mírné povahy a nestačí k tomu, aby proti nim byly podniknuty právní kroky. Takové opatření by prý vedlo k porušení svobody tisku - což je eufemismus pro lhaní a otravování lidí. Proto úřady velmi pomalu podnikají jakékoli kroky proti těmto banditům ze strachu, že si okamžitě znepřátelí „slušný“ tisk - strach, který je až příliš opodstatněný. Jakmile je učiněn jakýkoli pokus o postup proti příslušníkovi žumpovního tisku, všichni ostatní mu přispěchají na pomoc - ne proto, aby podpořili jeho politiku, chraň Bůh, ale prostě a pouze proto, aby bránili zásadu svobody tisku a veřejného mínění. Tento křik dokáže zastrašit i toho nejzarytějšího kritika, protože vychází z úst „slušných“ novin.

A tak se tento jed dostal do národního krevního oběhu a zamořil veřejný život, aniž by vláda podnikla jakékoli kroky ke zvládnutí této nemoci. Směšná

polovičatá opatření, která byla přijata, jsou sama o sobě důkazem rozkladu, který již hrozil rozpadem Říše. Instituce se prakticky vzdává své existence, když už nemá odhodlání bránit se všemi dostupnými zbraněmi. Každé polovičaté opatření je vnějším projevem vnitřního procesu rozkladu, který nakonec musí vést k vnějšímu zhroucení.

Věřím, že naše současná generace by toto nebezpečí mohla snadno zvládnout, kdyby byla správně vedena. Prošla jistými zkušenostmi, které jistě posílily nervy všech, kteří je zcela neztratili. V příštích dnech Žid jistě vzbudí ve svých novinách obrovský křik, bude-li vztažena ruka na jeho oblíbené hnízdo, bude-li učiněn krok k ukončení tohoto tiskového zlořádu a bude-li tento nástroj výchovy uveden pod státní kontrolu a nebude již ponechán v rukou cizinců a nepřátel národa. Věřím, že to pro nás bude snazší než pro naše otce. Třiceticentimetrový granát syčí hlasitěji než tisíc židovských novinových zmijí - tak ať syčí!

Dalším příkladem slabého a polovičatého řešení zásadních národnostních problémů v předválečném Německu je následující: Souběžně s politickou, etickou a morální infekcí národa probíhal po mnoho let stejně virulentní proces otravy veřejného zdraví. Zejména ve

velkých městech neustále narůstala syfilida a tuberkulóza soustavně sklízela svou smrtelnou úrodu téměř ve všech částech země.

Přestože v obou případech byl dopad na národ alarmující, zdálo se, že nikdo není schopen proti těmto pohromám podniknout žádná rozhodná opatření.

Zejména v případě syfilidy byl postoj státních a vládních představitelů naprostou kapitulací. K boji proti ní bylo zapotřebí něco mnohem rozsáhlejšího. Objev pochybného léku a jeho komerční využití byly v boji proti této nákaze jen málo nápomocné. I zde platí, že jediným správným postupem je zaútočit na příčiny nemoci, nikoli na její příznaky. Příčina spočívá především v prostituci lásky. I kdyby přímo nevyvolala tuto děsivou nákazu, přesto by lidem hluboce uškodila; morální spoušť, která by z této degenerace vyplynula, by stačila k tomu, aby pomalu, ale jistě přivodila zkázu národa.

Toto požidovštění našeho duchovního života a mamonizace našeho pudu rozmnožování dříve či později zničí naše budoucí potomky. Životaschopné děti přirozeného citového svazku budou nahrazeny ubohými exempláři finanční účelovosti. Ekonomické ohledy se stále více stávají základem a jedinou podmínkou

manželství. A láska pak musí najít své východisko někde jinde.

Zde, stejně jako jinde, se lze po určitou dobu vzpírat přírodě, ale dříve či později se pomstí. A když si tuto pravdu uvědomíme, bývá už často pozdě.

Naše vlastní šlechta nabízí příklad ničivých důsledků, které plynou z vytrvalého odmítání uznat přirozené požadavky na manželství. Máme zde před sebou výsledky reprodukčních návyků, které jsou na jedné straně určovány společenským tlakem a na druhé straně finančními hledisky. Jeden vede k dědičným vadám a druhý k otravě krve. Jen si vezměte, jak je každá židovka z obchodního domu považována za vhodnou partnerku pro naši královskou rodinu - a skutečně je to vidět. To vše vede k absolutní degeneraci.

Dnes se naše buržoazie snaží jít stejnou cestou; dojde ke stejnému konci.

Tyto nepříjemné pravdy jsou spěšně a bezstarostně odsouvány stranou, jako by tím mohla být pravda překonána. Ne: nelze popřít, že naše městské obyvatelstvo stále více tíhne k prostitučnímu milostnému životu, a tím se stále více nakazí pohromou syfilidy. Je to prostě pravda.

Nejviditelnější důsledky této masové kontaminace můžeme pozorovat jednak v našich blázincích, jednak bohužel i na našich dětech. Ty jsou smutným produktem této neustále rostoucí kontaminace našeho sexuálního života; děti ve svých nemocech odhalují neřesti svých rodičů.

Existuje mnoho způsobů, jak se s touto nepříjemnou a hroznou skutečností smířit. Mnozí lidé se snaží nevidět vůbec nic, nebo přesněji řečeno nechtějí vidět nic. To je zdaleka nejjednodušší a nejsnadnější „názor“. Jiní se zahalují do posvátného pláště pruderie, stejně absurdní jako pokrytecké. Celou situaci popisují jako hříšnou a jsou hluboce rozhořčeni, když se ocitnou tváří v tvář oběti. Ve zbožné hrůze zavírají oči před touto bezbožnou pohromou a modlí se k Bohu, aby na celou tuto Sodomu a Gomoru - pokud možno až po jejich smrti - seslal oheň a síru. Bůh by tak měl opět dát poučný příklad tomuto nestoudnému lidstvu. Konečně třetí skupina si je dobře vědoma strašlivých následků, které tato pohroma nevyhnutelně přináší, ale pouze krčí rameny, plně přesvědčena, že proti tomuto nebezpečí nelze nic dělat. Proto nezbývá než nechat věcem volný průběh.

Nepochybně je to všechno velmi pohodlné a jednoduché, ale nesmí se zapomínat, že národ se může

stát obětí takové pohodlnosti. Výmluva, že i jiným národům se daří špatně, nic nemění na skutečnosti našeho vlastního úpadku, kromě toho, že pocity soucitu s ostatními usnadňují snášet naše vlastní utrpení.

Důležitá otázka tedy zní: Který národ se jako první chopí iniciativy při zvládání této nákazy a které národy jí podlehnou? To je jádro celé situace. Opět zde vidíme prubířský kámen rasové hodnoty: rasa, která ve zkoušce neobstojí, jednoduše vymře a uvolní místo zdravějším, odolnějším nebo houževnatějším rasám. Protože se tato otázka týká především budoucích generací, je to jeden z těch případů, kdy se s hrozným oprávněním říká, že hříchy otců jsou navštěvovány jejich dětmi až do desátého pokolení - truismus, který však platí pouze pro znesvěcení krve a rasy.

Hřích proti krvi a rase je na tomto světě prvotním hříchem. Přináší konec každému národu, který se ho dopustí.

Postoj k tomuto jedinému životně důležitému problému v předválečném Německu byl nanejvýš politováníhodný. Jaká opatření byla přijata k zastavení nákazy naší mládeže ve velkých městech? Co bylo učiněno, aby se skoncovalo s kontaminací a mamonizací

našeho milostného života? Co bylo učiněno v boji proti následné syfilizaci našeho národního tělesa?

Odpověď na tuto otázku lze nejlépe ilustrovat tím, že ukážeme, co se mělo udělat.

Místo toho, aby úřady braly tento problém na lehkou váhu, měly si uvědomit, že na jeho řešení závisí osud nebo neštěstí budoucích generací. Ano - bylo by to rozhodující pro celou budoucnost našeho národa. Ale připustit to by vyžadovalo nemilosrdná opatření a chirurgické operace. Především bylo zapotřebí, aby se na toto strašné nebezpečí soustředila pozornost celé země, aby si všichni uvědomili důležitost boje proti němu. Bylo by zbytečné ukládat definitivní a často neúnosné povinnosti a očekávat jejich účinnost, pokud by veřejnost nebyla důkladně poučena o potřebě takových povinností. To však vyžaduje širokou a systematickou metodu osvěty, která by vyloučila jakékoli jiné každodenní problémy, jež by mohly odvádět pozornost veřejnosti.

V každém případě, kdy se jedná o zdánlivě nesplnitelné požadavky, musí být veškerá pozornost veřejnosti zaměřena na tuto jedinou otázku, jako by její řešení bylo otázkou života a smrti. Jen tak lze veřejnost

přimět, aby se zapojila do velkého dobrovolného úsilí a dosáhla důležitých výsledků.

Tato zásada platí i pro jednotlivého člověka, pokud chce dosáhnout nějakého velkého cíle. Vždy musí soustředit své úsilí na jednu určitě omezenou etapu svého pokroku, která musí být dokončena, než se pokusí o další krok. Ti, kdo se nepokoušejí uskutečnit své cíle krok za krokem a nesoustředí svou energii na dosažení jednotlivých stupňů, nikdy nedosáhnou konečného cíle. V určitém bodě na cestě zakolísají a selžou. Tento systematický způsob přibližování se k cíli je sám o sobě uměním a vždy vyžaduje vynaložení každého kousku energie, aby byla cesta krok za krokem zdolána.

Proto je nejpodstatnějším předpokladem útoku na tak obtížnou etapu cesty lidstva to, že se autoritám musí podařit přesvědčit masy, že bezprostřední cíl, o který se nyní usiluje, je jediný, který si zaslouží být brán v úvahu, a jediný, na němž vše závisí. Široké masy nejsou nikdy schopny jasně vidět celý úsek cesty před sebou, aniž by se unavily a ztratily tak víru ve svou schopnost úkol splnit. Určitý počet lidí si sice udrží cíl v paměti, ale jsou schopni zkoumat cestu jen po malých etapách, jako v případě poutníka, který ví, kde jeho cesta skončí, ale nekonečný úsek zvládá mnohem lépe, když na něj útočí

postupně. Jen tak může postupovat vpřed, aniž by ztratil nadšení.

Tímto způsobem, s pomocí všech forem propagandy, měl být problém boje proti syfilidě předložen veřejnosti - ne jako úkol, ale jako hlavní úkol. Měly být použity všechny možné prostředky, aby se tato pravda dostala do povědomí lidí, dokud celý národ nebude přesvědčen, že na řešení tohoto problému závisí vše; tedy zdravá budoucnost, nebo národní úpadek.

Teprve po takových přípravných opatřeních - rozložených do období mnoha let, bude-li to nutné - bude veřejnost plně vyburcována, a teprve pak bude možné přijmout vážná a definitivní opatření. Pak bychom tak mohli učinit bez rizika, že budeme nepochopeni nebo že budeme náhle čelit ochabnutí vůle veřejnosti.

Všem musí být jasné, že vážný boj proti této nákaze vyžaduje obrovské oběti a obrovské množství práce.

Boj proti syfilidě znamená bojovat proti prostituci, proti předsudkům, proti starým zavedeným zvykům, proti současné módě, veřejnému mínění a v neposlední řadě proti falešné prudérii v určitých kruzích.

Prvním předpokladem, který musí být splněn, aby si stát mohl nárokovat morální právo bojovat proti všem

těmto věcem, je usnadnění dřívějších sňatků pro nastupující generace. Ať už se na to díváme jakkoli, pozdní sňatky mají sankci zvyku, který je a zůstane ostudou lidstva. Je to prokletá instituce, špatně se hodící pro bytost, která se ráda považuje za „obraz“ Boží.

Prostituce je ostudou lidstva a nelze ji odstranit pouhými moralistickými přednáškami, dobrými úmysly atd. Její omezení a konečné odstranění předpokládá odstranění celé řady okolností, které k tomu přispívají. Prvním prostředkem musí být vždy zavedení takových podmínek, které umožní uzavírání časných manželství, zejména u mladých mužů - ženy jsou v této věci koneckonců pouze pasivními subjekty.

Ilustrací toho, do jaké míry jsou lidé v dnešní době často svedeni na scestí, je skutečnost, že často slyšíme matky v takzvané „dobré“ společnosti, jak otevřeně vyjadřují uspokojení nad tím, že si jejich dcera našla muže, který je „otrkaný“ a podobně. Protože o takové muže není nouze, bude chudák dívka šťastná s jedním z těchto otrkaných Siegfriedů a děti budou viditelným výsledkem takových údajně rozumných svazků.

Když si člověk uvědomí, že kromě toho se všemožně snaží bránit procesu rozmnožování a že příroda je

záměrně ošizována o svá práva selekce, zbývá vlastně jen jedna otázka: Proč taková instituce ještě existuje a k čemu slouží? Není to jen o málo lepší než prostituce? Nehraje už roli naše povinnost vůči potomstvu? Nebo si lidé neuvědomují, jaké prokletí způsobují sobě i svým potomkům takovým trestuhodně hloupým zanedbáváním jednoho z primárních přírodních zákonů?

Takto civilizované národy degenerují a postupně hynou.

Manželství není samoúčelné, ale musí sloužit vyššímu cíli, jímž je rozmnožení a zachování druhu a rasy. To je jeho jediný smysl a účel.

Vzhledem k tomu je jasné, že instituci manželství je třeba posuzovat podle toho, jakým způsobem plní svou funkci. Proto by měly být pravidlem brzké sňatky, protože jen mladý pár bude mít ještě sílu potřebnou pro výchovu zdravého potomstva. Brzké sňatky se samozřejmě nemohou stát pravidlem bez celé řady společenských změn, jinak nelze o politice brzkých sňatků ani uvažovat. Jinými slovy, k řešení této zdánlivě malé otázky nemůže dojít bez rozhodných společenských opatření. Jejich význam by měl být zřejmý, zvláště když se ukázalo, že takzvaná „sociální“ republika není schopna

vyřešit problém bydlení, a tím znemožnila nesčetným párům uzavřít manželství. To jen podporuje rozvoj prostituce.

Dalším důvodem nemožnosti uzavírat brzké sňatky je náš absurdní způsob regulace platových tabulek, který věnuje příliš malou pozornost problému podpory rodiny.

Prostituci lze tedy vážně řešit pouze tehdy, pokud se radikální společenskou reformou usnadní uzavírání brzkých sňatků oproti současnosti. To je první předběžný předpoklad pro řešení tohoto problému.

Za druhé je třeba vymýtit celou řadu zlořádů prostřednictvím výchovy a vzdělávání - věcí, o které se dosud nikdo nestaral. Především musí náš současný vzdělávací systém nastolit rovnováhu mezi duševní výukou a fyzickým tréninkem. Instituce známá dnes jako gymnázium je příznivou urážkou řeckého vzoru. Náš vzdělávací systém zcela ztrácí ze zřetele skutečnost, že z dlouhodobého hlediska může zdravý duch existovat pouze ve zdravém těle. Toto tvrzení se až na malé výjimky týká zejména širokých mas národa.

V předválečném Německu byla doba, kdy se nad touto pravdou nikdo nepozastavoval. Výcvik těla byl trestuhodně zanedbáván a jednostranný výcvik „mysli“

byl považován za dostatečnou záruku velikosti národa. Tento omyl se projevil dříve, než se předpokládalo. Není náhodou, že bolševické učení vzkvétá v těch oblastech, jejichž obyvatelstvo bylo zdegenerováno hladem: ve středním Německu, Sasku a Porúří. Ve všech těchto okresech je patrná absence jakéhokoli vážnějšího odporu, dokonce i ze strany takzvaných intelektuálních vrstev, proti této židovské nemoci. A to z prostého důvodu, že intelektuální třídy jsou samy fyzicky zdegenerované - nikoliv nedostatkem, ale vzděláním. Výlučné intelektuální vzdělání našich vyšších tříd je činí neschopnými se bránit, natož se prosadit v životě. Téměř ve všech případech je fyzická slabost předzvěstí osobní zbabělosti.

Extrémní důraz na čistě intelektuální vzdělání a následné zanedbávání tělesné výchovy nutně vede k pohlavním myšlenkám v raném mládí. Mládež, jejíž tělo bylo vycvičeno a zoceleno sportem a gymnastikou, je méně náchylná k sexuálnímu požitkářství než mládež, která zůstala doma a byla živena výhradně intelektuální stravou. Rozumný vzdělávací systém na to musí pamatovat. Nesmíme zapomínat, že zdravý mladý muž bude mít od ženy jiná očekávání než slaboch, který byl předčasně zkažen.

V každém oboru našeho vzdělávání tedy musí denní program zaměstnávat volný čas chlapce užitečným rozvojem jeho fyzických sil. Nemá právo se v těchto letech poflakovat a stávat se obtěžujícím na veřejných ulicích a v kinech. Ale když je jeho denní práce hotová, měl by své mladé tělo zocelit, aby později v životě nezměklo. Připravit se na to a uskutečnit to by mělo být úkolem našeho vzdělávacího systému, a ne výhradně pumpovat takzvanou moudrost. Náš školský systém se také musí zbavit představy, že tělesnou výchovu je nejlépe přenechat samotnému jedinci. Neexistuje nic takového jako svoboda hřešit vůči potomstvu, a tím i vůči rase.

Boj proti otravě mysli musí probíhat současně s tréninkem těla. Celý náš dnešní veřejný život lze přirovnat ke skleníku sexuálních myšlenek a podnětů. Pohled na účet za stravu, který poskytují naše kina, divadla a herny, stačí k tomu, abychom dokázali, že to není ta správná strava, zejména pro naši mládež. Ve výlohách obchodů a reklamách se používají ty nejvulgárnější prostředky k upoutání pozornosti veřejnosti. Každý, kdo zcela neztratil kontakt s touhami dospívající mládeže, si uvědomí, že to vše musí způsobovat velké škody. Tato svůdná a smyslná

atmosféra vkládá do hlav naší mládeže myšlenky, které by jim v jejich věku měly být ještě neznámé.

Výsledky tohoto druhu výchovy jsou bohužel nejlépe vidět na naší současné mládeži. Dospívají příliš brzy, a jsou proto předčasně staří. Soudy občas vrhají znepokojivé světlo na duchovní život našich čtrnáctiletých a patnáctiletých. Koho tedy překvapí, že si syfilis vybírá své oběti již v tomto věku? A není žalostné, když vidíme, kolik je fyzicky slabých a intelektuálně zkažených mladých mužů, kteří byli zavedeni do manželských obřadů velkoměstskými děvkami?

Ne; kdo chce vážně bojovat proti prostituci, musí nejprve pomoci odstranit její duchovní základ. Budou muset nemilosrdně vyčistit morální mor naší městské „kultury“, a to bez ohledu na následný křik. Pokud naši mládež nevytáhneme z bahna současného prostředí, utopí se v něm. Ti, kdo odmítají tyto věci vidět, je vědomě podporují, a tím se provinili šířením následků prostituce do budoucnosti - protože budoucnost patří nastupující generaci. Tento proces očisty naší kultury se musí uplatnit prakticky ve všech sférách. Divadlo, umění, literatura, film, tisk i reklama, to vše musí odstranit skvrny našeho zahnívajícího světa a dát se do služeb morální, politické a kulturní ideje. Veřejný život musí být zbaven dusivého

parfému našeho moderního erotismu, stejně jako všeho nemužného a prudérního pokrytectví. Ve všech těchto věcech musí být cíl a metoda určovány promyšleným ohledem na zachování našeho národního blaha na těle i na duši. Právo na osobní svobodu stojí až za povinností zachovat rasu.

Teprve po zavedení těchto opatření do praxe lze zahájit lékařskou kampaň proti této nákaze s určitou nadějí na úspěch. I zde však platí, že polovičatá opatření jsou bezcenná. Je třeba učinit dalekosáhlá a důležitá rozhodnutí. Polovičatým opatřením je, když se nevyléčitelným nemocem dává možnost nakazit jednoho zdravého člověka za druhým. To by byl ten druh humanismu, který nechá zahynout stovky lidí, aby neublížil jednomu jedinci.

Požadavek, aby se vadným lidem zabránilo plodit vadné potomstvo, je požadavek, který se opírá o ty nejrozumnější důvody, a jeho řádné splnění je tím nejhumánnějším lidským činem. Nešťastné a nezasloužené utrpení milionů lidí bude ušetřeno, v důsledku čehož dojde k postupnému zlepšení národního zdraví. Odhodlání takto jednat zároveň vytvoří překážku proti dalšímu šíření pohlavních chorob. V případě nutnosti by se pak jednalo o nemilosrdnou izolaci všech

nevyléčitelně nemocných - barbarské opatření pro tyto nešťastníky, ale požehnání pro současnou generaci a pro potomky. Dočasná bolest, kterou zažijeme v tomto století, může ušetřit a ušetří utrpení na celá tisíciletí.

Boj proti syfilidě a prostituci, která jí razí cestu, je jedním z obrovských úkolů lidstva. Nejde jen o vyřešení jednoho problému, ale o odstranění celé řady zlořádů, které jsou spolupříčinou této nákazy. Nemoc těla je v tomto případě pouze důsledkem onemocnění morálních, sociálních a rasových instinktů.

Pokud však z důvodů lenosti nebo zbabělosti nebude tato bitva vybojována do konce, můžeme si představit, jaké budou poměry za 500 let. Z Božího obrazu zůstane v lidské povaze jen málo, kromě výsměchu Stvořiteli.

Co se však proti této pohromě dělalo ve starém Německu? Když se nad tím v klidu zamyslíme, odpověď je znepokojivá. Je pravda, že ve vládních kruzích se o strašlivých a škodlivých účincích této nemoci dobře vědělo, i když se neuvažovalo o důsledcích. Ale protiopatření, která byla oficiálně přijata, byla neúčinná a beznadějně selhala. Pohrávali si s léky na symptomy a zcela zanedbávali příčinu nemoci. Prostitutky byly v rámci možností lékařsky vyšetřovány a kontrolovány, a

když se objevily příznaky infekce, byly posílány do nemocnice. Když se však navenek vyléčily, byly opět vypuštěny mezi lidi.

Je pravda, že byla zavedena „ochranná doložka“, která učinila pohlavní styk trestným pro všechny, kdo nejsou zcela vyléčeni nebo trpí nějakou nemocí. Tato legislativa byla teoreticky správná, ale v praxi zcela selhala. Především ženy ve většině případů odmítnou vystoupit u soudu jako svědkyně proti mužům, kteří je připravili o zdraví. Zejména ona z toho má pramalý prospěch. Ve většině případů to bude právě ona, kdo bude nejvíce trpět; ženy by byly mnohem více než muži vystaveny nešetrným poznámkám. A lze si jen představit, jaká by byla situace, kdyby ženu nakazil její vlastní manžel! Měla by na něj vznést obvinění? Nebo co by měla dělat?

V případě muže je tu navíc skutečnost, že se mu často stává, že se s touto nákazou setká, když je pod vlivem alkoholu. Jeho stav mu znemožňuje posoudit kvality jeho „krásy“ - což je skutečnost, kterou dobře zná každá nemocná prostitutka, a nutí je vybírat si muže v tomto ideálním stavu přednostně. Výsledkem je, že nešťastník si později není schopen vzpomenout, kdo byla jeho soucitná dobrodinka, což ve městech, jako je Berlín nebo

Mnichov, není překvapivé. Mnoho takových případů se týká návštěvníků z provincií, kteří zůstávají beze slova a jsou uchváceni magickým kouzlem městského života.

V konečném důsledku, kdo je schopen říci, zda byl nakažen, nebo ne? Cožpak nejsou zaznamenány nesčetné případy, kdy zdánlivě vyléčený člověk prodělal recidivu a napáchal nevýslovné škody, aniž by o tom věděl?

V praxi jsou tedy výsledky těchto legislativních opatření téměř nulové. Totéž platí o kontrole prostituce; a konečně i lékařská léčba a vyléčení jsou v dnešní době nebezpečné a pochybné. Jisté je jen jedno. Nákaza se navzdory všem opatřením šíří dál a dál, a to samo o sobě stačí jako důkaz jejich neúčinnosti.

Všechno ostatní, co bylo učiněno, bylo stejně neúčinné jako absurdní. Duchovní prostituci lidí se nezabránilo, respektive se proti ní neudělalo prakticky vůbec nic.

Ti, kdo toto téma nepovažují za závažné, by udělali dobře, kdyby si prostudovali statistické údaje o šíření této nemoci, prostudovali její nárůst v minulém století a pak se zamysleli nad jejím dalším vývojem. Běžnému pozorovateli, pokud by nebyl obzvlášť hloupý, by běhal mráz po zádech!

Polovičatý a váhavý postoj starého Německa k tomuto strašlivému jevu lze jistě považovat za viditelnou známku národního úpadku. Když už chybí odvaha bojovat za vlastní zdraví, pak zaniká i právo žít v tomto světě boje. Tento svět patří pouze silným „celkům“, a ne slabým „polovičkám“.

Jedním z nejviditelnějších znaků úpadku ve staré Říši byl pomalý pokles kulturní úrovně. Pod pojmem „kultura“ však nemám na mysli to, co se dnes označuje jako „civilizace“, což lze naopak považovat spíše za nepříznivé pro skutečně vysokou úroveň myšlení a života.

Na přelomu minulého století se v našem světě začal objevovat nový umělecký prvek. Bylo to něco, co nám bylo dříve neznámé a cizí. V dřívějších dobách se jistě vyskytovaly prohřešky proti dobrému vkusu, ale většinou šlo o odchylky od ortodoxních uměleckých kánonů a potomci v nich mohli rozpoznat určitou historickou hodnotu. Nové výrobky však vykazovaly známky nejen umělecké odchylky, ale i ničivé duchovní degenerace. Zde, v kulturní sféře, se poprvé projevily příznaky nadcházejícího politického kolapsu.

Bolševizace umění je jedinou kulturní formou života a jediným duchovním projevem, kterého je bolševismus schopen.

Každému, komu se toto tvrzení může zdát podivné, stačí, aby se podíval na ty šťastné bolševizované státy, a ke svému zděšení tam pozná ty morbidní obludnosti, které vytvořili šílení a zdegenerovaní lidé. Všechny ty umělecké úchylky, které jsou od přelomu století zařazovány pod názvy kubismus a dadaismus[77], jsou projevy umění, které začaly být oficiálně uznávány samotným státem. Tento fenomén se objevil dokonce i během krátce trvajícího období sovětské republiky v Bavorsku. I zde bylo zřejmé, že všechny oficiální plakáty, propagandistické kresby v novinách apod. vykazují známky nejen politického, ale i kulturního úpadku.

Zhruba před 60 lety by byl politický kolaps, jaký zažíváme dnes, stejně nepředstavitelný jako kulturní úpadek, který se projevil ve futuristických a kubistických dílech po roce 1900. Před šedesáti lety by výstava

[77] Dada a kubismus byly ikonoklastické a protiklasické školy umění, které se objevily na počátku 20. století. Zejména dadaismus byl silně ovlivněn židovskými umělci; viz Sanderson, „Tristan Tzara and the Jewish roots of Dada" (2011). Mezi nejvýznamnější z nich patřil Marc Chagall.

takzvaných dadaistických „zážitků“ byla naprosto absurdním nápadem. Organizátoři takové výstavy by tehdy byli uvrženi do blázince, zatímco dnes jsou jmenováni předsedy uměleckých spolků. V té době by se taková nákaza nikdy nerozšířila. Veřejné mínění by to netolerovalo a vláda by k tomu nemlčela; je totiž povinností vlády zachránit svůj národ před zadupáním do takového intelektuálního šílenství. Ale to by byl nevyhnutelný výsledek tohoto druhu umění. Znamenalo by to jednu z nejhorších změn v lidských dějinách; znamenalo by to totiž, že v lidském mozku začal probíhat zpátečnický proces - jehož konečné stadium by bylo nemyslitelné.

Budeme-li studovat průběh našeho kulturního života v posledních 25 letech, s údivem zjistíme, jak daleko jsme v tomto regresivním procesu již došli. Všude nacházíme přítomnost těch zárodků, které dávají vzniknout nádorovitým bujením, jež musí dříve či později přivodit zkázu naší kultury. Nacházíme zde nepochybné příznaky pomalu se rozkládajícího světa. A běda národům, které již nejsou schopny tuto nemoc zvládnout!

Tyto nemoci se projevily téměř ve všech oblastech německého umění a kultury. Zdá se, že zde vše překročilo vrchol své dokonalosti a nyní se řítí do propasti. Na

počátku století se zdálo, že divadlo již degeneruje a přestává být kulturním činitelem - s výjimkou dvorních divadel, která se této prostituci národního umění bránila. Až na tyto výjimky a také na několik dalších slušných institucí byly hry uváděné na jevišti takového charakteru, že by lidem prospělo, kdyby je vůbec nenavštěvovali. Bylo smutným příznakem úpadku, že mládež už většinu těchto takzvaných „uměleckých center“ nemohla navštěvovat - což bezostyšně přiznávalo i často vídané varování: „Mládeži vstup zakázán!“

Uvědomte si, že tato opatření se musela týkat institucí, jejichž hlavním účelem měla být podpora vzdělávání mládeže, a ne pouze zábava pro kultivované dospělé. Co by na taková opatření a především na podmínky, kvůli nimž byla tato opatření nutná, řekli velcí dramatici jiných dob? Jak by se Schiller rozohnil a jak by se Goethe znechuceně odvrátil!

Ale co jsou Schiller, Goethe nebo Shakespeare ve srovnání s hrdiny naší moderní německé literatury! Staří, opotřebovaní a nemoderní - ba přímo zastaralí. Pro tuto epochu je totiž typické, že nejenže její vlastní výtvory byly špatné, ale že přitom hanila vše, co bylo v minulosti skutečně velké. Tento jev je pro takové epochy velmi charakteristický. Čím odpornější a ubožejší jsou lidé a

výtvory, tím více nenávidí a očerňují dokonalé výdobytky předchozích generací. Tito lidé by nejraději zcela zničili každou stopu minulosti, aby vyloučením srovnávacího měřítka mohli na svůj vlastní kýč pohlížet jako na „umění“.

Proto se každá nová instituce, ať už je jakkoli ubohá a bídná, bude o to více snažit zahladit stopy minulosti. Ale každá skutečná inovace, která je ku prospěchu lidstva, může vždy čelit srovnání s tím nejlepším z minulosti; a často se stává, že tyto úspěchy minulých generací zaručují přijetí moderní tvorby. Není třeba se obávat, že moderní díla skutečné hodnoty budou vedle památek minulosti vypadat bledě a bezcenně. To, co přispívá do všeobecné zásoby lidské kultury, často plní nezbytnou úlohu, aby se udržovala paměť na staré úspěchy, protože jen tato paměť je měřítkem, podle něhož jsou naše vlastní díla náležitě oceňována. Jen ti, kteří nemají světu co hodnotného dát, ale raději by mu dali bůhvíco, budou nenávidět vše, co už existuje, a chtěli by to popřít nebo zcela zničit.

A tato pravda platí nejen pro nové kulturní fenomény, ale i pro politiku. Čím méněcennější jsou nová revoluční hnutí, tím více se budou snažit očernit staré formy. I zde je touha zastavit svůj kýč jako velký a

originální výdobytek vede ke slepé nenávisti k nadřazenému dílu minulosti. Dokud žije historická paměť například Fridricha Velikého, nemůže Fridrich Ebert vzbuzovat nic jiného než omezený podiv. Vztah hrdiny Sanssouci k někdejšímu brémskému výčepnímu lze přirovnat ke vztahu slunce a měsíce, neboť měsíc může zářit teprve poté, co slunce odvrhne své paprsky. Snadno tak pochopíme, proč všechna novoluní v lidských dějinách nenáviděla stálé hvězdy.

V politice, pokud se stane, že osud dočasně svěří moc vládnout do rukou těchto neumětelů, budou dychtit nejen pošpinit a očernit minulost, ale zároveň využijí všech prostředků, aby se vyhnuli kritice svých vlastních činů. Za příklad lze vzít zákon na ochranu republiky, který nový německý stát přijal.

Máme dobrý důvod být nedůvěřiví vůči každé nové myšlence, každé doktríně, každému novému světonázoru nebo každému politickému či ekonomickému hnutí, které se snaží popřít vše, co přinesla minulost, nebo to prezentovat jako podřadné a bezcenné. Důvodem takové nenávisti je zpravidla buď vlastní méněcennost, nebo zlý úmysl. Každá obnova, která je skutečně prospěšná lidskému pokroku, bude muset vždy začít svou konstruktivní práci tam, kde byly

položeny poslední kameny. Nemusí se stydět využívat těchto již existujících pravd. Celá lidská kultura, stejně jako člověk sám, je pouze výsledkem jedné dlouhé vývojové linie, kde každá generace přispěla pouze jedním kamenem ke stavbě celé stavby. Smyslem a účelem revolucí nemůže být zbourání celé stavby, ale odstranění toho, co je špatné nebo nevhodné, a pokračování v budování na obnaženém prostoru.

Jedině tak je možné hovořit o lidském pokroku. Jinak by se svět nikdy nezbavil zmatku, neboť každá generace by se cítila oprávněna zavrhnout minulost a zničit všechna její díla jako nezbytný předpoklad jakéhokoli nového vlastního díla.

Nejsmutnějším rysem celé naší předválečné kultury nebylo jen to, že v ní chyběla jakákoli kulturní a umělecká tvůrčí síla, ale i nenávist, s jakou byla paměť na větší minulost poskvrněna a vymazána. Kolem konce minulého století se lidé ani tak nezajímali o tvorbu nových významných vlastních děl - zejména v oblasti dramatického umění a literatury - jako spíše o hanobení nejlepších děl minulosti a jejich vydávání za podřadná a zastaralá: jako by toto období hanebné dekadence mělo schopnost vytvořit něco kvalitnějšího.

Snaha zakrýt minulost před zraky přítomnosti byla jasným důkazem toho, že tito apoštolové budoucnosti jednali se zlým úmyslem. Tato znamení měla všem jasně ukázat, že se nejedná o nové, byť špatné kulturní ideje, ale o proces likvidace veškeré kultury. To uvrhlo zdravé umělecké cítění do naprostého zmatku, a tím duchovně připravilo půdu pro politický bolševismus. Jestliže se tvůrčí duch perikleovské éry projevil v Parthenonu, pak se bolševická éra projevila kubistickou obludností.

V této souvislosti je třeba znovu upozornit na nedostatek odvahy, který projevila jedna část našeho národa, totiž ti, kteří by vzhledem ke svému vzdělání a postavení měli být povinni se této kulturní ostudě postavit. Nedokázali však klást vážný odpor a podřídili se tomu, co považovali za nevyhnutelné. Tato abdikace byla způsobena strachem z rozruchu, který by vyvolali apoštolové bolševického umění, kteří zuřivě útočili na každého, kdo nebyl ochoten uznat je za korunu tvorby, a veškerou opozici dusili tím, že ji označovali za filištínskou a zaostalou. Lidé se třásli strachy, aby je tito pološílenci a podvodníci neobvinili z nedostatku uměleckého uznání - jako by bylo nějakou hanbou nerozumět výlevům těchto duchovních degenerátů a slizkých podvodníků.

Tito kulturní učedníci však velmi jednoduše prezentovali své vlastní nesmysly jako díla nejvyšší kvality. Svým udiveným současníkům nabízeli nepochopitelné a zjevně bláznivé věci jako takzvaný vnitřní prožitek. Tím předcházeli veškeré negativní kritice za velmi malou cenu. Nikdo samozřejmě nikdy nepochyboval o tom, že by takové vnitřní zážitky mohly existovat; pochybnosti se týkaly oprávněnosti vystavovat tyto halucinace bláznů a zločinců zdravé lidské společnosti. Díla, která vytvořil Moritz von Schwind nebo Böcklin, byla také vnitřním prožitkem, ale to byly prožitky božsky nadaných umělců, a ne pomatenců.[78]

Tato situace nabízela dobrou příležitost ke studiu ubohé zbabělosti našich takzvaných intelektuálů, kteří se vyhýbali povinnosti bránit se otravě zdravých instinktů našich lidí. Nechali na lidech samotných, aby se s tímto drzým nesmyslem vypořádali. Aby nebyli považováni za ty, kteří o umění nic nechápou, přijímali lidi každý výsměch umění, až nakonec ztratili schopnost posoudit,

[78] Von Schwind (1804-1871) byl rakouský malíř, který většinu své kariéry strávil v Mnichově. Arnold Bocklin (1827-1901) byl švýcarský malíř klasického stylu.

co je skutečně dobré a co špatné. Celkově vzato, existovala spousta příznaků, že se časy velmi zhoršují.

Ještě je třeba vzít v úvahu další kritický příznak.

V průběhu 19. století začala naše města ztrácet charakter civilizačních center a stávala se stále více centry bydlení. V našich velkých moderních městech proletářský člověk neprojevuje přílišnou náklonnost k místu, kde žije. Tento pocit vyplývá z toho, že jeho město není ničím jiným než náhodným příbytkem. Tento pocit je také částečně způsoben častou změnou bydliště, která je mu vnucena společenskými podmínkami; není čas vytvořit si pouto k místu, v němž žije. A ještě jeden důvod spočívá v kulturní jalovosti a povrchnosti našich současných měst.

V době osvobozovacích válek[79] byla naše německá města nejen malá co do počtu, ale také velmi skromná co do velikosti. Těch několik málo, která bylo možné nazvat velkými městy, byla většinou rezidenčními městy knížat; jako taková měla téměř vždy určitou kulturní hodnotu a kulturní aspekt. Těch několik málo měst s více než 50 000 obyvateli bylo ve srovnání se současnými městy stejné velikosti bohatých na vědecké a umělecké poklady. V

[79] Kolem roku 1813.

době, kdy Mnichov neměl více než 60 000 duší, byl již na nejlepší cestě stát se jedním z prvních německých center umění. V dnešní době má téměř každé průmyslové město nejméně tolik obyvatel, aniž by mělo něco skutečně hodnotného, co by mohlo nazývat svým vlastním. Jsou to masy činžovních domů a bytů a nic víc. Je záhadou, jak si někdo může vypěstovat sentimentální pouto k tak bezvýznamnému místu. Nikdo se nedokáže připoutat k místu, které nenabízí o nic víc, než by nabízelo kterékoli jiné místo, které nemá žádný vlastní charakter a kde se zjevně snažili vyhnout všemu, co by mohlo připomínat umělecký vzhled.

To ale není všechno. I velká města se stávají tím chudší na skutečná umělecká díla, čím více se v nich zvyšuje počet obyvatel. Nabývají stále více neutrální atmosféry a představují stejný aspekt, i když ve větším měřítku, jako chudá malá tovární města. Vše, čím naše moderní doba přispěla k civilizaci našich velkých měst, je naprosto nedostatečné. Všechna naše města žijí ze slávy a pokladů minulosti. Kdybychom dnešnímu Mnichovu odebrali vše, co bylo vytvořeno za Ludvíka I.[80], s hrůzou

[80] Bavorský král Ludvík I. (1786-1868) učinil v letech 1825-1848 z Mnichova významné umělecké centrum.

bychom zjistili, jak mizivá je od té doby produkce významných uměleckých výtvorů. Totéž lze říci o Berlíně a většině našich dalších velkých měst.

Podstatné je však následující: Naše velká moderní města nemají žádné výjimečné památky, které by dominovaly městu, na které by se dalo ukázat jako na symboly celé epochy. Téměř každé starověké město však mělo památník postavený na oslavu své slávy. Charakteristické umění antických měst se neprojevovalo v soukromých obydlích, ale ve veřejných památkách, které neměly mít přechodný, ale trvalý význam. A to proto, že nepředstavovaly bohatství nějakého jednotlivého občana, ale spíše velikost a bohatství obce. Tak vznikaly ony památky, které poutaly jednotlivé obyvatele k jejich vlastnímu městu způsobem, který je pro nás dnes téměř nepochopitelný. To, co bilo do očí starověkému občanovi, nebyla řada průměrných soukromých staveb, ale impozantní stavby, které patřily celé obci. Ve srovnání s nimi měla soukromá obydlí jen zcela druhořadý význam.

Když porovnáme velikost těchto starověkých veřejných budov s velikostí soukromých obydlí, pochopíme, jak velký význam měla zásada, že společná díla mají mít přednost před všemi ostatními. To, co dnes

obdivujeme v ruinách antického světa, nejsou někdejší obchodní paláce, ale spíše chrámy a veřejné stavby. Vlastníkem těchto velkých děl byla sama obec. Ani v pompézním pozdním Římě to nebyly vily a paláce některých občanů, které vyplňovaly nejvýznamnější místo, ale spíše chrámy a lázně, stadiony, cirky, akvadukty, baziliky atd. které patřily státu, a tedy celému národu.

Ve středověkém Německu platil stejný princip, i když umělecký pohled byl zcela odlišný. To, co ve starověku našlo svůj výraz v Akropoli nebo Pantheonu, se nyní zahalilo do forem gotické katedrály. Tyto monumentální stavby se gigantickým způsobem tyčily nad houfem menších staveb s rámovými zdmi ze dřeva a cihel. A zůstávají dominantou těchto měst i dnes, i když jsou stále více zastíněny bytovými domy. Určují charakter a vzhled města. Münster, Rathuser a Schrannenhallen tvoří jako ochranné věže viditelné symboly pojetí, jehož základy odpovídají zase jen antice.

A jak žalostný je dnes vztah mezi našimi státními a soukromými budovami! Kdyby Berlín postihl podobný osud jako Řím, budoucí generace by se mohly dívat na ruiny některých židovských obchodních domů nebo firemních hotelů a myslet si, že to byly charakteristické

projevy kultury naší doby. V samotném Berlíně stačí porovnat ostudný nepoměr mezi budovami Říše a budovami obchodu a financí.

Financování veřejných budov je ve většině případů nedostatečné a směšné. Nejsou stavěny na věčné časy, ale většinou proto, aby reagovaly na momentální potřebu. Žádná vyšší myšlenka takové stavby neovlivnila. Když se stavěl Berlínský palác, měl zcela jiný význam, než jaký má nová knihovna pro naši dobu. Jen jedna bitevní loď představuje výdaj asi 60 milionů marek, zatímco na stavbu Říšského sněmu - což je nejimpozantnější stavba postavená pro Říši, která měla být postavena na věky věků - byla vyčleněna méně než polovina této částky. Přesto, když vyvstala otázka vnitřní výzdoby, horní sněmovna hlasovala proti použití kamene a nařídila, aby stěny byly pokryty štukem. Pro tentokrát však poslanci rozhodli správně; sádrové hlavy by se mezi kamenné zdi nehodily.

Obec jako taková není dominantní charakteristikou našich současných měst, a proto není divu, že se obec ocitla v architektonické podobě v nedostatečném zastoupení. Nakonec tedy musíme dospět ke stavu zpustnutí - s praktickým důsledkem, že jednotlivému občanovi je osud jeho města zcela lhostejný.

I to je známkou našeho kulturního úpadku a všeobecného kolapsu. Naše doba je zcela zaujata nesmyslnými maličkostmi, nebo spíše službou penězům. Proto není divu, že s uctíváním takové modly zcela mizí smysl pro hrdinství. Současnost však pouze sklízí to, co minulost zasela.

Všechny tyto příznaky úpadku je třeba přičíst absenci určitého a jednotně přijímaného světonázoru a následné všeobecné nejistotě v postojích k velkým otázkám doby. To vysvětluje zvyk dělat všechno napůl, počínaje vzdělávacím systémem, neochotu převzít odpovědnost a konečně zbabělou toleranci k poznaným zneužitím. Módou se stal humanitární odpad. A tím, že jsme se slabě podřídili těmto úchylkám a šetřili pocity jednotlivců, byla obětována budoucnost milionů lidí.

Zkoumání náboženské situace před válkou ukazuje, že obecný proces rozpadu sílil. Velká část národa již dávno přestala mít jednotné a účinné světonázorové přesvědčení. V této věci nebyl v žádném případě hlavní počet lidí, kteří se zřekli příslušnosti k církvi, ale spíše všeobecná lhostejnost. Zatímco obě křesťanské denominace udržují misie v Asii a Africe, aby získaly nové stoupence - ve srovnání s růstem islámu jen se skromným úspěchem -, tytéž denominace ztrácely

miliony a miliony stoupenců doma v Evropě. Tito bývalí stoupenci se buď vzdali veškerého náboženství, nebo přijali jeho vlastní výklad. Důsledky, zejména v oblasti morálky, nejsou dobré.

Je třeba také poznamenat, že útok na dogmatické základy různých církví byl stále násilnější. A přesto by byl náš svět bez praktické existence náboženské víry nemyslitelný. Velké masy národa nejsou filosofové. Pro masy lidí je víra jediným základem morálky. Různé náhražky, které se nabízely, neprokázaly žádné výsledky, které by ospravedlnily nahrazení stávající víry.

Pokud by však náboženské učení a víra byly přijaty masami, pak by absolutní autorita náboženských doktrín byla základem veškerého praktického úsilí. Může existovat několik set tisíc vynikajících lidí, kteří mohou žít moudře a inteligentně bez závislosti na společenských normách, ale miliony ostatních nikoli. Pro ně role společenských norem odpovídá každodennímu životu stejně, jako se zákony vztahují ke státu a dogmata k náboženství.

Čistě intelektuální idea je sama o sobě proměnlivá věc, která podléhá nekonečným interpretacím. Teprve prostřednictvím dogmat má přesnou a konkrétní

podobu, bez níž by se náboženská nemohla stát živou vírou. Jinak by se intelektuální idea nikdy nestala ničím víc než pouhým metafyzickým pojmem, či spíše filosofickým názorem. Útok proti dogmatu je srovnatelný s útokem proti obecným zákonům, na nichž je založen stát. Takový politický útok by v případě úspěchu nakonec vedl k úplné politické anarchii; stejně tak by útok na dogmata vedl k bezcennému náboženskému nihilismu.

Politický vůdce by neměl odhadovat hodnotu náboženství s ohledem na jeho nedostatky, ale spíše na základě prokazatelně lepší náhrady. Dokud taková náhrada nebude k dispozici, jen blázni nebo zločinci by uvažovali o zrušení toho, co existuje.

Nepochybně nemalou vinu na současné neuspokojivé náboženské situaci nesou ti, kdo náboženský ideál zatížili čistě materiálními doplňky, což vedlo k naprosto marnému konfliktu mezi náboženstvím a takzvanou exaktní vědou. V tomto konfliktu bude vítězství téměř vždy na straně vědy, i když možná po tvrdém boji. A náboženství tak bude těžce trpět v očích těch, kteří nedokážou proniknout za hranice pouhého povrchního poznání.

Největší škodu však způsobilo zneužití náboženství jako prostředku sloužícího politickým zájmům. Po pravdě řečeno, nemůžeme dost tvrdě útočit na ty ubohé zločince, kteří by nejraději přiměli náboženství, aby jim poskytovalo politické, či spíše obchodní služby. Drzí lháři, kteří to dělají, vyznávají svou víru před celým světem stentorským tónem, aby ji slyšeli všichni hříšníci - ne že by za ni byli připraveni zemřít, ale spíše proto, aby se jim žilo o to lépe. Jsou ochotni prodat svou víru za jediný politický podvod. Za deset parlamentních mandátů by se spojili s marxisty, kteří jsou smrtelnými nepřáteli veškerého náboženství. A za křeslo ve vládě by uzavřeli sňatek s ďáblem - pokud si ten ještě nezachoval zbytky slušnosti.

Pokud náboženský život v předválečném Německu zanechal v mnohých ústech špatnou pachuť, bylo to proto, že křesťanství zneužívala tzv. „křesťanská“ strana. Ta se bezostyšně snažila ztotožnit katolickou víru s politickou rolí.

Toto falešné spojení bylo katastrofou. Zajistilo sice několik bezcenných parlamentních mandátů pro partu budižkničemů, ale církev utrpěla škody.

Důsledky této situace musel nést celý národ. K ochabnutí náboženského života došlo ve chvíli, kdy vše začalo kolísat a ochabovat a tradiční základy etiky a morálky hrozily zhroucením.

Ani tehdy by všechny ty trhliny a pukliny v národním tělese nemusely být nebezpečné, kdyby nevznikla vážná břemena. Staly se však katastrofálními, když vnitřní solidarita národa byla tím nejrozhodujícím faktorem, který odolával bouři událostí.

Také v politické oblasti si pozorné oči mohly všimnout některých nešvarů Říše, které předpovídaly katastrofu, pokud nedojde včas k nějaké změně a nápravě. Nedostatečná orientace v německé politice, jak vnitřní, tak zahraniční, byla zřejmá každému, kdo nebyl záměrně slepý. To nejlepší, co lze říci o obchodu s kompromisy, je, že se zdá být v souladu s Bismarckovým axiomem, že „politika je umění možného“. Mezi Bismarckem a pozdějšími německými kancléři byl však malý, ale zásadní rozdíl. Tento rozdíl umožnil prvnímu z nich aplikovat tuto formuli na samu podstatu své politiky, zatímco v ústech ostatních nabyla zcela jiného významu. Když Bismarck vyslovil tuto frázi, chtěl tím říci, že k dosažení určitého politického cíle je třeba použít - nebo alespoň vzít v úvahu - všechny možné prostředky.

Jeho nástupci však v této větě spatřovali pouze slavnostní prohlášení, že člověk se nemusí vázat vůbec na žádné politické cíle nebo ideje. A tehdejší političtí představitelé Říše žádnou prozíravou politiku neměli. I zde chyběl potřebný základ, totiž určitý světonázor. A chyběl jim také jasný vhled do zákonitostí politického vývoje, který je nezbytnou vlastností politického vedení.

Mnozí, kteří se na věc dívali chmurně, tehdy odsuzovali nedostatek myšlenek a orientace, který se projevoval v politice Říše. Uvědomovali si vnitřní slabost a marnost této politiky. Takoví lidé však hráli v politice jen druhořadou roli. Oficiální vládní orgány byly k takovým zásadám občanské moudrosti, jako byly zásady Houstona Stewarta Chamberlaina[81], zcela lhostejné; naši současní představitelé činí stále totéž. Tito lidé jsou příliš hloupí, než aby dokázali samostatně myslet. Jsou příliš domýšliví na to, aby se učili od druhých - což je skutečnost, která potvrzuje Oxenstiernův výrok: „Světu

[81] Houston Stewart Chamberlain (1855-1927) se narodil v Anglii, ale většinu svého dospělého života strávil v Německu. Byl významným intelektuálem své doby; jeho nejznámější dílo Základy devatenáctého století mělo na Hitlera a nacionální socialismus zásadní vliv.

vládne pouhý zlomek moudrosti.“[82] A skutečně, téměř každý státní úředník ztělesňuje pouze atom tohoto zlomku.

Ale od té doby, co se Německo stalo republikou, chybí i tento zlomek. Proto museli přijmout zákon na obranu republiky, který zakazuje takové názory vyjadřovat, nebo si je dokonce myslet. Oxenstierna měl štěstí, že žil, v době kdy žil, a ne v naší moudré republice.

Ještě před válkou byla instituce, která měla představovat sílu Říše, mnohými považována za její největší slabinu: parlament, Říšský sněm. Zde se zcela sjednotila zbabělost a nezodpovědnost.

Jedním z nejhloupějších názorů, které dnes člověk slyší, je, že v Německu se parlamentní instituce „od revoluce“ pokazily. To příliš snadno implikuje, že před revolucí tomu bylo jinak. Ve skutečnosti však bylo její působení vysoce destruktivní - a to i v dobách, kdy lidé nic neviděli nebo nechtěli vidět. Úpadek Německa lze v nemalé míře přičíst právě této instituci. Ale to, že ke katastrofě nedošlo dříve, není zásluha parlamentu, ale spíše těch, kteří se postavili proti vlivu této instituce, která

[82] Axel Oxenstierna (1583-1654) byl švédským ministerským předsedou. Toto rčení je však zřejmě apokryfní.

v době míru kopala hrob německému národu a německé říši.

Z nesmírného množství ničivých zel, která byla přímo či nepřímo zaviněna parlamentem, vyberu jedno z nejtypičtějších pro tuto instituci, která byla nejnezodpovědnější ve všech dobách: strašlivou polovičatost a slabost politických vůdců při vedení vnitřních i vnějších záležitostí říše. To se přičítalo především činnosti Říšského sněmu a bylo jednou z hlavních příčin politického kolapsu.

Všechno, co podléhalo vlivu parlamentu, se dělalo napůl, ať se na to díváte jakkoli.

Zahraniční politika Říše ve věci spojenectví byla příkladem takové polovičatosti. Chtěli udržet mír, ale přitom směřovali přímo do války.

Jejich polská politika byla rovněž prováděna polovičatě. Člověk pouze dráždil, aniž by cokoli dokončil. Nevedla ani k německému triumfu, ani k polskému smíru a z Rusů udělala nepřátele.

Alsasko-lotrinskou otázku se snažili vyřešit polovičatými opatřeními. Místo aby francouzské hydře jednou provždy rozdrtili hlavu surovou pěstí a pak Alsasku-Lotrinsku přiznali rovnoprávnost, neudělali ani

jedno, ani druhé. Ani nemohli učinit jinak, neboť největší strany měly ve svých řadách největší zrádce - například pana Wetterleho.[83]

Ale to všechno by bylo snesitelné, kdyby se polovičatost nevztahovala i na tu jedinou moc, která byla v konečném důsledku odpovědná za přežití Říše: na armádu.

Hříchy, jichž se dopustil takzvaný německý říšský sněm, stačily k tomu, aby na něj navždy padla kletba německého národa. Pod tou nejubožejší záminkou tito parlamentní přisluhovači vyrvali národu z rukou jeho zbraň sebeobrany - jedinou věc, která chrání svobodu a nezávislost našeho národa. Kdyby se dnes otevřely hroby ve Flandrech, vyvstali by zkrvavení žalobci: statisíce našich nejlepších německých mladíků, které tito parlamentní zločinci bez svědomí nahnali do náruče smrti, špatně nebo napůl vycvičené. Tito mladí lidé a další miliony mrtvých a zmrzačených byly ztraceny pro otčinu jen a pouze proto, aby několik stovek podvodníků národa mohlo provádět své politické podvody a vydírání nebo jen chrastit svými doktrinářskými teoriemi.

---

[83] Emile Wetterle (1861-1931) byl francouzský katolický politik, který v roce 1910 založil Alsaskou nacionalistickou stranu.

Zatímco Židé ve svém marxistickém a demokratickém tisku šířili po celém světě kolosální lež o „německém militarismu“ a snažili se Německo všemi možnými prostředky obvinit, marxistické a demokratické strany zároveň bránily opatřením, která byla nutná pro odpovídající výcvik naší národní obrany. Děsivý zločin, kterého se tito lidé takto dopustili, musel být zřejmý každému, kdo viděl, že v případě války bude celý národ povolán do zbraně. Navíc by kvůli pletichaření těchto takzvaných „zástupců národa“ musely miliony Němců čelit nepříteli nevybavené a nedostatečně vycvičené. Ale i bez ohledu na důsledky brutální bezohlednosti těchto parlamentních darebáků bylo zcela jasné, že nedostatek řádně vycvičených vojáků na začátku války pravděpodobně povede k porážce; a tato pravděpodobnost se v průběhu světové války potvrdila tím nejstrašnějším způsobem.

Německý národ prohrál boj za svobodu a nezávislost své země kvůli polovičaté a chybné politice uplatňované v době míru při organizaci a výcviku obranných sil otčiny.

Počet rekrutů vycvičených pro pozemní síly byl příliš malý. Stejná polovičatost se však projevovala i v případě námořnictva, což tuto zbraň národní

sebezáchovy činilo víceméně bezcennou. Bohužel se tímto duchem polovičatosti nakazily i samotné námořní úřady. Tendence stavět všechny lodě o něco menší než britské nesvědčila o velké prozíravosti a už vůbec ne o genialitě. Flotila, která nemůže dosáhnout stejné početní síly jako nepřítel, by to měla kompenzovat vyšší bojovou silou jednotlivých lodí. Záleží na vynikající bojové síle, a ne na nějaké tradiční „kvalitě“. Ve skutečnosti je současný technický vývoj tak pokročilý a mezi jednotlivými civilizovanými státy tak dobře proporcionální, že je třeba pohlížet na to, že je prakticky nemožné, aby jedna mocnost získala nějakou znatelnou bojovou převahu nad nepřátelskými loděmi podobné velikosti. A ještě méně schůdné je postavit lodě menších rozměrů, které by byly v boji lepší než lodě větších rozměrů.

Menší rozměry německých lodí bylo možné udržet pouze na úkor rychlosti a výzbroje. Fráze použitá k ospravedlnění této politiky byla sama o sobě důkazem nedostatku logického myšlení ze strany námořních orgánů, které měly tyto záležitosti v době míru na starosti. Prohlásili například, že 28 cm německá děla jsou z hlediska výkonu rozhodně lepší než britská 30,5 cm!!!

Ale právě proto měli přijmout politiku stavby i 30,5 cm děl; měli usilovat nikoli o rovnost, ale o převahu v

bojové síle. Jinak by bylo zbytečné vybavovat pozemní síly 42 cm minomety. Německý 21 cm minomet byl daleko lepší než jakákoli vysokoúhlová francouzská děla a pevnosti by pravděpodobně mohly být dobyty pomocí 30,5 cm minometů. Vedení armády kalkulovalo správně, vedení námořnictva bohužel ne.

Pokud zanedbalo vyšší dělostřeleckou sílu a rychlost, bylo to kvůli jejich zásadně chybnému tzv. principu rizika. Vedení námořnictva se od samého počátku zřeklo zásady útoku, a muselo tedy sledovat defenzivní politiku. Tímto postojem se však zároveň zřekly jakékoli šance na konečný úspěch, kterého lze dosáhnout pouze útokem.

Loď s nižší rychlostí a slabší výzbrojí bude ochromena a poražena protivníkem, který je rychlejší, silnější a může střílet z příznivé vzdálenosti. Touto trpkou zkušeností prošla řada našich křižníků. Mylnost převládajících představ námořních autorit se ukázala během války. Byly nuceny upravit výzbroj starých lodí a nové vybavit lepší výzbrojí. Kdyby německá plavidla v

bitvě u Skagerraku[84] měla stejnou velikost, stejnou výzbroj a stejnou rychlost jako anglická, britské loďstvo by šlo ke dnu pod náporem přesnějších a účinnějších 38 cm německých střel.

Japonsko sledovalo jiný druh námořní politiky. Tam se dbalo na to, aby každé nové plavidlo představovalo vyšší bojovou sílu, než jakou disponují předpokládaní protivníci. V důsledku této politiky pak bylo možné využít loďstvo k ofenzivám.

Zatímco armádní orgány odmítly přijmout tyto zásadně chybné principy, námořnictvo - které mělo bohužel lepší „parlamentní“ zastoupení - podlehlo duchu, který zde vládl. Námořnictvo bylo organizováno na základě polovičatých myšlenek a později bylo využíváno stejným způsobem. Nesmrtelnou slávu, kterou si námořnictvo navzdory těmto nedostatkům vydobylo, je třeba zcela připsat dobré práci, výkonnosti a nesrovnatelnému hrdinství důstojníků a posádek. Kdyby se dřívější vrchní velitelé inspirovali stejnou mírou geniality, nebyly by všechny oběti marné.

---

[84] Bitva u Skagerraku, známá také jako bitva u Jutska, se odehrála během dvou dnů na začátku června 1916. Německé a britské loďstvo bojovalo nerozhodně.

Pravděpodobně to byla právě parlamentářská dovednost, kterou projevoval námořní velitel v letech míru, která později způsobila osudový kolaps. Parlamentní ohledy začaly hrát při budování námořnictva důležitější roli než vojenské. Polovičatost, slabost a neschopnost přijmout logicky konzistentní politiku - což je pro parlamentní systém typické - začaly námořní orgány poznamenávat.

Jak již bylo zdůrazněno, vedení armády se nenechalo svést na scestí tak zásadně mylnými představami. Ludendorff, který byl tehdy plukovníkem generálního štábu, vedl zoufalý boj proti zločinné polovičatosti, s níž říšský sněm přistupoval k nejzásadnějším problémům národa. Ve většině případů hlasoval proti nim. Jestliže boj, který tento důstojník tehdy vedl, zůstal neúspěšný, je třeba zčásti přičíst vinu parlamentu a zčásti slabému a mizernému postoji říšského kancléře Bethmanna-Hollwega.[85] Přesto ti, kdo nesou odpovědnost za úpadek Německa, neváhají nyní veškerou vinu svalit na bedra jediného muže, který jediný bojoval proti tomuto

[85] Theobald von Bethmann-Hollweg (1856-1921) byl v letech 909-1917 německým kancléřem.

zanedbávání národních zájmů; jeden větší či menší podvod není pro tyto vrozené podvodníky ničím.

Každý, kdo pomyslí na všechny oběti, které musel tento národ nést v důsledku zločinné nedbalosti těchto nezodpovědných jedinců, každý, kdo pomyslí na počet těch, kteří zbytečně zemřeli nebo byli zmrzačeni, každý, kdo pomyslí na bezmeznou hanbu a potupu, která na nás byla uvalena, a na nezměrné utrpení, do něhož se nyní náš národ dostal; každý, kdo si uvědomí, že se to stalo jen proto, aby se zajistilo několik křesel v parlamentu pro některé bezohledné kariéristy - ten pochopí, že takové bytosti lze označit pouze slovy jako „darebák“, „lump“, „šmejd“ a „zločinec“; jinak tato slova nemají žádný význam. Ve srovnání s těmito zrádci národa je každý pasák čestný člověk.

Je zvláštní, že všechny skutečné chyby starého Německa se dostaly na veřejnost až tehdy, když posloužily k poškození vnitřní solidarity národa. Ano, skutečně, nepříjemné pravdy byly otevřeně hlásány do uší širokých mas, zatímco mnohé jiné věci byly jindy ostudně zamlčovány nebo jejich existence prostě popírána - zejména v dobách, kdy otevřená diskuse o těchto problémech mohla vést ke zlepšení. Přitom vyšší vládní orgány o hodnotě a povaze propagandy věděly jen

málo nebo vůbec nic. Pouze Židé věděli, že schopným a vytrvalým používáním propagandy lze samotný ráj prezentovat jako peklo a naopak nejubožejší druh života jako ráj. Jen on to věděl a podle toho také jednal. Ale Němec, respektive jeho vláda, o tom neměl ani tušení.

Během války jsme za tuto nevědomost zaplatili nejtěžšími tresty.

Vedle nesčetných špatností, které jsou zde zmíněny a které ovlivňovaly německý život před válkou, existovalo i mnoho výhod. Podíváme-li se na věc nezaujatě, musíme přiznat, že většinu našich slabostí sdílely i jiné země a národy, a to velmi často v horší podobě než my. A neměly ani mnoho našich skutečných předností.

Přední výhodou byla skutečnost, že německý národ jako jediný z evropských národů vyvíjel největší úsilí o zachování národního charakteru své hospodářské struktury; z tohoto důvodu podléhal méně než ostatní kontrole mezinárodních financí. A přesto to byla nebezpečná výhoda, která se později ukázala jako hlavní příčina světové války.

Vedle těchto a mnoha dalších pozitivních rysů musíme vyzdvihnout tři instituce, které byly stálým

zdrojem regenerace. Ve svých sférách byly vzorem dokonalosti a částečně neměly konkurenci.

Za prvé státní forma jako taková a způsob, jakým se v moderním Německu vyvinula.

Samozřejmě musíme vyloučit ty panovníky, kteří jako lidské bytosti podléhali chybám, jež postihují tento pozemský život a jeho děti. Kdybychom v těchto věcech nebyli tak tolerantní, pak by případ současné generace byl beznadějný. Vezmeme-li v úvahu osobní schopnosti a charakter představitelů našeho současného režimu, těžko bychom si dokázali představit skromnější úroveň inteligence a morálního charakteru. Budeme-li měřit „hodnotu“ německé revoluce podle osobní hodnoty a postavení osobností, které tato revoluce dala německému národu od listopadu 1918, pak se můžeme skutečně stydět za to, jak budou potomci soudit, vzhledem k tomu, že ochranné zákony již nemohou umlčet veřejné mínění. Potomci jistě řeknou, že inteligence a čestnost našich nových německých vůdců byly v nepříznivém poměru k jejich vychloubání a neřestem.

Je třeba přiznat, že monarchie se stala duchem cizí mnoha občanům, zejména širokým masám. Vyplývalo to ze skutečnosti, že monarchové nebyli vždy obklopeni

takříkajíc nejbystřejšími mozky a už vůbec ne vždy těmi nejupřímnějšími. Bohužel mnozí z nich dávali přednost lichotníkům před lidmi s jasnou myslí, a proto dostávali „poučení“ od těch prvních. To představovalo vážné nebezpečí v době, kdy se měnilo mnoho starých světonázorů a kdy to ovlivňovalo i dvorské tradice.

Průměrný člověk nemohl pociťovat žádné zvláštní nadšení, když například na přelomu století jela v čele průvodu princezna v uniformě. Lidé z vysokých kruhů zřejmě neměli tušení, jaký dojem to na mysli obyčejných lidí udělalo, jinak by se to nestalo. Navíc sentimentální lidumilství - ne vždy příliš upřímné -, které se v těchto vysokých kruzích vyznávalo, bylo často spíše odpudivé než přitažlivé. Když se například princezna X rozhodla ochutnat produkty nějaké vývařovny a shledala je jako obvykle vynikajícími, mohlo takové gesto v dobách minulých udělat dobrý dojem; nyní však mělo opačný účinek. I kdybychom brali jako samozřejmost, že Její Výsost neměla nejmenší tušení, že v den, kdy ochutnávala, nebylo jídlo úplně stejné jako v jiné dny, stačilo, že to lidé věděli.

I ty nejlepší úmysly se tak stávaly terčem posměchu nebo důvodem k rozčilení.

Příběhy o panovníkově příslovečné šetrnosti, o jeho ranním vstávání, o dřině, kterou musel podstupovat po celý den až do pozdních nočních hodin, a zejména o neustálém strachu, že by se mohl stát podvyživeným, vzbuzovaly pochybovačné komentáře. Nikdo netoužil vědět, co a kolik toho panovník snědl nebo vypil. Nikdo mu nezáviděl plnohodnotné jídlo ani potřebné množství spánku. Všichni byli rádi, když panovník jako člověk a osobnost přinášel čest své rodině a zemi a plnil své vladařské povinnosti. Všechny legendy, které o něm kolovaly, mu málo pomáhaly a ve skutečnosti spíše škodily.

Tyto a podobné věci jsou však pouhé maličkosti. Mnohem horší byl pocit, rozšířený ve velké části národa, že o záležitosti jednotlivce je postaráno shora a že se jimi nemusí zabývat. Dokud byla vláda skutečně dobrá nebo alespoň hnána dobrou vůlí, nebylo možné vznášet vážné námitky. Běda však všem, kdyby starou vládu dobrých úmyslů nahradila nová, která by tak slušná nebyla. Pak byla poddajná poslušnost a dětská víra veřejnosti tím nejosudovějším zlem, jaké si lze představit.

Proti těmto a dalším nedostatkům však existovalo mnoho nezpochybnitelných předností.

Jednak monarchická forma zaručuje stabilitu celého vedení státu a chrání veřejné úřady před spekulativními výkyvy ambiciózních politiků. Důstojná tradice, kterou tato instituce má, navíc dodává monarchické autoritě váhu. Kromě toho je tu ještě skutečnost, že celý úřednický sbor, a zejména armáda, jsou povzneseny nad úroveň stranických povinností. A ještě další výhodou bylo, že vrcholná vládnoucí autorita státu byla ztělesněna v panovníkovi jako individuální osobě, jejíž příklad osobní odpovědnosti byl silnější než příklad jakékoli anonymní parlamentní většiny. Ostatně příslovečnou poctivost německé správy je třeba přičíst především této skutečnosti. Konečně vysoká kulturní funkce panovníka kompenzovala mnohé jeho nedostatky. Německá dvorská města zůstala i do naší doby středisky uměleckého ducha, který dnes v naší materialistické době hrozí zaniknout. Německá knížata udělala mnoho pro umění a vědu, zejména v 19. století. Naše současná doba se s tím rozhodně nemůže srovnávat.

Během tohoto procesu rozkladu, který se pomalu rozšiřoval na celý společenský řád, byla nejpozitivnější silou odporu armáda. Ta byla nejsilnější školou německého národa, a proto byla nenávist našich nepřátel namířena proti této opoře národní svobody a

nezávislosti. Nejsilnějším svědectvím ve prospěch této jedinečné instituce je skutečnost, že se jí vysmívaly, nenáviděly ji, bojovaly proti ní a také se jí bály všechny podřízené národy. Skutečnost, že mezinárodní vykořisťovatelé našeho národa, kteří se sešli ve Versailles, zaměřili své nepřátelství zejména proti staré německé armádě, znovu dokázala, že si zaslouží být považována za obránce naší národní svobody proti moci burzy.[86] Bez této varovné síly by záměry Versailles byly již dávno uskutečněny. Existuje jen jedno slovo, které by vyjádřilo, za co německý národ vděčí této armádě: za všechno.

Byla to armáda, která stále podporovala smysl pro odpovědnost mezi lidmi, když se tato vlastnost stávala velmi vzácnou a když se neustále šířil zvyk vyhýbat se jí. Tento zvyk vyrostl pod vlivem parlamentu, který byl sám vzorem nezodpovědnosti. Armáda vychovávala lidi k osobní odvaze v době, kdy zbabělost hrozila stát se epidemií, kdy duch obětování se pro dobro společenství byl považován za něco víc než hloupost a kdy za

[86] Versailleská smlouva byla podepsána v červnu 1919, po skončení první světové války. Uložila Německu obtížné, ponižující a nesplnitelné podmínky, falešně mu připsala plnou vinu za válku a byla rovněž zdrojem nekonečného opovržení mnoha Němců.

inteligentní byli považováni jen ti, kdo prosazovali vlastní ego. Armáda byla školou, díky níž se jednotliví Němci učili nehledat spásu svého národa ve falešné ideologii mezinárodního bratrství mezi negry, Němci, Číňany, Francouzi, Angličany atd. ale v síle a jednotě vlastního národa.

Armáda rozvíjela odhodlání jednotlivce, a to v době, kdy v lidských záležitostech vládl duch nerozhodnosti a skepse. V době, kdy módu všude určovali všeználci, bylo třeba odvahy k prosazení zásady, že jakýkoli rozkaz je lepší než žádný. Tato jediná zásada představuje pevný a zdravý styl myšlení, který by zanikl, kdyby armáda tuto základní sílu neustále neobnovovala. Dostatečným důkazem toho může být otřesný nedostatek rozhodnosti, který projevují naše současné říšské orgány. Nedokážou se zbavit své duševní a morální letargie a podniknout rozhodné kroky, s výjimkou případů, kdy jde o vynucené nařízení k zneužívání národa. V takovém případě odmítají jakoukoli odpovědnost a zároveň s hbitostí soudního zapisovatele podepisují vše, co jim druhá strana předloží. V tomto případě je rozhodnutí snadné, je jim nadiktováno.

Armáda vychovávala své muže v duchu idealismu a oddanosti otčině, zatímco všude jinde převládala

chamtivost a materialismus. Armáda sjednocovala lidi rozdělené do tříd a v tomto ohledu měla jedinou vadu, kterou byla dobrovolná jednoroční vojenská služba. Byla to chyba, protože tím byla porušena zásada absolutní rovnosti. Ti, kteří měli lepší vzdělání, se tak ocitli mimo prostředí svého obecného okolí.

Opak by byl lepší. Vzhledem k tomu, že naše vyšší vrstvy skutečně neznaly korporativní tělo národa a stále více se mu odcizovaly, mohla mít armáda velmi pozitivní účinek, kdyby odmítla segregaci tzv. intelektuálů, zejména ve vlastních řadách. Bylo chybou, že se tak nestalo. Ale která instituce na světě nedělá chyby? A v armádě byly dobré vlastnosti tak naprosto převažující, že těch několik málo nedostatků, které měla, bylo hluboko pod průměrem, který obecně vyplývá z lidské slabosti.

Největší zásluhou armády však bylo, že v době, kdy jednotlivec nic neznamenal a většina byla vším, upřednostnila osobní hodnoty jednotlivce před hodnotami většiny. V konfrontaci s židovsko-demokratickou myšlenkou slepé víry v početní převahu hájila armáda svou víru v osobnost. Takto vychovávala to, co bylo v té době nejvíce potřeba: skutečné muže. V době, kdy muži upadali do marasmu zženštilosti a změkčilosti, bylo ročně vycvičeno 350 000 energických

mladých mužů. Během dvouletého výcviku ztratili měkkost svých mladých let a vypracovali si těla tvrdá jako ocel. Mladý muž, který se během této doby naučil poslušnosti, byl nyní připraven velet. Vycvičeného vojáka bylo možné poznat už podle chůze.

To byla velká škola německého národa. Ne nadarmo přitahovala veškerou hořkou nenávist těch, kteří chtěli, aby Říše byla slabá a bezbranná. Zbytek světa poznal skutečnost, kterou mnozí Němci nechtěli vidět, ať už z důvodu slepoty, nebo zlé vůle: německá armáda byla nejmocnější zbraní pro svobodu německého národa a nejlepší zárukou obživy jeho dětí.

Vedle monarchie a armády existovala ještě třetí hodnotná instituce, kterou je třeba postavit vedle sebe; byla to státní služba staré říše.

Německo bylo nejlépe organizovanou a nejlépe spravovanou zemí na světě. Byly sice výhrady k byrokratickému aparátu, ale z tohoto pohledu na tom ostatní země nebyly o nic lépe, ba často ještě hůře. Ale ostatní státy neměly tu úžasnou německou solidaritu a jejich úředníci nebyli tak neúplatní a poctiví. Rozhodně je lepší být trochu staromódní, ale čestný a loajální, než být

příliš sofistikovaný a moderní, s horším charakterem, a tedy typicky ignorantský a nevýkonný.

Pokud se dnes říká, že předválečná německá správa byla byrokraticky vynikající, ale z obchodního hlediska neschopná, mohu odpovědět jen následujícím způsobem: Která jiná země na světě měla lépe organizovaný a spravovaný obchodní podnik než německé státní dráhy? Bylo ponecháno na revoluci, aby tuto příkladnou organizaci zničila, až přišla doba, kdy byla vyňata z rukou národa a socializována ve smyslu zakladatelů této republiky. Tím se stala podřízenou mezinárodní burze, která stála za německou revolucí.

Nejvýraznějším rysem státní správy a celého správního aparátu byla jejich nezávislost na vládě, jejíž pomíjivé názory neměly na roli německých státních úředníků žádný vliv. Od revoluce se tato situace zcela změnila. Efektivitu a schopnosti nahradily stranické vazby a nezávislost charakteru a iniciativa jsou spíše překážkou než pomocí.

Obdivuhodná moc a síla staré Říše se opírala o monarchickou státní formu, armádu a státní službu. Na těchto třech základech spočívala ona velká síla, která nyní zcela chybí: Státní moc! Ta se totiž nemůže opírat o

žvanění, které se odehrává v parlamentu nebo v zemských sněmech, ani o zákony vydané na ochranu státu, ani o rozsudky vynesené soudy, které mají zastrašit ty, kdo ji drze popírají, ale pouze o všeobecnou důvěru vkládanou ve vůdce a správu společenství. Tato důvěra není ve svém důsledku ničím jiným než neotřesitelným vnitřním přesvědčením, že vláda a správa země je inspirována nezištností a poctivostí a na shodě mezi duchem zákona a obecným morálně udržovaným přesvědčením národa. Z dlouhodobého hlediska nejsou systémy vlády založeny na hrozbách násilí, ale na víře národa v zásluhy a upřímnost těch, kdo spravují a prosazují veřejné zájmy.

Ačkoli v předválečném období měly některé závažné nešvary tendenci infikovat a rozkládat vnitřní sílu národa, je třeba si uvědomit, že ostatní státy trpěly těmito nedostatky ještě více než Německo. A přesto neselhaly a nezhroutily se, když přišel čas krize. Připomeneme-li si dále, že tyto vady v předválečném Německu převažovaly velké kladné vlastnosti, budeme muset hledat účinnou příčinu zhroucení jinde. A tak tomu skutečně je.

Konečnou a nejhlubší příčinou německého úpadku je skutečnost, že rasový problém byl ignorován a že nebyl pochopen jeho význam v historickém vývoji národů.

Události, k nimž v životě národů dochází, nejsou důsledkem náhody, ale jsou přirozeným výsledkem snahy o zachování a rozmnožení druhu a rasy - i když si lidé nejsou vědomi vnitřních motivů svého jednání.

11. kapitola

Národ a rasa

Některé pravdy jsou tak zřejmé, že je obyčejní lidé nevidí a neuznávají. Lidé jsou k některým nejjednodušším skutečnostem každodenního života tak slepí, že jsou velmi překvapeni, když je někdo upozorní na to, co by měl každý vědět. Příkladů Kolumbova vejce nás obklopují statisíce, ale Kolumbů je málo.[87]

Většina lidí se při procházce zahradou přírody domýšlivě domnívá, že ví všechno. Téměř všichni jsou však slepí k jednomu z vynikajících principů, které příroda při své práci používá: k vnitřnímu rozdělení druhů všech živých bytostí na Zemi.

I povrchní pohled ukazuje, že příroda se řídí přísným základním zákonem, v němž jsou všechny formy života při šíření a rozmnožování svého druhu omezeny

[87] Kolumbovo vejce odkazuje na apokryfní příběh, v němž Kryštof Kolumbus údajně vyzval skupinu španělských šlechticů, aby vyvažovali vejce na jednom konci. Poté, co se jim to nepodařilo, vzal vejce, poklepal jím o stůl, aby jeden konec mírně pomačkal, a pak vejce stálo. Poučení spočívá v tom, že zdánlivě nemožný úkol se po provedení určitým způsobem stane samozřejmostí. Mnoho vynálezů a objevů je právě tohoto druhu.

určitými hranicemi. Každý živočich se páří pouze s jedním jedincem svého druhu. Sýkora koňadra hledá sýkoru koňadru, pěnkava pěnkavu, čáp čápa, myš polní myš polní, myš domácí myš domácí, vlk vlčici atd.

K odchylkám od tohoto zákona dochází pouze ve výjimečných případech, jako je nucené zajetí nebo když nějaká jiná překážka znemožňuje styk mezi příslušníky téhož druhu. Pak se však příroda takovému styku ze všech sil brání. Její protest se nejzřetelněji projevuje tím, že míšenec je buď neplodný, nebo jeho potomci mají omezenou plodnost. Ve většině případů jsou jim odepřeny běžné schopnosti odolávat nemocem nebo nepřátelským útokům.

To je ovšem přirozené.

Každé míšení dvou plemen, která si nejsou zcela rovna, dává za výsledek, který se nachází na pomezí mezi úrovní obou rodičů. To znamená, že potomek bude skutečně nadřazen rasově podřadnějšímu rodiči, ale nebude na tak vysoké úrovni jako nadřazený rodič. Z tohoto důvodu musí nakonec v případném boji s vyšším druhem podlehnout. Takové páření je v rozporu s vůlí přírody směřující k selektivnímu zdokonalování života obecně. Předpokladem tohoto zdokonalení není páření

nadřazeného a podřazeného druhu, nýbrž umožnění úplného vítězství vyššího řádu. Silnější musí dominovat a nesmí se pářit se slabším, čímž by obětoval svou vlastní velikost. Jen rozený slaboch se může na tuto zásadu dívat jako na krutou, a pokud tak činí, je to jen proto, že má slabší povahu a omezenější mysl; kdyby totiž takový zákon nepanoval, pak by byl vyšší vývoj organického života nemyslitelný.

Důsledkem této snahy o rasovou čistotu, která je v přírodě všeobecně platná, je nejen ostře vymezený vnější rozdíl mezi rasami, ale také jejich jednotný charakter. Liška je vždy liška, husa je husa, tygr je tygr atd. Jediný rozdíl, který může existovat v rámci druhu, musí spočívat v různém stupni síly, odolnosti, inteligence, výkonnosti, vytrvalosti atd. jednotlivých jedinců. Nebylo by možné najít lišku, která by byla laskavá a starostlivá vůči husám, stejně jako žádná kočka nemá přátelské sklony vůči myším.

Proto boj mezi jednotlivými druhy nevzniká ze vzájemné antipatie, ale spíše z hladu a z lásky. V obou případech se na to příroda dívá klidně, a dokonce s uspokojením. Boj o denní chléb nechává za sebou všechny slabé, nemocné nebo váhavé, zatímco boj samců o samičku dává těm nejzdravějším právo na

rozmnožování. A tento boj je prostředkem k dalšímu posílení zdraví a odolnosti druhu, a tedy i jeho vyššího rozvoje.

Pokud by tomu bylo jinak, pokrok by se zastavil, a dokonce by došlo k regresi. Protože méněcenných je vždycky víc než vícecenných, vždycky by těch prvních přibývalo rychleji, kdyby měli stejné schopnosti přežít a rozmnožovat se. Konečným výsledkem by bylo, že ti nejlepší by byli zatlačeni do ústraní. Proto musí zasáhnout nápravné opatření ve prospěch těch lepších. To příroda zajišťuje tím, že stanoví přísné životní podmínky, kterým se slabší budou muset podřídit, a tím budou početně omezeni. Ale ani ta část, která přežije, se nemůže rozmnožovat bez rozdílu, neboť zde dochází k nové a přísné selekci podle síly a zdraví.

Jestliže si příroda nepřeje, aby se slabší jedinci pářili se silnějšími, tím méně si přeje, aby se vyšší rasa mísila s nižší. V takovém případě by se veškeré její úsilí, které po statisíce let vyvíjela, aby vytvořila evolučně vyšší typ bytosti, mohlo ukázat jako marné.

Historie poskytuje nespočet důkazů tohoto zákona. S překvapivou jasností ukazuje, že kdykoli Árijci smísili svou krev s krví nižší rasy, výsledkem byl úpadek

kulturního národa. V Severní Americe, kde převažuje germánské obyvatelstvo a kde se tyto prvky mísily s barevnými národy jen ve velmi malé míře, existuje jiné lidstvo a kultura než ve Střední a Jižní Americe. V těchto posledních zemích se latinští přistěhovalci mísili s domorodci, někdy i ve velkém měřítku. V tomto případě máme jasný a rozhodující příklad účinku rasového míšení. V Severní Americe však na americkém kontinentu převládl germánský prvek, který zůstal rasově čistý a nesmíšený. A zůstane pánem, dokud se tento prvek nestane obětí zkažení krve.

Stručně řečeno, výsledky rasového míšení jsou vždy následující: (a) úroveň nadřazené rasy se snižuje; a (b) nastupuje fyzická a duševní degenerace, která tak pomalu, ale jistě vede k postupující nemoci.

Takový vývoj není ničím jiným než hříchem proti vůli věčného Stvořitele. A jako hřích bude tento čin pomstěn.

Snaha člověka popřít železnou logiku přírody ho přivádí do konfliktu s principy, kterým sám výlučně vděčí za svou existenci.

Tím, že jedná proti přírodě, si připravuje půdu pro vlastní zkázu.

Zde se setkáváme s drzou pacifistickou námitkou, která je ve své inspiraci židovská: „Člověk může ovládat i přírodu!“

Jsou miliony lidí, kteří bezmyšlenkovitě opakují tento židovský nesmysl a nakonec si představují, že oni sami jsou nějakým způsobem dobyvateli přírody. Jejich jedinou zbraní je však pouhá myšlenka, a to velmi absurdní. Kdyby ji člověk přijal, pak by si ani nedokázal představit existenci světa.

Skutečná pravda je taková, že člověk nejenže nedokázal přírodu v žádné oblasti překonat, ale že se mu v nejlepším případě podařilo pouze uchopit a nadzvednout malý kousek obrovského závoje, který rozprostřela nad svými věčnými tajemstvími a záhadami. Nikdy nic nevytvořil. Jediné, co dokáže, je něco objevit. Neovládá přírodu, ale pouze se stal pánem těch živých bytostí, kterým chybí poznání, k němuž dospěl, tím, že pronikl do některých přírodních zákonů a tajemství. Kromě toho všeho myšlenka nikdy nemůže překonat předpoklady existence a rozvoje lidstva; samotná myšlenka vzešla pouze od člověka. Bez lidstva by na světě neexistovala žádná lidská myšlenka. Myšlenka jako taková je tedy vždy závislá na existenci člověka, a je tedy

závislá na těch zákonech, které vytvořily podmínky jeho existence.

A nejen to! Některé myšlenky jsou dokonce omezeny na určité skupiny lidí. To platí zejména pro ty myšlenky, které nemají kořeny v objektivní vědecké pravdě, ale ve světě pocitů. Jinými slovy - abychom použili současný výraz, který tuto pravdu vyjadřuje - odrážejí „vnitřní zkušenost“. Všechny takové představy, které nemají nic společného s chladnou logikou jako takovou, ale představují pouhé pocity, jako jsou etické a morální představy atd., jsou neoddělitelně spjaty s existencí člověka. Takové myšlenky vděčí za svou existenci tvůrčím silám lidské představivosti.

Nezbytnou podmínkou pro udržení těchto myšlenek je tedy existence určitých ras a určitých typů lidí. Například každý, kdo si upřímně přeje, aby na světě zvítězila pacifistická myšlenka, by měl udělat vše pro to, aby pomohl Němcům dobýt svět. Pokud by se stal opak, může se snadno stát, že s posledním Němcem zmizí i poslední pacifista. Říkám to proto, že bohužel nikdo jiný na světě nepropadl tomuto nesmyslu tak jako náš národ. Ať se nám to líbí, nebo ne, museli bychom vést válku, abychom dosáhli pacifismu. To, a nic jiného, byl plán

amerického zachránce světa Wilsona.[88] Nebo tomu alespoň naši vizionáři věřili - a tím bylo jeho cíle dosaženo.

Pacifisticko-humanitární ideál může být vskutku vynikající, ale pouze tehdy, když se tomu nejvyspělejšímu typu člověka podaří podmanit si svět do té míry, že se stane jediným vládcem Země. Tento ideál by měl zlé účinky pouze do té míry, v jaké by se jeho uplatňování stalo obtížným a nakonec nemožným. Tedy především boj; a pak možná pacifismus.

Kdyby tomu bylo jinak, znamenalo by to, že lidstvo již překročilo vrchol svého vývoje, a proto by jeho koncem nebyla nadvláda nějakého morálního ideálu, ale degenerace do barbarství a chaosu. Lidé se tomuto tvrzení mohou smát. Ale naše planeta se kdysi pohybovala éterem miliony let bez lidí a může se tak stát znovu - pokud zapomeneme, že všude, kde lidé dosáhli vyšší úrovně existence, to nebylo díky nápadům několika

[88] Woodrow Wilson, americký prezident za první světové války, jehož administrativa, v níž bylo mnoho židovských poradců, diktovala tvrdé podmínky Versailleské smlouvy. Hitler mu to nikdy neodpustil.

bláznivých vizionářů, ale díky poznání a důslednému uplatňování železných zákonů přírody.

Vše, co dnes na světě obdivujeme - věda, umění, technika a vynálezy - je výsledkem tvůrčí činnosti několika málo národů; a možná dokonce původně jedné rasy. Udržení civilizace je na nich zcela závislé. Pokud zaniknou, vše, co činí tuto Zemi krásnou, sestoupí s nimi do hrobu.

Jakkoli může například půda ovlivňovat lidi, tento vliv se bude lišit podle toho, o jakou konkrétní rasu se jedná. Špatná půda může jednu rasu podněcovat k nejvyšším úspěchům, u jiné rasy může být příčinou chudoby a nakonec podvýživy se všemi jejími důsledky. I když podléhají vnějším okolnostem, jsou to vždy vnitřní vlastnosti národa, které určují výsledek. To, co jednu rasu přivádí k hladovění, druhou žene k tvrdé práci.

Všechny velké civilizace minulosti zanikly, protože původně tvůrčí rasa vymřela v důsledku otravy krve.

Konečnou příčinou takového úpadku je skutečnost, že lidé zapomněli, že veškerá kultura závisí na člověku, a nikoli naopak. Jinými slovy, aby se zachovala určitá kultura, musí být zachován člověk, který ji vytváří.

Toto zachování je však spjato s neúprosným zákonem nutnosti a s právem vítězství nejlepšího a nejsilnějšího.

Kdo chce žít, musí bojovat. Kdo nechce bojovat v tomto světě, kde je neustálý boj zákonem života, nemá právo na existenci. Takové tvrzení může znít tvrdě, ale koneckonců tak se věc skutečně má. Mnohem těžší je však úděl toho, kdo věří, že dokáže nad přírodou zvítězit, a tím ji ve skutečnosti uráží. Strádání, bída a nemoci jsou její odvetou!

Kdo ignoruje nebo špatně odhaduje zákony rasy, připravuje se o štěstí, které mu náleží. Klade překážku na vítěznou cestu nadřazené rasy a tím narušuje předpoklad veškerého lidského pokroku. Zatížen humanitárním cítěním upadá zpět do říše bezmocného zvířete.

Bylo by zbytečné snažit se určit, která rasa nebo rasy byly původními nositeli lidské kultury a tím i skutečnými zakladateli všeho, co chápeme pod slovem „lidstvo“. Mnohem jednodušší je zabývat se touto otázkou, pokud se týká současnosti. Zde je odpověď jednoduchá a jasná. Každý projev lidské kultury, každý produkt umění, vědy a technických dovedností, který dnes vidíme, je téměř výlučně tvůrčím dílem Árijců. Právě tato skutečnost plně

opravňuje k závěru, že to byl pouze Árijec, kdo založil vyšší typ lidstva; představuje tedy archetyp toho, co chápeme pod pojmem „člověk“. Je to Prométheus lidstva, z jehož zářivého čela ve všech dobách vyšlehla božská jiskra génia a vždy znovu zažehla oheň, který v podobě poznání osvítil temnou noc tím, že odhrnul závoj tajemství a ukázal člověku, jak se povznést a stát se pánem nad všemi ostatními pozemskými bytostmi. Vylučte ho - a na Zemi se snese hluboká temnota. Během několika tisíc let lidská kultura zanikne a svět se stane pouští.

Rozdělíme-li lidstvo do tří skupin - zakladatelé kultury, nositelé kultury a ničitelé kultury -, můžeme za představitele první skupiny považovat pouze Árijce. Byl to on, kdo postavil základy a zdi každé velké stavby lidské kultury. Pouze tvar a barvu těchto staveb lze přisoudit vlastnostem různých národů. Árijec poskytl velké stavební kameny a plány pro stavby veškerého lidského pokroku; pouze provedení těchto plánů lze připsat vlastnostem jednotlivých ras.

Během několika desetiletí bude například celá východní Asie disponovat kulturou založenou řeckým myšlením a germánskou technologií. Pouze vnější forma - alespoň částečně - vykazuje rysy asijské inspirace. Není

pravda, jak se někteří domnívají, že Japonsko ke své vlastní kultuře přidává evropskou technologii. Pravdou spíše je, že evropská věda a technologie jsou pouze překryty zvláštními rysy japonské civilizace. Základy skutečného života v dnešním Japonsku nejsou základy původní japonské kultury, ačkoli to zabarvuje každodenní život, a tak se to evropskému oku zdá nápadné. Skutečnými základy jsou spíše obrovské vědecké a technické úspěchy Evropy a Ameriky; tedy árijských národů. Pouze na základě těchto výdobytků může Orient následovat současný světový pokrok. Poskytují základ boje o každodenní chléb a vytvářejí k němu zbraně a nástroje; pouze vnější forma se postupně přizpůsobuje japonskému způsobu života.

Kdyby ode dneška vliv Árijců na Japonsko ustal - kdyby se Evropa a Amerika zhroutily -, mohl by současný pokrok Japonska ve vědě a technice ještě nějakou dobu trvat. Během několika desetiletí by však inspirace vyschla, původní japonský charakter by vzkvétal a současná civilizace by zkameněla a upadla zpět do spánku, z něhož ji před sedmi desetiletími probudila árijská kultura. Proto stejně jako je současný japonský vývoj zásluhou árijského vlivu, tak v dávné minulosti cizí vliv a duch probudily tehdejší japonskou kulturu.

Nejlepším důkazem toho je skutečnost, že starobylá japonská civilizace skutečně zkameněla a petrifikovala. To se může stát pouze tehdy, když národ ztratí rasové jádro, které bylo původně tvůrčí, nebo když se vnější vliv stáhne poté, co probudil a udržel počáteční kulturní vývoj. Pokud se prokáže, že národ vděčí za základní prvky své kultury cizím rasám, přičemž tyto prvky asimiluje a rozvíjí, a pokud následně tato kultura zkamení, kdykoli vnější vliv ustane, pak lze takovou rasu nazvat „nositelem kultury“, ale nikdy ne „kulturotvornou“.

Zkoumání různých národů z tohoto hlediska ukazuje, že prakticky žádný z nich původně nezakládal kulturu, ale téměř vždy ji nesl.

Tento vývoj probíhá téměř vždy následujícím způsobem: Árijské kmeny, často směšně málo početné, si podmaní cizí národy a podníceny životními podmínkami na novém území (úrodnost, klimatická hojnost atd.) a profitujíce také z hojnosti ruční práce, rozvíjejí v sobě dřímající intelektuální a organizační schopnosti. Během několika tisíc let nebo dokonce staletí vytvoří kultury, které odrážejí vnitřní charakteristiky zakladatelů - i když modifikované zvláštními vlastnostmi půdy a podrobeného národa.

Nakonec se však podmaňující si rasa proviní proti zásadě čistoty krve, kterou původně vyznávala. Začnou se mísit s podrobeným národem, čímž ukončí svou vlastní existenci. Po pádu lidstva v ráji vždy následovalo vyhnání.

Po tisíci či více letech lze pak nalézt poslední viditelné stopy bývalého panského národa ve světlejším odstínu kůže, kterou zanechal v krvi podrobené rasy, a ve zkamenělé kultuře, kterou původně vytvořil. Jakmile se krev tělesného a duchovního vládce ztratila v krvi podrobeného národa, bylo ztraceno palivo pro pochodeň lidského pokroku! Stejně jako krev někdejší vládnoucí rasy zanechala v krvi svých potomků světlou barevnou nuanci jako symbolickou vzpomínku, tak i noc kulturního života jemně osvětlují výdobytky těch, kteří byli původními nositeli světla. Jejich záře prozařuje barbarství, k němuž se podrobená rasa vrátila. To často vede povrchního pozorovatele k přesvědčení, že před sebou vidí obraz současné rasy, zatímco ve skutečnosti se dívá pouze do zrcadla minulosti.

Může se stát, že se takový národ v průběhu své historie dostane do kontaktu s rasou původních zakladatelů své kultury podruhé nebo možná i vícekrát. Možná si na toto vzdálené spojení ani nevzpomenou.

Instinktivně však budou zbytky panské krve přitahovány k tomuto novému fenoménu a to, co bylo dříve možné jen z donucení, se nyní může podařit díky vlastní vůli národa. Přichází nová kulturní vlna a trvá tak dlouho, dokud se krev jejích nositelů opět nepotopí v krvi podmaněných národů.

Úkolem těch, kdo studují univerzální dějiny civilizace, bude vést výzkum z tohoto hlediska, místo aby se nechali udusit masou vnějších údajů - jak se to až příliš často stává naší současné historické vědě.

Tento krátký náčrt vývoje národů nesoucích kulturu poskytuje obraz vývoje a činnosti - a úpadku - těch, kteří jsou skutečnými zakladateli kultury na této Zemi, samotných Árijců.

Stejně jako v každodenním životě potřebuje takzvaný génius zvláštní příležitost a někdy dokonce zvláštní podnět, aby zazářil, tak je tomu i s rasovým géniem v životě národů. V jednotvárnosti každodenního života se i významní lidé zdají být stejní jako ostatní a nevybočují z průměru svých bližních. Jakmile se však takoví muži ocitnou v situaci, v níž ostatní bloudí nebo se stávají beznadějnými, odhalí skromný a obyčejný člověk rysy geniality - často k úžasu těch, kteří ho do té doby

znali jen v malichernostech všedního života. Proto prorok jen zřídkakdy něco znamená ve své vlastní zemi.

Válka nabízí skvělou příležitost, jak to pozorovat. V dobách nouze, kdy si ostatní zoufají, se náhle vynoří zdánlivě neškodní chlapci a stanou se z nich hrdinové s odhodláním vzdorujícím smrti a ledově chladným smýšlením. Kdyby taková hodina zkoušky nepřišla, nikdo by neuhodl, že se v těle toho mladíka skrývá hrdina.

K tomu, aby se génius dostal na světlo, je téměř vždy zapotřebí zvláštního impulsu. Kladivo osudu, které tak snadno srazí jednoho, náhle udeří do oceli druhého. A když se rozbije skořápka všedního života, skryté jádro se zjeví užaslému světu. Svět se brání. Odmítá uvěřit, že něco zdánlivě tak normálního je najednou tak jiné. Tento proces se opakuje pokaždé, když se objeví člověk výjimečných kvalit.

Ačkoli například vynálezce se proslaví až v den svého vynálezu, bylo by chybou domnívat se, že tvůrčí génius ožil až v okamžiku, kdy se stal vynálezcem. Jiskra génia žije v člověku, který ji má, od okamžiku narození. Skutečná genialita je vrozená vlastnost, nelze ji nikdy vypěstovat ani se jí naučit.

Jak již bylo řečeno, platí to nejen pro jednotlivce, ale i pro celou rasu. Národy s tvůrčími schopnostmi byly vždy v podstatě tvůrčí. Patří to k jejich přirozenosti, i když tato skutečnost může očím povrchního pozorovatele unikat. I zde je uznání zvenčí pouze důsledkem praktických úspěchů. Zbytek světa není schopen rozpoznat génia jako takového a může vidět pouze viditelné projevy génia v podobě vynálezů, objevů, staveb, obrazů atd. Ale i zde uplyne dlouhá doba, než dojde k uznání. Stejně jako jednotlivec, který byl obdařen darem geniality nebo alespoň nadáním velmi vysokého stupně, nemůže toto obdarování realizovat, dokud ho k tomu nepodnítí zvláštní okolnosti, tak je tomu i v životě národů; tvůrčí schopnosti a síly musí často čekat, dokud je určité podmínky nepodnítí k činnosti.

Nejzřetelnějším příkladem této pravdy je rasa, která byla a stále je nositelem lidského pokroku: Árijci. Jakmile je osud postaví před zvláštní okolnosti, začnou se jejich schopnosti postupně rozvíjet a projevovat v hmatatelných formách. Kultury, které vytvářejí, jsou téměř vždy podmíněny půdou, podnebím a obyvatelstvem, které si podmaňují.

Poslední faktor je rozhodující. Čím primitivnější jsou technické podmínky pro kulturní činnost, tím nezbytnější

je existence ručně práce, kterou lze organizovat a využít na místo mechanické síly. Kdyby nebylo možné zaměstnávat příslušníky nižší rasy, Árijci by nikdy nebyli schopni učinit první kroky k budoucí kultuře. Stejně tak by bez pomoci určitých vhodných zvířat, která si dokázali ochočit, nikdy nedospěli k technologii, která jim následně umožnila obejít se bez těchto zvířat. Věta „mouřenín vykonal svou práci, mouřenín může jít“[89] má bohužel hluboký význam. Po tisíce let byl kůň věrným sluhou člověka a pomáhal pokládat základy lidského pokroku; nyní však automobil učinil koně zbytečným. Za několik let přestane kůň plnit svou funkci úplně. A přesto by se bez jeho spolupráce člověk jen stěží dostal na takový stupeň vývoje, na jakém se nachází dnes.

Pro vznik vyšších typů kultur byly nižší rasy jedním z nejpodstatnějších předpokladů. Jen ony mohly nahradit nedostatek mechanických prostředků, bez nichž není možný žádný pokrok. První etapy lidské kultury rozhodně nebyly založeny ani tak na ochočených zvířatech, jako spíše na využití nižších lidských bytostí.

---

[89] Citace ze Schillerovy hry Die Verschworung des Fiesko zu Genua (Fieskovo spiknutí v Janově) z roku 1783, III. dějství, 4. scéna.

Teprve poté, co byly podrobené rasy využívány jako otroci, postihl podobný osud i zvířata, a nikoli naopak, jak by se někteří lidé rádi domnívali. Nejprve to byl podmaněný nepřítel, kdo musel táhnout pluh - a teprve později kůň. Jen pošetilí pacifisté v tom mohou vidět projev lidské degradace. Takoví lidé si neuvědomují, že k tomuto vývoji muselo dojít, aby se dosáhlo toho, že tito apoštolové mohli světu v první řadě vnutit své žvanění.

Lidský pokrok je jako výstup po nekonečném žebříku. Člověk nemůže dosáhnout vyšších pater, aniž by nejprve vystoupal po nižších příčkách. Árijec se tedy musel vydat cestou, na kterou ho nasměrovala realita, a ne tou, o které sní moderní pacifista. Cesta reality je však obtížná a těžká, přesto je jediná, která nakonec vede k cíli, který si jiní představují ve svých snech. Ve skutečnosti snílci člověka od jeho cíle pouze odvádějí, nikoli k němu směřují.

Nebylo náhodou, že první formy kultury vznikly tam, kde se Árijec dostal do kontaktu s nižšími rasami, podrobil si je a přiměl je k poslušnosti. Příslušníci

podřadné rasy se stali prvním technickým nástrojem ve službách rozvíjející se kultury.[90]

Cesta, kterou se Árijec musel vydat, tak byla jasně vyznačena. Jako dobyvatel si podmanil nižší rasy a jejich fyzické síly proměnil v organizované proudy pod svým vedením a přiměl je, aby následovaly jeho vůli a cíle. Tím, že jim vnutil užitečnou, i když těžkou činnost, nejenže ušetřil jejich životy, ale pravděpodobně jim život usnadnil, než jak tomu bylo při jejich dřívější takzvané „svobodě“. Zatímco bezohledně udržoval své postavení jejich pána, nejenže zůstal pánem, ale také udržoval a rozvíjel lidskou kulturu. Ta závisela výhradně na jeho vrozených schopnostech, a tedy na jeho zachování jako takovém.

Jakmile se však jeho poddaní začali povznášet a přibližovat úrovni svého dobyvatele - pravděpodobně v okamžiku, kdy začali používat jeho jazyk -, dělicí zeď mezi pánem a služebníkem se prolomila. Árijec zanedbal svou vlastní rasovou čistotu a tím ztratil právo žít v ráji, který sám vytvořil. Ponořil se do rasové směsi a postupně

---

[90] Tato myšlenka předjímá pozdější ideu „megastroje“ jako systematického využívání lidské práce k dosažení sociálních a kulturních cílů. Viz Mumford, „Technics and the nature of man” (1966).

ztrácel svou kulturní tvořivost, až se nakonec duševně i fyzicky podobal spíše podrobeným domorodcům než vlastním předkům. Nějakou dobu mohl ještě žít z kulturního kapitálu, který mu zůstal, ale brzy nastal stav zkamenění a on upadl do zapomnění.

Tak kultury a říše upadaly a ustupovaly novým formacím.

Jedinou příčinou úpadku starověkých civilizací je míšení krve a následný rasový úpadek. Národy nikdy nezanikly válkou, nýbrž ztrátou schopnosti odolávat, která je obsažena pouze v čisté krvi rasy.

Vše, co na tomto světě není dobré rasy, je jako plevy.

Každá historická událost na světě není ničím jiným než projevem pudu sebezáchovy rasy, ať už v dobrém či zlém.

Na otázku po vnitřních příčinách dominantního významu Árijců lze odpovědět, že nejde ani tak o to, že mají silnější pud sebezáchovy, ale spíše o to, že se projevuje osobitým způsobem. Subjektivně vzato je vůle k životu všude stejně silná, liší se pouze formy, v nichž se projevuje.

U nejprimitivnějších organismů nepřesahuje pud sebezáchovy rámec péče o vlastní ego. Egoismus, jak tuto vášeň nazýváme, jde tak daleko, že zahrnuje dokonce i čas; přítomný okamžik je považován za nejdůležitější a nic není ponecháno budoucnosti. Zvíře žije jen samo pro sebe, hledá potravu, když má hlad, a bojuje jen o vlastní sebezáchovu. Dokud se pud sebezáchovy projevuje tímto způsobem, neexistuje žádný základ pro vytvoření společenství - ani té nejprimitivnější formy rodiny. Dokonce i společenství dvou lidí, muže a ženy, vyžaduje rozšíření pudu sebezáchovy, protože připravenost bojovat za vlastní ego se musí rozšířit i na partnera. Samec někdy poskytuje potravu samici, ale ve většině případů poskytují potravu potomkům oba rodiče. Téměř vždy jsou připraveni chránit a bránit jeden druhého; takže zde nacházíme první, i když nekonečně jednoduchou formu ducha oběti. Jakmile se tento duch rozšíří za úzké hranice rodiny, máme podmínky, za nichž mohou vznikat větší sdružení a nakonec i státy.

Nejnižší národy této Země vykazují tuto vlastnost jen ve velmi malé míře, takže často nepřekročí rámec utváření rodiny. S rostoucí ochotou podřídit své bezprostřední osobní zájmy se rozvíjí schopnost organizovat rozsáhlejší společenství.

Připravenost obětovat svou osobní práci, a pokud je to nutné, i život, pro druhé je u Árijců nejvíce rozvinutá. Velikost Árijce nespočívá v jeho intelektu, ale spíše v jeho ochotě věnovat všechny své schopnosti službě společenství. Pud sebezáchovy zde dosáhl své nejušlechtilejší podoby. Árijec ochotně podřizuje své vlastní ego společnému zájmu, a když je to nutné, dokonce se obětuje.

Zvláštní schopnost Árijce budovat kulturu není založena pouze na jeho intelektuálním nadání. Kdyby tomu tak bylo, mohl by být pouze destruktivní a nikdy by nemohl být schopen organizovat; nejvnitřnější podstata organizace vyžaduje, aby se jedinec zřekl svých osobních názorů a zájmů a obojí dal do služeb větší skupiny. Tím, že slouží společnému zájmu, dostává na oplátku svou odměnu. Například nepracuje přímo pro sebe, ale svou produktivní práci činí součástí činnosti skupiny, k níž patří - nejen pro svůj vlastní prospěch, ale pro všechny. Duch, který je základem tohoto postoje, je vyjádřen slovem „práce“, které pro něj neznamená vydělávání si na každodenní obživu, ale spíše produktivní činnost, která není v rozporu se zájmy společenství. Kdykoli je lidská činnost zaměřena výhradně na uspokojování pudu

sebezáchovy, nazývá se krádeží, lichvou, loupeží, vloupáním atd.

Tento stav mysli, který odsouvá vlastní zájem do pozadí ve prospěch společenství, je prvním předpokladem každé skutečné lidské kultury. Pouze z něj pramení všechna velká lidská díla, která tvůrci přinášejí jen malou odměnu, ale jsou zdrojem velkého požehnání pro potomstvo. Pouze tento duch vysvětluje, proč národ dokáže snášet drsnou, ale poctivou existenci, ale zároveň upevňuje základy, na nichž společenství existuje. Každý dělník, každý rolník, každý vynálezce, státní úředník atd. který pracuje, aniž by pro sebe kdy dosáhl bohatství nebo blahobytu, je představitelem této vznešené myšlenky - i když si možná nikdy neuvědomí hluboký smysl své vlastní činnosti.

To, co platí pro práci jako základní podmínku lidské obživy a prostředek lidského pokroku, platí ještě více pro práci vykonávanou na obranu člověka a jeho kultury. Obětování vlastního života pro dobro společenství je vrcholným smyslem oběti. Jen tak můžeme chránit to, co člověk vybudoval, a zajistit, aby to nebylo vyvráceno člověkem nebo zničeno přírodou.

Naše němčina má výraz, který tento druh činnosti obdivuhodně vyjadřuje: Plnění povinnosti neboli služba společenství před individuální samostatností.

Abychom jej odlišili od egoismu nebo sobectví, nazýváme základní postoj, který z tohoto druhu činnosti vyplývá, idealismem. Označujeme jím ochotu jednotlivce obětovat se pro společenství a své bližní.

Je nanejvýš důležité znovu a znovu zdůrazňovat, že idealismus není jen zbytečným projevem emocí, ale spíše něčím, co bylo, je a vždy bude nezbytným předpokladem lidské kultury - ano, dokonce že vytvořil samotnou ideu pojmu „člověk“. Árijec vděčí za své postavení ve světě právě tomuto druhu mentality; a světu člověk. Z tohoto čistého ducha vzešla tvůrčí síla, která spojením hrubé pěsti s intelektuální genialitou vytvořila monumenty lidské kultury.

Kdyby nebylo idealismu, všechny schopnosti intelektu, i ty nejskvělejší, by nebyly ničím jiným než intelektem samotným - pouhým vnějším jevem bez vnitřní hodnoty a nikdy ne tvůrčí silou.

Protože však pravý idealismus je v podstatě podřízení individuálních zájmů a života společenství a protože společenství představuje předpoklad každé

formy organizace, odpovídá ve své nejvnitřnější podstatě konečné vůli přírody. Jedině tento pocit nutí lidi dobrovolně uznat privilegium síly a moci, a tím z nich činí konstitutivní částici onoho řádu, který utváří a formuje celý vesmír.

Nejčistší idealismus je podvědomě spojen s nejhlubším poznáním.

Jak je to pravda a jak málo má pravý idealismus společného s fantastickou představivostí, se ukáže v okamžiku, kdy se zeptáme nezkaženého dítěte - například zdravého chlapce - na jeho názor. Tentýž chlapec, který naslouchá žvástům „idealistického“ pacifisty, aniž by jim rozuměl, a dokonce je odmítá, by ochotně obětoval svůj mladý život za ideál svého národa.

Podvědomě se jeho instinkt podřídí prvotní nutnosti zachovat druh i za cenu vlastního života a bude protestovat proti výmyslům pacifistických štváčů - kteří ve skutečnosti nejsou nic jiného než zbabělí, ale převlečení egoisté a kteří odporují zákonům lidského vývoje. Takový vývoj vyžaduje ochotu jednotlivce obětovat se pro společenství, a ne chorobné představy zbabělých všeználků a kritiků přírody.

Právě v době, kdy hrozí, že idealistický postoj zmizí, pozorujeme oslabení síly, která zakládá a udržuje společenství, a je tak nezbytným předpokladem kultury. Jakmile mezi lidmi začne převládat egoismus, pouta společenského řádu se rozpadají a člověk se hledáním vlastního osobního štěstí propadá z nebe přímo do pekla.

Ano: Potomci zapomenou na ty, kdo sledovali jen své vlastní zájmy; ale budou chválit ty hrdiny, kteří se zřekli vlastního štěstí.

Nejvýraznějším protikladem Árijce je Žid. Pravděpodobně žádný jiný národ na světě nemá tak vyvinutý pud sebezáchovy jako takzvaný vyvolený národ. Nejlepším důkazem toho je prostý fakt, že tato rasa stále existuje. Kde je jiný národ, který v průběhu posledních dvou tisíc let prodělal tak málo změn v duševním smýšlení a charakteru jako Židé? Který jiný národ prošel většími revolučními změnami - a přesto z nich i po těch nejgigantičtějších katastrofách vyšel nezměněn? Jak nekonečně houževnatou vůli k životu, k zachování svého druhu, ukazuje tato skutečnost!

Intelektuální schopnosti Židů byly trénovány po tisíce let. Dnes je považován za „chytrého“ a v jistém smyslu jím byl po celé věky. Jeho inteligence však není

výsledkem vnitřní evoluce, ale byla spíše formována věcnými lekcemi druhých.

Lidský duch nemůže stoupat vzhůru bez postupných kroků. Ke každému kroku vzhůru potřebuje základ minulosti, která se v komplexním smyslu objevuje pouze v obecné kultuře. Veškeré myšlení má svůj původ, a to jen ve velmi malé míře, v osobní zkušenosti. Největší část je založena na nahromaděných zkušenostech z minulosti. Obecná úroveň kultury podvědomě poskytuje jedinci takové množství předběžných znalostí, že tím může snadněji podnikat další vlastní kroky.

Dnešní chlapec například vyrůstá mezi tak ohromující masou technických výdobytků posledních staletí, že považuje za samozřejmé mnohé věci, které ještě před sto lety byly záhadou i pro největší mozky. Přesto jsou tyto věci nesmírně důležité pro ty, kdo chtějí pochopit pokrok, kterého jsme v těchto věcech dosáhli, a chtějí v tomto pokroku pokračovat. Kdyby dnes vstal z hrobu geniální muž z roku 1820, pochopil by naši současnost hůře než průměrný patnáctiletý chlapec. Chybělo by mu mimořádné množství předběžných informací, které naše současná mládež dostává takříkajíc automaticky, když vyrůstá mezi produkty naší moderní kultury.

Protože Židé - z důvodů, které budou zřejmé - nikdy neměli svou vlastní kulturu, vždy jim základ pro jejich intelektuální práci poskytovali jiní. Jeho intelekt se vždy rozvíjel prostřednictvím kulturních úspěchů lidí kolem něj.

Tento proces nebyl nikdy opačný.

Ačkoli pud sebezáchovy židovského národa nebyl slabší, ale naopak mnohem silnější než u jiných národů, a ačkoli člověk nabývá dojmu, že jeho intelektuální schopnosti se přinejmenším vyrovnají schopnostem jiných ras, zcela mu chybí nejpodstatnější předpoklad kulturního národa - idealistický duch.

U židovského národa ochota k oběti nepřesahuje prostý pud individuálního zachování. Pocit solidarity, který zjevně projevují, není nic jiného než velmi primitivní stádní instinkt, podobný tomu, který se vyskytuje u jiných organismů na tomto světě. Je pozoruhodné, že tento stádní instinkt poskytuje vzájemnou podporu jen do té doby, dokud existuje společné nebezpečí, které činí vzájemnou pomoc užitečnou nebo nevyhnutelnou. Stejná smečka vlků, která se právě spojila ke společnému útoku, se rozpadne na jednotlivce, jakmile utiší svůj hlad. Totéž platí pro koně,

kteří se spojí na obranu proti jakémukoli agresorovi, ale jakmile nebezpečí pomine, rozdělí se.

Stejné je to s Židy. Jeho duch oběti je pouze zdánlivý. Je přítomen jen tak dlouho, dokud to existence jedince činí absolutní nutností. Jakmile je však společný nepřítel přemožen, nebezpečí, které hrozilo, překonáno a kořist zajištěna, pak zdánlivá židovská harmonie mizí a vrací se původní podmínky. Židé jednají ve shodě pouze tehdy, když hrozí společné nebezpečí nebo když je láká společná kořist. Tam, kde tyto dva motivy chybějí, se objevuje nejbrutálnější egoismus; a tito lidé, kteří dříve žili společně v jednotě, se zvrhnou v krvavé, bojující hejno krys.

Kdyby byli Židé jediným národem na světě, utápěli by se ve špíně a bahně. Vykořisťovali by se navzájem a vykořeňovali v urputném boji - až na to, že jejich naprostý nedostatek ideálu oběti, který se projevuje v jejich zbabělosti, proměnil boj v komické divadlo.

Bylo by tedy naprosto mylné vyvozovat u Židů jakýkoli smysl pro oběť z toho, že stojí společně ve společném boji proti - či spíše k vykořisťování - svých bližních.

Žid zde opět pouze následuje holý egoismus jednotlivce.

Proto židovský stát - který by měl být životně důležitou organizací pro zachování nebo rozšíření rasy - nemá absolutně žádné územní hranice. Územní vymezení státu vždy vyžaduje určitého ducha idealismu ze strany dané rasy, a zejména správný výklad myšlenky práce. Územně vymezený stát nelze založit ani udržet bez obecně pozitivního vztahu k práci. Pokud tento postoj chybí, chybí i nezbytný základ kultury.

Proto židovský národ, navzdory svým zjevným intelektuálním schopnostem, nemá žádnou kulturu - a už vůbec ne kulturu vlastní. Současná zdánlivá kultura Židů je produktem práce jiných a tento produkt je v jeho rukou znehodnocen.

Abychom mohli správně zhodnotit postoj Židů k otázce lidské kultury, musíme mít na paměti zásadní skutečnost, že žádné židovské umění nikdy neexistovalo, a tudíž neexistuje ani dnes. Především v těchto dvou královských oblastech umění - architektuře a hudbě - Židovstvo neudělalo nic originálního. To, čeho v oblasti umění dosáhlo, je buď slepenec, nebo intelektuální

krádež.[91] Židé v podstatě postrádají vlastnosti, které jsou charakteristické pro ty tvůrčí rasy, jež jsou zakladateli kultury.

O tom, do jaké míry si Židé přivlastňují cizí civilizaci - nebo ji spíše kazí -, svědčí skutečnost, že pěstují především umění, které vyžaduje nejméně originální invence, totiž herectví. A i zde je pouze „kejklířem“, či spíše napodobující opicí; chybí mu poslední dotek, který je nezbytný pro skutečnou velikost. Ani zde tedy není tvůrčím géniem, ale spíše povrchním imitátorem, který přes všechny své kličky a triky nedokáže zakrýt, že v jeho díle není žádná vnitřní vitalita. Zde přichází na pomoc židovský tisk a přátelsky pomáhá tím, že provolává hosana i nad tím nejobyčejnějším břídilem - pokud je to Žid -, dokud zbytek světa neohromí, že objekt tolika chvály musí být skutečně umělec. Ve skutečnosti je to jen ubohý komik.

---

[91] Tato námitka sahá až do prastarých dob. Po staletí pozorovatelé poukazovali na neschopnost Židů vytvořit vlastní kulturu nebo civilizaci. Již kolem roku 75 n. l. napsal Apollonius Molon, že Židé *„jsou jediným národem, který nepřispěl k civilizaci žádným užitečným vynálezem“*; podrobnosti viz Dalton, „Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history” (2011).

Ne; Žid nemá žádné kulturotvorné schopnosti. Není a nikdy v něm nebyl duch idealismu, který je nezbytným prvkem vyššího vývoje lidstva. Jeho intelekt nikdy nebude konstruktivní, ale vždy destruktivní. V nejlepším případě může ve výjimečných případech sloužit jako podnět, ale pouze jako archetyp „síly, která vždy chce zlo, a přesto vytváří dobro“[92]. K lidskému pokroku nedochází jeho prostřednictvím, ale navzdory jemu.

Protože Židé nikdy neměli stát založený na územních hranicích, a tedy ani vlastní kulturu, vznikla myšlenka, že jde o národ, který je třeba považovat za kočovníky.[93] To je velký a nebezpečný omyl. Skutečný nomád skutečně vlastní určité území; pouze je nekultivuje, jako to dělá usedlý zemědělec. Žije z produktů svých stád, s nimiž putuje po svém panství. Přirozený důvod tohoto způsobu existence lze nalézt v neúrodnosti půdy, která neumožňuje trvalé osídlení.

Hlubší příčina však spočívá v tom, že není po ruce žádná technická kultura, která by nahradila přirozenou chudobu životního prostoru. Existují území, kde i Árijec může založit stálé osídlení jen díky své technologii,

[92] Goethův Faust, řádek 1336.

[93] To, co bychom dnes nazvali „kočovnými lovci a sběrači“.

vyvíjené po více než tisíc let. Jinak by tato území musela být opuštěna, pokud by Árijec nebyl ochoten kočovat nomádským způsobem. Ale jeho technická tradice a jeho letité zkušenosti s používáním technických prostředků by pro něj pravděpodobně učinily kočovný život nesnesitelným.

Měli bychom si uvědomit, že v prvním období kolonizace Ameriky se mnoho Árijců živilo jako trampové, lovci atd. a často se potulovali ve velkých skupinách se svými ženami a dětmi, velmi podobně jako kočovníci. Jakmile však jejich rostoucí počet a zdokonalené nástroje umožnily vyčistit půdu a vyhnat domorodce, jejich usazené osady se rychle rozrůstaly.

Sám Árijec byl pravděpodobně zpočátku kočovníkem a teprve v průběhu věků se stal usedlým. A proto nikdy nebyl Židem! Ne, Žid není kočovník; kočovník má již určitý postoj k pojmu „práce“ a ten sloužil jako základ pozdějšího kulturního vývoje, když byly k dispozici potřebné intelektuální podmínky. V nomádovi je jistá míra idealismu, i když spíše primitivního druhu. Celá jeho povaha se proto může Árijci zdát zvláštní, ale nikdy mu nebude nesympatická. Žid však nemá v sobě ani nejmenší stopu idealismu. Nikdy nebyl kočovníkem, ale vždy parazitoval v těle

jiných národů. Pokud občas opustil oblasti, kde dříve žil, nečinil tak dobrovolně. Dělal to proto, že ho čas od času vyhnali ti, které zneužíval.[94] Židovská sebeexpanze je typickým parazitickým jevem; vždy hledá novou živnou půdu pro svou rasu.

To však nemá nic společného s nomádstvím, protože Žid nikdy neuvažuje o tom, že by opustil území, které jednou obsadil. Pevně zůstává tam, kde je, s takovou vytrvalostí, že ho lze jen stěží vyhnat, a to i násilím. Na nová území expanduje jen tehdy, když se objeví určité podmínky pro jeho existenci; bez nich by však - na rozdíl od kočovníka - nikdy nezměnil své bydliště. Je a zůstává věčným parazitem, příživníkem, který se jako zhoubný bacil šíří po stále větších územích, jakmile se pro něj stanou příznivými. Účinek, který jeho přítomnost vyvolává, je rovněž jako u houby; kdekoli se usadí, hostitelský národ dříve či později vymře.

Žid tedy ve všech dobách žil ve státech patřících jiným národům a tam si vytvořil svůj vlastní stát. Zůstává skryt za maskou „náboženské obce“, dokud vnější

[94] Židé byli po tisíciletí vyháněni hostitelskou populací. Nacionálněsocialistické vyhánění Židů bylo jen posledním z dlouhé historie těchto akcí, která sahá přinejmenším až ke starým Egypťanům.

okolnosti neumožňují odhalit jeho pravou povahu. Jakmile se však cítí dostatečně silný na to, aby se obešel bez převleku, masku sundává a náhle se stává tím, čemu mnozí jiní nechtěli věřit a co nechtěli vidět: Židem.

Život Žida jako parazita prosperujícího na těle jiných národů a států vysvětluje vlastnost, která přiměla Schopenhauera označit Žida za „velkého mistra lži“. Existence nutí Žida lhát, a to systematicky - stejně jako nutí obyvatele severního podnebí nosit teplé oblečení.

Může žít mezi ostatními národy jen tak dlouho, dokud se mu podaří přesvědčit je, že není národem, ale „náboženským společenstvím“ - i když zvláštního druhu.

To je jeho první velká lež.

Aby mohl nadále existovat jako parazit jiných národů, je nucen skrývat svou vnitřní podstatu. Čím větší je inteligence jednotlivého Žida, tím lépe se mu daří klamat ostatní. Může to dojít tak daleko, že jeho hostitelský národ skutečně uvěří, že Žid je ve skutečnosti Francouz nebo Angličan, Němec nebo Ital, který náhodou patří ke zvláštní náboženské víře. Zejména státní orgány, které mají zpravidla jen minimální historický cit, se stanou obětí jeho notorického klamu. V těchto kruzích je nezávislé myšlení považováno za prohřešek proti

posvátným pravidlům, podle nichž probíhá oficiální propagace. Proto nepřekvapí, že ani dnes například v bavorských vládních úřadech neexistuje sebemenší podezření, že Židé tvoří národ, a nikoli „náboženství“. Jediný pohled do židovského tisku by však měl poskytnout dostatečný důkaz i těm nejskromnějším inteligentům. Židovské echo však není oficiálním věstníkem, a proto není v očích těchto vládních potentátů směrodatné.

Židovstvo bylo vždy národem s určitým rasovým charakterem, nikdy ne náboženstvím. Již brzy a hnáni touhou prosadit se začali hledat prostředky, které by odvedly pozornost od jakýchkoli nepříjemností. Co by mohlo být účinnější a zároveň nadmíru podezřelé než myšlenka náboženského společenství? I zde je vše okopírováno, či spíše ukradeno - Žid nemohl vlastnit žádnou náboženskou instituci, která by se vyvinula z jeho vlastní přirozenosti, vzhledem k tomu, že postrádá jakýkoli idealismus. Stejně tak je mu cizí jakákoli víra v posmrtný život.[95] Pro árijskou mysl je náboženství

[95] Ve Starém zákoně, tedy v židovské Bibli, téměř zcela chybí zmínka o nesmrtelné duši, posmrtném životě, nebi a pekle atd. Zaměřuje se výhradně na současnou fyzickou, materiální sféru. To je částečně důvod, proč v judaismu tak silně převažují

nepředstavitelné, pokud neztělesňuje přesvědčení, že život nějakým způsobem přežívá i po smrti. Ve skutečnosti Talmud není knihou, která by člověka připravovala na posmrtný život; poskytuje pouze pravidla pro praktický a prospěšný život na tomto světě.

Židovská náboženská doktrína je především sbírkou pokynů pro zachování čistoty židovské krve a pro úpravu vzájemných vztahů mezi Židy samotnými a zbytkem světa - tedy jejich vztahu k nežidům. Toto učení se však nezabývá morálními problémy. Spíše se zabývá drobnými hospodářskými problémy.

O morální hodnotě židovského náboženského učení existují a vždy existovaly vyčerpávající studie (ne od Židů; židovské žvásty na toto téma jsou vždy samoúčelné), které ukazují, že tento druh náboženství je z árijského hlediska naprosto zrůdný. Žid sám je nejlepším příkladem produktu tohoto náboženského vzdělání. Jeho život je pouze z tohoto světa a jeho mentalita je pravému duchu křesťanství stejně cizí, jako byla jeho povaha před dvěma tisíci lety cizí velkému

---

materiální zájmy - peníze, hmotné statky, smyslné potěšení, moc atd.

zakladateli této nové víry.[96] Zakladatel se nijak netajil tím, jak si váží židovského národa. Když to bylo nutné, vyhnal tyto nepřátele lidského rodu z Božího chrámu; tehdy, jako vždy, používali náboženství jako prostředek k prosazování svých obchodních zájmů. Na oplátku byl Kristus přibit na kříž. Naši současní křesťané naproti tomu vstupují do stranické politiky, a když se konají volby, ponižují se, aby se doprošovali židovských hlasů. Dokonce se pouštějí do politických podvodů s ateistickými židovskými stranami, a to proti zájmům vlastního národa.

Na této první a největší lži, že Židé nejsou rasa, ale náboženství, jsou založeny další lži. Jedna z nich se týká jazyka Židů. Jazyk pro něj není prostředkem k vyjádření jeho vnitřních myšlenek, ale spíše prostředkem k jejich zakrytí. Když mluví francouzsky, myslí židovsky; a když píše německé verše, dává tím najevo pouze charakter své vlastní národnosti.

---

[96] Hitler patrně nevěděl, že Ježíš, Marie, Josef a všech 12 apoštolů byli Židé. Podrobný rozbor vztahu mezi judaismem a raným křesťanstvím z Nietzscheho perspektivy viz Dalton, „Nietzsche and the origins of Christianity", „A most subterranean conspiracy: Nietzsche and the Judeo-Christian worldview" (2010, 2011c).

Dokud se Židovi nepodaří ovládnout jiné národy, je nucen mluvit jejich jazykem - ať se mu to líbí, nebo ne. Jakmile by se však stali jeho otroky, museli by se naučit jiný jazyk (například esperanto!), aby je tímto způsobem Židé mohli snadněji ovládnout!

Jak moc je celá existence tohoto národa založena na neustálé lži, dokazují jedinečným způsobem Židy tak neskonale nenáviděné Protokoly sionských mudrců.[97] Frankfurter Zeitung s nářky a sténáním znovu a znovu opakuje, že jde o padělky: nejlepší důkaz jejich pravosti. Zde je jasně vyloženo, co si mnozí Židé nevědomky přejí, a to se počítá. Nezáleží na tom, z jakého židovského mozku tato odhalení vzešla; důležité je, že s téměř děsivou přesností odhalují povahu a činnost židovského národa a odhalují jeho vnitřní souvislosti i konečné cíle.

Nejlépe je však lze posoudit podle reality. Budeme-li historický vývoj posledních několika století studovat ve světle této knihy, okamžitě pochopíme neustálé výkřiky

---

[97] Protokoly jsou sérií 24 krátkých esejů, které údajně popisují židovské plány na ovládnutí světa. Jsou nejasného původu, vznikly v Rusku na počátku 20. století a v roce 1921 byly „odhaleny“ jako podvod. Z Hitlerova hlediska je však jedno, kdo je napsal; důležité je, zda jde o pravdivý popis činnosti mezinárodního židovstva.

židovského tisku. V okamžiku, kdy se tato kniha dostane do rukou široké veřejnosti, bude židovské nebezpečí vymýceno.

Abychom správně poznali Žida, je třeba studovat cestu, kterou v posledních několika staletích prošel mezi ostatními národy. K jasnému pochopení zde postačí jeden příklad. Protože jeho cesta byla po všechny epochy stejná - stejně jako zůstala stejná cesta jím degradovaných národů - bude pro současné účely nejlepší označit jeho vývoj podle jednotlivých etap. Pro zjednodušení budu tyto etapy označovat písmeny abecedy.

První Židé přišli do starověkého Německa v době římského vpádu; jako obvykle přišli jako obchodníci. Během zmatků způsobených následnými velkými migracemi Židé zřejmě zmizeli. Období vzniku prvního germánského státu lze považovat za počátek procesu, v jehož rámci byla střední a severní Evropa opět, a tentokrát již natrvalo, požidovštěna. Začal vývoj, který byl vždy stejný nebo podobný všude tam, kde se Židé dostali do kontaktu s árijskými národy.

(a) Jakmile vznikla první stálá sídla, Židé byli najednou „tam“. Přišel jako obchodník a zpočátku se ani neobtěžoval svou národnost skrývat. Přesto zůstal

otevřeně Židem, zčásti kvůli velkému rasovému rozdílu mezi ním a hostitelským národem, zčásti proto, že příliš málo znal jazyk, a zčásti proto, že sociální soudržnost hostitelského národa byla příliš silná; nemohl se jevit jinak než jako cizí obchodník. Jeho vychytralost v kombinaci s nezkušeností hostitelského národa znamenala, že nebylo nevýhodou, když si otevřeně ponechal židovský charakter. Spíše by to byla výhoda; cizinec byl často dobře přijímán.

(b) Pomalu, ale vytrvale se začal účastnit hospodářského života - nikoli jako výrobce, ale pouze jako prostředník. Jeho obchodní mazanost, získaná za tisíce let vyjednávání v roli prostředníka, ho převyšovala nad Árijci, kteří byli ještě zcela bezradní a bezmezně poctiví. Po krátké době hrozilo, že se obchod stane židovským monopolem.

Začal půjčovat peníze na lichvářský úrok. Byl to on, kdo jako první zavedl placení úroků.[98] Nebezpečí této

---

[98] *„Nejstarší kořeny pojmu [lichvy] lze nalézt ve Starém zákoně a [později] u Aristotela“* (Taeusch, „The concept of ‚usury‘“, 1942: 291). A jak upozorňuje Houkes, „An Annotated Bibliography on the History of Usury“ (2004: 15), Židé měli zakázáno půjčovat na úrok pouze svým židovským spoluobčanům, nikoliv cizincům: *„Půjčování cizincům bylo nejen přípustné, ale bylo považováno za Boží*

novinky si zpočátku nikdo neuvědomoval, spíše ji vítal, protože přinášela momentální výhody.

(c) V této fázi se Žid pevně usadil. Obýval zvláštní čtvrti měst a městeček a postupně začal tvořit stát ve státě. Obchodní sféru a veškeré finanční transakce považoval za své výlučné privilegium, které bezohledně využíval.

(d) Finance a obchod se staly jeho úplným monopolem. Jeho lichvářské úroky nakonec vyvolaly odpor, jeho drzost rozhořčení a jeho bohatství závist. Jeho pohár přetekl, když mezi své obchodní předměty zahrnul i půdu a degradoval ji na úroveň zboží, které se prodává, či spíše směňuje. Protože on sám nikdy půdu neobdělával, ale považoval ji pouze za předmět, který je třeba využívat - něco, z čeho může rolník stále žít, ale jen když se podvolí mizernému vydírání svého nového pána

---

požehnání.“ To je výslovně uvedeno v židovské Bibli: „Svému [židovskému] bratru nebudeš půjčovat na úrok, na *žádný úrok ani za stříbro ani za pokrm ani za cokoli, co se půjčuje na úrok. Cizinci můžeš půjčovat na úrok, ale svému bratru na úrok půjčovat nesmíš, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal ve všem, k čemu přiložíš svou ruku na zemi, kterou jdeš obsadit.“* (Dt 23, 20-21). A Bůh Židům skutečně slíbil, že lichva povede k moci nad národy: *„Hospodin, tvůj Bůh, ti pak požehná, jak ti slíbil: budeš moci půjčovat mnohým národům, ale sám si nevypůjčíš a budeš ovládat mnohé národy, ale tebe neovládnou.“* (Dt 15, 6).

-, antipatie veřejnosti přerostla v otevřenou nenávist. Jeho krvežíznivá tyranie se stala tak nesnesitelnou, že proti němu byly podniknuty nepřiměřené kroky. Lidé začali tohoto cizince zkoumat pozorněji a objevovali v něm stále více odpudivých rysů a vlastností, až se rozštěp stal nepřekonatelným.[99]

V dobách nouze se proti němu obvykle zvedla vlna veřejného hněvu a oloupené a zničené masy se začaly bránit proti tomu, co považovaly za metlu boží. Poznali ho však v průběhu staletí a nakonec považovali jeho pouhou existenci za něco srovnatelného s morem.

(e) Nyní Žid začíná odhalovat svou pravou povahu. Vládám se dvoří servilním lichocením, využívá svých peněz, aby se ještě více vžil, a tím si zajišťuje výsadu vykořisťovat své oběti. I když se proti tomuto věčnému krvežíznivci občas vzedme hněv veřejnosti a vyžene ho, po několika letech se znovu objeví na stejných místech a

---

[99] Srovnej s tímto postřehem starořeckého spisovatele Filostrata: *„Židé se již dlouho bouří nejen proti Římanům, ale proti celému lidstvu... [Jsou] od nás odděleni větší propastí, než jaká nás dělí od Susy, Baktry nebo vzdálenější Indie“* (Život Apollónův). Je pozoruhodné, že tento text byl napsán kolem roku 225 n. l. Podrobnosti viz Dalton, „Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history” (2011).

pokračuje v činnosti. jako předtím. Žádné pronásledování ho nedonutí, aby se tohoto druhu vykořisťování lidí vzdal, a nikdo ho nedokáže vyhnat; vždy se po krátké době vrátí a je to stále stejný příběh.

Ve snaze alespoň zabránit nejhoršímu mu lidé začnou odebírat půdu z jeho lichvářských rukou tím, že mu znemožní půdu vlastnit.

(f) Jak roste moc králů a knížat, úměrně tomu se k nim přitulí. Prosí o „listiny“ a „výsady“, které mu tito pánové, kteří jsou zpravidla ve finanční tísni, ochotně poskytují za přiměřenou úplatu. Jakkoli vysokou cenu musí zaplatit, podaří se mu ji během několika let získat zpět z úroků a složeného úroku. Je to pravý krvežíznivec, který ulpívá na těle svých nešťastných obětí a nelze ho odstranit; a když se knížata ocitnou opět v nouzi, čerpají z jeho krve vlastníma rukama.

Tato hra se opakuje donekonečna. A role takzvaných „německých knížat“ je téměř stejně špatná jako role samotných Židů. Tato královská rodina je Božím trestem pro jejich národ. Jediný ekvivalent lze nalézt u některých ministrů vlády naší současnosti.

Právě díky německým knížatům se německému národu nepodařilo trvale se osvobodit od židovského

nebezpečí. Bohužel se na tom postupem času nic nezměnilo. Vše, co knížata od Židů dostala, byla jejich tisícinásobná odměna za hříchy, kterých se dopustili na vlastním národě. Uzavřeli smlouvu s ďáblem a ocitli se v jeho objetí.[100]

(g) Jeho polapení knížat vede k jejich pádu. Jejich postavení mezi národem pomalu, ale jistě upadá, protože nejenže přehlížejí veřejné zájmy, ale ve skutečnosti je zneužívají. Žid dobře ví, jak to pro ně skončí, a pracuje na tom, aby to urychlil. Zvyšuje jejich finanční potíže tím, že jim brání v účinné službě národu, plíží se kolem nich servilními lichotkami a podporuje jejich neřesti - tím se stává ještě nepostradatelnějším. Jeho bystrost, či spíše bezohlednost ve finančních záležitostech mu umožňuje vyždímat z knížat nové příjmy, vymámit z nich peníze a pak je rychle utratit.

Tak má každý dvůr své „dvorní Židy“, jak se těmto zrůdám říká, kteří mučí své nevinné oběti, dokud je nepřivedou k zoufalství, a zároveň připravují knížatům věčné radovánky. Kdo se tedy může divit, že se těmto ozdobám lidského rodu dostalo oficiálních poct, a

[100] Paralely s dnešními americkými politiky, které ovládá AIPAC a peníze americké židovské lobby, jsou zarážející.

dokonce byly přijaty do dědičné šlechty, čímž tuto instituci nejen zesměšnily, ale posloužily k jejímu otrávení? Nyní může přirozeně využít svého postavení k vlastnímu vzestupu.

Nakonec stačí, aby se nechal pokřtít, a získá všechna práva a výsady domorodých národů. Nezřídka tohoto obchodu využije - k velké radosti církve, která získala nového syna, a také k radosti Izraele, který se raduje, že se mu podařil takový podvod.

(h) V židovstvu nyní začíná docházet ke změně. Až dosud byli Židy, to znamená, že dříve nepřikládali velkou váhu tomu, aby předstírali, že jsou něčím jiným. A v každém případě nemohli snadno překonat výrazné rasové znaky, které je oddělovaly od ostatních. Ještě v době Fridricha Velikého[101] se na Židy nikdo nedíval jinak než jako na „cizí“ národ a Goethe se bouřil při pomyšlení, že by manželství mezi křesťany a Židy už nemuselo být zakázáno. A Goethe, probůh, rozhodně nebyl žádný reakcionář nebo fanatik; jeho slova vycházela z hlasu krve a rozumu. Bez ohledu na hanebné dění ve dvorských kruzích lidé instinktivně poznali, že Žid je cizí těleso v jejich vlastním těle, a zaujali k němu odpovídající postoj.

---

[101] Tedy kolem roku 1780.

To vše se však nyní mělo změnit. Za více než tisíc let se naučil ovládat jazyk hostitele tak důkladně, že nyní může své židovství bagatelizovat a do popředí stavět své „němectví“. Ačkoli se to zdá směšné, ba absurdní, je natolik drzý, že se nazývá „Teutonem“, což v tomto případě znamená „Němec“. Tím začíná jeden z nejhanebnějších podvodů, jaký si lze představit. Nemá v sobě ani špetku němectví; osvojil si pouze umění překrucovat německý jazyk - a to tím nejodpornějším způsobem - pro vlastní potřebu. Kromě toho se nikdy nemísí s německou povahou; celé jeho němectví spočívá pouze na jazyku.

Rasa však nespočívá v jazyce, ale pouze v krvi. Nikdo to neví lépe než Žid, když vidíme, že přikládá tak malý význam zachování vlastního jazyka a zároveň se snaží zachovat čistotu vlastní krve. Člověk může bez větších potíží změnit jazyk, ale v novém jazyce vyjadřuje jen své staré myšlenky. Jeho vnitřní povaha se tím nemění.

Nejlepším důkazem toho je sám Žid, který může mluvit tisíci jazyky, a přesto zůstává Židem. Jeho charakteristické rysy jsou stejné, když před dvěma tisíci lety mluvil v Ostii jako obchodník s obilím latinsky, jako jsou dnes, když vydělává na prodeji obilí svou

zkomolenou němčinou. Je to stále stejný Žid. A je samozřejmé, že tuto zřejmou skutečnost si typický ministerský tajemník nebo policejní úředník neuvědomuje; sotva existuje někdo s menším instinktem a inteligencí než tito úředníci naší současné německé státní moci.

Důvod, proč se Žid náhle rozhodne proměnit v „Němce“, je zřejmý. Cítí, že se královská moc pomalu rozpadá, a proto se rozhlíží kolem sebe, aby našel novou platformu, na které by mohl stát. Navíc se jeho finanční nadvláda nad všemi sférami hospodářského života stala natolik silnou, že tuto obrovskou strukturu již nemůže udržet ani rozšířit, pokud si nezíská plná „občanská práva“. Touží jak po zachování, tak po expanzi; čím výše stoupá, tím lákavější se stává vyhlídka na dosažení onoho dávného cíle, který mu byl dávno zaslíben: snu o ovládnutí světa. Nyní to očekává s horečnatým zrakem. Proto veškeré jeho úsilí nyní směřuje k plnému ovládnutí „občanských práv“.[102]

[102] Židé začali v Německu získávat občanská práva v roce 1812, kdy došlo k částečné politické emancipaci v Prusku. Práva pro všechny německé Židy byla udělena v roce 1870 po sjednocení Německa.

To byl důvod jeho osvobození z ghetta.

(i) A tak se z dvorního Žida pomalu stává Žid národní. Přirozeně však stále zůstává spojen s vyššími kruhy, a dokonce se pokouší prosadit se ještě více. Zároveň si však jiní příslušníci jeho rasy získávají přízeň milované veřejnosti. Vzpomeneme-li si, jakých zločinů se po staletí dopouštěl na masách, jak je opakovaně a bezohledně vykořisťoval, jak z nich vysával krev; a dále, když si uvědomíme, jak ho postupně začaly nenávidět a nakonec ho považovaly za trest z nebes - pak dobře pochopíme, jak obtížná musela být pro Žida tato konečná proměna. Ano, musel to být nelehký úkol představit se svým odíraným obětem jako „přátelé lidstva“.

Začíná tedy tím, že odčiní své předchozí hříchy. Začíná svou kariéru jako „dobrodinec“ lidstva. Protože jeho nová filantropie má zcela konkrétní cíl, nemůže na sebe dost dobře aplikovat biblické doporučení, aby levá ruka nevěděla, co dává pravá.[103] Ne, je povinen dát co největšímu počtu lidí najevo, jak hluboce ho trápí utrpení mas a jakou míru osobní oběti je ochoten přinést, aby jim pomohl - ať se mu to líbí, nebo ne.

[103] Matouš (6, 3).

S touto vrozenou „skromností“ vytrubuje před světem své ctnosti, až mu nakonec lidé skutečně začnou věřit. Každý, kdo o něm pochybuje, je považován za nespravedlivého. A tak po chvíli začne věci překrucovat, aby to vypadalo, že to byl on, kdo trpěl nespravedlností, a ne naopak. Zvláště hloupí lidé mu uvěří a nezbývá jim než „nešťastníky“ litovat.

Pozoruhodné je, že navzdory proklamované ochotě přinášet osobní oběti Žid nikdy nezchudne. Ví, jak vyjít s penězi. Občas by se jeho dobročinnost dala přirovnat k hnoji; nerozhazuje ho jen z lásky k poli, ale spíše s ohledem na budoucí úrodu. Každopádně po poměrně krátké době se Židovi dostalo pověsti „dobrodince a přítele lidstva“. Jaká úžasná proměna!

To, co je pro ostatní víceméně přirozené, se tak stává předmětem údivu, a dokonce obdivu. Proto se mu za jeho dobročinné činy dostává většího uznání než zbytku lidstva.

A ještě více: Žid se rázem stává liberálem a začíná nadšeně mluvit o nutnosti lidského pokroku.

Postupně se stává mluvčím nového věku.

Zároveň však pokračuje v ničení základů té části ekonomiky, která by mohla být lidem skutečně

prospěšná. Nákupem akcií prosazuje svůj vliv do okruhu národní výroby, mění ji v předmět obchodu, a tím ničí základ, na němž je možné pouze osobní vlastnictví. Mezi pracujícím a zaměstnavatelem pak vzniká pocit odcizení, který nakonec vede k politickému třídnímu boji.

A konečně prostřednictvím burzy se strašlivou rychlostí zvyšuje židovský vliv na veškeré hospodářské aktivity. Stává se vlastníkem nebo alespoň kontrolorem národní pracovní síly.

Aby posílil své politické postavení, snaží se odstranit rasové a občanské překážky, které mu dříve bránily v postupu. S příznačnou houževnatostí se za tímto účelem zasazuje o náboženskou toleranci. A v zednářství, které mu zcela padlo do rukou, nachází skvělou zbraň k dosažení svých cílů.[104] Vládní kruhy i vyšší kruhy

[104] Svobodní zednáři byli původně cechem kameníků, který vznikl v 15. století. Díky svému vlivu ve středověké společnosti se rozšířil na soukromý klub místních nebo regionálních občanských vůdců. Postupem času se stal známým jako „tajná společnost“ složená z mocných a skrytých vládnoucích činitelů. Jak se Židé stávali bohatšími a vlivnějšími v evropské společnosti, usilovali o členství, a tak se svobodné zednářství postupně začalo spojovat s židovskou mocí.

politické a obchodní buržoazie se stávají obětí jeho sítě zednářských nitek, i když samy nikdy netuší, co se děje.

Jen národ jako takový, respektive masy, které si právě uvědomovaly svou vlastní moc a začínaly ji využívat k boji za svá práva a svobody, se mu vymykal z rukou. Tento vliv je však potřebnější než cokoli jiného. Žid si uvědomoval, že ve svém úsilí o dosažení dominantní veřejné role bude potřebovat „hybatele“. A domníval se, že ho najde v širokých vrstvách buržoazie. Zednářům se však nepodařilo chytit do svých křehkých sítí rukavičkáře a tkalce plátna. Bylo tedy nutné najít hrubší a účinnější prostředek.

Tak se k zednářstvu připojila druhá zbraň ve službách židovstva: tisk. Žid uplatňuje veškerou svou dovednost a houževnatost, aby se ho zmocnil. Prostřednictvím tisku začíná postupně ovládat celý veřejný život. Řídí jej po cestě, kterou si zvolil k dosažení svých vlastních cílů; nyní je v pozici, kdy může vytvářet a řídit onu sílu, která je dnes pod názvem „veřejné mínění“ známější než před několika desetiletími.

Tím si dodává dojem, že žízní po poznání. Chválí každý krok pokroku, zejména ty fáze, které vedou ke zkáze ostatních. Veškerý pokrok a vývoj posuzuje z

hlediska vlastního prospěchu. A když mu takový prospěch nepřináší, je smrtelným nepřítelem osvěty; nenávidí veškerou skutečnou kulturu. Veškeré vědomosti získané ve školách jiných využívá výhradně ve službách svého vlastního rodu.

Svou národnost si střeží více než kdy jindy. Ačkoli překypuje „osvětou“, „pokrokem“, „svobodou“, „humanitou“ atd., jeho první starostí je zachování vlastní rasové integrity. Občas obdaruje některou ze svých žen vlivným křesťanem, ale rasový původ jeho mužských potomků je vždy čistý. Otráví krev jiných, ale svou vlastní si zachovává. Žid si zřídkakdy vezme křesťanskou dívku, ale křesťan si vezme Židovku. Výslední míšenci vždy spadají na židovskou stranu. Tak se část vyšší šlechty zcela zdegeneruje. Žid si je této skutečnosti dobře vědom, a proto systematicky „odzbrojuje“ intelektuální vůdce svých rasových protivníků. Aby zamaskoval svou taktiku a oklamal své oběti, mluví o rovnosti všech lidí bez ohledu na jejich rasu nebo barvu pleti. A hlupáci mu začínají věřit.

Protože celá jeho povaha má stále příliš cizí odér na to, aby se široké masy nechaly chytit do jeho sítí, využívá tisku k tomu, aby o sobě vytvořil obraz, který je zcela nepravdivý, ale dobře navržený tak, aby sloužil jeho

záměru. V komiksových novinách se zvláště snaží představit Židy jako neškodný malý národ, který má stejně jako všichni ostatní své zvláštnosti. Navzdory jejich způsobům, které se mohou zdát poněkud zvláštní, je komiksy představují jako v zásadě čestné a dobrotivé duše. Obecně se snaží, aby působili spíše bezvýznamně než nebezpečně.

V této fázi jeho vývoje je hlavním cílem Žida vítězství demokracie, přesněji řečeno: vláda parlamentního systému. Ten je s jeho záměry nejvíce slučitelný; osobní prvek je vyloučen - a na jeho místě máme hloupost většiny, neschopnost a v neposlední řadě zbabělost.

Konečným výsledkem musí být nutně svržení monarchie, k němuž dříve či později musí dojít.

(j) Obrovský hospodářský rozvoj mění sociální strukturu národa. Drobná řemeslnická třída pomalu mizí a tovární pracovník, který nastoupil na její místo, má sotva šanci vytvořit si vlastní nezávislou existenci; klesá stále více na úroveň proletariátu. Podstatnou charakteristikou průmyslového „továrníka“ je, že se sotva kdy dokáže sám uživit, ať už nyní nebo později v životě. Stává se v pravém slova smyslu nemajetným. Jeho stáří je bídné a stěží se dá nazvat životem.

V dřívějších dobách vznikla podobná situace, která vyžadovala řešení, a to se našlo. Spolu s rolníky a řemeslníky se postupně vytvořila nová třída, úředníci a námezdní pracovníci - zejména státní. Ti všichni byli v pravém slova smyslu méně majetní. Stát však našel lék na tuto nezdravou situaci tím, že svým úředníkům poskytoval starobní důchod. Soukromé podniky pomalu následovaly tento příklad ve stále větším počtu, takže dnes každý řadový nemanuální pracovník dostává v pozdějším věku důchod, pokud firma, v níž pracuje, přesáhne určitou velikost. Pouze díky péči o státního úředníka ve stáří se u něj mohla rozvinout vysoká míra nezištné oddanosti povinnosti; v předválečné době to byla jedna z charakteristických vlastností německých úředníků.

Tím byla celá třída bez majetku zachráněna před nouzí a našla své místo v sociální struktuře národního společenství.

Otázka je znovu předložena státu a národu, tentokrát však v mnohem širší podobě. Miliony lidí stále častěji opouštějí venkov a vesnice, aby se nechali zaměstnat ve velkoměstských továrnách. Pracovní a životní podmínky této nové třídy byly horší než bídné. Víceméně mechanická přeměna dřívějších metod řemeslnické a

rolnické práce jim příliš nevyhovovala. Způsob, jakým dříve pracovali rolníci a řemeslníci, se nedal srovnat s intenzivní prací nového továrního pracovníka. Ve starých řemeslech nehrál čas důležitou roli, ale v novém průmyslovém systému se stal podstatným prvkem. Formální přenesení staré pracovní doby do velkých průmyslových podniků mělo fatální důsledky. Skutečné množství práce, které bylo dříve vykonáno za určitou dobu, bylo poměrně malé, protože moderní metody intenzivní výroby tehdy nebyly známy. Ačkoli tedy ve starším systému byl pracovní den v délce 14 nebo dokonce 15 hodin snesitelný, nyní byl za hranicí lidské snesitelnosti, protože každá minuta byla využita do krajnosti.

Toto absurdní převedení staré pracovní doby do nového průmyslového systému se ukázalo jako nešťastné ve dvou ohledech: zničilo zdraví pracujících a zničilo jejich víru ve vyšší zákon spravedlnosti. K tomu se nakonec přidaly na jedné straně mizerné mzdy a na straně druhé zaměstnavatel měl mnohem lukrativnější postavení než dříve.

Na venkově nemohlo dojít k žádnému sociálnímu problému, protože pán i nádeník vykonávali stejný druh

práce, a dokonce jedli ze stejného talíře. Ale i to se změnilo.

Zdá se, že rozdělení na zaměstnavatele a zaměstnance se nyní rozšířilo na všechna odvětví života. Jak daleko se tento proces požidovštění našeho národa nechal rozšířit, ilustruje nízké postavení, ne-li opovržení, ručně pracujícího. To není německé. Je to způsobeno zaváděním cizího prvku do našeho života - ve skutečnosti procesem požidovštění. Jedním z důsledků bylo, že se stará úcta k ruční práci proměnila v určitý pocit pohrdání veškerou fyzickou prací.

Vznikla tak nová společenská třída, která se těší nízké úctě. Musí přijít den, kdy budeme muset čelit otázce, zda národ dokáže z této třídy učinit nedílnou součást sociálního společenství, nebo zda se rozdíl v postavení stane trvalou propastí oddělující tuto třídu od ostatních.

Jedno je však jisté: Tato třída nemá ve svých řadách nejhorší živly, ale spíše ty nejenergičtější. Vyspělost takzvané kultury ještě neuplatnila svůj rozkladný a degenerativní vliv. Široké masy této nové nižší třídy ještě nebyly nakaženy jedem pacifistické slabosti. Jsou ještě robustní a dokážou být v případě potřeby i hrubé.

Zatímco naše buržoazie nevěnuje této otázce vůbec žádnou pozornost a lhostejně nechává událostem volný průběh, Žid se chopí mnoha možností pro budoucnost. Zatímco na jedné straně organizuje kapitalistické metody vykořisťování až do jejich konečného stupně, získává přízeň obětí své politiky a moci a v krátké době se stává vůdcem jejich boje proti sobě samému. Proti sobě samému je zde řečeno pouze obrazně, neboť tento Velký mistr lži umí vystupovat v převleku nevinného a svalovat vinu na druhé.[105] Protože má tu drzost vést masy, ty ani na okamžik netuší, že se stávají obětí jedné z nejhanebnějších zrad všech dob.

A přesto to tak bylo.

V okamžiku, kdy tato nová třída vzniká z celkové ekonomické situace, Žid jasně vidí, kde hledat potřebného hybatele svého vlastního pokrokového

---

[105] Myšlenku, že se Židé vydávají za nevinné, aby skryli své nebezpečí, rozpoznal už Nietzsche: *„Lidé nejnižšího původu, zčásti chátra, vyvrženci nejen z dobré, ale i z vážené společnosti, vychovaní daleko od byť jen náznaku kultury, bez disciplíny, bez znalostí, bez nejmenšího podezření, že v duchovních záležitostech existuje něco jako svědomí; prostě Židé: s instinktivní schopností vytvořit si z každé pověrečné domněnky výhodu, prostředek svádění... Když Židé vystupují jako nevinnost sama, pak je nebezpečí veliké.“* (Vůle k moci, odst. 199.)

tažení. Nejprve použije buržoazii jako beranidlo proti feudálnímu řádu; a pak pracovníka proti buržoaznímu světu. Stejně jako se mu podařilo získat občanská práva pod ochranou buržoazní třídy, doufá nyní, že využije pracovníkův boj o existenci jako svou cestu k získání plné kontroly nad nimi.

Od této chvíle je jediným úkolem pracujících bojovat za budoucnost židovského národa. Aniž by si to uvědomoval, dává se pracovník do služeb téže moci, proti níž podle svého přesvědčení bojuje. Pracující si myslí, že bojuje proti kapitálu, a tím snadněji se nechá strhnout k boji za kapitalistické zájmy. Zvedají se výkřiky proti mezinárodnímu kapitálu, ale ve skutečnosti jsou takové akce namířeny proti struktuře národní ekonomiky v naději, že mezinárodní burza může zvítězit nad jeho mrtvým tělem.

Postup Židů je následující: Přistupuje k pracujícímu a pokrytecky předstírá, že s ním a jeho údělem bídy a chudoby soucítí, čímž si získává jeho důvěru. Dává najevo, že dychtivě studuje různé těžkosti pracujících - a snaží se v nich probudit touhu po změně podmínek, v nichž žijí. Uměle povzbuzuje touhu po sociální spravedlnosti, která je typickou árijskou vlastností, a ta se pak mění v nenávist k těm šťastnějším. Poté boj za

odstranění sociálních neduhů proměňuje v přesný světonázor. A tím zakládá marxistickou doktrínu.

Tím, že svou doktrínu prezentuje jako řadu sociálně spravedlivých požadavků, propaguje ji ještě účinněji. Zároveň však vyvolává odpor slušných lidí, kteří odmítají tyto požadavky, jež se zdají být v zásadě nespravedlivé a nerealizovatelné, připustit. Pod tímto pláštíkem čistě sociálních idejí se skrývají skutečně ďábelské cíle, které jsou hlásány s bezmeznou drzostí. Tato doktrína je neoddělitelnou směsí rozumu a absurdity - ale takovým způsobem, že se může realizovat pouze absurdita, nikdy ne rozum.

Tím, že tato doktrína kategoricky zavrhuje hodnotu jednotlivce a také národa a jeho rasového obsahu, ničí zásadní základ veškeré kultury; neboť právě na těchto faktorech kultura závisí. Takové je skutečné jádro marxistického světonázoru - pokud lze na tento přízračný výplod zločinného mozku vůbec použít termín „světonázor“. Rozbitím pojmu osobnosti a rasy se odstraňuje hlavní překážka, která bránila v cestě k nadvládě podřadného prvku společnosti - a tím je Žid.

Význam této doktríny spočívá právě v její ekonomické a politické absurditě. Z tohoto důvodu ji

inteligentní lidé odmítají podporovat, zatímco všichni ti, kteří jsou méně intelektuální nebo kteří jsou málo vzdělaní v ekonomických principech, se k ní houfně přidávají. Inteligenci, která stojí v pozadí tohoto hnutí - neboť i toto hnutí potřebuje inteligenci ke své existenci -, „servírují“ sami Židé, a to ze svých vlastních řad.

Tak vzniká hnutí, které je složeno výhradně z ručně pracujících pod židovským vedením. Navenek se toto hnutí snaží zlepšit životní podmínky pracujících, ve skutečnosti je však jeho cílem zotročení, a tím i zničení všech nežidovských národů.

Zednáři uskutečnili program pacifistického ochromení pudu národní sebezáchovy mezi naší tzv. inteligencí, který pak prostřednictvím vždy židovského tisku rozšířili na široké masy pracujících a buržoazie.

K těmto dvěma nástrojům dezintegrace se přidal třetí, ještě bezohlednější, totiž organizovaná hrubá síla. Jako úderná a bouřlivá jednotka se marxismus snaží dorazit ty části společenského řádu, které zůstanou naživu poté, co obě předchozí zbraně vykonají své dílo.

Společná aktivita všech těchto sil byla skvěle zvládnuta. A nebude překvapením, když zjistíme, že ty instituce, které se vždy prezentovaly jako orgány

víceméně tradiční státní moci, nyní selhávají. Mezi našimi vysokými a nejvyššími státními úředníky (až na malé výjimky) Žid vždy nacházel ty nejspokojenější podporovatele svého destruktivního díla. Postoj podlézavé submisivity vůči „nadřízeným“ a povýšené arogance vůči „podřízeným“ jsou charakteristickými rysy této třídy spolu s mírou omezenosti, která je skutečně děsivá. To vše je překonáno pouze obrovským a naprosto úžasným sebevědomím.

Tyto vlastnosti jsou však pro Židy nejpřínosnější. Proto si jich také nejvíce cení.

Praktický boj, který teprve nyní začíná, lze popsat následovně: V souladu s konečnými cíli židovského boje - cíli, které se nevyčerpávají ekonomickým ovládnutím světa - rozděluje Žid organizaci své marxistické světové doktríny na dvě části. Ačkoli jsou tyto části zdánlivě odlišné, ve skutečnosti tvoří nedělitelnou jednotu: politické hnutí a odborové hnutí.

Odborové hnutí shromažďuje nové členy. Nabízí pomoc a ochranu pracujícím v těžkém boji, který musí vést o holé prostředky k životu - v boji, který je způsoben chamtivostí a omezeností mnoha zaměstnavatelů. Pokud nejsou pracující ochotni vzdát se všech nároků na svá

životně důležitá lidská práva a pokud nejsou ochotni podřídit se těm, kteří jsou nezodpovědní a bezcitní, pak musí pracující nutně vzít věci do svých rukou. Organizované národní společenství - tedy stát - nevěnuje jeho potřebám žádnou pozornost.

Takzvaná národní buržoazie, zaslepená vlastními finančními zájmy, se staví proti tomuto boji pracujících na život a na smrt a klade jim do cesty ty nejtěžší překážky. Nejenže brání všem snahám o zkrácení nelidsky dlouhé pracovní doby, zákazu dětské práce, poskytnutí jistoty a ochrany ženám a zlepšení hygienických podmínek v dílnách a obydlích pracující třídy, ale ve skutečnosti je sabotuje. Po celou dobu bere chytrý Žid věc utlačovaných do svých rukou. Postupně se stává vůdcem odborového hnutí. To je pro něj snadný úkol, protože nemá v úmyslu skutečně odstranit sociální zlo; jeho cílem je spíše vytvořit ekonomickou údernou jednotku, která bude plnit jeho příkazy, a tím zničit národní ekonomickou nezávislost. Neboť zatímco rozumná sociální politika se musí pohybovat mezi dvěma cíli, kterými jsou zajištění veřejného zdraví a ochrana nezávislého národního hospodářství, Žid na tyto cíle nebere vůbec žádný ohled. Naopak, jejich odstranění je jeho životním cílem. Netouží

po zachování, ale spíše po zničení nezávislého národního hospodářství.

Proto jako vůdce odborového hnutí nemá žádné zábrany klást požadavky, které nejenže přesahují deklarovaný účel hnutí, ale které by nebylo možné splnit, aniž by to zničilo národní hospodářství. Navíc nemá zájem na tom, aby se rozvíjelo zdravé a odolné obyvatelstvo; raději by měl zdegenerované, nemyslící stádo, které si lze snáze podmanit. Protože toto jsou jeho konečné cíle, může si dovolit navrhovat ty nejnesmyslnější požadavky - požadavky, které jsou nerealizovatelné, a které by tedy nemohly vést k žádné skutečné změně. V nejlepším případě mohou v masách vzbudit ducha neklidu. A právě to je jeho cílem - a nikoli skutečné a poctivé zlepšení sociálních podmínek.

Vedoucí úloha Židů tak zůstane nezpochybnitelná, přinejmenším dokud nebude vyvinuto obrovské úsilí o osvětu mas, aby lépe pochopily příčiny své bídy. Nebo dokud se stát Židů a jejich díla nezbaví. Dokud budou masy tak špatně informované, jak tomu ve skutečnosti dnes je, a dokud bude stát k jejich osudu tak lhostejný, jako je tomu nyní, budou masy následovat jakéhokoli vůdce, který jim v hospodářských záležitostech dá ty

nejextravagantnější sliby. A v tom je Žid mistr. Veškerá jeho činnost není omezena žádnými morálními ohledy.

Přirozeně mu pak trvá jen krátkou dobu, než porazí všechny své konkurenty na tomto poli a vyžene je ze scény. V souladu se svou obecnou brutalitou a hrabivostí učí odborové hnutí co nejbrutálnějšímu používání fyzického násilí. Ti, kteří jsou s pomocí své inteligence schopni odolávat židovským nástrahám, jsou nyní zlomeni terorem. Úspěch tohoto druhu činnosti je obrovský.

Prostřednictvím odborů - které by měly být pro národ požehnáním - Žid rozbíjí základy národního hospodářství.

Paralelně s tím probíhá i politická organizace.

Ta působí ruku v ruce s odborovým hnutím, neboť to druhé připravuje masy na politickou organizaci, a dokonce je k ní nutí. To je také zdrojem peněz, které politická organizace potřebuje k udržení svého obrovského aparátu v chodu. Je orgánem kontroly politické činnosti svých členů a verbuje masy na všech velkých politických demonstracích. Nakonec přestává bojovat za ekonomické zájmy, ale dává svou hlavní zbraň

- odmítnutí práce v podobě generální stávky - k dispozici politické myšlence.

Prostřednictvím tisku, jehož obsah je přizpůsoben intelektuálnímu obzoru těch nejnevědomějších čtenářů, získávají politické a odborové organizace nástroj, který připravuje nejnižší vrstvy na bezohlednou kampaň. Jeho účelem není vyvést lidi z bažiny nízkosti a pozvednout jejich mysl, ale uspokojit jejich nejnižší pudy. Mezi líně smýšlejícími a sebestřednými částmi mas se tento druh spekulace ukazuje jako docela výnosný.

Především je to právě tento tisk, který vede fanatickou pomlouvačnou kampaň, snaží se strhnout vše, co by mohlo být považováno za oporu národní nezávislosti, a cestou sabotuje všechny kulturní hodnoty a samostatnost národního hospodářství.

Především však útočí na všechny charakterní lidi, kteří se odmítají podřídit židovským snahám o nadvládu nebo kteří se Židům zdají nebezpeční jen proto, že mají nadřazené schopnosti. K tomu, aby byl člověk Židem nenáviděn, není nutné s ním otevřeně bojovat; zcela postačí, když je považován za schopného se Židovi někdy v budoucnu postavit nebo využít svých schopností k

posílení moci a postavení národa nepřátelského vůči Židovi.

Jeho neochvějný instinkt snadno vyčmuchá vnitřního ducha všech, s nimiž se setká, a ti, kteří s ním nejsou spřízněni, si mohou být jisti, že si vysloužíjeho nepřátelství. Protože Žid není napadený, ale sám útočník, považuje za nepřátele nejen ty, kteří na něj útočí, ale i ty, kteří se mu brání. Ke zlomení takových poctivých lidí pak používá nečestné prostředky, včetně lží a pomluv.

Nezastaví se před ničím. Jeho podlost je tak děsivá, že se opravdu nelze divit, je-li v představách našeho národa Žid zobrazován jako ztělesnění ďábla a symbol všeho zla.

Nevědomost širokých mas o vnitřní povaze Žida a nedostatek instinktu a omezenost našich vyšších vrstev činí z našeho národa snadnou oběť této židovské lživé kampaně.

Zatímco vyšší třídy se svou vrozenou zbabělostí odvracejí od každého, na koho Žid útočí lží a pomluvami, prostý národ věří všemu - buď z nevědomosti, nebo z prostomyslnosti. Státní orgány se buď zahalují do hávu mlčení, nebo častěji pronásledují nespravedlivě postižené, aby kampaň v židovském tisku zastavily. V

očích některých úředních oslů se takové jednání jeví jako obhajoba autority státu a zachování veřejného pořádku.

Strach z marxistické zbraně židovstva se pomalu snáší jako noční můra na mysl a duši nevinných lidí.

Začínají se třást před tímto strašlivým nepřítelem, a tím se stávají jeho obětí.

(k) Zdá se, že židovská nadvláda ve státě je nyní natolik zajištěna, že si nejen může dovolit nazývat se opět Židem, ale dokonce otevřeně přiznává své názory na národnostní a politické otázky. Část jeho rasy se zcela otevřeně hlásí k cizímu národu, ale i zde lže. Neboť zatímco se sionismus okolnímu světu snaží nabalamutit, že národní sebeurčení Židů se snaží o vytvořeni palestinského státu[106], vytváří zde Židé zastírací manévr vůči hloupým gójům a tím je chytře obelhávají. Nepřejí si totiž vůbec vybudovat v Palestině židovský stát, který by snad měli osídlit a žit v něm. Chtějí pouze pod vlastním výsostným právem vybudovat ústřední organizaci mezinárodního zločinu, ke které by neměly přístup vnější kontroly žádné jiné státy - jinými slovy útočiště

[106] Tedy Izrael, který vznikl až v roce 1948, a to ještě nelegálně.

odsouzených recidivistů a výcvikové středisko pro budoucí zločince.

Na znamení rostoucího sebevědomí a pocitu bezpečí se určitá část z nich otevřeně a drze hlásí ke své židovské rase, zatímco jiná část pokrytecky předstírá, že jsou stále Němci, Francouzi nebo Angličané.

Jejich nehorázné chování ve vztazích s ostatními lidmi ukazuje, jak blízko vidí blížící se vítězství.

Černovlasý židovský mladík celé hodiny vyčkává a satansky se dívá na nic netušící dívku, kterou hodlá svést, zprznit její krev a ukrást ji jejímu vlastnímu národu. Využívá všech možných prostředků, aby podkopal rasové základy podrobeného národa. Svým systematickým úsilím o zkažení dívek a žen usiluje o prolomení posledních rasových bariér pro ostatní národy, a to i ve velkém měřítku. Židé byli a jsou zodpovědní za zavlečení negrů do Porýní s konečným záměrem zbastardizovat nenáviděnou bílou rasu a snížit tak její kulturní a politickou úroveň, aby mohl sám dominovat.

Rasově čistý národ, který si je vědom své krve, nemůže být Židem nikdy přemožen. Na tomto světě bude pánem pouze nad zbastardizovaným národem.

Proto se systematicky snaží snižovat rasovou kvalitu národa neustálým otravováním jedince.

V oblasti politiky nyní začíná nahrazovat myšlenku demokracie diktaturou proletariátu.

V organizované mase marxismu našel zbraň, která mu umožňuje demokracii zavrhnout, aby si mohl podmanit a vládnout diktátorským způsobem za pomoci hrubé síly.

Systematicky pracuje na uskutečnění této revoluce dvěma způsoby: ekonomicky a politicky.

S podporou mezinárodních vlivů vytváří kruh nepřátel kolem těch národů, které se ukázaly být příliš odolné na to, aby na ně mohl zaútočit zevnitř. Podněcuje je k válce, a pokud je to nutné, zasazuje uprostřed bitevního pole vlajku revoluce.

Ekonomicky podkopává stát, dokud se sociální programy nestanou natolik nerentabilními, že je odejme státu a předá je do své finanční kontroly.

Politicky pracuje na tom, aby stát připravil o prostředky k obživě, podkopává základy národního odporu a obrany, ničí důvěru ve vedení, hanobí minulost a její dějiny a stahuje do žumpy vše skutečně velké.

Kulturně kontaminuje umění, literaturu a divadlo, pohrdá národním cítěním, převrací všechny představy o vznešeném a krásném, důstojném a dobrém a nakonec stahuje národ na úroveň své vlastní nízké povahy.

Náboženství se vysmívá, etiku a morálku líčí jako zastaralé předsudky; dokud nepadnou poslední pilíře, na nichž závisí národní bytí v boji o existenci na tomto světě.

(1) Nyní začíná poslední velká revoluce. Jakmile Žid získá politickou moc, odhodí několik posledních závojů. Z demokratického národního Žida povstává krvelačný Žid, tyran národů. Během několika let se snaží vykořenit všechny, kteří představují národní inteligenci. Tím, že zbavuje národ jeho přirozených intelektuálních vůdců, jej činí zralým pro otrocký úděl trvalého podmanění.

Nejstrašnější příklad takového otroctví nabízí Rusko, kde v záchvatu divokého fanatismu a zčásti i nelidského trýznění zabil nebo vyhladověl 30 milionů lidí.[107] Udělal

[107] Celkový počet lidí zabitých bolševiky a Stalinem lze jen těžko odhadnout, ale Hitlerův údaj je jistě v rozumných mezích. Ruští vědci dlouho diskutovali o čísle 20 milionů, ale to je téměř jistě podhodnocený údaj. Pokud započítáme úmrtí do pozdního sovětského období, někteří badatelé určili celkový počet obětí na 50 až 60 milionů - což je ohromující číslo, o kterém se na Západě

to proto, aby banda židovských novinářů a burzovních banditů mohla ovládnout velký národ.

Konečným výsledkem je nejen ztráta svobody národů utlačovaných Židy, ale také konec tohoto parazita národů. Smrt oběti je dříve či později následována smrtí upíra.

Projdeme-li si všechny příčiny německého úpadku, zjistíme, že nejhlubší a rozhodující příčinou zůstává nerozpoznání rasového problému a zejména židovského nebezpečí.

Bylo by docela snadné snášet porážky, které utrpěli na bojištích v srpnu 1918. Nebyly ničím ve srovnání s vojenskými vítězstvími, kterých náš národ dosáhl. Náš pád nebyl důsledkem těchto porážek. Spíše nás svrhla síla, která tyto porážky připravila tím, že po několik desetiletí systematicky pracovala na ukradení politických a morálních instinktů a výdrže, které jediné činí národ schopným, a tedy způsobilým k existenci.

Tím, že stará Říše zanedbala problém zachování rasových základů našeho národa, přehlížela jediné právo,

---

mluví jen zřídka. Je otevřenou otázkou, kolik lidí zemřelo do roku 1925, kdy byl Mein Kampf původně publikován.

které jí umožňovalo přežít na tomto světě. Národy, které ze svých lidí dělají míšence nebo dovolují, aby se jejich lidé v míšence měnili, hřeší proti vůli věčné Prozřetelnosti. A proto na jejich svržení z rukou silnějšího protivníka nelze pohlížet jako na křivdu, ale naopak jako na obnovení spravedlnosti. Jestliže národ odmítá střežit a udržovat od přírody dané vlastnosti, které mají své kořeny v krvi, pak takový národ nemá právo si stěžovat nad ztrátou své pozemské existence.

Všechno na této Zemi lze napravit. Každá porážka může být základem budoucího vítězství. Každá prohraná válka může být příčinou pozdějšího obrození. Každé strádání může dát nový impuls lidské energii. A z každého útlaku mohou vzejít síly, které přinesou nové duchovní znovuzrození - za předpokladu, že se zachová čistá krev.

Ztráta rasové čistoty však navždy zničí vnitřní štěstí. Degraduje člověka na věky. A následky nelze nikdy odstranit.

Pokud tento jediný problém prozkoumáme a porovnáme s ostatními životními problémy, snadno poznáme, jak jsou bezvýznamné. Všechny jsou časově

omezené, ale problém zachování či ztráty čistoty krve trvá tak dlouho jako člověk sám.

Všechny příznaky úpadku v předválečném období lze vysledovat v rasových příčinách.

Ať už se jedná o otázky obecného zákona nebo excesy hospodářského života, o příznaky kulturního úpadku nebo politické degenerace, o vadné školství nebo zhoubný vliv tisku na dospělou populaci - vždy a všude jde o zásadní přehlížení rasových potřeb národa. Tedy nerozpoznání nebezpečí, které představuje cizí rasa.

Proto byly všechny pokusy o reformy, všechny instituce pro sociální pomoc, všechny politické snahy, veškerý hospodářský pokrok a zdánlivý nárůst všeobecných znalostí prakticky marné. Národ a organizace, která mu umožňuje existovat - stát - se nestávaly zdravějšími, ale naopak stále více chřadly. Falešná prosperita staré Říše nemohla zakrýt její vnitřní slabost. A každý pokus o její oživení selhával, protože se přehlížel nejdůležitější problém.

Bylo by chybou myslet si, že stoupenci různých politických stran, které se snažily napravit stav německého národa, nebo dokonce všichni jejich vůdci byli sami o sobě špatní nebo zlovolní. Jejich činnost byla

odsouzena k neúspěchu jednoduše proto, že neviděli nic jiného než příznaky naší všeobecné nemoci a snažili se léčit příznaky, zatímco skutečnou příčinu nemoci přehlíželi. Provedeme-li metodické studium politického vývoje staré Říše, nemůžeme po pečlivé politické analýze nevidět, že proces vnitřní degenerace nastal již v době sjednocení Německa. Celková situace se rok od roku zhoršovala, a to navzdory zdánlivým politickým úspěchům a rostoucímu hospodářskému bohatství.

Rostoucí počet hlasů marxistů při volbách do Říšského sněmu naznačoval, že se rychle blíží vnitřní rozklad a politický kolaps. Všechna vítězství tzv. buržoazních stran byla bezcenná - nejen proto, že nemohly zabránit početnímu nárůstu rostoucí masy marxistických hlasů, ale hlavně proto, že samy již byly nakaženy kvasem rozkladu. Ačkoli si to buržoazní svět zcela neuvědomoval, byl zevnitř infikován smrtelným jedem marxistických myšlenek. Jejich občasný odpor byl způsoben spíše konkurenčním bojem mezi ambiciózními politickými vůdci než nějakým zásadním odporem mezi protivníky, kteří byli odhodláni bojovat až do hořkého konce.

Během všech těch let bojoval s nezlomnou vytrvalostí pouze jeden protagonista, a tím byl Žid. Davidova

hvězda neustále stoupala, jak klesala vůle k národní sebezáchově.

V srpnu 1914 se tedy na bojiště nevydal jednotný národ odhodlaný zaútočit. Byl to spíše poslední záchvěv pudu národní sebezáchovy proti plíživému pacifisticko-marxistickému ochromení národního těla. Ani v oněch osudových dnech jsme nerozpoznali vnitřního nepřítele, proto veškeré vnější úsilí muselo být marné. Prozřetelnost neudělila svou odměnu vítěznému meči, ale řídila se věčným zákonem odplaty.

Hluboké poznání toho všeho bylo zdrojem těch zásad a tendencí, které inspirují naše nové hnutí. Byli jsme přesvědčeni, že jedině uznáním těchto pravd můžeme zastavit německý národní úpadek a položit žulový základ, na němž bude možné znovu vybudovat stát - stát, který nebude cizím mechanismem pro hospodářské účely a zájmy, ale národním organismem: Germánský stát pro německý národ.

12. kapitola

Počátky vývoje německé nacionálněsocialistické strany práce

Jestliže v závěru tohoto svazku popisuji první etapu vývoje našeho hnutí a podávám stručný popis nastolených problémů, není to proto, že bych se snažil vyložit ideály hnutí. Ty jsou natolik významné, že vyžadují celý svazek. Proto věnuji druhý svazek této knihy podrobnému přehledu zásad, které tvoří program našeho hnutí, a pokusím se vykreslit, co rozumíme slovem „stát“.

Když říkám „my“, mám na mysli všechny ty statisíce lidí, kteří mají v zásadě stejnou touhu, ačkoli v jednotlivých případech nedokážou najít adekvátní slova, kterými by popsali svou vnitřní vizi. Je pozoruhodnou skutečností všech velkých reforem, že na počátku je pouze jeden jediný zastánce, který vystoupí jménem několika milionů. Cíl je často předmětem hluboké touhy statisíců lidí po mnoho staletí, až nakonec vystoupí jeden člověk, který hlásá vůli mas a stává se praporečníkem staré touhy - kterou nyní vede k vítězství jako novou ideu.

O tom, že miliony lidí v srdci touží po radikální změně současných poměrů, svědčí jejich hluboká nespokojenost. Tento pocit se projevuje tisíci způsoby: u jedněch jako sklíčenost a zoufalství, u druhých jako rozhořčení, hněv a pobouření. Někdo reaguje lhostejností, jiný násilným excesem. Dalšími svědky tohoto pocitu jsou ti, kteří se zdržují hlasování, a také mnozí, kteří se přiklánějí na stranu fanatických levicových extremistů.

Právě na ty mělo naše mladé hnutí apelovat. Nemělo být organizací pro spokojené a uspokojené, ale spíše mělo zahrnout všechny ty, kteří trpí hlubokou úzkostí a nemohou najít klid, nešťastné a nespokojené. Neměla se vznášet na povrchu národa, ale spíše zapouštět kořeny hluboko mezi masy.

Z čistě politického hlediska se rok 1918 jevil následovně: národ rozdělený na dvě části. Jednu část, a to zdaleka menší, tvořily intelektuální vrstvy národa. Povrchně je tato část nacionalistická, ale toto slovo pro ně neznamená o mnoho víc než vágní a chabou obhajobu takzvaných státních zájmů, které jsou zase totožné se zájmy dynastickými. Tato třída se snaží bránit své ideje a dosáhnout svých cílů intelektuálními zbraněmi; ty jsou však kusé a povrchní a tváří v tvář brutalitě nepřítele

zcela selhávají. Jediným prudkým úderem je tato třída, která dříve vládla, nyní sražena k zemi. Třese se strachy a přijímá každé ponížení, které jí bezohledný vítěz vnucuje.

Proti nim stojí druhá třída, široké masy ručně pracujících. Tato skupina je organizována s více či méně radikálními marxistickými tendencemi a je odhodlána zlomit jakýkoli intelektuální odpor použitím hrubé síly. Nemají vůbec žádné nacionalistické tendence a záměrně odmítají veškeré národní zájmy. Naopak prosazují zájmy cizího utlačovatele. Početně je tato třída nejsilnější, a co je důležitější, zahrnuje všechny prvky nezbytné pro národní obrození.

Již v roce 1918 bylo jasné jedno: obroda německého národa se neobejde bez obnovení moci směřující ven. Předpokladem k tomu nejsou zbraně, jak blábolí naši buržoazní „státníci“, ale spíše síla vůle. Dříve měl německý národ zbraní více než dost. A přesto nebyl schopen uhájit svou svobodu, protože mu chyběla ta energie, která pramení z pudu národní sebezáchovy: vůle k sebezáchově. I ta nejlepší výzbroj je jen mrtvým a bezcenným materiálem, pokud chybí duch, díky němuž jsou lidé ochotni a odhodláni ji použít. Německo se stalo bezbranným ne pro nedostatek zbraní, ale pro nedostatek vůle chránit své zbraně pro národní přežití.

Dnes zejména naši levicoví politici neustále zdůrazňují, že jejich bezpáteřní, poddajná a ve skutečnosti vlastizrádná zahraniční politika je důsledkem nedostatku zbraní. Na to musíme říci: ne, opak je pravdou. Svou protinárodní a zločinnou politikou jste se vzdali našich zbraní. A nyní se snažíte lidem namluvit, že vaše ubohé darebáctví je v podstatě způsobeno nedostatkem zbraní. Stejně jako všechno ostatní, co děláte, je to lež a falzifikace.

Ale přesně stejnou výtku si zaslouží i politici pravice. Právě díky jejich ubohé zbabělosti se v roce 1918 dostala k moci ta židovská chátra, která ukradla národu zbraně. Ani oni nemají na své straně ani právo, ani rozum, když se odvolávají na odzbrojení jako na příčinu své opatrnosti (což znamená zbabělosti). Naše bezbrannost je spíše důsledkem jejich zbabělosti.

Proto otázka obnovení německé moci nezní: Jak můžeme vyrábět zbraně, ale: Jak můžeme vyrobit ducha, který umožňuje národu nosit zbraně? Jakmile tento duch mezi lidmi převládne, pak si vůle najde tisíc cest - každá z nich končí zbraní! Ale zbabělec nevystřelí ani jediný výstřel, když je napaden, i když může mít deset pistolí. Mají pro něj menší cenu než klacek v rukou odvážného muže.

Problém obnovení politické moci našeho národa je především problémem obnovení pudu národní sebezáchovy - už proto, že každý přípravný krok v zahraniční politice a každý úsudek o hodnotě státu se podle zkušeností zakládá nikoli na existujících zbraních, ale spíše na morální schopnosti národa k odporu. Schopnost budovat spojenectví není dána ani tak setrvačnou masou zbraní, ale zřejmou přítomností pevné vůle k národní sebezáchově a hrdinské, smrti vzdorující odvahy. Spojenectví se neuzavírá mezi zbraněmi, ale mezi lidmi.

Britský národ bude proto považován za nejcennějšího spojence na světě, dokud se bude moci spolehnout na to, že ve své vládě i v duchu širokých mas prokáže onu surovost a houževnatost, která mu umožní dovést do vítězného konce jakýkoli boj, který zahájí - bez ohledu na trvání a oběti. A to i přesto, že skutečná vojenská výzbroj, kterou má k dispozici, může být ve srovnání s jinými národy naprosto nedostatečná.

Jakmile pochopíme, že obnova Německa je otázkou znovuprobuzení vůle k politické sebezáchově, uvidíme zcela jasně, že nebude stačit získat na svou stranu ty živly, které jsou již národně smýšlející, ale pouze znárodněním vědomě protinárodních mas.

Mladé hnutí, které usiluje o obnovení německého státu s plnou suverénní mocí, bude proto muset své úsilí zaměřit výhradně na získání širokých mas. Naše takzvaná „národní buržoazie“ je obecně vzato tak ubohá a její národní duch se zdá být tak slabý, že si můžeme být jisti, že nebude klást žádný vážný odpor silné domácí ani zahraniční politice. I kdyby úzkoprsá německá buržoazie zachovávala pasivní odpor, až přijde hodina vysvobození - jako to dělala za Bismarcka -, nikdy se nebudeme muset obávat žádného aktivního odporu z její strany, protože je to její uznávaná a příslovečná zbabělost.

S našimi internacionalizovanými masami je to zcela jinak. Ve své primitivní drsnosti jsou náchylné k myšlence násilí, zatímco jejich židovští vůdci jsou zároveň brutálnější a bezohlednější. Rozdrtí každé německé obrození, stejně jako rozbili německou armádu úderem z týlu. Především však tyto organizované masy využijí své početní většiny v tomto parlamentním státě nejen k tomu, aby ztížily jakoukoli národní zahraniční politiku, ale také k tomu, aby zabránily Německu obnovit svou politickou moc v zahraničí - tím se stane nežádoucím spojencem. Nejen my sami jsme si vědomi slabosti našich 15 milionů marxistů, demokratů, pacifistů a centristů; i cizí země si uvědomují tuto vnitřní zátěž a berou ji v úvahu při

zvažování možného spojenectví. Nikdo se nespojí se státem, kde se aktivní část obyvatelstva staví i jen pasivně proti jakékoli rozhodné zahraniční politice.

K tomu přistupuje skutečnost, že vůdci těch stran, které byly zodpovědné za národní zradu, jsou připraveni postavit se proti každému pokusu o obrodu, jen aby si udrželi moc. Z historického hlediska je nemožné, aby německý národ získal zpět své dřívější postavení tím, že se bude mstít těm, kteří byli příčinou a důvodem rozpadu našeho státu. Před soudnou stolicí potomků nebude listopad 1918 považován za pouhou vzpouru, ale za vlastizradu.

Proto jakákoli možnost znovuzískání německé nezávislosti závisí především na obnovení vnitřní jednoty vůle národa.

Při pohledu z technického hlediska se zdá absurdní pomýšlet na osvobození Německa, dokud masy nejsou ochotny podpořit ideál svobody. Z čistě vojenského hlediska bude každý důstojník souhlasit s tím, že válku proti vnějšímu nepříteli nemohou vést studentské prapory; spolu s mozkem národa jsou nutné také pěsti.

Kromě toho je třeba si uvědomit, že národ by byl připraven o nenahraditelný majetek národní obranou, na

níž by se podílela pouze tzv. inteligence. Mladí němečtí intelektuálové, kteří na podzim 1914 vstoupili do dobrovolnických pluků a padli na flanderských bojištích, později hořce chyběli. Byli největším pokladem, který národ vlastnil; jejich ztrátu nebylo možné v průběhu války nahradit. A nejen samotný boj by se neobešel bez pracujících mas v úderných praporech, ale ani nezbytné technické přípravy by se neobešly bez vnitřní jednoty národní vůle.

Náš národ - který musí existovat odzbrojený, pod tisíci očima, určenými Versailleskou smlouvou - nemůže provést žádné technické přípravy na znovuzískání své svobody a národní nezávislosti, dokud nebude celá armáda domácích špiónů zkrácena na těch několik málo, jejichž vrozená podlost by je vedla k tomu, aby za známých 30 stříbrných zradili cokoli a všechno. S takovými lidmi se však můžeme vypořádat. Miliony lidí, kteří se stavějí proti jakémukoli národnímu obrození jen kvůli svým politickým názorům, však představují nepřekonatelnou překážku - dokud nebude překonána a z jejich srdcí a myslí vyhnána příčina jejich odporu, mezinárodní marxistický světonázor.

Ať už se na možnost znovuzískání naší státní a národní nezávislosti díváme z jakéhokoli úhlu pohledu -

ať už z hlediska technického vyzbrojení, nebo z hlediska samotného boje -, nutný předpoklad zůstává stále stejný. Tím je získání širokých mas pro přijetí principu naší národní nezávislosti.

Pokud nezískáme zpět svou vnější svobodu, bude každá domácí reforma v nejlepším případě zvýšením našich výrobních sil jako kolonie. Přebytek z jakéhokoli takzvaného ekonomického zlepšení by šel pouze do rukou našich mezinárodních kontrolorů a jakékoli sociální zlepšení by pro ně v nejlepším případě zvýšilo produktivitu naší práce. Německý národ nemůže dosáhnout žádného kulturního pokroku, protože takový pokrok je příliš spjat s politickou nezávislostí a důstojností našeho národa.

Proto můžeme-li nalézt uspokojivé řešení problému budoucnosti Německa pouze získáním širokých mas pro nacionalistickou myšlenku, je třeba tuto výchovnou práci považovat za nejvyšší a nejdůležitější úkol, který musí splnit hnutí - tedy hnutí, které neusiluje pouze o uspokojení momentálních potřeb, ale vše posuzuje pouze ve světle budoucích výsledků.

Proto jsme byli již v roce 1919 přesvědčeni, že znárodnění mas bude naším nejvyšším cílem.

Z taktického hlediska z toho vyplývala řada povinností.

(1) Žádná sociální oběť nemohla být považována za příliš velkou, abychom získali masy pro národní obrození.

Jakékoli hospodářské úlevy poskytnuté dnes zaměstnancům jsou zanedbatelné ve srovnání s přínosem pro celý národ, pokud přispějí k návratu mas národa k vlastnímu národu. Nic jiného než podlost a krátkozrakost - což jsou bohužel převládající vlastnosti našich zaměstnavatelů - nemůže lidem zabránit v poznání, že v dlouhodobém horizontu není možné žádné hospodářské zlepšení, a tedy ani zvýšení zisků, pokud nebude obnovena vnitřní národní solidarita našeho národa.

Kdyby německé odbory během války nekompromisně hájily zájmy pracujících; kdyby i během války tisíckrát využily stávky, aby donutily průmyslníky, kteří touží po dividendách, vyhovět požadavkům pracujících; kdyby se zároveň jako dobří Němci postavily za národní obranu stejně tvrdě jako za své vlastní požadavky; a kdyby své zemi daly to, co jí náleží - pak by válka nikdy nebyla prohraná. Jak směšně bezvýznamné

by byly všechny, ba i ty největší hospodářské ústupky ve srovnání s obrovským významem vítězství ve válce!

Pro hnutí, které plánuje obnovit německého pracujícího německého národa, je naprosto nezbytné jasně pochopit, že hospodářské oběti by měly být naprosto přehlíženy - samozřejmě za předpokladu, že nejdou tak daleko, aby ohrožovaly nezávislost a stabilitu národohospodářského systému.

(2) Nacionalistickou výchovu mas lze provádět pouze nepřímo, zlepšením jejich sociálních podmínek. Jen tak lze vytvořit ekonomické podmínky, které umožní každému účastnit se kulturního života národa.

(3) Znárodnění širokých mas nelze nikdy dosáhnout polovičatými opatřeními, tj. chabým trváním na tzv. objektivním stanovisku, ale pouze bezohledným a oddaným trváním na jediném cíli, kterého je třeba dosáhnout. To znamená, že národ nelze „znárodnit“ ve smyslu tohoto slova, který mu dnes dává naše buržoazní třída - s tolika omezeními -, ale spíše ve vehementním a extrémním smyslu. Jed lze překonat pouze protijedem a jen povrchní buržoazní mysl si může myslet, že střední cesta je cestou do nebe.

Široké masy národa nejsou ani profesory, ani diplomaty. V abstraktních idejích se vyznají jen chabě; jejich reakce leží spíše v oblasti citů. Právě v tom spočívá jejich kladný nebo záporný postoj. Reagují pouze na projev síly jednoho z obou extrémů a nikdy ne na jakýkoli polovičatý prostředek, který kolísá mezi oběma. Jejich citové základy také vysvětlují jejich mimořádnou stabilitu. Víra je silnější než poznání; láska je méně proměnlivá než úcta; nenávist je trvalejší než odpor. A hnací silou, která způsobila nejmohutnější revoluce na této Zemi, nikdy nebylo vědecké učení, které získalo moc nad masami, ale vždy fanatismus, který je inspiroval - a někdy dokonce hysterie, která je hnala vpřed.

Každý, kdo chce získat masy, musí znát klíč, který otevírá dveře do jejich srdcí. Není to objektivita - tedy slabost, ale spíše vůle a síla.

(4) Duši národa lze získat pouze tehdy, když povedeme pozitivní boj za své vlastní cíle a zároveň zničíme nepřítele, který se jim staví na odpor.

Když národ vidí bezohledný útok na nepřítele, bere to jako důkaz správnosti takového jednání. A naopak, když se agresor zřekne zničení nepřítele, zdá se mu tím jeho správnost nejistá, ne-li nespravedlnost.

Masy jsou jen součástí přírody samotné. Jejich city jim nedovolují pochopit podání ruky mezi zapřisáhlými nepřáteli. Touží po vítězství silnějšího a zničení slabšího, nebo alespoň po jeho bezpodmínečném podrobení.

Znárodnění mas bude úspěšné pouze tehdy, budou-li v pozitivním boji o získání duše národa vykořeněni ti mezinárodní traviči, kteří se staví proti němu.

(5) Všechny velké otázky naší doby jsou otázkami okamžiku a jsou pouze důsledkem určitých konkrétních příčin. A mezi všemi je pouze jedna, která má hluboce kauzální význam, totiž otázka rasového zachování národa. Lidská síla a slabost závisí pouze na krvi. Národy, které si neuvědomují význam svého rasového původu, jsou jako lidé, kteří se snaží vychovat pudla, aby dělal práci chrta - nechápou, že jak rychlost chrta, tak poslušnost pudla jsou vrozené vlastnosti, kterým se nelze naučit. Národ, který nedokáže zachovat svou rasovou čistotu, se tím zříká jednoty duše národa ve všech jejích projevech. Rozpadlý národní charakter je nevyhnutelným důsledkem rozkladu krve. A změna duchovních a tvůrčích sil národa je pouze důsledkem změny jeho rasových základů.

Kdo by chtěl německý národ zbavit jeho dnešních neřestí - které nevycházely z jeho původní povahy -, musí ho nejprve zbavit cizích virů v národním tělese.

Německý národ nebude nikdy obnoven, pokud nebude jasně pochopen rasový problém, a tedy i židovská otázka.

Rasová otázka je klíčem nejen k dějinám lidstva, ale také ke všem druhům lidské kultury.

(6) Začleněním internacionalistických mas do národního společenství nehodláme zanedbat ochranu obchodních a profesních zájmů. Rozdílné profesní zájmy nejsou totéž co třídní rozdělení, ale jsou vlastní našemu hospodářskému životu. Profesní seskupení není vůbec v rozporu s myšlenkou národního společenství, neboť to znamená národní jednotu, pokud jde o všechny ty problémy, které se týkají života národa jako takového.

Začlenění profesní skupiny nebo třídy do národního společenství nebo do státu nelze dosáhnout snížením vyšších tříd, ale pouze pozvednutím tříd nižších. Třída, která tento proces provádí, není nikdy třídou vyšší, ale spíše nižší - ta, která bojuje za rovná práva. Dnešní buržoazie nebyla do státu začleněna opatřeními šlechty, ale pouze vlastní energií a vedením.

Německého pracujícího nelze pozvednout a začlenit do německého národního společenství prostřednictvím neúčinných řečí o bratrství, ale systematickým zlepšováním sociálního a kulturního života pracujících - dokud nebudou překonány nejzávažnější rozdíly. Hnutí, které si to klade za cíl, se musí snažit získávat své stoupence především z řad pracujících. Může zahrnovat příslušníky intelektuálních vrstev jen do té míry, do jaké zcela chápou cíl, jehož má být dosaženo. Tento proces transformace a sjednocení nemůže být dokončen během 10 nebo 20 let; jak ukázala zkušenost, bude trvat několik generací.

Nejtěžší překážka pro opětovné sjednocení našeho současného pracovníka s národním společenstvím nespočívá ani tak v tom, že bojuje za zájmy svých spolupracovníků, ale spíše v internacionálních idejích, jimiž je prodchnut a které jsou nepřátelské vůči národnosti a otčině. Kdyby se odbory inspirovaly stejným vedením, mohly by z milionů pracujících udělat nejcennější členy národního společenství, aniž by tím ovlivnily jejich vlastní boj za své ekonomické požadavky.

Hnutí, které se upřímně snaží přivést německého pracujícího zpět do jeho národa a zachránit ho před pošetilostí internacionalismu, musí vést energickou

kampaň proti některým představám, které převládají mezi průmyslníky. Jedním z nich je, že zaměstnanec je povinen vzdát se všech svých ekonomických práv ve prospěch zaměstnavatele a dále, že by se pracující dostali do konfliktu s národním společenstvím, kdyby se pokusili hájit své vlastní oprávněné zájmy. Toto tvrzení je záměrná lež; myšlenka národního společenství neukládá jedné straně žádné povinnosti, které nejsou uloženy druhé straně.

Pracující se jistě prohřešuje proti duchu národního společenství, pokud jedná zcela z vlastní iniciativy a vznáší přehnané požadavky bez ohledu na společné dobro nebo přežití národního hospodářství. Průmyslník se však také prohřešuje, jestliže si osvojuje nelidské metody vykořisťování a zneužívá pracovní síly národa, aby si z potu pracujících nespravedlivě vydělal miliony. Nemá právo nazývat se „národním“ a nemá právo mluvit o národním společenství; je to jen bezohledný egoista, který zaséval sémě sociální nespokojenosti a vyvolává ducha konfliktu, který dříve nebo později musí poškodit zájmy národa.

Zásobárnou, z níž musí mladé hnutí čerpat své členy, budou především pracující masy. Tyto masy je třeba vymanit ze spárů internacionálního bludu. Musí být

osvobozeny od sociální nouze. Musí být povzneseny nad svou současnou kulturní bídu a přeměněny v jednotný a hodnotný faktor národního společenství, inspirovaný nacionalistickými myšlenkami a cítěním.

Pokud se mezi nacionalistickými intelektuálními kruhy najdou lidé, kteří upřímně milují národ a dychtivě očekávají budoucnost Německa a zároveň mají zdravé pochopení pro význam boje o duši mas, jsou takoví lidé v řadách našeho hnutí srdečně vítáni. Mohou sloužit jako cenná intelektuální síla. Toto hnutí však nikdy nemůže usilovat o to, aby se jeho členové rekrutovali ze stáda buržoazních voličů. Pokud by tak učinilo, bylo by hnutí zatíženo skupinou lidí, jejichž celá mentalita by jen paralyzovala naši kampaň za získání mas.

Teoreticky může platit, že na široké masy by mělo působit kombinované vedení vyšších a nižších sociálních vrstev v rámci hnutí. Ale bez ohledu na to všechno zůstává faktem, že i když je možné na buržoazní vrstvy psychologicky působit a vzbudit v nich určitý entuziasmus nebo dokonce probudit určité porozumění našimi veřejnými demonstracemi, jejich tradiční vlastnosti - nebo lépe řečeno neřesti - nelze změnit. Tyto neřesti jsou součástí tradice, která se vyvíjela po staletí. Rozdíl mezi kulturní úrovní obou skupin a mezi jejich

postoji k ekonomickým otázkám je stále tak velký, že by se stal překážkou, jakmile by opadlo počáteční nadšení z našich demonstrací.

A konečně, součástí našeho programu není proměna samotného nacionalistického tábora, ale spíše získání těch, kteří jsou antinacionalističtí.

Strategie celého hnutí musí být nakonec určena z tohoto hlediska.

(7) Tento jednostranný, ale jasný přístup se musí projevit v propagandě hnutí; a na druhé straně je to z propagandistických důvodů naprosto nezbytné.

Má-li být propaganda hnutí prospěšná, musí být určena pouze jedné straně. Pokud se bude lišit, směr jejího apelu nebude v jednom táboře pochopen nebo může být druhým táborem odmítnut jako pouze samozřejmý a nezajímavý; existuje totiž velký rozdíl v intelektuálním vzdělání obou zmíněných táborů.

Dokonce ani styl a tón nemohou mít v těchto dvou protikladných krajích společenské struktury stejný účinek. Pokud se propaganda zdrží používání primitivních forem vyjadřování, nebude působit na city mas. Pokud se naopak ve svých slovech a gestech

přizpůsobí primitivním pocitům mas, bude takzvanými intelektuálními kruhy odmítána jako hrubá a vulgární.

Mezi stovkou takzvaných řečníků je sotva deset takových, kteří jsou schopni dnes účinně promluvit před posluchači z řad zametačů ulic, zámečníků, čističů kanálů atd. a zítra stejně účinně přednášet před posluchači z řad univerzitních profesorů a studentů. Mezi tisíci řečníky může být jen jeden, který dokáže mluvit k zámečníkům a profesorům v jednom sále tak, že jeho výroky mohou být plně pochopeny každou skupinou a zároveň účinně působí na obě skupiny a vzbuzuje nadšení, za což sklízí srdečný potlesk. Vždy je však třeba mít na paměti, že i ta nejkrásnější teorie se ve většině případů může dostat k veřejnosti pouze prostřednictvím menších myslí.

Nezáleží na vizi geniálního muže, který vytvořil velkou myšlenku, ale spíše na úspěchu, kterého jeho proroci dosáhnou při předávání této myšlenky širokým masám.

Sociální demokracie a celé marxistické hnutí byly obzvláště přitažlivé díky jednotnosti veřejnosti, na kterou se obracely. Čím omezenější a užší byly jejich ideje a argumenty, tím snadněji je masy chápaly a osvojovaly si

je; tyto ideje a argumenty byly dobře přizpůsobeny nízké úrovni inteligence.

Tyto úvahy vedly nové hnutí k přijetí jasné a jednoduché linie: Propaganda musí být jak ve svém poselství, tak ve formách vyjádření na úrovni inteligence mas a její hodnota se musí měřit pouze skutečnými výsledky.

Na veřejném shromáždění všech tříd není nejlepším řečníkem ten, kdo má nejblíže k intelektuálům, ale ten, kdo si umí získat srdce mas.

Přítomný vzdělaný člověk, který shledá chybu v projevu kvůli jeho nízké intelektuální úrovni - i když vidí, že má vliv na nižší skupiny, které je třeba získat -, dokazuje jen neschopnost svého myšlení a svou bezcennost pro nové hnutí. Jediní užiteční intelektuálové jsou ti, kteří chápou jeho poslání a cíle natolik dobře, že se naučili posuzovat propagandu výhradně podle dosaženého úspěchu, a nikdy ne podle dojmu, který udělala na intelektuály samotné. Naše propaganda nemá sloužit jako zábava pro tyto již nacionálně smýšlející lidi, ale jejím cílem je získat přízeň těch, kteří byli dosud národu nepřátelští, - těch, kteří ale jsou přesto naší vlastní krve.

Obecně lze říci, že ty tendence, které jsem stručně shrnul v kapitole „Válečná propaganda“, určovaly přístup, který jsme v naší kampani zvolili, a způsob, jakým jsme jej uváděli do praxe.

Úspěch dokazuje, že toto rozhodnutí bylo správné.

(8) Cíle jakéhokoli politického reformního hnutí nelze nikdy dosáhnout snahou vzdělávat veřejnost nebo ovlivňovat ty, kteří jsou u moci, ale pouze získáním politické moci. Každá myšlenka, která mění svět, má nejen právo, ale i povinnost zajistit si takové prostředky, které umožní její uskutečnění. V tomto světě je úspěch jediným základem pro posouzení správnosti či nesprávnosti. A „úspěchem“ nemyslíme pouhé dobytí moci - jako v roce 1918 - ale výkon moci, který je prospěšný pro národ. Státní převrat nelze považovat za úspěšný, pokud se revolucionářům podaří získat kontrolu nad státem do svých rukou, jak se dnes domnívají mnozí prázdní vládní právníci v Německu. Úspěšný je pouze tehdy, pokud se ve srovnání s poměry za starého režimu úděl národa zlepšil. To rozhodně neplatí pro německou revoluci, jak se toto hnutí nazývalo, která na podzim 1918 vynesla k moci tlupu banditů.

Je-li však dobytí politické moci předpokladem pro praktickou realizaci ideálů, které inspirují reformní hnutí, pak každé hnutí, které usiluje o reformu, musí být od samého počátku považováno za hnutí mas - a ne za literární čajový klub nebo kuželkářský spolek obchodníků.

(9) Charakter a vnitřní organizace nového hnutí musí být antiparlamentní. To znamená, že obecně i ve své vlastní struktuře odmítá princip vlády většiny a myšlenku, že vůdce je pouze vykonavatelem vůle a názoru ostatních. Ve věcech malých i velkých hnutí zastává názor, že jedna osoba musí mít absolutní autoritu spojenou s nejvyšší odpovědností.

V našem hnutí jsou praktické důsledky této zásady následující: Je jmenován vedoucí místní skupiny, který je pak odpovědným vedoucím své skupiny. Všechny výbory podléhají jeho autoritě, a ne on jejich autoritě. Neexistují výbory, které hlasují, ale pouze výbory, které pracují. Tuto práci přiděluje odpovědný vedoucí, který je vedoucím skupiny. Stejný princip platí i pro vyšší organizace: okrsek, okres a kraj. V každém případě je vedoucí jmenován shora a je vybaven plnou autoritou a výkonnou mocí. Pouze vůdce celé strany je volen na valné hromadě členů. Je však jediným vůdcem hnutí. Všechny

výbory jsou mu odpovědné, ale on není odpovědný výborům. Jeho rozhodnutí je konečné, ale nese za ně plnou odpovědnost.

Členové hnutí mají právo vyzvat ho k odpovědnosti prostřednictvím nových voleb nebo ho odvolat z funkce, pokud porušil zásady hnutí nebo mu špatně sloužil. Poté je nahrazen schopnějším člověkem, který je vybaven stejnými pravomocemi a je povinen nést stejnou odpovědnost.

Jednou z nejvyšších povinností hnutí je učinit tuto zásadu imperativem - nejen ve vlastních řadách, ale i pro celý stát.

Člověk, který se chce stát vůdcem, si vysloužíí nejvyšší a neomezenou autoritu, ale musí také nést konečnou a nejtěžší odpovědnost.

Člověk, který nemá odvahu nést odpovědnost za své činy, není způsobilý být vůdcem. K tomuto úkolu se hodí pouze hrdina.

Lidský pokrok a kultura nejsou produktem většiny, ale jsou výhradně dílem osobního génia a energie.

Předpokladem obnovení velikosti a síly našeho národa je kultivace individuální osobnosti a nastolení jejích práv.

Proto musí být naše hnutí nutně antiparlamentní. Pokud se podílí na parlamentní instituci, je to pouze za účelem jejího zničení - za účelem odstranění instituce, na kterou musíme pohlížet jako na jeden z nejzávažnějších příznaků lidského úpadku.

(10) Hnutí vytrvale odmítá zaujmout jakékoli stanovisko k otázkám, které jsou buď mimo jeho politický rámec, nebo které nemají zásadní význam, a tudíž jsou irelevantní. Jeho cílem není náboženská reformace, ale spíše politická reorganizace našeho národa. Na obě náboženská vyznání pohlíží jako na stejně cenné opory existence našeho národa, a proto vede válku proti všem stranám, které by tento základ, na němž je založena náboženská a morální stabilita našeho národa, degradovaly na nástroj ve službách stranických zájmů.

A konečně, cílem hnutí není nastolení jedné formy státu a boj proti jiné, ale spíše vytvoření těch základních principů, bez nichž žádná republika ani monarchie nemůže dlouhodobě přežít. Hnutí nepovažuje za své

poslání nastolení monarchie nebo zachování republiky, ale spíše vytvoření německého státu.

Otázka týkající se vnější podoby tohoto státu - tedy jeho konečné podoby - nemá zásadní význam. Tu je třeba řešit pouze v otázkách praktické účelnosti.

Jakmile národ pochopí a ocení velké problémy, které ovlivňují jeho existenci, otázka vnějších formalit nikdy nepovede k žádnému vnitřnímu konfliktu.

(11) Otázka vnitřní organizace hnutí není otázkou principu, ale účelnosti.

Nejlepší druh organizace není ten, který mezi vedení hnutí a jednotlivé stoupence postaví co největší zprostředkovatelský aparát, ale spíše co nejmenší. Úkolem takové organizace je přenést určitou myšlenku - která vznikla v mozku jednoho člověka - na množství lidí a dohlížet na její realizaci.

Proto je organizace vždy jen nutným zlem. V lepším případě je prostředkem k dosažení určitých cílů, v horším případě se stává cílem sama o sobě.

Protože svět produkuje více mechanických než inteligentních bytostí, je vždy snazší rozvíjet formu organizace než myšlenky jako takové.

Pochod jakékoli myšlenky k praktické realizaci, zejména té, která usiluje o reformu, lze zhruba načrtnout takto: Tvůrčí myšlenka se zformuje v mysli někoho, kdo se tím cítí být povolán k tomu, aby ji předal lidstvu. Hlásá svou víru a postupně získává určitý počet stoupenců. Tento přímý a osobní způsob prosazování svých myšlenek mezi bližními je nejideálnější a nejpřirozenější. S tím, jak hnutí zvyšuje počet stoupenců nového učení, se postupně stává nemožným, aby původní zakladatel nadále osobně a přímo působil na své stoupence, vedl je a usměrňoval. Úměrně růstu společenství se přímá komunikace stává nemožnou; ideální situace mizí a je nahrazena nutným zlem organizace. Vznikají malé pomocné skupiny - jako například v politickém hnutí, kde místní skupiny představují zárodečné buňky, z nichž se později vyvine organizace.

K takovému dělení však nesmí dojít, dokud nebude bez výhrad přijata autorita duchovního zakladatele a školy, kterou vytvořil. Důležitost existence jednoho geografického centra jako hlavního sídla hnutí nelze přeceňovat. Pouze existence takového místa, kolem něhož je utkáno magické kouzlo - jako v případě Mekky nebo Říma -, může hnutí dodat trvalou hnací sílu

založenou na vnitřní jednotě a na uznání jedné hlavy, která tuto jednotu představuje.

Když se vytvářejí první organizační zárodky, je třeba vždy dbát na to, aby byl zdůrazněn význam místa, kde tato myšlenka vznikla. Tvůrčí, morální a praktická velikost místa, z něhož hnutí vzešlo a je řízeno, musí být povýšena na nejvyšší symbol. A to tím spíše, čím více se původní buňky hnutí rozrostou, že je třeba je reorganizovat do větších strukturálních celků.

Když se počet jednotlivých stoupenců natolik rozrostl, že přímý osobní kontakt s hlavou hnutí nepřipadal v úvahu, pak jsme vytvořili ony první místní skupiny. Jak se tyto skupiny množily, bylo nutné vytvořit vyšší úrovně, do kterých byly místní skupiny rozděleny, označované jako regionální nebo okrskové skupiny.

Ačkoli může být docela snadné udržet původní centrální autoritu nad nejnižšími skupinami, je to mnohem obtížnější ve vztahu k vyšším organizačním jednotkám. A přesto je to nezbytná podmínka, má-li být zaručena jednota hnutí a uskutečněna jeho idea.

A konečně, když je třeba tyto větší zprostředkující organizace spojit do nových a ještě vyšších celků, je stále obtížnější udržet absolutní nadřazenost původního sídla

hnutí, jeho učení atd. V důsledku toho se mechanické formy organizace musí zavádět jen do té míry, do jaké je pevně zakotvena duchovní autorita a ideály ústředního sídla. V politické sféře se často může stát, že tuto nadřazenost může zajistit pouze praktická moc.

Z toho všeho vyplynuly následující zásady pro vnitřní strukturu hnutí:

(a) Veškerá činnost by měla být soustředěna na jednom místě: Mnichov. Je třeba vyškolit skupinu naprosto spolehlivých stoupenců a založit školu, která by pomáhala šířit myšlenky. Potřebnou autoritu je třeba získat pro budoucnost co největšími viditelnými úspěchy na tomto jediném místě.

Aby se o hnutí a jeho vůdci vědělo, bylo třeba nejen rozbít přesvědčení, že marxistická doktrína je neporazitelná, ale také ukázat, že je možná protidoktrína.

(b) Místní skupiny nemohly vzniknout, dokud nebyla definitivně uznána nadřazenost ústřední moci v Mnichově.

(c) Obvodní, regionální a zemské skupiny mohly být vytvořeny až poté, co se ukázala jejich potřeba, a teprve poté, co byla uspokojivě zaručena nadřazenost ústřední autority.

Dále musí vytváření podřízených organizačních forem záviset na dostupnosti a vedení kvalifikovaných mužů. K tomu může dojít dvěma způsoby:

(a) Hnutí získá potřebné finanční prostředky, aby přilákalo a vycvičilo inteligentní lidi, kteří jsou schopni stát se vůdci. Takto získaný personál pak lze systematicky rozmisťovat podle taktických požadavků a požadavků na efektivitu.

Toto řešení je rychlejší a jednodušší. Vyžaduje však velké finanční prostředky; vůdci budou v hnutí pracovat pouze tehdy, pokud jim bude vyplácena mzda.

(b) Pokud hnutí není schopno zaměstnat placené vůdce, musí začít tím, že bude závislé na dobrovolných pomocnících.

Tato cesta je pomalejší a obtížnější.

Vůdci hnutí musí nechat rozsáhlá území ležet ladem, pokud se nepřihlásí někdo, kdo by se dal do služeb ústřední autority za účelem organizování a řízení hnutí v daném regionu.

Může se stát, že v rozsáhlých regionech se nikdo nenajde. Zároveň se však v jiných regionech mohou objevit dva nebo tři, jejichž schopnosti jsou téměř stejné.

Obtížnost, která je s tím spojena, je velmi velká a lze ji překonat až s odstupem let.

Pro založení jakékoli pobočky organizace je vždy předpokladem, že se najde osoba, která je schopná vést.

Stejně jako armáda a všechny její organizační jednotky jsou k ničemu, pokud v nich nejsou důstojníci, tak i jakákoli politická organizace je bezcenná, pokud nemá správný typ vůdce.

Pokud se nepodaří najít inspirativního vůdce pro organizaci a vedení místní skupiny, je lepší od jejího založení upustit, než riskovat neúspěch po jejím založení.

Vedení vyžaduje nejen vůli, ale také schopnosti. A větší význam je třeba přikládat síle vůle a energii než inteligenci. Nejcennější ze všeho je kombinace schopností, odhodlání a vytrvalosti.

(12) O budoucnosti hnutí rozhoduje oddanost, a dokonce i netolerance, s jakou jeho členové bojují. Jsou-li přesvědčeni o své správnosti, musí ji dotáhnout do úspěchu proti jiným podobným organizacím.

Je velkým omylem domnívat se, že síla hnutí vzroste, pokud se spojí s jinými podobnými hnutími. Každé takové rozšíření bude samozřejmě znamenat zvětšení

vnější velikosti, což se povrchně jeví jako nárůst síly. Ve skutečnosti však tím hnutí připouští vnější prvky, které následně povedou k vnitřnímu oslabení.

Ačkoli lze říci, že jedno hnutí je podobné druhému, ve skutečnosti žádná taková totožnost neexistuje. Jinak by neexistovaly dva pohyby, ale pouze jeden. A ať už je rozdíl jakýkoli - i kdyby byl jen ve schopnostech vůdců -, je zde. Je proti přirozenému zákonu veškerého vývoje spojovat nepodobné organismy; silnější musí spíše překonávat slabší a tímto bojem zvyšovat konstituční sílu a efektivní sílu vítěze.

Spojením politických organizací, které jsou si přibližně podobné, lze získat určité okamžité výhody. Z dlouhodobého hlediska se však nutně stanou příčinou vnitřních slabin, které se objeví později.

Hnutí se může stát velkým pouze neomezeným rozvojem své vnitřní síly a soustavným růstem vedoucím ke konečnému vítězství nad konkurenty.

Lze s jistotou říci, že sílu hnutí a jeho právo na existenci lze rozvíjet jen tak dlouho, dokud zůstává věrné zásadě, že boj je nezbytnou podmínkou jeho pokroku. Jeho maximální síly bude dosaženo teprve tehdy, až bude dosaženo úplného vítězství.

Proto hnutí nesmí usilovat o pouhé okamžité a přechodné úspěchy, ale musí projevit ducha nekompromisní vytrvalosti v dlouhodobém boji, který mu zajistí dlouhé období růstu.

Hnutí, která za svůj rozmach vděčí pouze takzvané kombinaci podobných struktur - což znamená, že jejich vnější síla je výsledkem politiky kompromisů -, jsou jako skleníkové rostliny. Rychle vystřelují vzhůru, ale chybí jim vnitřní síla, která by odolala bouřím staletí.

Velikost každé mocné organizace, která ztělesňuje tvůrčí myšlenku, spočívá v duchu náboženské oddanosti a netolerance, s níž vystupuje proti všem ostatním. Je-li myšlenka sama o sobě správná a vede-li takto vyzbrojena válku na této zemi, pak je nepřemožitelná. Každé pronásledování jí jen přidá na vnitřní síle.

Velikost křesťanství nevznikla z pokusů o kompromisy s podobnými filosofickými názory antického světa, ale v neutuchajícím fanatismu při obraně vlastního učení.

Zdánlivé zisky, kterých hnutí dosáhne spojením s jinými, snadno překoná stálý nárůst síly, kterou učení a jeho organizace získá, pokud zůstane nezávislé a bojuje za svou vlastní věc samo.

(13) Hnutí musí své stoupence vychovávat k zásadě, že boj nemá být považován za nutné zlo, ale spíše za žádoucí sám o sobě. Proto se nesmí obávat nepřátelství svých protivníků, ale musí ho brát jako nutnou podmínku celého svého práva na existenci. Nesmí se snažit vyhnout nenávisti nepřátel našeho národa a našeho světonázoru, ale musí ji vítat. Mezi projevy této nenávisti patří lži a pomluvy.

Člověk, kterému židovský tisk neodporuje, neočerňuje ho a nepomlouvá, není přesvědčeným Němcem a skutečným nacionálním socialistou. Nejlepším pravidlem pro měření upřímnosti jeho přesvědčení, jeho charakteru a síly jeho vůle je nepřátelství, které jeho jméno vyvolává mezi smrtelnými nepřáteli našeho národa.

Stoupencům hnutí a vlastně celému národu je třeba stále znovu připomínat, že Žid a jeho noviny neustále šíří lži. Pokud při některých příležitostech říká pravdu, je to jen proto, aby zamaskoval nějaký větší podvod, který zdánlivou pravdu mění v záměrnou lež. Žid je velkým mistrem lží. Lži a podvody jsou jeho zbraněmi v boji.

Každá židovská pomluva a každá židovská lež je čestnou jizvou na tělech našich bojovníků.

Ten, koho nejvíce hanobí, je nám nejbližší, a ten, koho smrtelně nenávidí, je náš nejlepší přítel.

Kdo ráno otevře židovské noviny a nenajde v nich očerňování, ten strávil včerejší den zbytečně. Kdyby něco dokázal, byl by pronásledován, pomlouván, zesměšňován, urážen a očerňován. Ti, kdo účinně bojují proti tomuto smrtelnému nepříteli našeho národa, který je zároveň nepřítelem všech árijských národů a kultury, mohou očekávat jen to, že vzbudí odpor ze strany této rasy a stanou se předmětem jejích pomlouvačných útoků.

Až se tyto pravdy stanou součástí těla a krve našich členů, pak bude hnutí nedobytné a neporazitelné.

(14) Hnutí musí využít všech možných prostředků k pěstování úcty k individuální osobnosti. Nikdy nesmí zapomínat, že všechny lidské hodnoty jsou založeny na osobních hodnotách a že každá myšlenka a úspěch je plodem tvůrčí síly jednoho člověka. Obdiv ke všemu velkému je holdem jedné tvůrčí osobnosti a všichni, kdo takový obdiv pociťují, se tím sjednocují.

Nic nemůže nahradit jednotlivce. To platí zejména tehdy, když jedinec v sobě ztělesňuje nikoli mechanický, ale tvůrčí a kulturní prvek. Žádný žák nemůže nahradit mistra při dokončování velkého obrazu, který zůstal

nedokončen; a stejně tak nemůže žádný náhradník nahradit velkého básníka či myslitele nebo velkého státníka či vojevůdce. Jejich činnost spočívá v oblasti umění. Nikdy ji nelze mechanicky získat, protože je vrozeným produktem Boží milosti.

Největší revoluce a největší úspěchy tohoto světa, jeho největší kulturní díla a nesmrtelné výtvory velkých státníků jsou nerozlučně spjaty s jedním jménem a jsou jím reprezentovány. Nesložení pocty jednomu z těchto velkých duchů znamená zanedbání onoho obrovského zdroje síly, který se skrývá ve jménech všech velkých mužů a žen.

Žid to ví ze všech nejlépe. On, jehož velcí muži byli vždy velcí jen tím, že se snažili zničit lidstvo a jeho kulturu, je uctívá jako modly. Pokouší se však stigmatizovat úctu k vlastním velkým duchům národa jako nedůstojnou; to označuje za „kult osobnosti“.

Jakmile národ ztratí odvahu natolik, že se podvolí této židovské aroganci a hanobení, zříká se nejdůležitějšího zdroje vlastní vnitřní síly. Nejde o podlézání masám, ale o uctívání génia, zušlechtění a osvícení.

Když lidem puká srdce a jejich duše si zoufají, jejich velcí předkové k nim upírají oči z temných stínů minulosti - ti, kteří uměli překonat úzkost a námahu, zoufalství a bídu, duševní porobu a tělesné otroctví - a natahují své věčné ruce k zoufalým duším!

Běda národu, který se je stydí uchopit!

V počáteční fázi našeho hnutí byla naším největším znevýhodněním skutečnost, že nikdo z nás nebyl známý a naše jména nic neznamenala - skutečnost, která tehdy jako by snižovala naše šance na úspěch. Naším nejtěžším úkolem tehdy - když nás bylo často jen šest, sedm nebo osm - bylo přesvědčit všechny v tomto malém kruhu, že hnutí čeká obrovská budoucnost.

Považte, že jen šest nebo sedm chudáků, kteří byli zcela neznámí, se sešlo, aby založili hnutí, kterému se podaří to, co se nepodařilo velkým masovým stranám: totiž obnovit německou říši s větší mocí a slávou. Byli bychom velmi rádi, kdyby nás někdo napadl nebo se nám dokonce vysmál. Nejvíce deprimující však bylo, že nám nikdo nevěnoval vůbec žádnou pozornost. Tento naprostý nezájem o nás mi tehdy působil největší utrpení.

Když jsem vstoupil do kruhu těchto několika mužů, o žádné straně nebo hnutí nebyla řeč. Své první dojmy z

této malé organizace jsem již popsal. Následně jsem měl čas a příležitost studovat podobu této takzvané strany, která se zpočátku zdála tak nemožná. Proboha, ten obraz byl dosti skličující a odrazující. Nebylo tam nic; vůbec nic. Existoval pouze název strany. A výbor se skládal ze všech členů strany. Tak či onak to vypadalo přesně jako věc, proti které jsme bojovali - miniaturní parlament. Vládl hlasovací systém. Když velký parlament křičel až do ochraptění, křičel alespoň o důležitých problémech. Tady se tento malý kroužek zabýval nekonečnými diskusemi o tom, jak by mohli odpovědět na dopisy, které s radostí dostávali!

Netřeba dodávat, že veřejnost o tom všem nic nevěděla. V Mnichově o naší straně nevěděl nikdo, ani podle jména, kromě několika našich členů a jejich několika přátel.

Každou středu se v jedné z mnichovských kaváren konala takzvaná výborová schůze a každý týden byla na jeden večer uspořádána přednáška. Zpočátku byli všichni členové hnutí zároveň členy výboru, proto byly všechny tváře stejné. Nyní bylo úkolem rozšířit úzké hranice tohoto malého okruhu a získat nové členy; především však za každou cenu zviditelnit hnutí.

Zvolili jsme následující techniku: Rozhodli jsme se, že každý měsíc - a později každé dva týdny - uspořádáme „setkání“. Některé pozvánky byly psány na stroji, jiné ručně. Několik prvních setkání jsme je rozdávali na ulicích a doručovali osobně. Každý sháněl mezi svými známými a snažil se některé z nich přesvědčit, aby se našich setkání zúčastnili.

Výsledek byl žalostný.

Dodnes si vzpomínám, jak jsem jednou osobně roznesl 80 těchto pozvánek a jak jsme večer čekali, až přijdou davy lidí.

Po hodině musel „předseda“ konečně „schůzi“ zahájit. Opět tam bylo jen sedm mužů: těch samých sedm starých.

Pak jsme změnili své metody. Pozvánky jsme nechali napsat na stroji v mnichovském papírnictví a pak jsme je mimeograficky upravili. Výsledkem bylo, že se našeho příštího setkání zúčastnilo o několik lidí více. Počet se postupně zvyšoval: z jedenácti na třináct, pak na sedmnáct, na třiadvacet a nakonec na třicet čtyři.

V našem kruhu jsme vybrali nějaké peníze, každý chudák dal malý příspěvek. Tímto způsobem jsme získali dostatek prostředků, abychom mohli inzerovat jedno z

našich setkání v Münchener Beobachter, který byl tehdy ještě nezávislým listem. Tentokrát jsme měli ohromující úspěch. Jako místo setkání jsme si vybrali mnichovský Hofbräuhaus Keller (neplést s mnichovským Hofbräuhausem Festsaal). Byl to malý sál, do kterého se vešlo sotva více než 130 lidí. Mně však sál připadal obrovský a všichni jsme se obávali, aby tato „mohutná“ stavba nezůstala v noci setkání částečně prázdná.[108]

V 19:00 bylo přítomno 111 lidí a setkání bylo zahájeno.

Hlavní projev přednesl mnichovský profesor a po něm jsem promluvil já. Bylo to mé první veřejné vystoupení.

Herr Harrerovi, který byl prvním předsedou strany, to celé připadalo velmi odvážné. Byl to velmi slušný člověk, ale domníval se, že přes řadu dobrých vlastností nemám talent pro veřejné vystupování. Ani později se nedal přesvědčit, aby svůj názor změnil.

Věci se ale vyvinuly jinak. Při této příležitosti, která by se dala považovat za naše první veřejné setkání, jsem měl na svůj projev vyhrazeno 20 minut.

---

[108] K setkání došlo 16. října 1919.

Mluvil jsem 30 minut. A něco, co jsem vždycky cítil hluboko v srdci, aniž bych to věděl, se zde ukázalo jako pravda: umím mluvit! Po mých třiceti minutách byli lidé v malém sále jako elektrizovaní. Jejich nadšení našlo svůj první výraz v tom, že moje výzva přítomným přinesla dary ve výši 300 marek. To pro nás byla velká úleva. Naše finance byly v té době tak mizivé, že jsme si nemohli dovolit nechat vytisknout stranická hesla, ani rozdávat letáky. Nyní jsme měli alespoň zárodek fondu, z něhož jsme mohli hradit naše nejnaléhavější a nejnutnější výdaje.

Úspěch této první větší schůze byl však důležitý i z jiného hlediska.

Už jsem začal do výboru uvádět některé mladé a čerstvé členy. Během dlouhé vojenské služby jsem poznal velké množství dobrých kamarádů, které jsem nyní mohl přesvědčit, aby vstoupili do naší strany. Všichni to byli energičtí a disciplinovaní mladí muži, kterým léta vojenské služby vštípila zásadu: Nic není nemožné a že kde je vůle, tam je i cesta.

Potřeba tohoto přísunu čerstvé krve mi byla zřejmá již po několika týdnech spolupráce.

Herr Harrer, který byl prvním předsedou strany, byl povoláním novinář, a proto měl široké vzdělání. Jako vůdce strany měl však jeden velmi vážný nedostatek: neuměl mluvit k davu. I když svou práci vykonával svědomitě, chyběla mu potřebná hybná síla - pravděpodobně proto, že neměl vůbec žádné řečnické nadání. Herr Drexler, v té době předseda místní mnichovské skupiny, byl prostý pracující člověk. Ani on neměl jako řečník žádný velký význam a navíc nebyl vojákem, a to ani za války. Tento muž, který byl slabý a nejistý od přírody, promeškal jedinou školu, která umí z takových typů udělat skutečné muže.

Proto ani jeden z těchto dvou mužů nebyl z materiálu, který by jim umožnil vzbudit vášnivou a nezdolnou víru v konečný triumf hnutí. Ani jeden z nich nedokázal tvrdošíjně a v případě potřeby i s brutální bezohledností smést všechny překážky, které se nové myšlence postavily do cesty. Takový úkol mohli splnit pouze muži, jejichž těla a duše byly vycvičeny v těch vojenských ctnostech, které lze snad popsat slovy: rychlý jako chrt, houževnatý jako kůže a tvrdý jako Kruppovova ocel.

V té době jsem byl ještě voják. Zvenčí i zevnitř jsem měl punc šestileté služby, a tak jsem v tomto kruhu musel

vypadat dost divně. Zapomněl jsem takové fráze jako např: „To nepůjde," nebo „To je nemožné," nebo „To je příliš riskantní," nebo „To je příliš nebezpečné," a tak dále.

Celé to bylo nebezpečné. V roce 1920 bylo v mnoha částech Německa naprosto nemožné otevřeně pozvat lidi na celonárodní shromáždění, které by se odvážilo přímo apelovat na masy. Ti, kdo se takových shromáždění zúčastnili, byli obvykle rozehnáni a vyhnáni s krvácejícími hlavami. Rozhodně to nevyžadovalo žádnou velkou obratnost, aby se věci daly dělat tímto způsobem. Největší takzvané buržoazní masové schůze byly zvyklé se při pohledu na tucet komunistů rozpustit a rozprchnout jako králíci vyplašení psem.

Těmto buržoazním organizacím, kde mluvili jen žvanilové, rudí nevěnovali velkou pozornost. Jejich vnitřní trivialitu a neškodnost poznali lépe než sami členové. Byli odhodláni využít všech prostředků, aby se nebezpečného hnutí zbavili. Jejich nejúčinnějším prostředkem byl v takových případech vždy teror a hrubá síla.

Marxističtí podvodníci veřejnosti přirozeně nejvíce nenáviděli hnutí, jehož deklarovaným cílem bylo získat

na svou stranu ty masy, které dříve sloužily výhradně mezinárodním marxistickým a židovským burzovním stranám. Už samotný název „Německá strana práce“ je dráždil. Dalo se snadno předvídat, že se v první příhodné chvíli budeme muset postavit marxistickým despotům, kteří byli stále opojeni svým vítězstvím.[109]

V úzkých kruzích našeho vlastního hnutí projevovali lidé při pomyšlení na takový konflikt jisté znepokojení.

Chtěli se vyhnout vystoupení na veřejnosti, protože se obávali, že budou biti. V duchu viděli, jak se naše první veřejná shromáždění rozpadla, a obávali se, že hnutí je navždy zničeno. Bylo pro mě obtížné obhájit vlastní postoj: že konfliktu se nemáme vyhýbat, ale otevřeně mu čelit, a že bychom si měli pořídit zbraně potřebné k ochraně před násilím. Teror nelze překonat rozumem, ale pouze protiterorem. Úspěch našeho prvního veřejného setkání posílil můj vlastní postoj. Členové se cítili povzbuzeni k uspořádání druhého setkání, a to v ještě větším měřítku.

V říjnu 1919 se v Eberlbrau Keller konalo druhé větší setkání. Téma: „Brest-Litevsk a Versailles“. Vystoupili čtyři řečníci. Mluvil jsem téměř hodinu a úspěch byl ještě

[109] Z roku 1918.

markantnější než na našem prvním setkání. Počet účastníků se rozrostl na více než 130 osob. Pokus o narušení pořádku byl mými kamarády okamžitě zastaven. Rádoby rušitelé byli svrženi ze schodů s rozbitými hlavami.

O dva týdny později se ve stejném sále konala další schůze. Počet účastníků se nyní zvýšil na více než 170 a místnost byla poměrně dobře zaplněna. Opět jsem promluvil a opět to bylo úspěšnější než na předchozím shromáždění.

Pak jsem navrhl větší sál. Když jsme se porozhlédli, našli jsme jeden na druhém konci města, v „Deutschen Reich“ na Dachauer Straße. První setkání tam mělo menší účast než to předchozí: sotva 140 lidí. Členy výboru to odradilo; ti, kteří byli vždy skeptičtí, byli nyní přesvědčeni, že tento pokles je způsoben tím, že se naše akce konají příliš často. Rozpoutaly se bouřlivé diskuse, v nichž jsem hájil svůj vlastní názor, že město se 700 000 obyvateli by mělo snést ne jedno setkání za pár týdnů, ale deset každý týden. Zastával jsem názor, že bychom se neměli nechat odradit neúspěchem, že taktika, kterou jsme zvolili, je správná a že dříve či později se úspěch dostaví - pokud budeme jen s odhodlanou vytrvalostí pokračovat na naší cestě. Celá tato zima 1919-1920 byla

jedním neustálým bojem o posílení důvěry v naši schopnost dovést hnutí k úspěchu a o vštípení horoucí víry, která by dokázala hory přenášet.

Další setkání v malém sále mi dalo za pravdu. Počet našich posluchačů se zvýšil na více než 200. Reklamní efekt a finanční úspěch byly velkolepé.

Okamžitě jsem naléhal na uspořádání dalšího setkání. Uskutečnilo se za necelé dva týdny a přišlo na něj více než 270 lidí.

O dva týdny později jsme již posedmé pozvali naše stoupence a jejich přátele na naše setkání. Stejný sál byl sotva dostatečně velký pro počet příchozích. Bylo jich více než 400.

V této době se mladé hnutí rozvinulo do své vnitřní podoby. Někdy jsme v našem úzkém kruhu vedli více či méně bouřlivé diskuse. Různé strany - tehdy i nyní - se stavěly proti myšlence nazývat mladé hnutí stranou. Takovou kritiku jsem vždy považoval za projev praktické neschopnosti a úzkoprsosti kritika. Tyto námitky vždy vznášeli lidé, kteří nedokázali rozlišovat mezi vnějším vzhledem a vnitřní silou, ale snažili se hnutí posuzovat podle vznešeně znějícího charakteru jeho názvu. Za tímto

účelem vyplenili slovník našich předků, a to s neblahým výsledkem.

V té době bylo velmi obtížné přimět lidi, aby pochopili, že každé hnutí je stranou, dokud nedovedlo své ideály ke konečnému vítězství a nedosáhlo tak svého cíle. Je to strana, i když má tisíc různých názvů.

Pokud se někdo snaží uskutečnit originální myšlenku, jejíž realizace by byla ku prospěchu jeho bližních, musí nejprve hledat žáky, kteří jsou ochotni za jeho cíle bojovat. A pokud tyto cíle nepřesahují zničení stranického systému a tím zastavení procesu rozkladu, pak všichni, kdo vystupují jako propagátoři takového ideálu, jsou sami o sobě stranou - dokud není dosaženo jejich konečného cíle. Je to jen přitažení za vlasy a slovíčkaření, když si tito zastaralí teoretici, jejichž praktický úspěch je nepřímo úměrný jejich moudrosti, dovolují myslet si, že mohou změnit charakter hnutí - které je zároveň stranou - pouhou změnou jeho názvu.

Naopak.

Je krajně nevkusné ohánět se starými germánskými výrazy, které se ani nehodí pro naši současnost, ani nepředstavují nic konkrétního. To lidi klame, že význam

hnutí spočívá v jeho vnějším slovníku. To je skutečná hrozba, která je dnes bohužel poměrně rozšířená.

Tehdy i později jsem musel své následovníky opakovaně varovat před těmito německými folkloristickými potulnými učenci, kteří nikdy nedosáhli ničeho pozitivního a praktického, kromě toho, že si pěstovali vlastní přebujelou sebejistotu.[110] Nové hnutí se musí chránit před přílivem lidí, jejichž jediným doporučením je jejich vlastní deklarace - stejná, za kterou bojovali posledních 30 nebo 40 let. Každý, kdo 40 let bojuje za nějakou myšlenku a nemá za sebou žádné pozitivní výsledky - ani to, že by překážel svým odpůrcům -, pak příběh těchto 40 let marného úsilí poskytuje dostatečný důkaz o jeho neschopnosti. Hlavní nebezpečí spočívá v tom, že se nechtějí účastnit hnutí jako řadoví členové, ale raději diskutují o svém vedení kruhů, v nichž jsou kvalifikováni pokračovat v práci pouze oni.

Běda mladému hnutí, pokud se jeho vedení dostane do takových rukou! Podnikatel, který 40 let vedl velkou firmu a zcela ji zničil, není kvalifikován pro vedení nové firmy. Stejně tak každý národovecký Metuzalém, který 40

[110] Hitler zde odkazuje na vůdce ostatních pravicových stran, s nimiž soupeřil.

let neúčinně hlásal nějakou myšlenku, je naprosto nekvalifikovaný pro vedení nového hnutí!

Navíc jen malá část těchto lidí se připojí k novému hnutí, aby mu sloužila. Většinou přicházejí proto, že si myslí, že v novém hnutí budou moci prosazovat své staré myšlenky - ke smůle ostatních. Každopádně se zdá, že nikdo nikdy není schopen popsat, co přesně tyto myšlenky jsou.

Pro takové lidi je typické, že básní o dávných teutonských hrdinech z temných a vzdálených věků, o kamenných sekerách, bojových kopích a štítech; zatímco ve skutečnosti jsou sami těmi největšími zbabělci, jaké si lze představit. Ti samí lidé, kteří se ohánějí teutonskými cínovými meči a nosí stažené medvědí kůže s volskými rohy nasazenými na vousatých tvářích, hlásají, že všechny současné konflikty musí být rozhodovány pouze intelektuálními zbraněmi. A pak se rozprchnou, když se objeví první komunistický obušek. Potomci budou mít jen málo příležitostí napsat nový epos o jejich hrdinské existenci.

Viděl jsem už příliš mnoho takových lidí na to, abych necítil hluboké opovržení nad jejich ubohým herectvím. Pro široké masy jsou jen předmětem posměchu a Žid

považuje za výhodné, aby se k těmto folklorním komediantům choval s úctou, a dává jim přednost před skutečnými bojovníky za německý stát. A přitom jsou tito komedianti na sebe nesmírně hrdí. Bez ohledu na svou prokázanou neschopnost předstírají, že všechno vědí lépe než ostatní lidé - natolik, že se stávají skutečnou pohromou pro všechny upřímné a poctivé vlastence, kterým je nejen hrdinství minulosti hodno úcty, ale kteří se cítí povinni zanechat příklady vlastní práce pro inspiraci potomků.

Mezi těmito lidmi je často těžké rozlišit ty, kteří jsou pouze hloupí a neschopní, od těch, kteří mají určité opodstatnění. Můj dojem, zejména u tzv. náboženských reformátorů vycházejících ze starých germánských zvyků, je takový, že je posílají ti, kteří si nepřejí národní obrození našeho národa. Celá jejich činnost odvádí lidi od společného boje proti společnému nepříteli, Židům.

To způsobuje, že lidé plýtvají svými silami na nesmyslné a zničující náboženské spory. To jsou důvody pro autoritativní a dominantní centralizující sílu v hnutí. Jedině tak může působení takových zhoubných živlů

čelit. A právě proto jsou tito folklórní Ahasverové[111] tak nepřátelští vůči každému hnutí, jehož členové jsou pevně sjednoceni pod jedním vůdcem a jednou disciplínou. Takové hnutí nenávidí, protože je schopno učinit přítrž jejich zlovůli.

Ne bezdůvodně jsme stanovili jasně definovaný program nového hnutí, který vylučoval slovo „národovecký“[112]. Pojem, na němž je tento termín založen, nemůže sloužit jako základ hnutí, protože je příliš vágní a obecný ve svém použití. Protože je tento pojem z praktického hlediska tak neurčitý, dává podnět k různým výkladům, a lidé se tak mohou snáze dovolávat jeho autority. Vložení takto vágního a špatně definovaného pojmu do politického hnutí má tendenci rozbít disciplinovanou solidaritu bojujících sil, protože

---

[111] Ahasverus je jméno, které se často dává potulným Židům. Hitler se zde odkazuje na mytologický příběh o Židovi, který špatně zacházel s Kristem a byl proklet, aby bloudil světem až do dne posledního soudu.

[112] V němčině „völkisch“. Dnes by se tento pojem dal výstižněji vyjádřit slovem „racialistický“. Racialista je člověk, jehož světonázor je podmíněn rasově-biologicky, načež se ve svém jednání v souvislosti s národností a státní koncepcí orientuje na základě rasového vědomí a vědeckých poznatcích o lidských rasách.

umožňuje každému jednotlivci definovat si vlastní pojetí víry a vůle.

Je ostudné vidět, jací lidé dnes pobíhají se slovem „národovecký“ na čepicích a jak si tento pojem vykládají po svém. Známý profesor v Bavorsku - proslulý bojovník, který bojuje pouze intelektuálními zbraněmi a který se chlubí tím, že pochodoval proti Berlínu - se domnívá, že pojem národovecký je totéž co monarchický. Tato učená autorita však nedokázala vysvětlit totožnost našich německých monarchů s dnešním pojetím národovectví. Myslím, že by to měl velmi těžké. Bylo by skutečně velmi obtížné představit si něco méně národoveckého než většinu těchto německých monarchických států. Kdyby tomu bylo jinak, nezanikly by. Nebo kdyby byly národovecké, pak by jejich zánik dokazoval selhání národoveckého světonázoru.

Každý si tento pojem vykládá po svém. Učinit však z tak rozdílných názorů základ politického boje nepřipadá v úvahu.

O nesvětskosti, a zejména o nepochopení populární duše, kterou projevují tito národovečtí Svatí Janové 20. století, se ani nezmiňuji. Stačí poukázat na posměch,

který na ně levice valí. Nechávají je blábolit a pak se jim smějí.

Nepřikládám velkou váhu přátelství lidí, kterým se nepodaří, aby je jejich nepřátelé nenáviděli. Proto jsme přátelství takových lidí považovali nejen za bezcenné, ale dokonce za nebezpečné pro naše mladé hnutí. To byl hlavní důvod, proč jsme se poprvé nazvali „stranou“. Doufali jsme, že když si dáme takové jméno, odradíme tím celou řadu národoveckých snílků. A za druhé, to byl důvod, proč jsme se pojmenovali Nacionálněsocialistická německá strana práce.

První termín, „strana“, odradil všechny ty snílky, kteří žijí v minulosti, a všechny milovníky bombastického názvosloví, zastánce takzvané „národovecké myšlenky“. Za druhé, plný název strany odradil všechny ty rytíře „intelektuálního meče“ - všechny ty ubožáky, za jejichž „intelektuálními zbraněmi“ se skrývá jejich zbabělost.

Dalo se očekávat, že tato třída na nás bude útočit nejsilněji - samozřejmě ne aktivně, ale pouze perem. To je jediná zbraň národoveckých husích brků. Pro ně byla naše zásada „Na vlastní obranu budeme čelit násilí násilím“ děsivá. Hořce nám vyčítali nejen to, co nazývali naším hrubým uctíváním obušku, ale podle nich i

nedostatek ducha jako takového. Ani na okamžik si neuvědomili, že i Demosthena[113] může na masovém shromáždění umlčet padesát idiotů, kteří ho tam přišli překřičet a použít pěsti proti jeho příznivcům. Jejich vrozená zbabělost jim brání vystavit se takovému nebezpečí; vždy pracují „potichu“ a nikdy se neodváží udělat „hluk“ nebo vystoupit na veřejnosti.

I dnes musím naše mladé hnutí co nejdůrazněji varovat, aby se chránilo před tím, aby se dostalo do osidel těchto takzvaných „tichých pracovníků“. Jsou to nejen zbabělci, ale také a vždy budou neschopní a nicnedělající. Člověk, který si je vědom určitých věcí a ví, že hrozí nebezpečí, a zároveň vidí možnost určité nápravy, má povinnost nepracovat „mlčky“, ale otevřeně a veřejně. Musí bojovat proti zlu a za jeho vyléčení. Pokud tak nečiní, je to bázlivý slaboch, který selhává ze zbabělosti, lenosti nebo neschopnosti.

Většina těchto „tichých pracovníků“ obvykle předstírá, že ví bůhvíco. Nedělají nic jiného, než že se snaží oklamat svět svými triky. Ačkoli jsou zcela indolentní, snaží se vzbudit dojem, že je jejich „tichá“

[113] Slavný řečník a státník starověkých Athén, Aristotelův současník. Žil kolem roku 350 př. n. l.

práce velmi zaměstnává. Jsou to zkrátka čiří podvodníci - političtí šejdíři, kteří nenávidí poctivou práci druhých. Když zjistíte, že některý z těchto národoveckých můr bzučí nad hodnotou svého „mlčení“, můžete se vsadit tisíc ku jedné, že máte co do činění s někým, kdo nedělá vůbec nic produktivního, ale krade - krade plody práce druhých.

Navíc je třeba si povšimnout arogance a domýšlivé drzosti, s níž se tito obskurní povaleči snaží rozcupovat na kousky práci jiných lidí - kritizují ji s nadhledem a pomáhají tak smrtelnému nepříteli našeho národa.

Každý poslední agitátor, který má odvahu postavit se na pivovarský stůl uprostřed svých nepřátel a mužně a otevřeně hájit své stanovisko, dosáhne tisíckrát víc než tito prolhaní a proradní podlézavci. Přinejmenším jednoho či druhého obrátí na stranu hnutí. Člověk může jeho práci prozkoumat a ověřit si její účinnost podle skutečných výsledků. Pouze ti zbabělí podvodníci - kteří chválí svou vlastní „tichou“ práci a skrývají se pod podlým pláštíkem anonymity - jsou pro účely naší národní obnovy jen bezcennými a v pravém slova smyslu neužitečnými trubci.

Na začátku roku 1920 jsem předložil myšlenku uspořádat naše první masové setkání. Byly mezi námi názorové rozdíly. Někteří vůdčí členové naší strany se domnívali, že pro takové setkání ještě nenastal čas a že by jeho výsledek mohl být škodlivý. Rudý tisk si nás začal všímat a měli jsme štěstí, že jsme vzbudili jeho nenávist. Začali jsme vystupovat na dalších schůzích a klást otázky nebo odporovat řečníkům, a přirozeně jsme byli okřikováni. Ale přesto jsme tím získali jistý úspěch. Lidé nás poznávali, a čím lépe nám rozuměli, tím silnější byla jejich averze a nepřátelství. Proto jsme očekávali, že se našeho prvního masového shromáždění zúčastní velký kontingent našich známých z rudého tábora.

Plně jsem si uvědomoval, že naše setkání bude pravděpodobně rozehnáno. Museli jsme však čelit boji; když ne teď, tak o několik měsíců později.

Od prvního dne našeho založení jsme byli rozhodnuti zajistit budoucnost hnutí tím, že budeme bojovat vpřed v duchu slepé víry a bezohledného odhodlání. Dobře jsem znal mentalitu všech, kdo stáli na straně rudých, a dobře jsem věděl, že když se jim postavíme, nejenže uděláme dojem, ale možná získáme i nové stoupence. Museli jsme se tedy odhodlat klást odpor.

Herr Harrer byl tehdy předsedou naší strany. Nepodpořil můj názor na vhodnou dobu pro naše první masové setkání. Proto jako čestný a poctivý muž z vedení hnutí odstoupil. Na jeho místo nastoupil Herr Anton Drexler. Práci na organizaci propagandy jsem si ponechal ve svých rukou a nekompromisně ji vykonával.

Rozhodli jsme se pro 24. únor 1920 jako datum prvního velkého masového shromáždění dosud neznámého hnutí.

Veškeré přípravné kroky jsem provedl osobně. Byly velmi stručné. Celý aparát naší organizace byl určen k rychlému rozhodování. Během 24 hodin jsme se museli rozhodnout, jaký postoj zaujmeme k otázkám, které budou na masovém shromáždění předloženy. Měly být oznámeny na plakátech a letácích, jejichž obsah se řídil zásadami, které jsem již stanovil ohledně propagandy obecně: apel na široké masy; soustředění se na několik bodů; neustálé opakování; stručné a dogmatické vyjádření myšlenek; vytrvalost v šíření a trpělivost v očekávání účinku.

Jako hlavní barvu jsme zvolili červenou, která působí vzrušujícím dojmem, a proto jsme počítali s tím, že naše

protivníky vyburcuje a vyprovokuje. Tak by si nás museli zapamatovat - ať už by se jim to líbilo, nebo ne.

Následně se ukázalo vnitřní sbratření v Bavorsku mezi marxisty a stranou Centrum. Vládnoucí bavorská lidová strana[114] se snažila působení našich plakátů na rudé dělnické masy čelit ze všech sil. Později přikročila k jejich zákazu. Pokud k tomu policie nenašla jiné důvody, mohla tvrdit, že „narušujeme provoz“ na ulicích. A tak se takzvaná Německá lidová strana zavděčila svému vnitřnímu, tichému rudému spojenci tím, že tyto plakáty - plakáty, které přivedly zpět statisíce pracujících, podnícených a svedených internacionalismem - zcela zakázala. Tyto plakáty - přiložené k prvnímu a druhému vydání této knihy - svědčí o tvrdosti boje, v němž se tehdy mladé hnutí nacházelo. Budoucí generace v nich najdou dokumentární důkaz našeho odhodlání a spravedlnosti naší vlastní věci. A ukazují despotismus našich takzvaných národních činitelů, kteří jednali proti nám, protože jsme znárodňovali široké masy národa.

Tyto plakáty také pomohou zničit představu, že v Bavorsku tehdy existovala národní vláda. Ukazují také, že pokud Bavorsko zůstalo v letech 1919, 1920, 1921, 1922

[114] Byli spojeni s Centrem.

a 1923 národně smýšlející, nebylo to díky národní vládě, ale proto, že bylo nuceno uznat rostoucí národní cítění mezi lidmi.

Vládní orgány samy dělaly vše, co bylo v jejich silách, aby tento proces obnovy omezily a znemožnily.

Jako výjimku je však třeba zmínit dva muže.

Ernst Pöhner, tehdejší šéf policie, a jeho věrný poradce a vrchní zástupce Frick byli jediní muži, kteří měli odvahu upřednostnit zájmy země před vlastním zaměstnáním.[115] Z těch, kteří zastávali odpovědné funkce, byl Ernst Pöhner jediný, kdo se neucházel o přízeň mas, ale cítil, že jeho povinností je národ jako takový. Byl ochoten riskovat a obětovat vše, dokonce i své osobní živobytí, aby pomohl při obnově německého národa, který vroucně miloval. Proto byl trpkým trnem v oku prodejné skupině vládních úředníků, kteří jen plnili rozkazy, aniž by brali ohled na zájmy a potřeby národa.

[115] Ernst Pöhner (1870-1925) byl v letech 1919-1922 mnichovským policejním ředitelem. Wilhelm Frick (1877-1946) byl Pöhnerovým zástupcem a nakonec působil více než deset let v Hitlerově vládě. V Norimberku byl odsouzen k trestu smrti oběšením.

Vůbec nemysleli na blaho národa, který jim bylo svěřen do péče.

Pöhner především patřil k lidem, kteří se na rozdíl od většiny našich takzvaných obránců státu nebáli na sebe přivolat nepřátelství zrádců země a národa, ale naopak se o ně ucházel jako o známku cti a poctivosti. Nenávist Židů a marxistů a jimi šířené lži a pomluvy pro něj byly jediným zdrojem štěstí uprostřed národní bídy.

Byl to muž žulové věrnosti, asketický charakter klasické doby, přímý Němec, pro něhož rčení „Lepší mrtvý než otrok“ není prázdnou frází, ale podstatou jeho bytí.

V mých očích jsou on a jeho spolupracovník, doktor Frick, jedinými muži ve státních funkcích, kteří mají právo být považováni za spolutvůrce národního Bavorska.

Před konáním našeho prvního velkého masového shromáždění bylo nutné nejen připravit propagační materiál, ale také nechat vytisknout hlavní body našeho programu.

Ve druhém díle této knihy rozvedu hlavní zásady, kterými jsme se pak při sestavování našeho programu řídili. Zde jen řeknu, že program byl sestaven nejen proto,

aby stanovil formu a obsah mladého hnutí, ale také s cílem, aby byl srozumitelný širokým masám.

Takzvané intelektuální kruhy si z něj dělaly legraci a posmívaly se mu, a pak se ho snažily kritizovat. Účinnost našeho programu však prokázala, že tehdejší představy byly správné.

Během těchto let jsem viděl vznikat a zanikat desítky nových hnutí, aniž by po nich zůstala nějaká stopa. Zůstalo jediné: Nacionálněsocialistická německá strana práce. Dnes jsem přesvědčen víc než kdykoli předtím, že i když proti nám mohou bojovat a snažit se naše hnutí paralyzovat a i když nám mohou malicherní straničtí ministři zakazovat mluvit, nemohou zabránit triumfu našich myšlenek.

Až bude zapomenut jak současný systém státní správy, tak jména jeho zastánců, poskytnou základy nacionálněsocialistického programu základ budoucího státu.

Naše čtyřměsíční schůze konané před lednem 1920 nám pomalu umožnily shromáždit finanční prostředky potřebné k vytištění prvních letáků, plakátů a programů.

První část této knihy uzavřu zmínkou o našem prvním velkém masovém shromáždění, protože to

znamenalo příležitost, při níž překročilo hranice malého klubu a začalo působit na nejmocnější faktor naší doby: veřejné mínění.

Já sám jsem měl v té době jen jednu starost: Bude sál zaplněn, nebo budeme mluvit do prázdna? Byl jsem pevně přesvědčen, že kdyby jen lidé přišli, ukázal by se tento den jako velký úspěch mladého hnutí. A tak jsem netrpělivě čekal, až přijde večer.

Zasedání začne v 19:30 hodin. V 7:15 jsem procházel hlavním sálem Hofbräuhausu na mnichovském náměstí a srdce mi málem puklo radostí. Velký sál - neboť v té době mi připadal velmi velký - byl zaplněn k prasknutí, od ramena k rameni. Přítomno bylo téměř dva tisíce lidí. A především přišli ti, které jsme si vždycky přáli oslovit. Zdálo se, že více než polovina posluchačů jsou komunisté nebo nezávislí. Naše první velká demonstrace měla podle nich skončit náhle.

Věci se však udály jinak. Když skončil první řečník, vstal jsem, abych promluvil. Po několika minutách jsem se setkal s krupobitím přerušování a v sále vypukly prudké střety. Hrstka mých věrných válečných kamarádů a několik dalších přívrženců se s rušiteli utkala a postupně obnovila pořádek. Pokračoval jsem ve svém

projevu. Po půlhodině začal přerušování a křik přehlušovat potlesk.

Nyní jsem se ujal programu a začal jej poprvé vysvětlovat.

Minutu po minutě bylo přerušování stále více přehlušováno potleskem. Nakonec jsem přistoupil k vysvětlení 25 bodů a vyložil je bod po bodu před masy. Když jsem je požádal, aby o každém bodu vynesli vlastní soud, byl jeden po druhém přijímán se stále větším nadšením - jednomyslně a znovu jednomyslně. Když jsem dospěl k poslednímu bodu a našel si cestu k srdci mas, měl jsem před sebou sál plný lidí sjednocených novým přesvědčením, novou vírou a novou vůlí.

Po téměř čtyřech hodinách se sál začal vylidňovat. Když masy proudily k východu, namačkaná ramena na rameni, strkající se a tlačící, věděl jsem, že v německém národě se nyní rozběhlo hnutí, které nebude nikdy zapomenuto.

Byl zažehnut oheň, z jehož plamene se zformuje meč, který německému Siegfriedovi vrátí svobodu a německému národu život.

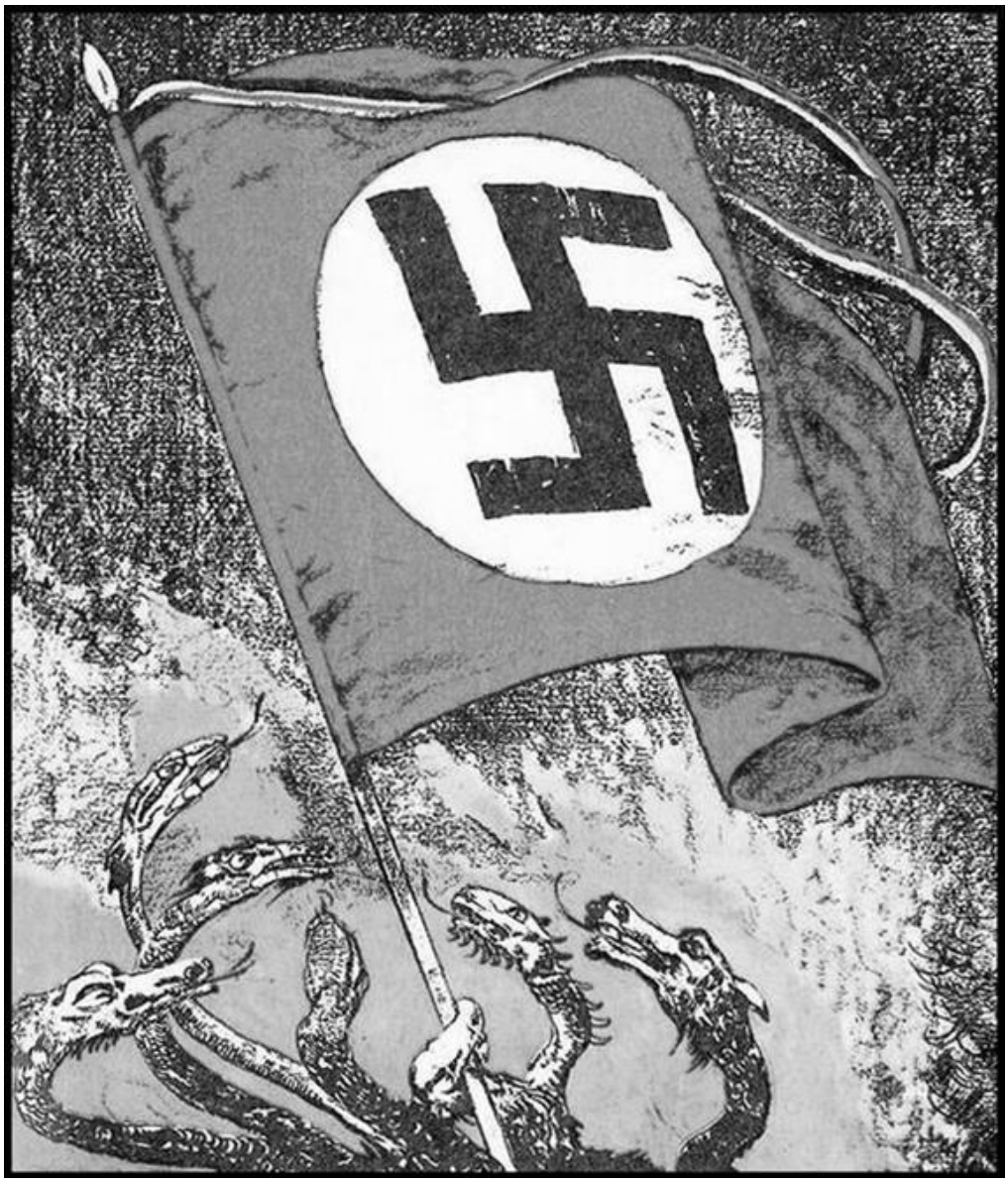
A vedle nadcházejícího obrození jsem cítil, že bohyně neúprosné pomsty se nyní chystá napravit zradu z 9. listopadu 1918.

Sál se pomalu vyprazdňoval.

Hnutí bylo na pochodu.

Druhá část

Nacionálněsocialistické hnutí

1. kapitola

Světonázor a strana

24. února 1920 se konalo první velké masové setkání našeho mladého hnutí. V banketním sále mnichovského Hofbräuhausu bylo téměř dvoutisícovému publiku vysvětleno 25 tezí našeho nového stranického programu; každá teze byla přijata s nadšením.

Tak jsme veřejnost seznámili s těmi prvními zásadami a směry činnosti, jimiž nový boj odboural masu zmatených a zastaralých myšlenek a názorů - věcí, které vedly k nejasným a zhoubným cílům. Mezi bázlivou a lehkomyslnou buržoazií se nyní objevila nová síla. Tato síla byla předurčena k tomu, aby se postavila na odpor triumfálnímu postupu marxistů a v poslední chvíli zastavila kolo osudu.

Bylo samozřejmé, že toto nové hnutí může získat význam a podporu, které jsou v tak gigantickém boji nezbytným předpokladem, pouze tehdy, podaří-li se mu od samého počátku probudit v srdcích svých stoupenců posvátné přesvědčení. Nejednalo se o to, že by se na politickém poli objevilo nové volební heslo, ale spíše o to, že bylo třeba prosadit zcela nový světonázor - světonázor zásadního významu.

Je třeba si vzpomenout na mizerné názory, které se obvykle slepovaly dohromady, aby tvořily obvyklý takzvaný stranický program, a na to, jak se čas od času oprašovaly nebo předělávaly. Máme-li tyto programové zrůdnosti správně zhodnotit, musíme pečlivě prozkoumat motivy, které inspirovaly průměrný buržoazní „programový výbor“.

Ti jsou při zavádění něčeho nového do svého programu nebo při úpravě něčeho, co v něm již je, vždy ovlivněni jedním a tím samým zájmem: výsledkem příštích voleb. Jakmile tito parlamentní umělci poprvé pocítí záblesk podezření, že by jejich miláček veřejnost mohla být připravena zvednout paty a vymanit se z postroje starého stranického vagónu, začnou malovat šachty novými barvami. Při takových příležitostech vystupují straničtí astrologové a horoskopisté - takzvaní „zkušení muži“ a „odborníci“. Většinou se jedná o staré parlamentní odborníky, jejichž „bohatá politická škola“ je vybavila bohatými zkušenostmi. Vzpomínají na předchozí příležitosti, kdy masy projevily známky ztráty trpělivosti, a nyní předvídají, že se podobná hrozba znovu objeví. Uchýlí se ke svému starému receptu a vytvoří „výbor“. Chodí mezi milou veřejnost a poslouchají, co se říká. Ponoří nos do novin a postupně

začnou tušit, co si jejich miláčci, široké masy, přejí - a co odmítají a v co doufají. Pečlivě zkoumají každou obchodní či podnikatelskou skupinu a každou třídu zaměstnanců a zkoumají jejich nejniternější přání. Dokonce i „zlá hesla“ nebezpečné opozice jsou nyní náhle nahlížena jako hodná přehodnocení a často se stává, že tato hesla se k velkému údivu těch, kteří je původně vymysleli a šířili, nyní jeví jako zcela neškodná a skutečně se objevují mezi dogmaty starých stran.

Proto se scházejí výbory, aby „revidovaly“ starý program a vypracovaly nový (tito pánové mění své přesvědčení stejně, jako si voják mění košili ve válce - když je ta stará zavšivená!). V novém programu dostane každý svůj díl. Zemědělec dostane ochranu pro své zemědělství. Průmyslník má zajištěnu ochranu pro své výrobky. Spotřebitel je chráněn pro své nákupy. Učitelé dostanou vyšší platy a státní zaměstnanci budou mít lepší důchody. Vdovy a sirotci dostanou od státu štědrou pomoc. Podpoří se obchod. Sníží se cla a dokonce i daně, i když nemohou být zcela zrušeny, budou téměř zrušeny. Občas se stane, že se na některou část veřejnosti zapomene nebo že některý z veřejných požadavků nedosáhne sluchu strany; i to se narychlo záplatuje na celek, pokud je pro to prostor. Nakonec se má za to, že

úzkosti celé maloburžoazie a jejich manželek jsou ulehčeny a oni se opět spokojeně rozzáří. A tak, vnitřně vyzbrojeni vírou v dobrotu boží a neproniknutelnou hloupost voličstva, začíná nyní boj o to, čemu se říká „rekonstrukce“ Říše.

Když skončí volební den a poslanci uspořádají na pět let poslední veřejnou schůzi, když mohou opustit svou práci školení mas a mohou se věnovat vyšším a příjemnějším úkolům - pak je programový výbor rozpuštěn a boj za pokrokovou reorganizaci věcí veřejných se opět stává pouhým vydělávánim si na denní chléb, kterému se říká poslanecký příspěvek.

Každé ráno putuje ctihodný poslanec do sněmovny. I když nesmí vstoupit do samotné sněmovny, dostane se alespoň do předsálí, kde se vedou prezenční listiny. V rámci své namáhavé služby národu se podepíše a na oplátku obdrží malou odměnu jako zaslouženou odměnu za svou neúnavnou a vyčerpávající práci.

Po čtyřech letech - nebo i dříve, pokud nastane nějaké kritické období, během něhož hrozí rozpuštění parlamentního orgánu - se těchto pánů náhle zmocní neodolatelná touha jednat. Stejně jako se housenka nemůže ubránit tomu, aby nevyrostla v motýla, opouštějí

tyto parlamentní housenky velký dům kukel a na nových křídlech se třepetají mezi milovanou veřejností. Znovu se obracejí k voličům, skládají účty z obrovské práce, kterou vykonali, a zdůrazňují zlomyslnou tvrdohlavost svých odpůrců. Ne vždy se však setkávají s vděčným potleskem; občas jim pošetilé masy vmetou do tváře hrubé a trpké urážky. Když tento veřejný nevděk dosáhne určitého stupně, existuje jen jedno východisko: Prestiž strany se musí znovu vyleštit. Program se musí přepracovat. Výbor je znovu povolán k životu. A podvod začíná nanovo. Jakmile pochopíme žulovou hloupost naší veřejnosti, neměli bychom se výsledku divit. Vedena tiskem a opět zaslepena lákavým novým programem se „buržoazní“ i „proletářská“ stáda voličů věrně vracejí do společného chlívku a znovu volí své staré podvodníky.

Lidovec a kandidát práce se nyní opět mění v parlamentní housenku a krmí se na státním listí, aby se za další čtyři roky opět proměnil ve třpytivého motýla.

Sotva lze najít něco depresivnějšího než tento proces střízlivě sledovat v realitě a být očitým svědkem této opakovaně se opakující zrady.

Na takové duchovní půdě je pro buržoazní tábor nemožné vyvinout potřebnou sílu k pokračování boje proti organizované síle marxismu.

Nikdy o tom vážně neuvažovali. Ačkoli jsou tito parlamentní šarlatáni bílé rasy obecně považováni za duševně méněcenné lidi, jsou dostatečně bystří na to, aby věděli, že nemohou vážně doufat, že by mohli použít zbraň západní demokracie v boji proti doktríně - totiž marxismu -, která právě tuto demokracii využívá ke svému cíli. Demokracie je marxisty využívána k tomu, aby ochromili své odpůrce a získali pro sebe volnou ruku k uplatnění svých vlastních metod. Když určité skupiny marxistů zatím využívají veškerou svou vynalézavost, aby vzbudily dojem, že jsou nerozlučně spjaty s principy demokracie, je dobré si připomenout skutečnost, že při kritických příležitostech titíž pánové neprojevovali žádný respekt k demokratickému principu vlády většiny! Tak tomu bylo v těch dnech, kdy se buržoazní poslanci ve své monumentální malosti domnívali, že bezpečnost Říše je zaručena, protože má ve svůj prospěch drtivou početní většinu; mezitím se marxisté neváhali náhle chopit moci, podporováni davem povalečů, dezertérů, stranických pohlavárů a židovských novinářů. To byla facka demokracii, v niž tolik poslanců věřilo. Jen tito důvěřiví

parlamentní kouzelníci buržoazní demokracie mohli věřit, že marxistický světový mor a brutální odhodlání jeho nositelů lze na okamžik - nyní nebo v budoucnu - zahnat magickými formulemi západního parlamentarismu.

Marxismus bude kráčet bok po boku s demokracií, dokud se mu nepodaří nepřímo získat podporu i nacionalistického světa, který se snaží vykořenit. Kdyby však marxisté někdy uvěřili, že existuje nebezpečí, že by z tohoto čarodějnického kotle naší parlamentní demokracie mohlo být vykouzleno většinové hlasování, které by mohlo vážně zaútočit na marxismus - i kdyby jen na základě jeho vládnoucí většiny - pak by byl celému parlamentnímu hokuspokusu konec. Namísto apelování na demokratické svědomí by praporečníci Rudé internacionály okamžitě spustili zuřivý pokřik mezi proletářskými masami a následný boj by se neodehrával v poklidné atmosféře parlamentu, ale v továrnách a na ulicích. Pak by bylo s demokracií rázem skoncováno; to, co se intelektuální obratnosti parlamentních apoštolů nepodařilo, by nyní bylo úspěšně provedeno páčidlem a bouracím perlíkem podrážděných proletářských mas, stejně jako na podzim roku 1918. Jediným úderem by probudily buržoazní svět k šílenství, když by si myslel, že

židovské světovládě lze čelit pomocí západní demokracie.

Jak jsem již řekl, jen velmi důvěřivý člověk by mohl uvažovat o dodržování pravidel hry, když musí čelit hráči, pro kterého jsou tato pravidla pouhým blafem nebo prostředkem k uspokojení jeho vlastních zájmů, které rychle odhodí, když mu přestanou být ku prospěchu.

Všechny strany, které se hlásí k takzvaným buržoazním zásadám, pohlížejí na politický život ve skutečnosti jako na boj o křesla v parlamentu. V okamžiku, kdy jejich zásady a přesvědčení přestanou být v tomto boji užitečné, jsou hozeny přes palubu jako balast z písku. A programy jsou sestaveny tak, aby se s nimi dalo podobně naložit. Takový postup má však odpovídajícím způsobem oslabující účinek. Strany postrádají velkou magnetickou přitažlivost, která jediná přitahuje široké masy; tyto masy vždy reagují na přesvědčivou sílu, která pramení z absolutní víry v předkládané myšlenky spolu s fanatickou bojovou odvahou je hájit.

V době, kdy jedna strana, vyzbrojená všemi zbraněmi tisíckrát zločinného světonázoru, podniká útok proti zavedenému řádu, bude druhá strana schopna vzdorovat pouze tehdy, když bude čerpat sílu z nové

víry, kterou je v našem případě víra politická. Tato víra musí nahradit slabý a zbabělý příkaz k obraně bojovým pokřikem odvážného a bezohledného útoku. Pokud je naše současné hnutí obviňováno, zejména takzvanými ministry národních buržoazních kabinetů - například bavorským centrem - že směřuje k „revoluci“, máme pro tyto politické trpaslíky jedinou odpověď: Snažíme se napravit to, co jste vy ve své zločinné hlouposti nedokázali. Vy jste svým parlamentním dobytkářstvím pomohli stáhnout národ do propasti, my však svou agresivní politikou nastolujeme nový světonázor, který budeme s nezdolnou oddaností hájit. Stavíme tak schody, po nichž může náš národ opět vystoupit do chrámu svobody.

Proto jsme v době zakládání našeho hnutí museli obzvlášť dbát na to, aby se naše bojová skupina, která bojovala za novou a vznešenou politickou víru, nezvrhla v pouhý spolek pro prosazování parlamentních zájmů.

Prvním preventivním opatřením bylo vytvořit program, který by sám o sobě směřoval k rozvoji určité vnitřní velikosti, která by odstrašila všechny malé a slabé mozky našich současných stranických politiků.

Osudové vady, které nakonec vedly ke zhroucení Německa v roce 1918, nabízejí nejjasnější důkaz toho, jak správně jsme považovali za naprosto nezbytné stanovit si programově ostře a zřetelně vymezené cíle.

Protože jsme tyto vady rozpoznali, uvědomili jsme si, že je třeba vytvořit novou koncepci státu. To se samo o sobě stalo součástí naší nové koncepce světa.

V prvním díle této knihy jsem se již zabýval pojmem „národovecký“. Tehdy jsem uvedl, že tento termín není dostatečně přesný, aby umožnil vytvoření pevného bojového společenství. Pod praporem „národovců" se promenádují nejrůznější lidé s nejrůznějšími odlišnými názory. Proto dříve, než se budu zabývat záměry a cíli Nacionálněsocialistické německé strany práce, chci jasně stanovit, co se rozumí pod pojmem „národovecký“, a vysvětlit jeho vztah k našemu stranickému hnutí.

Slovo „národovecký" nevyjadřuje žádnou jasně specifikovanou myšlenku. Může být vykládáno několika způsoby a v praxi je stejně vágní jako například slovo „náboženský“. Tomuto posledně jmenovanému slovu je obtížné přiřadit nějaký přesný význam, ať už jako teoretickému pojmu, nebo v praktickém životě. Slovo „náboženský“ nabývá přesného významu teprve tehdy,

když je spojeno se zřetelnou a určitou formou, jejímž prostřednictvím se tento pojem uplatňuje v praxi. Nazvat člověka „hluboce věřícím“ je sice pěkná frazeologie, ale obecně vzato nám to neřekne nic nebo jen málo. Může existovat několik lidí, kteří se s takovým vágním popisem spokojí, a mohou být i tací, kterým toto slovo zprostředkuje více či méně určitý obraz duše daného člověka.

Protože však masy lidí nejsou ani filosofové, ani světci, nebude pro ně taková vágní náboženská idea znamenat nic jiného než ospravedlnění toho, že každý člověk myslí a jedná podle svých vlastních sklonů. Nepovede k oné účinnosti, díky níž se vnitřní náboženská touha promění, když opustí sféru čistě metafyzických představ a přizpůsobí se jasně načrtnuté víře. Taková víra jistě není cílem sama o sobě, nýbrž prostředkem k dosažení cíle; je však nezbytným prostředkem k dosažení cíle. Tento cíl však není pouze něčím ideálním, ale je naopak výsostně praktický. Musíme mít stále na paměti skutečnost, že obecně vzato nejvyšší ideály vždy odpovídají nejhlubším životním potřebám, stejně jako vznešenost nejvyšší krásy je nakonec ospravedlněna tím, co se nejlépe hodí k jejímu účelu.

Tím, že víra pomáhá člověku povznést se nad úroveň pouhé živočišné existence, jistě přispívá k uzemnění a zajištění jeho existence. Vezmeme-li lidstvo v jeho dnešní podobě a uvážíme-li, že současná náboženská víra byla vytvořena prostřednictvím výchovy způsobem, který podporuje praktické morální normy, pak pokud bychom nyní náboženskou výuku zrušili a nenahradili ji ekvivalentem, výsledkem by bylo podkopání základů lidské existence. Proto můžeme s jistotou říci, že člověk nežije jen proto, aby sloužil vyšším ideálům, ale že tyto ideály naopak poskytují nezbytné podmínky pro lidskou existenci. A tím se kruh uzavírá.

Slovo „náboženský“ samozřejmě zahrnuje různé představy a přesvědčení; například nesmrtelnou duši, její budoucí existenci na věčnosti, víru v existenci vyšší bytosti atd. Ale všechny tyto představy, bez ohledu na to, jak pevně v ně jednotlivec věří, může kdokoli kriticky analyzovat a podle toho je přijmout nebo odmítnout; v tu chvíli se citový pojem nebo touha proměnily v aktivní sílu, která se řídí jasně definovanou doktrinální vírou. Taková víra dodává především bojový faktor, který uvolňuje cestu k uznání základních náboženských názorů.

Bez jasně definované víry by náboženské cítění se svými nejasnými a rozmanitými formami nejenže nemělo pro účely lidské existence žádnou cenu, ale mohlo by dokonce přispět k všeobecnému rozkladu.

Situace se slovem „náboženský“ platí i pro pojem „národovecký“. I toto slovo implikuje určité základní představy. Ačkoli jsou tyto ideje skutečně velmi důležité, nabývají tak vágních a neurčitých forem, že nemohou mít větší hodnotu než pouhé názory, dokud nejsou začleněny do struktury politické strany. K tomu, aby se ideálům vyplývajícím ze světonázoru dodala praktická síla a aby se reagovalo na logické důsledky těchto ideálů, nepomůže pouhý cit a vnitřní vůle; stejně tak nelze svobodu získat všeobecnou touhou po ní. Ne, teprve když se idealistická touha po nezávislosti zorganizuje tak, aby mohla za své ideály bojovat vojenskou silou, teprve tehdy se může naléhavé přání národa proměnit v mocnou skutečnost.

Jakýkoli světonázor, byť tisíckrát správný a lidstvu svrchovaně prospěšný, bude pro udržení národa k ničemu, dokud se jeho zásady nestanou svorníkem bojového hnutí. A toto hnutí zase zůstane pouhou stranou, dokud nedovede své ideály k vítězství a

nepřemění své stranické doktríny v nové základy státu, který dává podobu národnímu společenství.

Má-li duchovní koncepce obecné povahy sloužit jako základ budoucího vývoje, pak je prvním předpokladem jasné pochopení její povahy, charakteru a rozsahu. Pouze na takovém základě lze založit hnutí, které bude schopno čerpat potřebnou bojovou sílu. Z obecných idejí musí být sestaven politický program a obecnému světonázoru musí být vtisknuta určitá politická víra. Protože tato víra musí směřovat k praktickým cílům, musí sloužit nejen obecnému ideálu jako takovému, ale musí brát v úvahu i prostředky, které je třeba použít k vítězství ideálu. Zde musí praktická moudrost státníka přijít na pomoc abstraktní ideji, která je sama o sobě správná. Věčný ideál jako vůdčí hvězda lidstva tedy musí být přizpůsoben slabostem lidstva, aby jeho praktický účinek nebyl zmařen hned na počátku v důsledku obecné lidské nedostatečnosti. Hledač pravdy zde musí jít ruku v ruce s tím, kdo má praktické znalosti o lidské duši, abychom mohli z říše věčných pravd a ideálů vybrat ty, které nejlépe odpovídají schopnostem lidské přirozenosti, a dát jim praktickou podobu.

Nejdůležitějším úkolem ze všech je vzít abstraktní a obecné principy vycházející ze světonázoru založeného

na pevném základu pravdy a přetvořit je v bojovné společenství členů, kteří mají stejnou politickou víru. Toto společenství musí být přesně definováno, pevně organizováno a mít jednotnou mysl a vůli; jen tak máme možnost tuto myšlenku úspěšně uskutečnit. Proto musí z milionové masy lidí, kteří cítí pravdivost těchto myšlenek, a dokonce jim mohou do jisté míry rozumět, vzejít jeden člověk. Tento člověk musí být schopen vyložit obecné myšlenky v jasné a určité formě a ze světa nejasných představ, které se mihnou před myslí masy, musí formulovat skálopevné principy. Musí za tyto zásady bojovat jako za jediné správné, dokud se nad rozbouřenými vlnami různých idejí nevynoří pevná skála společné víry a společné vůle.

Taková činnost je ospravedlněna svou nezbytností; a jednotlivec bude ospravedlněn svým úspěchem.

Pokusíme-li se proniknout do vnitřního významu slova „národovecký“, dojdeme k následujícím závěrům: Současná politická koncepce světa je taková, že stát, ačkoli disponuje tvůrčí, kulturotvornou silou, nemá nic společného s rasovými ohledy. Stát je považován spíše za něco, co vyplývá z ekonomické nutnosti, nebo v nejlepším případě za přirozený výsledek politických sil. Takové pojetí spolu se všemi jeho logickými důsledky je

nejen mylné, pokud jde o základní rasové síly, ale také podceňuje jednotlivce. Popírání rasových rozdílů s ohledem na jejich kulturotvorné síly musí stejný omyl rozšířit i na hodnocení jednotlivce. Předpoklad rasové rovnosti se stává základem pro podobný způsob nahlížení na národy a jednotlivce. A mezinárodní marxismus není nic jiného než aplikace již existujícího světonázoru Židem Karlem Marxem na určité vyznání politické víry. Bez základu této široce rozšířené infekce by ohromující úspěch této doktríny nebyl možný. Ve skutečnosti byl Karl Marx jediným z milionů lidí, který v pomalu se rozkládajícím světě využil svého bystrého postřehu k odhalení základních jedů a poté je s dovedností čaroděje extrahoval a zkoncentroval do roztoku, který by přinesl rychlé zničení nezávislých národů této Země. A to vše dělal ve službách své rasy.

Marxistická doktrína je koncentrovaným extraktem mentality, která je základem současného obecně přijímaného světonázoru. Už jen z tohoto důvodu je vyloučené, ba dokonce směšné si myslet, že by náš takzvaný buržoazní svět mohl klást nějaký účinný odpor. Tento buržoazní svět je nakažen všemi stejnými jedy a jeho obecný světonázor se od marxismu liší pouze stupněm a osobou, která jej zastává. Buržoazní svět je sice

marxistický, ale věří v možnost vlády určité skupiny lidí (buržoazie), zatímco marxismus sám systematicky usiluje o vydání světa do rukou Židů.

V protikladu k tomu národovecký světonázor uznává, že pro lidstvo mají největší význam základní rasové prvky.

Stát je v zásadě chápán jako prostředek k dosažení cíle, kterým je zachování rasových vlastností lidstva. Proto na národoveckém principu nemůžeme akceptovat rasovou rovnost, ale spíše uznáváme jejich odlišnosti. Přitom rozděluje rasy na hodnotově nadřazené a podřazené. Na základě tohoto uznání se cítí být povinen podřídit se věčné vůli, která ovládá vesmír, podporovat vítězství lepších a silnějších a požadovat podřízenost horších a slabších. Slouží pravdě o aristokratickém principu, který je základem všech činností přírody, a věří, že tento zákon platí až do posledního jedince. Vidí hodnotové rozdíly nejen v rasách, ale i v jednotlivých lidech. Z masy lidí vybírá význam jednotlivce, a tak působí jako organizující princip, zatímco marxismus působí dezorganizujícím způsobem. Věří v nutnost idealizace lidstva, neboť pouze v ní spatřuje předpoklad pro bytí tohoto lidstva. Avšak nemůže přiznat právo na existenci etické ideji, pokud tato idea představuje

nebezpečí pro rasový život nositele vyšší etiky; v zbastardizovaném a znegrovatělém světě by byly navždy ztraceny všechny ideály lidské krásy a ušlechtilosti a všechny naděje na idealizovanou budoucnost lidstva.

Lidská kultura a civilizace jsou v tomto světě neoddělitelně vázány na existenci Árijce. Pokud vymře nebo zanikne, pak Zemi opět zahalí temný závoj bezkulturní doby.

V očích národoveckého světonázoru by podkopání existence lidské kultury zničením jejích nositelů bylo zavrženíhodným zločinem. Každý, kdo se odváží zvednout ruku proti tomuto nejvyššímu obrazu Boha, hřeší proti štědrému stvořiteli tohoto zázraku a spolupracuje na vyhnání z ráje.

Proto národovecký světonázor odpovídá nejvnitřnější vůli přírody. Obnovuje volnou hru sil, která povede k neustálému vyššímu šlechtění, až nakonec nejlepší z lidstva díky vlastnictví Země bude moci svobodně působit v každé oblasti v ní i nad ní.

Všichni cítíme, že ve vzdálené budoucnosti budeme stát před problémy, které může vyřešit pouze nejvyšší rasa panských lidských bytostí - těch, které mají k dispozici prostředky a zdroje celého světa.

Je zřejmé, že takový obecný náčrt myšlenek obsažených v národoveckém světonázoru lze interpretovat tisíci různými způsoby. Ve skutečnosti existuje sotva jedno z našich nedávných politických hnutí, které by se v určitém bodě neodvolávalo na toto pojetí světa. Ale skutečnost, že si stále udržuje svou samostatnou existenci uprostřed všech ostatních, dokazuje rozdílnost pojetí. Proti marxistickému světonázoru, řízenému jednotnou ústřední organizací, tak stojí změť názorů, která tváří v tvář pevné frontě nepřítele není příliš působivá. S tak slabými zbraněmi nelze dosáhnout vítězství! Teprve až se mezinárodnímu světonázoru - politicky organizovanému marxismem - postaví národovecká myšlenka, organizovaná stejně systematicky, bude bojová energie na obou stranách vyrovnaná a vítězství připadne na stranu věčné pravdy.

Ale světonázor lze pochopit pouze tehdy, když je přesně a určitě formulován. Funkce, kterou dogmata hrají v náboženské víře, je paralelní s funkcí, kterou hrají stranické zásady pro vznikající politickou stranu.

Proto je třeba vytvořit nástroj, kterým se národovecký světonázor může probojovat, podobně jako marxistická stranická organizace uvolňuje cestu internacionalismu.

To je cíl, který sleduje Nacionálněsocialistická německá strana práce.

Taková stranická formulace je předpokladem vítězství národoveckého světonázoru. To jasně dokazuje skutečnost, kterou nepřímo přijímají ti, kdo se staví proti spojení strany a světonázoru.

Národovecká koncepce proto musí být definitivně formulována, aby mohla být organicky začleněna do strany. To je nezbytným předpokladem úspěchu této myšlenky. A že tomu tak je, to zcela jasně dokazuje i nepřímé uznání těch, kdo se takovému splynutí nacionální myšlenky se stranickými principy brání. Právě lidé, kteří se nikdy neunaví opakovaně zdůrazňovat, že národovecký světonázor nemůže být nikdy výlučným vlastnictvím jediné skupiny, protože dřímá nebo „žije“ v milionech srdcí, jen potvrzují prostý fakt, že všeobecná přítomnost takových idejí se ukázala jako neschopná zabránit vítězství nepřátelského světonázoru - který je reprezentován politickou stranou. Kdyby tomu tak nebylo, německý národ by si již zasloužil gigantické vítězství, místo aby se ocitl na pokraji propasti. Internacionalistická ideologie uspěla, protože byla organizována jako politická strana na způsob úderných jednotek; opačný světonázor neuspěl, protože mu chyběl

jednotný orgán, který by ho bránil. Světonázor nemůže bojovat a zvítězit tím, že umožní neomezenou svobodu výkladu, ale pouze omezenou a integrující formou politické organizace.

Považoval jsem proto za svou zvláštní povinnost vytěžit z rozsáhlého, ale vágního obsahu obecného světonázoru podstatné myšlenky a dát jim víceméně dogmatickou podobu. Tímto způsobem se tyto myšlenky hodí k tomu, aby sjednotily všechny, kdo jsou ochotni je přijmout jako zásady. Jinými slovy: Nacionálněsocialistická německá strana práce vyjímá podstatné principy z obecně národovecké koncepce světa. Na těchto principech vytváří politickou doktrínu, která zohledňuje praktickou realitu dneška, doby a dostupný lidský materiál se všemi jeho slabinami. Tato doktrína umožňuje organizovat velké masy lidí v přísně integrovaném smyslu. A tato organizace je hlavním předpokladem vítězství tohoto světonázoru.

2. kapitola

Stát

Již v letech 1920-21 určité kruhy v zastaralé buržoazní třídě znovu a znovu obviňovaly naše mladé hnutí z negativního postoje k modernímu státu. Z tohoto důvodu si političtí zločinci všeho druhu přisvojili právo použít všechny dostupné prostředky k potlačení mladých protagonistů tohoto nového světonázoru. Záměrně zapomínali, že buržoazní svět nemá jednotný názor na pojem státu a ani jej nemůže nijak uceleně definovat. Těmi, jejichž povinností je jej vysvětlovat, jsou obvykle profesoři práva na našich státních univerzitách; jejich nejvyšším úkolem je hledat vysvětlení a ospravedlnění pro více či méně šťastnou existenci toho konkrétního systému, který jim zajišťuje denní chléb. Čím nemožnější je stát, tím nejasnější, umělejší a nesrozumitelnější jsou jejich definice smyslu jeho existence. Co by například mohl napsat královský a císařský univerzitní profesor o smyslu a účelu státu v zemi, jejíž politická forma představuje největší zrůdnost všech dob?

To by byl vskutku obtížný úkol, uvážíme-li, že současný profesor politického práva není ani tak zavázán pravdě, jako spíše určitému cíli. A tento účel zní: za

každou cenu bránit existenci toho obludného lidského mechanismu zvaného stát. Nikoho by nemělo překvapit, pokud se při diskusi o problému státu pokud možno vyhýbají konkrétním faktům nebo pokud se profesoři skrývají v bahně „etických“ a „morálních“ abstraktních hodnot, povinností a cílů.

Obecně lze rozlišit tři různá pojetí:

(a) Ti, kdo zastávají názor, že stát je více či méně dobrovolná skupina lidí pod vládnoucí autoritou.

Jedná se o nejpočetnější skupinu. V jejích řadách najdeme ty, kteří uctívají náš současný princip legalizované moci; v jejich očích vůle národa nehraje vůbec žádnou roli. Pro ně je samotná existence státu posvátná a nedotknutelná. Aby bylo možné zachránit tento nesmysl lidských mozků, je třeba přímo psí oddanosti vůči takzvané státní autoritě. V hlavách těchto lidí se obratem ruky prostředek stává cílem. Stát tu není k tomu, aby sloužil lidem, nýbrž lidé jsou zde proto, aby vzývali státní autoritu, která zahrnuje i toho nejposlednějšího státně úřednického ducha. Aby se stav tohoto tichého, zaníceného zbožňování neobrátil ve stav neklidu, je tu státní autorita vlastně jenom proto, aby zajišťovala klid a pořádek. Také ona teď není ani účelem,

ani prostředkem. Státní autorita se má starat o klid a pořádek a tento klid a pořádek má naopak umožňovat existenci státní autority. Mezi těmito dvěma póly má oscilovat veškerý život.

V Bavorsku tento názor zastávají obratní politici bavorského středu, nazývaní „Bavorská lidová strana“; v Rakousku to byli černožlutí legitimisté. V Říši se bohužel takzvané konzervativní živly drží stejného myšlenkového směru.

(b) Druhá skupina je o něco menší. Patří do ní ti, kteří existenci státu podmiňují alespoň několika podmínkami. Přejí si nejen jednotný systém vlády, ale pokud možno i jednotný jazyk - i když pouze z technických důvodů správy. Státní moc již není jediným a výlučným účelem státu, ale musí také podporovat dobro svých poddaných. Do státního pojetí těchto kruhů vstupují představy o „svobodě“, které většinou vycházejí z nesprávného chápání tohoto slova. Forma vlády již není považována za nedotknutelnou jen proto, že existuje; musí spíše prokázat svou účinnost. Její úctyhodné stáří ji již nechrání před moderní kritikou. Navíc je její hlavní povinností zajistit ekonomický blahobyt jednotlivých občanů, a proto vynáší soudy především podle zásad obecné ekonomické rentability. Hlavní představitele tohoto

názoru lze nalézt mezi průměrnými německými měšťany, zejména mezi našimi liberálními demokraty.

(c) Třetí skupina je nejmenší.

Ta vidí stát jako prostředek k realizaci určitých tendencí politické moci, a to lidmi, kteří jsou národnostně stejnorodí a mluví stejným jazykem. Vůli po společném státním jazyce projevují nejen proto, že doufají, že jim poskytne pevný základ pro vnější projev moci, ale také proto, že se domnívají - v podstatě mylně - že by jim umožnila uskutečnit proces nacionalizace určitým směrem.

V minulém století bylo politováníhodné sledovat, jak si tyto kruhy pohrávaly se slovem „germanizace“, i když to bylo s těmi nejlepšími úmysly. Vzpomínám si, jak v dobách mého mládí právě tento termín vyvolával neuvěřitelně falešné představy. Dokonce i ve všeněmeckých kruzích zazníval názor, že by se rakouským Němcům mohlo velmi dobře podařit germanizovat rakouské Slovany, jen kdyby vláda byla ochotna spolupracovat. Nechápali, že germanizace může být založená pouze na půdě, a ne na pouhých lidech. Tímto slovem měli většinou na mysli pouhé vynucené přijetí německého jazyka.

Je však téměř nepochopitelným duševním omylem myslet si, že se negr nebo Číňan stane Němcem, protože se naučil německý jazyk a je ochoten jím v budoucnu mluvit, nebo dokonce že bude volit německou politickou stranu. Naši buržoazní nacionalisté nikdy nedokázali jasně pochopit, že každá taková germanizace je ve skutečnosti degermanizace. I kdyby se dnes podařilo všechny zjevné rozdíly mezi jednotlivými národy překlenout a nakonec smazat používáním společného jazyka, začal by tím proces bastardizace, který by v našem případě neznamenal poněmčení, ale spíše zničení německého živlu. V průběhu dějin se až příliš často stává, že se dobyvatelskému národu podaří prosadit svůj jazyk u poddaných, ale pak po tisíci letech mluví jazykem jiného národa; tak se z dobyvatelů vlastně stávají podmanění.

To, co dělá národ, nebo lépe řečeno rasu, není jazyk, ale krev. Proto by bylo oprávněné mluvit o germanizaci pouze tehdy, kdyby tento proces mohl změnit krev podrobených národů. To však není možné. Změna by byla možná pouze smíšením krve, ale v tomto případě by byla kvalita nadřazené rasy znehodnocena. Konečným výsledkem takového míšení by bylo zničení právě těch vlastností, které umožnily vítězné rase dosáhnout

vítězství. Je to zejména kulturní síla, která zmizí, když se nadřazená rasa smísí s podřazenou, i kdyby vzniklí míšenci tisícinásobně vynikali v mluvení jazykem dříve vyšší rasy. Nějakou dobu bude docházet ke střetu mezi různými mentalitami a může se stát, že národ ve stavu postupného rozkladu v poslední chvíli vytvoří pozoruhodné příklady kulturních hodnot. Tyto výsledky jsou však způsobeny pouze jednotlivými prvky vyšší rasy nebo snad bastardy, v nichž po prvním smíšení ještě převládá lepší krev a snaží se prosadit; nikdy však ne konečnými produkty takového smíšení. Ty se vždy nacházejí ve stavu kulturního zpátečnictví.

Dnes musíme považovat za štěstí, že se germanizace Rakouska podle plánu Josefa II. nepodařila. Výsledkem by pravděpodobně bylo přežití rakouského státu, ale také snížení rasové kvality německého národa v důsledku jazykové unie. V průběhu staletí by možná vykrystalizoval určitý stádní instinkt, ale samotné stádo by se stalo méněcenným. Mohl by se zrodit nacionální národ, ale kulturní národ by se ztratil.

Pro německý národ bylo lepší, že k tomuto procesu míšení nedošlo - i když ne z nějakých vznešených důvodů, ale prostě kvůli krátkozraké malichernosti

Habsburků. Kdyby to dopadlo jinak, nemohli bychom dnes německý národ považovat za kulturní faktor.

Nejen v Rakousku, ale i v Německu však byly a jsou tyto tzv. národní kruhy ovlivňovány podobně falešnými představami. Polská politika, zahrnující germanizaci Východu, byla mnohými požadována a bohužel vycházela ze stejně falešných úvah. I zde se věřilo, že ke germanizaci polského živlu může dojít čistě jazykovým spojením. Výsledek by byl katastrofální: Cizí národ vyjadřující své cizí myšlenky v německém jazyce by tak svou podřízeností ohrozil důstojnost a ušlechtilost našeho vlastního národa.

Strašná škoda je dnes nepřímo způsobena němectví, když jsou kvůli neznalosti mnoha Američanů německy mluvící Židé klasifikováni jako Němci, když vstoupí na americkou půdu! Nikdo by jistě nebral skutečnost, že tito zavšivení východní přistěhovalci mluví německy, jako důkaz jejich německého původu a národnosti.

To, co bylo v průběhu dějin výhodně germanizováno, je země, kterou naši předkové dobyli mečem a osídlili německými zemědělci. V míře, v jaké při tomto procesu vnesli do našeho národního tělesa cizí krev, napomohli onomu katastrofálnímu rozštěpení

našeho nitra, jehož výsledkem je náš německý hyperindividualismus - něco, co je bohužel často vychvalováno.

Také v této třetí skupině jsou lidé, kteří do jisté míry považují stát za cíl sám o sobě. Proto považují jeho zachování za jeden z nejvyšších cílů lidské existence.

Věc můžeme shrnout následovně: Všem těmto názorům je společné, že v jádru neuznávají, že schopnost vytvářet kulturní hodnoty je v podstatě založena na rasovém prvku. Neuznávají tedy, že nejvyšším cílem státu je zachování a zdokonalování rasy; to je nezbytnou podmínkou veškerého lidského kulturního rozvoje.

Žid Marx dokázal z těchto falešných koncepcí a představ vyvodit konečné závěry o povaze a účelu státu: Tím, že buržoazní svět odstranil z koncepce státu veškerou myšlenku rasové závaznosti, aniž by našel jinou formuli, která by byla stejně přijatelná, připravil půdu pro doktrínu, která odmítá stát jako takový.

I v této oblasti je tedy boj buržoazního světa proti marxistickému internacionalismu naprosto odsouzen k nezdaru. Buržoazie již obětovala základní principy, které jediné mohly poskytnout pevnou oporu její ideologii. Jejich prohnaný protivník postřehl vady jejich struktury a

nyní na ni útočí těmi zbraněmi, které jí sami poskytli - ačkoli to neměli v úmyslu.

Proto je první povinností každého nového hnutí založeného na národoveckém světonázoru předložit jasnou a logickou doktrínu o povaze a účelu státu.

Základní zásadou je, že stát není cílem sám o sobě, ale prostředkem k dosažení cíle. Je předpokladem vyšší formy lidské civilizace, ale není její příčinou. Tuto příčinu nacházíme výhradně v existenci kulturotvorné rasy. Na Zemi mohou existovat stovky vynikajících států, a přesto, kdyby árijský nositel kultury vymřel, neexistovala by žádná kultura, která by odpovídala duchovní úrovni dnešních nejvyšších národů. Můžeme jít ještě dále a říci, že skutečnost, že státy byly vytvořeny lidskými bytostmi, ani v nejmenším nevylučuje možnost zániku lidského pokolení, protože by se ztratily vynikající intelektuální schopnosti a flexibilita nositelů rasy.

Kdyby se například povrch zeměkoule dnes otřásl nějakým seismickým otřesem a z vln oceánu by se vynořily nové Himálaje, už jen tato jediná katastrofa by mohla zničit lidskou civilizaci. Žádný stát by už nemohl existovat. Veškerý řád by byl rozbit. A všechny zbytky kulturních produktů, které se vyvíjely po tisíce let, by

zmizely - nic než jedno obrovské pole smrti ponořené do vody a bahna. Pokud by však tento strašlivý chaos přežilo jen několik málo lidí a pokud by tito lidé patřili ke kulturotvorné rase, pak by po odeznění zmatku, byť po tisíciletích, země opět vydala svědectví o tvůrčí síle lidského ducha. Teprve se zničením poslední kulturotvorné rasy a jejích jednotlivých příslušníků by se země definitivně proměnila v poušť.

Na druhou stranu moderní dějiny přinášejí příklady, které ukazují, že státní instituce, které za svůj vznik vděčí rase postrádající tvůrčího génia, nevydrží. Stejně jako mnohé druhy prehistorických zvířat ustoupily jiným a nezanechaly za sebou žádnou stopu, bude muset ustoupit i člověk, pokud ztratí onu určitou duchovní sílu, která mu umožňuje najít zbraně nezbytné pro jeho sebezáchovu.

Není to stát jako takový, kdo přináší určitý definitivní pokrok v kultuře; může pouze chránit rasu, která je příčinou takového pokroku. Stát jako takový může existovat beze změny po stovky let, ačkoli kulturní schopnosti a celkový život národa - který je těmito schopnostmi utvářen - mohou utrpět hluboké změny, protože stát nezabránil rasovému míšení. Například současný stát může nadále existovat v pouhé mechanické podobě, ale rasová otrava našeho národního tělesa

přináší kulturní úpadek, který se i dnes projevuje děsivými způsoby.

Nezbytným předpokladem existence vyššího lidstva tedy není stát, ale národ, který jediný má tuto základní schopnost.

Tato schopnost je tu vždy, i když je v klidu, dokud ji vnější okolnosti neprobudí k činnosti. Národy či spíše rasy, které jsou obdařeny schopností kulturní tvořivosti, mají tuto schopnost v latentní podobě, i když jsou podmínky pro její realizaci dočasně nepříznivé. Je proto nehorázně nespravedlivé mluvit o předkřesťanských Germánech jako o „nekulturních“, jako o barbarech. Takoví nikdy nebyli. Ale drsné klima, které v jejich severní domovině převládalo, brzdilo rozvoj jejich tvůrčích schopností. Kdyby přišli do spravedlivějšího klimatu jihu bez jakékoli kultury a kdyby získali potřebné nástroje od podřadných národů, pak by dřímající kulturní schopnosti zářivě rozkvetly - jak se to stalo například v případě Řeků. Ale tato prapůvodní kulturotvorná síla nebyla způsobena pouze jejich severním podnebím. Laponci by se nestali tvůrci kultury, kdyby byli přesazeni na jih, stejně jako Eskymáci. Ne, touto slavnou tvůrčí schopností byli obdařeni pouze Árijci; aktivuje se nebo dřímá v závislosti na tom, zda

existují příznivé okolnosti, nebo zda jí nepříznivá příroda brání.

Z těchto skutečností lze vyvodit následující závěry: Stát je prostředkem k dosažení cíle. Jeho cílem je zachovat a podporovat společenství lidí, kteří jsou si fyzicky a duševně podobní. Nejprve musí zachovat existenci rasy, která tím umožňuje svobodný rozvoj všech sil dřímajících v této rase. Část těchto sil bude muset vždy sloužit především k udržení fyzické existence rasy a pouze zbývající část bude moci volně podporovat intelektuální pokrok. Ve skutečnosti je však jedno vždy nezbytným předpokladem druhého.

Státy, které tomuto účelu neslouží, nemají pro svou existenci žádné opodstatnění; jsou to zrůdnosti. Skutečnost, že existují, není o nic větším ospravedlněním, než že úspěch pirátské bandy lze považovat za ospravedlnění pirátství.

My, nacionální socialisté, kteří bojujeme za nový světonázor, nesmíme nikdy založit svůj postoj na známých „přijatých faktech“ - a to ještě falešných. Kdybychom tak činili, nikdy bychom nebyli protagonisty nové a velké myšlenky, ale stali bychom se otroky současné lži. Musíme jasně rozlišovat mezi státem jako

nádobou a rasou jako jejím obsahem. Nádoba má smysl pouze tehdy, když uchovává a chrání obsah, jinak je bezcenná.

Proto je nejvyšším cílem národoveckého státu střežit a zachovávat ty rasové prvky, které prostřednictvím obdarování kulturou vytvářejí krásu a důstojnost vyššího lidstva. Jako Árijci považujeme stát pouze za živý organismus národa - organismus, který nejen udržuje existenci národa, ale vede jej k postavení nejvyšší svobody postupným rozvojem duchovních a intelektuálních schopností.

To, co nám dnes chtějí vnutit jako stát, není obvykle nic jiného než zrůdnost - produkt hlubokého lidského omylu, který s sebou přináší nevýslovné utrpení.

My, nacionální socialisté, víme, že zastáváním těchto názorů zaujímáme v současném světě revoluční postoj a že jsme také jako takoví označováni. Ale naše myšlenky a činy nebudou určovány souhlasem či nesouhlasem našich současníků, ale pouze naší povinností vůči pravdě, kterou jsme uznali. Přitom máme důvod věřit, že vyšší prozíravost budoucích generací naše dnešní činy nejen pochopí, ale také je potvrdí a pochválí.

Na těchto principech my nacionální socialisté zakládáme svá měřítka pro hodnocení státu. Tato hodnota bude relativní, pokud se na ni díváme z konkrétního hlediska jednotlivého národa, ale absolutní, pokud ji posuzujeme z hlediska lidstva jako celku. Jinými slovy to znamená: že výjimečnost státu nelze nikdy posuzovat podle úrovně jeho kultury nebo stupně významu, který vnější svět přikládá jeho moci, ale pouze podle toho, do jaké míry jeho instituce slouží jeho národu.

Stát může být považován za příkladný, pokud přiměřeně slouží nejen životním potřebám národa, který reprezentuje, ale pokud skutečně zajišťuje zachování téhož národa samotnou svou existencí - bez ohledu na obecný kulturní význam tohoto státního útvaru v očích zbytku světa. Úkolem státu není vytvářet lidské schopnosti, ale pouze zajistit volný prostor pro uplatnění schopností již existujících. Na druhé straně lze stát označit za špatný, pokud navzdory vysoké kulturní úrovni podkopává rasové složení nositelů této kultury. Praktickým důsledkem takové politiky by bylo zničení oněch podmínek pro přežití této kultury - něčeho, co stát nevytvořil, ale co je plodem kulturotvorného národa, který je zajištěn tím, že je sjednocen v živém organismu státu.

Stát sám o sobě není obsahem, ale formou. Proto kulturní úroveň není měřítkem, podle něhož bychom mohli posuzovat hodnotu státu, v němž daný člověk žije. Je zřejmé, že národ obdařený vysokými tvůrčími schopnostmi v kulturní oblasti má větší hodnotu než kmen negrů; a přesto státní struktura prvního z nich, posuzujeme-li ji z hlediska efektivity, může být horší než struktura negrů. Ani nejlepší státy a státní struktury nemohou vytěžit schopnosti z národa, který je postrádá a nikdy je neměl, ale špatný stát může postupně zabít schopnosti, které kdysi existovaly, tím, že dovolí nebo dokonce podpoří zničení rasových nositelů kultury.

Proto lze relativní hodnotu státu určit pouze podle toho, do jaké míry se mu daří podporovat blahobyt určité národní pospolitosti, a nikoli podle toho, jakou roli hraje ve světě obecně.

Jeho relativní hodnotu lze odhadnout snadno a přesně, ale je obtížné posoudit jeho absolutní hodnotu, protože ta je podmíněna nejen státem, ale také kvalitou a kulturní úrovní daného národa.

Proto když mluvíme o vyšším poslání státu, nesmíme zapomínat, že patří k národu; stát musí

využívat své organizační síly pro svobodný rozvoj národa.

A ptáme-li se, jakou státní strukturu my Němci potřebujeme, musíme si nejprve jasně uvědomit, jaký druh lidí by měla obsahovat a jakému účelu by měla sloužit.

Německá národní pospolitost již bohužel není založena na jednotném rasovém jádru. Proces míšení původních prvků však nedošel tak daleko, aby bylo oprávněné hovořit o nové rase. Naopak: Zejména po třicetileté válce[116] došlo v důsledku otravy krve našeho národního tělesa k degradaci nejen naší krve, ale i naší duše. Otevřené hranice naší otčiny, spojení s neněmeckými cizími živly v těchto pohraničních oblastech a zejména silný příliv cizí krve do nitra samotné Říše zabránily kvůli stálému přílivu jakémukoli úplnému vstřebání těchto různých živlů. Z tohoto tavicího kotle nevznikla žádná nová rasa. Různé rasové prvky spíše nadále existují vedle sebe, což má za následek, že - zejména v krizových dobách, kdy stádo obvykle drží

[116] Třicetiletá válka byla náboženská válka ve střední Evropě - především na území dnešního Německa -, která probíhala v letech 1618 až 1648. Zahynulo v ní přibližně 8 milionů lidí.

pohromadě - se Němci rozptylují do všech stran. Základní rasové prvky jsou rozptýleny nejen po okresech, ale i v rámci jednotlivých okresů. Vedle nordického[117] typu najdeme východoevropského[118], vedle východního[119] je tu dinárský[120], západní se mísí s oběma - a mezi všemi se navzájem mísí.

To je na jedné straně velká nevýhoda: Němcům chybí silný stádní instinkt, který vychází z jednoty krve a zachraňuje národy před zkázou v nebezpečných a kritických dobách; při takových příležitostech mizí všechny drobné rozdíly a jednotné stádo čelí nepříteli.

---

[117] Nordická rasa vyskytující se v hojném počtu na území severní a severozápadní Evropy. Ve středních a jižněji položených částech Švédska a Norska, dále v Dánsku, Skotsku a Německu se nordická rasa vyskytuje ve větším počtu a v uzavřených skupinách.

[118] Rovněž známý jako východobaltská rasa, která se vyskytuje na území východní Evropy.

[119] Neboli alpinská rasa rozšířena v alpských zemích na jihu a jihozápadě Německa, v Porýní až po Holandsko a vzácněji ve středním a severním Německu. Na jihu zasahuje daleko za Alpy do střední Itálie, na západě do centrálních oblastí Francie.

[120] „Dinárský“ odkazuje na původní obyvatele Dinárských Alp, pohoří, které se táhne napříč bývalou Jugoslávií - zejména dnešním Srbskem, Chorvatskem a Bosnou. Dinárská rasa byli považováni za směs severoevropského a jižního obyvatelstva.

Slovo „hyperindividualismus“ vychází ze skutečnosti, že naše prapůvodní rasové prvky existují vedle sebe, aniž by se kdy skutečně spojily. V dobách míru může taková situace přinášet určité výhody, ale vzhledem ke všemu nám zabránila získat moc ve světě. Kdyby německý národ historicky disponoval stádní jednotou, které se těší jiné národy, pak by dnes Německá říše pravděpodobně byla vládkyní zeměkoule. Světové dějiny by se ubíraly jiným směrem a v takovém případě nikdo nemůže říci, zda bychom tímto způsobem nedosáhli toho, v co mnozí zaslepení pacifisté doufají, že získají prošením, naříkáním a pláčem: totiž míru založeného nikoli na mávání olivovými ratolestmi plačících, truchlících pacifistek, ale míru zaručeného vítězným mečem panského národa, spravujícího svět ve službách vyšší kultury.

Skutečnost neexistence pokrevně jednotné národní pospolitosti nám přinesla nevýslovné utrpení. Mnoha malým německým vladařům darovala jejich rezidence, německému národu však odňala právo panského národa.

I dnes náš národ trpí nedostatkem vnitřní jednoty, ale příčina našich minulých a současných neštěstí se pro nás může stát budoucím požehnáním. Na jedné straně bylo sice nevýhodou, že se naše rasové prvky nemísily dohromady, takže se nemohlo vyvinout stejnorodé

národní těleso, na druhé straně však bylo štěstím, že se tak alespoň část naší nejlepší krve zachovala čistá a unikla rasové degeneraci.

Úplná asimilace všech našich rasových prvků by jistě přinesla stejnorodý národní organismus, ale jak se ukázalo v každém případě rasového míšení, byl by méně kulturutvorně schopný než nejvyšší z původních prvků. V tom spočívá výhoda neúplného smíšení: že i nyní máme v našem národním tělesu velké skupiny nesmíšených nordických Němců, kteří jsou naším nejcennějším pokladem pro budoucnost.

V tomto temném období naprosté nevědomosti o všech rasových zákonech, kdy byl každý jedinec považován za rovného každému jinému, nebylo možné jasně rozpoznat rozdíly mezi různými základními rasovými znaky. Dnes víme, že bezezbytkové míšení částí našeho národního organismu by nám v důsledku takto vzniklé jednotnosti snad i propůjčila vnější moc, nejvyšší cíl lidstva by však byl nedosažitelný, poněvadž jediný nositel, jehož osud vyvolil k tomuto cíli, by byl zanikl v rasové kaši jednotného národa.

Co však bylo laskavým osudem bez naší pomoci znemožněno, je třeba nyní ve světle našich nových poznatků znovu zvážit a využít.

Ten, kdo mluví o pozemském poslání německého národa, musí vědět, že toto poslání nelze naplnit jinak než vytvořením státu, jehož nejvyšším cílem je zachovat a podporovat ty ušlechtilejší prvky našeho národa - a vlastně celého lidstva -, které zůstaly nedotčeny.

Stát má tedy poprvé vyšší vnitřní cíl. V protikladu k oné směšné frázi o zachování zákona a pořádku, aby každý mohl v klidu oblbovat všechny ostatní, je státu dáno velmi vysoké poslání: zachovat a podporovat nejvyšší typ lidstva, který dobrotivý Všemohoucí obdařil tuto Zemi.

Z mrtvého mechanismu, který si nárokuje být cílem sám o sobě, musí vzniknout živý organismus s jediným cílem: sloužit vyššímu ideálu.

Německá říše jako stát musí zahrnovat všechny Němce. Jejím úkolem je nejen shromáždit a zachovat naše nejcennější rasové prvky, ale také je pomalu a jistě dovést k dominantnímu postavení.

Stav stagnace tak vystřídá období boje. A zde, stejně jako v každé jiné oblasti, platí přísloví, že „kdo odpočívá,

rezaví“. Navíc vítězství vždy náleží tomu, kdo útočí. Čím větší je cíl, za který bojujeme, a čím méně je v té době chápán širokými masami, tím velkolepější bude jeho úspěch - jak ukazují zkušenosti světových dějin. A úspěch bude o to významnější, bude-li cíl správně koncipován a boj veden s neochvějnou vytrvalostí.

Pro mnohé z úředníků, kteří v současnosti řídí státní záležitosti, může být snazší pracovat na udržení současného řádu než bojovat za nový. Bude pro ně pohodlnější dívat se na stát jako na mechanismus, jehož účelem je jeho vlastní zachování, a říkat, že jejich životy „patří státu“ - jak se rádi vyjadřují: jako by cokoli, co vyrostlo z národní pospolitosti, mohlo logicky sloužit něčemu jinému než národní pospolitosti, nebo jako by člověk mohl sloužit něčemu jinému než člověku. Přirozeně je snazší, jak už jsem řekl, považovat státní autoritu jen za formální mechanismus nějaké organizace, než za suverénní ztělesnění pudu sebezáchovy národa na této zemi. Pro slabomyslné není stát a jeho autorita ničím jiným než samoúčelnou záležitostí, zatímco pro nás je pouze účinnou zbraní ve službách velkého a věčného boje o existenci. Je to zbraň, kterou si musí osvojit každý, a to nikoli proto, že je to pouze formální mechanismus, ale spíše hlavní projev naší společné vůle zachovat život.

Proto v boji za naši novou myšlenku - která zcela odpovídá prvotnímu smyslu věcí - najdeme jen několik spolubojovníků ve společenském řádu, který fyzicky i duševně chátrá. Z těchto vrstev se do našich řad přidá jen několik výjimečných lidí: jen těch několik zralých lidí s mladým srdcem a energickou myslí - ale ne ti, kteří považují za svou povinnost udržovat současný stav věcí.

Proti nám stojí nekonečná armáda těch, kteří jsou spíše líní a lhostejní než zlí, a také těch, jejichž vlastní zájmy je vedou k udržování současného stavu. V kontrastu se zdánlivou beznadějí našeho velkého boje však stojí velikost našeho úkolu a možnost úspěchu. Bojový pokřik, který od samého počátku odradí všechny malomyslné, nebo je alespoň odradí, se stane shromažďovacím signálem pro všechny ty, kteří mají skutečnou bojovnou povahu. A to je třeba si jasně uvědomit: Pokud se z národa vynoří vysoce energická a aktivní skupina lidí, která se spojí v boji za jeden cíl, a tím se nakonec povznese nad netečné masy, stane se toto malé procento pánem celku. Světové dějiny vytváří hrstka lidí - pokud tyto početní menšiny představují vůli a odhodlání většiny.

To, co se mnohým zdá být překážkou, je ve skutečnosti podmínkou našeho vítězství. Právě proto, že

náš úkol je tak velký a že je třeba překonat tolik obtíží, se do našich řad pravděpodobně přidají jen ti nejlepší bojovníci. Tento výběr je zárukou našeho úspěchu.

Příroda obecně přijímá určitá nápravná opatření s ohledem na rasovou čistotu. Nemá příliš v lásce míšence. Produkty míšení trpí hořce, zejména třetí, čtvrtá a pátá generace. Nejenže jsou ochuzeny o vyšší rodičovské vlastnosti míšenců, ale jejich nedostatek pokrevní jednoty znamená také nedostatek jednotné vůle a čilých životních energií. Ve všech kritických okamžicích, kdy rasově jednotný člověk činí správná - tedy koherentní - rozhodnutí, rasově smíšený člověk zmatkuje a činí polovičatá rozhodnutí. V souhrnu to znamená nejen relativní méněcennost rasově smíšeného člověka, ale v praxi také možnost rychlejšího úpadku. V nesčetných případech, kdy se rasa drží, se míšenec hroutí. V tom vidíme korektivní působení přírody. Často však jde ještě dál. Omezuje možnosti rozmnožování - tím brání plodnosti míšenců a dohání je k zániku.

Pokud by se například příslušník určité rasy smísil s příslušníkem nižší rasy, došlo by v první řadě ke snížení rasové úrovně a navíc by potomci tohoto smíšení byli slabší než ti, kteří zůstali rasově nesmíšeni. Pokud se zablokuje příliv nové krve z vyšší rasy a pokud se míšenci

budou nadále mísit mezi sebou, buď vymřou, protože nebudou mít dostatečné síly k odolnosti, což je moudré opatření přírody, nebo v průběhu mnoha tisíců let vytvoří novou směs, v níž se původní prvky tímto tisícinásobným míšením smísí natolik, že původní prvky již nebudou rozpoznatelné. A tak vznikne nový národ, který bude mít určitou stádní odolnost, ale jeho intelektuální a kulturní význam bude výrazně nižší než u prvních kříženců. Ale i v tomto posledním případě by míšenecký produkt podlehl ve vzájemném boji o existenci, dokud by vyšší rasová skupina zůstala nesmíšená. Stádní soudržnost tohoto nového národního tělesa, i když se vyvíjela po tisíce let, by se stejně nemohla vyrovnat v boji se stejně sjednocenou, ale duchovně a kulturně vyšší rasou; chyběla by jí pružnost a tvůrčí schopnost, aby zvítězila.

Proto můžeme stanovit následující platnou zásadu: Každá rasová směs nutně vede dříve či později k zániku míšence, pokud ještě existuje vyšší část tohoto míšence s jakoukoli rasovou jednotou. Nebezpečí pro míšence přestává teprve s bastardizací posledních zbývajících prvků vyšší rasy.

Tento princip je zdrojem pomalého, ale soustavného procesu regenerace, v němž se postupně odstraňuje

veškerá rasová otrava, dokud zůstává základní zásoba čistých rasových prvků, která odolává další bastardizaci.

Takový proces může začít automaticky u lidí se silným rasovým vědomím, zejména u těch, kteří byli nějakým zvláštním stavem nebo zvláštním donucením vyvedeni z kolejí normální, rasově čisté reprodukce. Jakmile toto nutkání ustane, ta část rasy, která zůstala nedotčena, bude mít tendenci se pářit s vlastním druhem, čímž se další míšení zastaví. Pak budou míšenci zcela přirozeně ustupovat do pozadí, pokud se jejich počet nezvýší natolik, že budou schopni odolat veškerému vážnému odporu těch, kteří zůstali rasově čistí.

Když lidé ztratí své přirozené instinkty a ignorují povinnosti, které jim ukládá příroda, pak není naděje, že příroda napraví vzniklou ztrátu, dokud se neobnoví poznání ztracených instinktů; pak je třeba splnit úkol obnovit to, co bylo ztraceno.

Existuje však vážné nebezpečí, že ti, kteří v tomto ohledu jednou zaslepeni jsou, budou opakovaně pokračovat v boření rasových bariér a nakonec ztratí i poslední zbytky toho nejlepšího, co v nich je. Pak nezbude nic jiného než jednotný mišmaš, který se zdá být snem dnešních slavných světových reformátorů; tento mišmaš

by však brzy sprovodil ze světa všechny ideály. Vskutku: mohlo by tak vzniknout velké stádo, stádní zvíře vyrobené z nejrůznějších ingrediencí. Ale z takové směsi by nikdy nemohlo vzniknout plemeno lidí, kteří by byli nositeli kultury - nebo lépe řečeno zakladateli a tvůrci kultury. Poslání lidstva by pak mohlo být považováno za ukončené.

Každý, kdo si nepřeje, aby se Země do takového stavu dostala, si musí uvědomit, že zastavit tuto bastardizaci je úkolem především germánských států.

Naše současná generace slabochů bude takovou politiku přirozeně odsuzovat, naříkat a stěžovat si na ni jako na útok na nejsvatější lidská práva. Ne, existuje jen jedno právo, které je posvátné, a toto právo je zároveň nejsvatější povinností, totiž: aby byla zachována čistota krve, čímž se zachovají nejlepší typy lidských bytostí a umožní se ušlechtilejší rozvoj lidstva jako takového.

Národní stát by měl začít tím, že manželství pozvedne nad úroveň, která je stálým hanobením rasy. Stát by jej měl posvětit jako instituci, která má plodit bytosti stvořené k obrazu Páně, a ne vytvářet znetvořeniny, která jsou směsicí člověka a opice.

Protestovat proti tomu z takzvaných humánních důvodů je nemístné pro generaci, která umožňuje nejzvrhlejším degenerátům, aby se množili, a tím způsobující nevýslovné utrpení svým vlastním potomkům i svým současníkům - zatímco na druhé straně jsou antikoncepční prostředky povoleny a prodávány v každé lékárně, a dokonce i pouličními prodavači, aby se děti nerodily ani u těch nejzdravějších rodičů. V našem současném právním státě se tento statečný buržoazně-národní svět dívá na znemožnění plození dětí těm, kdo trpí syfilidou, tuberkulózou, dědičnými chorobami, a také mrzákům a kreténům, jako na zločin. Ale skutečné znemožnění rozmnožování u milionů našich nejlepších lidí nepovažuje za zlo, ani se neprovinilo proti ušlechtilé morálce této společenské třídy, ale spíše podporuje jejich krátkozrakou duševní lenost. Jinak by si totiž alespoň namáhali mozky, aby přišli na to, jak vytvořit podmínky pro výživu a udržení těch budoucích bytostí, které jako zdraví představitelé našeho národa budou jednou plnit stejnou funkci vůči budoucím generacím.

Jak bezmezně nedokonalý a neuctivý je celý tento systém! Lidé se už ani nesnaží vychovávat to nejlepší pro potomstvo, ale raději nechávají věci plynout, jak nejlépe

dovedou. Skutečnost, že se církve připojují k páchání tohoto hříchu proti Božímu obrazu, i když nadále zdůrazňují důstojnost tohoto obrazu, je zcela v souladu s jejich současnou činností. Mluví o duchu, ale dovolují, aby se člověk jako ztělesnění ducha stal degenerovaným proletářem. Pak se podivují nad tím, jak malý vliv má křesťanská víra v jejich zemi, a nad zvrácenou „bezbožností“ této fyzicky, a tedy i morálně zdegenerované pakáže. Pak se to snaží vynahradit tím, že konvertují Hottentoty a Zulukafry a udělují jim církevní požehnání. Zatímco náš evropský lid - chvála Bohu - je ponechán napospas fyzické a morální zkaženosti, zbožný misionář se vydává do střední Afriky a zakládá misie pro černochy. Nakonec i tam se zdraví - byť primitivní a zaostalí - lidé ve jménu „vyšší kultury“ změní v odporné plemeno bastardů.

Lépe by odpovídalo ušlechtilým lidským snahám, kdyby naše dvě křesťanské církve přestaly negry obtěžovat misiemi, které nechtějí a kterým nerozumějí. Místo toho by měly laskavě, ale vážně učit národy Evropy, že Bohu je mnohem milejší, když nezdravý pár prokáže láskyplnou laskavost nějakému chudému sirotkovi a stane se mu otcem a matkou, než aby porodil

nemocné dítě, které bude příčinou utrpení a neštěstí pro všechny.

Národní stát bude muset nahradit zanedbání všech ostatních v této oblasti. Musí postavit rasu do středu veškerého života. Musí zajistit její čistotu. Musí prohlásit, že děti jsou nejcennějším pokladem národa. Musí dbát na to, aby děti plodili jen ti, kdo jsou zdraví. Existuje jen jedna hanba: aby nemocní nebo vadní rodiče přiváděli děti na svět; a jedna nejvyšší čest: aby se toho zdrželi. A naopak musí být považováno za trestuhodné upustit od toho, aby se národu dostalo zdravých dětí. Zde se musí stát prosadit jako správce tisícileté budoucnosti, podle níž sobecká přání jednotlivce nic neznamenají a musí ustoupit. Za tímto účelem musí stát využívat nejmodernější lékařské technologie. Musí prohlásit za nezpůsobilé k plození dětí všechny, kdo jsou postiženi nějakou viditelnou dědičnou chorobou nebo jsou jejími nositeli, a pak musí tuto politiku uvést do praxe. A naopak musí zajistit, aby normálně plodná žena nebyla omezována finanční nezodpovědností politického režimu, který považuje požehnání dětí za prokletí jejich rodičů. Stát bude muset zrušit zbabělou, ba zločinnou lhostejnost, s níž řeší problém sociálních vymožeností pro početné rodiny, a bude muset být vrchním ochráncem

tohoto největšího požehnání národa. Jeho pozornost a péče se musí zaměřit více na dítě než na dospělého.

Ti, kdo jsou fyzicky a psychicky nezdraví a neschopní, nesmí své vlastní utrpení přenášet na těla svých dětí. Z výchovného hlediska je to pro národní stát největší úkol, který musí splnit. Jednoho dne se tato práce ukáže jako větší a významnější než nejvítěznější války naší současné buržoazní éry. Stát musí prostřednictvím výchovy naučit jednotlivce, že být nemocný a churavý není hanba, ale spíše nešťastná náhoda, kterou je třeba litovat. Zločinem a hanbou je však toto neštěstí ještě zhoršovat tím, že ho z pouhého egoismu přenášíme na nevinné tvory. A oproti tomu je projevem skutečně ušlechtilé povahy a obdivuhodným lidským činem, jestliže nevinně nemocný člověk upustí od toho, aby měl vlastní dítě, ale věnuje svou lásku a náklonnost nějakému neznámému dítěti, které díky svému zdraví slibuje, že se stane pevným členem zdravého společenství. Při plnění takového výchovného úkolu stát touto činností začleňuje svou funkci do morální oblasti. Musí jednat bez ohledu na to, zda bude jeho jednání pochopeno či nepochopeno, obviňováno či chváleno.

Kdyby se jen na dobu 600 let zabránilo tělesně degenerovaným nebo duševně nemocným jedincům v

rozmnožování, lidstvo by se nejen zbavilo obrovského neštěstí, ale také by se dostalo do stavu, který si v současnosti jen stěží dokážeme představit.

Kdyby se svědomitě a metodicky podporovala plodnost nejzdravější části národa, výsledkem by byla rasa, která by přinejmenším odstranila zárodky našeho současného morálního a fyzického úpadku.

Jakmile se národ a stát vydá tímto směrem, rozvíjí nejcennější rasové jádro národa a zvyšuje jeho plodnost, národ jako celek bude následně požívat požehnání vysoce šlechtěného rasového jádra.

Aby toho stát dosáhl, neměl by především ponechat osidlování nově nabytého území náhodě, ale měl by tak činit podle zvláštních norem. Speciálně zřízené rasové komise by měly jednotlivcům vydávat osidlovací certifikáty; tyto certifikáty by měly zaručovat jejich rasovou čistotu. Tímto způsobem by mohly postupně vznikat pohraniční kolonie, jejichž obyvatelé by byli nejčistšího rasového původu, a tedy i nejvyšší rasové kvality. Tím by se staly cenným přínosem pro celý národ; jejich rozvoj by byl zdrojem hrdosti a sebevědomí každého občana, protože by obsahovaly jádro pro velký rozvoj našeho národa - ano, i lidstva samotného.

Národoveckému světonázoru se musí konečně podařit nastolit ušlechtilejší éru, v níž lidé již nebudou věnovat výhradní pozornost šlechtění psů, koní a koček, ale budou zdokonalovat samotné lidské pokolení.[121] Bude to éra, v níž se jedna třída vědomě a mlčky zříká, zatímco druhá se radostně obětuje a dává.

Že je něco takového možné, nelze popřít ve světě, kde stovky a tisíce lidí dobrovolně přijímají zásadu celibátu, aniž by je k tomu zavazovalo či zavazuje cokoli kromě náboženského příkazu.

Proč by nebylo možné přimět lidi k této oběti, kdyby se jim místo takového příkazu jednoduše řeklo, že by měli skoncovat s tímto prvotním hříchem rasové otravy? A dále, kdyby si uvědomili svou povinnost odevzdat Všemohoucímu Stvořiteli bytosti, jaké on sám stvořil?

---

[121] Takové pasáže připomínají podobné záměry Platóna, který v Republice tvrdil, že moudří vládci budou šlechtit co nejlepší občany, nikoliv nepodobně postupu u šlechtitelů zvířat, kteří se vždy snaží vyšlechtit „z těch nejlepších." Platón to vysvětluje: *„A myslíte si, že kdyby se takto nešlechtilo, vaše stavy ptáků a psů by byly mnohem horší? A co koně a další zvířata? Je to s nimi jinak? . . . Pokud to platí i pro lidi, je naše potřeba vynikajících vládců skutečně mimořádná."* (459 a-c)

To samozřejmě naše ubohá armáda současných měšťanů nepochopí. Budou se této myšlence vysmívat, nebo krčit rameny a vzdychat své věčné výmluvy: „Jistěže je to hezká věc, ale nejde to!“ A my odpovíme: Pravda, vy to nemůžete udělat - váš svět se k tomu nehodí! Máte jen jednu starost: svůj vlastní život; a jen jednoho Boha: své peníze! Proto se neobracíme o pomoc k vám, ale k velké armádě těch, kteří jsou příliš chudí na to, aby svůj osobní život považovali za nejvyšší dobro na zemi. Ti neskládají svou důvěru ve zlato, ale v jiné bohy. Především se obracíme na obrovskou armádu naší německé mládeže. Vyrůstají ve velké epoše a budou bojovat proti zlu, které bylo způsobeno leností a lhostejností jejich otců. Buď německá mládež jednoho dne vytvoří nový národní stát, nebo bude posledním svědkem úplného zhroucení a konce buržoazního světa.

Pokud totiž generace trpí nedostatky, které si uvědomuje a přiznává, a přesto je se sebou spokojená - jako je tomu dnes v buržoazním světě - a spokojí se s lacinou výmluvou, že se s tím nedá nic dělat, pak je taková společnost odsouzena k zániku. Výrazným rysem našich maloměšťáků je to, že už nedokážou popírat existující nedostatky. Musí přiznat, že mnohé je nečisté a špatné, ale už nejsou schopni proti zlu bojovat, což by

znamenalo zmobilizovat síly 60 nebo 70 milionového národa, aby se tomuto nebezpečí postavil. Naopak: Když se taková snaha objeví jinde, dopouštějí se jen hloupých poznámek a snaží se z bezpečné vzdálenosti ukázat, že takový přístup je teoreticky nemožný a odsouzený k nezdaru. Žádný argument není příliš absurdní na to, aby jej použili ve službách své zakrnělosti a morálního postoje. Pokud například celý kontinent vede válku proti alkoholismu, aby zbavil národ této zničující neřesti, nenabízí náš buržoazní Evropan nic lepšího než nevěřícný pohled a kroucení hlavou, nadřazený výsměch - něco, co se k této směšné společnosti hodí.[122] Když však všechen tento výsměch vyjde naprázdno a v dané části světa je tento vznešený a neuchopitelný postoj účinný a úspěšný, pak je takový úspěch zpochybňován nebo zavrhován. V této pomlouvačné kampani proti boji, jehož cílem je potlačit největší nemorálnost, se používají dokonce i morální zásady.

Ne - v tom se nesmíme mýlit: Naše současná buržoazie se stala bezcennou pro jakýkoli takový ušlechtilý lidský úkol, protože ztratila veškerý smysl pro

[122] Hitler odkazuje na tehdejší americký experiment s prohibicí, která byla zavedena v roce 1920. (Následně byla v roce 1933 zrušena.)

kvalitu a je zlá. Zlá ani ne tak - řekl bych - proto, že je zlo zamýšlené, ale spíše kvůli neuvěřitelné lenosti a všemu, co s ní souvisí. Proto ty politické spolky, které si říkají „buržoazní strany“, nejsou ničím jiným než spolky na prosazování zájmů určitých profesních skupin a tříd. Jejich nejvyšším cílem je co nejlépe hájit vlastní sobecké zájmy. Je zřejmé, že takto zpolitizovaný „buržoazní“ cech se hodí k čemukoli jinému než k boji; zvláště když protivníky nejsou drobní podnikatelé, ale proletářské masy, podněcované do krajnosti a odhodlané udělat to nejhorší.

Považujeme-li za prvořadou povinnost státu sloužit a podporovat obecné blaho národa tím, že zachová a podpoří rozvoj nejlepších rasových prvků, je přirozené, že se tento úkol nemůže omezit na opatření týkající se narození každého malého příslušníka rasy a národa. Stát musí také vychovávat každého občana, aby se stal důstojným činitelem v řetězci budoucího rozmnožování.

Stejně jako je obecně rasová kvalita předpokladem pro intelektuální úspěch každého daného lidského materiálu, musí být výchova zpočátku zaměřena na rozvoj pevného fyzického zdraví; obecně platí, že silná a zdravá mysl se nachází pouze v silném a zdravém těle. Skutečnost, že géniové někdy nejsou pevného zdraví,

nebo jsou dokonce nemocní, proti tomu nic nedokazuje. Tyto případy jsou pouze výjimkami, které - jako všude jinde - potvrzují pravidlo. Je-li však masa lidí tělesně zdegenerovaná, je vzácné, aby z takové bažiny vzešel velký duch. A v každém případě by se jeho činnost nikdy nesetkala s velkým úspěchem. Zdegenerovaný dav ho buď nebude schopen vůbec pochopit, nebo bude jeho síla vůle tak slabá, že nebude moci následovat vzlet takového orla.

Národní stát, který si tuto pravdu uvědomuje, musí svou výchovnou práci především založit nikoliv na pouhém předávání vědomostí, ale na naprosto zdravých tělech. Pěstování intelektuálních schopností přichází na řadu až v druhé řadě. A i zde je třeba především rozvíjet charakter, zejména sílu vůle a rozhodnost, spolu s podporou ochoty přijímat odpovědnost; technické školení přichází na řadu až jako poslední.

Národní stát tedy musí vycházet ze zásady, že člověk s malým formálním vzděláním, ale fyzicky silný, s pevným charakterem, rozhodný a s pevnou vůlí, je cennějším členem národního společenství než chytrý slaboch. Národ učenců, kteří jsou fyzicky zdegenerovaní, mají slabou vůli a jsou zbabělí pacifisté, nemůže dosáhnout do nebe a vlastně ani nemůže zaručit svou

pozemskou existenci. V krutém boji osudu nepodléhá ten, kdo toho ví nejméně, ale spíše ten, kdo ignoruje důsledky svých znalostí a je nejslabší v jejich uvádění do praxe. Musí zde existovat určitá harmonie. Pokleslé tělo neudělá krásnějším zářivá mysl. Nebyli bychom oprávněni udělovat nejvyšší intelektuální vzdělání těm, kdo jsou fyzicky deformovaní a zmrzačení nebo kdo jsou povahově slabí, váhaví a zbabělí. To, co dělá řecký ideál krásy něčím nesmrtelným, je úžasné spojení velkolepé fyzické krásy se zářivou myslí a nejušlechtilejším duchem.

Moltkeho výrok: „V dlouhodobém horizontu štěstí přeje jen těm nejschopnějším," jistě platí pro vztah mezi myslí a tělem: zdravá mysl bude obecně - a v dlouhodobém horizontu - přebývat jen ve zdravém těle.

Tělesná výchova v národním státě tedy není záležitostí pouze jednotlivce, ani není povinností, která by spočívala v první řadě na rodičích a teprve na druhém či třetím místě na společenství, nýbrž je nutná pro zachování národa, který je státem reprezentován a chráněn.

Pokud jde o čistě formální vzdělávání, stát i v současnosti zasahuje do práva jednotlivce na sebeurčení

a trvá na právu společenství tím, že podrobuje dítě povinné školní docházce, aniž by si vyžádal souhlas či nesouhlas rodičů. Podobně a v ještě větší míře bude jednou lidový stát prosazovat svou autoritu nad nevědomostí a nepochopením jednotlivců, pokud jde o zachování národa. Musí organizovat svou výchovnou práci tak, aby mladá těla byla od dětství systematicky cvičena, aby byla zocelena pro pozdější požadavky. Stát musí především dbát na to, aby nevychoval generaci povalečů.

Výchovná a hygienická práce musí začít u mladé matky. Úsilím, které se vyvíjí již několik desetiletí, se podařilo dosáhnout antiseptické čistoty při porodu a snížit počet poporodních infekcí na relativně malý počet případů. A tak by mělo být možné poučením zdravotních sester a matek zavést systém výchovy dětí od raného dětství, který bude sloužit jako vynikající základ pro budoucí vývoj.

Národní stát musí poskytnout mnohem více času na tělesnou výchovu ve škole. Je nesmysl zatěžovat mladé mozky spoustou látky, z níž si - jak ukazuje zkušenost - uchovávají jen to nepodstatné, protože mladá mysl není schopna prosívat vše, co do ní bylo napumpováno.

Dnes jsou dokonce i ve středoškolských osnovách vyhrazeny tělocviku jen dvě krátké hodiny týdně, a to dokonce nikoli povinně, ale ponechány na jednotlivci. To je hrubý nepoměr ve srovnání s čistě intelektuální výukou. Neměl by uplynout jediný den, kdy by mladý žák neměl jednu hodinu tělesné výchovy dopoledne a jednu odpoledne, a to z každého druhu sportu a gymnastiky.

Existuje jeden sport, který by měl být obzvláště podporován, ačkoli ho mnozí, kteří si říkají „národovci“, považují za brutální a vulgární: box. Je neuvěřitelné, kolik falešných představ panuje mezi „vzdělanými“ vrstvami. To, že se mladý člověk naučí šermovat a pak se utká v souboji, se považuje za zcela přirozené a úctyhodné, ale box - to je brutální! Proč? Neexistuje žádný jiný sport, který by se mu vyrovnal v rozvoji bojovného ducha, žádný, který by vyžadoval tak bleskurychlá rozhodnutí nebo který by dával tělu ocelovou pružnost. Není o nic vulgárnější, když si dva mladí muži vyřizují své spory pěstmi než nabroušenými kusy oceli. Není také o nic vulgárnější, když se napadený brání pěstmi, než když utíká a volá policistu. Především se však zdravý mladík musí naučit snášet tvrdé údery. Našim současným intelektovým bojovníkům to může připadat divoké. Ale

není účelem národního státu vychovávat kolonii estetických pacifistů a fyzických degenerátů. Tento stát nepovažuje lidský ideál za ctihodného prodavače nebo spanilou stařenku, ale za vzdorovité zosobnění mužné síly a za ženu schopnou přivést muže na svět.

Obecně řečeno, funkcí sportu je nejen posílit, zmohutnět a zmužnit jedince, ale také ho zocelit a naučit snášet těžkosti.

Kdyby celá naše intelektuální vyšší třída získala nejen vynikající vzdělání a kdyby se naučila boxovat, nikdy by se nemohlo stát, aby nízcí lidé, dezertéři a podobná chátra provedli německou revoluci. Úspěch této revoluce nebyl důsledkem odvážné a statečné energie revolucionářů, ale žalostné zbabělosti a nerozhodnosti těch, kteří tehdy řídili stát a byli za ni zodpovědní. Naši vzdělaní vůdci však získali pouze „intelektuální“ vzdělání, a tak byli bezbranní, když jejich protivníci místo intelektuálních zbraní použili páčidla. To vše bylo možné jen proto, že náš systém vysokého školství nevytvářel skutečné muže, ale spíše úředníky, inženýry, techniky, chemiky, právníky, novináře a zejména - aby udržel inteligenci - profesory.

Naše intelektuální vedení bylo vždy brilantní, ale co se týče praktické síly vůle, bylo pod úroveň opovržení.

Vzdělání samozřejmě nemůže z temperamentního zbabělce udělat odvážného člověka; ale přirozeně odvážný člověk nebude schopen tuto vlastnost rozvinout, pokud tváří v tvář vadnému vzdělání začne s nižší úrovní fyzické síly a obratnosti. Armáda nabízí nejlepší příklad toho, že poznání vlastních fyzických schopností rozvíjí odvahu a bojovného ducha člověka. Zde nemáme co do činění s hrdiny, ale spíše s širokým průměrem. Vynikající výcvik, který němečtí vojáci absolvovali před válkou, vdechl příslušníkům celého gigantického organismu takovou míru důvěry ve vlastní převahu, o níž se ani našim nepřátelům nezdálo, že by byla možná. Všechny nesmrtelné příklady neohroženého ducha a odvahy, které německé armády vytvořily během pozdního léta a podzimu 1914, byly výsledkem tohoto systematického výcviku. Během dlouhých let předválečného míru se křehká těla stala schopnými neuvěřitelných činů, a tak si vypěstovala sebedůvěru, která je nezklamala ani v těch nejstrašnějších bitvách.

Náš německý národ, který dnes leží zlomený a pošlapávaný zbytkem světa, potřebuje sílu pramenící ze sebevědomí. Toto sebevědomí je však třeba vštěpovat

našim dětem již od útlého věku. Celý systém výchovy a vzdělávání musí směřovat k tomu, aby dítěti vštípil přesvědčení, že je bezesporu nejlepší. Musí získat zpět svou vlastní fyzickou sílu a obratnost, aby uvěřilo v neporazitelnost svého národa. To, co dříve vedlo německé armády k vítězství, byl souhrn důvěry, kterou měl každý jednotlivec sám v sebe a kterou měli všichni dohromady ve své vedení. To, co oživí německý národ, je důvěra v možnost, že znovu získá svobodu. Tato důvěra však může být pouze konečným produktem stejného pocitu milionů jednotlivců.

A ani zde si nesmíme dělat iluze: Úpadek našeho národa byl ohromující a úsilí o ukončení této bídy musí být také ohromující. Bylo by trpkým omylem domnívat se, že náš národ lze znovu posílit pouze pomocí současné buržoazní výchovy k míru a pořádku. To nebude stačit, pokud doufáme, že se nám podaří rozbít současný světový řád - který znamená naši zkázu - a vrhnout našim protivníkům do tváře zpřetrhané okovy otroctví. Jedině přemírou národní vůle, touhou po svobodě a nejvyšším nadšením můžeme získat zpět to, co jsme ztratili.

S tímto cílem by mělo souznít i oblečení mládeže. Je opravdu politováníhodné, jak naše mládež propadla

módní mánii, která zkresluje význam starého rčení: „Šaty dělají člověka.“

Zejména u mládeže by oblečení mělo sloužit výchově. Chlapci, který chodí v létě v dlouhých pytlovitých kalhotách a zahalený až po krk, brání i jeho oblečení v jakémkoli citu pro tělesné cvičení. Musíme apelovat na ctižádostivost a, upřímně řečeno, i na ješitnost. Ne takovou ješitnost, která vede lidi k touze po krásném oblečení, které si může dovolit jen málokdo, ale spíše takovou, která rozvíjí krásné, dobře tvarované tělo - něco, čeho může dosáhnout každý.

To je užitečné i v pozdějším věku. Mladá dívka musí poznat svého milého. Kdyby fyzická krása nebyla dnes díky naší směšné módě zcela zatlačena do pozadí, nebylo by možné, aby se tisíce našich dívek nechaly svést skloněnými, odpudivými židovskými podvrťáky. Je také v národním zájmu, aby si ti, kdo mají krásné tělo, našli jeden druhého, a tím dali národu novou krásu.

Dnes nemáme vojenské vzdělávání, a to tím spíše, že to byla jediná instituce, která v době míru alespoň částečně nahrazovala to, co chybělo našemu vzdělávacímu systému. Úspěch našeho starého výcviku se projevoval nejen ve výchově jednotlivce, ale také ve

vlivu, který měl na vztahy mezi pohlavími. Mladé dívky dávaly přednost vojákům před nevojáky.

Národní stát nesmí omezit kontrolu tělesné výchovy na oficiální školní období, ale musí v ní pokračovat i poté, co chlapec opustí školu a dokud se jeho tělo vyvíjí; to mu bude dlouhodobě ku prospěchu. Je hloupé si myslet, že právo státu dohlížet na své mladé občany náhle končí v okamžiku, kdy opustí školu, a vrací se až s nástupem vojenské služby. Toto právo je povinností a jako takové musí trvat po celou dobu. Současný stát, který nemá zájem na výchově zdravých lidí, tuto povinnost trestuhodně zanedbává. Nechává naši současnou mládež zkazit na ulicích a v nevěstincích, místo aby se jí ujal a pokračoval v jejím tělesném výcviku až do dne, kdy z ní vyrostou zdraví muži a ženy.

Dnes nezáleží na tom, jakou formu stát zvolí pro pokračování tohoto vzdělávání. Podstatné je, aby se rozvíjelo a aby se hledaly nejvhodnější způsoby, jak toho dosáhnout. Národní stát bude muset považovat mimoškolní tělesnou výchovu za veřejnou povinnost, která je rovnocenná intelektuální výchově; ta by měla být prováděna prostřednictvím veřejných institucí. Její obecné obrysy mohou být přípravou na následnou vojenskou službu. Armáda pak již nebude muset učit

mladé muže nejzákladnějšímu drilu a vlastně se vůbec nebude muset zabývat rekruty v současném smyslu; spíše bude muset jednoduše přeměnit mládež s bezchybnou fyzickou přípravou na vojáky.

V národním státě už tedy armáda nebude muset učit jednotlivce chodit a stát zpříma, ale bude poslední a nejvyšší školou vlastenecké výchovy. V armádě se mladý rekrut naučí umění nosit zbraň, ale zároveň bude vybaven pro své další povinnosti v pozdějším životě. A nejvyšším cílem vojenské výchovy musí být vždy dosažení toho, co stará armáda považovala za svou nejvyšší zásluhu: v této škole se chlapec musí proměnit v muže; a v této škole se musí naučit nejen poslouchat, ale také velet. Musí se naučit mlčet nejen tehdy, když je spravedlivě pokárán, ale v případě potřeby i tehdy, když je pokárán nespravedlivě.

Kromě toho musí být přesvědčen, že patří k nepřemožitelnému národu, a to na základě své vlastní síly a všeobecně zažitého duchovního přesvědčení.

Po absolvování vojenského výcviku obdrží dvě osvědčení: občanský diplom, což je právní dokument, který ho připouští k veřejným záležitostem, a za druhé

zdravotní potvrzení, které zaručuje jeho způsobilost k manželství.

Národní stát bude muset také řídit vzdělávání dívek, obdobně jako u chlapců. I zde musí být kladen zvláštní důraz na tělesnou výchovu a teprve později na duchovní a intelektuální hodnoty. Konečným cílem výchovy dívky by mělo být vždy to, aby se jednou stala matkou.

Teprve v druhé řadě by měl národní stát podporovat výchovu charakteru, a to všemi způsoby.

Základní rysy individuálního charakteru jsou samozřejmě již vrozené: Člověk, který je v jádru egoista, jím vždy zůstane, a idealista zůstane vždy v jádru idealistou. Kromě lidí s vyhraněnými charaktery však existují miliony lidí, kteří jsou neurčití a nejasní. Rozený zločinec zůstane vždy zločincem; ale četní lidé, kteří vykazují pouze určitý sklon k trestným činům, se mohou stát užitečnými členy společnosti, jsou-li správně vychováváni; zatímco na druhé straně se z labilních povah mohou snadno stát špatné živly, je-li výchova špatná.

Jak často jsme za války slýchali, že náš národ není schopen mlčet! Jak těžké bylo kvůli tomu udržet před nepřítelem velmi důležitá tajemství! Položme si však tuto

otázku: Co dělal německý vzdělávací systém v předválečné době pro to, aby naučil jednotlivce mlčenlivosti? Nebylo snad pravdou, že ve škole byl malý vypravěč upřednostňován před svými mlčenlivými společníky? Není pravda, že tehdy stejně jako dnes bylo stěžování si na druhé považováno za chvályhodnou „upřímnost“, zatímco mlčenlivost byla brána jako tvrdohlavost? Byl někdy učiněn pokus naučit, že mlčenlivost je vzácná a mužná ctnost? Ne, protože takové věci jsou v očích našich vychovatelů maličkostí. Ale tyto maličkosti stojí náš stát nesčetné miliony na soudních poplatcích, protože 90 procent všech žalob pro pomluvu vzniká jen z nedostatku diskrétnosti. Nezodpovědné výroky jsou bezmyšlenkovitě opakovány a náš hospodářský blahobyt je neustále poškozován, protože jsou takto prozrazovány důležité výrobní postupy. Tajné přípravy na naši národní obranu se stávají iluzorními, protože naši lidé se nikdy nenaučili mlčet, ale naopak opakují vše, co slyší. Ve válečných dobách může taková upovídanost dokonce způsobit prohru v bitvách, a může tak přímo přispět k neúspěšnému výsledku války.

I zde si můžeme být jisti, že dospělí nemohou dělat to, co v mládí nepraktikovali. Učitel by se neměl snažit odhalit hloupé klukovské kousky tím, že bude

podporovat odporné průpovídky. Mládež má svůj vlastní stát a k dospělým se staví s určitou solidaritou - to je zcela přirozené. Pouta, která spojují desetileté chlapce, jsou silnější a přirozenější než jejich vztah k dospělým. Chlapec, který donáší na svého kamaráda, se dopouští činu zrady a projevuje charakter, který se, bez nadsázky řečeno, rovná zradě vlasti. Takového chlapce nelze nikdy označit za „dobrého“ nebo „bezúhonného“, ale spíše za člověka s nežádoucím charakterem. Učitel může považovat za vhodné využít takové neřesti k posílení své autority, ale tímto způsobem je v mladých srdcích zaseto sémě morálního návyku, který se jednoho dne může ukázat jako katastrofální. Nejednou se z mladého donašeče vyvinul velký darebák!

To je jen jeden z mnoha příkladů. V našich školách dnes prakticky neexistuje záměrná výchova k jemným a ušlechtilým charakterovým vlastnostem. V budoucnu na to bude třeba klást mnohem větší důraz. Věrnost, obětavost a rozvaha jsou ctnosti, které musí mít velký národ, a jejich výuka je důležitější záležitostí než mnoho jiných věcí, které jsou dnes zařazeny do učebních osnov. K této záležitosti patří také zřeknutí se návyků stěžovat si, fňukat, plakat, když se jim něco stane, atd. Pokud vzdělávací systém nenaučí dítě v raném věku snášet

bolest a zranění bez stěžování, nemůžeme se divit, když později, když člověk například bojuje na frontě, nepoužívá poštu k ničemu jinému než k posílání ufňukaných dopisů a stížností. Kdyby byla naše mládež během let na základní škole nacpána do svých myslí o něco méně vědomostí a o něco více sebekontroly, dobře by nám to posloužilo v letech 1915 až 1918.

Proto musí národní stát ve svém vzdělávacím systému přikládat nejvyšší význam rozvoji charakteru, a to ruku v ruce s tělesnou výchovou. Mnoho morálních nedostatků v našem národním tělese by se tímto druhem výchovy dalo odstranit nebo alespoň značně omezit.

Nejvyšší význam by měl být přikládán výchově vůle a rozhodnosti a také radostnému přijímání odpovědnosti.

V armádě platila standardní zásada, že jakýkoli rozkaz je vždy lepší než žádný. Aplikováno na naši mládež to znamená: jakákoli odpověď je lepší než žádná. Strach z odpovědi, protože se člověk bojí, že se mýlí, by měl být považován za více ponižující než špatná odpověď. Na tomto primitivním základě by měla být naše mládež vychovávána k odvaze jednat.

Často se lituje, že v listopadu a prosinci 1918 selhaly všechny úřady a že od panovníka až po posledního

velitele divize neměl nikdo sílu rozhodnout na vlastní odpovědnost. Tato strašná skutečnost představuje vážnou výtku našemu vzdělávacímu systému, protože to, co se tehdy projevilo v kolosálním měřítku, se v onom katastrofickém okamžiku opakuje v menším měřítku. Je to nedostatek síly vůle, a ne nedostatek zbraní, co nás dnes činí neschopnými odporu. Tato vada se vyskytuje všude mezi našimi lidmi a brání rozhodnému jednání všude tam, kde se vyskytují rizika - jako by žádný velký čin nebyl spojen s rizikem. Zcela netušeně našel recept na tuto politováníhodnou bezpáteřnost jeden německý generál, když řekl : „Jednám jen tehdy, když mohu počítat s 51 procentní šancí na úspěch.“ V oněch „51 procentech“ nacházíme samotný kořen německého kolapsu: Člověk, který požaduje od osudu záruku úspěchu, vědomě popírá význam hrdinského činu. V tom totiž spočívá samotný fakt, že se podniká akce, která může vést k úspěchu, přestože ví, že situace je plná smrtelného nebezpečí. Oběť rakoviny, které hrozí jistá smrt, pokud se nepodrobí operaci, nepotřebuje 51% šanci na úspěch. A pokud operace slibuje jen půlprocentní šanci na úspěch, odvážný člověk ji riskne a nebude jinak skuhrat nad svým životem.

Celkově lze říci, že zbabělý nedostatek vůle a nerozhodnost jsou hlavně důsledkem chybné výchovy naší mládeže - s katastrofálními následky v pozdějším životě. Vrcholným příkladem je nedostatek občanské odvahy u našich předních státníků.

Stejným způsobem se projevuje i současná zbabělost vůči odpovědnosti. I zde je na vině výchova naší mládeže, která prostupuje všemi aspekty veřejného života a nachází své nesmrtelné završení v instituci parlamentní vlády.

I ve škole se bohužel více cení „kajícné“ zpovědi a „zkroušeného odříkání“ našich malých hříšníků než upřímného přiznání. To druhé se však dnes v očích mnoha pedagogů jeví jako nejjistější známka naprosté nenapravitelnosti a zkaženosti. A ač se to zdá neuvěřitelné, mnohým chlapcům se říká, že je čeká šibenice, protože prokázali určité vlastnosti, které by pro národ jako celek měly nedocenitelnou hodnotu.

Stejně jako musí národní stát jednou věnovat pozornost rozvoji vůle a rozhodnosti mládeže, musí také od útlého dětství vštěpovat do jejich srdcí radost z odpovědnosti a odvahu k vlastnímu rozhodnutí. Pouze pokud si plně uvědomí důležitost této nutnosti, podaří se

jí - po staletích výchovné práce - vybudovat národ, který již nebude podléhat těm slabostem, jež tak katastrofálně přispěly k našemu současnému úpadku.

Technické vzdělání, které dnes tvoří hlavní náplň naší vzdělávací soustavy, může být národním státem předstiženo jen několika změnami. Tyto změny spočívají ve třech oblastech.

(1) Především se mladistvý mozek nesmí obecně zatěžovat předměty, které jsou z 95 procent zbytečné, a proto zapomenuté. Zejména učební plány základních a středních škol dnes představují podivnou směs; v mnoha případech se učivo, které se má naučit, stalo tak obrovským, že si lze vybavit jen malý zlomek a využít jen malou část z celé této masy. Na druhé straně je nedostatečná pro člověka, který v daném oboru pracuje a vydělává si na chléb vezdejší. Vezměte si například průměrného úředníka, který vystudoval gymnázium nebo střední školu, a zeptejte se ho ve věku 35 nebo 40 let, kolik z těchto bolestně nabytých znalostí si uchoval. Jak málo z toho všeho, co do něj vtloukali, si uchovává!

Určitě odpoví: „No, ta spousta učiva nebyla určena pouze k tomu, aby poskytla budoucí zásobu vědomostí, ale sloužila k rozvoji intelektuálních schopností, myšlení

a zejména paměti.“ To je částečně pravda. A přece je tu nebezpečí zaplavovat mladý mozek dojmy, které sotva zvládne a jejichž různé prvky nedokáže rozeznat nebo ocenit v jejich správné hodnotě. Kromě toho se obvykle zapomínají a obětují ty nejpodstatnější znalosti, nikoliv ty vedlejší. Tím se ztrácí hlavní smysl tolika učení; nemůže to tedy být tak, že účelem nakonec bylo rozvíjet intelektuální schopnosti, ale spíše dodat zásobu vědomostí, které budou později v životě potřeba a které budou ku prospěchu společnosti. A i tento cíl se stává iluzorním, pokud si člověk kvůli přemíře materiálu, který mu byl v mládí vnucen, nic nepamatuje nebo ztratil to podstatné.

Není například důvod, proč by se miliony lidí měly učit dva nebo tři jazyky, když je později v životě využije jen malá část z nich, a většina je tedy zcela zapomene. Například ze 100 000 studentů, kteří se naučí francouzsky, jich sotva 2 000 budou moci později v životě využít, zatímco 98 000 nebude mít nikdy příležitost procvičit si to, co se v mládí naučili. Strávili tedy tisíce hodin nad předmětem, který pro ně později nebude mít žádnou hodnotu ani význam. A námitka, že jde o součást všeobecného vzdělání, je neplatná, protože by platila pouze tehdy, kdyby si lidé mohli po celý život uchovat

vše, co se naučili. Ve skutečnosti se tedy 98 000 lidí trápí zbytečně a ztrácí svůj drahocenný čas jen kvůli 2 000 lidí, kterým znalost tohoto jazyka bude užitečná.

V případě francouzštiny se ani nedá říci, že by její studium vychovávalo studenta k bystrému a logickému myšlení, jako je tomu například u latiny. Bylo by proto mnohem lepší naučit mladé studenty pouze obecný nástin, nebo lépe řečeno vnitřní strukturu takového jazyka, a umožnit jim tak rozeznat charakteristické rysy jazyka, případně je na příkladech seznámit se základy jeho gramatiky, výslovnosti, syntaxe atd. To by pro obecné použití stačilo, protože by si to snáze představili a zapamatovali, a bylo by to praktičtější než dnešní cpaní do hlavy celého jazyka, který nikdy nezvládnou a později zapomenou. Vyhnuli bychom se tak nebezpečí, že z přetékajícího množství látky zůstane v paměti jen několik drobků. Mládež by se pak musela učit to, co má smysl, a výběr mezi užitečným a neužitečným by tak byl proveden předem.

Většině by znalost a porozumění základům jazyka stačila do konce života. A ti, kteří tento jazyk skutečně potřebují, by tak měli základ, z něhož by mohli vycházet, pokud by se rozhodli pro jeho důkladnější studium.

Získali bychom tak potřebné množství času na fyzický trénink i na zvýšené nároky v různých již zmíněných oblastech.

Zvláště důležitá změna by měla nastat v současných metodách výuky dějepisu. Málokterý národ se učí dějepisu tolik jako Němci a málokterý ho využívá tak špatně. Jestliže je politika dějinami v průběhu, pak je naše historické vzdělání odsouzeno způsobem, jakým jsme vedli naši politiku. I v tomto případě by nemělo smysl naříkat nad žalostnými výsledky našeho politického jednání, pokud bychom nebyli odhodláni zajistit lepší politické vzdělání. V 99 ze 100 případů jsou výsledky naší současné výuky dějepisu žalostné. Zachovává se několik dat, dat narození a jmen, zatímco primární trendy zcela chybí. To podstatné, co má skutečný význam, se nevyučuje a je ponecháno na více či méně nadané inteligenci jednotlivce, aby ve změti dat a sledu událostí objevil jejich vnitřní motivy.

Proti tomuto nepříjemnému tvrzení může člověk namítat, jak chce, ale přečtěte si pozorně projevy, které naši poslanci pronesou během jediného zasedání o politických problémech a zejména o otázkách zahraniční politiky; nezapomeňte, že tito muži jsou - nebo se za ně prohlašují - elitou německého národa a že mnozí z nich

alespoň vystudovali střední a dokonce vysoké školy. Pak si uvědomíte, jak vadné bylo historické vzdělání těchto lidí. Kdyby vůbec nestudovali historii, ale měli zdravý instinkt, bylo by vše lepší a pro národ přínosnější.

Předmět naší dějepisné výuky musí být omezen. Hlavní hodnotou této výuky je pochopení hlavních vývojových linií. Čím více se naše historické vyučování omezí na tento úkol, tím více můžeme doufat, že se ukáže jako prospěšné pro jednotlivce a následně i pro společnost. Dějiny je třeba studovat nejen s cílem poznat minulost, ale také jako vodítko pro budoucnost a pro zachování vlastního národa. To je cíl a výuka dějepisu je pouze prostředkem k jeho dosažení. Dnes se však prostředek stal cílem a skutečný cíl se zcela vytratil. Neodpovídejte, že správné studium dějin vyžaduje podrobnou znalost všech těchto dat, protože jinak bychom nemohli stanovit velké vývojové linie. Tento úkol náleží odborníkovi. Ale průměrný člověk není profesorem historie. Pro něj dějiny existují pouze proto, aby mu poskytly historické znalosti nezbytné k vytvoření nezávislého názoru na politické záležitosti jeho národa. Člověk, který se chce stát profesorem historie, se může věnovat detailům později. Přirozeně se bude muset zabývat i těmi nejmenšími detaily. Na to však naše

současná výuka dějepisu nestačí; její rozsah je příliš široký pro průměrného studenta a příliš omezený pro specializovaného odborníka.

Konečně je úkolem národního státu zajistit sepsání světových dějin, v nichž rasová otázka zaujímá dominantní postavení.

Shrnuto a podtrženo: Národní stát musí omezit náš systém všeobecné výuky, aby zahrnoval pouze to podstatné. Kromě toho musí umožnit pokročilejší, specializovanou výuku. Průměrnému člověku postačí, když se seznámí se základy různých předmětů jako se základem, a vyčerpávající a podrobné studium by měl podnikat pouze v oboru, v němž hodlá pracovat po zbytek života. Všeobecná výuka všech předmětů by měla být povinná a specializace by měla být ponechána na individuální volbě.

Toto zkrácení učebních osnov by uvolnilo mnoho hodin pro rozvoj těla, charakteru, síly vůle a rozhodnosti.

Skutečnost, že muži, kteří jsou předurčeni ke stejnému životnímu povolání, se vzdělávají ve třech různých typech škol, ukazuje, jak bezvýznamná je dnes naše školní příprava, zejména na středních školách.

Ve skutečnosti má rozhodující význam pouze všeobecné vzdělání, nikoliv specializované znalosti. A pokud jsou zapotřebí speciální znalosti, nelze jich - jak již bylo řečeno - dosáhnout v učebních osnovách našich současných středních škol.

Proto musí národní stát jednou taková polovičatá opatření zrušit.

Druhá změna učebních osnov, kterou musí národní stát provést, je následující: Pro naši materialistickou dobu je charakteristické, že se naše přírodovědné vzdělávání stále více obrací k praktickým předmětům, jako je matematika, fyzika, chemie atd. Ty jsou v době, v níž dominuje technika a chemie a v níž každodenní život vykazuje alespoň vnější projevy těchto oborů, nezbytné. Je však nebezpečné založit na těchto předmětech všeobecné vzdělání národa. Naopak, mělo by vždy směřovat k ideálům. Mělo by být založeno na humanitních předmětech a nabízet pouze základ pro další vzdělávání ve specializovaném oboru. Jinak bychom obětovali ty síly, které jsou pro zachování národa důležitější než jakékoli technické znalosti.

V historickém vzdělávání nesmíme vynechat studium starověkých dějin. Římské dějiny v obecné

rovině jsou a zůstanou nejlepšími učiteli nejen pro dnešek, ale i pro všechny časy. A ideál helénistické kultury by nám měl být zachován v celé své obdivuhodné kráse. Nesmíme dopustit, aby se širší rasové společenství roztrhlo kvůli rozdílům mezi jednotlivými národy. Boj naší doby se vede za velké cíle: Civilizace bojuje o svou existenci - civilizace, která v sobě spojuje řecké a germánské prvky a která vznikala po tisíciletí.

Je třeba provést ostré rozdělení mezi všeobecným vzděláním a specializovanými znalostmi. Dnes hrozí, že se to druhé bude stále více věnovat výhradně službě mamonu. Jako protiváhu této tendenci je třeba zachovat všeobecné vzdělání, alespoň v jeho ideálních podobách. Je třeba opakovaně zdůrazňovat, že průmysl a technika, obchod a živnosti mohou vzkvétat jen tak dlouho, dokud jim idealistické národní společenství poskytuje nezbytné předpoklady. Ty nespočívají v materialistickém egoismu, ale v duchu sebeobětování a radostného odříkání.

Současné školství většinou vidí svůj hlavní cíl v tom, aby mladým lidem vštěpovalo znalosti, které se jim budou hodit v pozdějším životě. Vyjadřuje se to takto: „Mladý člověk se jednou musí stát užitečným členem společenství.“ Tím se myslí schopnost důstojně si vydělat na každodenní chléb. Povrchní občanské vzdělání, které

člověk získá pouhou náhodou, má velmi slabé základy. Stát sám o sobě představuje pouze formu a je velmi obtížné o něm lidi vychovávat, natož v nich rozvíjet smysl pro odpovědnost. Forma se dá příliš snadno porušit. Jak jsme však viděli, pojem „stát“ dnes nemá jasný význam. Proto nám nezbývá nic jiného než současná „vlastenecká“ výchova.

Ve starém Německu se kladl velký důraz na božské právo malých a dokonce i nejmenších potentátů - a to způsoby, které nikdy nebyly příliš chytré a často velmi hloupé. Vzhledem k jejich velkému počtu nebylo možné dostatečně ocenit skutečně velké muže našeho národa. V důsledku toho se širokým masám dostalo velmi nedostatečných znalostí o německých dějinách. I zde chyběly velké vývojové linie.

Je zřejmé, že takovým způsobem nelze vzbudit skutečné národní nadšení. Našemu vzdělávacímu systému chybělo umění vybrat z obecné masy dějin několik jmen, na která by náš národ mohl hrdě pohlížet jako na své společné dědictví, a tím spojit celý národ ve společném svazku. Nechápali, jak z opravdu významných osobností udělat význačné hrdiny, jak na ně soustředit pozornost, a vytvořit tak jednotnou atmosféru. Neuměli si vybrat mezi různými vyučovanými předměty,

aby je pozvedli nad běžnou objektivní úroveň, aby takovými zářnými příklady roznítili naši národní hrdost. V té době by se na to pohlíželo jako na řadový šovinismus, který se tehdy nesetkal s velkým pochopením. Pohodlné dynastické vlastenectví bylo přijatelnější a snáze tolerovatelné než žhavé nadšení vrcholné národní hrdosti. To první bylo vždy připraveno sloužit, zatímco to druhé se mohlo jednoho dne stát pánem. Monarchistické vlastenectví vrcholilo ve veteránských spolcích, zatímco vášnivé národní vlastenectví mohlo být těžko zvladatelné. Je to jako s čistokrevným koněm, který je vybíravý v tom, koho snese v sedle. Není divu, že se většina lidí takovému nebezpečí raději vyhýbala!

Nikoho zřejmě nenapadlo, že by jednoho dne mohla přijít válka, která by tento druh vlastenectví podrobila zkoušce v podobě dělostřelecké palby a oblaků plynu. Ale když přišla, náš nedostatek vlasteneckého nadšení se nám strašlivým způsobem vymstil. Lidé neměli žádné nadšení umírat za své císařské a královské pány a „národ“ byl pro většinu z nich neznámý.

Od německé revoluce a zániku monarchie nebylo smyslem výuky dějepisu nic jiného než pouhé získávání vědomostí. Státu je vlastenecké nadšení k ničemu, ale

nikdy nezíská to, co skutečně chce. Jestliže dynastické vlastenectví nedokázalo vytvořit vrcholnou sílu odporu v době vystupňovaného nacionalismu, tím méně vzbudí republikánské nadšení. Nelze pochybovat o tom, že by německý národ nestál čtyři a půl roku na bitevním poli, aby bojoval pod heslem „Za republiku“; a už vůbec ne ti, kteří tuto velkolepou instituci vytvořili.

Tato republika mohla existovat jen díky své ochotě a slibu všem, že zaplatí reparace a podepíše každé zřeknutí se území. Zbytek světa ji považuje za sympatickou; stejně jako je slaboch vždy příjemnější těm, kteří ho potřebují, než tvrdý muž. Ale to, že se tato forma vlády líbí nepřáteli, je ta nejničivější kritika. Milují Německou republiku a tolerují její existenci, protože by nenašli lepší nástroj k zotročení našeho národa. Tato velkolepá instituce vděčí za svou existenci pouze této skutečnosti. A právě proto se může zříkat jakéhokoli skutečného systému národního vzdělávání a spokojit se s výkřiky „hurá“ svých hrdinů na říšském praporu, zatímco ve skutečnosti by se rozutekli jako králíci, kdyby byli vyzváni, aby tento prapor bránili svou krví.

Národní stát bude muset o svou existenci bojovat. Tuto existenci nezíská ani si ji nezajistí podpisem dokumentů, jako je Dawesův plán. Ke své existenci a

obraně bude potřebovat právě ty věci, o nichž se náš současný systém domnívá, že se bez nich obejde. Čím důstojnější bude jeho forma a obsah, tím větší bude závist a odpor jeho odpůrců. Její nejlepší obrana nespočívá ve zbraních, ale v jejích občanech; nezachrání ji pevnostní zdi, ale pouze živé zdi jejích mužů a žen, naplněných nejvyšší láskou k vlastní zemi a vášnivým národním vlastenectvím.

(3) Třetím bodem, který je třeba v našem vzdělávacím systému zvážit, je proto následující: Národní stát si musí uvědomit, že i věda může být prostředkem podpory národní hrdosti. Nejen světové dějiny, ale celé dějiny civilizace se musí vyučovat z tohoto hlediska. Vynálezce se musí jevit jako velký nejen jako vynálezce, ale také, a to ještě více, jako příslušník národa. Obdiv ke každému velkému úspěchu se musí proměnit v pocit hrdosti na příslušníka vlastního národa. Z nepřeberného množství velkých jmen německých dějin je třeba vybrat ta největší a představit je mládeži tak, aby se stala pilíři neotřesitelného národního ducha.

Učební látka musí být systematicky uspořádána v tomto duchu tak, aby až mladý člověk opustí školu, nebyl polopacifistou, demokratem nebo něčím podobným, ale celým srdcem Němcem.

Aby toto národní cítění bylo od samého počátku upřímné a nebylo pouhou přetvářkou, je třeba těm, kteří jsou schopni se učit, vtlouct do hlavy jednu železnou zásadu: Člověk, který miluje svůj národ, to může dokázat jen tím, že je ochoten se pro něj obětovat. Neexistuje nic takového jako národní cítění, které je zaměřeno na osobní prospěch. A neexistuje nacionalismus, který by zahrnoval jen určité třídy. Výkřiky „hurá“ nic nedokazují a nedávají právo nazývat se nacionálním, pokud za nimi není velká, láskyplná starost o zachování národního blaha. Na svůj národ můžeme být hrdí jen tehdy, když se nestydíme za každou třídu. Když se polovina národa utápí v bídě a utrpení, nebo je dokonce zkažená, představuje tak žalostný obraz, že na něj nikdo nemůže být hrdý. Teprve když je národ zdravý ve všech svých členech, na těle i na duši, může být radost z příslušnosti náležitě povznesena na úroveň národní hrdosti. A tuto nejvyšší hrdost mohou pociťovat pouze ti, kdo znají velikost svého národa.

Duch nacionalismu a smysl pro sociální spravedlnost musí být srostlý a vštípený do srdcí mladých lidí. Pak jednoho dne vznikne národ občanů, spjatých a ukovaných ve společné lásce a společné hrdosti, nepřemožitelný a nezničitelný navždy.

Náš dnešní strach ze šovinismu je projevem bezmoci. Chybí nám bujará energie, a dokonce je nám něco takového protivné, osud si náš národ nikdy nevybere k žádnému velkému činu. Největší revoluce na této zemi by byly nemyslitelné, kdyby je neinspirovaly vášnivé, ba hysterické vášně, ale pouze buržoazní ctnosti práva a pořádku.

Tento svět jistě stojí před velkou revolucí. Otázkou je pouze to, zda bude ku prospěchu árijského lidstva, nebo ku prospěchu věčného Žida.

Národní stát se musí postarat o to, aby vhodnou výchovou mládeže jednou vytvořil národ adekvátní k posledním a největším rozhodnutím na této Zemi.

Národ, který se na tuto cestu vydá jako první, zvítězí.

Vrcholným úkolem celé organizace výchovy a vzdělávání v národním státě je vštípit do srdcí a mozků svěřené mládeže rasový instinkt a rasové cítění. Žádný chlapec ani dívka nesmí opustit školu, aniž by dosáhli jasného poznání nutnosti a podstaty čistoty krve. Tím se vytváří základ pro zachování rasového základu našeho národa, a tím se zajišťuje základ pro budoucí kulturní rozvoj.

V konečném důsledku by byl veškerý fyzický a intelektuální trénink marný, pokud by nepřinášel prospěch něčemu, co je připraveno a odhodláno zachovat si svou vlastní existenci a specifické vlastnosti.

V opačném případě by vzniklo něco, čeho bychom my Němci již měli důvod litovat, aniž bychom si možná uvědomovali plný rozsah tragické pohromy: Byli bychom odsouzeni k tomu, abychom v budoucnu zůstali jen kulturním hnojem. A to nikoliv v banálním smyslu současného buržoazního pohledu - který vidí ztrátu příslušníka našeho národa pouze jako ztrátu občana - ale v bolestném poznání, že navzdory našim znalostem a schopnostem bude naše krev upadat. Neustálým míšením s jinými rasami bychom je možná pozvedli z nižší kulturní úrovně na vyšší stupeň, ale my bychom navždy sestoupili z výšin, kterých jsme dosáhli.

A konečně, z rasového hlediska musí i tento výcvik najít své vyvrcholení ve vojenské službě. Vojenská služba má být posledním stupněm normálního výcviku průměrných Němců.

I když národní stát přikládá největší význam fyzickému a duševnímu výcviku, musí brát v úvahu také neméně důležitý úkol výběru lidí. Tato záležitost se v

současnosti bere na lehkou váhu. Obecně se za hodné vyššího vzdělání považují pouze děti dobře situovaných rodičů. Otázky talentu hrají podřadnou roli. Talent však lze hodnotit pouze relativně.

Ačkoli z hlediska obecných znalostí může být horší než měšťanské dítě, rolnický chlapec může být nadanější než syn rodiny s vyšším postavením po mnoho generací. Tyto větší znalosti však samy o sobě nemají nic společného s větší či menší mírou talentu, ale spíše mají kořeny ve větší stimulaci vyplývající z rozmanitějšího vzdělání a bohatších životních podmínek. Kdyby se nadaný venkovský chlapec vzdělával v podobném prostředí, jeho intelektuální úspěchy by byly zcela jiné.

Dnes existuje pouze jedna oblast, kde rodina člověka znamená méně než jeho vrozené nadání: oblast umění. Zde, kde se člověk nemůže jen „učit“, ale musí mít schopnosti, které později mohou projít více či méně úspěšným vývojem - ve smyslu moudrého rozvíjení toho, co už v něm je -, jsou peníze a postavení rodičů téměř nepodstatné. To je dobrý důkaz toho, že genialita nemusí nutně souviset s vyšším společenským postavením nebo bohatstvím. Nezřídka se stává, že největší umělci pocházejí z nejchudších domácností. A nejeden chlapec z maloměsta se nakonec stal slavným mistrem.

O duševní bystrosti naší doby příliš nevypovídá, že tuto pravdu nikdo nepoužívá v zájmu celého našeho intelektuálního života. Někteří se domnívají, že tato zásada, ačkoli nepochybně platí v oblasti umění, je nepoužitelná pro tzv. aplikované vědy. Je pravda, že člověka lze vycvičit k určité mechanické zručnosti, stejně jako lze pudla naučit neuvěřitelným kouskům. Ale takový výcvik nezpůsobí, že zvíře použije svou inteligenci k tomu, aby jednalo, a totéž platí pro člověka. Je možné naučit člověka, bez ohledu na jeho talent, projít určitými technickými cvičeními, ale v takových případech jsou výsledky stejně nemyslící jako u zvířete. V zásadě by bylo možné i průměrného člověka donutit pomocí intelektuálního nacvičování, aby si osvojil nadprůměrné množství vědomostí, ale tyto vědomosti by byly v konečném důsledku neplodné. Výsledkem by byl člověk, který by mohl být chodícím slovníkem, ale při každé kritické životní příležitosti a v každém rozhodujícím okamžiku by žalostně selhával; takoví lidé musí být speciálně školeni pro každý nový a bezvýznamný úkol a nejsou schopni vůbec přispět k obecnému pokroku lidstva. Lidé s takovými mechanicky navrtanými znalostmi se mohou v našem současném režimu kvalifikovat nanejvýš na práci ve státní správě.

Je samozřejmé, že mezi jednotlivci, kteří tvoří národ, se vždy najdou talentovaní lidé v každé oblasti života. Je také zřejmé, že hodnota znalostí bude tím větší, čím více budou mrtvé znalosti oživeny vrozeným talentem jednotlivce. Tvůrčí práci lze vykonávat pouze díky spojení znalostí a schopností.

Stačí jeden příklad, abychom ukázali bezbřehý hřích současného lidstva. Naše ilustrované noviny čas od času uveřejňují pro poučení německých povalečů zprávy o tom, že se někde poprvé stal negr právníkem, učitelem, pastorem, dokonce velkým operním tenorem nebo něčím podobným. Zatímco ubohý měšťák s úžasem zírá na úžasné úspěchy naší moderní vzdělávací techniky, chytrý Žid v této skutečnosti vidí nový důkaz pro teorii, kterou chce nakazit veřejnost, totiž že všichni lidé jsou si rovni.

Zakalenému buržoaznímu světu nedochází, že tato zveřejněná skutečnost je hříchem proti samotnému rozumu; že je zločinným šílenstvím, když se někdo, kdo se narodil jako poloopice, vyučí právníkem, zatímco na druhé straně miliony příslušníků nejcivilizovanějších ras musí zůstat na místech nehodných jejich kulturního postavení; že je hříchem proti vůli věčného Stvořitele, když statisíce nejnadanějších lidí zůstávají živořit v proletářské bažině, zatímco Hottentoti a Zulukafrové se

vzdělávají v intelektuálních profesích. Máme tu produkt pouze vědeckého „výcviku“, stejně jako pudla. Kdyby se stejné úsilí a péče věnovaly inteligentním rasám, každý jedinec by se stal tisíckrát schopnějším.

Tento stav by se stal neúnosným, kdyby přišel den, kdy takové případy již nebudou výjimečné, ale neúnosný je již nyní tam, kde talent a přirozené nadání nejsou rozhodujícími faktory pro získání vysokoškolského vzdělání. Je skutečně nesnesitelné pomyšlení, že rok co rok jsou statisíce netalentovaných lidí považovány za hodné vyššího vzdělání, zatímco jiné statisíce nadanějších odcházejí bez jakéhokoli vyššího vzdělání. Praktická ztráta pro národ je nevyčíslitelná. Jestliže se v posledních desetiletích zvýšil počet významných objevů, zejména v Severní Americe, je jedním z důvodů to, že tam má možnost vyššího vzdělání více talentovaných lidí z nejnižších vrstev, než je tomu v Evropě.

K objevům nestačí drilem nabyté vědomosti, ale pouze takové vědomosti, které oživí talent. U nás se však v současné době takové nadání necení, záleží jen na dobrých známkách.

I zde čeká na národní stát další výchovný úkol. Jeho úkolem nebude zajistit dominantní vliv existující

společenské vrstvě, ale vybrat z masy národa nejschopnější hlavy a povýšit je na místo a ke cti. Povinností státu není jen poskytnout průměrnému dítěti určité definitivní vzdělání ve veřejné škole, ale také uvést talenty na správnou cestu. Především musí otevřít dveře vyššího státního školství talentům všeho druhu, ať už pocházejí z jakékoliv společenské vrstvy. Tento úkol musí splnit, neboť jen tak se mohou představitelé mrtvého vědění proměnit v brilantní národní vůdce.

Existuje ještě jeden důvod, proč by měl stát tuto situaci zajistit: Naše intelektuální vrstvy, zejména v Německu, jsou natolik oddělené a zkostnatělé, že jim chybí živé spojení s těmi, kdo jsou pod nimi. To má pro nás dva důsledky: Za prvé, intelektuální třídy nerozumí širokým masám a nesympatizují s nimi. Byly tak dlouho odloučeny, že už nemají potřebné psychologické porozumění pro národ. Odcizily se národu. Za druhé, intelektuální třídy nemají potřebnou vůli. Ta je v uzavřených intelektuálních kruzích vždy slabší než v masách prostého národa. Bůh ví, že nám Němcům nikdy nechybělo vědecké vzdělání, ale vždy nám chyběla síla vůle a rozhodnost. Například čím „intelektuálnější“ byli naši státníci, tím obecně slabší byly jejich praktické úspěchy. Naše politická příprava a naše technická výzbroj

na světovou válku byly vadné rozhodně ne proto, že by mozky řídící národ byly nedostatečně vzdělané, ale spíše proto, že byly převzdělané - plné vědomostí a inteligence, avšak bez zdravého instinktu a zbavené energie a odvahy.

Bylo tragickým osudem, že náš národ musel bojovat o svou existenci pod kancléřem, který byl filosofickým slabochem. Kdybychom místo Bethmanna-Hollwega měli v čele drsného muže z národa, nebyla by hrdinská krev prostého vojáka prolita nadarmo. Stejně tak se přehnaný intelektuální materiál našich vůdců ukázal být nejlepším spojencem darebáků listopadové revoluce. Tito intelektuálové hromadili národní bohatství, místo aby ho plně riskovali, a tím vytvářeli podmínky pro úspěch jiných.

Katolická církev zde nabízí poučný příklad. Církevní celibát ji nutí rekrutovat své kněze nikoli z vlastních řad, ale stále více z národní masy. Přesto není mnoho těch, kteří si uvědomují význam tohoto celibátu. Je příčinou nevyčerpatelné síly, která charakterizuje tuto starobylou instituci. Tím, že církev takto nepřetržitě rekrutuje své duchovní hodnostáře z nižších vrstev národa, si s nimi nejen udržuje instinktivní pouto, ale také si zajišťuje sumu energie a aktivní síly, která existuje pouze v

širokých masách. Odtud pramení překvapivá mladost tohoto gigantického organismu, jeho duchovní pružnost a železná vůle.

Úkolem národního státu je organizovat a řídit vzdělávací systém tak, aby stávající intelektuální třída byla neustále doplňována čerstvou krví zdola. Z převážné části národa musí stát vyselektovat a pečlivě zhodnotit ty osoby, které jsou obdařeny přirozeným talentem, a zaměstnat je ve veřejně prospěšných pracích. Stát a státníci neexistují proto, aby poskytovali obživu příslušníkům zvláštní třídy, ale aby plnili jim přidělené úkoly. To bude možné pouze tehdy, pokud si stát pro tyto úřady vyškolí schopné jedince se silnou vůlí. To platí nejen pro úřednické funkce, ale také pro intelektuální vedení národa ve všech oblastech. Velikost národa je částečně závislá také na tom, zda vychováme nejlepší hlavy pro ty obory, které jsou pro ně vhodné, a pak je umístíme do státní veřejné služby. Soutěží-li spolu dva stejně silné národy, zvítězí ten národ, který svěřil své celkové intelektuální vedení svým nejlepším talentům; a prohraje ten národ, jehož vláda představuje pouze společné koryto pro privilegované skupiny nebo třídy bez ohledu na vrozené talenty jeho jednotlivých členů.

To se ovšem v současném světě zdá nemožné. Okamžitě zazní námitka, že je příliš očekávat, že například syn vyššího státního úředníka bude pracovat rukama jen proto, že nějaké dítě rodičů z pracující třídy se zdá být schopnější pro práci ve státní správě. Tento argument může být platný při současném hodnocení ruční práce. Proto bude muset národní stát zaujmout k pojmu ruční práce zásadně jiný postoj. Bude muset tento pohled na fyzickou činnost zrušit, i kdyby k tomu bylo zapotřebí systému dlouhodobého vzdělávání. Jednotlivec musí být oceňován nikoli podle třídy práce, kterou vykonává, ale podle formy a kvality svého výkonu. Toto tvrzení může znít zrůdně v době, kdy je nejhloupější sloupkař ceněn více než nejodbornější mechanik jen proto, že píše perem. Ale jak bylo řečeno, toto falešné hodnocení neodpovídá povaze věcí, ale bylo zavedeno uměle a svého času vůbec neexistovalo. Současný nepřirozený stav vychází z obecně chorobných jevů naší materialistické doby.

Každý druh práce má v zásadě dvojí hodnotu: čistě materiální a ideální. Materiální hodnota závisí na praktickém významu práce pro život společenství. Čím více lidí má z práce přímý či nepřímý prospěch, tím vyšší bude její materiální hodnota. Toto ohodnocení je

vyjádřeno hmotnou odměnou, kterou jednotlivec za svou práci obdrží. V protikladu k materiální hodnotě stojí ideál. Zde se práce nehodnotí podle jejího materiálního významu, ale podle její potřebnosti. Je jisté, že materiální užitečnost vynálezu může být větší než služba obyčejného pracujícího, ale je také jisté, že společnost potřebuje každou z těchto malých služeb stejně jako tu větší. Z materiálního hlediska lze rozlišovat v hodnocení různých druhů práce podle jejich užitečnosti pro společenství a je vyjádřeno odpovídající odměnou; ale v ideálním smyslu se všichni pracující stávají rovnými v okamžiku, kdy se každý snaží odvést co nejlepší práci - ať už je to cokoli - ve svém oboru. Hodnota člověka musí být založena na tomto, a nikoli na jeho odměně.

V národním státě je třeba dbát na to, aby každý jednotlivec dostal takovou práci, která odpovídá jeho schopnostem. Jinými slovy, lidé budou vyškoleni pro práci, která nejlépe odpovídá jejich přirozeným schopnostem. Tyto schopnosti či vlohy jsou však vrozené a nelze se jim naučit, neboť jsou darem od přírody a nelze je získat. Proto nesmí být obecná občanská hodnota lidí dána podle druhu práce, kterou vykonávají, protože ta byla jednotlivci více či méně předurčena.

Protože práce jednotlivce je založena na jeho vrozeném nadání a z něj vyplývajícím veřejném vzdělání, bude muset být hodnocen podle toho, jak tuto práci, kterou mu svěřilo společenství, vykonává. Práce, kterou jedinec vykonává, není cílem jeho existence, ale pouze prostředkem. Důležitější je, aby se rozvíjel a zušlechťoval, ale to může činit pouze v rámci svého kulturního společenství, které zase spočívá na základech státu. Musí přispívat k zachování tohoto základu. Příroda určuje formu tohoto příspěvku; povinností jednotlivce je vrátit společenství horlivě a poctivě to, co mu společenství dalo. Ten, kdo tak činí, si zaslouží nejvyšší úctu a respekt. Hmotnou odměnu může dostat ten, jehož práce má pro společenství odpovídající přínos; ideální odměna však musí spočívat ve veřejné úctě, která je přiznávána všem, kdo slouží národu silami, které jim dala příroda a které rozvinulo národní společenství. Pak už nebude ostudou být poctivým řemeslníkem, ale bude ostudou být neschopným byrokratem, který okrádá poctivou veřejnost o denní světlo boží a o každodenní chléb. Pak bude zřejmé, že lidé by neměli být pověřováni úkoly, kterých nejsou schopni.

Kromě toho bude tato činnost jediným kritériem práva na rovnoprávnou účast v obecných občanských záležitostech.

Současná doba ničí sama sebe; zavádí všeobecné volební právo a žvaní o rovných právech, ale nemůže pro to najít žádný základ. Za výraz hodnoty člověka považuje materiální odměnu, a tím rozbíjí základy nejušlechtilejšího druhu rovnosti, který může existovat. Rovnost nemůže záviset a nezávisí na práci, kterou člověk vykonává, ale pouze na způsobu, jakým každý plní své zvláštní povinnosti. Pouhá náhoda přírody je tak ponechána stranou jako určující pro hodnotu člověka a jedinec se sám stává tvůrcem své vlastní důležitosti.

V dnešní době, kdy se celé skupiny lidí navzájem hodnotí pouze podle výše svých platů, to všechno - jak už bylo řečeno - nechápeme. To však není důvod, proč bychom měli přestat bojovat za své myšlenky. Právě naopak: V době, která je vnitřně nemocná a rozkládající se, musí mít každý, kdo ji chce uzdravit, odvahu odhalit základní příčiny této nemoci. A to by mělo být zájmem nacionálněsocialistického hnutí: odložit maloměšťácké myšlení a spojit a koordinovat všechny ty národní síly, které jsou připraveny stát se předvojem nového světonázoru.

Samozřejmě zazní námitka, že obecně je těžké rozlišovat mezi materiálními a ideálními hodnotami práce a že nižší prestiž spojená s fyzickou prací se projevuje její nižší mzdou. A že tyto nižší mzdy jsou zase důvodem, proč má ručně pracující menší šanci podílet se na národní kultuře. A že ideální stránka lidské kultury je pro něj méně otevřená, protože nemá nic společného s jeho každodenní činností. A že znechucení fyzickou prací je ospravedlněno tím, že kvůli malému příjmu musí být kulturní úroveň ručně pracujících nutně nízká, a že to je zase ospravedlněním pro nižší ohodnocení.

Na tom všem je mnoho pravdy. Ale právě proto musíme dbát na to, aby v budoucnu nebyly tak velké rozdíly ve mzdách. Neříkejte, že to bude mít za následek horší výsledky. Bylo by nejsmutnějším znakem úpadku, kdyby se vyšší intelektuální práce dalo dosáhnout jen díky vyššímu platu. Kdyby tento názor dosud ve světě převládal, lidstvo by nikdy nezískalo své největší vědecké a kulturní poklady. Všechny největší vynálezy, největší objevy, nejpřevratnější vědecká díla a nejvelkolepější památky lidské kultury nebyly nikdy dány světu pod náporem peněz. Naopak, nezřídka byl jejich zrod spojen se zřeknutím se světských požitků.

Je možné, že zlato se dnes stalo osamělým vládcem života, ale přijde doba, kdy se lidé opět budou klanět vyšším bohům. Mnohému, co dnes máme, vděčíme za svou existenci touze po penězích a bohatství, ale mezi tím vším je jen velmi málo věcí, které by svou absencí zanechaly lidstvo chudší.

Jedním z úkolů našeho hnutí je také přivést den, kdy člověk dostane to, co potřebuje k životu, a zároveň prosazovat zásadu, že člověk nežije jen pro hmotné potěšení. Tato zásada najde své vyjádření v moudřejší mzdové škále, která umožní každému, až po nejskromnějšího pracujícího, vést poctivý a důstojný život jako občan i jako člověk.

Neříkejme, že jde pouze o ideální vizi, kterou by svět v praxi nikdy nesnesl a která je sama o sobě nedosažitelná.

Nejsme tak jednoduší, abychom věřili, že někdy nastane ideální doba. To nás však nezbavuje povinnosti bojovat s rozpoznanými nedostatky, překonávat slabiny a usilovat o ideál. Krutá realita nám vždy bude klást až příliš mnoho omezení. Ale právě proto se člověk musí snažit sloužit konečnému cíli a neúspěchy ho nesmí odradit - stejně jako se nemůžeme vzdát spravedlnosti,

protože se do ní vloudí chyby, a stejně jako nemůžeme zavrhnout lékařské řemeslo, protože navzdory němu budou vždy existovat nemoci.

Je třeba dbát na to, abyste nepodcenili sílu myšlenky. Těm dnešním slaboduchým bych v tomto ohledu připomněl, pokud někdy byli vojáky, dobu, kdy hrdinství bylo nejpřesvědčivějším důkazem síly obsažené v idealistických pohnutkách. Nebyla to starost o denní chléb, co vedlo muže k smrti, ale láska k otčině, víra v její velikost a všestranný cit pro národní čest. Teprve poté, co se německý národ odcizil těmto ideálům a následoval materiální sliby revoluce, teprve poté, co vyměnil zbraně za batohy, teprve tehdy - místo aby vstoupil do pozemského ráje - upadl do očistce všeobecného opovržení a všeobecné nouze.

Proto musíme kalkulátorům současné materialistické republiky čelit vírou v ideální Říši.

3. kapitola

Státní příslušník a státní občan

Instituce, která se dnes mylně nazývá stát, obecně dělí lidi pouze na dvě skupiny: občany a cizince. Občané jsou všichni ti, kteří mají plná občanská práva buď z důvodu narození, nebo pozdější asimilace; cizinci jsou ti, kteří požívají stejných práv v jiném státě. Mezi těmito dvěma kategoriemi existují zjevy podobné kometám - takzvaní bez státní příslušnosti. Jsou to lidé, kteří nemají občanství v žádném současném státě, a tudíž nemají nikde žádná občanská práva.

Jak bylo uvedeno výše, právo na občanství se dnes získává především narozením v hranicích některého státu. Rasa nebo národnost zde nehrají žádnou roli. Negr, který kdysi žil v některém z německých protektorátů a nyní se usadí v Německu, má dítě, které se v očích světa automaticky stává „německým občanem“. Stejně tak se dítě jakéhokoli Žida, Poláka, Afričana nebo Asiata může automaticky stát německým občanem.

Kromě občanství od narození existuje i možnost pozdější asimilace. Ta je podmíněna různými požadavky - například že žadatel není zloděj nebo pasák; že jeho politické postoje jsou nezávadné, jinými slovy, že musí

být neškodný prosťáček; a že nebude přítěží pro stát, který mu občanství udělí. V naší realistické době to samozřejmě znamená finanční zátěž. Ano - je to dokonce dobré doporučení, pokud je pravděpodobné, že bude v budoucnu dobrým daňovým poplatníkem, a to uspíší jeho žádost o občanství.

Rasové záležitosti nehrají vůbec žádnou roli.

Celý proces získání občanství se příliš neliší například od přijetí do automobilového klubu. Člověk si podá žádost, ta je přezkoumána a schválena a jednoho dne obdrží průkaz, který mu oznamuje, že se stal občanem. Celý proces je zábavný. Tak je Zulukafru rečeno: „Tímto jste se stal německým občanem!“

Tento kouzelnický trik provádí prezident. To, co by nedokázalo ani nebe, dokáže jakýsi úředník typu Theofrasta Paracelsa[123] pouhým mávnutím ruky. Škrtem pera se z mongolského otroka rázem stane skutečný „Němec“.

Nejenže se nezajímá o rasu nového občana, ale dokonce se nezkoumá ani jeho fyzické zdraví. Jeho tělo

[123] Paracelsus (1493-1541) byl známý švýcarský filosof a alchymista.

může být zkažené syfilidou, ale v současném státě je stále vítán, pokud se nestane finanční zátěží nebo politickým nebezpečím.

Takto každoročně přijímají organizace, které nazýváme státy, jedovatý materiál, který jen stěží kdy překonají.

Občan se od cizince liší pouze tím, že je mu otevřen přístup ke všem veřejným úřadům, že případně musí vykonat vojenskou službu a že se na oplátku smí pasivně nebo aktivně účastnit voleb. To je zkrátka a jednoduše všechno. Pokud jde o osobní práva a osobní svobodu, požívá cizinec stejné ochrany jako občan, a často dokonce větší; ostatně tak je tomu i v naší současné Německé republice.

Vím, že to nikdo neslyší rád, ale těžko bychom hledali něco bezohlednějšího a šílenějšího, než jsou naše současné zákony o občanství. V současné době existuje jeden stát, který se alespoň skromně pokouší o lepší pojetí. Samozřejmě to není naše vzorová Německá republika, ale americká unie, která se pokouší alespoň částečně podřídit rozumu. Odmítnutím přistěhovalectví osob se špatným zdravotním stavem a vyloučením

některých ras z asimilace začala americká unie zavádět zásady, které jsou vlastní národnímu státu.

Národní stát dělí své obyvatele na tři třídy: občany, příslušníky a cizince.

Základní zásadou je, že narození v rámci státu dává pouze status příslušníka. Nevyplývá z něj žádné právo zastávat ve státě jakoukoli funkci ani vykonávat politickou činnost, například se aktivně či pasivně účastnit voleb. Další základní zásadou je, že rasa a národnost každého příslušníka musí být prokázána. Státní příslušník má vždy možnost přestat být příslušníkem a stát se občanem země své vlastní národnosti. Jediný rozdíl mezi cizincem a příslušníkem je ten, že první z nich je občanem jiné země.

Mladý příslušník německé národnosti je povinen absolvovat školní docházku, která je povinná pro každého Němce. Podřizuje se tak systému vzdělávání, který z něj učiní uvědomělého příslušníka své rasy a člena národního společenství. Poté musí splnit všechny ty požadavky na fyzickou přípravu, které stanoví stát, a nakonec vstoupí do armády. Výcvik v armádě je obecného druhu; musí být poskytnut každému

jednotlivému Němci a umožní mu splnit fyzické a duševní požadavky vojenské služby.

Po ukončení vojenské služby pak budou každému zdravému mladému muži slavnostně udělena občanská práva. To je nejcennější svědectví celého jeho pozemského života. Opravňuje ho ke všem občanským právům a k užívání všech výsad. Stát musí ostře rozlišovat mezi těmi, kdo jsou jako příslušníci národa základem a oporou jeho existence a velikosti, a těmi, kdo ve státě pobývají pouze jako „vydělávající“ na živobytí.

Udělení diplomu o státním občanství musí být spojeno se slavnostním slibem věrnosti národnímu společenství a státu. Tento diplom musí být společným poutem, které všechny spojuje. I pro zametače ulic musí být větší ctí být občanem této Říše než být králem cizího státu.

Občan má výsady, které nejsou dány cizinci. Je pánem Říše. Ale tato vysoká čest má také své povinnosti. Ti, kdo nemají osobní čest a charakter, nebo obyčejní zločinci či zrádci otčiny, mohou být tohoto práva kdykoli zbaveni. Stává se opět pouhým státním příslušníkem.

Německá dívka je příslušnicí a občanem se stává teprve tehdy, když se provdá. Občany se však mohou stát

i ty německé státní příslušnice, které si vydělávají na samostatnou obživu.

4. kapitola

Osobnost a národovecká myšlenka

Je-li hlavním úkolem nacionálněsocialistického národního státu výchova a zachování nositelů státu, nestačí tyto rasové prvky jako takové podporovat, vychovávat a konečně cvičit pro praktický život. Stát musí spíše přizpůsobit tomuto úkolu také svou vlastní organizaci.

Bylo by absurdní posuzovat hodnotu člověka podle jeho rasy a zároveň vést válku proti marxistické zásadě, že všichni lidé jsou si rovni, a přitom nebýt ochoten vyvodit konečné důsledky. Konečným důsledkem významu krve, tedy rasového základu obecně, je, že tuto zásadu musíme aplikovat na jednotlivce. Obecně musím hodnotit hodnotu národů odlišně na základě jejich rasy a totéž platí pro jednotlivé muže v rámci jejich národního společenství. Vědomí, že lidé si nejsou rovni, se přenáší na jednotlivého člověka v tom smyslu, že jedna hlava není rovna druhé, protože i zde se jednotlivé složky téže krve liší v tisíci jemných detailech, ačkoli jsou si v hrubých rysech rovny.

Prvním důsledkem této skutečnosti je, řekl bych, i ten hrubší, a sice snaha podporovat nejlepší rasové prvky v

národním společenství, a zejména to, aby se podporoval jejich růst.

Tento úkol je hrubší, protože jej lze rozpoznat a provádět téměř mechanicky. Mnohem obtížnější je vybrat z celé spousty lidí ty, kteří jsou intelektuálně a duchovně nejhodnotnější, a přidělit jim vliv, který nejen odpovídá jejich vynikajícímu umu, ale především je prospěšný národu. Toto tříbení podle schopností a možností nelze provádět mechanicky, ale je to úkol, který lze splnit pouze prostřednictvím neustálého každodenního životního boje.

Světonázor, který odmítá demokratický masový názor a usiluje o to, aby tento svět byl dán nejlepším lidem - tedy nejvyššímu stupni lidstva -, musí stejný aristokratický princip uplatňovat i na jednotlivce v národě. Musí zajistit, aby vedoucí pozice a nejvyšší vliv získaly nejlepší mysli. Proto se nezakládá na myšlence většiny, ale na myšlence osobnosti.

Kdo se dnes domnívá, že národní nacionálněsocialistický stát by se měl od ostatních států odlišovat jen mechanicky, lepší výstavbou svého hospodářského života - díky lepší rovnováze mezi bohatými a chudými, nebo rozšířením hospodářské moci

na širší masy, nebo spravedlivějším odměňováním odstraněním velkých platových rozdílů - chápe jen nejpovrchnější rysy věci a nemá nejmenší představu o tom, co máme na mysli naším světonázorem. Všechny tyto právě zmíněné rysy by nám ani v nejmenším nemohly zaručit trvalou existenci a rozhodně by nebyly nárokem na velikost. Národ, který by se spokojil s povrchními reformami, by neměl nejmenší šanci uspět ve všeobecném boji mezi národy.

Hnutí, které by své poslání omezilo na takové úpravy, které jsou jistě správné, by nepřineslo žádnou dalekosáhlou nebo hlubokou reformu stávajícího řádu. Taková aktivita by se omezila na vnější záležitosti. Nedala by národu vnitřní výzbroj, která jediná by mu umožnila účinně překonat, dalo by se říci, slabiny, jimiž dnes trpíme.

Abychom to snáze pochopili, možná by stálo za to podívat se ještě jednou na skutečné počátky a příčiny lidského kulturního vývoje.

Prvním krokem, který lidstvo viditelně odvedl od světa zvířat, byl vynález. Vynálezy samy o sobě vděčí za svůj původ lstem a úskokům, které člověku pomáhaly v životním boji s ostatními tvory a které mu často

poskytovaly jediný prostředek k úspěchu. Tyto první hrubé vynálezy nelze přičítat člověku, neboť pozdější - nebo lépe řečeno současný - pozorovatel je uznává pouze jako masové jevy. Určité triky a obratné taktiky, které lze pozorovat u zvířat, upoutají pozornost jako ustálená fakta a člověk už není schopen odhalit nebo vysvětlit jejich původ; spokojí se s tím, že takové jevy nazve „instinktivními“.

V našem případě nemá tento poslední termín žádný význam. Každý, kdo věří ve vyšší vývoj živých organismů, musí připustit, že každý projev životního pudu a životního boje musel mít určitý počátek; a že jej musel zahájit jediný subjekt. Ten se pak znovu a znovu reprodukoval a šířil se po stále širší oblasti, až nakonec přešel do podvědomí každého příslušníka druhu, kde se projevil jako instinkt.

V případě člověka je to snadněji pochopitelné a uvěřitelné. Jeho první obratná taktika v boji s ostatními živočichy nepochybně vznikla u jednotlivých a speciálně schopných jedinců. Osobnost byla tehdy nepochybně jediným faktorem všech rozhodnutí a úspěchů, které později jako samozřejmost převzalo celé lidstvo. Příkladem mohou být ony základní vojenské principy, které se dnes staly základem veškeré strategie. Původně

vznikly v mozku výrazného jedince a v průběhu mnoha let - možná dokonce tisíců - byly přijaty jako samozřejmost a získaly tak univerzální platnost.

Člověk svůj první objev doplnil druhým: naučil se ovládat ostatní věci a živé bytosti a přimět je, aby mu sloužily v jeho boji o existenci, a tím začala skutečná vynálezecká činnost lidstva, jak je nyní zřejmé. Tyto hmotné vynálezy - počínaje používáním kamenů jako zbraní, domestikací zvířat, výrobou ohně umělými prostředky a podivuhodnými vynálezy našich dnů - jasně ukazují, že tvůrcem byl jedinec. Čím více se blížíme k naší době a čím jsou vynálezy významnější a převratnější, tím jasněji to vidíme. V každém případě to víme: Všechny hmotné vynálezy, které vidíme kolem sebe, vznikly díky tvůrčím silám a schopnostem jednotlivců. A všechny tyto vynálezy pomáhají člověku povznést se stále výše nad svět zvířat a definitivně se od něj oddělit. Slouží tedy k povznesení lidského druhu a k neustálé podpoře jeho pokroku.

Ale to, co kdysi člověku v jeho boji o existenci pomáhala ta nejprimitivnější technika, když se vydal na lov do pralesa, to mu dnes pomáhá v podobě úžasných vědeckých vynálezů, které mu pomáhají v dnešním životním boji a kovají zbraně pro budoucí boje. Veškeré

lidské myšlenky a vynálezy ve svých konečných důsledcích pomáhají člověku v jeho životním boji na této planetě, i když takzvané praktické využití vynálezu, objevu nebo hluboké vědecké teorie nemusí být na první pohled zřejmé. Vše přispívá k tomu, aby se člověk stále více povznášel nad úroveň všech okolních tvorů, a tím posiloval a upevňoval své postavení, aby se v každém ohledu vyvinul v dominantní bytost na této Zemi.

Proto jsou všechny vynálezy výsledkem úsilí jednotlivce. A všichni takoví jedinci, ať už chtěně, nebo nechtěně, jsou dobrodinci lidstva, ať už velkého, nebo malého. Díky jejich práci získaly miliony a dokonce miliardy lidských bytostí prostředky a zdroje, které jim usnadňují jejich životní boj.

Jestliže při vzniku dnešní hmotné kultury vždy nacházíme jednotlivé osoby, jejichž práce se vzájemně doplňují a navazují na sebe, pak totéž platí i pro praktické využití těchto vynálezů a objevů. Všechny různé způsoby výroby jsou ve svém důsledku také vynálezy, a tudíž závislé na jednotlivci. Dokonce i čistě teoretická práce, kterou nelze poměřovat určitým pravidlem a která předchází všem následným technickým vynálezům, je výhradně produktem jednotlivce. Nevynalézá masa,

neorganizuje ani nemyslí většina - ale vždy a v každém případě jednotlivý člověk, osoba.

Lidské společenství je dobře organizované pouze tehdy, když napomáhá individuálním tvůrčím silám a využívá je ve prospěch společenství. Nejcennějším faktorem vynálezu, ať už v materiální oblasti, nebo ve světě idejí, je osobnost samotného vynálezce. První a nejvyšší povinností organizovaného národního společenství je učinit vynálezce užitečným pro všechny. Ostatně samotným smyslem organizace je tuto zásadu realizovat. Jen tak může odvrátit prokletí mechanizace a zůstat živou věcí. Sama o sobě musí zosobňovat snahu postavit myslící jedince nad masy a přimět ty druhé, aby se podřídili těm prvním.

Organizace tedy nejenže nemá právo bránit myslícím jedincům v povznesení se nad masy, ale naopak musí toto povznesení využívat, umožňovat a podporovat, jak jen je to možné.

Musí vycházet ze zásady, že požehnání lidstva nikdy nepochází od mas, ale od tvůrčích myslí, které jsou proto skutečnými dobrodinci lidstva. Je v zájmu všech zajistit, aby takoví lidé měli rozhodující vliv, a usnadnit jim jejich práci. Tomuto společnému zájmu jistě neprospěje, když

necháme vládnout neinteligentní a neschopné masy, které jsou v každém případě nenadané. Vládnout by měli pouze ti, kteří mají přirozené vůdčí nadání.

Takové mozky se vybírají především, jak již bylo řečeno, prostřednictvím tvrdého životního boje. Mnozí se zhroutí a padnou, čímž dají najevo, že nejsou předurčeni k nejvyšším funkcím; nakonec se ukáže, že vyvolených je jen několik. V oblasti myšlení, umělecké tvorby, a dokonce i v ekonomice probíhá stejný proces selekce, i když - zejména v ekonomice - naráží na vážnou překážku. Stejné myšlenky panují i ve státní správě a v organizované moci národní armády. Všude vládne myšlenka osobnosti - v autoritě vůči podřízeným a vůči těm vyšším osobnostem, které jsou nad nimi.

Pouze v politickém životě byl tento přirozený princip zcela vyloučen. Ačkoli veškerá lidská kultura vyplynula výhradně z tvůrčí činnosti jednotlivce, teprve ve správě národního společenství se princip hodnoty většiny stává rozhodujícím a z tohoto vysokého místa umožňuje, aby byl veškerý život postupně otráven; tedy ve skutečnosti: rozpuštěn. Destruktivní účinky Židova působení v jiných národních orgánech lze v zásadě přičíst jeho vytrvalému úsilí o podkopání významu osobnosti u hostitelských národů a její nahrazení masou. Konstruktivní princip

árijského lidstva je tak vytěsňován destruktivním principem Židů. Ti se stávají „kvasem rozkladu“[124] mezi národy a rasami a v širším slova smyslu rozkladateli lidské kultury.

Marxismus představuje nejvýraznější fázi židovského pokusu odstranit dominantní význam osobnosti v každé oblasti lidského života a nahradit ji počtem masy. V politice tomu odpovídá parlamentní forma vlády. Její katastrofální účinky můžeme pozorovat všude, od nejmenších obcí až po nejvyšší vedení Říše. A v ekonomice vidíme odborové hnutí, které neslouží skutečným zájmům zaměstnanců, nýbrž destruktivním cílům mezinárodního světového Židovstva.

---

[124] „Kvas rozkladu“ je parafrází významného německého historika Theodora Mommsena (1817-1903). Ve svém monumentálním díle Römische Geschichte (1856) napsal: *„Také v antickém světě bylo židovství účinným kvasem kosmopolitismu a národního rozkladu“* (1856/1871: 643). Tento názor podpořil i další významný historik Heinrich von Treitschke (1834-1896). Ve své knize Die Politik (1898; 1. díl, oddíl 8) napsal: *„Židé byli vždy ‚prvkem národního rozkladu‘. Vždy k tomu směřovali“* Později dodal: *„A nyní vystupuje do popředí vše, co je na tomto národě nebezpečné, rozkladná síla národa, který na sebe bere masku různých národností.“* V téže části Treitschke zmiňuje také *„obrovskou rasovou domýšlivost“* a *„smrtelnou nenávist Židů vůči křesťanům“*.

Ve stejné míře, v jaké je z ekonomiky vyloučen princip osobnosti a nahrazen vlivem a činností mas, bude postupně upadat i to, co by mělo sloužit a přinášet prospěch celému společenství. Všechny závodní výbory - které se místo péče o zájmy zaměstnanců snaží ovlivňovat výrobu - slouží stejnému destruktivnímu účelu. Poškozují obecný výrobní systém a v důsledku toho ve skutečnosti poškozují jednotlivce. Z dlouhodobého hlediska není možné uspokojovat potřeby pouze teoretickými frázemi; to se děje pouze prostřednictvím statků každodenního života. V konečném důsledku musí systém vytvořit přesvědčení, že národní společenství slouží zájmům jednotlivce.

Není důležité, zda marxismus na základě své masové teorie dokáže, že je schopen převzít a rozvíjet současný ekonomický systém. Kritiku ohledně správnosti či nesprávnosti tohoto principu nelze testovat otázkou, zda dokáže spravovat stávající řád, ale pouze prokázáním, že dokáže vytvořit vyšší kulturu. I kdyby byl marxismus tisíckrát schopen převzít současnou ekonomiku a řídit její chod, tato činnost by nic nedokazovala. Přesto by dokonce ani případný úspěch takového počinu nebyl žádným důkazem toho, že by byl

při uplatnění svého principu sám schopen vytvořit to, co přebírá.

A marxismus sám o tom podal praktický důkaz. Nejenže nikde nedokázal vytvořit vlastní kulturu, ale podle svých vlastních principů nedokázal ani udržet ty stávající. Naopak, po krátké době musel přistoupit na kompromisy a vrátit se k principu osobnosti; ani ve své vlastní organizaci se bez něj nedokáže obejít.

Národovecký světonázor se od marxistického zásadně liší tím, že první uznává hodnotu rasy, a tedy i osobnosti, a proto učinil z jednotlivce pilíř své struktury. To jsou faktory, které podporují jeho pojetí světa.

Kdyby nacionálněsocialistické hnutí nepochopilo zásadní význam tohoto základního principu a kdyby místo toho pouze upravilo vnější podobu současného státu nebo dokonce přijalo princip vůdčí úlohy masy, pak by ve skutečnosti nedělalo nic jiného než, že by soupeřilo na srovnatelné rovině s marxismem; z tohoto důvodu by nemělo právo nazývat se světonázorem. Kdyby sociální program hnutí spočíval pouze v odstranění osobnosti a dosazení masy na její místo, pak by byl nacionální socialismus náchylný ke zkažení jedem marxismu stejně jako naše buržoazní strany.

Národní stát musí zajistit blahobyt svých občanů tím, že za všech okolností uzná význam hodnoty osobnosti, a tak zajistí co nejvyšší účast jednotlivce maximalizací produktivní efektivity ve všech oblastech.

Proto musí národní stát nemilosrdně vymýtit parlamentní princip vlády většiny - tedy vlády mas - ze všech vedoucích politických kruhů a místo něj zaručit právo osobnosti.

Z toho vyplývá následující závěr: Nejlepší ústava a forma státu je taková, která přirozeně umožňuje nejlepším myslím dosáhnout pozic s dominantním významem a vlivem ve společenství.

Stejně jako v hospodářském životě, kde schopní lidé nemohou být určeni shora, ale musí se sami probojovat vpřed, a stejně jako je život sám školou, v níž se učí skutečné lekce - od nejmenšího podniku až po největší korporaci -, není možné, aby byl politický talent náhle „objeven“. Mimořádné génie nelze posuzovat podle měřítek normálních lidí.

Stát musí být ve své organizaci založen na principu osobnosti, a to od nejmenší vesnice až po nejvyšší vedení Říše.

Nesmí rozhodovat většina, ale pouze odpovědné osoby. A slovu „rada“ musí být opět navrácen jeho původní význam. Každý odpovědný člověk bude mít po svém boku poradce, ale rozhodovat bude jeden člověk.

Základem naší státní koncepce se musí stát zásada, která z někdejší pruské armády učinila obdivuhodný nástroj německého národa: autorita každého vůdce směřuje dolů a odpovědnost nahoru.

Ani pak se neobejdeme bez těch korporativních orgánů, kterým dnes říkáme parlamenty. Pak ale budou muset skutečně udělovat rady; odpovědnost však může a musí nést jeden člověk, a proto jen jemu bude svěřena autorita a právo velet.

Parlamenty jako takové jsou nezbytné, protože jen ony dávají příležitost k tomu, aby postupně vyrostli vůdci, kterým budou následně svěřeny funkce se zvláštní odpovědností.

Z toho vyplývá následující obrázek: Národní stát nebude mít od obce až po říšské vedení žádný zastupitelský orgán, který by rozhodoval většinou, ale pouze poradní orgány, které budou zvolenému vůdci pomáhat; ten jim bude rozdělovat různé povinnosti. V určitých oblastech mohou v případě potřeby převzít

plnou odpovědnost, stejně jako ji má každý podnikový vůdce nebo prezident ve větším měřítku.

Národní stát musí zásadně zakázat praxi přijímat rady k určitým politickým problémům - například k ekonomice - od osob, které jsou zcela nekompetentní, protože jim chybí speciální vzdělání a praktické zkušenosti. V důsledku toho musí stát rozdělit své zastupitelské orgány na politické komory a odborné komory.

Aby byla zajištěna účinná spolupráce mezi těmito dvěma orgány, bude nad nimi postaven zvláštní senát.

Ve sněmovnách ani v Senátu se nikdy nebude hlasovat. Mají to být pracovní organizace a ne hlasovací stroje. Jednotliví členové budou mít poradní funkci, ale nebudou mít právo rozhodovat. Toto právo je výhradní výsadou odpovědného předsedy.

Tento princip spojení absolutní autority s absolutní odpovědností postupně způsobí, že vznikne vybraná skupina vůdců, jaká je v naší současné éře nezodpovědného parlamentarismu nemyslitelná.

Politické pojetí národa se tak dostane do souladu s tím právem, jemuž vděčí za svou velikost v kulturní a hospodářské oblasti.

Pokud jde o možnost uskutečnění těchto myšlenek v praxi, rád bych připomněl skutečnost, že parlamentní princip demokratické vlády většiny ne vždy převládal. Naopak, vyskytuje se pouze v krátkých historických obdobích, a to vždy v době úpadku národů a států.

Nelze se však domnívat, že by taková proměna mohla být provedena čistě teoretickými opatřeními působícími shora; nemohla by se omezit na státní ústavu, ale musela by zahrnout různé oblasti zákonodárství, a dokonce i občanský život jako celek. K takové revoluci může dojít pouze prostřednictvím hnutí, které je samo organizováno v duchu těchto principů a nese tak v sobě budoucí stát.

Nacionálněsocialistické hnutí by se tedy mělo s těmito zásadami dnes plně seznámit a ve své vlastní organizaci je skutečně uvést do praxe, aby bylo nejen schopno sloužit budoucímu státu jako vodítko, ale aby mělo i vlastní organizaci, která by mohla být dána k dispozici samotnému státu.

5. kapitola

Světonázor a organizace

Národní stát, který jsem se pokusil v hrubých obrysech načrtnout, se nestane skutečností už jen proto, že víme, co je k tomu potřeba. Nestačí vědět, jak by takový stát měl vypadat. Mnohem důležitější je problém jeho založení. Stávající strany mají ze státu prospěch a nelze od nich očekávat, že by přinesly změnu režimu nebo že by dobrovolně změnily svůj postoj. Je to tím nemožnější, že vedoucími prvky jsou vždy Židé a ještě více Židů. Současný trend vývoje by, pokud by se nechal bez zábran pokračovat, vedl k naplnění všežidovského proroctví - že Židé jednoho dne pohltí ostatní národy Země a stanou se jejich pány.[125]

---

[125] V posledních letech se objevily názory, že se Židé stali faktickými pány jiných národů. Koncem roku 2003, po zahájení druhé války v Iráku, která byla silně podporována americkou židovskou lobby, řekl malajský prezident Mahathir Mohamad ve svém veřejném projevu toto: *„Židé dnes nepřímo vládnou světu. Přimějí ostatní, aby za ně bojovali a umírali“* (AP, 16. října 2003). Americká zahraniční politika je téměř výhradně orientována na prosazování židovských a izraelských zájmů, a to díky drtivému - a především peněžnímu - vlivu Židů na vládu USA. Bohužel tento vliv zůstává díky dominantnímu židovskému vlivu v amerických médiích nezpochybňován a nezkoumán. Díky

Na rozdíl od milionů „buržoazních“ a „proletářských“ Němců - kteří se potácejí do záhuby většinou kvůli bázlivosti a hlouposti - Žid vytrvale kráčí svou cestou a myslí stále na svůj budoucí cíl. Jakákoli jím vedená strana nemůže bojovat za jiné zájmy než za jeho a jeho zájmy rozhodně nemají nic společného se zájmy árijských národů.

Chceme-li náš ideální obraz národního státu proměnit ve skutečnost, musíme zůstat nezávislí na silách, které dnes ovládají veřejný život, a hledat nové síly, které budou připraveny a schopny se za takový ideál postavit. Bude to boj, nakolik prvním cílem není vytvoření národní státní koncepce, ale především: odstranění té židovské. Jak už to v dějinách bývá, hlavní potíží není nastolení nového řádu, ale vyčištění půdy pro něj. Předsudky a zvláštní zájmy se spojují do společné fronty a snaží se všemi prostředky zabránit vítězství jakékoli nové myšlenky, která je jim nepříjemná nebo je ohrožuje.

---

svému rozhodujícímu vlivu na jedinou světovou supervelmoc jsou Židé fakticky pány ostatních národů.

Proto je bojovník za novou myšlenku bohužel a navzdory své touze po pozitivní práci nucen vést nejprve negativní boj - s cílem zničit stávající stav věcí.

Jakkoli je to pro jednotlivce nepříjemné, mladá doktrína velkého a zásadního významu musí přijmout za svou zbraň ostrou sondu kritiky.

Projevuje se velmi povrchní vhled do historického vývoje, když takzvaní národovci znovu a znovu zdůrazňují, že si neosvojí používání negativní kritiky, ale budou se zabývat pouze konstruktivní prací; toto absurdní, dětinské koktání je „národovecké“ v tom nejhorším slova smyslu. Je to další důkaz, že historie naší doby na tyto myslitele nijak nezapůsobila.

I marxismus si kladl za cíl konstruktivní práci (kdyby jen nastolení despotické vlády mezinárodního židovského světového finančnictví!); nicméně po předchozích 70 let byla jeho hlavní prací kritika - destruktivní, rozkladná kritika, stále dokola, až tato žíravá kyselina rozežrala starý stát tak důkladně, že se nakonec zhroutil. Teprve pak se začalo s takzvanou „výstavbou“. A to bylo přirozené, správné a logické.

Stávající řád se neodstraní pouhým vyhlašováním nového řádu a trváním na něm. Nesmí se předpokládat,

že stoupenci nebo příjemci stávajícího řádu budou konvertováni a získáni pro nové hnutí pouhým prokázáním jeho nezbytnosti. Naopak se může snadno stát, že vedle sebe budou existovat dvě odlišné situace a že se takzvaný světonázor promění ve stranu, která se nedokáže povznést nad svá omezení. Světonázor je netolerantní a nemůže existovat jako „jedna strana mezi mnohými“. Neodbytně se dožaduje svého uznání jako jedinečného a výlučného a také úplné proměny celého veřejného života v souladu se svými názory. Nikdy nemůže připustit další existenci předchozího stavu.

Totéž platí pro náboženství.

Křesťanství se nespokojilo s vybudováním vlastního oltáře, ale muselo nejprve zničit pohanské oltáře. Teprve z této vášnivé nesnášenlivosti mohla vzniknout apodiktická víra; nesnášenlivost je nezbytným předpokladem.

Zde lze namítnout, že podobné jevy ve světových dějinách vyplývají většinou ze specificky židovského způsobu myšlení; ba že takový fanatismus a nesnášenlivost ztělesňují specificky židovskou mentalitu. To může být tisíckrát pravda a je to hluboce politováníhodná skutečnost. Výskyt fanatické

nesnášenlivosti v dějinách lidstva může být hluboce politováníhodný a zároveň cizí lidské přirozenosti - ale to nic nemění na tom, že dnes existuje. Lidé, kteří chtějí náš německý národ osvobodit ze současného stavu, by si neměli lámat hlavu úvahami o tom, jak by bylo krásné, kdyby to či ono nikdy nevzniklo; spíše musí najít způsob, jak to odstranit. Světonázor, který je inspirován pekelnou nesnášenlivostí, může být zlomen pouze stejným duchem, učením, které je poháněno stejně rozhodnou vůlí a které je samo o sobě čistou a naprosto pravdivou novou myšlenkou.

Dnes můžeme litovat, že příchod křesťanství znamenal příchod prvního duchovního teroru do mnohem svobodnějšího antického světa.[126] Nelze však popřít skutečnost, že od té doby je svět prostoupen a ovládán tímto druhem nátlaku a že násilí se láme jen násilím a teror jen terorem. Teprve pak lze konstruktivně vytvořit nový stav.

---

[126] Existuje dobrý důvod považovat křesťanství za specificky židovskou formu náboženského „teroru“. Takový byl jistě i Nietzscheho názor; podrobnosti viz Dalton, „Nietzsche and the origins of Christianity” (2010) nebo „Eternal strangers: Anti-Jewish musings throughout history” (2011).

Politické strany jsou náchylné ke kompromisům, ale světonázory nikdy. Politické strany mají sklon vyjednávat se svými protivníky, ale světonázory hlásají vlastní neomylnost.

Politické strany mají také téměř vždy na počátku záměr zajistit si výlučnou a despotickou nadvládu; téměř vždy vykazují mírnou tendenci stát se světonázory. Omezená povaha jejich programu je však připravuje o hrdinství, které světonázor vyžaduje. Smířlivá povaha jejich vůle přitahuje ty malicherné a slaboduché lidi, kteří se nehodí na žádné křížové tažení. A tak brzy uvíznou ve své ubohé malichernosti. Vzdávají se boje za svůj světonázor a prostřednictvím takzvané „pozitivní spolupráce“ se snaží co nejrychleji vklínit na nějaké nepatrné místo u krmelce a zůstat tam co nejdéle. To je jejich veškerá snaha.

A pokud je od společného krmelce odstrčí konkurent s brutálnějšími způsoby, pak je napadne jediné: násilím nebo lstí se znovu vnutit mezi hladové stádo, aby se dostali zpět do první řady. A nakonec se i za cenu svých nejposvátnějších přesvědčení občerstvují u milovaného kbelíku s mrvou. Jsou to šakali politiky!

Ale světonázor se nikdy nebude dělit s jiným. Nikdy nemůže přistoupit na spolupráci s jakýmkoli systémem, který odsuzuje, ale naopak se cítí povinen využít všech prostředků v boji proti starému řádu a celému myšlenkovému světu; to znamená připravit jeho pád.

Jak tento čistě destruktivní boj, který je okamžitě rozpoznán jako nebezpečný všemi ostatními a naráží tak na jednotnou frontu pro společnou obranu, že vytváří jednotnou frontu pro svou společnou obranu, tak i ten konstruktivní boj, na prosazení vlastního nového myšlenkového světa, vyžadují odhodlané bojovníky. Každý nový světonázor dovede své myšlenky k vítězství pouze tehdy, jestliže se nejodvážnější a nejaktivnější prvky své doby a svého národa zformují společně v mocnou bojovou organizaci. K tomu je naprosto nezbytné vybrat z obecného obrazu světa určitý počet idejí, které, jakmile budou vyjádřeny v přesné a jasné formě, poslouží jako články víry pro nové lidské společenství. Zatímco program výhradně politické strany není ničím jiným než receptem na příznivé výsledky v příštích parlamentních volbách, program světonázoru představuje vyhlášení války stávajícímu řádu věcí, současným poměrům - zkrátka zavedenému pojetí světa.

Je však zbytečné, aby každý jednotlivý bojovník za tento světonázor plně chápal konečné ideje a plány vůdců hnutí. Je pouze nutné, aby každý měl jasnou představu o základních myšlenkách a aby se mu vštípily ty nejzákladnější principy, aby byl přesvědčen o nutnosti vítězství hnutí a jeho učení.

Jednotliví vojáci také nejsou zasvěceni do znalostí vyšších strategických plánů. Je však vycvičen k tomu, aby se podřídil přísné disciplíně a fanatické víře ve spravedlnost a sílu své věci a bezvýhradně se jí věnoval. Stejně tak musí být jednotlivý stoupenec připoután k hnutí s velkým rozsahem, velkou budoucností a největší vůlí.

Kdyby byl každý voják v armádě generálem a měl výcvik a schopnosti pro takové vedení, byla by tato armáda zbytečná. Podobně by bylo politické hnutí v boji za světonázor zbytečné, kdyby se skládalo výhradně z „intelektuálů“. Ne, potřebujeme také prostého vojáka, protože bez něj je vnitřní kázeň nedosažitelná.

Organizace může ze své podstaty existovat pouze tehdy, když vůdcům s vysokými intelektuálními schopnostmi slouží početná a citově oddaná masa. Rotu složenou z 200 stejně schopných mužů by bylo z

dlouhodobého hlediska těžší ukáznit než rotu složenou ze 190 méně schopných mužů a 10 mužů s vyšším vzděláním.

Sociální demokraté z této skutečnosti velmi profitovali. Vzali široké masy našich lidí, kteří právě absolvovali vojenskou službu a byli tak vycvičeni v disciplíně, a vtáhli je do své stejně přísné stranické disciplíny. Její organizaci tvořila také armáda důstojníků a vojáků. Německý pracující se stal vojákem a židovský intelektuál důstojníkem; německé odborové funkcionáře lze přirovnat k poddůstojníkům.

Skutečnost, že se k marxismu hlásily pouze tzv. nevzdělané vrstvy, byla základem, na němž tato strana dosáhla svého úspěchu - což naše buržoazie vždy přijímala s kroucením hlavou. Protože se skládaly převážně z intelektuálů, byly buržoazní strany jen bezradnou bandou neukázněných jedinců; zatímco marxisté z neintelektuálního lidského materiálu vytvořili armádu stranických vojáků, kteří své židovské pány poslouchali stejně slepě jako dříve své německé důstojníky. Německá buržoazie si nikdy nedělala starosti s psychologickými problémy, protože se cítila nadřazena těmto záležitostem a považovala za zbytečné přemýšlet o hlubokém významu této skutečnosti a o tajném

nebezpečí, které s ní souvisí. Naopak se domnívali, že politické hnutí, které čerpá své stoupence výhradně z „intelektuálních“ kruhů, musí mít právě proto větší význam a větší šance na úspěch, a dokonce i větší pravděpodobnost převzetí vlády, než nevzdělané masy. Nikdy nepochopili, že síla politické strany nikdy nespočívá v inteligenci a nezávislosti jejích členů, ale spíše v disciplinované poslušnosti, s níž následují své intelektuální vůdce.

Rozhodujícím faktorem je samotné vedení. Když se do boje pustí dvě vojska, vítězství nepřipadne té straně, kde má každý voják odborný strategický výcvik, ale spíše té, která má nejlepší velitele a zároveň nejdisciplinovanější, slepě poslušné a nejlépe vycvičené vojáky.

To je základní poznatek, který musíme mít vždy na paměti, když zkoumáme možnost přeměny světonázoru v činy.

Souhlasíme-li s tím, že má-li být světonázor doveden k vítězství, musí být přeměněn v bojové hnutí, pak je logické, že program hnutí musí brát v úvahu lidský materiál, který má k dispozici. Stejně jako musí být konečné cíle a vůdčí myšlenky naprosto určité a

nezaměnitelné, musí být i náborový program přizpůsoben těm myslím, bez nichž by i ty nejkrásnější ideje navždy zůstaly jen idejemi.

Má-li národovecká myšlenka, která je v současnosti nejasným přáním, jednou dosáhnout jasného úspěchu, musí ze svého širokého světa idejí vytáhnout určité konkrétní zásady - zásady, které svou podstatou a obsahem počítají s tím, že přitáhnou široké masy lidí. Jedině tato masa může zaručit, že světonázor bude vybojován. Toto je německá pracovní síla.

Program nového hnutí byl proto zhuštěn do několika hlavních zásad, celkem 25. Jejich smyslem je především poskytnout obyčejnému člověku hrubý náčrt cílů hnutí. Jsou takříkajíc politickou vírou, která má na jedné straně získat rekruty pro hnutí a na druhé straně tyto rekruty sjednotit ve společně uznávané konvenci.

Proto nesmíme nikdy ztratit ze zřetele následující: To, co nazýváme programem hnutí, je ve svých konečných cílech naprosto správné, ale pokud jde o způsob, jakým je tento program formulován, bylo třeba vzít v úvahu určité psychologické úvahy. V průběhu času se může objevit názor, že některé zásady by měly být vyjádřeny jinak a mohly by být formulovány lépe. Ale

každý pokus o jinou formulaci má obvykle katastrofální následky. Něco, co by mělo být pevné a neotřesitelné, se tím stává předmětem diskuse. Jakmile se jediný bod vymaní ze sféry dogmatické jistoty, diskuse jednoduše nevyústí v novou, lepší a důslednější formulaci, ale může snadno vést k nekonečným debatám a všeobecnému zmatku. V takových případech zbývá zvážit, co je lepší: nová a adekvátnější formulace, i když může vyvolat spory uvnitř hnutí, nebo zachování staré formulace, která sice pravděpodobně není nejlepší, ale představuje pevný, neotřesitelný a vnitřně jednotný organismus.

Všechny zkušenosti ukazují, že druhá možnost je vhodnější. Protože se jedná pouze o vnější změnu formy, budou se tyto korekce jevit vždy jako žádoucí a možné. Nakonec, vzhledem k tomu, že většina lidí uvažuje povrchně, existuje velké nebezpečí, že pouze vnější formulace programu bude považována za zásadní pro hnutí. Pak se oslabí vůle a síla bojovat za tyto myšlenky a aktivity, které by měly směřovat navenek, se rozptýlí ve vnitřních programových hádkách.

Pro doktrínu, která je ve svých hlavních rysech v zásadě správná, je méně nebezpečné zachovat formulaci, která již nemusí být zcela adekvátní, než se ji snažit vylepšit - tím se umožní, aby se to, co bylo dosud

považováno za skálopevný princip hnutí, stalo předmětem všeobecné diskuse se všemi neblahými důsledky. To je obzvláště nemožné, dokud hnutí stále bojuje o vítězství. Jak bychom mohli lidem vnuknout slepou víru v pravdivost nauky, kdyby se pochybnosti a nejistota šířily neustálými změnami její vnější podoby?

Podstatu učení nesmíme nikdy hledat ve vnějších formulacích, ale vždy ve vnitřním smyslu. A ten je neměnný; a v jeho zájmu si lze jen přát, aby hnutí vyloučilo vše, co směřuje k rozpadu a nejistotě, aby si zachovalo potřebnou sílu.

I zde se můžeme učit od katolické církve. Přestože se někdy, a často zcela zbytečně, její dogmatický systém dostává do rozporu s exaktními vědami a výzkumem, není ochotna obětovat ani jedinou slabiku svého učení. Správně rozpoznala, že její síly odporu by byly oslabeny zavedením větších či menších úprav, které by odpovídaly dočasným závěrům vědy, jež jsou ve skutečnosti vždy proměnlivé. Proto se drží svých pevných dogmat, která jediná mohou celému systému dát charakter víry. Proto dnes stojí pevněji než kdy jindy. Můžeme prorokovat, že jako pevný pól uprostřed pomíjivých jevů bude

přitahovat stále více slepé podpory, jak se budou jevy rychle měnit.[127]

Kdo tedy skutečně a vážně touží po vítězství národoveckého světonázoru, musí si uvědomit, že to může zajistit pouze bojovné hnutí a že toto hnutí musí svou sílu opírat pouze o pevnost nepřekročitelného a uceleného programu. Nikdy nesmí dělat ústupky ve formě ducha doby, nýbrž si musí navždy zachovat svou formu, jakmile se ukáže, že je příznivá - nebo v každém případě do doby, než bude korunována vítězstvím. Předtím by každý pokus o zahájení diskuse o účelnosti toho či onoho programového bodu mohl mít tendenci rozložit pevnost a bojovnost hnutí podle toho, do jaké míry se jeho stoupenci takového vnitřního sporu účastní. Neříkejte, že „zlepšení“ provedené dnes bude zítra podrobeno kritickému zkoumání, abyste je pozítří nahradili něčím lepším. Jakmile je jednou bariéra zbořena, otevírá se cesta - jejíž začátek je znám, ale konec se ztrácí v nekonečnu.

Toto důležité poznání bylo třeba aplikovat na mladé nacionálněsocialistické hnutí. Ve svém 25bodovém

[127] Výraz „pevný pól uprostřed pomíjivých jevů“ je převzat ze Schillerovy básně Der Spaziergang (řádek 134).

programu dosáhla Nacionálněsocialistická německá strana práce základu, který musí zůstat neotřesitelný. Úkolem současných i budoucích členů hnutí nesmí být nikdy provádět kritickou revizi těchto zásad, ale naopak se jimi vázat. Jinak by další generace zase stejným právem vynakládala energii na takovouto čistě formální práci uvnitř strany, místo aby získávala nové rekruty, a tím i nové síly pro hnutí. Pro většinu našich stoupenců nebude podstata hnutí spočívat ani tak v liteře našich zásad, ale ve významu, který jim přisuzujeme.

Těmto úvahám vděčí nové hnutí za svůj název a v souladu s nimi byl později sestaven i jeho program; v nich spočívá i způsob jeho šíření. Aby bylo možné dovést národní ideál k vítězství, bylo třeba založit populární stranu - stranu, která by se neskládala jen z intelektuálních vůdců, ale také z ručně pracujících!

Jakýkoli pokus o realizaci těchto teorií bez militantní organizace by byl dnes, stejně jako v minulosti, odsouzen k neúspěchu a v budoucnu by se opakoval. Proto má hnutí nejen právo, ale i povinnost považovat se za zastánce a reprezentanta těchto myšlenek. Stejně jako jsou základní principy nacionálněsocialistického hnutí národovecké, tak jsou národovecké ideje nacionálněsocialistické. Chce-li nacionální socialismus

zvítězit, bude se muset této skutečnosti bezvýhradně a výlučně držet. I zde má nejen právo, ale i povinnost ostře zdůraznit, že jakýkoli pokus reprezentovat národoveckou myšlenku mimo Nacionálněsocialistickou německou stranu práce je nemožný a ve většině případů podvodný.

Pokud dnes někdo našemu hnutí vytýká, že si „monopolizovalo“ národoveckou myšlenku, můžeme mu dát jedinou odpověď: Nejenže jsme si ji monopolizovali, ale prakticky jsme ji vytvořili.

Neboť to, co pod tímto názvem existovalo dříve, bylo naprosto neschopné ovlivnit osud našeho národa, protože všechny tyto myšlenky postrádaly jasnou a ucelenou formulaci. Ve většině případů to nebyly nic jiného než izolované a nesouvisející pojmy větší či menší opodstatněnosti, nezřídka protichůdné, a v žádném případě mezi nimi neexistovala vnitřní soudržnost. A i kdyby tato soudržnost existovala, byla by příliš slabá na to, aby dokázala orientovat a vybudovat nějaké hnutí.

To se podařilo pouze nacionálněsocialistickému hnutí. Nejrůznější spolky a skupiny, velké i malé, a dokonce i „velké strany“ si nyní nárokují titul „národní“, a to je jeden z důsledků vlivu nacionálněsocialistického

hnutí. Bez této práce by žádnou z těchto stran ani nenapadlo slovo „národní“ vůbec zmiňovat; toto slovo by pro ně nic neznamenalo a zejména jejich vůdci by s ním neměli nic společného. Teprve práce NSDAP dala této myšlence smysl, a teprve pak ji přijaly všechny druhy lidí. Především naše strana ukázala sílu národovecké myšlenky svou úspěšnou činností, takže ostatní, aby s ní udrželi krok, musí hledat podobné cíle.

Stejně jako dříve, kdy vše zneužívali ke svým malicherným volebním cílům, i dnes používají národovecký pojem jen jako vnější a prázdnou frázi, aby působili proti přitažlivé síle nacionálněsocialistického hnutí. Jen z touhy udržet si svou existenci a z obavy, že by naše nové hnutí založené na světonázoru mohlo zvítězit, a protože cítí, že jeho univerzální a výlučný charakter pro ně představuje nebezpečí - jen z těchto důvodů používají slova, která před osmi lety zavrhovali, před sedmi lety zesměšňovali, před šesti lety označovali za absurdní, před pěti lety potírali, před čtyřmi nenáviděli, před třemi pronásledovali a nakonec před dvěma lety anektovali a začlenili do svého současného politického slovníku, jako válečná hesla ve svém boji.

A tak je třeba i nyní upozornit na to, že ani jedna z těchto stran nemá nejmenší představu o tom, co německý

národ potřebuje. Nejnápadnějším důkazem toho je povrchní způsob, jakým používají slovo „národní“!

Neméně nebezpeční jsou ti, kteří pobíhají jako polonárodovci a formulují fantastická schémata založená většinou na ničem jiném než na utkvělé představě, která sama o sobě může být správná, ale protože je to izolovaná představa, je pro vytvoření velkého jednotného bojového společenství nepoužitelná. A v každém případě se k jeho budování nehodí. Tito lidé, kteří si vymýšlejí program částečně z vlastních představ a částečně z toho, co si přečetli, jsou často nebezpečnější než otevření nepřátelé národní myšlenky. V lepším případě jsou to neplodní teoretici, ale většinou jsou to zlomyslní chvástalové. Domnívají se, že svou intelektuální a duševní prázdnotu mohou maskovat rozpuštěnými vousy a staroněmeckými gesty.

Tváří v tvář všem těmto marným pokusům proto stojí za to připomenout si dobu, kdy mladé nacionálněsocialistické hnutí začalo svůj boj.

6. kapitola

Boj v raných dobách – význam mluveného slova

Vzpomínky na naše první velké setkání v hodovní síni Hofbräuhausu 24. února 1920 ještě neutichly, když jsme začali připravovat další setkání. Až do té doby jsme pečlivě zvažovali, že bychom ve městě, jako je Mnichov, pořádali malá setkání každý měsíc nebo nanejvýš jednou za dva týdny, ale nyní bylo rozhodnuto, že bychom měli pořádat masové setkání každý týden. Nemusím snad říkat, že jsme jistě znovu a znovu čelili jedné obavě: Ačkoli jsem byl osobně přesvědčen, že když už lidé přijdou, zůstanou a budou poslouchat.

Během té doby získal sál mnichovského Hofbräuhausu pro nás nacionální socialisty téměř posvátný význam. Každý týden se konala schůze, téměř vždy v tomto sále, a pokaždé byl plnější než předtím a lidé pozornější!

Počínaje „vinou z války“, která v té době nikoho nezajímala, a mírovými smlouvami jsme se zabývali téměř vším, co vzbudilo zájem publika nebo se zdálo být ideologicky nezbytné. Největší pozornost jsme věnovali mírovým smlouvám. Mladé hnutí znovu a znovu prorokovalo těmto velkým masám a nyní se téměř

všechna proroctví naplnila! Dnes je snadné o těchto věcech mluvit a psát. Ale v té době znamenalo veřejné masové shromáždění - nikoliv maloměšťáků, ale rozrušených proletářů - s tématem „Versailleská mírová smlouva“ útok na republiku a důkaz reakčních nebo monarchistických tendencí. Jakmile někdo vyslovil první kritiku Versailleské smlouvy, dalo se očekávat, že se mu dostane okamžité a téměř stereotypní odpovědi: „A Brest-Litevsk?“ „Brest-Litevsk?“[128] Znovu a znovu by to dav zamručel a postupně by to přerostlo v řev, až by řečník musel vzdát svůj pokus je přesvědčit. Člověku se chtělo nad těmi lidmi v zoufalství mlátit hlavou o zeď! Nechtěli ani poslouchat, ani pochopit, že Versailles je skandál a ostuda, diktát, který znamená bezprecedentní okrádání našeho národa. Ničivá práce marxistů a jedovatá propaganda nepřítele připravila tyto lidi o rozum.

A my jsme neměli právo si stěžovat. Vina na druhé straně byla obrovská! Ale co udělala naše buržoazie, aby zastavila tento strašlivý rozklad, aby se mu postavila a otevřela cestu k pravdě tím, že podá lepší a důkladnější

[128] Brestlitevská smlouva byla podepsána 3. března 1918. Znamenala vystoupení Ruska z první světové války a byla pro Německo velmi výhodná.

vysvětlení? Nic, a zase nic! V té době nebylo vidět velké národní apoštoly dneška. Možná promlouvali k vybraným skupinám na čajových dýcháncích nebo ve svých malých kroužcích, ale nikdy se neobjevili tam, kde měli být, totiž mezi vlky; tedy pokud nebyla příležitost výt se smečkou.

Pokud jde o mne, tehdy jsem jasně viděl, že otázka válečné viny musí být pro malé jádro našeho hnutí objasněna - a objasněna ve světle historické pravdy. Předpokladem budoucího úspěchu našeho hnutí bylo, aby zprostředkovalo poznání mírové smlouvy nejširším masám. V té době masy považovaly tento mír za úspěch demokracie. Proto jsme proti němu museli vytvořit jednotnou frontu a vštípit se lidem do mysli jako nepřítel této smlouvy. Pak, později, až by se krutá realita tohoto podlého podvodu odhalila v celé své obnažené nenávisti, by nám vzpomínka na náš dřívější postoj získala jejich důvěru.

Už tehdy jsem zaujal stanovisko k těm důležitým zásadním otázkám, v nichž se veřejné mínění zcela mýlilo, a postavil jsem se proti těmto nesprávným představám bez ohledu na popularitu, nenávist nebo boj. NSDAP by neměla být sluhou veřejného mínění, ale musí

ho ovládat. Neměla by se stát otrokem mas, ale naopak jejich pánem!

Zvláště pro slabé hnutí je přirozené pokušení přizpůsobit se taktice silnějšího nepřítele, zvláště když se jeho taktice podařilo dovést národ k šíleným závěrům nebo k přijetí chybných postojů. To je zvláště silné, když lze najít důvody - i když mohou být zcela iluzorní -, které se mladému hnutí zdají směřovat ke stejným cílům. Lidská zbabělost pak o to ochotněji přijme ty argumenty, které jí dávají zdání ospravedlnění z „vlastního pohledu“ pro účast na takovém zločinu.

Několikrát jsem zažil takové případy, kdy bylo zapotřebí největší energie, aby se loď našeho hnutí nenechala strhnout umělým přílivem veřejnosti, ba aby se jím nenechala unášet. Naposledy se to stalo, když se našemu pekelnému tisku - Hekabé[129] existence německého národa - podařilo dostat otázku Jižního Tyrolska do prominentního postavení, které bylo pro německý národ katastrofální. Aniž by se zamysleli nad

[129] Hekabé byla manželkou trojského krále Priama v Homérově Iliadě. Hitlerova frazeologie je zde nejasná; možná odkazuje na skutečnost, že Hekabé prosila svého syna Hektora, aby nebojoval s Achilleem, a odráží tak podporu tisku německé kapitulaci. Oba případy skončily katastrofou.

tím, jakým zájmům slouží, připojilo se několik takzvaných „národních“ mužů, stran a organizací k všeobecnému křiku jen ze strachu před Židy podněcovaným veřejným míněním a pošetile pomáhali podporovat boj proti systému, který bychom my Němci měli, zvláště v těchto dnech, považovat za jediný paprsek světla v tomto degenerujícím světě.

Zatímco nás mezinárodní světový Žid pomalu, ale jistě dusí, naši takzvaní vlastenci křičí proti člověku a jeho systému, který má odvahu osvobodit se z okovů židozednářství alespoň v jednom koutě Země a postavit se na nacionalistický odpor proti tomuto mezinárodnímu světovému jedu. Slabé povahy však byly příliš v pokušení nést se podle toho kam vítr vane a kapitulovat před křikem veřejného mínění. A byla to kapitulace! Tito lidé jsou tak podlí lháři, že to nepřiznají ani sami sobě, ale pravdou zůstává, že je k tomu přiměla jen zbabělost a strach z veřejných nálad, vyvolaných Židy. Všechny ostatní důvody jsou jen ubohé výmluvy malých hříšníků, kteří si jsou vědomi vlastní viny.

Bylo tedy nutné uchopit hnutí železnou rukou, aby bylo zachráněno před cestou zkázy. Jistěže pokus o takovou změnu nebyl v té době populární, protože velký plamen veřejného mínění hořel jen jedním směrem; a

takové rozhodnutí mohlo být někdy osudné. Nemálo mužů bylo v průběhu dějin ukamenováno za čin, za který jim později potomci poklekli a děkovali.

Právě na tomto potomstvu musí hnutí záviset, a ne na chvále okamžiku. Je možné, že v takových hodinách musí jednotlivci snášet utrpení, ale neměli by zapomínat, že po takových hodinách přijde spása a že hnutí, které chce obrodit svět, musí sloužit budoucnosti, a ne přítomnosti.

V tomto ohledu lze tvrdit, že největší a nejtrvalejší úspěchy v dějinách jsou většinou ty, které byly na počátku nejméně pochopeny, protože byly v nejsilnějším rozporu s veřejným míněním, s jeho názory a vůlí.

To jsme zažili při svém prvním veřejném vystoupení. Lze po pravdě říci, že jsme se „neucházeli o přízeň mas“, ale spíše jsme vždy oponovali nesmyslům těchto lidí. V těch letech se téměř vždy stalo, že jsem čelil shromáždění lidí, kteří věřili v opak toho, co jsem chtěl říci, a kteří chtěli opak toho, čemu jsem věřil já. Pak trvalo několik hodin, než jsem přesvědčil dva nebo tři tisíce lidí, aby se vzdali svých dosavadních názorů - abych ránu po ráně rozbil základy jejich názorů a nakonec je přivedl k našemu přesvědčení a našemu světonázoru.

Rychle jsem se naučil něco důležitého, a sice vyrvat nepříteli z rukou zbraně odpovědi. Brzy bylo vidět, že naši protivníci - zejména vedoucí diskusí - jsou vybaveni určitým „repertoárem“ argumentů, které se neustále opakují. Jednotný charakter tohoto postupu ukazoval na promyšlený a jednotný výcvik. A tak tomu také bylo. Mohli jsme tak rozpoznat neuvěřitelnou disciplínu nepřátelské propagandy a já jsem dodnes hrdý na to, že jsem objevil prostředek, jak tuto propagandu nejen učinit neúčinnou, ale jak s ní porazit její tvůrce. O dva roky později jsem se stal mistrem tohoto umění.

Při každém mém projevu bylo důležité jasně předvídat pravděpodobnou formu a podstatu protiargumentů, které se dají v diskusi očekávat, a v projevu je rozbít. Bylo tedy nutné zmínit všechny možné námitky a ukázat jejich nekonzistentnost; tím bylo snazší získat si upřímného posluchače tím, že jsem se zbavil všech pochybností, které se mu vryly do paměti. To, co se dozvěděl, bylo automaticky vyvráceno, a to ho přimělo věnovat řeči o to větší pozornost.

To byl důvod, proč jsem po své první přednášce o „Versailleské mírové smlouvě“, kterou jsem přednesl vojákům ještě jako takzvaný instruktor, změnil obsah přednášky a od té chvíle jsem mluvil o „Brestlitevské a

Versailleské smlouvě“. V diskusi po mé první přednášce jsem rychle zjistil, že lidé o Brestlitevské smlouvě ve skutečnosti nic nevědí a že se ji chytré stranické propagandě podařilo prezentovat jako jeden z nejskandálnějších násilných aktů na světě. Vytrvalé opakování této lži širokým masám způsobilo, že miliony Němců považovaly Versailleskou smlouvu za spravedlivou odplatu za zločin, který jsme spáchali v Brest-Litevsku. Považovali veškerý odpor proti Versailles za nespravedlivý a v mnoha případech docházelo k upřímnému morálnímu rozhořčení. A to byl také důvod, proč se v Německu začalo běžně používat nestoudné a zrůdné slovo „reparace“. Tato pokrytecká lež se milionům rozjitřených krajanů jevila jako naplnění vyšší spravedlnosti. Hrozné, ale pravdivé.

Nejlepším důkazem toho byla propaganda, kterou jsem zahájil proti Versailles svou osvětou o Brestlitevské smlouvě. Srovnával jsem obě smlouvy bod po bodu, ukazoval obrovskou lidskost jedné smlouvy a nelidské barbarství smlouvy druhé - a výsledek byl zarážející. Když jsem na toto téma hovořil na shromáždění dvou tisíc lidí, často jsem viděl, jak se na mě upírá 3 600 nepřátelských očí. A přesto jsem měl o tři hodiny později před sebou kymácející se masu spravedlivého rozhořčení

a zuřivosti. Ze srdcí a myslí tisícihlavého davu byla opět vyrvána velká lež a na její místo byla implantována pravda.

Dvě přednášky - „Pravé příčiny světové války“ a „Brestlitevská a Versailleská mírová smlouva“ - jsem považoval za nejdůležitější ze všech. Proto jsem je opakoval desítkykrát a vždy jim dával novou podobu, dokud se alespoň v těchto bodech neobjevil definitivně jasný a jednotný názor mezi těmi, z nichž se naše hnutí rekrutovalo jako první členové.

Tato shromáždění mi navíc přinesla výhodu v tom, že jsem se postupně proměnil v řečníka na masových shromážděních a osvojil jsem si patos a gesta, které vyžadují velké sály s tisíci lidmi.

Mimo malé kruhy, o nichž jsem se zmínil, jsem v té době nenašel žádnou stranu, která by se zabývala vysvětlováním věcí lidem tímto způsobem. A přesto dnes mluví, jako by to byli oni, kdo přinesl změnu veřejného mínění. Pokud někde na toto téma promluvil takzvaný nacionalistický politik, bylo to jen v kruzích těch, kteří již byli stejného přesvědčení a pro které byla jeho slova v nejlepším případě jen potvrzením jejich názorů. Ve skutečnosti nebylo zapotřebí toto, ale spíše pomocí osvěty

a propagandy získat na svou stranu ty, kteří svým vzděláním a názory pevně patřili do nepřátelského tábora.

K této osvětě byl využit i leták. Ještě jako voják jsem napsal leták, v němž jsem stavěl do protikladu Brestlitevskou smlouvu a Versailleskou smlouvu, a ten se šířil ve velkém množství. Později jsem ho použil pro stranu, opět s dobrým úspěchem. První schůze se vyznačovaly tím, že stoly byly pokryty letáky, novinami a brožurami všeho druhu. Spoléhali jsme však hlavně na mluvené slovo. A to je vlastně jediný prostředek, jak dosáhnout skutečně velkých změn, a to ze zásadních psychologických důvodů.

Již v prvním díle jsem uvedl, že všechny události, které změnily svět, se neodehrály prostřednictvím psaného textu, ale spíše mluveného slova. To vyvolalo v některých částech tisku dlouhou diskusi, v níž to bylo ostře napadáno, zejména naší chytrou buržoazií. Důvod však skeptiky mátl. Buržoazní intelektuálové proti mému názoru protestovali prostě proto, že sami neměli sílu ani schopnost ovlivňovat masy mluveným slovem; vždy se spoléhali výhradně na literární činnost a zříkali se skutečné agitační práce prostřednictvím řeči. Takové návyky časem vedly k tomu, čím se buržoazie vyznačuje

dnes, totiž ke ztrátě psychologického instinktu pro masový účinek a masové ovlivňování.

Řečník dostává od lidí, k nimž mluví, neustálou zpětnou vazbu. Podle tváří posluchačů může vždy posoudit, nakolik ho sledují a chápou a zda jeho slova vyvolávají požadovaný účinek. Spisovatel však svého čtenáře vůbec nezná. Proto musí od počátku psát obecně a nemůže oslovit určitou skupinu, kterou má před očima. Proto musí do jisté míry selhávat v psychologické jemnosti a pružnosti. Proto obecně platí, že geniální řečník píše lépe, než dokáže geniální spisovatel mluvit, pokud své umění neustále neprocvičuje.

Je třeba si také uvědomit, že masa sama o sobě je duševně netečná, že zůstává připoutána ke svým starým zvykům a není přirozeně nakloněna číst něco, co neodpovídá jejímu vlastnímu přesvědčení, zejména když to neobsahuje to, v co doufala. Proto esej s určitou tendencí čtou z velké části jen ti, kteří jsou jim sympatičtí. Pouze leták nebo plakát může svou stručností doufat, že vzbudí chvilkový zájem u těch, kteří si myslí něco jiného. Vizuální obraz ve všech svých podobách má lepší vyhlídky - včetně filmů. Zde je ještě méně zapotřebí inteligence; stačí se prostě podívat nebo nanejvýš přečíst krátký text, a proto mnozí rychleji přijmou obrazovou

prezentaci než dlouhý esej. Za mnohem kratší dobu - dokonce bych řekl, že jedním tahem - lidé pochopí vizuální obraz ve srovnání s pracným úsilím, které je třeba vynaložit na to, aby něco přečetli.

Nejdůležitější je však to, že člověk nikdy neví, do čích rukou se literární dílo dostane, a přesto si musí zachovat stejnou formu.[130] Obecně platí, že účinek je větší, když forma odpovídá mentální úrovni a povaze čtenáře. Kniha, která je určena širokým masám, se musí od samého počátku snažit působit stylem i úrovní zcela jinak než dílo určené vyšším intelektuálním vrstvám.

Pouze díky své schopnosti přizpůsobit se se psaní přibližuje řeči. Řečník se může zabývat stejným tématem jako kniha, ale pokud je brilantním populárním řečníkem, málokdy zopakuje stejný argument nebo stejnou látku dvakrát ve stejné formě. Vždy bude sledovat vedení širokých mas tak, že instinktivně vysloví slova potřebná k tomu, aby zasáhla srdce posluchačů. Kdyby se někdy jen nepatrně zmýlil, má před sebou živou nápravu. Jak již bylo řečeno, může číst z výrazu tváře posluchačů, aby

---

[130] To připomíná Platónovu kritiku psaní ve Faidrovi: *„A každé slovo, když už je jednou napsáno, se roznese jak mezi těmi, kdo mu rozumějí, tak mezi těmi, kdo se o něj nezajímají, a neví, ke komu mluvit, nebo nemluvit“* (275e).

zjistil, za prvé, zda rozumějí tomu, co říká, za druhé, zda pochopili celou jeho řeč, a za třetí, do jaké míry jsou přesvědčeni o správnosti toho, co bylo řečeno.

Vidí-li - za prvé - že mu nerozumějí, podá svůj výklad tak elementárně a jasně, že mu porozumí i ten nejpomalejší jedinec; cítí-li - za druhé - že mu nerozumějí, poskládá své myšlenky tak pečlivě a pomalu, aby ani ten nejslabší nezůstal pozadu. A - za třetí - pokud bude mít pocit, že je nepřesvědčil o správnosti svých argumentů, bude je opakovat znovu a znovu, vždy s použitím nových příkladů. Sám uvede jejich nevyslovenou námitku. Bude tyto námitky opakovat, rozebírat a vyvracet, dokud mu poslední opoziční skupina svým chováním a vyjadřováním nedá najevo, že před jeho argumenty kapitulovala.

Nezřídka jde o překonání zakořeněných předsudků, které jsou většinou nevědomé a jsou podpořeny spíše emocemi než rozumem. Překonat tuto bariéru instinktivní averze, emocionální nenávisti a předpojatého nesouhlasu je tisíckrát těžší než opravit chybný nebo mylný vědecký názor. Falešné názory a neznalost lze odstranit poučením. Emocionální odpor nikdy. Účinný bude pouze apel na tyto skryté síly samotné; a toho sotva kdy dosáhne pisatel, ale spíše téměř výhradně řečník.

Velmi nápadným důkazem toho je skutečnost, že ačkoli jsme měli buržoazní tisk, který byl v mnoha případech dobře vydáván a měl milionový náklad, nedokázal zabránit tomu, aby se široké masy nestaly nejostřejším nepřítelem buržoazního světa. Záplava novin a knih, které každoročně produkovali intelektuálové, klouzala po milionech nižší třídy jako voda po naolejované kůži. To dokazuje jednu ze dvou věcí: buď že obsah nabízený v buržoazním tisku byl bezcenný, nebo že je nemožné zasáhnout srdce širokých mas pouze psaným slovem. Zvláště tam, kde psané slovo vykazuje tak malý psychologický vhled, jako je tomu v tomto případě.

Je zbytečné zde namítat (jak se o to pokusil jeden velký německo-nacionální deník v Berlíně), že toto tvrzení je vyvráceno skutečností, že marxismus uplatnil svůj největší vliv prostřednictvím svých spisů, a to zejména prostřednictvím základního díla Karla Marxe. Málokdy byl učiněn povrchnější pokus o obhajobu mylného názoru. To, co dalo marxismu jeho úžasný vliv na široké masy, nebyly formální spisy židovského systému myšlenek, ale obrovská ústní propaganda vedená po léta mezi širokými masami. Ze 100 000 německých pracujících jich o tomto díle ví sotva stovka.

Tisíckrát více jej studovali intelektuálové, a zejména Židé, než skuteční stoupenci hnutí z nižších vrstev. Toto dílo nebylo napsáno pro široké masy, ale výhradně pro intelektuální vedení židovské světovládné mašinérie; a bylo živeno docela jiným materiálem: tiskem.

Tím se marxistický tisk liší od buržoazního. Marxistický tisk píší agitátoři, kdežto buržoazní tisk by rád vedl agitaci prostřednictvím spisovatelů. Sociálnědemokratický novinář, který šel téměř vždy přímo ze zasedací síně do redakce, zná své publikum jako nikdo jiný. Ale buržoazní spisovatel, který opustí svůj psací stůl, aby předstoupil před široké masy, onemocní samotným pachem davu a bezmocně mu čelí psaným slovem.

To, co získalo miliony pracujících pro marxismus, nebyl literární styl marxistických církevních otců, ale ohromná a skutečně silná propagandistická práce desetitisíců neúnavných agitátorů, počínaje velkým agitátorem až po nejmenšího odborového funkcionáře, závodního důvěrníka a řečníka na tribuně. Statisíce schůzí, na nichž tito řečníci, stojící na stolech v zakouřených hospodách, vtloukali své myšlenky do hlav mas, vedly k obdivuhodné znalosti lidského materiálu, který museli získat. Díky tomu si mohli vybrat ty nejlepší

zbraně pro útok na citadelu veřejného mínění. Kromě toho se konaly gigantické masové demonstrace se statisícovými průvody, které vtiskovaly drobnému jedinci hrdé přesvědčení, že ačkoli je malým červíčkem, je zároveň buňkou velkého draka, před jehož zničujícím dechem bude nenáviděný buržoazní svět jednoho dne stráven v ohni a plamenech a diktatura proletariátu bude slavit své konečné vítězství.

Taková propaganda ovlivnila lidi tak, že byli připraveni a pohotoví číst sociálnědemokratický tisk - tisk, který je však spíše prostředkem mluveného než psaného slova. Zatímco v buržoazním táboře se profesoři a učenci, teoretici a autoři všeho druhu pokoušejí mluvit, v marxistickém hnutí se mluvčí občas pokoušejí psát. A je to právě Žid, kdo je díky své prolhané dialektické obratnosti a jemnosti vůbec účinným spisovatelem, ale ve skutečnosti je jeho role spíše agitačním řečníkem než tvůrčím spisovatelem.

To je důvod, proč novinářský buržoazní svět (kromě toho, že je také z velké části židovský, a proto nemá zájem poučovat široké masy) není schopen ani v nejmenším ovlivnit názory nejširších vrstev našeho národa.

Je těžké odstranit emocionální předsudky, psychologické předsudky, pocity atd. a postavit ostatní na jejich místo. Úspěch závisí na nepředvídatelných podmínkách a vlivech. Vnímavý řečník si uvědomuje, že i denní doba, kdy projev přednáší, má rozhodující vliv na jeho výsledky. Tentýž projev, pronesený stejným řečníkem a na stejné téma, bude mít zcela jiný účinek v deset hodin dopoledne, ve tři hodiny odpoledne nebo večer.

Jako začátečník jsem sám nejprve organizoval dopolední schůze a vzpomínám si zejména na shromáždění, které jsme uspořádali v mnichovském Kindl-Keller[131] jako protest „proti útlaku německých území“. Byl to tehdy největší sál v Mnichově a naše smělost byla veliká. Čas jsem stanovil na 10:00 v neděli dopoledne, aby se členové našeho hnutí i ostatní mohli snadno zúčastnit. Výsledek byl deprimující, ale velmi poučný: Sál byl plný a dojem z něj byl hluboký, ale celkový pocit byl ledový; nikdo se nezahřál a já sám jsem

[131] Kindl-Keller se nacházel zhruba na adrese Rosenheimer Straße #15, jen kousek za řekou Isar od centra Mnichova, kde se dnes nachází hotel Hilton. Mohlo se do něj vejít až 5 000 lidí. Budova byla koncem 60. let 20. století zbourána. Zmíněné setkání se pravděpodobně konalo koncem roku 1920.

se jako řečník cítil hluboce nešťastný z toho, že jsem nemohl navázat se svým publikem sebemenší kontakt. Nemyslím si, že jsem mluvil hůř než předtím, ale účinek byl prakticky nulový. Ze sálu jsem odcházel zcela nespokojen, ale také bohatší o zkušenosti. Později jsem se pokusil o stejný druh experimentu, ale se stejným výsledkem.

To nebylo žádné překvapení. Když se člověk vydá do divadla na představení ve tři hodiny odpoledne a pak navštíví večerní představení téže hry, je ohromen rozdílem v dojmech a účinku. Člověk s citlivým vnímáním a schopností jasně vidět věci okamžitě pozná, že dojem z představení odpoledne není zdaleka tak velký jako večer. Totéž platí pro filmové snímky. To je důležité, protože o divadle lze říci, že herec se odpoledne možná snaží méně než večer. Ale film se odpoledne nejeví jinak než v devět hodin večer. Ne, čas sám o sobě má výrazný vliv, stejně jako na mě působí sál. Jsou sály, které člověka nechávají chladným, z důvodů, které lze těžko vysvětlit, a které jaksi odmítají umožnit příznivou atmosféru. Také tradiční vzpomínky a obrazy, které v někom existují, mohou mít na dojem určující vliv. Představení Parsifala v Bayreuthu tak bude působit zcela jinak než kdekoli jinde na světě. Tajemné kouzlo onoho domu na Festspielhugelu

ve starém markraběcím městě nelze nikde jinde srovnat ani nahradit.

Ve všech těchto případech se jedná o problém ovlivňování svobodné vůle člověka. A to se většinou týká shromáždění, kde jsou lidé, jejichž vůle je v rozporu s vůlí řečníka a které je třeba získat pro novou vůli. Zdá se, že ráno a během dne se lidská vůle nejenergičtěji bouří proti jakémukoli pokusu vnutit jí vůli nebo názor někoho jiného. Naproti tomu večer se snadněji podvoluje nadvládě silnější vůle. Taková shromáždění jsou vskutku zápasem dvou protichůdných sil. Vynikající rétorické umění mistrného kazatele dokáže lépe získat pro novou vůli ty, kteří přirozeně podléhají oslabení svých sil odporu, než ty, kteří jsou v plné moci svých intelektuálních a volních sil.

Stejnému cíli slouží i tajemné umělé zatemnění katolických kostelů, v nichž hoří svíce, kadidlo, kadidelnice atd.

V tomto zápase mezi mluvčím a protivníkem, kterého chce konvertovat, dosahuje této podivuhodné citlivosti pro psychologické vlivy propagandy, která spisovateli téměř vždy chybí. Obecně řečeno, účinek psaní pomáhá spíše konzervovat, posilovat a prohlubovat

základy již existujícího názoru. Všechny skutečně velké historické změny nebyly vyvolány psaným slovem, ale spíše jím byly nanejvýš doprovázeny.

Ať si nikdo nemyslí, že by Francouzskou revoluci mohli provést filosofující teoretici, kdyby se nenašla armáda agitátorů vedená demagogy velkého stylu, kteří rozdmýchávali již vzedmuté společenské vášně, až nakonec vypukla ta strašlivá sopečná erupce, která otřásla celou Evropou. A totéž se stalo při největším revolučním převratu poslední doby - bolševické revoluci v Rusku -, která nebyla způsobena Leninovými spisy, ale spíše nenávistnými projevy nesčetných menších i větších apoštolů agitace.[132]

Negramotné masy nebyly vyburcovány ke komunistickému revolučnímu nadšení teoretickými spisy Karla Marxe, ale spíše sliby ráje, který lidem slibovaly tisíce agitátorů ve službách jedné myšlenky.

Tak tomu vždy bylo a tak to i zůstane.

Pro naše tvrdohlavé německé intelektuály, kteří žijí v jiném světě, je typické, že si myslí, že spisovatel musí být

[132] Bolševická revoluce proběhla ve dnech 7.-8. listopadu 1917. V Rusku se díky ní dostali k moci Lenin, Stalin a Trockij. Revoluce přímo vedla k vytvoření Sovětského svazu o pět let později.

nutně chytřejší než řečník. Tento názor kdysi znamenitě ilustrovala kritika uveřejněná ve výše zmíněných celostátních novinách, kde se uvádělo, že člověk je často rozčarován, když si přečte projev uznávaného velkého řečníka v tisku. To mi připomnělo jiný článek, který se mi dostal do rukou za války; zabýval se projevy Lloyda George[133], který byl tehdy ministrem munice, a pečlivě je zkoumal pod mikroskopem. Obsahoval brilantní konstatování, že tyto projevy svědčí o nižší inteligenci a vzdělanosti a že se jedná o banální a všední produkci. Sám jsem si opatřil malou brožurku těchto projevů a musel jsem se smát tomu, že obyčejný německý pisálek ani v nejmenším nerozumí těmto psychologickým mistrovským dílům v umění ovlivňovat masy. Tento člověk kritizoval tyto projevy výhradně podle toho, jaký dojem udělaly na jeho vlastní blazeovanou mysl, zatímco velký anglický demagog jimi vyvolal nesmírný účinek na své posluchače, a to v nejširším slova smyslu na celou anglickou pospolitost. Viděno z tohoto úhlu pohledu byly projevy tohoto Angličana nejúžasnějším úspěchem právě

[133] David Lloyd George (1863-1945) byl ministrem pro munici od května 1915 do června 1916, kdy byl povýšen na ministra války. Od prosince 1916 do října 1922 byl premiérem.

proto, že prokazovaly ohromující znalost duše širokých mas. Jejich účinek byl skutečně ohromující.

Srovnejte je s marným koktáním Bethmanna Hollwega. Jeho projevy byly navenek zdánlivě duchaplnější, ale jen dokazovaly neschopnost tohoto muže mluvit k lidem, které ve skutečnosti neznal. Nicméně průměrný německý spisovatel s ptačím mozkem - který je ovšem vybaven spoustou formálního vzdělání - posuzuje inteligenci projevů anglického ministra pro ovlivňování mas podle toho, jaký dojem udělaly na jeho vlastní zvápenatělou mysl. A srovnává je s brilantním tlacháním německého státníka, které u něj přirozeně nachází vnímavější půdu. Že génius Lloyda George byl nejen stejný, ale tisíckrát vyšší než génius Bethmanna-Hollwega, dokazuje skutečnost, že pro své projevy našel formu a výraz, který mu otevřel srdce národa a přiměl ho absolutně plnit jeho vůli. Právě primitivnost těchto projevů, originalita jeho výrazů a volba jasných a jednoduchých příkladů dokazovaly vyšší politické schopnosti tohoto Angličana. Nikdy nesmíme posuzovat projev státníka k národu podle toho, jaký dojem zanechá na nějakém univerzitním profesorovi, ale podle toho, jaký účinek vyvolá v národě. A to je jediné kritérium řečníkovy geniality.

Úžasný rozvoj našeho hnutí, které před několika lety vzniklo z ničeho a dnes je pronásledováno všemi vnitřními i vnějšími nepřáteli našeho národa, je třeba přičíst neustálému uznávání a uplatňování těchto zásad.

Důležitá je také literatura hnutí, ale ještě důležitější je stejná a jednotná výchova vyšších i nižších vůdců, nikoliv konvertování protivných mas. Jen v nejvzácnějších případech se podaří přesvědčeného sociálního demokrata nebo fanatického komunistu přimět k tomu, aby získal porozumění naší koncepce světa nebo aby ji sám kriticky studoval tím, že si opatří a přečte některou z našich brožur nebo dokonce jednu z našich knih. Dokonce i noviny si málokdo přečte, pokud nejsou opatřeny stranickou pečetí. Čtení novin je navíc málo užitečné, protože celkový obraz, který podávají jedny noviny, je natolik zmatený a útržkovitě působící, že čtenáře skutečně neovlivní. A když člověk musí počítat každý peníz, nelze předpokládat, že se stane pravidelným odběratelem opozičních novin jen proto, aby byl objektivně informován. To udělá sotva jeden z deseti tisíc.

Pouze ten, kdo již vstoupil do nějakého hnutí, bude pravidelně číst stranický orgán, a to ještě jen proto, aby měl přehled o novinkách v hnutí.

S „mluveným“ letákem je to úplně jinak! Zvláště pokud je rozdáván zdarma, převezme si ho ten či onen člověk, a to tím spíše, pokud je titulek tématem, které má každý na jazyku. Možná, že čtenář po více či méně promyšleném prostudování takového letáku získá nové názory a postoje, dokonce i k novému hnutí. Ty však i v tom nejlepším případě poskytnou jen nepatrný impuls, ale nic definitivního. Leták nemůže udělat nic víc, než na něco upozornit, a může se stát účinným pouze tím, že následně přiměje čtenáře k zásadnější informovanosti a vzdělání. Takové je a vždy bude masové setkání.

Masová setkání jsou nutná také z toho důvodu, že při jejich návštěvě jednotlivec, který se dříve cítil nejednoznačně, zda se má připojit k novému hnutí, a začal se cítit izolovaný a osamělý, nyní poprvé získává obraz velkého společenství; to má na většinu lidí posilující a povzbuzující účinek. Tentýž člověk v rotě nebo praporu, obklopen svými druhy, bude pochodovat do bitvy s lehčím srdcem, než kdyby musel pochodovat sám. V davu se cítí být tak nějak chráněn, i když ve skutečnosti existuje tisíc argumentů proti tomu.

Hromadné manifestace nejen posilují jednotlivce, ale také ho spojují a pomáhají vytvářet společného ducha útvaru. Člověk, který se objeví jako první zastánce

nového učení na svém pracovišti nebo v továrně, potřebuje tuto posilu, která pramení z přesvědčení, že je členem velkého společenství. A to na něj může zapůsobit pouze masová manifestace. Jestliže po odchodu z malé dílny nebo velké továrny, v níž se cítí velmi malý, poprvé vstoupí do obrovského shromáždění a uvidí kolem sebe tisíce a tisíce lidí, kteří zastávají stejné názory; jestliže ho, ještě jako hledajícího, zachvátí síla sugestivního opojení, které pramení ze vzrušení a nadšení tří nebo čtyř tisíc dalších lidí; jestliže viditelný úspěch a shoda tisíců lidí potvrdí správnost nového učení a poprvé vzbudí pochybnosti o pravdivosti jeho předchozích názorů - pak se podrobí magickému vlivu toho, čemu říkáme masová sugesce. V každém jednotlivci se kumuluje vůle, touha, ba síla tisíců. Člověk, který na takové setkání vstupuje s pochybnostmi a váháním, z něj odchází vnitřně posílen: stal se členem společenství.

Nacionálněsocialistické hnutí by na to nikdy nemělo zapomenout a nikdy by se nemělo nechat ovlivnit těmito buržoazními prosťáčky, kteří si myslí, že vědí všechno, ale kteří pošetile hazardovali s velkým státem - spolu s vlastní existencí a vládou vlastní třídy. Ano, jsou nesmírně schopní, všechno vědí, všemu rozumí - kromě toho, jak zabránit tomu, aby německý národ padl do

náruče marxismu. V tom selhali nanejvýš bídně a uboze, takže jejich nynější domýšlivost je pouhá arogance; pýcha a hloupost jsou plody téhož stromu.

Pokud se dnes tito lidé snaží znevažovat význam mluveného slova, dělají to jen proto, že si nyní uvědomují - díky Bohu - marnost veškerého svého řečnění.

7. kapitola

Boj s rudou frontou

V letech 1919-20 a také v roce 1921 jsem se zúčastnil některých takzvaných buržoazních schůzí. Mělo to na mě vždy stejný účinek jako povinná dávka ricinového oleje v mládí. Musí se brát, protože je prý prospěšný, ale chutná příšerně! Kdyby se podařilo německý národ spoutat a násilím ho zavléct na tyto buržoazní „demonstrace“, držet ho tam za zamčenými dveřmi a nedovolit nikomu odejít, pak by se to za pár set let mohlo osvědčit. Musím ovšem upřímně přiznat, že v takovém případě by život nestál za to a raději bych vůbec nebyl Němcem. Ale protože - díky Bohu - je to všechno nemožné, není divu, že se zdraví, nezkažení lidé vyhýbají těmto „buržoazním masovým setkáním“ jako čert svěcené vodě.

Poznal jsem tyto proroky buržoazního světonázoru a nepřekvapilo mě to, protože jsem věděl, proč přikládají tak malý význam mluvenému slovu. V té době jsem navštěvoval schůze demokratů, německých nacionalistů, Německé lidové strany a Bavorské lidové strany (Bavorské Centrum). Stejnorodá jednota posluchačů byla zarážející. Téměř vždy je tvořili výhradně členové strany.

Celé to připomínalo spíše zívající karetní hru než shromáždění lidí, kteří právě prošli velkou revolucí.

Řečníci dělali vše, co bylo v jejich silách, aby tuto poklidnou náladu udrželi. Mluvili - nebo spíše přednášeli - své projevy ve stylu intelektuálního novinového článku nebo učeného pojednání a vyhýbali se všem silným výrazům. Tu a tam prohodili slabý profesorský vtip, načež se ctihodní cítili nuceni se zasmát; ne hlasitě nebo provokativně, ale povzbudivě a s tlumenou rezervou.

To je ale osazenstvo!

Jednou jsem viděl shromáždění v mnichovském Wagnerově sále; byla to demonstrace na oslavu výročí bitvy národů u Lipska.[134] Projev přednesl či přečetl ctihodný starý profesor z jedné z univerzit. Osazenstvo sedělo na pódiu. Jeden monokl vlevo, druhý monokl

[134] Tento konflikt, známý jednoduše jako bitva u Lipska, v říjnu 1813 vyústil v porážku prusko-ruské aliance proti Napoleonovi a jeho spojeneckým silám (mezi nimiž byli i porýnští Němci). Jednalo se o Napoleonovu první velkou vojenskou porážku, která připravila půdu pro jeho první vyhnanství na Elbu v následujícím roce. Toto datum bylo po desetiletí oslavováno jako vítězství německé suverenity a sebeurčení. Přesné umístění „Wagnerova sálu“ na Sonnenstraße není jisté, ale k dotyčnému setkání zřejmě došlo někdy v říjnu 1921.

vpravo a uprostřed jeden bez monoklu. Všichni tři byli svědomitě oblečeni a člověk měl dojem, že se účastní soudního senátu, který rozhoduje o trestu smrti nebo o nějakém křtu; v každém případě to připomínalo spíš náboženský obřad.

Takzvaný projev, který by se možná dobře četl v tištěné podobě, měl katastrofální účinek. Po pětačtyřiceti minutách se publikum dostalo do jakéhosi hypnotického transu, který přerušilo jen to, když nějaký muž či žena opustili sál, nebo klapot servírek či sílící zívání. Posadil jsem se za tři pracovníky, kteří byli přítomni buď ze zvědavosti, nebo proto, že tam pracovali. Čas od času se na sebe se špatně skrývaným úšklebkem podívali, šťouchli se loktem a pak mlčky opustili sál. Bylo vidět, že vůbec nemají v úmyslu přerušovat dění. A v této společnosti to opravdu nebylo nutné.

Konečně se zdálo, že se schůzka chýlí ke konci. Poté, co profesor, jehož hlas byl mezitím stále neslyšitelnější, konečně ukončil svůj projev, pronesl předseda - ten mezi dvěma nositeli monoklů - ke shromážděným „německým sestrám“ a „bratrům“ povzbuzující projev. Vyjádřil vděčnost za velkolepou přednášku, kterou právě vyslechli od profesora X, a zdůraznil, že to byl v pravém slova smyslu „vnitřní zážitek“, a dokonce „úspěch“.

Jakákoli další diskuse o přednášce by se rovnala sprosťárně, a proto, mluvě za všechny přítomné, si ji odpustil. Místo toho požádal shromáždění, aby vstalo ze svých míst a zvolalo: „Všichni jsme sjednoceni v našem bratrství“ atd. Nakonec shromáždění ukončil tím, že všechny požádal, aby zazpívali píseň Deutschland.

A pak zpívali a mně se zdálo, že když přišla druhá sloka, hlasů ubylo a že se hlasitě rozléhaly až s refrénem. Při třetí sloce se ve mně upevnilo přesvědčení, že většina přítomných text příliš nezná.

Ale co na tom záleží, když takovou píseň zpívá shromáždění německých krajanů z celého srdce a vroucně!

Poté se schůze rozešla a všichni spěchali ven - někteří ke svému pivu, jiní do kavárny a další prostě na čerstvý vzduch.

Ano, skutečně, na čerstvý vzduch! To jsem cítil i já. A byl to způsob, jak uctít hrdinný boj, v němž bojovaly statisíce Prusů a Němců? K čertu s tím vším!

Něco takového by se mohlo vládě líbit. Bylo to jen „mírové“ setkání. Ministr pro pořádek se nemusel obávat, že by nadšení náhle převážilo nad veřejným pořádkem; že by se tito lidé náhle v záchvatu zuřivosti

vyvalili ze sálu a místo do pivnic a kaváren pochodovali ve čtyřstupech ulicemi, zpívali Deutschland hoch in Ehren a způsobili tak nepříjemnosti policejnímu sboru, který potřeboval odpočinek.

Ne, s takovým občanem jsou docela spokojeni.

Na druhou stranu schůze nacionálních socialistů nebyly v žádném případě „mírumilovné“. Dva odlišné světonázory zuřily ve vzájemném tvrdém protikladu a tato shromáždění se neuzavírala mdlým přednesem vlastenecké písně, nýbrž vášnivým výbuchem národoveckého národního cítění.

Od počátku bylo nezbytné zavést na našich schůzích tvrdou kázeň a upevnit absolutní autoritu výboru. Naše projevy nebyly slabým odvarem nějakého buržoazního „řečníka“, ale svým obsahem a formou měly za cíl vyburcovat naše odpůrce! A na našich schůzích byli odpůrci! Jak často přicházeli hromadně, s několika jednotlivými agitátory mezi sebou a, soudě podle jejich výrazů, s přesvědčením: Dnes s vámi skoncujeme!

Ano, jak často se objevovali, doslova v kolonách, naši rudí přátelé, s pokynem všechno jednou provždy rozbít a skoncovat s těmito schůzemi! A jak často všechno viselo na vlásku a jen bezohledné odhodlání výboru a hrubé

zacházení našich strážců zmařilo záměry našich protivníků.

A ti měli všechny důvody být podrážděni.

Pouze červená barva našich plakátů je přilákala do našich konferenčních sálů. Obyčejní měšťáci byli šokováni, když viděli, že jsme si také zvolili rudou barvu bolševismu, a považovali to za něco pochybně dvojsmyslného. Mezi německými nacionalistickými dušemi se šeptalo podezření, že jsme také jen další odrůdou marxismu, možná dokonce marxisty, nebo ještě lépe převlečenými socialisty. Skutečný rozdíl mezi socialismem a marxismem zůstává pro tyto lidi stále záhadou. Strašidlo marxismu bylo definitivně „prokázáno“, když se zjistilo, že jsme na našich schůzích záměrně nahrazovali slova „národní krajané a krajanky“ slovy „dámy a pánové“ a oslovovali se navzájem stranický kamaráde. Kolikrát jsme řvali smíchy nad těmi hloupými slaboduchými buržousty a jejich snahou přijít na náš původ, záměry a cíle.

Červenou barvu na plakáty jsme zvolili po důkladném a pečlivém uvážení, naším záměrem bylo dráždit levici, abychom vzbudili její pozornost a nahnali

ji na naše schůze - i kdyby jen proto, abychom je rozehnali a měli možnost mluvit s lidmi.

V těch letech bylo skutečně potěšením sledovat kolísavou taktiku našich zmatených a bezradných protivníků. Nejprve apelovali na své stoupence, aby si nás nevšímali a drželi se dál od našich shromáždění.

Obecně řečeno, tuto výzvu vyslyšeli.

Postupem času si k nám ale stále více jejich stoupenců nacházelo cestu a přijímalo naše učení. Tehdy vůdci znervózněli a zneklidněli; lpěli na svém přesvědčení, že takový vývoj nelze donekonečna ignorovat a že je třeba jej ukončit terorem.

Obrátili se pak na „třídně uvědomělý proletariát“ s výzvami, aby se hromadně účastnil našich shromáždění a aby na představitele „monarchistické a reakční agitace“ udeřil zaťatou pěstí proletáře.

Naše schůze se rázem zaplnily pracujícími, a to s plným tříčtvrtěhodinovým předstihem. Připomínaly sud se střelným prachem připravený každou chvíli vybuchnout, s hořící rozbuškou na dosah ruky. Ale vždycky to dopadlo jinak. Lidé přicházeli jako nepřátelé, a když odcházeli, byli, pokud ne připraveni se k nám přidat, alespoň v reflexivní náladě a kriticky přemýšleli o

správnosti své vlastní doktríny. Postupně časem mé tříhodinové přednášky vyústily v to, že se příznivci a odpůrci sjednotili v jednu masu. Jakýkoli signál k rozpuštění setkání selhal. Výsledkem bylo, že se opoziční vůdci zalekli a opět hledali pomoc u těch, kteří dříve tuto taktiku nepovolili a s jistým oprávněním zastávali názor, že pracujícím by měla být účast na našich schůzích ze zásady zakázána.

Pak přestali přicházet nebo přicházeli jen v malém počtu. Ale po chvíli se celá hra rozjela znovu.

Zákaz byl ignorován a soudruzi přicházeli v neustále rostoucím počtu, až nakonec zvítězili zastánci radikální taktiky. Museli jsme být rozehnáni.

Pak, po dvou, třech a často i osmi či deseti schůzích, se zjistilo, že rozbít je snadnější říci, než udělat. Každá schůze vedla k rozhodujícímu oslabení rudých bojových sil, a pak se náhle znovu objevilo další heslo: „Proletáři, soudruzi! Vyhýbejte se schůzím nacionálněsocialistických agitátorů!“

Stejná věčně se střídající taktika se objevovala i v rudém tisku. Brzy se nás pokusili umlčet, ale zjistili, že je to zbytečné, a pak se pokusili o pravý opak. Denně se o nás „zmiňovali“ výhradně za účelem našeho absolutního

zesměšnění v očích pracujících. Po nějaké době museli tito pánové přijít na to, že nám nijak neškodí a že naopak sklízíme výhodu v tom, že si lidé kladou otázku, proč se tomuto údajně absurdnímu jevu věnuje tolik prostoru. Lidé začali být zvědaví. Najednou se změnila taktika a nějakou dobu se s námi zacházelo jako se skutečnými zločinci proti lidstvu. V jednom článku za druhým byly naše zločinné záměry znovu a znovu vysvětlovány a dokazovány a zbytek měly obstarat skandální příběhy - všechny vymyšlené od A do Z. Všichni se snažili, aby se to podařilo. Ale po krátké době se i tyto útoky ukázaly jako neúčinné; a ve skutečnosti nám pomohly, protože na nás soustředily pozornost veřejnosti.

Tehdy jsem zaujal stanovisko: Je jedno, jestli se nám smějí, nebo nás hanobí, jestli nás líčí jako blázny nebo zločince, hlavní je, že si nás všímají. Tedy aby se námi zabývali znovu a znovu a aby nás pracující začali považovat za jedinou sílu, s níž je třeba počítat. Co skutečně jsme a co skutečně chceme, ukážeme židovským novinářským pohůnkům, až přijde ten správný čas.

Jedním z důvodů, proč se nikdy nedostali tak daleko, aby naše shromáždění rozehnali, byla nepochybně neuvěřitelná zbabělost, kterou projevili opoziční vůdci. Při každé kritické příležitosti přenechali špinavou práci

drobným nýmandům, zatímco sami čekali venku na výsledky rozpuštění.

O záměrech těchto pánů jsme byli výjimečně dobře informováni. Nejen proto, že jsme několika našim stranickým kolegům z účelových důvodů dovolili zůstat členy rudých organizací, ale také proto, že rudí loutkovodiči byli naštěstí pro nás postiženi určitou mírou upovídanosti, která je bohužel mezi Němci stále velmi rozšířená. Nedokázali držet jazyk za zuby a častěji než jindy začali kdákat dřív, než bylo vejce sneseno. Proto byla naše opatření znovu a znovu taková, že rudí agitátoři ani netušili, jak blízko jsou k tomu, aby byli vyhozeni.

Doba nás donutila vzít obranu našich shromáždění do vlastních rukou; na ochranu úřadů se nikdy nelze spolehnout, naopak, zkušenost ukazuje, že vždycky přeje jen narušitelům pořádku. Jediným reálným výsledkem policejního zásahu bylo, že schůze bude rozpuštěna, tedy uzavřena. A to bylo jediným cílem a záměrem opozičních agitátorů.

To vedlo policii k postupu, který byl tou nejzrůdnější formou úředního bezpráví, jakou si lze představit. V okamžiku, kdy se dozvěděla o hrozbě, že shromáždění

bude rozpuštěno, namísto toho, aby potenciální rušitele zatkla, okamžitě nevinným účastníkům oznámila, že shromáždění je zakázáno. A co víc, průměrný policejní rozum byl na takovou moudrost hrdý. Tento krok nazývali „preventivním opatřením k zabránění nezákonnostem“.

Politickou práci a činnost slušných lidí tak mohli vždy ztížit zoufalí gauneři. Ve jménu zákona a pořádku se státní moc těmto gaunerům klaní a požaduje, aby je ostatní neprovokovali. Když chtěli nacionální socialisté pořádat na určitých místech schůze a odbory prohlásily, že se jejich členové budou bránit, policie tyto vyděrače nezavřela, ale raději nám schůze zakázala. Ano, tento orgán zákona měl tu neuvěřitelnou drzost, že nás o tom nesčetněkrát písemně informoval.

Abychom se vyhnuli podobným eventualitám, bylo proto nutné dohlédnout na to, aby byl každý pokus o narušení pořádku potlačen hned v zárodku.

Bylo třeba vzít v úvahu ještě jednu vlastnost: Všechny schůze, které se opírají o policejní ochranu, musí nutně zdiskreditovat své organizátory v očích širokých mas. Schůze, které jsou možné pouze za ochranné asistence silných policejních složek, nikoho nepřesvědčí,

protože k získání nižších vrstev národa je třeba viditelně ukázat vlastní sílu.

Stejně jako si odvážný muž získá srdce ženy snáze než zbabělec, tak i hrdinné hnutí bude úspěšnější při získávání srdcí národa než slabé hnutí, které je udržováno při životě pouze policejní ochranou.

Zejména z tohoto posledního důvodu byla naše mladá strana pověřena odpovědností za zajištění vlastní existence, za obranu a za rozbití nepřátelského teroru.

Ochrana schůzí byla založena na následujícím: (1) Energický a psychologicky uvážlivý způsob vedení schůze; (2) organizované jednotky k udržení pořádku.

Pokud jsme my, nacionální socialisté, tehdy pořádali schůzi, byli jsme jejími pány my a nikdo jiný. A toto pánské právo jsme zdůrazňovali každou minutu. Naši odpůrci si plně uvědomovali, že každý, kdo by vyvolal provokaci, by byl nemilosrdně vyhozen, i kdyby nás byl jen tucet proti půl tisíci.

Na schůzích, zejména mimo Mnichov, jsme v těch dnech měli patnáct nebo šestnáct nacionálních socialistů proti pěti, šesti, sedmi nebo osmi stovkám odpůrců. Ale netolerovali jsme žádné zásahy a účastníci věděli, že se raději ubijeme k smrti, než abychom kapitulovali.

Nejednou kladla hrstka stranických kolegů hrdinný odpor běsnícímu a násilnickému rudému davu.

Těch patnáct nebo dvacet mužů by bylo nakonec jistě přemoženo. Ale ostatní věděli, že třikrát nebo čtyřikrát tolik z nich by dostalo po hlavě, a nechtěli to riskovat.

Snažili jsme se poučit z marxistických a buržoazních shromažďovacích technik a poučili jsme se.

Marxisté vždy dodržovali nejpřísnější disciplínu, a proto otázka rozbití marxistického shromáždění nemohla nikdy vzniknout v buržoazii. O to větší důvod měli rudí k tomu, aby podle tohoto plánu jednali. Časem se stali nejen virtuosy v tomto umění, ale v některých velkých okresech Říše zacházeli tak daleko, že prohlašovali, že nemarxistické schůze nejsou nic jiného než provokování proletariátu; zvláště když loutkovodiči tušili, že by schůze mohla upozornit na jejich vlastní hříchy a odhalit tak jejich vlastní zradu a lži.

Proto se v okamžiku, kdy bylo ohlášeno buržoazní shromáždění, z rudého tisku ozval vzteklý pokřik. Tito kritikové zákona se téměř vždy nejprve obraceli na úřady a naléhavě a výhružně žádali, aby byla tato „provokace proletariátu“ v „zájmu zákona a pořádku“ okamžitě zastavena. Jejich jazyk byl zvolen tak, aby odpovídal

úřednímu hlupákovi, s nímž jednali, a tím byl úspěch zajištěn. Pokud byl úředník náhodou pravý Němec - a ne pouhá loutka - a odmítl drzou žádost, byla vydána široce rozšířená výzva k zastavení „provokace proletariátu“ spolu s instrukcemi k účasti na takovém a takovém shromáždění v určitý den v plné síle za účelem „zastavení hanebné buržoazní činnosti pomocí proletářské pěsti“.

Stačilo být svědkem takového buržoazního setkání a vidět jeho vůdce v celé jejich ubohosti! Velmi často takové hrozby stačily k tomu, aby byla schůze okamžitě odvolána. Strach byl vždy tak velký, že schůze, místo aby začala ve 20:00, byla jen velmi zřídka zahájena před 20:45 nebo 21:00 hodinou. Předseda se poté snažil zasypáním „pána z opozice“ 29 komplimenty dokázat, jak on i všichni ostatní přítomní s potěšením (holá lež!) vítají návštěvu mužů, kteří s nimi dosud nesympatizovali, a to z toho důvodu, že jen vzájemnou diskusí (na které se okamžitě dohodli) se mohou sblížit ve vzájemném porozumění. Mimochodem je také ujistil, že setkání nemá v žádném případě v úmyslu zasahovat do něčího vyznávaného přesvědčení. Ne, každý má právo utvářet a zastávat své vlastní politické názory, pokud je to umožněno i ostatním. Požádal proto, aby řečníkovi bylo umožněno přednést svůj projev bez přerušení - projev by

v každém případě nebyl dlouhý. Aby tak svět nezačal považovat toto setkání za další hanebný příklad vnitřně zuřící nenávisti mezi německými bratry... Brrr.

Bratři na levici si toho příliš neváželi, pokud vůbec; ještě než řečník začal, byl okřiknut a nezřídka měl člověk dojem, že takoví řečníci jsou vděčni osudu za rychlé ukončení bolestivé procedury. Tito buržoazní toreadoři opouštěli arénu za monstrózního povyku, nebo byli svrženi ze schodů s rozbitou hlavou, což se stávalo velmi často.

Proto bylo pro marxisty něčím zcela novým, když jsme my, nacionální socialisté, pořádali své první schůze - a hlavně jak jsme je organizovali. Přicházeli na naše schůze v přesvědčení, že malou hru, kterou tak často hráli, mohou zopakovat i na nás. „Dnes vás vyřídíme!“ Jak často se tím při vstupu na naši schůzi navzájem chlubili, aby byli bleskově vyhozeni, než to stačili zopakovat.

V první řadě byl náš sbor schůze úplně jiný. Nikdo zdvořile neprosil posluchače o právo promluvit a odmítali jsme komukoli dát právo vést nekonečné diskuse. Prostě jsme prohlásili, že jsme pány schůze, že si budeme dělat, co se nám zlíbí, a že každý, kdo se odváží

vyrušovat, bude bez okolků vyhozen. Dále jsme prohlásili, že odmítáme převzít odpovědnost za jakoukoli takovou osobu; a pokud nám to čas dovolí a pokud nám to bude vyhovovat, umožníme diskusi; pokud ne, pak žádnou a pan řečník tak a tak nyní přednese svůj projev.

To je samo o sobě udivilo.

Za druhé jsme měli k dispozici dobře organizovanou stráž v hale. U buržoazních stran byli sálovou stráží - nebo lépe řečeno bezpečnostní službou - většinou pánové, kteří si vzhledem ke svému věku mysleli, že mají nárok na autoritu a respekt. Protože však marxismem podnícené masy nemají úctu ani k věku, ani k autoritě, tito buržoazní strážci sálů téměř neexistovali.

Když naše velká shromáždění začala, dal jsem si obzvlášť záležet na tom, abychom zorganizovali vhodnou stráž v sále v podobě bezpečnostní služby, složené převážně z mladých mužů.

Někteří z nich byli kamarádi, které jsem znal z vojenské služby, a jiní byli noví členové strany, kteří byli od samého začátku školeni a poučováni, aby si uvědomili, že jen teror je schopen rozbít jiný teror - že na tomto světě uspěli jen odvážní a odhodlaní lidé a že

bojujeme za myšlenku tak velkou a vznešenou, že stojí za poslední kapku naší krve. Byli vycvičeni, aby si uvědomili, že když síla nahradí zdravý rozum, nejlepším prostředkem obrany je útok a že pověst našich bezpečnostních jednotek nás označuje za bojovou skupinu, a ne za debatní klub.

A jak dychtivě tato mládež po takovém rozkazu toužila!

Jak rozčarovaná a rozhořčená byla tato válečná generace, jak plná odporu a znechucení z buržoazní zbabělosti!

Všem tak bylo jasné, že revoluce byla možná jen díky katastrofálnímu buržoaznímu vedení našeho národa. V té době rozhodně nechyběly pěsti k potlačení revoluce, ale bohužel zcela chyběly účinné mozkové kapacity. Jak často se oči mých mladých mužů rozzářily nadšením, když jsem jim vysvětloval životně důležitou povahu jejich poslání a znovu a znovu je ujišťoval, že veškerá pozemská moudrost je k ničemu, není-li podpořena mírou síly, že něžná Bohyně míru může kráčet pouze ve společnosti Boha války a že každý velký mírový čin musí být chráněn a podporován silou! Oč životnější se nyní stala myšlenka vojenské služby! Nikoli ve

zkalcifikovaném smyslu zchátralých úředníků sloužících mrtvé autoritě mrtvého státu, ale v živém uvědomění si povinnosti každého člověka obětovat svůj život, bojovat za existenci svého národa, navždy a všude, v každé době a na každém místě.

Jak se ti mladí muži zhostili svého úkolu!

Jako roj sršňů se vrhli na narušitele našich shromáždění, bez ohledu na početní převahu, jakkoli velkou, lhostejní ke zraněním a krveprolití, inspirováni velkou myšlenkou vytvořit volnou cestu pro posvátné poslání našeho hnutí.

Již v polovině léta 1920 nabývala organizace bezpečnostních oddílů postupně definitivní podoby a na jaře 1921 byly rozděleny na stovky, které se zase dělily na menší skupiny.

Bylo to naléhavě nutné, protože aktivita našich schůzek neustále rostla. Stále jsme se často scházeli ve Festsaalu mnichovského Hofbräuhausu, ale stále častěji ve větších městských sálech. Na podzim a v zimě 1920-21 se naše schůze v Bürgerbräu a mnichovském Kindl-Kelleru staly masovějšími a obraz byl stále stejný: demonstrace NSDAP byly vždy přeplněné, takže policie musela zavřít dveře ještě před jejich začátkem.

Organizace našeho bezpečnostního oddílu vyjasnila velmi složitou otázku. Do té doby nemělo hnutí žádný stranický symbol a také žádnou stranickou vlajku. Absence těchto symbolů byla nejen nevýhodou v dané době, ale byla neúnosná i do budoucna. Nevýhody spočívaly především v tom, že členové strany nevlastnili žádný vnější znak svého společného svazku, a do budoucna bylo naprosto nemyslitelné, aby zůstali bez symbolu hnutí, který by mohl být protikladem Internacionály.

V mládí jsem si nejednou uvědomil psychologický význam takového symbolu, který byl vhodný i z emocionálního hlediska. Po válce jsem byl na marxistické masové demonstraci v Berlíně před Královským palácem a Lustgartenem. Moře rudých vlajek, rudých šátků a rudých květin samo o sobě stačilo k tomu, aby to obrovské shromáždění asi 120 000 lidí působilo navenek silně. Cítil jsem a chápal, jak snadno člověk na ulici podlehne hypnotickému kouzlu takové velkolepé podívané.

Buržoazie - která jako strana nereprezentuje ani neprosazuje žádný světonázor - proto neměla vlastní vlajku. Jejich strana se skládala z „vlastenců“, kteří chodili v říšských barvách. Pokud by tyto barvy byly symbolem

určitého světonázoru, pak by se dalo pochopit, že vládci státu považovali tuto vlajku za jeho výraz, když viděli, že jejich přičiněním se oficiální říšská vlajka stala symbolem jejich vlastního světonázoru.

Ale tak tomu nebylo.

Říše vznikla bez pomoci německé buržoazie a samotná vlajka se zrodila za války. Byla to tedy pouze státní vlajka, která neměla žádný význam ve smyslu nějakého zvláštního filosofického poslání.

Pouze v jedné části německy mluvícího území - v německém Rakousku - existovalo něco jako vlajka buržoazní strany. Zde si část národní buržoazie zvolila pro svou stranickou vlajku barvy roku 1848 - černou, červenou a zlatou - a vytvořila tak symbol, který sice neměl žádný význam z filosofického hlediska, ale měl revoluční politický charakter. Nejostřejšími odpůrci této černo-červeno-zlaté vlajky v té době - a na to bychom neměli zapomínat ani dnes - byli sociální demokraté a křesťanští socialisté neboli klerikálové. Byli to zejména oni, kdo tyto barvy degradovali a pošpinili stejným

způsobem, jakým v roce 1918 stáhli černo-bílo-červenou do žumpy.[135]

Každopádně černo-červeno-zlaté barvy německých stran ve starém Rakousku byly barvami roku 1848 - tedy doby, která by mohla být považována za poněkud idealistickou, ale reprezentovaly ji poctivé německé duše. I když i tehdy číhal Žid v pozadí jako neviditelný loutkovodič. Byla to tedy vlastizrada a hanebný výprodej německého národa a německého pokladu, co zpočátku činilo tyto barvy pro marxisty a Centrum tak přitažlivými; natolik, že je dnes uctívají jako svůj nejcennější majetek a používají je jako ochranu vlajky, na kterou kdysi plivali.

Až do roku 1920 tedy neexistovala žádná vlajka, která by se postavila marxismu a představovala jeho

---

[135] Černo-červeno-zlaté barvy byly původně přijaty frankfurtským parlamentem v roce 1848 a jsou v podstatě totožné s dnešní vlajkou. Když se Bismarck stal v roce 1871 říšským kancléřem, přijal barvy Severoněmeckého spolku, tedy černo-červeno-bílou. Výmarský režim se po porážce v první světové válce v roce 1919 vrátil k černo-červeno-zlatým barvám. Hitler obnovil černo-červeno-bílé schéma v podobě znaku s hákovým křížem od roku 1933 až do porážky Německa v roce 1945 . Poválečná německá vláda pak opět přešla k černo-červeno-zlatému schématu.

filosofický protipól. Po roce 1918 dokonce i nejlepší strany německé buržoazie nerady přijímaly náhle objevené černo-červeno-zlaté barvy jako svůj symbol. Samy nebyly schopny proti tomu postavit vlastní budoucí program, který by se tomuto novému vývoji postavil. V nejlepším případě měli na mysli rekonstrukci staré Říše.

Této myšlence vděčí černo-bílo-červený prapor staré Říše za své vzkříšení jako vlajka našich tzv. národně buržoazních stran.

Je zřejmé, že symbol státu, který byl za neslavných okolností svržen marxisty, je nyní nehodný sloužit jako prapor, pod nímž má být tentýž marxismus zase zničen. Jakkoli musí být tyto staré barvy ve své mladistvé svěžesti posvátné a milované pro každého slušného Němce, který pod nimi bojoval a byl svědkem obětí tolika životů, jako symbol boje za budoucnost je tato vlajka bezcenná.

Na rozdíl od našich buržoazních politiků jsem v našem hnutí vždy zastával stanovisko, že pro německý národ bylo skutečným štěstím, že přišel o svou starou vlajku. Nám je jedno, co republika pod svou vlajkou dělá. Buďme však hluboce vděčni osudu, že tak milostivě ušetřil nejslavnější válečnou vlajku všech dob toho, aby se stala prostěradlem pro prostituci. Dnešní výmarské Říši,

která zaprodává sebe i svůj národ, nesmí být nikdy dovoleno přijmout čestné a hrdinské černo-bílo-červené barvy.

Dokud listopadové rozhořčení trvá, ať si nese svůj vlastní vnější znak a nekrade znak čestné minulosti. Naši buržoazní politici by si měli probudit svědomí, že kdo touží po této černobílo-červené státní vlajce, vykrádá minulost. Stará vlajka byla vhodná pouze pro starou Říši, stejně jako - díky Bohu - si republika vybrala barvy, které se k ní nejlépe hodily.

To byl také důvod, proč jsme my, nacionální socialisté, poznali, že vyvěšení staré vlajky nebude symbolizovat naši vlastní činnost. Neměli jsme v úmyslu vzkřísit z mrtvých starou Říši, která byla zničena vlastními chybami, ale vybudovat nový stát.

Hnutí, které dnes bojuje proti marxismu podle těchto zásad, musí na svém praporu vyvěsit symbol nového státu.

Otázka nového praporu - tedy jeho vzhledu - nás v těch dnech velmi zaměstnávala. Ze všech stran se na nás valily návrhy, které byly sice dobře míněné, ale víceméně nepraktické. Nová vlajka musela nejen symbolizovat náš vlastní boj, ale na druhé straně se musela osvědčit jako

účinný plakát. Každý, kdo se zabývá masami, pozná velký význam těchto zdánlivě malicherných záležitostí. V tisících případů může být nápadný emblém první příčinou probuzení zájmu o hnutí.

Z tohoto důvodu jsme odmítli všechny návrhy, abychom prostřednictvím bílé vlajky ztotožnili naše hnutí se starým státem, respektive s těmi pokleslými stranami, jejichž jediným politickým cílem je obnova minulých poměrů. Kromě toho bílá není vzrušující barva. Hodí se pouze pro mladá ženská sdružení, nikoli pro průkopnická hnutí v revoluční době.

Navrhována byla také černá: jistě se dobře hodí k době, ale nic, co by ztělesňovalo vůli našeho hnutí. Nakonec ani tato barva není dostatečně burcující.

Bílá a modrá byly zavrženy, přestože jako barvy samostatného německého státu působí obdivuhodně esteticky, a to kvůli své orientaci na partikulární úzkoprsost, která měla špatnou pověst. A i zde by bylo těžké upoutat pozornost k našemu hnutí. Totéž platí pro černou a bílou.

Černo-červeno-zlaté nepřicházely vůbec v úvahu.

Stejně tak černo-bílo-červená, z důvodů, které jsme již uvedli - přinejmenším v dříve používané podobě.

Účinnost těchto barev je však daleko vyšší než všech ostatních. Jsou nejnápadnější harmonickou kombinací, jakou lze najít.

Já sám jsem byl vždy pro zachování starých barev, nejen proto, že jsem je jako voják považoval za svůj nejposvátnější majetek, ale také proto, že svým estetickým působením nejvíce odpovídají mému cítění. V souladu s tím jsem musel zavrhnout všechny nesčetné návrhy, které byly pro nové hnutí navrženy, včetně mnoha, které do starého praporu začleňovaly svastiku. Jako vůdce jsem nebyl ochoten zveřejnit svůj vlastní návrh, protože bylo možné, že někdo jiný přijde s návrhem, který bude stejně dobrý, ne-li lepší než můj. Ve skutečnosti jeden zubař ze Starnbergu předložil dobrý návrh, velmi podobný mému, jen s jednou chybou, že jeho svastika se zahnutými rameny byla umístěna na bílém pozadí.

Po nesčetných pokusech jsem se sám rozhodl pro konečnou podobu: prapor z červeného materiálu s bílým kotoučem a černou svastikou uprostřed. Po mnoha pokusech jsem našel správné proporce mezi rozměry praporu a bílého kotouče, stejně jako tvar a tloušťku svastiky.

A takto to zůstalo.

Podle stejného vzoru jsme okamžitě objednali pásky na ruce pro naši bezpečnostní jednotku: podobný červený materiál s bílým kotoučem a černou svastikou.

Stejně byl navržen i znak strany: bílý kotouč na červeném poli a hákový kříž uprostřed. První praktický a trvalý návrh dodal mnichovský zlatník Herr Fuss.

Nová vlajka se poprvé objevila na veřejnosti v polovině léta 1920. Našemu mladému hnutí náramně slušela. Byla mladá a nová, stejně jako hnutí samo. Nikdo ji předtím neviděl; působila jako planoucí pochodeň. Sami jsme prožívali téměř dětskou radost, když jedna ze stranických pracovnic vlajku vyrobila a předala nám ji. Jen o několik měsíců později jsme jich měli v Mnichově půl tuctu a nový symbol hnutí se šířil rostoucí silou bezpečnostních jednotek.

A jaký je to skutečně symbol! Nejen kvůli těm uctívaným barvám, které vyjadřují naši slavnou minulost a které kdysi přinesly německému národu tolik cti, ale tento symbol byl také ztělesněním vůle hnutí. Jako nacionální socialisté vidíme v naší vlajce náš program. V červené barvě vidíme sociální ideál hnutí, v bílé nacionalismus, ve svastice poslání árijského lidstva

bojovat za vítězství a zároveň za vítězství myšlenky tvůrčí práce, která vždy byla a bude antisemitská.

O dva roky později, když se naše bezpečnostní jednotky již dávno rozrostly v úderné oddíly[136], zahrnující mnoho tisíc mužů, se zdálo nezbytné dát této obranné organizaci mladého světonázoru zvláštní symbol vítězství: standartu. Tu jsem také navrhl a svěřil ji starému stranickému soudruhovi, zlatnickému mistru Herr Gahrovi. Od té doby je tato standarta charakteristickým symbolem a bojovým znamením nacionálněsocialistického boje.

Aktivita na schůzích vzrostla, zejména v roce 1920, což nás někdy nutilo pořádat dvě schůze týdně. Kolem našich plakátů se shromažďovaly davy, největší shromažďovací sály ve městě byly vždy plné a desetitisíce oklamaných marxistů si k nám našly cestu a staly se bojovníky za osvobození Německé říše. Mnichovská veřejnost nás poznala. Mluvilo se o nás a slova „nacionální socialista“ se stala pro mnohé známá a znamenala již program. Náš zástup příznivců a členů se

[136] Sturmabteilung neboli SA znamená doslova „bouřkový oddíl“, ale častěji se mu říkalo „úderné oddíly“ nebo neformálně „hnědé košile“.

neustále rozrůstal, takže v zimě 1920-21 jsme se již mohli považovat za silnou stranu v Mnichově.

Kromě marxistických stran neexistovala v té době v Mnichově žádná strana - a už vůbec ne nacionalistická -, která by mohla pořádat tak masové demonstrace jako ta naše. Mnichovský Kindl Keller, kam se vešlo 5 000 lidí, byl nejednou přeplněný a existoval jen jeden další sál, který jsme ještě nevyužili; byl to cirkus Krone.[137]

Koncem ledna 1921 byl v Německu opět velký důvod k obavám. Pařížská dohoda, v níž se Německo zavázalo zaplatit šílenou částku sto miliard zlatých marek, měla být potvrzena formou Londýnského diktátu.[138]

Poté chtěl dlouholetý mnichovský pracovní výbor, zastupující takzvané národovecké skupiny, svolat

---

[137] Cirkus Krone je skutečný cirkus založený v Mnichově v roce 1905. Od roku 1919 vlastní také budovu Circus Krone - velkou halu na volném prostranství v centru Mnichova, nedaleko hlavního nádraží.

[138] Londýnský diktát, známý také jako londýnské ultimátum nebo londýnský platební rozvrh, znovu potvrdil celkovou odpovědnost centrálních mocností (především Německa) ve výši 132 miliard marek na základě jejich porážky a údajné viny za první světovou válku. Byla to absurdní a naprosto nereálná částka, která měla vyvolat dojem přísného trestu pro poražené a držet nad Německem trvalou výhružku.

veřejnou protestní schůzi. Znervózněl jsem, když jsem viděl, že se ztrácí čas a nic se nepodniká. Nejprve byla navržena demonstrace na Königsplatzu, ale ta byla zamítnuta z obavy, že by ji rudí rozehnali. Další demonstrace byla navržena před Feldherrnhalle, ale i z ní sešlo. Nakonec byla navržena kombinovaná demonstrace v mnichovském Kindl Kelleru. Mezitím plynul den za dnem, velké strany tuto hrůznou událost zcela ignorovaly a pracovní výbor se nemohl rozhodnout pro konkrétní datum konání zamýšlené demonstrace.

V úterý 1. února 1921 jsem se naléhavě dožadoval konečného rozhodnutí. Bylo mi odloženo na středu. Ve středu jsem požadoval jasné rozhodnutí o tom, zda a kdy se shromáždění uskuteční. Odpověď byla opět nejistá a vyhýbavá; řekli, že „mají v úmyslu“ uspořádat demonstraci následující středu.

Tím mi došla trpělivost a rozhodl jsem se uspořádat vlastní protestní demonstraci. Ve středu v poledne jsem během deseti minut nadiktoval na psacím stroji text plakátu a zároveň si najal cirkus Krone na následující den, čtvrtek 3. února.

V té době to byl nesmírný počin. Nejen kvůli nejistotě, jak ten obrovský sál naplnit, ale také kvůli riziku, že schůze ztroskotá.

Naše bezpečnostní jednotky nebyly pro tento obrovský sál dostatečné. Také jsem si nebyl jistý, co dělat v případě, že by setkání bylo rozehnáno. V té době jsem měl pocit, že v budově cirkusu to pro nás bude mnohem těžší než v normálním sále. Ale jak se ukázalo, byl to pravý opak. V tom obrovském prostoru bylo mnohem snazší ovládnout skupinu narušitelů než ve stísněném sále. Jedno bylo jisté: Neúspěch by nás vrátil zpět na dlouhou dobu. Kdyby jedno setkání ztroskotalo, naše prestiž by byla vážně poškozena a naši protivníci by byli povzbuzeni, aby svůj úspěch zopakovali. To by vedlo k sabotáži naší budoucí schůzkové práce a k jejímu překonání by bylo zapotřebí měsíců těžkého boje.

Na vystavení plakátů jsme měli pouze jeden den, čtvrtek. Ráno bohužel pršelo a byly důvodné obavy, že mnoho lidí raději zůstane doma, než aby spěchali na shromáždění v dešti a sněhu, zvláště když hrozilo násilí a krveprolití.

A skutečně mě v to čtvrteční ráno náhle přepadla obava, že by se sál nemusel naplnit (což by mě v očích

pracovního výboru zesměšnilo). Proto jsem okamžitě nadiktoval několik letáků a odpoledne je nechal vytisknout a rozdat. Samozřejmě obsahovaly výzvu k účasti na schůzi.

Najal jsem dvě nákladní auta, která byla co nejvíc vyzdobena červenou barvou, na každém byla vyvěšena naše nová vlajka a bylo na ně naloženo patnáct nebo dvacet členů strany; byl vydán rozkaz k důkladnému obcházení ulic - zkrátka k vedení propagandy pro masovou schůzi, která se měla konat ten večer. Bylo to poprvé, co ulicemi projížděla nákladní auta s transparenty, ale bez marxistů. Buržoazie zírala s otevřenou pusou na tato rudě zahalená auta s vlajícími transparenty s hákovým křížem a v okrajových čtvrtích se nad tímto novým důkazem „provokace proletariátu“ zlostně zvedaly zaťaté pěsti. Pouze marxisté měli právo pořádat shromáždění a jezdit v nákladních autech.

V 19:00 nebyl cirkus ještě plný. Každých deset minut jsem byl telefonicky informován a začínal jsem být nesvůj; obvykle v 19:00 nebo 19:15 byly naše zasedací sály již z poloviny zaplněné, někdy dokonce téměř plné. Brzy jsem však zjistil proč. Úplně jsem zapomněl vzít v úvahu obrovské rozměry tohoto nového sálu: tisíc lidí v Hofbräuhausu ho působivě zaplnilo, ale stejný počet v

cirkusu Krone prostě pohltilo. Nebylo na ně skoro vidět. Krátce nato jsem však dostával nadějnější zprávy a v 7:45 jsem byl informován, že sál je ze tří čtvrtin zaplněn a u pokladen stále stojí obrovské davy. Poté jsem se vydal na schůzi.

Do cirkusu jsem dorazil v 8:02. Venku byl stále ještě dav lidí, někteří jen zvědaví, a mnoho odpůrců, kteří raději čekali venku na vývoj situace.

Když jsem vstoupil do velkého sálu, pocítil jsem stejnou radost jako před rokem při prvním setkání v sále mnichovského Hofbräuhausu. Ale teprve když jsem se prodral pevnou hradbou lidí a dostal se na pódium, uviděl jsem plnou míru našeho úspěchu. Sál byl přede mnou jako obrovská ulita, nacpaná tisíci a tisíci lidmi. I aréna byla solidně zaplněná. Bylo prodáno více než 5 600 vstupenek, a když nepočítáme nezaměstnané, chudé studenty a naše vlastní ochranku, muselo být přítomno 6 500 lidí.

Moje téma znělo „Budoucnost, nebo pád“ a já jsem byl naplněn radostí při pomyšlení, že budoucnost leží přede mnou.

Začal jsem a mluvil jsem asi dvě a půl hodiny. Po první půlhodině jsem cítil, že setkání bude mít velký

úspěch. Byl navázán kontakt se všemi těmi tisíci jednotlivci. Po první hodině už byl projev přerušován spontánními výbuchy potlesku, ale po druhé hodině to utichlo do slavnostního ticha, které jsem měl později ve stejném sále tak často zažívat a které si všichni přítomní navždy zapamatují. Toto působivé ticho nebylo ničím přerušeno, a teprve když zaznělo poslední slovo, ozval se bouřlivý potlesk, který vyvrcholil písní „Deutschland“, zpívanou s největším zápalem.

Téměř dvacet minut jsem sledoval scénu, jak se z obrovské haly pomalu vyprazdňuje moře lidí. Teprve pak jsem radostí opustil nástupiště a vydal se na cestu domů.

Z tohoto prvního setkání v mnichovském cirkuse Krone byly pořízeny fotografie. O velikosti demonstrace hovoří hlasitěji než slova. Buržoazní noviny sice přinesly fotografie, ale o shromáždění informovaly jako o pouhé „nacionalistické“ demonstraci a ve své obvyklé skromnosti vynechaly všechny zmínky o jeho organizátorech.

Poprvé jsme se tak dostali daleko za hranice běžné strany. Už nás nebylo možné ignorovat. A abych rozptýlil všechny pochybnosti o tom, že toto shromáždění bylo jen ojedinělým úspěchem, okamžitě jsem uspořádal další v

cirkusu na následující týden a opět jsme měli stejný úspěch. Rozlehlý sál opět přetékal masami lidí, takže jsem se rozhodl uspořádat třetí setkání ve stejném stylu. A i potřetí byl obrovský Cirkus nabitý lidmi odspodu až nahoru.

Po tomto úvodu do roku 1921 jsem naši činnost v Mnichově dále rozšířil. Nejenže jsem pořádal setkání jednou týdně, ale v některých týdnech dokonce dvě masová setkání; ano, a uprostřed léta a na podzim to někdy byla i tři. Scházeli jsme se pravidelně v cirkuse a bylo pro nás velkým zadostiučiněním, že nám každé setkání přinášelo stejný úspěch.

Výsledkem byl stále rostoucí počet příznivců a členů našeho hnutí.

Takový úspěch samozřejmě nenechával naše odpůrce v nečinnosti. Zpočátku jejich taktika vůči nám kolísala mezi používáním teroru a mlčením, ale brzy poznali, že ani jedno z toho nemůže pokrok našeho hnutí zbrzdit. Uchýlili se tedy k poslednímu aktu teroru, který měl definitivně ukončit naši shromažďovací činnost.

Jako záminku pro tuto akci použili velmi záhadný útok na jednoho z vládních poslanců, který se jmenoval

Erhard Auer[139]. Bylo prohlášeno, že na zmíněného Erharda Auera někdo jednoho večera vystřelil. To znamenalo, že nebyl ve skutečnosti zastřelen, ale že byl učiněn pokus o jeho zastřelení. Báječná duchapřítomnost a hrdinská odvaha sociálnědemokratických představitelů nejenže zabránila zákeřnému útoku, ale také zahnala potenciální atentátníky na útěk. Utekli tak rychle a tak daleko, že následně policie po nich nemohla najít ani tu nejmenší stopu. Této záhadné epizody využil orgán sociálnědemokratické strany v Mnichově k agitaci proti našemu hnutí a přitom pronesl své staré náznaky o taktice, která měla přijít. Jejich cílem bylo dohlédnout na to, aby se naše hnutí nevymklo kontrole a aby zasáhly proletářské pěsti.

O několik dní později přišel den rozvratu.

Nakonec bylo rozhodnuto přerušit jedno z našich shromáždění, které bylo naplánováno na mnichovský Hofbräuhaus Festsaal a na němž jsem měl promluvit já sám.

---

[139] Auer (1874-1945) byl bavorský politik. Spolupracoval s židovskými revolucionáři, jako byli Ernst Toller a Kurt Eisner, a hrál vedoucí roli v nenáviděné výmarské vládě.

Dne 4. listopadu 1921 mezi 18:00 a 19:00 jsem obdržel první přesnou zprávu, že schůze bude definitivně rozpuštěna a že k provedení této akce se rozhodli poslat velké masy pracujících z některých rudých továren.

Bylo to způsobeno nešťastnou náhodou, že jsme tuto zprávu nedostali dříve. Toho dne jsme se vzdali své staré obchodní kanceláře v mnichovské Sternecker Gasse[140] a přestěhovali se do jiných prostor - nebo spíše jsme se vzdali starých kanceláří a naše nové prostory ještě nebyly v provozu. Telefon byl bývalými nájemníky odpojen a dosud nebyl znovu zaveden a několik pokusů toho dne nás telefonicky informovat o zamýšleném rozchodu se k nám nedostalo.

V důsledku toho byly naše bezpečnostní jednotky na tomto setkání velmi slabé. Přítomno bylo pouze jedno družstvo, které čítalo jen asi 46 mužů. A náš varovný aparát ještě nebyl dostatečně organizován, aby byl schopen přivést během zhruba hodiny dostatečné posily. Je třeba také dodat, že v několika předchozích případech jsme byli varováni, ale nic zvláštního se nestalo.

---

[140] Dnes je známá jako Sternecker Straße. Původní kancelář DAP byla v postranní místnosti pivovaru Sterneckerbrau. Budova stále stojí, i když nyní je v ní obytná a obchodní jednotka.

Staré rčení, že ohlášené revoluce se málokdy podaří, se dosud v našich zkušenostech potvrzovalo jako pravdivé.

Možná i z tohoto důvodu jsme toho dne nepřijali dostatečně silná opatření, abychom čelili brutálnímu odhodlání našich odpůrců rozbít naše setkání.

Konečně jsme nevěřili, že mnichovský Hofbräuhaus Festsaal je vhodný pro pokus o jeho rozehnání. Větší obavy jsme měli z větších sálů, zejména z cirkusu. V tomto bodě jsme však toho dne dostali cennou lekci. Později jsme celou tuto otázku studovali podle vědecké metody a došli jsme k výsledkům - zajímavým i neuvěřitelným -, které se následně staly zásadním faktorem ve vedení naší organizace a v taktice našich úderných oddílů.

Když jsem v 19:45 dorazil do vstupní haly Hofbräuhausu, nebylo pochyb o záměrech. Hala byla plná, a proto ji policie nechala uzavřít. Naši odpůrci, kteří dorazili velmi brzy, byli v sále a naši stoupenci byli z větší části venku. U vchodu na mě čekala malá stráž SA. Nechal jsem zavřít dveře vedoucí do hlavního sálu a pak jsem požádal 45 nebo 46 mužů, aby předstoupili. Chlapcům jsem dal jasně najevo, že snad toho večera

budou muset poprvé prokázat svou neústupnou loajalitu hnutí a že nikdo z nás nesmí opustit sál, pokud nebude vynesen mrtvý; já sám zůstanu v sále a nevěřil jsem, že by mě někdo z nich opustil; a kdybych viděl, že se některý z nich chová jako zbabělec, osobně mu strhnu pásku a odznak. Pak jsem je požádal, aby zakročili, kdyby došlo k sebemenšímu pokusu o narušení schůze, a aby si uvědomili, že nejlepší obranou je vždy útok.

Byl jsem přivítán trojitým Heil, které znělo robustněji a prudčeji než obvykle.

Pak jsem vyšel do haly a zhodnotil situaci na vlastní oči. Naši protivníci seděli těsně u sebe a propichovali mě pohledem. Nesčetné obličeje zářící nenávistí se na mě upíraly, zatímco jiní na mě s posměšnými grimasami neurvale pokřikovali. Dnes by nás „dorazili“, musíme si dávat pozor na střeva, rozbili by nám ústa.... a další podobné líbivé fráze. Věděli, že mají početní převahu, a podle toho se chovali.

Přesto se nám podařilo schůzi zahájit a já jsem začal mluvit. V Hofbräuhaus Festsaal jsem vždycky stál na jedné z dlouhých stran místnosti a mým pódiem byl pivní stůl. Byl jsem vlastně přímo uprostřed lidí. Možná právě

tato okolnost měla na svědomí vytvoření určité nálady, kterou jsem jinde nenašel.

Přede mnou, a hlavně po mé levici, seděli nebo stáli jen oponenti. Byli to většinou statní mladíci a muži z Maffeiho továrny, z Kustermannovy, Isaria atd. Podél levé stěny se hustě seskupili docela blízko mého stolu a začali sbírat pivní džbány - to znamená, že si objednávali pivo a džbány schovávali pod stůl. Takto se sbíraly celé baterie a byl by zázrak, kdyby setkání skončilo v klidu.

Asi po hodině a půl - tak dlouho jsem byl schopen mluvit i mezi přerušováním - se skoro zdálo, že situaci zvládnu. Zdálo se, že to vycítili i sami vůdci narušitelů; byli neustále neklidnější, často odcházeli ze sálu, vraceli se a se zjevnou nervozitou mluvili ke svým mužům.

Pak jsem se dopustil malé psychologické chyby, když jsem odpověděl na vyrušování, což jsem si sám uvědomil v okamžiku, kdy slova opustila má ústa, a to dalo znamení k výbuchu.

Ozvalo se několik rozčilených výkřiků a najednou jeden muž vyskočil na židli a vykřikl: „Svoboda!“ Na tento signál se bojovníci za svobodu pustili do práce.

Za několik vteřin se celý sál zaplnil ječícím a vřískajícím davem, nad nímž létalo jako houfnice

nespočet pivních džbánů; uprostřed této vřavy bylo slyšet třískání nohou židlí, rozbíjení džbánů, sténání, křik a výkřiky.

Byla to šílená podívaná.

Stál jsem na svém místě a pozoroval své chlapce, jak důkladně plní svou povinnost.

Tohle bych chtěl vidět na nějakém buržoazním shromáždění!

Sotva tanec začal, zaútočily moje úderné oddíly - jak se jim od toho dne říkalo. Jako vlci se znovu a znovu vrhali na nepřítele ve smečkách po osmi nebo deseti a začali ho vytrvale vyhánět ze sálu. Ani po pěti minutách jsem neviděl téměř žádného z nich, z něhož by netekla krev. Toho dne jsem ty muže skutečně poznal; především svého statečného Maurice[141], svého nynějšího soukromého tajemníka Hesse[142] a mnoho dalších, kteří, ač

---

[141] Emil Maurice (1879-1972) byl původním povoláním hodinář a jeden z prvních vůdců SA a posléze SS. Zajímavé je, že se později ukázalo, že Maurice měl částečně židovské předky; Himmler ho chtěl z SS vyloučit, ale Hitler zasáhl a udělal pro něj výjimku.

[142] Rudolf Hess (1894-1987) byl dalším vůdcem SA a patřil mezi Hitlerovy nejbližší osobní důvěrníky. Nakonec se stal zástupcem vůdce NSDAP a jedním z jejích nejvýše postavených členů. Byl to právě Hess, kdo Hitlerovi předepisoval většinu textu Mein

těžce zraněni, útočili znovu a znovu, dokud jim nohy vydržely. Pandemonium trvalo dvacet minut, ale pak byli protivníci, kterých bylo 700 nebo 800, většinou vyhnáni ze sálu nebo bezhlavě vyhozeni mými muži, kterých nebylo ani padesát. Jen v levém rohu se proti našim mužům stále držel velký dav a sváděl urputný boj. Pak se náhle ozvaly dva výstřely z pistole od vchodu do sálu směrem k nástupišti a teď se rozpoutala divoká střelba. Srdce člověka se při této podívané, která mu připomněla staré válečné vzpomínky, téměř zaradovalo.

V tu chvíli nebylo možné určit, kdo střílel, ale každopádně jsem viděl, že moji chlapci obnovují útok se zvýšenou zuřivostí, až nakonec poslední narušitele přemohli a vyhnali ze sálu.

Uplynulo asi 25 minut; v hale to vypadalo, jako by vybuchla bomba. Mnoho mých kamarádů muselo být obvázáno a další odneseni, ale my jsme zůstali pány

---

Kampf během jejich společného pobytu ve věznici Landsberg. (Profesor Dalton se zde mýlí. Hitler Hessovi Mein Kampf nediktoval, to je obecně rozšířený mýtus. Ve skutečnosti Hitler psal knihu sám a každou kapitolu si při psaní s Hessem četl a diskutoval o ní. Viz: Volker Ullrich, Hitler: Ascent 1889-1939 (Londýn: The Bodley Head, 2016), str. 174. - Nigel Winters, editor).

situace. Hermann Essen, který byl dnes večer předsedou, prohlásil: „Schůze bude pokračovat. Řečník má slovo.“ A tak jsem pokračoval ve svém projevu.

Když jsme sami schůzi ukončili, vpadl do sálu vzrušený policista, mávl rukou a prohlásil: „Schůze je rozpuštěna.“

Nechtěně jsem se musel tomuto opozdilci na akci zasmát; skutečná policejní arogance. Čím menší jsou, tím větší se musí vždycky zdát.

Ten večer jsme se toho hodně naučili a naši odpůrci na lekci, kterou dostali, nikdy nezapomněli.

Od podzimu 1923 se Münchener Post už nikdy nezmínil o pěstích proletariátu.

8. kapitola

Silný je nejmocnější sám

Ve výše jsem se zmínil o existenci kooperačního svazu německých vlasteneckých spolků. Zde se budu stručně věnovat problematice těchto svazů.

Hovoříme-li o kooperačním svazu, máme zpravidla na mysli skupinu spolků, které za účelem usnadnění své práce navazují vzájemné vztahy, jmenují společné vedení s různými pravomocemi a od té doby provádějí společné akce. Už to samo o sobě naznačuje, že máme co do činění s kluby, sdruženími nebo stranami, jejichž cíle a metody nejsou příliš vzdálené. Tvrdí se, že tomu tak je vždy. Průměrný občan je potěšen a uklidněn, když slyší, že tato sdružení tím, že mezi sebou vytvořila „kooperativní svaz“, konečně objevila „společné pouto“ a „odložila stranou všechny rozdíly“. Zde vzniká všeobecné přesvědčení, že takové spojení je obrovským ziskem síly a že dříve slabé, malé skupiny se nyní náhle staly silnými.

To je však většinou nepravdivé!

Je zajímavé a v mých očích pro lepší pochopení této otázky důležité získat jasnou představu o tom, jak tato

sdružení, kluby a podobně vznikají, když všichni tvrdí, že mají stejný cíl.

Samo o sobě by bylo logické očekávat, že za jeden cíl bude bojovat pouze jedno sdružení, a bylo by rozumnější, kdyby za stejný cíl nebojovalo více sdružení. Zpočátku nepochybně existovalo pouze jedno sdružení, které mělo tento cíl na zřeteli. Jeden člověk někde vyhlásil pravdu a volal po řešení určitého problému, stanovil si cíl a založil hnutí, které mělo jeho názor uskutečnit.

Takto vzniká sdružení nebo strana - jejichž program má za cíl buď odstranění existujícího zla, nebo nastolení určitého stavu věcí v budoucnosti.

Jakmile takové hnutí vznikne, má určité praktické právo priority. Nyní by bylo zřejmé, že všichni, kdo chtějí bojovat za stejný cíl, by se měli k takovému hnutí připojit a zvýšit tak jeho sílu, aby lépe sloužilo společnému cíli. Zvláště ti inteligentní musí cítit, že takové podmínky jsou nezbytné pro praktický úspěch ve společném boji. V souladu s tím je rozumné a v jistém smyslu i čestné (na čemž hodně záleží, jak ukážu), aby existovalo jen jedno hnutí za jeden cíl.

To, že se tak neděje, lze přičíst dvěma příčinám. První lze označit téměř za tragickou, zatímco druhá je

politováníhodná a nachází se v lidské slabosti. Nejpodstatnější je, že v obou příčinách vidím pouze skutečnosti, které dávají ještě další důvod k posílení naší vůle, energie a intenzity. Konečně se díky vyššímu rozvoji lidských schopností stává možné řešení daného problému.

Tragický důvod, proč se řešení jednoho určitého úkolu obvykle neponechává pouze jednomu sdružení, je následující: Obecně platí, že každá akce prováděná na této Zemi ve velkém stylu je výrazem dlouholeté touhy milionů lidí, touhy, kterou v sobě mnozí tiše chovají. Ano, může se stát, že lidé po staletí touží po řešení určitého problému, protože trpí nesnesitelnou zátěží, aniž by viděli blížící se zlepšení této všeobecné touhy. Národy, které nejsou schopny najít hrdinské vysvobození z takové tísně, mohou být považovány za bezmocné. Na druhé straně však nic nepodává lepší důkaz o vitalitě národa a z toho plynoucí záruce jeho práva na existenci než to, že mu jednoho dne osud nadělí muže schopného osvobodit svůj národ od nějakého velkého útlaku, smazat nějakou trpkou nouzi nebo uklidnit národní duši sužovanou nejistotou a přinést tak dlouho očekávané naplnění.

Podstatnou charakteristikou takzvaných velkých otázek naší doby je, že se tisíce lidí ujímají jejich řešení a

mnozí se cítí být k tomuto úkolu povoláni - ano, dokonce sám osud jich mnoho navrhl k výběru, aby volnou hrou sil nakonec zvítězil ten silnější a odvážnější a byl mu svěřen úkol problém vyřešit.

Tak se může stát, že po staletí jsou mnozí nespokojeni s podobou svého náboženského života a touží po jeho obnově. A tak se může stát, že díky tomuto duševnímu impulsu vznikne několik desítek lidí, kteří se domnívají, že jsou na základě svého chápání a znalostí povoláni k řešení náboženské tísně. V souladu s tím se představují jako proroci nového učení nebo alespoň jako bojovníci proti zažitým názorům.

I zde je jisté, že přirozené zákony vykonají své, neboť nejsilnější muž je předurčen k tomu, aby splnil své velké poslání; ostatní však obvykle pomalu uznávají, že povolán je jen jeden. Naopak, všichni věří, že byli vybráni a mají stejné právo na řešení daného úkolu. Takoví současníci obvykle nejsou schopni rozhodnout, kdo z nich - sami obdařeni největšími schopnostmi - si zaslouží bezpodmínečnou podporu.

A tak v průběhu staletí, nebo dokonce často i v rámci jedné epochy, zakládají různí lidé různá hnutí, aby bojovali za stejný cíl - nebo alespoň za cíl, který se velkým

masám jeví jako stejný. Lidé chovají neurčité touhy a mají jen obecné názory, aniž by měli přesnou představu o svých ideálech a přáních nebo o tom, jak budou naplněny. Tragédie spočívá v tom, že mnoho lidí se snaží dosáhnout téhož cíle různými cestami, aniž by se navzájem znali; každý má povinnost jít svou vlastní cestou, aniž by bral ohled na ostatní.

Tato hnutí, strany a náboženské skupiny vznikají zcela nezávisle na sobě z obecné vůle doby, a to všechny stejným směrem. Může se zdát, alespoň na první pohled, tragické, že tomu tak je, protože lidé mají příliš často sklon myslet si, že síly, které jsou rozptýleny různými směry, by uspěly mnohem rychleji a jistěji, kdyby se spojily. Tak tomu však není. Příroda sama rozhoduje podle pravidel své neúprosné logiky. Nechává tyto různorodé skupiny, aby mezi sebou soupeřily a přetahovaly se o patronát vítězství, a vybírá tak nejjasnější, nejkratší a nejjistější cestu, kterou hnutí dosáhne svého cíle.

Jak by bylo možné určit správnost či nesprávnost cesty zvenčí, kdyby se nedala volná ruka silám, které jsou v daném okamžiku k dispozici? Ledaže by konečné rozhodnutí bylo odepřeno doktrinářskému úsudku lidských vševědů a svěřeno nezpochybnitelné logice

viditelného úspěchu - která nakonec vždy potvrdí konečnou správnost postupu!

Proto, i když různé skupiny kráčejí různými cestami ke stejnému cíli, jakmile se dozvědí o podobných snahách, budou pečlivěji zkoumat svou vlastní cestu. Kde to bude možné, zkrátí si ji a s vypětím sil se budou snažit dosáhnout cíle rychleji.

Tato rivalita pomáhá každému jednotlivému bojovníkovi rozvíjet jeho schopnosti a lidstvo často vděčí za svůj pokrok poučení z neúspěchů předchozích pokusů.

Proto poznáváme nejlepší cesty k dosažení cíle prostřednictvím stavu, který se na první pohled jevil tragicky - totiž počátečního nevědomého tříštění individuálního úsilí.

Při studiu dějin s cílem nalézt řešení německé otázky převládá názor, že existovaly dvě možné cesty a že tyto dvě cesty se měly od samého počátku spojit.

Hlavními představiteli a zastánci těchto dvou cest byly Rakousko a Prusko, Habsburkové a Hohenzollernové; podle obecného mínění se lidé měli sjednocenou silou svěřit jedné nebo druhé cestě. Pak by však byla nastoupena cesta nejvýznamnějšího

představitele - Habsburka, ačkoli rakouská politika by nikdy nevedla k Německé říši.

Nakonec silná a jednotná Německá říše vznikla z toho, co mnoho milionů Němců v srdci odsuzovalo jako poslední a nejstrašnější projev našeho bratrovražedného boje: ve skutečnosti byla německá císařská koruna získána na bitevním poli u Königgratzu[143], a ne v bojích o Paříž, jak se lidé později domnívali.

Založení Německé říše tedy nebylo důsledkem společné vůle, ale mnohem spíše vědomého - a někdy nevědomého - boje o hegemonii, z něhož Prusko vyšlo vítězně. Každý, kdo není natolik zaslepen stranickou politikou, aby tuto pravdu popíral, musí souhlasit s tím, že takzvaná lidská moudrost by nikdy nedospěla ke stejně moudrému rozhodnutí jako moudrost samotného života - tedy svobodné hry sil, která se nakonec uskutečnila. Vždyť kdo by v německých zemích před 200 lety vážně věřil, že zárodečnou buňkou, zakladatelem a vychovatelem nové Říše se stane Hohenzollernské Prusko, a nikoliv Habsburk! A na druhé straně, kdo by dnes popíral, že osud jednal moudřeji; kdo by si dnes

[143] Bitva u Königgratzu se odehrála 3. července 1866 a skončila vítězstvím Pruska nad Rakouskem.

vlastně dokázal představit německou říši založenou na základech prohnilé a zdegenerované dynastie?

Ne - přirozený vývoj, i když si vyžádal staletí bojů, umístil to nejlepší tam, kam patří.

Tak tomu bude vždy a tak to také zůstane, jako tomu bylo vždy.

Proto nelze litovat, jestliže se různí lidé vydávají k témuž cíli: Tak se uznávají ti nejsilnější a nejrychlejší a stávají se vítězi.

Nyní existuje druhá příčina toho, že v životě národů často hnutí se stejnými vlastnostmi usilují o dosažení stejného cíle různými cestami. Tato příčina není pouze tragická, ale je vysloveně nešťastná. Vzniká ze smutné směsi závisti, žárlivosti, ctižádosti a zlodějské mentality, které se často spojují v jednotlivých exemplářích lidstva.

V okamžiku, kdy se objeví člověk, který hluboce chápe trápení svého národa, a poté, co s dokonalou přesností diagnostikuje nemoc, přijme opatření k jejímu vyléčení; když si stanoví cíl a zvolí prostředky k jeho dosažení - tehdy si malé a malicherné mysli všímají a dychtivě sledují činnost tohoto člověka, který upoutal pozornost veřejnosti. Stejně jako u vrabců, kteří jsou zdánlivě lhostejní, ale ve skutečnosti pevně sledují

šťastného druha, který našel kus chleba, a doufají, že mu ho v nestřeženém okamžiku vyrvou, tak je tomu i u lidí. Stačí, aby se jeden člověk vydal na novou cestu, a hned se kolem něj vyrojí houf líných povalečů, kteří nastraží uši a začnou čenichat po jakémkoli malém soustu, které by se mohlo skrývat na jejím konci. Jakmile si myslí, že ji našli, spěchají najít jinou, rychlejší cestu k cíli.

Když je založeno nové hnutí, které formuluje určitý program, přicházejí lidé tohoto druhu a prohlašují, že bojují za stejný cíl; ne tím, že by se poctivě přidali do řad takového hnutí a uznali tak jeho prioritu, ale spíše tím, že program ukradnou a založí na jeho základě novou stranu. Přitom jsou dostatečně nestydatí, aby ujistili nemyslící veřejnost, že již dávno zamýšleli zaujmout stejnou linii činnosti, jakou nyní zaujal ten druhý - a často se jim podaří postavit se do příznivého světla, místo aby vzbudili všeobecné opovržení, které si zaslouží. Není to snad hrubá drzost, vzít to, co už bylo napsáno na cizím praporu, a vystavit to na svém vlastním, ukrást cizí program a pak vytvořit samostatnou skupinu, jako by byla nově vytvořena? Tato drzost se projevuje zejména tehdy, když ti, kdo svým novým založením způsobili rozkol jako první, jsou těmi, kdo, jak ukazuje zkušenost,

nejdůrazněji hlásají potřebu jednoty, jakmile si uvědomí, že nemohou dohnat svého protivníka.

Takzvané „národovecké štěpení“ je způsobeno právě takovým procesem.

Jistěže zakládání množství nových skupin, stran atd. v letech 1918-19, které si říkaly národní, bylo přirozeným vývojem věcí, za který zakladatelé nemohli. Do roku 1920 ze všech těchto stran pomalu vykrystalizovala NSDAP, která se stala vítěznou. Nemohlo být lepšího důkazu o nezištné poctivosti některých jednotlivých zakladatelů než to, že se mnozí z nich rozhodli obdivuhodným způsobem obětovat svá zjevně méně úspěšná hnutí silnějšímu - tedy tím, že se k němu bezpodmínečně připojili nebo své vlastní hnutí rozpustili.

To platí zejména pro Julia Streichera, který byl v té době hlavním bojovníkem Německé socialistické strany (DSP) v Norimberku.[144] NSDAP a DSP byly založeny s podobnými cíli, ale zcela nezávisle na sobě. Jak již bylo zmíněno, Streicher, tehdy učitel v Norimberku, byl

[144] Streicher (1885-1946) byl vedoucím činitelem NSDAP, vydavatelem proslulého časopisu Der Stürmer a blízkým Hitlerovým důvěrníkem. Po válce byl Streicher dopaden, souzen v Norimberku a v roce 1946 popraven.

hlavním bojovníkem za DSP. Zpočátku měl svaté přesvědčení o poslání a budoucnosti svého hnutí. Jakmile mu však byla jasná a zřejmá vyšší síla a silnější růst NSDAP, vzdal se práce v DSP a pracovní federaci a vyzval své stoupence, aby se zařadili po bok NSDAP - která vyšla ze vzájemného soupeření vítězně - a pokračovali v boji v jejích řadách za společnou věc. Toto rozhodnutí bylo stejně tak osobně těžké jako hluboce důstojné.

Z tohoto prvního období hnutí nezůstalo žádné další štěpení, nýbrž téměř zcela čestný, přímý a správný závěr díky poctivým úmyslům těchto mužů. To, co nyní nazýváme „národoveckým štěpením“, vděčí za svou existenci výhradně druhé ze dvou příčin, o nichž jsem se zmínil: Ambiciózní muži, kteří zpočátku neměli žádné vlastní ideje - natož cíle - a cítili se „povoláni“ právě v okamžiku, kdy viděli nepopiratelný úspěch NSDAP.

Najednou se objevily programy, které byly pouhou kopií těch našich, hlásaly se myšlenky, které nám byly odebrány, stanovily se cíle, které jsme po léta hájili, a zvolily se cesty, které NSDAP už dávno prošlapala. Všemi prostředky se snažili vysvětlit, proč, ačkoli NSADP již dávno existovala, bylo nutné založit tyto nové strany; ale čím ušlechtilejší motivy, tím falešnější fráze.

Ve skutečnosti byl rozhodující jediný základ: osobní ctižádost zakladatelů, kteří chtěli hrát roli, k níž jejich vlastní zakrslé nadání nepřispělo ničím jiným než troufalostí přivlastnit si cizí myšlenky - troufalostí, která se v běžném životě označuje jako zlodějina.

V té době neexistoval žádný koncept nebo nápad ostatních, kterého by se tito političtí kleptomani rychle nechopili pro svůj nový byznys. Ti, kdo to dělali, byli titíž lidé, kteří následně se slzami v očích hluboce litovali „národoveckého štěpení“ a bez ustání hovořili o „potřebě jednoty“ - v tiché naději, že se jim podaří natolik oklamat ostatní, že díky věčnému křiku předhodí ukradené ideje a hnutí zlodějům.

Když se to nepodařilo a nové projekty - díky mizerné mentalitě jejich majitelů - nebyly tak výnosné, jak slibovali, začali být ve svých přetvářkách skromnější a byli rádi, když se jim podařilo přistát v některé z takzvaných pracovních federací.

V té době se do jedné takové pracovní federace přidal každý, kdo se nedokázal postavit na vlastní nohy; věřili, že osm mrzáků vázaných jeden na druhého jistě vytvoří jednoho gladiátora.

A pokud se mezi všemi těmi mrzáky našel jeden zdravý člověk, použil všechny své síly, aby ostatní podepřel, a sám se tak stal mrzákem.

Spojení těchto takzvaných pracovních federací bychom měli chápat jako otázku taktiky; přitom však nesmíme nikdy zapomenout na následující základní poznatek:

Vytvořením pracovní federace se slabé organizace nikdy nemohou stát silnými, zatímco silná organizace se může stát a často se stává slabou. Je chybou domnívat se, že z koalice slabých skupin vyplývá faktor síly, protože zkušenost ukazuje, že za všech forem a podmínek představuje většina hloupost a zbabělost. Proto je mnohost organizací pod samovolným vedením mnoha hlav vydána napospas zbabělosti a slabosti. Také je takovou koalicí ochromena volná hra sil, zrušen boj o výběr nejlepších, a tím je vždy znemožněno nutné a konečné vítězství zdravějšího a silnějšího. Takové koalice jsou pro přirozený vývoj nepříznivé, protože většinou řešení problému, za který se bojuje, spíše brzdí, než aby ho posunuly kupředu.

Může se stát, že vrcholní představitelé hnutí, pokud jsou orientováni na budoucnost, uzavřou z čistě

taktických důvodů s takovými sdruženími krátkodobou koalici na řešení speciálních otázek a možná i na společné platformě. Taková koalice však nebude trvalá, pokud se hnutí nebude chtít vzdát svého osvoboditelského poslání. Bude-li v takovém svazku vázáno na neurčito, ztratí schopnost a právo umožnit přirozený vývoj a rozpracování vlastních sil, aby překonalo soupeře a jako vítěz dosáhlo vlastního cíle.

Nikdy nesmíme zapomínat, že nic skutečně velkého na tomto světě nebylo nikdy dosaženo prostřednictvím koalic, ale že to vždy bylo díky úspěchu jediného vítěze. Koaliční úspěchy v sobě vzhledem k povaze svého zdroje nesou zárodky budoucího rozpadu - ano, dokonce i ztráty toho, čeho bylo dosaženo. Velké, skutečně svět měnící revoluce duchovního druhu jsou nemyslitelné a nemožné bez titánských bojů mezi jednotlivými povahami, nikdy však jako koaliční projekty.

A především, národní stát nikdy nevznikne kompromisní vůlí národoveckých pracovních federací, ale pouze ocelovou vůlí jediného hnutí, které úspěšně bojuje se všemi ostatními.

9. kapitola

Základní myšlenky o smyslu a organizaci SA

Síla starého státu spočívala na třech pilířích: monarchické formě státu, státní službě a armádě. Revoluce v roce 1918 zrušila státní formu, rozpustila armádu a státní službu přenechala stranické korupci. Tím byly rozbity základní opory tzv. státní moci. Tato autorita téměř vždy závisí na třech prvcích, které leží v základu každé autority.

Prvním základem pro vytvoření autority je vždy popularita. Ale autorita spočívající pouze na tomto základě je zcela křehká, nejistá a vratká. Proto každý, kdo se ocitne v pozici autority založené pouze na popularitě, musí základ této autority vylepšit a upevnit vytvořením moci. V souladu s tím musíme pohlížet na moc - tedy na sílu - jako na druhý základ každé autority. Ta je stabilnější a bezpečnější, ale ne vždy silnější než ta první. Pokud se popularita a síla spojí dohromady a vydrží po určitou dobu, pak může vzniknout autorita, která je založena na ještě silnějším základu, totiž na autoritě tradice. A konečně, pokud se popularita, síla a tradice spojí dohromady, pak může být autorita považována za nepřemožitelnou.

Revoluce tento poslední případ zcela zrušila. Neexistovala již ani autorita tradice. S rozpadem staré Říše, odstraněním staré státní formy a zničením starých panovnických znaků a říšských symbolů byla tradice rozbita. Výsledkem bylo nejtvrdší otřesení státní autority.

Přestal existovat i druhý pilíř státní moci, síla. Aby bylo možné provést revoluci, bylo nutné rozpustit to, co ztělesňovalo organizovanou sílu a moc státu, totiž armádu; některé fragmenty samotné armády totiž musely být použity jako revoluční bojové prvky. Armády na frontě nebyly tomuto rozkladu vystaveny ve stejné míře, ale jak postupně ustupovaly z polí slávy, na nichž hrdinně bojovaly čtyři a půl roku, napadala je kyselina rozkladu domoviny. A když dorazili do demobilizačních středisek, upadli do onoho zmatku takzvané dobrovolné poslušnosti, v době vojenských rad.

Samozřejmě, že na tomto davu vzpurných vojáků, kteří považovali vojenskou službu za osmihodinový pracovní den, nemohla být založena žádná autorita. Proto byl zrušen i druhý prvek - ten, který zaručuje stabilitu autority - a revoluce měla k dispozici pouze původní prvek, popularitu, na níž stavěla svou autoritu. Tento základ byl však mimořádně nejistý. Revoluce rozbila starou státní strukturu jediným úderem, ale jen

proto, že normální rovnováha uvnitř sociální struktury národa byla již válkou odstraněna.

Každé národní těleso se skládá ze tří hlavních tříd: Na jedné straně máme nejlepší z národa, tedy ty, kteří mají všechny ctnosti, zejména odvahu a obětavost. Na druhém pólu jsou nejhorší spodiny lidstva, u nichž převládá neřest a sobectví. Mezi těmito dvěma extrémy stojí třetí třída, tvořená širokou střední vrstvou, která neztělesňuje ani zářivé hrdinství, ani vulgární zločinnost.

Časy vzestupu národa jsou poznamenány výhradně a pouze existencí absolutního vůdcovství extrémně nejlepších.

Časy normálního a vyrovnaného vývoje nebo stabilních poměrů vděčí za svou existenci dominantnímu vlivu středních živlů. Zde jsou obě extrémní třídy navzájem vyváženy a vylučují se.

Časy národního kolapsu jsou určeny dominantním vlivem nejhorších prvků.

Je však třeba poznamenat, že široké masy, které jsem nazval střední třídou, vystupují a projevují svůj vliv pouze tehdy, když obě krajní části vedou vzájemný boj.

V případě vítězství jedné z krajních stran se ochotně podřídí vítězi. Pokud převládnou ti nejlepší, široké masy je budou následovat; a pokud zvítězí ti nejhorší, pak alespoň nebudou klást odpor; střední masy nikdy nebojují své vlastní bitvy.

Válka, která trvala čtyři a půl roku, zničila vnitřní rovnováhu mezi těmito třemi třídami, takže se dá říci, že s výjimkou obětí střední třídy byla třída těch nejlepších lidí téměř úplně vykrvácena. Skutečně obrovské množství hrdinské německé krve, které bylo během těchto čtyř a půl let prolito, bylo nenahraditelné. Ve statisících případů šlo vždy znovu a znovu o volání po: „Dobrovolníci na frontu“, „dobrovolníci na hlídky“, „dobrovolníci k dispečerům“, „dobrovolníci k telefonním četám“, „dobrovolníci ke stavbě mostů“, „dobrovolníci k ponorkám“, „dobrovolníci k letadlům“, „dobrovolníci k útočným praporům“ a tak dále. Znovu a znovu, během čtyř a půl roku a při tisících příležitostí, se vždy ozývalo volání po dobrovolnících a znovu po dobrovolnících - a vždy se stejným výsledkem: Všichni bezvousí mladíci nebo zralí muži, plní vroucí lásky k otčině, s velkou osobní odvahou nebo nejvyšším smyslem pro povinnost, se hlásili. Takových případů se vyskytly desetitisíce - ba statisíce - a postupně se tento druh lidstva stával stále

vzácnějším. Ti, kteří skutečně nepadli, byli buď zmrzačeni v boji, nebo ochromeni, a tak se vzhledem k jejich klesajícímu počtu rozpadali.

V roce 1914 byly celé armády složeny z takzvaných dobrovolníků, kteří kvůli trestuhodnému nedostatku svědomí našich bezohledných poslanců neprošli v době míru žádným řádným výcvikem, a tak byli předhozeni nepříteli jako bezbranná potrava pro děla. Těch 400 000, kteří takto padli nebo byli zmrzačeni na flanderských bojištích, nebylo možné nahradit. Jejich ztráta byla něčím mnohem větším než jen početní. S jejich smrtí se misky vah, které už tak byly příliš lehké na straně dobra, nyní vychýlily směrem vzhůru, k podlosti, zradě a zbabělosti, zkrátka k mase extrémně špatných.

A bylo tu ještě něco navíc: Zatímco se po čtyři a půl roku na bojištích strašlivě ztenčovali naši extrémně nejlepší, naši extrémně nejhorší se dokázali skvěle zachránit. Na každého hrdinu, který přinesl oběť nejvyšší a vystoupil na stupně Valhaly, připadl nějaký flákač, který se lstivě vyhnul smrti, aby se doma věnoval více či méně užitečné činnosti.

A tak nám konec války poskytl následující obraz: Široká střední vrstva národa přinesla svůj podíl na

krvavých obětech. Ti nejlepší se s vynikajícím hrdinstvím obětovali téměř úplně. Extrémně špatní se zachovali prakticky úplně, a to díky využití absurdních zákonů a díky neuplatnění válečných článků.

Tato dobře zachovalá spodina našeho národa pak provedla revoluci a mohla tak učinit jen proto, že extrémně nejlepší živly už neměly možnost se jí postavit na odpor - nebyly už naživu.

Proto byla německá revoluce od samého počátku jen podmíněně populární. Tento Kainův čin nespáchal německý národ jako takový, ale obskurní sebranka dezertérů, hulvátů a tak dále.

Člověk na frontě vítal konec krvavého boje a byl šťastný, že se může vrátit domů a znovu vidět svou ženu a děti. K revoluci však neměl žádný vnitřní vztah, neměl ji rád, stejně jako její podněcovatele a organizátory. Během čtyř a půl let toho urputného boje zapomněl na stranické hyeny a všechny jejich tahanice mu byly cizí.

Revoluce byla skutečně oblíbená jen u malé části německého národa: konkrétně u té vrstvy spoluviníků, která si v novém státě zvolila toto břímě jako punc všech čestných občanů. Neměli rádi revoluci kvůli ní samotné -

jak se mnozí dodnes mylně domnívají -, ale kvůli jejím důsledkům.

O samotnou popularitu těchto marxistických lupičů se nemohla žádná autorita dlouhodobě opírat. A přesto mladá republika potřebovala autoritu za každou cenu, pokud nebyla připravena nechat se po krátkém chaosu svrhnout odvetnou silou sestavenou z posledních živlů mezi nejlepšími našimi lidmi.

Ti, kdo byli za revoluci zodpovědní, se nebáli ničeho víc než toho, že uprostřed zmatku, který vyvolali, ztratí oporu a že je náhle sevře železná pěst - jak už se v takových okamžicích života národů nejednou stalo. Republiku bylo třeba upevnit za každou cenu.

Proto byla téměř okamžitě nucena postavit vedle svého kolísajícího pilíře popularity mocenskou organizaci, aby si zajistila pevnější autoritu.

V těch prosincových, lednových a únorových dnech 1918-1919 cítili matadoři revoluce, že se jim chvěje půda pod nohama, a rozhlíželi se kolem sebe po mužích, kteří by je z lásky ke svému národu posílili silou zbraní. „Antimilitaristická“ republika potřebovala vojáky. Ale první a jediný pilíř jejich státní moci - totiž jejich popularita - se opíral pouze o společnost hulvátů, zlodějů,

lupičů, dezertérů, povalečů atd. Proto bylo zbytečné hledat v této extrémně nejhorší části národa muže ochotné obětovat svůj život ve službách nového ideálu. Třída podporující revoluční myšlenku a provádějící revoluci nebyla schopna ani ochotna povolat vojáky, aby ji chránili. Tato třída si vůbec nepřála organizovat republikánský stát, ale dezorganizovat to, co již existovalo, aby lépe uspokojila své vlastní instinkty. Jejich heslem nebylo: organizace a výstavba německé republiky, ale spíše: její vyplenění.

Proto volání o pomoc, které vyslali zástupci veřejnosti v agónii, zůstalo nevyslyšeno - naopak, vzbudilo rozhořčení a odpor. Revolucionáři to považovali za porušení víry a důvěry. V budování autority, která se již nezakládala na popularitě, ale na síle, spatřovali počátek nepřátelského tažení proti tomu, co revoluce pro tyto živly v podstatě znamenala: proti právu loupit a proti bezpodmínečné vládě hordy zlodějů a lupičů - zkrátka té nejhorší chátry -, která se vymanila z vězení a nechala za sebou své okovy.

Zástupci veřejnosti mohli křičet, jak chtěli, ale nikdo se neozval. Pouze protikřik „zrádce“ zaznával od těchto populárních příznivců.

Tehdy se poprvé objevilo velké množství mladých Němců, kteří byli připraveni znovu si zapnout vojenskou uniformu ve službě „míru a pořádku“, vzít do ruky karabinu a pušku a nasadit si ocelovou přilbu, aby se postavili ničitelům své vlasti. Jako dobrovolní vojáci se formovali do volných sborů, a přestože revoluci nenáviděli, začali ji bránit, a tím prakticky zajišťovat.

Jednali v nejlepší víře.

Skutečný organizátor revoluce a její skutečný tahoun, mezinárodní Žid, správně odhadl situaci. Německý národ ještě nebyl zralý na to, aby byl zatažen do krvavé bažiny bolševismu, jak se to stalo v Rusku. Bylo to proto, že mezi německými intelektuálními vrstvami a ručně pracujícími – dělníky - existoval užší rasový vztah. Také široké společenské vrstvy byly prostoupeny kulturními lidmi, jak tomu bylo i v ostatních západoevropských zemích, ale v Rusku zcela chybělo. Tam byla inteligence většinou neruské národnosti, nebo alespoň neměla slovanské rasové znaky. Tenká vrchní vrstva inteligence tehdejšího Ruska mohla být kdykoliv odstraněna z důsledku naprosté absence spojujících mezičlánků k širokým vrstvám obrovského národa. Duchovní a morální úroveň této masy byla děsivě nízká. Tam byla duševní a morální úroveň strašlivě nízká.

Ve chvíli, kdy se v Rusku agitátorům podařilo podnítit nevzdělané hordy širokých mas - které neuměly číst ani psát - proti tenké horní vrstvě intelektuálů, kteří nebyli v kontaktu s masami ani s nimi nebyli nijak trvale spojeni, bylo v tu chvíli o osudu země rozhodnuto a revoluce se podařila. Pak se negramotný Rus stal bezbranným otrokem svých židovských diktátorů, kteří byli ze své strany natolik prozíraví, že svou diktaturu nazvali „diktaturou lidu“.

V Německu se k tomu přidal další faktor: Stejně jako se revoluce mohla uskutečnit pouze postupným rozkladem armády, tak i skutečným dirigentem revoluce nebyl voják na frontě, ale lehkovážná chátra, která byla buď ubytována v domovských posádkách, nebo pracovala jako „nepostradatelní“ někde v obchodním světě. Armádu posílilo 10 000 dezertérů, kteří se bez zvláštního rizika mohli k frontě otočit zády. Skutečný zbabělec se v každé době nebojí ničeho víc než smrti. Ale na frontě čelil smrti každý den na tisíc různých způsobů. Vždy existoval jen jeden možný způsob, jak přimět slabé nebo váhavé muže, či dokonce naprosté zbabělce, aby se postavili čelem ke své povinnosti: Dezertér musí pochopit, že jeho dezerce na něj přivolá přesně to, před čím utíká. Na frontě může člověk zemřít, ale dezertér

musí zemřít. Pouze tato drakonická hrozba proti jakémukoli pokusu o dezerci může mít děsivý účinek nejen na jednotlivce, ale i na celek.

V tom spočívá smysl a účel válečných artikul.

Bylo krásné si myslet, že velký boj o národní existenci může být veden pouze na základě dobrovolné věrnosti, která vychází z vědomí nutnosti a je jím podporována. Dobrovolné plnění povinností vždy rozhodovalo o nejlepších mužích, ale ne o průměru. Proto jsou nutné zvláštní zákony, jako například proti krádeži, které nebyly vytvořeny pro lidi v zásadě poctivé, ale pro ty slabé a nestálé živly. Takové zákony mají svým odstrašujícím účinkem bránit pachatelům přestupků a zabránit tak vzniku stavu, v němž by byl poctivý člověk považován za hloupějšího a který by skončil přesvědčením, že je lepší účastnit se krádeže než stát s prázdnýma rukama nebo se nechat okrást.

Bylo chybou domnívat se, že v boji, který podle veškeré lidské prozíravosti může trvat ještě dlouhá léta, bude možné obejít se bez těch nástrojů, které se podle zkušeností staletí a dokonce tisíciletí osvědčily jako účinné, aby slabí a labilní lidé plnili své povinnosti v těžkých dobách a ve chvílích velkého nervového vypětí.

Pro dobrovolného válečného hrdinu je samozřejmě zbytečné mít válečné artikuly, ale pro zbabělé egoisty, kteří si v hodině národní nouze cení vlastního života více než celku, ano. Takové bezpáteřní slabochy lze odradit od toho, aby podlehli své zbabělosti, pouze uplatněním nejtvrdšího trestu. Když musí muži denně bojovat se smrtí a zůstávají celé týdny v zákopech plných bláta, často s tou nejhorší stravou, nelze váhajícího vojáka udržet na uzdě hrozbami vězení nebo dokonce trestu odnětí svobody, ale pouze nemilosrdným uplatněním trestu smrti. Zkušenost ukazuje, že v takové chvíli je pro něj vězení tisíckrát lepší než bojiště. Ve vězení alespoň není ohrožen jeho drahocenný život. Praktické zrušení trestu smrti během války, a tím i pozastavení platnosti válečných artikul, bylo strašlivou chybou. Do záložních stanic se zejména v roce 1918 nahrnula armáda dezertérů nebo se vrátila domů a pomohla vytvořit onu obrovskou zločineckou organizaci, které jsme po 7. listopadu 1918 náhle čelili a která vyvolala revoluci.

Fronta s tím nemá nic společného. Ti, kteří tam byli, přirozeně toužili po míru. Ale právě tato skutečnost představovala pro revoluci mimořádné nebezpečí. Neboť jakmile se po uzavření míru začali německé armády blížit vlasti, vyvstala pro tehdejší revolucionáře úzkostlivá

otázka, totiž co učiní frontová vojska? Bude to polní šeď snášet?

Během těchto týdnů byla německá revoluce nucena vystupovat umírněně, alespoň navenek, pokud nechtěla riskovat, že bude v okamžiku zničena několika německými divizemi. Kdyby se v té době byť jen jediný divizní velitel s pomocí své věrné divize rozhodl strhnout rudé hadry, postavit „rady“ ke zdi a jakýkoli odpor zlomit zákopovými salvami a ručními granáty, rozrostla by se tato divize za necelé čtyři týdny na armádu o síle 60 divizí. Židovští loutkovodiči z toho měli větší hrůzu než z čehokoli jiného. A právě proto, aby tomu zabránili, museli dát revoluci jistý aspekt umírněnosti. Nemohli ji nazvat bolševismem, a tak ji museli podložit záminkou „míru a pořádku“. Proto mnoho důležitých ústupků, odvolání se na starou státní správu a na šéfy staré armády. Bylo jich zapotřebí alespoň na nějaký čas, a teprve až by mouřenínové splnili svou povinnost, mohli by jim dát zasloužený kopanec a vyrvat republiku z rukou starých státních služebníků a vydat ji do spárů revolučních supů.

Domnívali se, že je to jediný plán, který by dokázal oklamat staré generály a státní úředníky a předem odzbrojit případnou opozici zdánlivou nevinností a

mírností nového režimu. Praktická zkušenost ukázala, nakolik se to podařilo.

Revoluce však nebyla provedena živly míru a pořádku, ale spíše živly vzpoury, krádeže a rabování. A vývoj revoluce neodpovídal jejich záměrům; z taktických důvodů jim nebylo možné průběh událostí vysvětlit, ani jej nebylo možné učinit přijatelným.

Jak sociální demokracie postupně rostla, postupně ztrácela charakter brutální revoluční strany. Ne že by chtěla jiný cíl než revoluci nebo že by její vůdci měli jiné úmysly; to v žádném případě.

Ale to, co nakonec zůstalo, byl pouze záměr - a orgán, který už nebyl vhodný k jeho uskutečnění. Revoluci nemůže provést desetimilionová strana. V takovém hnutí už není přítomna aktivita extrému, nýbrž široké masy středu - a tedy setrvačnost.

To vše si Židé uvědomili již během války a způsobili tak známý rozkol v sociální demokracii. To znamená: Zatímco sociálnědemokratická strana, přizpůsobená setrvačnosti své masy, visela jako olověná zátěž na národní obraně, radikálně-aktivistické prvky z ní byly vyčleněny a zformovány do nových agresivních útočných kolon. Nezávislá strana a Liga Spartakova byly útočnými

prapory revolučního marxismu. Jejich cílem bylo vytvořit konečné podmínky, na nichž by se mohly postavit masy sociálnědemokratické strany, které se na to připravovaly celá desetiletí. Zbabělou buržoazii marxisté zavrhli a jednali s ní „en canaille“. Nikdo si jich nevšímal, protože dobře věděl, že ve své psí submisivitě nebudou zástupci staré a opotřebované generace schopni klást žádný vážný odpor.

Když se revoluce podařila a hlavní pilíře starého státu byly rozbity, začala se frontová armáda jevit jako děsivá sfinga, a tak musel být přirozený vývoj revoluce zpomalen; většina sociálnědemokratické armády obsadila dobyté pozice a nezávislé socialistické a spartakovské úderné prapory byly odsunuty stranou.

To se však neobešlo bez boje.

Aktivistické útočné formace, které revoluci zahájily, byly nespokojené a cítily se zrazené. Nyní chtěly pokračovat v boji na vlastní pěst, ale jejich neukázněné hulvátství se stalo odporným i pro tahouny revoluce. Sotva skončila, objevily se dva tábory: strana míru a pořádku a skupina krvavého teroru. Nebylo snad přirozené, že se naše buržoazie s přehledem vrhla do tábora míru a pořádku? Nyní pro jednou jejich ubohé

politické organizace zjistily, že mohou jednat, neboť jim byla připravena půda, aby získaly novou oporu, a tak se do jisté míry zapojily do mocenské koalice, kterou nenáviděly, ale ještě více se jí obávaly. Německá politická buržoazie dosáhla té vysoké cti, že mohla zasednout k jednomu stolu s prokletými marxistickými vůdci a bojovat proti bolševismu.

Již v prosinci 1918 a lednu 1919 se tak vytvořil následující stav: Revoluci provedla menšina nejhorších živlů, kterou okamžitě podpořily všechny marxistické strany. Samotná revoluce se navenek tvářila umírněně, což vyvolávalo hněv fanatických extremistů. Ti začali odpalovat ruční granáty a střílet ze samopalů, obsazovat veřejné budovy, a tím ohrožovat umírněnou revoluci. Aby se tento teror dále nerozvíjel, bylo uzavřeno příměří mezi představiteli nového režimu a stoupenci starých pořádků, aby vedli společný boj proti extremistům. Výsledkem bylo, že nepřátelé republiky přestali vystupovat proti republice jako takové a pomohli si podrobit ty, kteří byli rovněž nepřáteli republiky, i když ze zcela jiných důvodů. Dalším výsledkem však bylo, že veškeré nebezpečí boje stoupenců starého státu proti novému bylo nyní definitivně zažehnáno.

Tuto skutečnost je třeba mít stále jasně na paměti. Jen když si ji připomeneme, můžeme pochopit, jak bylo možné, že národ, v němž se devět desetin lidí nepřipojilo k revoluci, kde ji sedm desetin zavrhovalo a šest desetin nenávidělo - jak jim mohla být tato revoluce vnucena zbývající jednou desetinou.

Postupně spartakovci na barikádách ubývali, stejně jako nacionalističtí vlastenci a idealisté na druhé straně. Jak tyto dvě skupiny postupně ubývaly, vítězily jako vždy masy uprostřed. Buržoazie a marxisté uznali fakta na místě a republika se začala „konsolidovat“. Zpočátku to však buržoazním stranám nebránilo, aby po nějakou dobu hlásaly své monarchistické myšlenky, zejména při volbách, jimiž vyvolávaly duchy minulosti, aby povzbudily a polapily své slaboduché stoupence.

Upřímnost to nebyla. Ve svých srdcích se s monarchií rozešli už dávno a špína nového režimu začala rozšiřovat svůj zhoubný vliv i na buržoazní strany. Běžný buržoazní politik se nyní cítí lépe ve slizu republikánské korupce než v přísné slušnosti zapomenutého státu.

Jak již bylo řečeno, po zničení staré armády vedla revoluce k vynucenému vytvoření nového mocenského faktoru, který měl zajistit státní moc. Jak se věci měly,

mohla toho dosáhnout pouze získáním stoupenců světonázoru, který byl v přímém rozporu. Pouze z těchto prvků bylo možné pomalu vytvořit novou armádu, která - omezena navenek mírovými smlouvami - se následně duchem proměnila v nástroj nové státní koncepce.

Odhlédneme-li od otázky, jak mohla být revoluce jako politický akt úspěšná - odhlédneme-li od nedostatků starého státu, které byly skutečnými příčinami revoluce - , dojdeme k následujícím závěrům:

1. Byla způsobena ochromením našich představ o povinnosti a poslušnosti, a

2. Byla způsobena zbabělou pasivitou našich tzv. stát zachovávajících stran.

K tomu je třeba dodat následující: ochromení, které napadlo naše pojetí povinnosti a poslušnosti, bylo v zásadě způsobeno naším zcela nenárodním a čistě státním vzděláním. Z toho pramení záměna prostředků a cílů. Vědomí povinnosti, její plnění a poslušnost nejsou cíli samy o sobě, stejně jako stát není cílem sám o sobě. Všechny by měly být používány jako prostředky, které usnadňují a zajišťují existenci společenství duchovně a fyzicky stejnorodých lidí na této Zemi. V hodině, kdy se národ zjevně hroutí a kdy se jeví jako oběť bezohledného

útlaku - díky jednání několika darebáků -, pak je poslušnost těmto lidem a plnění povinností vůči nim pouhým doktrinářským formalismem a vlastně čirým bláznovstvím. Na druhou stranu odmítnutí poslušnosti a „plnění povinností“ by v takovém případě mohlo zachránit národ před zhroucením. Podle naší současné buržoazní státní koncepce, pokud divizní generál dostal rozkaz nestřílet, jednal povinně, a tedy správně, když nestřílel, protože v buržoazním světě je slepá formální poslušnost cennější než život národa. Podle nacionálněsocialistického pojetí však v takových chvílích nemá převládat poslušnost vůči slabým nadřízeným, ale poslušnost vůči národnímu společenství. V takové hodině vystupuje do popředí povinnost osobní odpovědnosti vůči celému národu.

Revoluce uspěla, protože tento koncept přestal být pro náš národ - nebo spíše pro naši vládu - živým konceptem a ustoupil něčemu, co bylo pouze formální a doktrinální.

K druhému bodu je třeba říci následující: Hlubší příčinou zbabělosti „stát zachovávajících“ stran je skutečnost, že nejaktivnější a nejlépe smýšlející část našeho národa zahynula ve válce. Kromě toho byly buržoazní strany, které lze považovat za jediné politické

formace, jež stály na straně starého státu, přesvědčeny, že by měly své zásady hájit pouze intelektuálními způsoby a prostředky, neboť použití fyzické síly jim dovoloval pouze stát. Tento pohled byl známkou postupně se rozvíjející slabosti a dekadence. Byl však také nesmyslný v době, kdy existoval politický protivník, který tento postoj dávno opustil a naopak otevřeně prohlašoval, že svých politických cílů hodlá dosáhnout silou, kdykoli to bude možné. Když se marxismus objevil ve světě buržoazní demokracie jako jeden z jejích výsledků, byla buržoazně-demokratická výzva k boji proti marxismu „intelektuálními zbraněmi“ absurditou, která brzy přinese neblahé důsledky. Marxismus vždy vyznával doktrínu, že použití zbraní je čistě účelové a že úspěch ospravedlňuje jejich použití.

Tato myšlenka se ukázala jako správná ve dnech 7. až 11. listopadu 1918. Marxisté se tehdy ani v nejmenším nestarali o parlament nebo demokracii, ale svým zločineckým křikem a střelbou do davu zasadili oběma smrtelnou ránu. Je samozřejmé, že v téže době byly buržoazní diskusní kluby bezbranné.

Po revoluci buržoazní strany změnily název svého podniku a náhle se znovu objevily s hrdinnými vůdci vystupujícími z temných sklepů a vzdušných skladišť,

kde hledaly útočiště. Ale jako všichni představitelé takových institucí nezapomněli na své chyby a nenaučili se nic nového. Jejich politický program ležel v minulosti, i když se s novým režimem smířili. Jejich cílem bylo podílet se na novém zřízení a jejich jedinou zbraní zůstávala jako vždy - slova.

Také po revoluci buržoazní strany žalostně kapitulovaly vůči ulicím.

Když byl zaveden zákon na ochranu republiky, většina se k němu zprvu nepřiklonila. Ale tváří v tvář 200 000 demonstrujících marxistů se buržoazní „státníci“ tak vyděsili, že pro zákon hlasovali proti své vůli, protože se báli, že by jim rozzuřené masy mohly při odchodu z Říšského sněmu rozbít hlavu. K tomu bohužel nikdy nedošlo.

A tak se nový stát vyvíjel svým vlastním směrem, jako by vůbec neexistovala národní opozice.

Jediné organizace, které v té době měly sílu a odvahu čelit marxismu a jeho rozzuřeným masám, byly nejprve dobrovolnické sbory, později organizace sebeobrany, občanské gardy a nakonec tradiční ligy.

Jejich existence však chod německých dějin nijak výrazně nezměnila, a to z následujících důvodů: Stejně

jako takzvané národní strany neměly vliv, protože neměly sílu, která by mohla účinně demonstrovat v ulicích, tak ani obranné ligy nemohly uplatňovat žádný vliv, protože neměly žádný politický ideál a zejména proto, že neměly žádný skutečný politický cíl.

Úspěch marxismu byl dán dokonalou kombinací politické vůle a bezohledné brutality. To, co vylučovalo nacionalistické Německo z utváření německého vývoje, byl nedostatek rozhodné spolupráce mezi hrubou silou a moudrou politickou vůlí.

Ať už byla vůle „národních“ stran jakákoli, neměly vůbec žádnou sílu za tuto vůli bojovat, a už vůbec ne v ulicích.

Obranné ligy disponovaly mocí, byly pány ulice a státu, ale chyběly jim politické ideály a cíle, pro které by jejich síly byly - nebo mohly být - využity v zájmu německého národa. Mazaný Žid dokázal v obou případech svým chytrým přesvědčováním a vytrvalostí posílit již existující tendence, aby se tento neblahý stav stal trvalým.

Židovi se podařilo využít svého tisku k propagaci myšlenky, že obranné ligy mají „nepolitický charakter“, stejně jako v politice vždy dokázal bystře vychvalovat a

podporovat „čistě intelektuální“ charakter boje. Miliony německých idiotů pak tento nesmysl opakovaly, aniž by měly sebemenší tušení, že se tím - a to pro všechny praktické účely - odzbrojují a vydávají bezbranní Židovi.

Ale i to má své přirozené vysvětlení. Nedostatek velké, tvůrčí, obnovující myšlenky vždy znamenal omezení bojové síly. Přesvědčení o právu použít i ty nejbrutálnější zbraně je vždy spojeno s vroucí vírou v nutnost vítězství pro nový revoluční řád na Zemi.

Hnutí, které nebojuje za takové nejvyšší cíle a ideály, se nikdy nebude moci uchýlit k té nejzazší zbrani.

Tajemství úspěchu Francouzské revoluce spočívalo v tom, že se objevila nová a velká myšlenka; ruská revoluce vděčí za svůj triumf myšlence. Pouze myšlenka umožnila fašismu triumfálně podrobit celý národ procesu úplné obnovy.

Buržoazní strany toho nejsou schopny.

Nebyly to jen buržoazní strany, které si stanovily za cíl obnovu minulosti, ale také obranné ligy, pokud se vůbec zabývaly politickými cíli. Žily v nich staré veteránské kluby a vysloužilecké tendence, a tím pomáhaly politicky otupovat nejostřejší zbraně, které tehdy německý národ měl, a nechávaly je chřadnout v

rukou republikánských nevoličů. Skutečnost, že přitom měli ty nejlepší úmysly a jistě jednali v dobré víře, ani v nejmenším nemění nic na pošetilosti jejich počínání.

Marxismus postupně získal pravomoc prosadit svou moc nad Reichswehrem a pak důsledně a logicky přistoupil ke zrušení těch obranných lig, které se mu zdály tak nebezpečné. Někteří zbrklí vůdci, kteří se příkazům vzepřeli, byli předvoláni k soudu a posláni do vězení. Všichni však dostali, co si zasloužili.

Založení NSDAP poprvé iniciovalo hnutí, které neusilovalo o mechanickou restauraci minulosti - jak to dělaly buržoazní strany -, ale o nahrazení současného absurdního státního mechanismu organickým národním státem.

Mladé hnutí od prvního dne zastávalo zásadu, že své myšlenky musí šířit intelektuálně, ale v případě potřeby bude k jejich obraně použita i fyzická síla. Věrno obrovskému významu nového učení přirozeně věřilo, že žádná oběť není příliš velká, pokud jde o dosažení jeho cílů.

Již jsem zdůraznil, že hnutí, které si má získat srdce lidí, musí být připraveno bránit se vlastními silami proti teroristickým pokusům svých protivníků. Jak se vždy

ukázalo ve světových dějinách, formální státní autorita nikdy nedokáže zlomit vládu teroru inspirovanou světonázorem; může být překonána pouze novým a odlišným světonázorem, jehož představitelé jsou právě tak odvážní a odhodlaní. Přiznat si tuto skutečnost bylo pro byrokratické ochránce státu vždy velmi nepříjemné, ale faktem přesto zůstává. Státní moc může zaručit klid a pořádek pouze tehdy, když stát ztělesňuje světonázor, který je v dané době dominantní, takže s narušiteli pořádku lze zacházet jako s ojedinělými zločinci, místo aby byli považováni za zastánce myšlenky diametrálně odlišné od oficiálních názorů. V takovém případě může stát proti potlačujícímu teroru po staletí používat ta nejbrutálnější opatření, ale nakonec všechna tato opatření selžou a stát podlehne.

Německý stát je silně ovládán marxismem. Za 70 let boje nedokázal stát zabránit triumfu tohoto světonázoru - přestože tresty káznice a vězení dosahovaly tisíců let a přestože proti zastáncům marxistického světonázoru byly v nesčetných případech použity ty nejkrvavější represivní metody. Nakonec byl stát donucen k téměř úplné kapitulaci. (Obyčejní buržoazní političtí vůdci to všechno popírají, ale jsou nepřesvědčiví).

Vidíme-li, že stát 9. listopadu 1918 bezpodmínečně kapituloval před marxismem, nepovstane zítra náhle jako jeho dobyvatel. Naopak: Buržoazní prosťáčci sedící na ministerských stoličkách blábolí o nutnosti nevládnout proti vůli pracujících, a tím „pracující“ myslí marxismus. Tím, že ztotožňují německého pracujícího s marxismem, se nejen dopouštějí zbabělého falšování pravdy, ale snaží se tak zakrýt vlastní krach před marxistickou myšlenkou a organizací.

Vzhledem k naprostému podřízení současného státu marxismu se nacionálněsocialistické hnutí cítí být tím více povinno nejen připravit cestu k triumfu své myšlenky, ale také vzít na sebe obranu proti teroru Internacionály, opojené svým vítězstvím.

Již jsem popsal, jak nás praktické zkušenosti v našem mladém hnutí vedly k tomu, že jsme pomalu začali organizovat systém obrany našich setkání. Ten postupně nabýval charakteru bezpečnostního oddílu speciálně vycvičeného k udržování pořádku a směřoval k organizační formě.

Tato nová formace by se navenek mohla podobat takzvaným obranným ligám, ale ve skutečnosti není důvod ke srovnání.

Jak již bylo ukázáno, německé obranné organizace neměly žádné vlastní vyhraněné politické ideje. Ve skutečnosti to byly pouze více či méně dobře vycvičené a organizované sebeobranné ligy, takže byly nelegálním doplňkem legální státní moci. Jejich charakter svobodných sborů vyplýval pouze ze způsobu, jakým byly konstruovány, a z tehdejší situace státu, ale rozhodně si tento titul nemohly nárokovat na základě toho, že byly svobodnými formacemi v boji za vlastní svobodné přesvědčení. A to i přesto, že někteří jejich vůdci a všechna sdružení byli rozhodně proti republice. Než začneme mluvit o politickém přesvědčení ve vyšším smyslu, musíme být více než jen přesvědčeni o podřadnosti existujícího stavu. Tato vyšší přesvědčení znamenají, že člověk pozná nový stav, cítí nutnost jeho nastolení a odhodlá se k jeho uskutečnění jako k nejvyššímu životnímu úkolu.

To, co odlišuje bezpečnostní jednotky nacionálněsocialistického hnutí od všech ostatních obranných lig, je skutečnost, že naše formace nebyly v žádném případě určeny k obraně podmínek vytvořených revolucí, ale že bojovaly výhradně za nové Německo.

Zpočátku měly tyto bezpečnostní oddíly pouze charakter strážní služby v zasedacích síních. Její první

úkol byl omezený: umožnit nám konání schůzí, které by nám jinak naši odpůrci zcela znemožnili. Tito muži byli v té době vycvičeni čistě k útoku, ale nebyli naučeni výhradně ctít obušek, jak se tehdy v hloupých německo-národoveckých kruzích předstíralo. Používali ho, protože věděli, že obuškem lze srazit i toho největšího ducha. Ostatně v dějinách se nezřídka stávalo, že některé z největších myslí padly pod tíhou těch nejmalichernějších heilótů. Naši lidé nehleděli na násilí jako na cíl sám o sobě, ale chránili proroky duchovních cílů před násilným nátlakem. Chápali také, že není povinností podnikat obranu státu, který nezaručuje obranu národa, ale že naopak musí bránit národ proti těm, kdo hrozí zničit národ a stát.

Po boji v zasedací síni v mnichovském Hofbräuhausu, kde si nevelký počet našich bezpečnostních jednotek získal věčnou slávu svými hrdinskými údery, byly nazvány Sturmabteilung (Úderné oddíly - SA).

Jak název napovídá, představují pouze část hnutí. Jsou jedním článkem, stejně jako propaganda, tisk, vzdělávací instituty a další sekce strany.

Nejen na tomto památném setkání, ale i při snaze postupně rozšířit hnutí za hranice Mnichova a do dalších částí Německa jsme poznali, jak je vytvoření takového orgánu nezbytné. Jakmile jsme se začali jevit jako nebezpeční pro marxismus, neztratili žádnou příležitost, aby se pokusili předejít nebo rozbít jakoukoli schůzi nacionálních socialistů. Je samozřejmé, že všechny marxistické organizace bez ohledu na orientaci vždy slepě podporovaly politiku a činnost svých představitelů. Co však lze říci o buržoazních stranách, které, když je titíž marxisté přivedli k mlčení a na mnoha místech se neodvážily vyslat své řečníky k veřejnému vystoupení, se přesto hloupě a nepochopitelně radovaly z každého našeho nezdaru v boji proti marxismu! Měli radost, že ty, které sami nedokázali porazit, ale byli jimi poraženi, nedokážeme zlomit ani my. Co lze říci o těch státních úřednících, policejních náčelnících a dokonce i ministrech, kteří projevovali skandální nedostatek zásadovosti, když se veřejně prezentovali jako „národní“ muži, a přitom ve sporech, které jsme my, nacionální socialisté, vedli s marxisty, vystupovali jako jejich poskoci! Co lze říci o osobách, které se kvůli ubohému slovu chvály z židovských novin ponížily natolik, že pronásledovaly ty muže, jimž ještě před několika lety

částečně vděčily za to, že jejich roztrhané mrtvoly rudá lůza nepověsila na sloupy veřejného osvětlení!

Tyto politováníhodné postavy kdysi přiměly nezapomenutelného zesnulého prezidenta Pöhnera - muže, jehož neústupná přímočarost ho nutila nenávidět všechny patolízaly tak, jak to dokáže jen člověk s upřímným srdcem - říci: „Celý život jsem si přál být nejprve Němcem a teprve potom úředníkem a nikdy jsem se nechtěl zaplést s těmi kreaturami, které se jako úřední děvky prostituují před každým, kdo si umí hrát na momentálního vůdce.“

Zvláště smutné bylo, že desetitisíce poctivých a věrných německých úředníků se postupně dostaly do moci buržoazních lidí a pomalu se nakazily jejich neloajalitou. Takoví lidé pronásledovali poctivé úředníky s chmurnou nenávistí, vyháněli je z jejich míst, a přitom se svým lživým pokrytectvím vydávali za „národní“.

Od takových lidí jsme nemohli očekávat žádnou podporu a jen velmi zřídka se nám jí dostalo. Naše hnutí se stalo jistým a přitahovalo pozornost veřejnosti a všeobecný respekt, který se dostává těm, kdo se dokáží bránit, když jsou napadeni, teprve tehdy, když si vybudovalo vlastní obranu.

Jako základní zásadu vnitřního vývoje SA jsme se rozhodli, že by mělo být nejen dokonale vycvičeno v tělesné výchově, ale mělo by být poučeno tak, aby se stalo nezlomně přesvědčeným zastáncem nacionálněsocialistické myšlenky, a konečně, že by mělo být vychováváno k nejpřísnější kázni. Neměla by mít nic společného s obrannými organizacemi buržoazního typu, a už vůbec ne s nějakou tajnou organizací.

Můj tehdejší ostrý nesouhlas s tím, aby úderný oddíl NSDAP vystupoval jako tzv. obranná liga, byl následující: Čistě z praktických důvodů je nemožné provádět národní vojenský výcvik prostřednictvím soukromých spolků, pokud na něj stát enormně nepřispěje. Kdo si myslí opak, přeceňuje své vlastní schopnosti. Nyní je zcela vyloučeno vytvářet organizace jakékoliv vojenské hodnoty na principu takzvané „dobrovolné kázně“. Zde chybí hlavní prostředek k prosazení rozkazů, totiž moc trestat. Na podzim, či spíše na jaře 1919, bylo ještě možné vytvářet takzvané „svobodné sbory“, a to nejen proto, že většina mužů, kteří se tehdy hlásili, byla vyškolena ve staré armádě, ale také proto, že tento druh povinnosti omezoval jednotlivce k absolutní vojenské poslušnosti, alespoň na nějaký čas.

To v dnešních dobrovolnických „obranných organizacích“ zcela chybí. Čím větší je liga, tím slabší je její disciplína, a tím méně lze požadovat od jednotlivců. Tím spíše bude celek nabývat charakteru starých nepolitických klubů vojáků a veteránů.

Je nemožné provádět dobrovolný výcvik ve vojenské službě pro velké masy, pokud není zajištěna absolutní velitelská moc. Nikdy se nenajde více než několik mužů, kteří by se dobrovolně a spontánně podřídili takové poslušnosti, která je v armádě považována za samozřejmou a přirozenou.

Navíc skutečný výcvik nelze rozvíjet tam, kde jsou k dispozici tak směšně malé prostředky, jako jsou ty, které mají k dispozici tzv. obranné ligy. Hlavním úkolem takové instituce by měl být nejlepší a nejspolehlivější druh výcviku. Od války uplynulo osm let a za tu dobu se žádné naší německé mládeži nedostalo vůbec žádného systematického výcviku. Cílem obranné ligy nemůže být nábor všech, kteří již byli vycvičeni, protože v takovém případě by se dalo matematicky spočítat, kdy tento spolek opustí poslední člen. Ani nejmladší voják z roku 1918 nebude za dvacet let schopen bojovat a my se k tomuto okamžiku blížíme znepokojivou rychlostí. Každá takzvaná obranná liga tak bude muset stále více nabývat

charakteru spolku starých vojáků. To však nemůže být smyslem a účelem organizace, která se nazývá nikoliv ligou starých vojáků, ale obranným spolkem - tímto názvem dává najevo, že za svůj úkol považuje nejen zachovávat tradice a společné svazky starých vojáků, ale také propagovat vojenský ideál a uvádět jej v praktický život, což znamená vytvořit vojenský útvar.

To však předpokládá, že tyto složky obdrží vojenský výcvik, který dříve nedostávaly, a to je v praxi nemožné. Skutečné vojáky nelze vytvořit jednou nebo dvěma hodinami výcviku týdně. Vzhledem k enormně rostoucím nárokům, které dnes moderní válka klade na každého jednotlivce, sotva stačí dvouletá doba služby k tomu, aby se ze surového rekruta stal vycvičený voják. Všichni v poli jsme viděli děsivé důsledky toho, když naši mladí rekruti postrádali důkladný vojenský výcvik. Dobrovolnické formace - které byly 15 nebo 20 týdnů cvičeny pod železnou disciplínou a projevovaly bezmeznou oddanost - se na frontě neukázaly lepší než jako potrava pro děla. Teprve po rozdělení do řad starých a zkušených vojáků se mohli mladí rekruti, kteří byli cvičeni čtyři nebo šest měsíců, stát užitečnými členy pluku; pod vedením „starých mužů“ se postupně přizpůsobovali svému úkolu.

Naproti tomu jak beznadějný musí být pokus vytvořit vojsko takzvaným výcvikem v délce jedné nebo dvou hodin týdně, bez určité velitelské pravomoci a bez jakýchkoli podstatných prostředků! Tímto způsobem by snad bylo možné osvěžit staré vojáky, ale nikdy ne z mladých mužů učinit vojáky.

O tom, že takový postup přináší naprosto bezcenné výsledky, svědčí i to, že ve stejné době, kdy se tyto tzv. dobrovolnické obranné ligy s velkým úsilím a křikem a za těžkostí a smutku snaží vychovat a vycvičit několik tisíc mužů s dobrými úmysly (ostatní jsou zcela ignorováni) pro účely obrany státu, stát učí naše mladé muže demokratickým a pacifistickým myšlenkám. Zbavuje tak miliony a miliony jejich přirozených instinktů, otravuje jejich logický smysl pro vlastenectví a postupně je mění ve stádo ovcí, které trpělivě poslechne jakýkoli svévolný rozkaz.

Tím se stávají směšnými všechny pokusy obranných lig předat německé mládeži své myšlenky!

Téměř ještě důležitější je následující úvaha, která mě vždy vedla k tomu, abych se postavil proti všem pokusům o takzvaný vojenský výcvik na základě dobrovolnických sdružení: Za předpokladu, že by se

spolku navzdory právě zmíněným obtížím podařilo každoročně vycvičit určitý počet Němců na zdatné vojáky, a to nejen co se týče jejich přesvědčení, ale i fyzické zdatnosti a výcviku v používání zbraní, byl by výsledek přesto prakticky nulový. V takovém státě celá jeho tendence způsobuje, že se na takovou vojenskou výchovu nejen dívá jako na nežádoucí, ale dokonce ji vyloženě nenávidí, protože je zcela v rozporu s nejvnitřnějšími cíli jeho vůdců - kteří jsou korupčníky tohoto státu.

V každém případě by takový výsledek byl bezcenný za vlády, která svými vlastními činy prokázala, že jí na vojenské síle národa nezáleží a není ochotna připustit odvolání se na tuto sílu, ledaže by v nejlepším případě šlo jen o ochranu její vlastní zhoubné existence.

A tak je tomu i dnes. Není směšné uvažovat o výcviku nějakých desítek tisíc mužů, skrytě, pro vládu, když jen o pár let dříve stát hanebně obětoval 8 500 000 vysoce vycvičených vojáků! Nejenže jejich služby již nepotřeboval, ale jako poděkování za jejich oběti je vystavil veřejnému očerňování! A teď chtějí cvičit vojáky pro státní režim, který naše nejslavnější vojáky pošpinil a poplival, strhl jim medaile z prsou, pošlapal jejich vlajky a zesměšnil jejich zásluhy? Nebo snad současný režim

někdy udělal jediný krok k obnovení cti staré armády a k odvolání těch, kteří ji ničili a hanobili? Ani v nejmenším. Naopak: Vidíme je trůnit v nejvyšších státních funkcích. Jak bylo řečeno v Lipsku: „Právo jde ruku v ruce s mocí“ Protože však v naší republice dnes mají moc v rukou právě ti, kdo provedli revoluci, a protože tato revoluce představuje nejodpornější čin vlastizrady v celých německých dějinách, nemůže být jistě žádný důvod k posílení moci těchto postav vytvořením mladé, nové armády. Je to proti veškerému zdravému rozumu.

Význam, který tento stát po revoluci v roce 1918 přikládal vojenskému posílení svého postavení, jasně a jednoznačně dokládá jeho postoj k velkým sebeobranným organizacím, které tehdy existovaly. Nebyly nežádoucí, dokud byly užitečné pro osobní ochranu zbabělých kreatur revoluce. Zdálo se však, že nebezpečí pro tyto kreatury mizí s tím, jak postupně narůstá zkaženost našeho národa. Jak sílily národně-politické síly, stávaly se obranné spolky zbytečnými. Proto bylo vynaloženo veškeré úsilí na jejich odzbrojení a rozbití, kde to bylo možné.

Historie zaznamenává jen několik příkladů vděčnosti ze strany knížat. Neexistuje však jediný nový buržoazní vlastenec, který by mohl počítat s vděčností

revolučních vrahů, drancovníků národa a národních zrádců. V každém případě jsem se při zkoumání otázky vzniku obranných lig nepřestal ptát: Pro koho vychovávám tyto mladé lidi? K jakému účelu budou použiti, až budou povoláni? Odpovědi na tyto otázky nám poskytují nejlepší pravidlo, kterým se můžeme řídit.

Pokud by současný stát někdy cvičil takovéto síly, nikdy by to nebylo za účelem obrany národních zájmů proti cizincům, ale spíše na ochranu vnitřních utlačovatelů národa před nebezpečím všeobecného výbuchu hněvu národa, který byl oklamán, zrazen a zaprodán.

Z tohoto důvodu by úderné oddíly NSDAP neměly být ničím podobným vojenské organizaci. Byly nástrojem obrany a výchovy nacionálněsocialistického hnutí a jejich úkoly spočívaly ve zcela jiné sféře než tzv. obranné ligy.

Nemělo by se také jednat o tajnou organizaci. Tajné organizace mají pouze nezákonné cíle. Působnost takové organizace je tedy nutně omezená. Vzhledem k upovídanosti německého národa není možné vybudovat nějakou rozsáhlou organizaci a zároveň ji udržovat v tajnosti a maskovat její cíle. Každý takový pokus by tisíckrát selhal. Nejde jen o to, že naši dnešní policejní

úředníci mají k dispozici štáb odposlouchávačů a další podobné sebranky, která je ochotna za 30 stříbrných být zrádcem jako Jidáš, nebo si dokonce vymýšlet věci k prozrazování, ale je nemožné zavázat k nezbytnému mlčení i vlastní stoupence. Skutečnými tajnými spolky se mohou stát jen velmi malé skupiny, a to až po mnoha letech tříbení. Ale právě malost takových skupin je zbavuje hodnoty pro nacionálněsocialistické hnutí. To, co jsme potřebovali tehdy a potřebujeme i nyní, není 100 nebo 200 lehkomyslných spiklenců, ale 100 000 fanatických bojovníků za náš světonázor. Práce nesmí být vykonávána prostřednictvím tajných skupin, ale prostřednictvím hrozivých masových demonstrací na veřejnosti. Dýka, jed a pistole nemohou uvolnit cestu k pokroku hnutí, ale jedině dobytí ulic. Musíme marxismu ukázat, že nacionální socialismus bude v budoucnu pánem ulice, stejně jako se jednou stane pánem státu.

Současné nebezpečí tajných organizací spočívá v tom, že jejich členové často naprosto nechápou velikost svého úkolu a mají sklon věřit, že o osudu národa může příznivě rozhodnout jediná vražda. Takové přesvědčení může najít historické opodstatnění s odvoláním na případy, kdy národ trpěl pod tyranií nějakého utlačovatele, který byl zároveň geniálním člověkem a

jehož mimořádná osobnost zaručovala vnitřní pevnost a děsivý útlak jeho postavení. V takových případech se může náhle objevit obětavý muž, který je připraven vrazit smrtící ocel do srdce nenáviděného jedince. A jen republikánské cítění malicherného darebáka se špatným svědomím by takový čin považovalo za odporný. Zatímco velcí opěvovatelé svobody našeho národa by si troufli, pomocí svého „Tella“[145] oslavit takovýto počin.

V letech 1919 a 1920 hrozilo nebezpečí, že se členové tajných organizací pod vlivem velkých historických příkladů a pod dojmem obrovského neštěstí národa pokusí pomstít na ničitelích své země v domnění, že tím ukončí bídu národů. Všechny takové pokusy byly čirým bláznovstvím, protože triumf marxismu nebyl důsledkem vynikajícího génia jedné pozoruhodné osobnosti, ale spíše nezměrné neschopnosti a zbabělého selhání buržoazního světa. Nejtvrdší kritika, kterou lze na adresu naší buržoazie vyslovit, spočívá v tom, že se podřídila revoluci, přestože z ní nevzešel jediný velký vůdce. Je pochopitelné kapitulovat před Robespierrem,

[145] Jedná se o odkaz na Schillerovu hru Vilém Tell.

Dantonem nebo Maratem[146], ale bylo naprosto skandální plazit se před seschlým Scheidemannem, obézním Herr Erzbergerem, Fridrichem Ebertem a nesčetnými dalšími politickými skrčky.[147] Nebyl tu jediný člověk, kterého by bylo možné považovat za geniálního revolucionáře, a v tom spočívalo neštěstí země. Byli to jen revoluční červi, spartakovští ocáskové, „en gros“ a „en detail“. Odstranění kteréhokoli z nich by bylo bezvýznamné; jediným výsledkem by bylo, že by na jejich místo bylo připraveno několik dalších krvežíznivců, stejně velkých a žíznivých.

V těchto letech jsme museli ostře útočit na myšlenku, která vděčila za svůj původ a základy velkým historickým osobnostem, ale která se nehodila do naší opovrženíhodné doby.

---

[146] Maximilien Robespierre (1758-1794), Georges Danton (1759-1794) a Jean-Paul Marat (1743-1793) byli významnými osobnostmi francouzské revoluce.

[147] Philipp Scheidemann (1865-1939) byl německý kancléř po první světové válce. Friedrich Ebert (1871-1925) byl vůdce sociálních demokratů a první poválečný německý prezident. Mattias Erzberger (1875-1921) byl německým vicekancléřem a vedoucím delegace, která podepsala nenáviděnou kapitulační dohodu z roku 1918, a proto byl mnohými, včetně Hitlera, považován za zrádce.

Stejně lze uvažovat i v otázce eliminace tzv. národních zrádců. Je směšně nelogické zastřelit ubožáka, který nepříteli prozradil pozici houfnice, zatímco nejvyšší vládní posty zaujímají darebáci, kteří zaprodali celou Říši, kteří mají na svědomí smrt dvou milionů zbytečně obětovaných mužů, kteří jsou zodpovědní za miliony zmrzačených ve válce a kteří přesto pokračují ve svých republikánských kšeftech. Je nesmysl likvidovat malé zrádce ve státě, jehož vláda zprostila velké zrádce všech trestů. Pak by se snadno mohlo stát, že jednoho dne poctivý idealista - který z vlasteneckého postoje odstraní nějakého ubohého zbrojního udavače - by nyní mohl být volán k odpovědnosti hlavními zrádci země. A tím vyvstává důležitá otázka: Má být nějaký malý zrádný tvor odstraněn jiným takovým tvorem, nebo idealistou? V prvním případě je úspěch pochybný a čin by byl později téměř jistě odhalen; v druhém případě je odstraněn drobný darebák a život nenahraditelného idealisty je ohrožen.

Můj názor je, že malí zloději by neměli být věšeni, zatímco velcí by měli být na svobodě. Jednou bude muset národní tribunál soudit a odsoudit asi deset tisíc organizátorů, kteří byli zodpovědní za zločinnou listopadovou zradu a všechny následky, které z ní

vyplynuly. Takový příklad dá jednou provždy potřebnou lekci těm mizerným zbrojařským zrádcům.

Na základě těchto úvah jsem důrazně zakázal jakoukoli účast v tajných spolcích a postaral jsem se o to, aby SA takový charakter nenabyla. V těch letech jsem držel nacionálněsocialistické hnutí stranou od těch experimentů, které podnikali mladí idealističtí Němci, kteří se stali svými vlastními oběťmi, protože nedokázali ani v nejmenším pomoci osudu své otčiny.

Jestliže tedy SA nemohla být ani vojenskou obrannou organizací, ani tajným spolkem, musely z toho vyplynout následující závěry:

1. Její výcvik nesmí být organizován z vojenského hlediska, ale z hlediska stranické účelnosti.

Vzhledem k tomu, že její členové musí projít dobrou fyzickou přípravou, nesmí být hlavní důraz kladen na vojenský dril, ale spíše na atletiku. Vždy jsem považoval box a ju-jitsu za důležitější než podřadný - a průměrný - výcvik ve střelbě z pušky. Kdyby německý národ disponoval šesti miliony mladých mužů s bezchybnou atletickou průpravou, kteří by byli prodchnuti vroucí láskou k rodné zemi a připraveni převzít iniciativu v boji, pak by z nich národní stát mohl v případě potřeby a za

určitých předpokladů vytvořit armádu během dvou let. Dnes by to mohl udělat pouze Reichswehr, a ne obranná liga, která dělá věci vždy napůl. Fyzická kondice musí rozvíjet přesvědčení jednotlivce o vlastní převaze a dodávat mu sebevědomí, které se vždy zakládá jen na vědomí vlastních sil; musí také rozvíjet onu atletickou obratnost, která může sloužit jako obranná zbraň hnutí.

2. Aby byla SA chráněna před jakoukoli tendencí k utajení, musí být nejen její uniforma okamžitě rozpoznatelná pro všechny, ale její početné členstvo musí ukazovat směr hnutí a být známo celé veřejnosti.

Nesmí pořádat tajná shromáždění, ale musí pochodovat otevřeně, a tak svými činy ukončit všechny legendy o „tajné organizaci“. Abychom se vyhnuli všem pokušením směřujícím k hledání východiska v malých spiknutích, museli jsme od samého počátku vštěpovat velkou myšlenku hnutí a vychovávat jeho členy k úkolu hájit tuto myšlenku tak důkladně, aby se jejich obzor rozšířil; jednotlivec už nepovažoval za své poslání odstranit toho či onoho darebáka, ale bojovat za vytvoření nového nacionálněsocialistického národního státu. Tím se boj proti současnému státu dostal na vyšší úroveň než drobná pomsta a malé spiknutí a byl povýšen

na boj za světonázor, na válku za zničení marxismu a jeho organizace.

3. Organizační forma SA, stejně jako její uniforma a vybavení, se musely řídit jinými vzory než ve staré armádě; musely spíše odpovídat funkčním potřebám.

Těmito myšlenkami jsem se řídil v letech 1920 a 1921. Snažil jsem se je postupně vštípit mladé organizaci, což vedlo k tomu, že v polovině léta 1922 jsme měli impozantní počet útvarů. Koncem podzimu 1922 dostaly tyto formace své charakteristické uniformy. Následně se ukázalo, že pro formování SA měly zásadní význam tři události.

1. Velká masová demonstrace všech vlasteneckých skupin proti zákonu na ochranu republiky, která se konala koncem léta 1922 na mnichovském Königsplatzu.

Mnichovské vlastenecké spolky vyzvaly k velké demonstraci na protest proti zavedení zákona. Zúčastnilo se jí také nacionálněsocialistické hnutí. V čele průvodu šlo šest mnichovských oddílů, za nimiž následovaly politické sekce strany. Pochodovaly dvě hudební skupiny a bylo neseno asi 15 vlajek. Když nacionální socialisté dorazili na zpola zaplněné náměstí, žádné vlajky nevlály, ale náš vstup vzbudil bezmezné nadšení. Já sám jsem měl tu čest

být jedním z řečníků, kteří promluvili k asi šedesátitisícovému davu.

Shromáždění mělo ohromný úspěch, zejména proto, že poprvé dokázalo, že nacionalističtí Mnichované mohou pochodovat ulicemi navzdory hrozbám rudých. Rudé republikánské obranné sbory se snažily pochodující kolony terorizovat, ale oddíly SA je během několika minut rozprášily a s krvácejícími hlavami poslaly pryč. Nacionálněsocialistické hnutí tehdy poprvé ukázalo, že je odhodláno v budoucnu uplatnit právo na ulicích a odebrat tak tento monopol mezinárodním zrádcům a nepřátelům národa.

Výsledek toho dne byl nezvratným důkazem, že naše představy o struktuře SA byly správné, a to jak po stránce psychologické, tak organizační.

Na základě tohoto úspěchu probíhal nábor tak rychle, že se během několika týdnů počet mnichovských oddílů zdvojnásobil.

2. Pochod v Coburgu v říjnu 1922.[148]

Národovecké spolky se rozhodly uspořádat v Coburgu takzvaný „německý den“. Byl jsem pozván k

[148] Coburg leží asi 250 km severně od Mnichova.

účasti s tím, že bych si měl vzít doprovod. Tato žádost, kterou jsem obdržel v 11 hodin dopoledne, přišla právě včas. Během hodiny byly přípravy na naši účast na tomto „německém dni“ hotové. Jako svůj „doprovod“ jsem vybral 800 mužů SA, kteří byli rozděleni asi do 14 oddílů a měli být dopraveni zvláštním vlakem z Mnichova do tohoto malého města, které se stalo bavorským. Podobné rozkazy dostaly i další nacionálněsocialistické skupiny SA, které mezitím vznikly na jiných místech.

Bylo to poprvé, co takový zvláštní vlak v Německu jezdil. Všechna místa, kde se noví členové SA připojili k našemu vlaku, vyvolala senzaci. Mnoho lidí naši vlajku nikdy nevidělo; udělala na ně velký dojem.

Když jsme dorazili na nádraží v Coburgu, přijali nás zástupci organizačního výboru Německého dne. Oznámili nám, že mají „dohodu“ s místními odbory - tedy s Nezávislou a Komunistickou stranou -, že do města nesmíme vstoupit s rozvinutými vlajkami ani s hrající hudební skupinou (měli jsme s sebou 42člennou kapelu) a že nesmíme pochodovat v souvislé koloně.

Tyto hanebné podmínky jsem okamžitě odmítl a neopomněl jsem pánům, kteří tuto akci zorganizovali, prohlásit, jak mě udivuje, že s takovými lidmi jednají a

souhlasí. Poté jsem oznámil, že SA okamžitě vpochoduje do města v sestavě roty, s vyvěšenými vlajkami a hrající kapelou.

A přesně to se také stalo.

Když jsme dorazili na nádraží, přivítal nás několikatisícový ječící dav. „Vrazi“, „bandité“, „lupiči“, „zločinci“ - tak nás tito vzorní zakladatelé Německé republiky nazývali. Mladá SA byla vzorovým příkladem pořádku; oddíly se seřadily na náměstí před nádražím a zprvu si vulgárních urážek nevšímaly. Úzkostlivá policie nás nevedla do nám přidělených prostor na okraji Coburgu - pro nás zcela neznámého města -, ale do Hofbräuhaus Keller v centru města. Napravo i nalevo od našeho pochodu se neustále zvyšovala vřava, kterou vyvolával doprovodný dav. Sotva poslední oddíl vstoupil na nádvoří Kelleru, obrovská masa se k nám vrhla a šíleně křičela. Aby tomu policie zabránila, uzavřela nádvoří Kelleru. Když jsem viděl, že pozice je neudržitelná, upozornil jsem SA a poté požádal policii, aby okamžitě otevřela bránu. Po dlouhém váhání souhlasili.

Nyní jsme pochodovali zpět stejnou cestou, kterou jsme přišli, směrem k našim prostorám, a tam jsme museli

zaujmout postavení. Protože jejich pokřik a řev nedokázal narušit klid našich mužů, pustili se nyní tito zastánci skutečného socialismu, rovnosti a bratrství do házení kamenů. Tím naše trpělivost skončila a po deset minut padalo zničující krupobití úderů napravo i nalevo. O patnáct minut později už nebylo na ulici rudé vidět.

Večer došlo k vážnějším střetům. Hlídky SA našly několik osamocených napadených nacionálních socialistů, kteří byli v hrozném stavu. Poté jsme s našimi protivníky udělali krátký proces. Do rána následujícího dne byl rudý teror, který po léta sužoval Coburg, definitivně rozbit.

S typickou marxisticko-židovskou lží se na ulicích ručně rozdávaly letáky, které vyzývaly všechny „soudruhy a soudružky mezinárodního proletariátu“, aby se vrátili do ulic. Zcela překrucovaly fakta a prohlašovaly, že naše „banda vrahů“ zahájila „vyhlazovací válku proti pokojným dělníkům“ v Coburgu. Ve 13:30 se toho dne měla konat „velká lidová demonstrace“, na níž se doufalo, že se nahoru vyhrnou desetitisíce pracujících z celého okresu. Byl jsem odhodlán tento rudý teror konečně potlačit, a tak jsem svolal SA - jejichž počet se rozrostl na 1 500 mužů - na 12:00 v poledne. Rozhodl jsem se, že s těmito muži

vyrazíme na pochod k pevnosti Coburg a přejdeme velké náměstí, kde se měla konat rudá demonstrace. Chtěl jsem zjistit, zda se nás nepokusí znovu napadnout.

Když jsme vstoupili na náměstí, zjistili jsme, že místo ohlášených deseti tisíc je tam jen několik stovek lidí. Když jsme se přiblížili, většinou mlčeli a někteří utíkali pryč. Jen na některých místech po cestě se nás rudí bojovníci - kteří přišli zvenčí a ještě nás neznali - pokusili znovu obtěžovat, ale několik pěstí jejich nadšení ukončilo. A teď už bylo vidět, jak se vyděšené a zastrašené obyvatelstvo pomalu probouzí, získává zpět svou odvahu a křičí na nás pozdravy. Večer, při našem zpátečním pochodu, propukl na mnoha místech spontánní jásot.

Na nádraží nám železničáři náhle oznámili, že náš vlak nepojede. Načež jsem některým z vůdců oznámil, že v takovém případě shromáždím všechny rudé pohlaváry, kteří nám padnou do rukou, že vlakem pojedeme sami a vezmeme s sebou několik desítek členů tohoto bratrstva mezinárodní solidarity do lokomotivy a zavazadlového prostoru každého vagonu. Neopomněl jsem se těm pánům zmínit, že taková cesta bude nepochybně velmi riskantním dobrodružstvím a že bychom si mohli všichni zlomit vaz. Útěchou by nám však bylo vědomí, že

bychom na onen svět nejeli sami, ale v rovnosti a bratrství s rudými pány.

Vlak pak odjel podle plánu a my jsme druhý den ráno dorazili v pořádku do Mnichova.

Poprvé od roku 1914 tak byla obnovena rovnost všech coburgských občanů před zákonem. I kdyby dnes nějaký prosťáček z řad vyšších úředníků tvrdil, že stát chrání životy svých občanů, tehdy tomu tak rozhodně nebylo; tehdy se občané museli bránit sami proti představitelům současného státu.

Zpočátku nebylo možné plně odhadnout význam důsledků onoho dne. Sebevědomí vítězných SA bylo značně posíleno, stejně jako jejich víra ve své vůdce. Naši současníci nám začali věnovat zvláštní pozornost a mnozí poprvé uznali nacionálněsocialistické hnutí jako instituci, která s největší pravděpodobností musí přinést vhodný konec marxistickému šílenství.

Jen demokraté lamentovali nad tím, že jsme si nedovolili nechat rozbít hlavy a že jsme v demokratické republice měli tu drzost vrátit brutálnímu útoku úder pěstmi a obušky, a ne pacifistickým skandováním.

Obecně řečeno, buržoazní tisk byl jako vždy zčásti roztrpčený a zčásti opovržlivý. Jen několik slušných

novin vyjádřilo uspokojení, že se alespoň někdo odvážil vypořádat s dílem marxistických zločinců.

A v samotném Coburgu se alespoň někteří marxističtí pracující - které bylo možné považovat za pomýlené - z úderů pěstí nacionálních socialistů poučili, že tito pracující bojují také za ideály, protože zkušenost ukazuje, že lidé bojují jen za něco, v co věří a co milují.

Nejvíce z toho však těžila samotná SA. Její početní stavy rostly tak rychle, že se slavnostního svěcení vlajky na Den strany 27. ledna 1923 zúčastnilo kolem 6 000 mužů a první oddíly byly plně oděny do nových uniforem.

Naše coburgská zkušenost ukázala, jak zásadní je zavést pro SA jednu výraznou uniformu, a to nejen proto, aby se posílil společný duch útvaru, ale také proto, aby se předešlo zmatkům a nebezpečí nerozpoznání. Do té doby nosili pouze pásku na paži, ale nyní k ní přibyla uniforma a známá čepice.

Kromě toho nás coburgská zkušenost přivedla k odhodlání zlomit rudý teror ve všech místech, kde po mnoho let bránil lidem jiných názorů v pořádání shromáždění, a začali jsme obnovovat svobodu shromažďování. Od té doby se na takových místech scházely nacionálněsocialistické prapory a postupně rudé

citadely v Bavorsku jedna po druhé padaly pod náporem nacionálněsocialistické propagandy. SA se ve svém úkolu zdokonalovaly, a tak stále více ztrácely zdání bezcílného a neživotného obranného hnutí a stoupaly na úroveň živé organizace v boji za vytvoření nového německého státu.

Tento logický vývoj pokračoval až do března 1923. Pak došlo k události, která mě přiměla odklonit hnutí od jeho dosavadního směřování a zavést některé změny.

3. V prvních měsících roku 1923 měla pro vývoj SA velký význam francouzská okupace Porúří.

Zatím není možné a ani by nebylo v zájmu národa o tomto tématu otevřeně psát nebo mluvit. Budu o něm hovořit jen do té míry, do jaké se záležitost řešila ve veřejných diskusích a dostala se tak do obecného povědomí.

Obsazení Porúří, které nás nijak nepřekvapilo, dalo důvod k naději, že konečně opustíme svou zbabělou politiku podřízenosti, a tím dáme definitivní úkol obranným ligám.

Také SA, která nyní čítala několik tisíc silných mladých mužů, nemohla být z této národní služby vyloučena. Během jara a léta 1923 se proměnila v bojovou

vojenskou organizaci. To způsobilo pozdější vývoj roku 1923, pokud se týkal našeho hnutí.

Vývojem v roce 1923 se budu zeširoka zabývat na jiném místě. Zde pouze konstatuji, že tehdejší transformace SA by byla zájmům hnutí na škodu, kdyby nebyly uskutečněny podmínky, které tuto změnu motivovaly - totiž obnovení aktivního odporu proti Francii.

Uzavření roku 1923, jakkoli se na první pohled může zdát hrozné, bylo z vyššího hlediska téměř nutností, protože vzhledem k postoji německé říšské vlády ukončilo přeměnu SA, která by hnutí uškodila. Zároveň vytvořilo možnost, že bychom jej jednoho dne mohli obnovit z bodu, v němž jsme byli odkloněni.

NSDAP byla znovu založena v roce 1925 a musela reorganizovat a přeškolit své SA podle výše uvedených zásad. Musí se vrátit ke zdravým původním myšlenkám a musí znovu považovat za svůj nejpodstatnější úkol vytvořit v SA nástroj pro vedení a posílení hnutí v boji světonázorů.

SA nesmí klesnout na úroveň jakési obranné ligy nebo tajné organizace; naopak se musí stát předvojem

statisíců mužů ve jménu nacionálněsocialistického - a tedy národoveckého - ideálu.

10. kapitola

Federalismus jako maska

V zimě 1919 a ještě více na jaře a v létě 1920 se mladá strana cítila povinna zaujmout rozhodné stanovisko k otázce, která se stala zcela vážnou již během války. V prvním díle jsem stručně zaznamenal některé skutečnosti, jichž jsem byl osobně svědkem a které hrozily německým kolapsem. Zmínil jsem se o zvláštním typu propagandy, kterou Angličané a Francouzi směřovali k opětovnému otevření trhliny, jež existovala mezi severem a jihem Německa. Na jaře 1915 se objevila první ze systematické série letáků, které měly za cíl vzbudit nálady proti Prusku jako jedinému viníkovi války. Do roku 1916 byl tento systém doveden k dokonalosti, byl stejně mazaný jako nestoudný. Tato agitace jižních Němců proti severním Němcům, apelující na nejnižší lidské pudy, začala brzy přinášet ovoce.

Vládní a armádní úředníci - nebo spíše jejich bavorské štáby - si zaslouží výtku, že slepě zanedbali své povinnosti a nepodnikli potřebné kroky proti této akci. Nebylo učiněno nic! Naopak, v některých kruzích se ani nezdálo, že by to bylo nežádoucí, a pravděpodobně byli natolik krátkozrací, že si mysleli, že taková propaganda

může napomoci vývoji německého sjednocení, a dokonce že může automaticky přinést posílení federativních sil.

Sotva kdy v dějinách přineslo takové zlovolné opomenutí horší důsledky. Pokus o oslabení Pruska se dotkl celého Německa. Vedl k urychlení rozpadu nejen Německa, ale ještě více jednotlivých států samotných.

Revoluce proti královskému domu vypukla nejprve v tom městě, kde uměle vyvolaná nenávist vůči Prusku zuřila nejprudčeji.

Bylo by falešné si myslet, že za vyvolání protipruských nálad byla zodpovědná výhradně nepřátelská propaganda a že neexistovaly žádné důvody, které by ji ospravedlňovaly. Neuvěřitelný způsob organizace našeho válečného hospodářství a naprosto šílený systém centralizace, který omezoval a vykořisťoval celou Říši, poskytly hlavní důvody pro vznik protipruských nálad. Průměrný občan pohlížel na válečné spolky - všechny měly své sídlo v Berlíně - jako na totožné s Berlínem a Berlín sám jako na totožný s Pruskem. Jednotlivec nevěděl, že organizátoři těchto loupeživých institucí, nazývaných válečné spolky, nebyli ani Berlíňané, ani Prusové, a dokonce vůbec ne Němci. Lidé viděli jen velké chyby a neustálé zásahy této

nenáviděné instituce v říšském hlavním městě a přirozeně směřovali svůj hněv jak na Berlín, tak na Prusko - tím spíše, že se s tím v určitých kruzích nic nedělalo, ale dokonce se to tajně a radostně vítalo.

Žid byl příliš chytrý na to, aby nepochopil, že nechvalně proslulá kampaň, kterou pod pláštíkem válečných spolků zorganizoval za účelem drancování německého národa, vyvolá a nakonec musí vyvolat odpor. Dokud mu však neskočila přímo na krk, neměl důvod se jí obávat. Proto se rozhodl, že nejlepší způsob, jak předejít výbuchu zoufalých a rozhořčených mas, je způsobit, aby jejich hněv vzplanul jinde, a tím ho odvrátit.

Ať si Bavorsko bojuje s Pruskem, jak chce, a Prusko s Bavorskem; čím více, tím lépe! Nejtvrdší boj mezi nimi znamenal pro Židy nejbezpečnější mír. Tím byla pozornost veřejnosti zcela odvedena od tohoto mezinárodního červa národů; ba dokonce se na něj téměř zapomnělo. Když pak hrozilo nebezpečí, že by vyrovnaní lidé - kterých se v Bavorsku stejně jako jinde našlo mnoho - mohli vyzvat k pochopení, zamyšlení a zdrženlivosti, a tím uklidnit rozhořčení, stačilo Židovi v Berlíně zinscenovat novou provokaci a čekat na výsledky. V okamžiku všichni ti, kteří profitovali z konfliktu mezi

Severem a Jihem, znovu rozdmýchali plameny rozhořčení, až vzplály.

Byla to prozíravá a obratná hra, kterou Židé rozehráli, aby obsadili a rozptýlili různé vrstvy německého národa a tím je ještě více oloupili.

Pak přišla revoluce.

Až do roku 1918 - nebo spíše do listopadu toho roku - průměrný člověk, zejména nižší střední třída a pracovníci, nechápali, co se děje, a neuvědomovali si, jaké nevyhnutelné důsledky bude mít zejména pro Bavorsko tato mezistátní hádka mezi Němci. Ale přinejmenším ty části, které si říkaly „nacionalistické“, měly v den vypuknutí revoluce věci rozpoznat. V okamžiku, kdy se akce podařila, se vůdce a organizátor revoluce v Bavorsku stal obhájcem „bavorských“ zájmů. Mezinárodní Žid Kurt Eisner začal Bavorsko stavět proti Prusku. Tento orientálec byl právě tím posledním vhodným člověkem, který by mohl hájit bavorské zájmy.

Svého času se jako bulvární novinář potuloval po celém Německu a blaho Bavorska mu bylo naprosto lhostejné.

Tím, že Kurt Eisner vědomě přisoudil bavorskému revolučnímu povstání charakter ofenzívy proti Říši,

nejednal ani v nejmenším z bavorských zájmů, ale spíše jako představitel Židů.

Využíval existujících instinktů a antipatií v Bavorsku jako prostředku k tomu, aby Německo o to snadněji rozbil. Roztříštěná Říše by se pak snadno stala kořistí bolševismu.

V jeho taktice se pokračovalo ještě nějakou dobu po jeho smrti. Marxisté, kteří se vždy vysmívali jednotlivým německým zemím a jejich knížatům a využívali je, se nyní náhle objevili jako „Nezávislá strana“ a apelovali na city a instinkty, které měly nejsilnější kořeny v královských domech a jednotlivých zemích.

Boj, který vedla Bavorská republika rad proti vojenským kontingentům vyslaným osvobodit Bavorsko, byl propagandou představován především jako „boj bavorského dělníka“ proti „pruskému militarismu“. To vysvětluje, proč právě v Mnichově nemělo potlačení Republiky rad stejný účinek jako v ostatních německých okresech; místo aby přivedlo masy k rozumu, vedlo k většímu rozhořčení a hněvu vůči Prusku.

Umění bolševických agitátorů představit likvidaci Republiky rad jako vítězství pruského militarismu nad

„antimilitaristickým“ a „protipruským" bavorským lidem přineslo bohaté ovoce.

Zatímco Kurt Eisner po volbách do bavorského zákonodárného sboru neměl v Mnichově ani 10 000 stoupenců a komunistická strana necelé 3 000, po pádu republiky si obě strany dohromady vysloužily téměř 100 000 voličů.

Tehdy jsem osobně začal bojovat proti šílenému štvaní německého národa proti sobě samému.

Myslím, že jsem se nikdy v životě nepustil do žádného tak neoblíbeného úkolu, jako když jsem se postavil proti protipruskému podněcování. Ještě za sovětského období se v Mnichově konala velká veřejná shromáždění, na nichž se nenávist vůči zbytku Německa - a zejména vůči Prusku - rozněcovala do té míry, že by Severní Němec riskoval život, kdyby se takového shromáždění zúčastnil. Tato shromáždění často končila šílenými výkřiky: „Pryč od Pruska!“ „Pryč s Pruskem!“ „Válka proti Prusku!“ Tento pocit vyjádřil v Říšském sněmu jeden obzvlášť brilantní obhájce bavorských výsostných práv, když řekl: „Raději zemřít jako Bavor, než shnít jako Prus.“

Člověk by musel prožít některá tehdejší shromáždění, aby pochopil, co znamenalo, když jsem poprvé, obklopen jen hrstkou přátel, pozvedl svůj hlas proti tomuto šílenství na shromáždění v mnichovském Löwenbräukelleru. Někteří z mých válečných kamarádů stáli při mně a je snadné si představit, jak nám bylo, když na nás ten dav, který ztratil veškerý rozum, řval a vyhrožoval, že nás zabije. Tentýž dav byl z větší části bezpečně zakotven na záložních postech nebo se potloukal doma jako dezertéři a flákači, i když jsme bránili vlast. Jistě, takové situace se obrátily v můj prospěch, protože moje malá skupina kamarádů se poprvé cítila naprosto sjednocená se mnou a ochotně přísahala, že bude žít nebo zemře po mém boku.

Zdálo se, že tyto boje, které se v roce 1919 neustále opakovaly, se brzy po začátku roku 1920 vyostřily. Docházelo ke schůzím, vzpomínám si zejména na jednu ve Wagnerově sále na Sonnenstraße v Mnichově - během ní se moje skupina, nyní již mnohem početnější, musela bránit násilným útokům. Nezřídka se stávalo, že desítky mých stoupenců byli hrubě napadeni, shozeni na zem a pošlapáni, a nakonec byli ze sálu vyhozeni spíše polomrtví než živí.

V boji, který jsem podnikl nejprve sám a později s podporou svých válečných kamarádů, nyní pokračovalo mladé hnutí, dalo by se říci, jako ve svatém poslání.

Jsem hrdý na to, že dnes mohu říci, že my - závislí téměř výhradně na našich bavorských stoupencích - jsme se zasloužili o to, že tato koalice hlouposti a zrady pomalu, ale jistě skončila. Říkám hlouposti a zrady, protože ačkoli jsem přesvědčen, že masa stoupenců byli jen dobře mínění hlupáci, nemohu totéž říci o organizátorech a podněcovatelích. Tehdy jsem se na ně díval a dodnes se na ně dívám jako na zrádce, které si koupila a zaplatila Francie. V jednom případě, v případě Dortena, již historie vynesla svůj rozsudek.[149]

Situace se v té době stala obzvláště nebezpečnou kvůli způsobu, jakým byly skutečné tendence zastírány, když se jako jediné motivy agitace zdůrazňovaly především federalistické záměry. Je však zcela zřejmé, že protipruská nenávist neměla s federalismem nic společného. Jistěže „federativními aktivitami“ nelze označit snahu o rozpuštění a rozčlenění jiného

[149] Hans Adam Dorten (1880-1963) byl německý právník, který se po první světové válce pokusil s podporou Francie vytvořit v Porýní separátní „Porýnskou republiku“. Po zhruba čtyřletém úsilí uprchl koncem roku 1923 do Francie.

federálního státu. Poctivý federalista, pro něhož Bismarckovo pojetí Říše není falešnou frází, by nemohl jedním dechem chtít odříznout části pruského státu, který Bismarck vytvořil nebo alespoň dotvořil. Nemohl ani veřejně podporovat takový separatistický pokus. Jaké pobouření by se v Mnichově zvedlo, kdyby se některá pruská konzervativní strana vyslovila pro odtržení Franků od Bavorska nebo kdyby podnikla veřejné akce, které by to požadovaly a prosazovaly!

Přesto lze jen litovat všechny ty skutečné a poctivé federalisty, kteří tento podvod neprohlédli; byli jeho hlavními oběťmi. Tím, že federalistickou myšlenku překroutili, jí její vlastní zastánci vykopali hrob. Nelze propagovat federalistickou formu Říše tím, že se znevažuje, zneužívá a očerňuje základní prvek takové politické struktury, totiž Prusko - a tím se taková věc znemožňuje, pokud vůbec kdy byla možná. Je to o to neuvěřitelnější, že boj, který tito takzvaní federalisté vedli, byl namířen proti tomu Prusku, které bylo tím posledním, co mohlo být spojeno s listopadovou „demokracií“. Neboť nadávky a útoky těchto takzvaných „federalistů“ nebyly vedeny proti otcům výmarské

ústavy - z nichž většinu tvořili jižní Němci nebo Židé[150] -, nýbrž proti těm, kteří představovali staré konzervativní Prusko, jež bylo protipólem výmarské ústavy. Není divu, že si dávali pozor, aby neútočili na Židy, a to možná dává řešení celé záhady.

Před revolucí se Židovi dařilo odvádět pozornost od sebe a svých válečných spolků tím, že podněcoval masy, zejména Bavory, proti Prusku. Po revoluci musel maskovat své nové a desetkrát větší loupežné tažení. A opět uspěl, v tomto případě tím, že proti sobě popudil takzvané „národní“ živly: konzervativní Bavory proti stejně konzervativně smýšlejícím Prusům. A opět si počínal mimořádně lstivě, neboť ten, kdo držel otěže osudu Říše, vyvolával tak hrubé a nevstřícné agrese, že se v těch, jichž se týkaly, vařila krev. Nikdy ne proti Židovi, ale vždy proti německému bratru. Bavor neviděl Berlín čtyři miliony pracovitých a výkonných pracujících, ale jen

[150] Dvě dominantní strany v té době byli sociální demokraté a Německá demokratická strana. Po válce se v lednu 1919 ve Výmaru spojily, aby sepsaly novou ústavu. Židé byli v obou těchto stranách v popředí dění: V první z nich byli Otto Landesberg, Eduard Bernstein a Rudolf Hilferding, ve druhé Walter Rathenau. Rathenau se v roce 1922 stal německým ministrem zahraničí. Jeho židovský kolega Hugo Preuss byl autorem samotné ústavy.

prohnilý, dekadentní Berlín nejodpornějšího Západu[151]! A jeho nenávist nebyla namířena proti tomuto Západu, ale proti „pruskému“ městu.

To člověka opravdu přivádělo k zoufalství.

Schopnost Žida odvrátit pozornost veřejnosti od sebe a zaměřit ji jiným směrem můžeme dnes studovat znovu.

V roce 1918 neexistovalo nic jako organizovaný antisemitismus. Dodnes si vzpomínám na potíže, s nimiž jsme se setkávali, jakmile jsme vyslovili slovo „Žid“. Buď jsme se setkali s nechápavými pohledy, nebo s živým odporem. Naše první pokusy poukázat veřejnosti na skutečného nepřítele se zdály být beznadějné, ale pak se pomalu začaly věci měnit k lepšímu. Jakkoli byl „ochranný a odbojový svaz“[152] pochybnější, měl alespoň velkou zásluhu na tom, že znovu otevřel židovskou otázku. V každém případě se v zimě 1918-1919 začal pomalu prosazovat jakýsi antisemitismus. Později nacionálněsocialistické hnutí představilo židovskou

[151] Západní část Berlína byla známá jako židovská čtvrť.

[152] Schutz- und Trutzbund, založený v roce 1919, byl německý nacionalistický spolek, který se snažil chránit Německo před židovskými vlivy a bolševismem v širším smyslu. Mezi jejich symboly patřil hákový kříž - zřejmě inspirace pro Hitlera.

otázku v novém světle. Přenesením této otázky mimo omezené kruhy vyšší a nižší buržoazie, se podařilo proměnit ji v hnací motor velkého populárního hnutí.

Ale v okamžiku, kdy se nám podařilo postavit tento problém před německý národ ve světle velkého, jednotného boje, Židé zareagovali. Uchýlil se ke své staré taktice. S úžasnou rychlostí vrhl do národoveckého hnutí pochodeň sváru a otevřel rozkol. Vytahování ultramontánní[153] otázky a z ní vyplývajícího střetu mezi katolicismem a protestantismem bylo v té době jedinou možností, jak odvést pozornost veřejnosti a odvrátit tak soustředěný útok proti Židovstvu. Ti, kdo náš národ do tohoto sporu zatáhli, nemohou nikdy odčinit své křivdy. V každém případě Židé dosáhli svého vytouženého cíle: Katolíci a protestanti mezi sebou vedou veselou válku, zatímco smrtelný nepřítel árijského lidstva a celého křesťanstva se směje do rukávu.

Stejně jako kdysi dokázal po celá léta odvést pozornost veřejnosti k boji mezi federalismem a centralismem a vyčerpávat její energii, zatímco Žid kšeftoval se svobodou národa a prodával naši vlast

[153] „Ultramontanismus“ odkazuje na starý spor mezi katolíky a protestanty ohledně autority a legitimity papeže.

mezinárodním vysokým financím. Nyní se mu to podařilo znovu, tentokrát vyvoláváním sporů mezi oběma německými náboženskými vyznáními, zatímco základy obou jsou rozkládány a podkopávány jedem mezinárodního světového Žida.

Podívejte se, jakou spouští náš národ denně trpí v důsledku židovské bastardizace, a uvědomte si, že tuto otravu krve lze z národního těla odstranit až po staletích, pokud vůbec někdy. Zamyslete se dále nad tím, jak proces rasové dezintegrace znehodnocuje a často i ničí základní árijské hodnoty našeho německého národa, takže naše národní kulturní tvořivost ustupuje a hrozí nám, že se přinejmenším v našich velkých městech propadneme na současnou úroveň jižní Itálie. Tuto morovou kontaminaci krve, kterou statisíce našich lidí slepě ignorují, dnes systematicky provádí Žid. Tito černí národní parazité systematicky kazí naše nevinné blonďaté dívky a ničí tak něco nenahraditelného na tomto světě.

Obě, ano, obě křesťanské denominace lhostejně přihlížejí znesvěcování a ničení ušlechtilého a jedinečného stvoření, které bylo světu dáno z Boží milosti. Budoucnost světa však nezávisí na tom, zda protestanti porazí katolíky, nebo katolíci protestanty;

důležité je, zda árijské lidstvo přežije, nebo zahyne. A přesto obě křesťanské denominace nebojují proti ničiteli tohoto druhu člověka, ale snaží se zničit jedna druhou. Národovecky orientovaný člověk má v rámci svého vyznání svatou povinnost přimět lidi, aby přestali mluvit o Boží vůli a místo toho Boží vůli skutečně plnili a nedopustili znesvěcení Božího díla.

Boží vůle dala lidem jejich podobu, podstatu a schopnosti. Kdo ničí jeho dílo, vyhlašuje válku Božímu stvoření, Boží vůli. Proto by měl každý považovat za svou první a nejvážnější povinnost, aby se v rámci svého vyznání postavil proti každému, kdo svým chováním směřuje, ať už slovem nebo skutkem, k tomu, aby se postavil za hranice své náboženské skupiny a rozhádal se s jinou. Vzhledem k náboženskému rozkolu, který v Německu existuje, musí útok na základní charakteristiky jednoho vyznání nutně vést k vyhlazovací válce mezi oběma vyznáními. Nelze srovnávat naši pozici s pozicí Francie nebo Španělska, či dokonce Itálie. V těchto třech zemích lze například propagovat proti klerikalismu nebo ultramontanismu, aniž by tím vzniklo nebezpečí národnostní roztržky mezi francouzským, španělským nebo italským národem. V Německu to však neplatí, protože zde by se takové propagandy účastnili i

protestanti. A tak by se odpor, který by jinde organizovali pouze katolíci proti politickým zásahům vlastního kléru, stal protestantským útokem proti katolicismu. To, co mohou věřící v jednom vyznání tolerovat, i když se jim to zdá nespravedlivé, budou okamžitě rozhořčeně odmítat, pokud je odpůrcem i jiné vyznání.

To je tak pravdivé, že i lidé, kteří by byli ochotni a připraveni napravit zneužití v rámci své vlastní náboženské denominace, zanechají svého boje a obrátí svou činnost proti cizinci, jakmile takovou nápravu doporučí nebo požaduje někdo jiné víry. Považují za neoprávněné a nepřípustné, ba dokonce neslušné, aby se cizinci vměšovali do záležitostí, které se jich netýkají. Takové pokusy neomlouvají ani tehdy, když jsou ve vyšším právu ve vztahu k národnímu společenství, protože i v dnešní době je náboženské cítění hlubší než veškerý cit pro politickou a národní účelnost. To se nedá změnit tím, že proti sobě budou stát vyznání v ostrém konfliktu, ale jen tehdy, pokud se díky duchu vzájemné tolerance podaří národu zajistit velkou budoucnost, která by postupně působila jako usmiřující faktor.

Neváhám říci, že v těchto lidech, kteří se dnes snaží zatáhnout národovecké hnutí do náboženských sporů, jsou horší nepřátelé mého národa než kterýkoli

mezinárodní komunista. Posláním nacionálněsocialistického hnutí je konvertovat tyto komunisty. Ale každý, kdo toto hnutí odvádí od jeho poslání, je odsouzeníhodný. Vědomě či nevědomě - na tom nezáleží - takový člověk bojuje za židovské zájmy. V židovském zájmu dnes je, aby se energie národoveckého hnutí vykrvácela v náboženském konfliktu, protože ten začíná být pro Židy nebezpečný. Záměrně zdůrazňuji výraz „vykrvácí“; jen někdo, kdo vůbec nezná dějiny, si může představovat, že toto hnutí může vyřešit problém, který vzdoroval staletím i největším státníkům.

Každopádně fakta mluví sama za sebe. Muži, kteří v roce 1924 náhle zjistili, že nejvyšším posláním národoveckého hnutí je boj proti „ultramontanismu“, ho nerozbili, ale podařilo se jim hnutí rozštěpit. Musím se ohradit proti tomu, aby se v národoveckém hnutí objevil nějaká nezralá mysl, která by si myslela, že dokáže to, co se nepodařilo ani Bismarckovi. První povinností vůdců nacionálněsocialistického hnutí bude bezpodmínečně se postavit proti jakémukoli pokusu vehnat ho do takového konfliktu a okamžitě vyloučit všechny propagátory takového záměru.

Ve skutečnosti se nám to na podzim 1923 podařilo úplně. Nejoddanější protestant mohl v našich řadách stát

vedle nejoddanějšího katolíka, aniž by se dostal do sebemenšího konfliktu se svým náboženským přesvědčením. Naopak, mohutný společný boj, který oba vedli proti ničiteli árijského lidstva, je naučil přirozenému respektu a úctě. A právě v těchto letech muselo naše hnutí vstoupit do ostrého boje s Centrem, a to nikoli z náboženských, ale z nacionálních, rasových a hospodářsko-politických důvodů. Výsledky hovořily v náš prospěch, stejně jako dnes svědčí proti všeználkům.

V posledních letech zašly věci tak daleko, že národovecké kruhy v bohapusté zaslepenosti svých denominačních svárů nepoznaly šílenost svého jednání. Bylo tomu tak i vzhledem k tomu, že ateistické marxistické noviny se zastávaly té či oné náboženské obce, když se to hodilo, aby hesly a výroky, často nesmírně hloupými, vyvolávaly zmatek. Rozněcovaly oheň, aby ho udržovaly v plamenech.

Ale v případě národa, jako jsou Němci, kteří jsou podle svých dějin často schopni bojovat do poslední kapky krve za pouhé přeludy, je každý válečný pokřik smrtelným nebezpečím. Tímto způsobem byl náš národ často odváděn od skutečných problémů své existence. Zatímco my jsme se vyčerpávali v náboženských válkách, jiní porcovali svět. A zatímco národovecké hnutí

diskutuje o tom, zda je ultramontánní nebezpečí větší než židovské, nebo naopak, Židé ničí rasový základ naší existence a tím náš národ navždy zničí. Pokud jde o takového „národoveckého“ bojovníka, jménem nacionálněsocialistického hnutí, a tedy i německého národa, se z celého srdce modlím: „Pane, ochraňuj nás před takovými přáteli, a pak se snadno vypořádáme s našimi nepřáteli.“

Zápas mezi federalismem a centralizací, který Židé v letech 1919-1921 a později tak lstivě propagovali, donutil nacionálněsocialistické hnutí - které tento spor odmítalo - zaujmout stanovisko ke svým zásadním problémům. Mělo by být Německo federalizovaným, nebo centralizovaným státem? A jaký je praktický význam těchto pojmů? Zdá se mi, že druhá otázka je důležitější, protože je zásadní pro pochopení celého problému a také proto, že má objasňující, a tedy smířlivý účinek.

Co je to federální stát? Tímto pojmem rozumíme svazek suverénních států, které se spojily z vlastní vůle a na základě své svrchovanosti. Přenechávají kolektivu tolik svých vlastních svrchovaných práv, kolik umožňuje existenci unie a zaručuje ji.

Tato teoretická formulace však neplatí zcela pro žádnou dnes existující federaci. A už vůbec ne na Americkou unii, kde nelze hovořit o původní suverenitě; mnohé z nich byly do federálního systému začleněny až mnohem později. Jednotlivé státy Americké unie jsou většinou jen územími, která byla více či méně vytvořena pro technické administrativní účely a jejich hranice byly jednoduše zakresleny na mapě. Tyto státy neměly a nemohly mít vlastní svrchovaná práva. Tyto státy nevytvořily Unii, ale spíše to byla Unie, která vytvořila většinu tzv. států. Rozsáhlá svrchovaná práva, která byla jednotlivým územím ponechána, či spíše přiznána, proto odpovídají nejen celému charakteru federace, ale také jejímu rozsáhlému území, jejím prostorovým rozměrům, které jsou kontinentální. V důsledku toho, hovoříme-li o Spojených státech amerických, nesmíme mluvit o státní suverenitě, ale spíše o právech států - nebo lépe řečeno o privilegiích - stanovených a zaručených ústavou.

Výše uvedená definice nevyjadřuje dostatečně ani stav Německa, i když je pravda, že v Německu nejprve existovaly jednotlivé státy a z nich vznikla Říše. Říše však nevznikla dobrovolnou a rovnoprávnou spoluprací jednotlivých států, nýbrž hegemonií jednoho státu, Pruska. Už jen velký rozdíl v územní rozloze německých

států brání jakémukoli srovnání například s Americkou unií. Velký rozdíl v územní rozloze mezi tehdy existujícími velmi malými německými státy a těmi většími, nebo dokonce největšími, svědčí o nerovnosti jejich úspěchů a při zakládání a utváření Říše. U většiny těchto států nelze tvrdit, že by se kdy těšily skutečné suverenitě; a „státní suverenita“ byla pouze administrativní frází. Ve skutečnosti jsme v minulosti i v současnosti několik těchto takzvaných „suverénních států“ zlikvidovali a prokázali tak křehkost těchto „suverénních“ útvarů.

Nemohu se zde zabývat historickým utvářením těchto států, ale řeknu, že se téměř v žádném případě neshodují s národnostními hranicemi. Byly to čistě politické fenomény, které z velké části vznikly v chmurné době, kdy byla Německá říše bezmocná a rozvrácená. Představovaly příčinu i důsledek rozdrobení naší německé vlasti.

Ústava staré Říše s tím částečně počítala, pokud jednotlivým zemím nebylo přiznáno rovné zastoupení ve Spolkové radě, ale měly zastoupení úměrné velikosti a významu a úspěchům při formování Říše.

Svrchovaná práva, kterých se jednotlivé státy vzdaly, aby vytvořily Říši, byla sotva dobrovolná; většinou vůbec neexistovala, nebo byla jednoduše přijata pod tlakem dominantní moci Pruska. Bismarckovou zásadou bylo nedávat Říši to, co může jednotlivým státům vzít, ale požadovat od jednotlivých států jen to, co je pro Říši nezbytně nutné. To byla umírněná a moudrá politika, která na jedné straně projevovala nejvyšší úctu ke zvykům a tradicím a která na druhé straně zajistila nové Říši velkou míru lásky a ochotné spolupráce. Bylo by však zásadním omylem přičítat Bismarckovo rozhodnutí jakémukoli přesvědčení, že Říši takto náleží svrchovaná práva na věčné časy. Bismarck takové přesvědčení neměl, naopak chtěl pouze odložit do budoucnosti to, co by bylo v krátké době obtížně proveditelné a těžko prosaditelné. Doufal, že pomalý vývoj kompromisů bude silnější než jakýkoli pokus zlomit odpor jednotlivých států. Prokázal tak své velké schopnosti ve státnickém umění. A ve skutečnosti suverenita Říše neustále rostla na úkor suverenity jednotlivých států. Čas naplnil to, v co Bismarck doufal a věřil.

Zhroucení Německa a zničení monarchické státní formy tento vývoj nutně urychlilo. Jednotlivé německé státy - které nebyly založeny na národnostních základech,

ale vznikly z politických důvodů - musely po vyloučení monarchické formy vlády a jejích dynastií nutně ztratit svůj význam. Mnohé z těchto „státních útvarů“ se staly nestabilními, a proto byly přiměny k dobrovolnému sloučení s většími státy; nepatrný ohlas, který si získaly u vlastních občanů, byl nejnápadnějším důkazem výjimečné slabosti těchto malých útvarů.

Ačkoli zrušení monarchické státní formy a jejích představitelů zasadilo federálnímu charakteru Říše tvrdou ránu, ještě horší bylo přijetí závazků, které vyplývaly z „mírové“ smlouvy.

Bylo přirozené a logické, že spolkové země ztratily veškerou suverénní finanční kontrolu, jakmile se Říše v důsledku prohrané války dostala k finančním závazkům, které nikdy nemohly být zaručeny samostatnými smlouvami s jednotlivými zeměmi. Následné kroky, které vedly Říši k převzetí poštovních služeb a železnic, byly nutnými důsledky zotročení našeho národa, postupně iniciovaného mírovými smlouvami. Říše byla nucena zajistit si neustále se zvětšující zásobu prostředků, aby mohla uspokojit požadavky, které si kladla dalším vydíráním.

Jakkoli byly formy centralizace šílené, samotný proces byl logický a přirozený. Vinu je třeba připsat těm mužům a stranám, kteří neudělali vše pro to, aby válku vyhráli. Vina leží na těch stranách, zejména v Bavorsku, které během války uspokojovaly své vlastní egoistické zájmy a zadržovaly Říši to, co bylo třeba po její prohře desetinásobně zaplatit. Mstivé dějiny! Málokdy následoval trest nebes tak těsně po zločinu jako v tomto případě. Tytéž strany, které ještě před několika lety stavěly zájmy svých vlastních zemí - zejména v Bavorsku - nad zájmy Říše, musely nyní pasivně přihlížet, zatímco tlak událostí donutil Říši, aby ve vlastním zájmu zrušila existenci jednotlivých zemí. A to vše za jejich vlastní spoluúčasti.

Bylo bezkonkurenčním příkladem pokrytectví, když se ozývaly nářky nad ztrátou, kterou federální státy utrpěly tím, že byly zbaveny svých svrchovaných práv. Tento výkřik byl vznesen před voliči, neboť pouze k voličům se obracejí naše současné strany. Tyto strany se však bez výjimky předháněly v přijímání splňovací politiky, která samotnou silou okolností a ve svých konečných důsledcích nemohla vést k ničemu jinému, než k hluboké změně vnitřní struktury Říše. Bismarckova

Říše byla svobodná a neomezená jakýmikoli závazky vůči vnějšímu světu.

Nikdy nemusela nést tak tíživé a neproduktivní finanční závazky jako dnešní Dawesovo Německo.[154] Také uvnitř byla omezena na několik málo záležitostí, které byly pro její existenci naprosto nezbytné. Proto se mohla obejít bez vlastní finanční suverenity a žít z příspěvků států; není třeba zdůrazňovat, že na jedné straně zachování práv států a relativně malý finanční příspěvek Říši je povzbuzovaly k podpoře její existence. Je však nesprávné a vlastně nepoctivé tvrdit, jak to dělají někteří propagandisté, že současnou nespokojenost lze přičítat pouze finanční vazbě na Říši. Ne, tak se věci nemají.

Nedostatek sympatií k říšské politické myšlence není důsledkem ztráty suverénních práv státu, ale spíše důsledkem politováníhodného způsobu, jakým stát reprezentuje německý národ. Navzdory všem shromážděním s říšskými prapory a ústavním oslavám cítí každá část německého národa, že se současná Říše

---

[154] Charles Dawes byl za vlády Coolidge viceprezidentem. Právě jeho plán reparací ve výši přibližně 33 miliard dolarů, který byl zaveden po prohrané první světové válce, vyvolal mezi německými nacionalisty, jako byl Hitler, takové rozčilení.

odcizila jeho srdci. Zákony na ochranu republiky mohou zabránit výtržnostem proti republikánským institucím, ale nikdy si nezískají lásku jediného Němce. Její neustálá snaha chránit se před vlastními občany pomocí zákonů a věznění poskytuje nejničivější kritiku celé instituce.

Také z jiného důvodu není pravdivé tvrzení, jak to dnes činí některé strany, že současná nespokojenost s Říší je způsobena jejími zásahy do suverénních práv států. I kdybychom předpokládali, že Říše nerozšířila svou moc nad státy, není důvod se domnívat, že by mezi těmito státy našla větší přízeň, i kdyby závazky zůstaly stejné. Naopak: Kdyby jednotlivé státy musely platit stále větší podíl na současném otrockém diktátu, nepřátelství vůči Říši by bylo nekonečně větší. V takovém případě by se ukázalo, že nejenže je obtížné vybrat příslušné příspěvky, které Říši náleží, ale že by to vyžadovalo vyloženě donucovací metody.

Republika stojí na základě mírových smluv, a protože nemá odvahu ani úmysl je porušit, musí závazky přijmout. Vinu za tuto situaci je třeba přičíst výhradně těm stranám, které trpělivým voličským masám bez ustání kážou o nutnosti státní autonomie a zároveň obhajují a požadují říšskou politiku, která nutně musí vést k likvidaci i těch posledních tzv. svrchovaných práv.

Říkám „nutně“, protože současná Říše nemá jiné možné prostředky, jak nést břemeno šílené vnitřní a zahraniční politiky. I zde jeden klín vytlouká další. Každý nový dluh, který si Říše zločinným nakládáním s německými zájmy v zahraničí nadělá, vyžaduje nový a silnější úder doma, který si vyžádá další krok v postupné likvidaci státních svrchovaných práv, aby se zabránilo vzniku nebo dokonce existenci zárodečných buněk odporu.

Hlavní charakteristický rozdíl mezi současnou politikou Říše a politikou dřívějších dob je tento: Stará Říše poskytovala vnitřní svobodu a projevovala sílu vůči vnějšímu světu, zatímco Republika projevuje slabost navenek a doma utlačuje vlastní občany. V obou případech jeden postoj určuje druhý: Stát s energickým národním duchem potřebuje méně vnitřních zákonů, protože jeho občané k němu chovají náklonnost a oddanost, zatímco mezinárodní otrokářský stát může žít jen díky tomu, že nutí své občany, aby odváděli svou práci.

A je drzou lží současného režimu mluvit o „svobodných občanech“. Takto mohlo mluvit jen staré Německo. Republika je otrokářskou kolonií cizinců, která má poddané, ale ne občany. Proto nevlastní státní vlajku,

ale pouze ochrannou známku, zavedenou a chráněnou úředním nařízením a zákonnými opatřeními. Tento symbol, který je Gesslerovou čepicí[155] německé demokracie, zůstane našemu národu navždy vnitřně cizí. Republika, která nemá smysl pro tradici ani úctu k minulé velikosti, tyto symboly vláčí bahnem a jednoho dne s překvapením zjistí, jak povrchní oddanost mají její občané k vlastním symbolům. Dala si charakter jakési mezihry v německých dějinách.

A tak je dnes tento stát nucen neustále více a více omezovat svrchovaná práva jednotlivých států, a to nejen z obecných materiálních důvodů, ale i z principu. Tím, že prosazuje politiku finančního vydírání, aby ze svého národa vyždímal poslední kapku krve, je nucen mu brát i poslední práva, aby všeobecná nespokojenost jednoho dne nepropukla v otevřenou vzpouru.

---

[155] Albrecht Gessler byl podle legendy krutý Němec, který ve 14. století vládl oblasti (dnešního) středního Švýcarska. Podle pověsti si ve městě Altdorf postavil na sloup svůj čepec a nařídil místním lidem, aby se mu klaněli. Mezi těmi, kdo odmítli, byl i Vilém Tell, který se pak postavil do čela povstání, jež vyústilo ve vznik raného švýcarského státu. Gesslerova čepice tak označuje jakýkoli symbol nenáviděné cizí nadvlády.

My, nacionální socialisté, bychom tento vzorec obrátili a přijali následující pravidlo: Silná národní říše, která uznává a chrání zájmy svých občanů v nejvyšší míře, může umožnit svobodu doma, aniž by se strachovala o bezpečnost státu. Na druhé straně silná národní vláda může do značné míry zasahovat do svobody jednotlivce i do svobod jednotlivých konstitutivních států, aniž by tím oslabovala říšský ideál, pokud jednotlivec v takovém jednání rozpozná prostředek k podpoře velikosti svého národa.

Každý stát na světě jistě čelí tendenci ke sjednocení. A Německo není výjimkou. Dnes je absurdní hovořit o „státní suverenitě“ jednotlivých států, protože ta se již stala nemožnou vzhledem k jejich směšně malé velikosti. Technika dopravy a správy neustále snižuje význam jednotlivých států. Moderní doprava a moderní technologie nadále zmenšují vzdálenosti a prostor. Co bylo kdysi státem, je dnes pouze provincií, a území moderního státu bylo dříve považováno za kontinentální. Čistě technická náročnost správy státu, jako je Německo, není o nic větší než správa provincie, jako bylo Braniborsko, před 120 lety. Dnes je snazší překonat vzdálenost z Mnichova do Berlína než před sto lety z

Mnichova do Starnbergu.[156] A celé území dnešní Říše je vzhledem k dopravní technice menší než území středně velkých německých států v době napoleonských válek. Kdo ignoruje důsledky těchto skutečností, žije v minulosti. Vždycky byli a budou lidé, kteří to dělají. Mohou sice zpomalit běh dějin, ale nikdy ho nedokážou zastavit.

My nacionální socialisté nesmíme dopustit, aby důsledky této pravdy zůstaly bez povšimnutí. Ani zde se nesmíme nechat zmást frázemi našich tzv. národně buržoazních stran. Říkám „frázemi“, protože tytéž strany samy nevěří, že je možné jejich návrhy uskutečnit, a protože ony samy jsou hlavními viníky odpovědnými za současný vývoj. Zejména v Bavorsku není požadavek na zastavení centralizace ničím jiným než stranickým manévrem, který postrádá jakoukoli vážnou promyšlenost. Každý pokus udělat z těchto frází něco seriózního ztroskotal. Každá takzvaná „krádež svrchovaných práv“ Bavorsku ze strany Říše se nesetkala s žádným praktickým odporem, kromě nějakého nesmyslného jekotu.

[156] Starnberg leží necelých 16 km od Mnichova.

Ve skutečnosti byl každý, kdo se vážně postavil proti šílenství v tomto systému, zakázán, odsouzen a pronásledován právě těmito stranami za „pohrdání stávajícím státem“. Nakonec byl umlčen, a to buď vězením, nebo mu bylo nezákonně zakázáno mluvit. To by mělo především našim následovníkům dokázat hluboké pokrytectví těchto takzvaných federalistických kruhů. Používají federalistickou myšlenku stejně jako náboženství - jako pouhý prostředek pro své vlastní základní stranické zájmy.

Určité sjednocení, zejména v oblasti dopravy, se zdá být přirozené. My, nacionální socialisté, však cítíme povinnost se proti takovému vývoji v moderním státě energicky postavit, zvláště když navrhovaná opatření maskují a umožňují katastrofální zahraniční politiku. A právě proto, že současná Říše vyhrožuje převzetím železnic, poštovních služeb, financí atd. nikoli z vysokého hlediska národní politiky, ale jen proto, aby vztáhla ruku na prostředky a zástavy pro neomezenou splňovací politiku mírových smluv - právě proto musíme my, nacionální socialisté, podniknout všechny kroky, které takové politice brání a pokud možno ji znemožňují. Proto boj proti současné centralizaci životně důležitých institucí, která se podniká jen proto, aby se usnadnilo

vyplácení miliard marek a dalšího zajištění naší poválečné zahraniční politiky.

Proto se nacionálněsocialistické hnutí staví proti takovým pokusům.

Druhým důvodem, proč jsme proti takové centralizaci, je to, že by mohla posílit systém vnitřní vlády, který ve všech svých projevech přinesl německému národu největší neštěstí. Současná židovsko-demokratická říše, která se stala pro německý národ skutečným prokletím, se snaží negovat kritiku, kterou nabízejí spolkové země - které ještě nejsou prodchnuty duchem doby - tím, že je snižuje do naprosté bezvýznamnosti. Tváří v tvář tomu se my, nacionální socialisté, musíme pokusit opřít odpor jednotlivých spolkových zemí o základ s dobrým příslibem úspěchu tím, že boj proti centralizaci přeměníme v něco, co bude výrazem vyšších a univerzálních zájmů německého národa. Proto zatímco Bavorská lidová strana, jednající ze svých úzkých a partikulárních pohnutek, bojuje za zachování „zvláštních práv“ bavorského státu, my bychom měli toto zvláštní postavení využít ve službách vyšších národních zájmů, které stojí v opozici proti listopadové demokracii.

Třetím důvodem, proč se stavíme proti centralizaci, je přesvědčení, že velká část takzvaného znárodnění ve skutečnosti žádným sjednocením není, a už vůbec ne zjednodušením. V mnoha případech jde pouze o prostředek, jak vyjmout některé instituce ze suverénní kontroly jednotlivých států, aby se otevřely dveře zájmům revolučních stran. Nikdy v německých dějinách nebylo zvýhodňování tak bezostyšné jako v demokratické republice. Velká část dnešní centralizace je dílem stran, které kdysi slibovaly, že otevřou cestu k meritokracii, ale místo toho obsadily úřady a funkce výhradně svými stranickými příslušníky. Od vzniku republiky získávali zejména Židé pozice v hospodářských institucích a správních aparátech převzatých Říší, takže se dnes obojí stalo doménou židovského působení.[157]

---

[157] Toto tvrzení potvrzují i statistiky. Sarah Gordonová (1984: 8-15) píše: *„Čtenáře možná překvapí, že Židé nikdy netvořili velké procento z celkového počtu německého obyvatelstva; v letech 1871 až 1933 nikdy nepřesáhli 1,09 % obyvatelstva... [Přesto byli Židé] nadměrně zastoupeni v podnikání, obchodě a veřejných i soukromých službách... V oblasti podnikání a obchodu Židé... představovali 25 procent všech osob zaměstnaných v maloobchodě a obstarávali 25 procent celkového obratu...; vlastnili 41 procent podniků na výrobu železa a kovošrotu a 57 procent ostatních podniků s kovy. Židé byli*

Z taktických důvodů nás tato poslední úvaha nutí ostře zkoumat každý další pokus o centralizaci a bojovat proti němu na každém kroku. Přitom však musíme vždy zastávat stanovisko vznešené národní politiky a nikdy ne malicherného partikularismu.

Tato poslední poznámka je nezbytná, aby mezi našimi vlastními stoupenci nevznikl názor, že my nacionální socialisté nepřiznáváme Říši právo ztělesňovat vyšší suverenitu než jednotlivé státy. Pokud jde o toto právo, nemůžeme a nesmíme mít sebemenší pochybnosti. Stát pro nás není nic jiného než forma; podstatný je jeho obsah - tedy národ, lid. Je tedy jasné, že každý jiný zájem musí být podřízen svrchovaným zájmům státu. Zejména nemůžeme žádnému jinému státu přiznat svrchovanou moc a svrchovaná práva v mezích národa a státu, který

---

výrazně zastoupeni v soukromém bankovnictví, které vlastnili nebo ovládali jak Židé, tak nežidé. Zvláště viditelní byli v soukromém bankovnictví v Berlíně, kde v roce 1923 existovalo 150 soukromých (oproti státním) židovských bank oproti pouhým 11 soukromým nežidovským bankám... Židé byli nadměrně zastoupeni mezi univerzitními profesory a studenty... Téměř 19 % vyučujících v Německu bylo židovského původu... Židé byli také velmi aktivní v divadle, umění, filmu a žurnalistice. Například v roce 1931 bylo 50 procent z 234 divadelních ředitelů v Německu židovského původu a v Berlíně to bylo 80 procent."

národ reprezentuje. Musí přestat absurdita, kdy si jednotlivé státy vydržují takzvané mise v zahraničí a mezi sebou. Dokud se tak nestane, nemůžeme se divit, že cizí státy pochybují o stabilitě Říše a podle toho jednají.

Absurdita těchto misí je o to větší, že škodí a nepřinášejí sebemenší užitek. Nemůže-li zájmy Německa v zahraničí chránit říšský velvyslanec, tím méně je může chránit ministr nějakého malicherného státu, který v rámci současného světového řádu působí směšně. Skutečná pravda je taková, že se s těmito malými spolkovými zeměmi počítá jako s útočnými body pro pokusy o odtržení, a to jak zevnitř, tak zvenčí Německé říše. My, nacionální socialisté, nesmíme dopustit, aby nějaká šlechtická kasta, která věkem zeslábla, obsadila velvyslanecký post v zahraničí a poskytla tak novou půdu pro své uschlé větve. Naše zahraniční diplomatická zastoupení byla v tak smutném stavu už za staré Říše, že další podobné zkušenosti by byly zcela zbytečné.

Význam jednotlivých států se v budoucnu přenese do oblasti kulturní politiky. Panovníkem, který se nejvíce zasloužil o to, aby se Bavorsko stalo významným centrem, nebyl zatvrzelý protiněmecký partikularista, ale Ludvík I., muž s větším německým rozhledem a uměleckým cítěním. V první řadě bral ohled na to, aby

státní moc využil k rozvoji kulturního postavení Bavorska, nikoliv jeho politické moci, a tím dosáhl lepších a trvalejších výsledků, než by bylo jinak možné. Dříve byl Mnichov bezvýznamným provinčním hlavním městem, on jej však proměnil v metropoli německého umění, a tak se stal intelektuálním centrem dostatečně silným, aby ke státu připoutal i temperamentem odlišné Franky. Kdyby Mnichov zůstal takový, jaký byl, v Bavorsku by se opakovalo to, co se stalo v Sasku, s tím rozdílem, že Norimberk - bavorské Lipsko - by se stal franským, a nikoli bavorským. Nebylo to volání „Pryč s Pruskem“, co učinilo Mnichov velkým, ale spíše to, že jej král chtěl darovat německému národu jako umělecký poklad, který bude třeba navštěvovat a respektovat - a to se také stalo.

Z toho plyne poučení pro budoucnost. Význam jednotlivých států v budoucnu již nebude spočívat v jejich politické či státní moci; vidím je buď jako národnostní, nebo kulturní centra. Ale i zde bude mít čas vyrovnávací účinek. Pohodlí moderní dopravy přesouvá lidi tak, že se pomalu, ale jistě budou stírat národnostní hranice a i kulturní obraz se bude postupně sjednocovat.

Armáda se rozhodně musí vyvarovat vlivu jednotlivých států. Nastupující nacionálněsocialistický stát nesmí upadnout do chyby minulosti tím, že by

armádě ukládal úkol, který nemá a neměla by mít. Německá armáda neexistuje proto, aby byla školou pro zachování národnostních partikularit, ale spíše jako škola pro vzájemné porozumění a přizpůsobení všech Němců. Cokoli, co má v životě národa tendenci působit rozdělujícím vlivem, musí armáda učinit vlivem sjednocujícím.

Armáda musí dále pozvednout jednotlivého mladého člověka nad úzký obzor jeho vlastní malé provincie a zasadit ho do německého národa. Mládež musí poznat nikoli hranice svého regionu, ale hranice otčiny; právě ty bude muset jednou bránit. Je proto nesmyslné, aby německý mladík absolvoval vojenský výcvik ve svém rodném kraji; během vojenské služby musí vidět Německo. To je dnes o to důležitější, že mladí Němci už nemají čas cestovat, a rozšiřovat si tak obzory. Není vzhledem k tomu absurdní nechat mladého Bavora v Mnichově, Franka v Norimberku, Bádence v Karlsruhe, Württemberčana ve Stuttgartu atd. A nebylo by rozumnější ukázat mladému Bavorovi Rýn a Severní moře, Hamburčanovi Alpy, Východnímu Prusovi hory středního Německa a tak dále? Regionální charakter by měl být zachován u vojsk, ale ne u posádek.

Můžeme nesouhlasit s každým pokusem o sjednocení, ale ne s pokusem o sjednocení armády! Naopak, i když žádný jiný druh sjednocení nevítáme, tento musíme přivítat s radostí. Vzhledem k současné velikosti říšské armády by bylo absurdní zachovávat státní rozdělení vojsk. V dosavadním sjednocení německé armády vidíme něco, co nesmí být v budoucí národní armádě opuštěno.

Konečně nová a vítězná myšlenka by měla přetrhnout každý řetěz, který má tendenci paralyzovat její snahy o postup vpřed. Nacionální socialismus si musí nárokovat právo vnutit své zásady celému německému národu bez ohledu na předchozí státní hranice a vychovávat německý národ v našich idejích a zásadách. Tak jako se církve necítí být omezeny politickými hranicemi, tak se nacionálněsocialistická myšlenka nemůže cítit omezena na jednotlivá státní území naší vlasti.

Nacionálněsocialistická doktrína není služebnicí politických zájmů jednotlivých spolkových zemí, ale musí se jednoho dne stát pánem celého německého národa. Musí určovat život celého národa a tento život nově utvářet, a proto musí bezpodmínečně vyžadovat

právo překračovat hranice vytyčené vývojem, který odmítáme.

Čím úplněji naše myšlenky triumfují, tím větší vnitřní svobodu můžeme v určitých oblastech poskytnout.

11. kapitola

Propaganda a organizace

Rok 1921 byl pro mě a pro hnutí obzvlášť důležitý.

Když jsem vstoupil do Německé strany práce, okamžitě jsem se ujal vedení propagandy. Toto odvětví jsem považoval za zdaleka nejdůležitější. Prozatím nešlo ani tak o to lámat si hlavu nad organizačními problémy, jako spíše o šíření našich myšlenek mezi velký počet lidí. Propaganda musí jít daleko napřed před organizací a shromažďovat lidský materiál, na kterém se bude pracovat. Jsem nepřítelem ukvapeného a pedantského organizování. Jejím výsledkem je obvykle jen mrtvý mechanismus a jen zřídka živá organizace. Organizace je něco, co vděčí za svou existenci organickému životu, organickému vývoji. Myšlenky, které zachvátily určitý počet lidí, mají tendenci vytvářet určitý stupeň řádu a z tohoto vnitřního útvaru vzniká něco velmi cenného.

I zde je třeba brát v úvahu lidské slabosti, kvůli nimž lidé váhají, zejména na začátku, zda se podřídit vyššímu rozumu. Pokud je organizace mechanicky organizována shora, vždy hrozí nebezpečí, že se nějaký nehodnocený člověk bude tlačit dopředu a ze závisti se bude snažit bránit schopnějším lidem v postupu v hnutí. Škody, které

z něčeho takového vyplývají, mohou mít hrozné následky, zejména v mladém hnutí.

Z tohoto důvodu je vhodné nejprve z ústředního bodu propagovat myšlenky, na nichž je hnutí založeno, a pak prosít shromažďující se lidský materiál a hledat vůdčí osobnosti. Někdy se stává, že ze zdánlivě bezvýznamných lidí se přesto vyklubou rození vůdci.

Bylo by však zcela mylné se domnívat, že ti, kteří prokazují inteligentní pochopení teorie, tak disponují vůdčími vlastnostmi a schopnostmi.

Často je tomu právě naopak.

Skvělí teoretici jsou jen velmi zřídka skvělými organizátory. Velikost teoretika a zakladatele systému spočívá v rozpoznání a stanovení abstraktních a správných zákonů, zatímco organizátor musí být především psycholog. Musí brát lidi takové, jací jsou, a proto je musí znát. Nesmí mít ani příliš vysoký, ani příliš nízký odhad lidské povahy. Naopak, musí brát v úvahu jejich slabosti a zvířecí povahu, aby z nich vytvořil živý organismus, obdařený silnou odolností, vhodný k tomu, aby se stal nositelem myšlenky, a dostatečně silný, aby zajistil její úspěch.

Ještě vzácněji je velký teoretik zároveň velkým vůdcem. Ten je spíše agitátorem, což ti, kdo se otázkami zabývají vědecky, nebudou chtít slyšet; a přesto je to pochopitelné. Agitátor, který se projevuje jako schopný předávat myšlenky širokým masám, musí být vždy psychologem, i když může být pouze demagogem. Proto bude vždy mnohem schopnějším vůdcem než teoretik, který je abstraktní a odcizený davu. Být vůdcem znamená: umět pohnout masami. Dar formulovat myšlenky nemá se schopnostmi vůdce nic společného.

Bylo by zbytečné diskutovat o tom, co je důležitější: zda nastolení ideálů a lidských cílů, nebo jejich uskutečnění. Zde, jako často v životě: jedno bez druhého by bylo zcela bezvýznamné. Nejvznešenější koncepty lidského chápání zůstávají bez smyslu a hodnoty, pokud k nim vůdce nedokáže pohnout masy. A naopak, k čemu by byla veškerá genialita a energie vůdce, kdyby intelektuální teoretik nestanovil cíle, za které musí lidstvo bojovat? Když se však teoretik, organizátor a vůdce spojí v jedné osobě, pak máme nejvzácnější jev na této zemi; tato kombinace vytváří velkého člověka.

Jak už jsem řekl, během svého prvního období ve straně jsem se věnoval propagandě. Musel jsem shromáždit malé jádro lidí, kteří by přijali novou

doktrínu, a tím zajistit lidský materiál, který by následně tvořil prvky organizace. Cíl propagandy tedy ležel daleko za cílem organizace.

Pokud hnutí navrhuje svrhnout určitý světový řád a na jeho místě vybudovat nový, pak musí vůdce jasně chápat následující principy: Každé hnutí, které získalo svůj lidský materiál, je musí nejprve rozdělit na dvě skupiny: příznivce a členy.

Úkolem propagandy je získat příznivce, úkolem organizace je získat členy.

Příznivec hnutí je ten, kdo chápe a přijímá jeho cíle; člen je ten, kdo za ně bojuje.

Příznivec je ten, kdo byl k hnutí získán propagandou. Člen je ten, koho organizace pověří spoluprací při získávání nových příznivců, z nichž se mohou formovat noví členové.

Příznivci potřebují pouze pasivní uznání myšlenky, zatímco členství vyžaduje aktivní prosazování a obhajobu. Na každých deset příznivců připadne nanejvýš jeden nebo dva členové.

Příznivci mají kořeny pouze v pochopení; členství předpokládá odvahu aktivně se podílet na šíření toho, co bylo pochopeno.

V pasivní podobě stačí pochopení většině lidstva, které je většinou líné a bojácné. Členství vyžaduje intelektuální aktivitu, a proto se vztahuje pouze na menšinu lidí.

Propaganda se tedy musí snažit získat pro myšlenku nové příznivce, zatímco organizátor musí usilovně hledat ty nejlepší z nich a udělat z nich členy. Propaganda si nemusí lámat hlavu s významem každého jednotlivce, pokud jde o jeho schopnosti, možnosti, porozumění nebo charakter, zatímco organizace bude muset pečlivě vybírat ty prvky, které jsou nejschopnější aktivně dovést hnutí k vítězství.

Cílem propagandy je přimět celý národ, aby přijal nějaké učení; organizace zahrnuje do své působnosti pouze ty, kteří z psychologických důvodů nebudou překážkou dalšího šíření myšlenky.

Propaganda působí na celek z hlediska myšlenky a připravuje cestu k jejímu vítězství; zatímco organizace dosahuje vítězství vytrvalým, organickým a bojovným

spojením těch stoupenců, kteří prokázali ochotu a schopnost dovést boj k vítězství.

Vítězství myšlenky bude o to snazší, pokud propaganda účinně získá národ jako celek a pokud organizace, která aktivně vede boj, je soustředěná, energická a neochvějná.

V důsledku toho není počet příznivců omezen, ale počet členů může být snáze příliš velký než příliš malý.

Když propaganda získá pro nějakou myšlenku celý národ, může organizace vyvodit důsledky s pouhou hrstkou lidí. Propaganda a organizace - tedy příznivec a člen - pak stojí v určitém vzájemném vztahu. Čím lépe propaganda zafungovala, tím menší může být organizace. Čím větší je počet příznivců, tím menší může být počet členů. A naopak: Čím horší je propaganda, tím větší je nutná organizace. A čím menší je počet příznivců hnutí, tím větší musí být členská základna, pokud hnutí skutečně počítá s tím, že bude úspěšné.

Prvním úkolem propagandy je získat lidi pro následnou organizaci; a prvním úkolem organizace je získat lidi, kteří mohou v propagandě pokračovat. Druhým úkolem propagandy je narušit stávající uspořádání věcí a vytvořit tak prostor pro pronikání

nového učení, zatímco druhým úkolem organizace musí být boj o moc, aby učení mohlo nakonec zvítězit.

Filosofická revoluce dosáhne rozhodujícího úspěchu vždy tehdy, když se novému světonázoru naučí všichni lidé, nebo když jim bude následně vnucen, bude-li to nutné. Zatímco organizace myšlenky - tedy hnutí - musí zahrnovat jen těch několik málo lidí, kteří jsou naprosto nezbytní pro obsazení nervových center budoucího státu.

Jinými slovy to znamená následující: V každém velkém hnutí, které mění svět, musí být myšlenka tohoto hnutí vždy nejprve šířena propagandou. Musí se neúnavně snažit o to, aby nové myšlenky byly jasně pochopeny a přitáhly ostatní na svou půdu, nebo je alespoň znejistily v jejich předchozím přesvědčení. Protože šíření myšlenky - tedy propaganda - potřebuje oporu, musí se opírat o pevnou organizaci. Organizace si vybírá své členy z řad příznivců získaných propagandou. Tato organizace poroste rychleji, bude-li propagandistická práce intenzivně podporována, a propaganda bude fungovat tím lépe, čím silnější a mocnější bude organizace, která za ní stojí.

Proto je nejvyšším úkolem organizace zajistit, aby případné neshody, které mohou mezi členy hnutí

vzniknout, nevedly k rozkolu a neoslabily tak jeho práci; navíc je povinností organizace dbát na to, aby bojový duch nevyhasl, ale neustále se obnovoval a posiloval. Počet členů nemusí růst donekonečna. Naopak: Protože jen zlomek lidstva je energický a odvážný, hnutí, které donekonečna zvětšuje svou vlastní organizaci, musí nutně slábnout.

Organizace - tedy skupiny členů -, které se rozrostou nad určitou míru, postupně ztrácejí svou bojovou sílu a nejsou již schopny agresivně podporovat propagandu určité myšlenky.

Čím je myšlenka větší a revolučnější, tím aktivnější budou její členové, protože podvratná síla doktríny se stává nebezpečím pro malomyslné a slaboduché. Někteří budou v soukromí jejími stoupenci, ale budou se bát přiznat svou víru veřejně. Právě z tohoto důvodu však organizace inspirovaná skutečně revoluční myšlenkou přiláká mezi své členy jen ty nejaktivnější z příznivců, kteří byli získáni propagandou. Právě v této aktivitě členstva hnutí, zaručené přirozeným výběrem, můžeme najít předpoklady pro pokračování aktivní propagandy a také vítězný boj za uskutečnění myšlenky.

Největším nebezpečím, které může hnutí ohrozit, je abnormální nárůst počtu jeho členů v důsledku příliš rychlého úspěchu. Dokud hnutí vede urputný boj, lidé slabé a egoistické povahy se mu budou vyhýbat. Ale ti samí budou spěchat, aby byli přijati za členy v okamžiku, kdy strana svým rozvojem dosáhne zjevného úspěchu.

Proto tolik hnutí, která byla zpočátku úspěšná, zpomalila, než naplnila svůj cíl, a z nevysvětlitelné vnitřní slabosti vzdala boj a nakonec zanikla. V důsledku počátečních úspěchů vstoupilo do organizace tolik nežádoucích, nehodných a hlavně bázlivých jedinců, že si nakonec zajistili většinu nad bojovníky. Ti pak obrátili hnutí do služeb svých osobních zájmů, ponížili ho na úroveň vlastního ubohého hrdinství a už nebojovali za vítězství původní myšlenky. Fanatický cíl byl ztracen a bojová síla ochromena, nebo jak se v takových případech říká v buržoazním světě: „Víno bylo smícháno s vodou." Když se to stane, stromy už nerostou do nebe.

Proto je nutné, aby hnutí z pouhého pudu sebezáchovy pozastavilo své nábory v okamžiku, kdy se stane úspěšným. A jakýkoli další nárůst jeho organizace by měl být umožněn jen s nejpečlivějším předvídáním a po pečlivém třídění těch, kdo se o členství ucházejí. Jen tak lze udržet jádro hnutí skutečně čerstvé a zdravé. Je

třeba dbát na to, aby hnutí bylo vedeno výhradně tímto jádrem - to znamená, že musí řídit propagandu, jejímž cílem je všeobecné uznání. A se zajištěnou mocí v rukou musí podnikat akce nezbytné pro praktickou realizaci svých myšlenek.

Původní jádro by mělo obsadit všechny důležité pozice na dobytém území a mělo by tvořit základ celého vedení. To by mělo pokračovat tak dlouho, dokud se stranické zásady a doktríny nestanou základem a politikou nového státu. Teprve pak lze postupně předat otěže ústavnímu státu, který hnutí vytvořilo. K tomu však obvykle dochází v procesu vzájemného soupeření, protože nejde ani tak o lidskou inteligenci, jako spíše o souhru a působení sil, jejichž vývoj lze snad řídit, ale nikdy ne kontrolovat.

Všechna velká hnutí, ať už politické nebo náboženské povahy, vděčí za svůj impozantní úspěch uznání a přijetí těchto principů. A veškerý trvalý úspěch je nemyslitelný bez dodržování těchto zákonů.

Jako ředitel propagandy strany jsem se staral nejen o to, abych připravil půdu pro budoucí velikost hnutí, ale také jsem přijal ta nejradikálnější opatření, abych zajistil, že organizace získá jen ten nejlepší materiál. Čím

radikálnější a podnětnější byla moje propaganda, tím více odrazovala případné slabé a váhavé povahy, a tím jim bránila ve vstupu do jádra naší organizace. Možná zůstali příznivci, ale ne hlasitě. Spíše o tom diskrétně mlčeli.

Mnoho tisíc lidí mě tehdy ujistilo, že s námi plně souhlasí, ale že se v žádném případě nemohou stát našimi členy. Říkali, že naše hnutí je natolik radikální, že by je členství vystavilo nejvážnějším obtížím a nebezpečím, takže raději budou pokračovat jako čestní a mírumilovní občané a zůstanou prozatím stranou, i když v srdci oddaní naší věci.

A to bylo dobře.

Kdyby se všichni tito muži, kteří v srdci nebyli pro revoluci, stali tehdy členy strany, byli bychom dnes vnímáni jako zbožné bratrstvo, a ne jako mladé militantní hnutí.

Živá a bojovná forma, kterou jsem dal celé naší propagandě, posilovala a zaručovala radikální tendenci našeho hnutí.

Výsledkem bylo, že - až na několik výjimek - byli ke členství připraveni pouze radikálové.

Během krátké doby měla tato propaganda za následek, že statisíce lidí se ve svých srdcích přesvědčily, že máme pravdu, a přály nám vítězství - i když byly osobně příliš nesmělé na to, aby se pro naši věc obětovaly nebo se jí dokonce účastnily.

Až do poloviny roku 1921 tato jednoduchá činnost stačila k tomu, aby hnutí prospěla. V létě téhož roku však došlo k jistým událostem, které naznačovaly, že by se organizace měla přizpůsobit postupnému úspěchu propagandy.

Pokus skupiny národoveckých snílků, podporovaných tehdejším předsedou strany, převzít vedení vedl k rozpadu této malé intriky. Členové mě jednomyslným hlasováním na valné hromadě pověřili vedením celého hnutí. Vzápětí byly přijaty nové stanovy, které vložily výhradní odpovědnost do rukou předsedy hnutí. Zároveň nahradil rozhodování ve výborech systémem dělby práce, který od té doby výborně funguje.

Od 1. srpna 1921 jsem se této vnitrostranické reorganizace ujal já a podporovala mě řada vynikajících mužů, o nichž se zmíním později.

Ve snaze obrátit výsledky propagandy v organizační prospěch a tím je stabilizovat jsem musel zrušit řadu

starých zvyklostí a zavést zásady, které žádná z ostatních stran neměla a ani by je neuznávala.

V letech 1920-1921 bylo hnutí řízeno výborem voleným členy na valné hromadě. V jeho čele stál první a druhý pokladník, první a druhý tajemník a první a druhý předseda. Dále zde byl tajemník pro členstvo, vedoucí propagandy a různí členové výboru.

Výbor kupodivu vlastně ztělesňoval to, proti čemu hnutí bojovalo, totiž parlamentarismus.

Bylo zřejmé, že tento princip ztělesňuje samotný systém, pod kterým jsme všichni trpěli a stále trpíme - od nejmenších místních skupin přes okresy, kraje a provincie až po říšské vedení.

Bylo nezbytně nutné to změnit, pokud tento špatný základ ve vnitřní organizaci neměl navždy zničit hnutí a znemožnit mu tak naplnit jeho vysoké poslání.

Zasedání výborů se řídila protokolem, v němž se rozhodovalo podle většinového hlasování, což ve skutečnosti představovalo miniaturní parlament. Ani zde neexistovalo nic takového jako osobní odpovědnost. I zde panovaly stejné absurdity a nerozumnosti jako v našich velkých státních zastupitelských orgánech. Byli jmenováni tajemníci, pokladníci, tajemníci pro členskou

základnu, agenti propagandy a bůhvíco ještě. A ti všichni pak společně projednávali každou jednotlivou otázku a rozhodovali o ní hlasováním. Podle toho propagandista hlasoval o věcech, které se týkaly finančníka, ten zase o věcech, které se týkaly jen organizace, a organizátor hlasoval o věcech, které se týkaly jen tajemníka, a tak dále.

Proč jmenovat zvláštního člověka pro propagandu, když pokladníci, tajemníci atd. mohou vydávat rozhodnutí o otázkách týkajících se propagandy? Člověku se zdravým rozumem se taková věc zdá stejně nepochopitelná, jako kdyby ve velkém průmyslovém podniku mělo představenstvo nebo inženýři rozhodovat o otázkách, s nimiž nemají nic společného.

Odmítl jsem se takovým nesmyslům podřídit a po nějaké době jsem se schůzím vyhýbal. Dělal jsem jen svou propagandistickou práci a nedovolil jsem žádnému nekompetentnímu člověku, aby mi strkal hlavu do mých aktivit. A naopak jsem se nevměšoval do záležitostí jiných.

Když byly schváleny nové stanovy a já jsem byl jmenován prvním předsedou, měl jsem potřebnou autoritu a právo všechny ty nesmysly ukončit. Místo

rozhodnutí výboru byl zaveden princip absolutní odpovědnosti.

Předseda je odpovědný za celkové řízení hnutí. Rozděluje práci mezi jemu podřízené členy výboru a podle potřeby i mezi ostatní. Každý z těchto pánů nese výhradní odpovědnost za úkol, který mu byl přidělen. Je podřízen pouze předsedovi, jehož povinností je dohlížet na celkovou koordinaci tím, že vybírá personál a dává k tomu obecné pokyny.

Tento zákon základní odpovědnosti je postupně přijímán v celém hnutí, přinejmenším ve vedení strany. V malých místních skupinách - a možná i v okresech a krajích - bude trvat léta, než se tento princip podaří prosadit, protože zbabělci a neschopní lidé se mu přirozeně brání; pro ně je výhradní odpovědnost za nějaký čin vždy nepříjemná; po každém těžkém rozhodnutí se vždy cítí svobodněji a lépe, když se schovají za většinu takzvaného výboru. Zdá se mi však, že je třeba se proti tomuto názoru rozhodně postavit. Nesmíme ustupovat zbabělosti tváří v tvář odpovědnosti, i když dosažení představy o povinnosti a schopnostech vedoucího nějakou dobu trvá. Nakonec z toho vzejdou vůdci, kteří jsou k této roli skutečně povoláni a vybráni.

V každém případě hnutí, které chce bojovat proti parlamentním nesmyslům, musí být vůči takovým věcem imunní. Jen tak získá sílu pro svůj boj.

V době, kdy vláda většiny ovládá vše, hnutí, které je založeno na ideálu vůdcovského principu a odpovídající odpovědnosti, jednoho dne překoná současnou situaci a vyjde z ní vítězně. To je matematická jistota.

Tato myšlenka si vyžádala vnitřní reorganizaci našeho hnutí. Logický vývoj vedl k ostrému rozlišení mezi podnikatelskými aktivitami hnutí a obecným politickým vedením. Princip osobní odpovědnosti byl rozšířen na všechny stranické aktivity, což přineslo zdravé osvobození od politických vlivů a umožnilo jim fungovat výhradně na ekonomických principech.

Když jsem na podzim roku 1921 vstoupil do šestičlenné strany, neměli jsme ani ústředí, ani úředníky, ani formuláře, dokonce ani razítko, ani žádné tiskoviny. Výbor se nejprve scházel v hostinci na Herrengasse a pak v kavárně na Gasteigu. Byl to nemožný stav. Rychle jsem se pustil do práce a obešel několik mnichovských restaurací a hostinců s nápadem pronajmout místnost, kterou by strana mohla využívat. V bývalém Sterneckerbräu byla malá místnost s klenutou střechou,

která dříve sloužila jako jakási slavnostní hospoda pro bavorské poradce. Byla ponurá a tmavá, a proto se ke svému dřívějšímu využití hodila stejně dobře jako k novému účelu. Její jediné okno směřovalo do uličky, která byla tak úzká, že místnost zůstávala tmavá a ponurá i za nejjasnějšího letního dne. Tohle byla naše první obchodní kancelář. Nájemné nás vyšlo na 50 marek měsíčně (pro nás obrovská částka!), ale nemohli jsme si klást velké nároky. Neodvážili jsme se stěžovat, ani když před naším nastěhováním odstranili dřevěné obložení, které bylo určeno pro císařské rady. Místo začalo připomínat spíš sklepní klenbu než kancelář.

Přesto to znamenalo obrovský krok vpřed. Pomalu jsme dostali elektrické světlo a ještě pomaleji telefon; přinesli nám stůl a několik vypůjčených židlí, nakonec otevřený stojan na knihy a později i skříň; ve dvou skříních, které patřily pronajímateli, byly uloženy naše letáky, plakáty atd.

Předchozí systém vedení hnutí s týdenními schůzkami vedení byl neudržitelný. Pouze placený funkcionář hnutí mohl zajistit nepřetržitý provoz.

To však bylo v té době obtížné. Hnutí mělo stále tak málo členů, že bylo těžké najít mezi nimi vhodnou osobu,

která by si kladla jen málo nároků, a přitom dokázala splnit nesčetné požadavky hnutí.

Po dlouhém hledání jsme našli vojáka a mého starého kamaráda z války Schüsslera, který se stal naším prvním obchodním ředitelem. Zpočátku přicházel do naší nové kanceláře denně mezi 18:00 a 20:00, později od 17:00 do 20:00 a nakonec každé odpoledne. Nakonec se z toho stala práce na plný úvazek a on pracoval od rána do pozdních nočních hodin. Byl to pracovitý, poctivý a veskrze čestný člověk, věrný a oddaný samotnému hnutí. Schüssler si s sebou přinesl vlastní malý psací stroj Adler. Byl to první stroj, který používal ve službách hnutí. Později jej strana získala na splátky. Potřebovali jsme malý trezor, abychom ochránili své dokumenty a členské role před zloději. Rozhodně nebyl potřeba pro žádnou velkou sumu peněz, kterou jsme mohli mít. Naopak, byli jsme vždycky dost chudí a já jsem často přispíval ze svých malých úspor.

O rok a půl později se naše kancelář stala příliš malou, a tak jsme se přestěhovali do nového sídla na Corneliusstraße. Naše kancelář byla opět v hostinci, ale místo jedné místnosti jsme nyní měli tři menší pokoje a jednu velkou místnost s velkými okny. V té době to bylo velmi příjemné. Zůstali jsme tam až do listopadu 1923.

V prosinci 1920 jsme získali noviny Völkischer Beobachter. Tyto noviny, které, jak vyplývá z jejich názvu, hájily národní zájmy, se nyní měly stát orgánem NSDAP. Zpočátku vycházel dvakrát týdně, ale počátkem roku 1923 se stal deníkem a koncem srpna 1923 se objevil ve známém velkém formátu.

Jako úplný začátečník v žurnalistice jsem dostal nejednu draze zaplacenou lekci.

Skutečnost, že na rozdíl od obrovského židovského tisku neexistovaly téměř žádné významné národovecké noviny, byla znepokojující. Jak jsem se později z vlastní zkušenosti dozvěděl, příčinu lze přičíst nekompetentnímu vedení tzv. národoveckých podniků. Ty byly vedeny příliš podle názoru, že přesvědčení má převládat nad úspěchem. Naprosto nesprávné stanovisko, protože přesvědčení samo o sobě je něco vnitřního a nejlépe se projevuje v úspěchu. Člověk, který dělá hodnotnou práci pro svůj národ, vyjadřuje své hodnotné přesvědčení, zatímco jiný, který o přesvědčení pouze mluví a nic skutečně užitečného pro svůj národ nedělá, se skutečnému přesvědčení vzpírá. A jeho přesvědčení je pro společnost přítěží.

Völkischer Beobachter byl takzvaným „národoveckým“ nástrojem, jak napovídá jeho název. Měl všechny přednosti, ale ještě více chyb a slabostí, které jsou vlastní všem národoveckým institucím. Ačkoli jeho obsah byl upřímný, jeho obchodní vedení bylo prostě nemožné. I zde byla základem myšlenka, že národovecké noviny by měly být dotovány z národoveckých příspěvků, aniž by se uznávalo, že musí konkurovat ostatním a že je nepoctivé očekávat, že předplatné dobrých vlastenců nahradí nedbalost nebo chyby.

Jakmile jsem tyto podmínky rozpoznal, okamžitě jsem se je snažil odstranit. Štěstí bylo na mé straně, protože mi přivedlo člověka, který od té doby prokázal hnutí neocenitelné služby - nejen jako obchodní ředitel novin, ale i strany. V roce 1914 jsem se na bojišti seznámil s Maxem Amannem[158] (tehdy mým nadřízeným), který je dnes generálním obchodním ředitelem strany. Během čtyř válečných let jsem měl příležitost neustále pozorovat neobyčejné schopnosti, pracovitost a přísnou svědomitost svého budoucího spolupracovníka.

---

[158] Max Amann (1891-1957) se nakonec stal vedoucím tiskového úřadu NSDAP a dohlížel na všechny oficiální publikace. Přežil 2. světovou válku, byl zajat a strávil 10 let v zajateckém táboře. Byl to právě Amann, kdo Hitlerovi navrhl název této knihy.

V polovině léta 1921, kdy se hnutí nacházelo ve vážné krizi, jsem se obrátil na svého starého plukovního kamaráda, kterého jsem jednoho dne náhodou potkal, a požádal ho, aby se stal obchodním ředitelem hnutí. Byl jsem dost nespokojen s několika našimi zaměstnanci, zejména s jedním, s nímž jsem měl velmi trpkou zkušenost. Po dlouhém váhání - Amann tehdy zastával dobrou pozici - s mou žádostí souhlasil, ale jen pod podmínkou, že nebude vydán na milost a nemilost neschopným výborům. Spíše se chtěl zodpovídat jen jednomu jedinému vedoucímu.

Je neocenitelnou zásluhou tohoto prvního obchodního manažera hnutí - muže s rozsáhlými obchodními znalostmi - že vnesl do obchodních záležitostí strany řád a poctivost. Od té doby zůstávají příkladné a nesrovnatelné s žádným jiným odvětvím hnutí. Ale jak už to v životě bývá, velké schopnosti vyvolávají závist a nepřízeň. S tím se muselo i v tomto případě počítat a trpělivě to snášet.

Již v roce 1922 existovaly pevné předpisy pro obchodní i čistě organizační rozvoj hnutí. Nyní existuje centrální evidenční systém, který zahrnuje všechny registrované členy. Financování hnutí má být nyní založeno na pevných základech. Běžné výdaje jsou

hrazeny z běžných příjmů a zvláštní příjmy mohou být použity pouze na zvláštní výdaje. Tak zůstalo hnutí navzdory dobovým obtížím prakticky bez dluhů, s výjimkou drobných běžných účtů. Ve skutečnosti dokonce docházelo k trvalému nárůstu finančních prostředků. Věci fungují jako v soukromém podniku: Zaměstnanci si udržují svá místa na základě svých úspěchů a nemohou se v žádném případě krýt za ono slavné „přesvědčení“. Přesvědčení každého nacionálního socialisty spočívá v jeho ochotě pracovat a v jeho píli a schopnostech při plnění povinností, které mu společenství uložilo. Kdo neplní své povinnosti v zaměstnání, které zastává, nemůže se chlubit svým přesvědčením - proti němuž ve skutečnosti hřeší.

Proti všem možným vlivům a s maximální energií nový obchodní manažer pevně podporoval názor, že ve stranické administrativě neexistují nesmyslné pozice pro příznivce a členy, kteří nechtějí pracovat. Hnutí, které tak ostře bojuje proti stranické korupci v naší státní správě, musí udržovat svůj vlastní aparát čistý od podobných nešvarů. Stalo se, že do redakce byli přijati muži, kteří byli dříve stoupenci Bavorské lidové strany, ale jejich práce ukázala, že mají pro tuto práci vynikající předpoklady. Výsledek tohoto experimentu byl obecně vynikající.

Právě díky tomuto poctivému a upřímnému uznání individuální výkonnosti si hnutí získalo srdce svých zaměstnanců rychleji a hlouběji než kdykoli předtím. Následně se z nich stali dobří nacionální socialisté a zůstali jimi - nejen slovy, ale dokázali to i svědomitou, soustavnou a poctivou prací, kterou vykonávali ve službách nového hnutí. Samozřejmě, že dobře kvalifikovaný člen strany dostal přednost před jiným, stejně kvalifikovaným, ale nestraníkem. Nikdo však nezískal pozici pouze na základě členství ve straně.

Pevnost, s jakou náš nový obchodní ředitel tyto zásady uplatňoval a postupně je prosazoval navzdory všemu odporu, později přinesla hnutí největší prospěch. Jen díky tomu bylo možné - v těžkém období inflace, kdy zkrachovaly tisíce podniků a tisíce novin byly zavřeny -, aby vedení hnutí nejen udrželo podnik nad vodou a splnilo všechny své závazky, ale aby také neustále rozšiřovalo Völkischer Beobachter. Tím se zařadil mezi velké noviny.

Rok 1921 byl dále významný tím, že se mi v pozici předsedy strany postupně podařilo ukončit kritiku a vměšování mnoha členů výboru do různých stranických aktivit. Bylo to důležité, protože jsme nemohli získat schopného člověka, který by se ujal nějaké práce, kdyby

se do ní neustále pletli neschopní lidé, kteří se tvářili, že to vědí lépe než ostatní, a vytvářeli beznadějný zmatek. Pak tito všeználci skromně odešli do důchodu a hledali si jiné pole působnosti pro svou inspirativní dozorčí činnost. Někteří muži jako by měli patologii hledat za vším něco, byli takříkajíc neustále plní velkolepými plány, nápady, projekty a metodami. Jejich ušlechtilými cíli a ideály bylo samozřejmě vždy vytvoření výboru, který by mohl předstírat, že je kontrolním orgánem, aby mohl strkat nos do vážné práce ostatních. Je však urážlivé a ne-nacionálněsocialistické, když se nekompetentní lidé neustále pletou do práce schopných osob. Ale to jim vůbec nevstoupí do vědomí. V každém případě jsem v těch letech považoval za svou povinnost chránit všechny, kterým byla svěřena pravidelná a odpovědná práce, před takovými živly, poskytnout jim krytí a nechat jim volnou ruku při jejich práci.

Takové výbory - které buď nic nedělaly, nebo připravovaly nepraktická rozhodnutí - bylo nejlepší zneškodnit tím, že jim byla přidělena skutečná práce. Bylo pak úsměvné sledovat, jak se členstvo tiše vytrácí a najednou není k nalezení. Přimělo mě to vzpomenout si na naši velkou instituci stejného druhu, Říšský sněm. Jak rychle by se vypařili, kdyby místo žvanění měli na

starosti nějakou skutečnou práci, zejména kdyby každý z těch chvástalů byl osobně odpovědný za práci, která mu byla přidělena.

Vždycky jsem požadoval, abychom - stejně jako v soukromém životě, tak i v hnutí - hledali tak dlouho, dokud nenajdeme schopného a poctivého úředníka, správce nebo vedoucího pro různé hospodářské jednotky. Jakmile byl jednou dosazen do své funkce, dostal absolutní pravomoc a plnou volnost jednání vůči svým podřízeným, ale plnou odpovědnost vůči svým nadřízeným. Nikdo nebyl postaven nad své podřízené, pokud sám neznal práci lépe než oni. V průběhu dvou let jsem své názory stále více uplatňoval v praxi; dnes jsou, alespoň co se týče nejvyššího vedení, považovány za samozřejmost.

Viditelný úspěch tohoto postoje se projevil 9. listopadu 1923: Když jsem o čtyři roky dříve vstoupil do hnutí, nemělo ještě ani razítko. Dne 9. listopadu 1923 byla strana rozpuštěna a její majetek zabaven. Celková suma všech cenných předmětů a novin činila více než 170 000 zlatých marek.

12. kapitola

Otázka odborů

Vzhledem k rychlému růstu hnutí jsme se v roce 1922 cítili nuceni zaujmout stanovisko k otázce, která dosud nebyla zcela vyřešena.

V našem úsilí objevit nejlepší způsob, jak by hnutí mohlo oslovit srdce širokých mas, jsme vždy naráželi na námitku, že pracující nám nikdy nemůže zcela patřit, dokud se jeho čistě profesními a ekonomickými zájmy zabývají naši odpůrci a jejich politická organizace.

To byla docela vážná námitka. Obecně panovalo přesvědčení, že pracovník zabývající se nějakým řemeslem nemůže existovat, pokud nepatří k odborům. Nejenže tak byly chráněny jeho profesní zájmy, ale záruka stálého zaměstnání byla bez členství v odborech prostě nemyslitelná. Většina pracujících byla v odborech. Odbory většinou úspěšně vedly boj o mzdy a uzavíraly dohody, které pracovníkům zaručovaly stálý příjem. Z výsledků tohoto boje měli nepochybně prospěch i pracující v různých oborech. A zejména u poctivých lidí musely vzniknout konflikty svědomí, pokud brali mzdu, kterou jim odbory vybojovaly, ale sami z boje vystoupili.

S průměrným buržoazním zaměstnavatelem bylo obtížné o tomto problému diskutovat. Neměl (nebo nechtěl mít) pochopení ani pro materiální, ani pro morální stránku otázky. Nakonec prohlásil, že jeho vlastní ekonomické zájmy jsou v zásadě proti jakémukoli organizačnímu seskupení pracujících pod ním. Proto pro něj bylo nemožné zaujmout nestranné stanovisko. Jako často, i zde bylo nutné se obrátit na nezaujaté pozorovatele zvenčí, kteří by nebyli v pokušení přehlédnout les pro stromy. Při troše dobré vůle by mohli mnohem snáze pochopit záležitost, která je pro náš současný i budoucí život nanejvýš důležitá.

V prvním díle této knihy jsem již vyjádřil své názory na podstatu, účel a nezbytnost odborů. Tam jsem vysvětlil, že pokud nejsou přijata opatření ke změně přístupu zaměstnavatele k pracovníkovi, ať už ze strany státu (většinou marná), nebo komplexní nové výchovy, nemá pracovník jinou možnost, než se odvolat na svá rovná práva jako smluvní strany v ekonomické sféře. Dále jsem uvedl, že by to odpovídalo zájmům národního společenství, kdyby se v důsledku toho mohly řešit sociální nespravedlnosti, které by jinak způsobily vážné škody celé sociální struktuře. Dále jsem uvedl, že zaměstnanec bude vždy považovat za nutné podniknout

tuto ochrannou akci, dokud budou mezi zaměstnavateli takoví, kteří nebudou mít smysl pro své sociální povinnosti, nebo dokonce pro ta nejzákladnější lidská práva. A na závěr jsem uvedl, že pokud je taková sebeobrana považována za nezbytnou, může existovat pouze ve formě sdružení zaměstnanců na odborové bázi.

Na tomto mém obecném pojetí se v roce 1922 nic nezměnilo. Nyní však bylo nutné najít jasnou a přesnou formulaci týkající se těchto problémů. Nemohli jsme se spokojit s pouhým poznáním, ale spíše jsme museli dospět k nějakým praktickým závěrům. Bylo třeba odpovědět na následující otázky:

(1) Jsou odbory nezbytné?

(2) Měla by NSDAP sama fungovat na odborové bázi, nebo své členy k účasti v nějaké takové formě nasměrovat?

(3) Jakou povahu by měly mít nacionálněsocialistické odbory? Jaké jsou naše úkoly a cíle?

(4) Jak bychom mohli takové odbory založit?

Myslím, že jsem dostatečně odpověděl na první otázku. Za současného stavu věcí jsem přesvědčen, že se bez odborů neobejdeme. Naopak, patří k nejdůležitějším

institucím v hospodářském životě národa. Nejenže jsou důležité v oblasti sociální politiky, ale ještě důležitější jsou v celkové národní politice. Když široké masy národa uvidí, že jejich životní potřeby jsou uspokojovány prostřednictvím zdravého odborového hnutí, bude celý národ mimořádně posílen ve svém boji o existenci.

Odbory jsou především nezbytné jako stavební kameny pro budoucí hospodářský parlament nebo komory, které budou zastupovat různé profese.

Na druhou otázku je rovněž snadné odpovědět. Je-li odborové hnutí důležité, pak je jasné, že by k němu měl nacionální socialismus zaujmout určité stanovisko - nejen teoreticky, ale i prakticky. Otázku „Jak“ je však obtížnější vysvětlit.

Nacionálněsocialistické hnutí, které usiluje o vytvoření nacionálněsocialistického národního státu, musí mít vždy na paměti, že každá budoucí instituce v tomto státě musí vyrůst z hnutí samotného. Je velkým omylem domnívat se, že jakmile jednou získáme moc, a to z ničeho, můžeme provést definitivní reorganizaci bez pomoci určitého rezervního kádru lidí, kteří byli vyškoleni ve svém přesvědčení. I zde zastáváme zásadu, že duch, který naplňuje formu, je důležitější než forma

sama, kterou lze vytvořit mechanicky a rychle. Například vůdcovský princip lze státnímu organismu vnutit diktátorským způsobem. Ten však ožívá pouze tak, že projde nezbytnými vývojovými stádii, počínaje nejmenší buňkou. Musí projít několikaletým procesem selekce a být zocelena tvrdou životní realitou, čímž získá potřebný vůdcovský materiál, který princip uvede do praktického života.

Nelze si také představovat, že ústavu státu lze najednou vytáhnout z kufříku na denní světlo a „zavést“ ji dekretem. O něco takového se lze pokusit, ale výsledek bude vždy neschopný přežití, něco jako mrtvě narozené dítě. Připomíná mi to vznik výmarské ústavy a pokus vnutit německému národu novou ústavu a novou vlajku, ovšem bez jakéhokoli vnitřního vztahu ke zkušenostem našeho národa v uplynulém půlstoletí.

Nacionálněsocialistický stát se musí všem takovým pokusům bránit. Musí vyrůst z organizace, která již dlouho existuje. Tato organizace musí mít nacionálněsocialistický život v sobě, aby vytvořila živý nacionálněsocialistický stát.

Jak již bylo řečeno, zárodečné buňky tohoto státu musí spočívat ve správních komorách, které budou

zastupovat různá povolání a profese a především odbory. Má-li být tento následný zastupitelský orgán a ústřední hospodářský parlament nacionálněsocialistickými institucemi, musí tyto důležité zárodečné buňky ztělesňovat nacionálněsocialistické přesvědčení a koncepci. Instituce hnutí mají být přeneseny do státu, ale stát je nemůže náhle vyvolat k životu z ničeho, pokud nemají zůstat zcela neživotaschopnými strukturami.

Při pohledu z nejvyššího hlediska bude muset nacionálněsocialistické hnutí uznat nutnost vlastní odborové politiky.

Musí tak navíc učinit proto, že skutečnou nacionálněsocialistickou výchovu pro zaměstnavatele i zaměstnance - v duchu vzájemné spolupráce ve společném rámci národního společenství - nelze zajistit teoretickým poučováním, apely a nabádáním, ale pouze prostřednictvím bojů každodenního života. V tomto duchu a skrze něj musí hnutí vychovávat několik velkých ekonomických skupin a sbližovat je v hlavních otázkách. Bez této přípravné práce by bylo pouhou iluzí doufat, že jednou může vzniknout skutečné národní společenství. Pouze velký světonázorový ideál, za který hnutí bojuje, může stabilně formovat onen obecný styl, který ukáže, že

nová doba spočívá na vnitřně zdravých základech, a ne pouze na vnější fasádě.

Proto musí hnutí zaujmout pozitivní postoj k odborové myšlence jako takové. Zároveň však musí svým členům a příznivcům poskytnout praktickou výchovu pro nadcházející nacionálněsocialistický stát.

Odpověď na třetí otázku vyplývá z toho, co již bylo řečeno.

Nacionálněsocialistický odborový svaz není nástrojem třídního boje, ale zastupitelským orgánem různých profesních zájmů. Nacionálněsocialistický stát neuznává žádné „třídy“, ale z politického hlediska uznává pouze občany s naprosto stejnými právy a odpovídajícími stejnými povinnostmi. A vedle nich uznává státní příslušníky, kteří nemají žádná politická práva.

Nacionálněsocialistické pojetí odborů nemá za úkol sdružovat určité muže v rámci národního společenství a postupně je tak přetvářet v třídu, aby mohli bojovat proti jiným podobně organizovaným skupinám. Tento úkol rozhodně nemůžeme přisoudit odborům jako takovým, ale staly se jimi, když se proměnily v nástroj marxistického boje. Odbory nejsou nástrojem „třídního

boje“, ale marxisté si z nich udělali nástroj, který využili ve svém vlastním třídním boji. Vytvořili ekonomickou zbraň, kterou mezinárodní světový Žid používá za účelem rozbití ekonomických základů svobodných a nezávislých národních států, zničení národního průmyslu a obchodu, a tím zotročení svobodných národů, aby sloužily nadstátnímu židovskému světovému financování.

Naproti tomu nacionálněsocialistické odbory musí organizovat určité skupiny účastníků hospodářského života národa. Tím zvýší bezpečnost samotného národohospodářského systému a posílí jej odstraněním všech těch anomálií, které v konečném důsledku působí na národní organismus destruktivně - poškozují životní síly národního společenství, poškozují blahobyt státu a v neposlední řadě přinášejí zlo a zkázu hospodářství.

Proto pro nacionálněsocialistické odbory není stávka nástrojem k narušení a rozvratu národní výroby, nýbrž k jejímu zvýšení a zajištění jejího hladkého chodu bojem proti všem těm zneužitím, která svým protispolečenským charakterem brání hospodářské výkonnosti, a tím i existenci celého národa. Individuální efektivnost stojí vždy v příčinné souvislosti s celkovým společenským a právním postavením jednotlivce v hospodářském

procesu. To je jediným základem pro přesvědčení, že ekonomická prosperita národa musí nutně prospívat jednotlivým občanům.

Nacionálněsocialistický zaměstnanec si musí uvědomit, že národní ekonomická prosperita s sebou přináší i jeho vlastní materiální štěstí.

Nacionálněsocialistický zaměstnavatel musí uznat, že štěstí a spokojenost jeho zaměstnanců jsou nezbytným předpokladem existence a rozvoje jeho vlastní hospodářské prosperity.

Nacionálněsocialističtí zaměstnanci a zaměstnavatelé jsou zároveň služebníky a strážci celého národního společenství. Velkou míru osobní svobody, která je jim pro jejich činnost přiznána, lze vysvětlit tím, že, jak ukázala zkušenost, individuální výkonnost se zvyšuje spíše velkorysou mírou svobody než donucením shora. Kromě toho taková svoboda podporuje proces přirozeného výběru, který vychovává nejschopnější, nejschopnější a nejpracovitější lidi.

Pro nacionálněsocialistické odbory je tedy stávka prostředkem, který může, ba dokonce musí být uzákoněn pouze do té doby, dokud ještě neexistuje nacionálněsocialistický stát. Jakmile bude stát existovat,

nahradí masový boj mezi dvěma velkými skupinami - zaměstnavateli a zaměstnanci - (který vždy vedl k poklesu výroby a poškozování národního společenství!) péčí a obranou práv všech. Povinností Hospodářské komory bude udržovat národní hospodářství v chodu a odstraňovat všechny škodlivé nedostatky a chyby. To, o co se nyní bojuje hádkou mezi miliony, se pak bude řešit v živnostenských komorách a v ústředním hospodářském parlamentu. Tímto způsobem již nebudou vedoucí pracovníci a zaměstnanci vtahováni do vzájemného konfliktu o mzdy a platové tabulky, který poškozuje hospodářské zájmy obou. Naopak, budou tyto problémy řešit společně na vyšší úrovni, přičemž jejich zářným ideálem bude blaho národního společenství a státu.

I zde, jako všude jinde, musí být dodržována železná zásada, že zájmy otčiny mají přednost před stranou.

Úkolem nacionálněsocialistického odboru bude vychovávat a připravovat k samotnému tomuto cíli, kterým je: Všichni musí společně pracovat pro údržbu a bezpečnost našeho národa a státu, každý podle svých vrozených schopností a sil, které byly vycvičeny národním společenstvím.

Čtvrtá otázka: „Jak můžeme takové odbory založit?“ se zdá být obtížněji zodpověditelná.

Obecně platí, že je snazší založit něco na nové půdě než na starém území, kde už něco je. Na místě, kde není žádný existující obchod, je snadné ho založit. Těžší je to však v případě, že podobný podnik již existuje, a nejtěžší ze všeho je, když jsou podmínky takové, že prosperovat může pouze jeden jediný. Zde musí zakladatelé nejen zavést svůj vlastní podnik, ale také zničit ten, který tam již je, pokud chtějí existovat.

Bylo by nesmyslné, kdyby vedle jiných odborů existoval odbor nacionálněsocialistický. Musí mít důkladný cit pro svůj filosofický úkol a z toho vyplývající povinnost netolerovat jiné podobné nebo nepřátelské organizace. Musí trvat na nezbytnosti sebe sama. Nemůže dospět k žádnému porozumění a kompromisu s příbuznými snahami, ale musí prosazovat své vlastní absolutní a výlučné právo.

Existují dvě cesty, které by mohly vést k takovému vývoji: (1) Mohli bychom založit vlastní odbor a pak se postupně pustit do boje proti mezinárodním marxistickým odborům. Nebo bychom mohli (2) vstoupit

do marxistických odborů a vdechnout jim nového ducha s myšlenkou přeměnit je v nástroje nového ideálu.

První způsob nebyl vhodný z následujících důvodů: Naše finanční situace nám v té době stále dělala velké starosti a naše zdroje byly poměrně malé. Důsledky neustále rostoucí inflace nám konkrétní situaci ještě ztěžovaly, protože v těch letech se o nějakém hmotném prospěchu pro člena odboru dalo mluvit jen stěží. Z jeho pohledu neměl jednotlivý pracující žádný důvod platit odborové příspěvky. Dokonce i stávající marxistické odbory byly na pokraji krachu, dokud se jim v důsledku osvícené porúrské politiky pana Cuna[159] náhle nesypaly do klína miliony. Tento takzvaný „národní“ říšský kancléř by měl být označen za vykupitele marxistických odborů.

V té době se s podobnými finančními možnostmi nedalo počítat a nikoho nebylo možné přimět ke vstupu do nového odboru, který kvůli své finanční slabosti

[159] Wilhelm Cuno (1876-1933) byl na přelomu let 1922 a 1923 krátce německým kancléřem. V úřadu byl v době, kdy Francie od 11. ledna 1923 okupovala Porúří. V této době se také poprvé projevila nechvalně známá německá hyperinflace. Díky těmto katastrofálním událostem zaznamenaly marxistické odbory prudký nárůst podpory.

nemohl nabídnout sebemenší výhody. Na druhou stranu jsem se cítil povinen postavit se proti vytváření jakékoli takové organizace, která by byla jen útočištěm pro více či méně velké mysli.

Celkově hrála nejdůležitější roli personální otázka. Neměl jsem tehdy jediného člověka, kterého bych mohl povolat ke zvládnutí tohoto důležitého úkolu. Komu by se tehdy podařilo rozbít marxistické odbory a uvolnit tak cestu k triumfu nacionálněsocialistické odborové myšlenky, a tím vytěsnit ničivý třídní boj, ten by se zařadil mezi největší muže našeho národa a jeho busta by si zasloužila místo ve Walhalle[160] v Regensburgu pro obdiv potomků.

Neznal jsem však nikoho, kdo by se na takový piedestal hodil.

Je naprosto falešné nechat se vyvést z omylu tím, že mezinárodní odbory vedou lidé jen průměrných myslí. Ve skutečnosti to neznamená vůbec nic; když byly založeny, nic jiného neexistovalo. Dnes musí nacionálněsocialistické hnutí bojovat proti dlouholeté a

[160] Walhalla je novoklasicistní budova v Regensburgu, v níž jsou umístěny pamětní desky a busty různých německých národních hrdinů. Je pojmenována podle Valhally ze severské mytologie.

zrůdné organizaci, která je propracovaná do nejmenších detailů. Dobyvatel musí být vždy chytřejší než obránce, má-li si ho podmanit. Marxistickou odborovou pevnost mohou dnes řídit průměrní vůdci, ale dobýt ji může jen neohrožená energie a geniální schopnosti velkého vůdce na druhé straně. Pokud se takový člověk nenajde, je marné hádat se s osudem, a ještě hloupější je vynucovat si to bez adekvátní náhrady.

Zde je třeba uplatnit zásadu, že v životě je často lepší něco nechat být, než se o to pokusit polovičatě nebo to udělat špatně kvůli nedostatku vhodných sil.

K tomu je třeba přidat další úvahu, která není vůbec demagogická. V té době jsem měl - a dodnes mám - pevné přesvědčení, že je nebezpečné míchat velký politicko-světonázorový boj s ekonomickými otázkami v raném období. To platí zejména pro náš německý národ. V takovém případě by hospodářský boj odváděl energii od politického boje. Jakmile lidé dospějí k přesvědčení, že si za své úspory mohou koupit malý domek, budou se věnovat výhradně tomuto úkolu; na politický boj proti těm, kteří je tak či onak jednou připraví o úspory, jim nezbude žádný volný čas. Místo toho, aby v politickém konfliktu bojovali ve jménu svých vyhraněných názorů a

přesvědčení, podvolí se své „osadnické“ představě a nakonec prohrají.

Nacionálněsocialistické hnutí je dnes na počátku svého boje. Z velké části musí nejprve utvářet a dotvářet svůj světonázorový obraz. V boji za přijetí svých velkých ideálů musí nasadit všechny své síly a úspěch je myslitelný pouze tehdy, pokud se všechny jeho síly dají do služeb tohoto boje.

Dnes máme klasický příklad toho, jak se aktivní bojová síla ochromuje tím, že se zabývá čistě ekonomickými problémy:

Revoluce v listopadu 1918 nebyla provedena odbory, ale byla provedena proti nim. A německý národ nevedl žádný politický boj za budoucnost Německa, protože se domníval, že si ji dostatečně zajistí konstruktivní hospodářskou prací.

Měli bychom se z této zkušenosti poučit; u nás by tomu nebylo jinak. Čím více se spojené síly našeho hnutí soustředí na politický boj, tím dříve můžeme počítat s úspěchem v dalším postupu; čím více se však budeme předčasně zabývat odbory, osídlováním a jinými problémy, tím menší bude přínos pro naši věc jako celek. Jsou to důležité záležitosti, ale nelze je vyřešit, dokud

nedáme do služeb těchto myšlenek politickou moc. Do té doby mohou tyto problémy hnutí pouze paralyzovat, a pokud se jimi bude zabývat příliš brzy, ukáží se jako překážka filosofické vůle. Snadno se pak může stát, že motivy odborů budou řídit politické hnutí, místo aby světonázor řídil odbory.

Hnutí a národ mohou mít z nacionálněsocialistického odborového hnutí prospěch pouze tehdy, pokud je ve svém světonázoru tak důkladně inspirováno nacionálněsocialistickými myšlenkami, že nehrozí nebezpečí, že by se dostalo do marxistických kolejí. Nacionálněsocialistické odborové hnutí, které by se považovalo pouze za konkurenta marxistických odborů, by bylo horší než žádné. Musí vyhlásit válku marxistickým odborům nejen jako organizaci, ale především jako myšlence. Musí srazit propagátora třídní myšlenky a třídního boje a na jeho místo se prohlásit za obhájce profesních zájmů německého národa.

Všechna tato hlediska tehdy argumentovala - a stále argumentují - proti založení vlastního odborového svazu. Pokud se tedy náhle neobjeví někdo, kdo je zřejmě osudem povolán k řešení právě tohoto problému.

Existují tedy pouze dvě další možnosti: Buď doporučíme, aby členové naší strany z odborů odešli, nebo aby v nich zatím zůstali a přitom pracovali co nejničivěji.

Obecně jsem doporučil druhou cestu.

Zvláště v letech 1922-23 jsme to mohli snadno udělat; v období inflace byl finanční přínos pro odbory ze strany našich členů téměř nulový, a to díky malému počtu jednotlivců v našem mladém hnutí. Ale škody pro odbory byly velké, protože příznivci nacionálních socialistů byli jeho nejostřejšími kritiky.

V té době jsem již zavrhl všechny experimenty, které byly odsouzeny k neúspěchu. Považoval bych za zločinné připravit pracujícího o jeho skrovný výdělek kvůli instituci, která podle mého názoru nepřináší svým členům žádné skutečné výhody.

Kdyby nová politická strana jednoho dne zanikla, nikdo by nebyl poškozen a někteří by na tom vydělali, ale nikdo by neměl právo si stěžovat; to, co každý jednotlivec dává politickému hnutí, dává fonds perdu[161]. Ale ten, kdo

[161] Francouzské rčení, doslova znamenající „ztracené prostředky“, tj. peníze poskytnuté bez očekávání návratnosti.

platí příspěvky odborům, má právo očekávat za to nějakou záruku. Pokud se tak neděje, pak jsou odboroví předáci podvodníci nebo přinejmenším neopatrní lidé, kteří by měli být pohnáni k odpovědnosti.

Na základě těchto názorů jsme jednali v roce 1922. Jiní měli jiný názor a zakládali odbory. Napadali nás, že jsme krátkozrací a chybující. Ale netrvalo dlouho a tyto organizace zanikly a totéž by se stalo i nám. Ale jen s jedním rozdílem: nepodváděli bychom sebe ani ostatní.

13. kapitola

Německá spojenecká politika po válce

Nevyzpytatelnost říšských zahraničních záležitostí byla způsobena nedostatkem pevných zásad pro účinnou spojeneckou politiku. Nejenže to pokračovalo i po revoluci, ale ještě se to zhoršilo.

Za hlavní příčinu vadného vedení lze považovat zmatený stav našich politických představ obecně před válkou, ale v poválečném období to byl nedostatek poctivých záměrů. Bylo přirozené, že ty kruhy, které revolucí plně dosáhly svého destruktivního cíle, neměly zájem na spojenecké politice, která by v konečném důsledku vedla k obnovení svobodného německého státu. Nejenže by vývoj v tomto směru odporoval vnitřnímu cítění listopadového zločinu, nejenže by přerušil a vlastně ukončil internacionalizaci německého hospodářství a práce: ale hlavně by vnitropolitické důsledky úspěšného boje za svobodu od zahraničí byly v budoucnu pro ty, kdo nyní drží moc v Říši, katastrofální.

Obrodu národa si nelze představit, pokud jí nepředcházel proces znárodnění, stejně jako naopak každý významný úspěch na poli zahraniční politiky musí vyvolat příznivou reakci doma. Zkušenost dokazuje, že

každý boj za svobodu zvyšuje národní cítění a sebevědomí, a proto vyvolává ostřejší vnímavost vůči protinárodním prvkům a tendencím. Poměry a osoby, které jsou v mírových dobách tolerovány, a dokonce procházejí bez povšimnutí, se při vzedmutí národního nadšení stanou nejen předmětem averze, ale dokonce vyvolají odpor, který jim nezřídka přinese zkázu. Můžeme si například vzpomenout na strach ze špionů, který panuje, když vypukne válka, kdy lidské vášně náhle dosáhnou takových výšin, že vedou k nejbrutálnějším, a dokonce nespravedlivým perzekucím - i když každý ví, že nebezpečí špionů je větší v dlouhých obdobích míru. Ale ze zřejmých důvodů se jim pak nevěnuje stejná pozornost.

Z tohoto důvodu dává jemný instinkt státních parazitů, kteří se vynořili během listopadových událostí, okamžitě pocítit, že inteligentní spojenecká politika, která by obnovila svobodu našeho národa a probudila národní cítění, by mohla případně zničit jejich vlastní zločinnou existenci.

Tak můžeme pochopit skutečnost, že od roku 1918 nás vládní orgány v zahraničních záležitostech zklamaly a že státní představitelé téměř neustále a systematicky pracovali proti zájmům německého národa. To, co se na

první pohled jeví jako věc náhody, se při bližším zkoumání ukázalo jako logický postup po cestě, kterou poprvé otevřela listopadová revoluce v roce 1918.

Nepochybně je třeba rozlišovat mezi odpovědnými - nebo lépe řečeno „měli by být odpovědní“ - vůdci našich státních záležitostí; průměrnými opovrženíhodnými parlamentními politiky; a velkým, hloupým stádem našeho trpělivého ovčího obyvatelstva.

Ti první vědí, co chtějí. Ti druzí to hrají, buď proto, že to vědí, nebo proto, že jsou příliš zbabělí, než aby se postavili proti tomu, o čem vědí a co cítí jako škodlivé. Ti druzí se jen podřizují z nepochopení a hlouposti.

Zatímco Nacionálněsocialistická německá strana práce byla jen malým a prakticky neznámým uskupením, zahraničněpolitické problémy měly v očích mnoha jejích členů jen druhořadý význam. Bylo tomu tak zejména proto, že naše hnutí vždy hlásalo - a musí hlásat - zásadu, že vnější svoboda není darem nebes ani žádné pozemské moci, ale může být pouze plodem rozvoje naší vnitřní síly. Pouze odstraněním příčin, které vedly k našemu úpadku, a zničením všech, kdo z něj profitují, můžeme bojovat za obnovení naší vnější svobody.

Lze proto snadno pochopit, proč jsme v počátečním období našeho mladého hnutí nepřikládali velkou váhu zahraničním záležitostem, ale raději jsme pracovali na plánech vnitřní reformy.

Když se však malá a bezvýznamná skupina rozšířila a nakonec překonala své hranice, nabyla mladá organizace významu velkého sdružení a vyvstala nutnost zaujmout stanovisko k otázkám týkajícím se vývoje zahraniční politiky. Bylo nutné stanovit hlavní směry činnosti, které by byly nejen v souladu se základními názory naší světové koncepce, ale byly by vlastně jejím rozšířením.

Právě kvůli nedostatečnému veřejnému vzdělání v zahraničních záležitostech bylo nutné naučit vůdce našeho mladého hnutí a také široké masy hlavním zásadám, jimiž by se měl řídit vývoj našich zahraničních vztahů. To je předpokladem pro praktické provádění zahraniční politiky, která by vybojovala zpět národní nezávislost a obnovila tak skutečnou suverenitu Říše.

Základní a vůdčí zásada, kterou musíme mít při studiu této otázky stále na paměti, je, že zahraniční politika je pouze prostředkem k dosažení cíle a že jediným cílem je podpora vlastního národa.

Veškeré úvahy o zahraniční politice musí vycházet pouze z tohoto hlediska: Je pro náš národ prospěšná nyní nebo v budoucnu, nebo mu naopak uškodí?

To je jediný zájem, který nás musí při řešení této otázky zaměstnávat. Stranická politika, náboženství, humanitářství - všechna ostatní hlediska jsou zcela irelevantní.

Cílem německé zahraniční politiky před válkou mělo být zajištění obživy našeho národa a jeho dětí přípravou cesty, která by k tomuto cíli vedla. A my jsme měli navázat potřebná spojenectví, která by nám v tom pomohla. Dnes je to stejné, ale s jedním rozdílem: V předválečných dobách šlo o to, postarat se o zachování německého národa, podporovaného silou silného a nezávislého státu, ale dnes musíme náš národ znovu učinit silným tím, že znovu vytvoříme silný a nezávislý stát. To je předpokladem pro provádění praktické zahraniční politiky, která náš národ v budoucnu zachová, podpoří a udrží.

Jinými slovy: Cílem dnešní německé zahraniční politiky musí být příprava na zítřejší znovuzískání svobody.

Existuje základní zásada, kterou musíme mít stále na paměti: Možnost získat zpět národní nezávislost není absolutně vázána na územní reintegraci. Postačí, když bude existovat zbytek tohoto národa a státu, jakkoli malý - za předpokladu, že bude mít potřebnou nezávislost, aby nejen ztělesňoval společného ducha celého národa, ale také připravoval vojenský boj za svobodu.

Když stamilionový národ snáší jho společného otroctví, aby si zachoval územní celistvost, je to horší, než kdyby byl takový stát a takový národ rozkouskován a jen jeden fragment si zachoval úplnou svobodu. Podmínkou zde ovšem je, že tento fragment musí být inspirován svatým posláním, aby nejen hlásal svou duchovní a kulturní jednotu, ale také aby připravil vojsko pro konečné osvobození a sjednocení utlačovaných útržků.

Je třeba mít na paměti i skutečnost, že otázka obnovy ztracených oblastí, které byly dříve součástí národa a státu, musí být především otázkou znovuzískání politické moci a nezávislosti pro samotnou vlast a že v takových případech musí být zájmy ztracených oblastí nekompromisně podřízeny znovuzískání svobody pro hlavní území. Odtržené a utlačované části národa nebo říšské provincie nelze osvobodit prostřednictvím stesků a protestů utlačovaných a opuštěných, ale pouze

prostředky síly a znovudobytí více či méně suverénních zbytků společné otčiny.

Proto je podmínkou pro znovudobytí ztracených regionů intenzivní podpora a posílení této části zbytkového státu. Neuhasitelná touha, která dřímá v srdci, musí nově vznikající sílu, až přijde její hodina, zasvětit svobodě a sjednocení celého národa: Proto musí být zájmy oddělených oblastí podřízeny jedinému cíli: získat pro zbytkový stát dostatečnou politickou moc a sílu, aby mohl korigovat nepřátelskou vůli vítězného nepřítele. Ne plamenné protesty, ale pouze mocný meč navrátí utlačovaná území do lůna společné Říše.

Vykovat tento meč je úkolem vnitropolitického vedení národa; zajistit tento úkol a hledat kamarády ve zbrani je úkolem zahraniční politiky.

V prvním díle této práce jsem se zabýval nedostatečností naší předválečné spojenecké politiky. Ze čtyř možných způsobů, jak zajistit budoucí zachování a obživu našeho národa, byl zvolen čtvrtý a nejméně výhodný. Místo zdravé evropské zemské politiky jsme přijali politiku koloniální a obchodní. Ta byla o to chybnější, že se předpokládalo, že se lze vyhnout ozbrojenému konfliktu. Výsledek pokusu sedět na mnoha

židlích najednou vedl k tomu, že jsme se uprostřed nich všech propadli na zem, a světová válka byla jen konečným zúčtováním, které bylo Říši předloženo za její zahraničněpolitické selhání.

Správná cesta by byla třetí: posílení naší kontinentální moci získáním nových území v Evropě. A zároveň by se tak následné získávání koloniálních území dostalo do přirozeného dosahu. Tuto politiku by ovšem bylo možné provádět pouze ve spojenectví s Anglií nebo věnovat tak abnormální úsilí zvyšování vojenské síly, že by na 40 či 50 let musely být všechny kulturní aktivity odsunuty do pozadí. Tuto odpovědnost bylo možné velmi dobře přijmout. Kulturní význam národa je téměř vždy závislý na jeho politické svobodě a nezávislosti - a to první je nezbytným předpokladem existence (nebo lépe řečeno vytvoření) toho druhého. Proto není žádná oběť pro zajištění politické svobody příliš velká.

To, co by mohlo být ztraceno z kulturních účelů, aby se vyhovělo požadavkům na zvýšení vojenské síly státu, může být později velkoryse splaceno. Lze totiž pozorovat, že po soustředěném úsilí za účelem zajištění politické nezávislosti často nastává určité období uvolnění a kompenzace, v němž dříve zanedbávané kulturní síly národa nyní náhle propukají a rozkvétají. Z perských

válek se Řecko stalo svědkem rozkvětu Periklova věku a po smutku punských válek se římský státní systém začal věnovat službě vyšší kultuře.[162]

Samozřejmě se nedalo očekávat, že by parlamentní většina idiotů nebo budižkničemů byla schopna podřídit všechny ostatní národní zájmy jedinému úkolu - připravit se na budoucí ozbrojený konflikt, který by zajistil bezpečnost státu. Otec Fridrich Veliký obětoval pro tento konflikt všechno, ale otcové našich demokratických parlamentních nesmyslů židovského střihu by to nikdy nedokázali.

Proto byla v předválečné době vojenská příprava na získání evropského území velmi omezená, a proto byla nezbytná podpora spojenců.

---

[162] Starověké Řecko vedlo zhruba od roku 500 do roku 450 př. n. l. řadu vojenských konfliktů s Persií, které vyvrcholily dvěma velkými válkami v letech 490 a 480 př. n. l. Od konce válek až do své smrti v roce 429 př. n. l. byl vlivným athénským státníkem Perikles, který dohlížel na období pozoruhodného kulturního rozkvětu. Punské války byly sérií tří velkých bitev mezi Římem a severoafrickým Kartágem v letech 264 až 146 př. n. l. Po konečné porážce Kartága získal Řím na přibližně 500 let dominantní moc v širším Středomoří.

Bohužel naši vůdci nechtěli ani pomyslet na systematickou přípravu na válku. Odmítli získání evropského území a tím, že dali přednost koloniální a obchodní politice, obětovali spojenectví s Anglií, které by pak bylo možné. Zanedbali také ruskou podporu, která by byla logická. Nakonec se potáceli ve světové válce, kterou opustili všichni kromě nešťastných Habsburků.

Charakteristickým rysem naší současné zahraniční politiky je, že v ní neexistují žádné zřetelné nebo dokonce srozumitelné směry jednání. Zatímco před válkou se chybně postupovalo čtvrtou cestou - a to jen polovičatě -, od revoluce ani to nejbystřejší oko nedokáže odhalit žádnou cestu, po které se postupuje. Ještě více než před válkou neexistuje žádný systematický plán, kromě pokusů rozbít poslední možnost národního obrození.

Objektivní posouzení současných evropských mocenských vztahů vede k následujícím výsledkům: Dějiny našeho kontinentu byly v posledních 300 letech zásadně určovány snahou Anglie udržet proti sobě stojící evropské státy v rovnováze sil, a zajistit si tak nezbytnou ochranu vlastního týlu a zároveň sledovat velké cíle britské světové politiky.

Tradiční tendencí britské diplomacie od dob vlády královny Alžběty[163] bylo systematicky využívat všech možných prostředků, aby zabránila jedné evropské mocnosti v nadvládě nad ostatními, a v případě potřeby ji zlomit ozbrojenou intervencí. Jedinou paralelou k tomu byla tradice pruské armády. Anglie využívala k uskutečnění svého záměru různé vojenské prostředky, které volila podle aktuální situace nebo úkolu, jemuž bylo třeba čelit; odhodlání a vůle k jejich použití však byly vždy stejné. Čím obtížnější se totiž postavení Anglie v průběhu dějin stávalo, tím více vedení britského impéria považovalo za nutné udržovat stav politické paralýzy mezi jednotlivými evropskými státy v důsledku jejich vzájemného soupeření. Politická nezávislost severoamerických kolonií způsobila, že bylo ještě nutnější vynaložit veškeré úsilí na udržení obrany britského křídla v Evropě. A tak - po zničení Španělska a Nizozemska jako velkých námořních mocností - soustředila Anglie všechny své síly proti rostoucí síle Francie, dokud s Napoleonovým pádem nebylo nebezpečí hegemonie této nebezpečné vojenské mocnosti definitivně zlomeno.

[163] Vládla v letech 1558-1603.

Změna britské politiky vůči Německu probíhala jen velmi pomalu. Bylo tomu tak nejen proto, že německý národ nepředstavoval pro Anglii zjevné nebezpečí, dokud chybělo národní sjednocení, ale také proto, že britské veřejné mínění, vedené propagandou k jiným cílům, se novým směrem ubíralo pomalu. Klidné poznání státníka se proměnilo v populární sentiment, který je nejen účinnější, ale také trvalejší. Když státník dosáhne jednoho ze svých cílů, může okamžitě obrátit své myšlenky k novým. Ale pouze pomalou prací propagandy lze masové cítění přetvořit v nástroj nového pohledu vůdce na život.

Již v letech 1870-71 se Anglie rozhodla pro svůj nový postoj. Drobné politické výkyvy byly občas způsobeny rostoucím významem Ameriky ve světovém hospodářství a také rostoucí politickou mocí Ruska. Německo však bohužel těchto událostí nevyužilo, a proto se původní tendence britské diplomacie pouze posílila.

Anglie vnímala Německo jako mocnost obchodního a světového významu, mimo jiné proto, že jeho obrovská industrializace dosahovala tak hrozivých rozměrů, že obě země již soupeřily jako rovný s rovným. Právě „mírové hospodářské“ ovládnutí světa - které v očích našich vůdců představovalo nejvyšší vrchol moudrosti - vedlo

anglické státníky k politice odporu. Skutečnost, že tento odpor na sebe vzal podobu rozsáhlé organizované agrese, byla plně v souladu s typem státnické politiky, jejímž cílem nebylo udržení pochybného světového míru, ale upevnění britské světovlády. Anglie se tedy spojila s těmi zeměmi, které měly určitý vojenský význam, což bylo v souladu s její tradiční opatrností při odhadování síly protivníka a také s uznáním vlastní dočasné slabosti. Nelze to označit za „bezohledné“, protože taková komplexní organizace pro válečné účely nesmí být posuzována z hrdinského hlediska, ale z hlediska účelnosti. Diplomacie se musí postarat nikoli o to, aby národ hrdinně padl, ale spíše o to, aby prakticky přežil. Proto je každá cesta, která vede k tomuto cíli, účelná a její nevyužití musí být považováno za zločinné zanedbání povinností.

Když došlo k německé revoluci, obavy Anglie z německé světové hegemonie uspokojivě skončily.

Od té doby nebylo v anglickém zájmu, aby bylo Německo zcela vymazáno z geografické mapy Evropy. Naopak, ohromující kolaps, k němuž došlo v listopadu 1918, postavil britskou diplomacii před situaci, která se zpočátku zdála nemožná.

Čtyři a půl roku bojovalo britské impérium o zlomení domnělé převahy kontinentální mocnosti. Nyní došlo k náhlému zhroucení, které tuto mocnost vyřadilo ze hry. Tento kolaps odhalil nedostatek byť jen základního pudu sebezáchovy, takže evropská rovnováha byla během 48 hodin narušena: Německo bylo zničeno a Francie se stala první evropskou kontinentální mocností.

Obrovská propaganda, která byla během této války vedena s cílem povzbudit britskou veřejnost, aby vydržela, probudila všechny primitivní instinkty a vášně obyvatelstva a nakonec musela viset jako olověné závaží na rozhodnutích britských státníků. Koloniálním, hospodářským a obchodním zničením Německa bylo dosaženo válečných cílů Anglie. Cokoli nad tento rámec bylo překážkou britských zájmů. Ze zániku Německa jako kontinentální mocnosti v Evropě mohli profitovat pouze nepřátelé Anglie. Nicméně od listopadu 1918 do poloviny léta 1919 již nebylo možné, aby Anglie změnila svůj diplomatický postoj, protože vyčerpala emocionální energii širokých mas. Nebylo to možné ani z hlediska existujících postojů vlastních lidí a nebylo to možné ani kvůli vojenskému poměru sil. Francie převzala iniciativu a mohla se vnutit ostatním. Během oněch měsíců jednání a vyjednávání byla jediná mocnost, která mohla běh věcí

změnit - samotné Německo - rozvrácena občanskou válkou a její takzvaní státníci prohlásili, že jsou připraveni přijmout jakýkoli diktát.

Nyní v životě národů platí, že pokud jeden národ ztratí pud sebezáchovy a přestane být „aktivním“ spojencem, klesne na úroveň porobeného národa a jeho území musí postihnout osud kolonie.

Aby se Francie nestala příliš velkou mocností, musela se Anglie podílet na dravém chtíči.

Ve skutečnosti Anglie svého válečného cíle nedosáhla. Nejenže se nepodařilo zabránit vzestupu evropské mocnosti nad kontinentální státní systém, ale dostalo se jí zvýšené podpory.

V roce 1914 bylo Německo, považované za vojenský stát, vklíněno mezi dvě země, z nichž jedna měla stejnou sílu a druhá větší. Dále tu byla drtivá námořní síla Anglie. Pouze Francie a Rusko bránily rozvoji německé velikosti a stavěly se proti němu. Na nepříznivou vojensko-geografickou situaci Říše by se dalo pohlížet jako na další bezpečnostní koeficient proti přehnanému nárůstu moci. Z námořního hlediska bylo pobřeží nepříznivé pro konflikt s Anglií, protože bylo krátké a stísněné. Naproti tomu pozemní hranice byla značně rozlehlá a otevřená.

Postoj Francie je dnes jiný: Je první vojenskou mocností bez vážného soupeře na kontinentu, je téměř zcela chráněna podél své jižní hranice se Španělskem a Itálií, proti Německu ji chrání vyčerpaný stav naší otčiny a dlouhý úsek jejího pobřeží se dotýká životně důležitého nervového systému britského impéria. Nejenže by francouzská letadla a dalekonosné baterie mohly napadnout životně důležitá centra Anglie, ale ponorky by mohly ohrozit její námořní cesty. Ponorková kampaň založená na dlouhém pobřeží Atlantiku a na evropském a severoafrickém pobřeží Středozemního moře by měla katastrofální účinky.

Politickým výsledkem války, která měla zabránit rozvoji německé moci, tak byla francouzská hegemonie na kontinentu. Vojenský výsledek: upevnění pozice Francie jako první kontinentální mocnosti a uznání Britského společenství jako rovnocenné námořní mocnosti. Hospodářský výsledek: odevzdání velkých sfér britských zájmů bývalým spojencům.

Stejně jako tradiční politické cíle Anglie chtěly a vyžadovaly balkanizaci Evropy, Francie si přála balkanizaci Německa.

Přáním Anglie je a zůstává zabránit tomu, aby některá z kontinentálních mocností získala postavení světového významu - to znamená udržet určitou rovnováhu sil mezi evropskými státy; zdá se, že to je předpokladem britské světové hegemonie.

Přáním Francie je a zůstává zabránit Německu, aby se stalo jednotnou mocností. Chce udržet systém malých německých států s vyváženými mocenskými vztahy a bez centrálního vedení a chce vlastnit levý břeh Rýna jako předpoklad pro nastolení a zajištění hegemonie v Evropě.

Konečné cíle francouzské diplomacie budou v neustálém protikladu ke konečným tendencím britského státnictví.

Vycházíme-li z této skutečnosti, musí každý, kdo zkoumá možnosti spojenectví pro Německo, dojít k závěru, že nezbývá jiná možnost než se přiblížit Anglii. Důsledky anglické válečné politiky byly a jsou pro Německo katastrofální, ale nemůžeme zavírat oči před tím, že dnes Anglie nemá na zničení Německa žádný nutný zájem. Ba naopak, anglická diplomacie musí rok od roku více směřovat k omezení bezuzdné touhy Francie po hegemonii. Spojeneckou politiku nelze provádět se záští, ale lze ji učinit plodnou s přihlédnutím k minulým

zkušenostem. Zkušenost by nás měla poučit o tom, že spojenectví vytvořená za negativním účelem trpí vnitřní slabostí. Osudy národů lze spojit pouze pod vidinou společného úspěchu, společného zisku a dobytí - zkrátka vzájemného rozšíření moci.

O neznalosti našeho národa v zahraniční politice jasně svědčí současné zprávy v tisku o „přátelství k Německu“ ze strany toho či onoho zahraničního státníka, čímž se rozumí zvláštní záruka politiky, která bude pro náš národ prospěšná. To je naprosto neuvěřitelný nesmysl - pouhá spekulace nevídané prostoduchosti průměrného německého člověka. Žádný britský, americký nebo italský státník nikdy nebyl „proněmecký“. Každý anglický státník bude přirozeně především Angličan, každý americký Američan a žádný italský státník by nebyl ochoten přijmout politiku, která by nebyla proitalská. Proto každý, kdo očekává, že bude uzavírat spojenectví s cizími národy na základě proněmeckého cítění jejich státníků, je buď osel, nebo bludař.

Předpokladem pro spojení osudů národů nikdy není vzájemná úcta nebo sympatie, ale spíše vyhlídka na výhody pro obě smluvní strany. To znamená: Je pravda, že anglický státník bude vždy sledovat proanglickou, a

nikoli proněmeckou politiku, ale stejně tak je pravda, že určité konkrétní zájmy spojené s touto proanglickou politikou se mohou z různých důvodů shodovat se zájmy německými. Přirozeně to může být pravda jen do určité míry a jednoho dne se to může zcela obrátit; umění státníka se však projeví, když se v určitých obdobích najdou spojenci, kteří musí jít stejnou cestou, aby hájili své vlastní zájmy.

Praktické uplatnění těchto zásad v současnosti závisí na odpovědi na následující otázky: Které státy v současnosti nemají zájem na tom, aby francouzská vojenská a hospodářská moc dosáhla hegemonie prostřednictvím úplného vyloučení německé střední Evropy? Které státy to skutečně považují za ohrožení své vlastní budoucnosti, vycházející z jejich vlastních požadavků na existenci a z jejich dosavadní politické tradice?

V tomto bodě si nakonec musíme udělat jasno: Francie je a zůstane nesmiřitelným úhlavním nepřítelem Německa. Nezáleží na tom, jaké vlády ve Francii vládly nebo budou vládnout, zda bourbonské nebo jakobínské, napoleonské nebo buržoazně demokratické,

klerikální republikánské nebo rudobolševické: Jejich zahraniční politika bude vždy směřovat k ovládnutí rýnské hranice a k upevnění pozice Francie na této řece rozkouskováním a rozbitím Německa.

Anglie nechce, aby se Německo stalo světovou velmocí, ale Francie nechce, aby se žádná mocnost nazývala „Německo“: to je docela zásadní rozdíl! Dnes nebojujeme o pozici světové velmoci, ale pouze o existenci naší otčiny, o národní jednotu a o každodenní chléb našich dětí. Z tohoto pohledu zůstávají jako možní spojenci pouze dva evropské státy: Anglie a Itálie.

Anglie si nepřeje, aby zbytek Evropy nekontrolovaně držela francouzská vojenská pěst, která by jednoho dne mohla přijmout politiku, jež by se dostala do rozporu s anglickými zájmy. Anglie nikdy nechce, aby Francie vlastnila obrovská západoevropská ložiska železa a uhlí, která by jí umožnila získat hrozivé hospodářské postavení ve světě. A Anglie si dále nikdy nepřeje Francii, jejíž kontinentální politické postavení se v důsledku rozdělení zbytku Evropy zdá být tak naprosto jisté, že je nejen umožněno, ale i nuceno pokračovat ve francouzské světové politice na velkém základě. Zeppelinové bomby by se mohly každou noc množit po tisících; vojenská

převaha Francie těžce doléhá na srdce světového impéria Velké Británie.[164]

A Itálie nemůže a nebude chtít další posilování moci Francie v Evropě. Budoucnost Itálie bude vždy podmíněna vývojem událostí v oblasti Středozemního moře. Nebyla to touha posílit Francii, co vedlo Itálii do války, ale spíše snaha zasadit smrtelnou ránu svému nenáviděnému jadranskému rivalovi. Jakékoli další posilování Francie na kontinentu by brzdilo vývoj italské budoucnosti a nesmíme si nalhávat, že vnitrostátní vztahy nějakým způsobem vyloučí rivalitu.

Seriózní a chladně smýšlející úvahy ukazují, že tyto dva státy, Anglie a Itálie, mají přirozené vlastní zájmy, které nejenže nejsou v rozporu se základními podmínkami existence Německa, ale jsou s nimi do jisté míry totožné.

---

[164] Dnes je těžké si představit rozsah britského impéria v době, kdy byla tato kniha napsána. Zahrnovala více než 400 milionů lidí, což bylo asi 20 % celkového počtu lidí na světě. Pokrývalo zhruba čtvrtinu celého zemského povrchu, včetně takových dnešních států, jako jsou Kanada, Austrálie, Indie, Pákistán, Egypt, Jihoafrická republika, Súdán a Keňa a mnoho dalších.

Když však uvažujeme o možnostech spojenectví, musíme si dát pozor, abychom nepřehlédli tři faktory. První se týká nás samotných a další dva dotčených států.

Může se někdo spojit se současným Německem? Může mocnost, která usiluje o spojenectví za účelem zajištění pomoci při realizaci útočných cílů, uzavřít spojenectví se státem, jehož vládci již léta předvádějí žalostnou neschopnost a pacifistickou zbabělost a kde většina obyvatelstva v demokraticko-marxistické zaslepenosti zrazuje zájmy vlastního národa a země způsobem, který je do nebe volající? Může dnes jakákoli mocnost doufat v navázání užitečných vztahů v boji za společné zájmy, když tento stát zjevně nemá odvahu ani chuť hnout prstem ani při obraně vlastní holé existence? Může se taková mocnost - pro niž musí být spojenectví mnohem víc než jen pakt, který zaručuje stav pomalého rozkladu, jako byl katastrofální starý Trojspolek[165] - spojit v dobrém i zlém se státem, jehož nejcharakterističtější známky života spočívají v bezuzdné servilitě ve vnějších vztazích a skandálním potlačování národních ctností doma? Nebo se může spojovat se státem, který žádnou

[165] Trojspolek byl pakt mezi Německem, Rakousko-Uherskem a Itálií. Vznikl v roce 1882 a trval až do začátku první světové války.

velikostí nedisponuje, protože celé jeho chování ukazuje, že si ji nezaslouží? Nebo lze uzavírat spojenectví s vládami, kterými jejich vlastní občané pohrdají, a které tak nemají možnost získat respekt v zahraničí?

Žádná sebeúctyhodná mocnost, která od spojenectví očekává něco víc než provize pro chamtivé poslance, se s naším současným Německem nespojí, ba ani nemůže. Naše současná neschopnost uzavírat spojenectví poskytuje nejhlubší a konečný princip pro solidaritu nepřátelských zlodějů. Protože se Německo nebrání jiným způsobem než plamennými „protesty“ našich parlamentních vyvolených, není důvod, proč by měl zbytek světa bojovat na naši obranu. A Bůh se neřídí zásadou udělit svobodu národu zbabělců - navzdory všem nářkům našich vlasteneckých spolků. Proto ani těm státům, které nemají přímý zájem na našem úplném zničení, nezbývá nic jiného než se podílet na loupežném tažení Francie, nebo alespoň zabránit výhradnímu posílení Francie samotné.

Za druhé, nesmíme přehlížet obtíže při překonávání masové propagandy našich bývalých nepřátel, která obrátila veřejné mínění pevným směrem. Když byla nějaká národnost po léta veřejnosti představována jako horda „Hunů“, „lupičů“, „vandalů“ atd., nelze ji

najednou přes noc prezentovat jako něco jiného a bývalého nepřítele nelze doporučovat jako spojence zítřka.

Třetí faktor si však zaslouží větší pozornost, protože má zásadní význam pro vytváření budoucích spojenectví v Evropě: Z pohledu britského státu, i když na dalším zničení Německa není velký zájem, je takový vývoj ve velkém zájmu mezinárodních burzovních Židů. Rozkol mezi oficiální, respektive tradiční britskou státnickou reprezentací a ovládajícími židovskými burzovními mocnostmi se nikde neprojevuje tak zřetelně jako v různých postojích k otázkám britské zahraniční politiky. V rozporu se zájmy a blahobytem britského státu si židovské finančnictví přeje nejen naprosté hospodářské zničení Německa, ale i jeho úplné politické zotročení. Internacionalizace našeho německého hospodářství - tedy předání našich výrobních sil židovským světovým financím - může být zcela provedena pouze v politicky bolševickém státě. Marxistické bojové síly mezinárodního židovského burzovního kapitálu však nemohou německý národní stát definitivně rozbít bez přátelské pomoci zvenčí. Francouzská vojska proto musí nejprve oblehnout německou státní strukturu, a pak by vyčerpaná Říše

podlehla bolševickým bojovým jednotkám mezinárodního židovského světového finančnictví.

Proto je dnes Žid velkým agitátorem za úplné zničení Německa. Kdykoli ve světě čteme o útocích proti Německu, jsou jejich strůjci Židé. V době míru i za války židovský burzovní a marxistický tisk systematicky rozdmýchával nenávist vůči Německu, až jeden stát za druhým opouštěl svou neutralitu a dával se do služeb světové válečné koalice, zříkající se skutečných zájmů národa.

Židovský způsob uvažování se tak stává jasným. Bolševizace Německa - tj. vykořenění nacionálních národoveckých německých intelektuálů, aby německá pracovní síla mohla nést jho židovských světových financí - je jen předehrou k rozšíření židovské tendence k ovládnutí světa. Jako často v dějinách je Německo velkým svorníkem v tomto mocném boji. Kdyby se náš národ a náš stát staly obětí těchto krvelačných a hrabivých židovských tyranů národů, padla by za oběť tomuto polypu celá Země; a kdyby se Německo vymanilo z jeho sevření, bylo by toto největší nebezpečí pro národy zlomeno za celý svět.

Je jisté, že Židovstvo využívá všech svých agitačních snah nejen k udržení národnostního nepřátelství vůči Německu, ale pokud možno k jeho ještě většímu zvýšení; a stejně tak je jisté, že jen zlomek těchto aktivit odpovídá skutečným zájmům otrávených národů. Obecně platí, že Židovstvo vede svou kampaň v různých zemích pomocí zbraní, které jsou vypočítány tak, aby působily na mentalitu příslušných národů a měly největší šanci na úspěch. V našem krví zředěném, výjimečně rozervaném národním tělese se objevují více či méně „kosmopolitní“, pacifisticko-ideologické myšlenky, zkrátka internacionalistické tendence, které využívají ve svém boji o moc. Ve Francii využívají známého a přesně odhadnutého šovinismu, v Anglii obchodního a světového politického rozhledu; zkrátka vždy pracují s podstatnými vlastnostmi, které patří ke každé národní mentalitě. Když tímto způsobem dosáhnou rozhodujícího vlivu v hospodářské a politické oblasti, odhodí omezení svých vypůjčených zbraní a ve stejné míře odhalí skutečné vnitřní cíle své vůle a svého boje. Jejich destrukce se pak urychlí a jeden stát za druhým promění v masu trosek, na nichž vztyčí svrchovanou a věčnou židovskou říši.

V Anglii a Itálii je kontrast mezi názorem lepšího typu státníků a politikou židovské světové burzy jasný - někdy až zarážející.

Pouze ve Francii dnes více než kdy jindy existuje hluboká shoda mezi názory Židy ovládané burzy a šovinistickým národním státnictvím. Tato shoda představuje pro Německo obrovské nebezpečí. Z tohoto důvodu je a zůstane Francie zdaleka nejstrašnějším nepřítelem. Tento stále více a více negrifikovaný národ představuje trvalé nebezpečí pro existenci bílé rasy v Evropě, protože je spjat s židovským cílem světovlády.[166] Kontaminace negerskou krví na Rýně, v samém srdci Evropy, je v souladu se sadistickou a zvrácenou touhou po pomstě tohoto dědičného nepřítele našeho národa, stejně jako ledově chladná židovská vypočítavost, která toho využívá k zahájení bastardizace v centru evropského kontinentu a k tomu, aby bílou rasu infekcí nižšího lidstva připravila o základ suverénní existence.

---

[166] Francie má dnes zdaleka nejvyšší procento černého obyvatelstva v Evropě: 5,6 %, tedy asi 3,8 milionu lidí. Další nejvyšší podíl má Velká Británie (3,8 %, tj. 2,5 milionu), následuje Itálie (1,8 %) a Španělsko (1,5 %). Německo má dnes přibližně 1 % černé populace. Pro srovnání, v USA je v současné době asi 12,3 % černé populace (40 milionů).

Dnešní aktivity Francie v Evropě, podněcované touhou po pomstě a systematicky vedené Židy, jsou hříchem proti existenci bílého lidstva. Tyto činy jednou vzbudí ducha pomsty proti nim ze strany rasy, která uznala rasové znečištění za prvotní hřích lidstva.

Pro Německo však francouzské nebezpečí znamená podřízení všech citů a podání ruky těm, kteří jsou ohroženi stejnou hrozbou a kteří nejsou ochotni trpět nebo tolerovat touhu Francie po nadvládě.

V dohledné budoucnosti budou pro Německo existovat pouze dva evropští spojenci: Anglie a Itálie.

Pokud si dáme tu práci a podíváme se zpětně na německé zahraničněpolitické vedení od revoluce, musíme - vzhledem k neustálému a nepochopitelnému selhávání našich vlád - buď ztratit odvahu, nebo se v planoucím hněvu pustit do boje proti takovému režimu. Jejich jednání nelze přičítat nedostatku porozumění: To, co se každému myslícímu člověku zdálo nepochopitelné, dokázali tito intelektuální kyklopové našich listopadových stran: Ucházeli se o přízeň Francie. Ano, skutečně - po celá ta léta se s dojemnou prostotou nenapravitelných vizionářů znovu a znovu podbízeli Francii, klaněli se „velkému národu“ a věřili, že v každém

vychytralém triku francouzského kata vidí viditelnou změnu pocitů.

Skuteční političtí loutkovodiči tuto absurdní víru samozřejmě nikdy nesdíleli. Pro ně bylo podlézání Francii pouze zřejmým prostředkem, jak zmařit každý pokus o praktickou spojeneckou politiku. O francouzských cílech ani o cílech mužů v zákulisí si nedělali žádné iluze. To, co je přimělo jednat tak, jako by upřímně věřili, že osud Německa lze případně změnit, byla střízlivá kalkulace, že jinak by se naši lidé mohli vydat jiným směrem.

Pro nás v rámci našeho hnutí je samozřejmě těžké navrhnout Anglii jako možného budoucího spojence. Náš židovský tisk vždy uměl soustředit nenávist zejména proti Anglii a mnoho našich dobrých německých prosťáčků ochotně padlo do židovské pasti. Blábolí o „posílení“ německé námořní síly a protestují proti krádeži našich kolonií, a tak poskytují materiál, který židovský darebák předává svým anglickým klanům za účelem praktické propagandy. Naše prostoduchá politická buržoazie nedokáže pochopit, že dnes nemusíme bojovat o „námořní sílu“. Už před válkou bylo absurdní směřovat německou národní energii k tomuto cíli, aniž bychom si předtím zajistili pozici v Evropě.

Taková naděje dnes stoupá k hlouposti, kterou lze v politické oblasti nazvat zločinnou.

Často se stává šíleným, když vidíme, jak se židovským tahačům nitek daří soustředit pozornost lidí na věci, které jsou dnes jen druhořadé. Podněcovali je k demonstracím a protestům, zatímco ve stejné době Francie kousek po kousku trhala naše národní těleso a systematicky odstraňovala samotné základy naší nezávislosti.

Zde musím připomenout zvláštního koníka, na kterém Žid v posledních letech jezdí s úžasnou obratností: Jižní Tyrolsko.[167]

Ano, Jižní Tyrolsko. Důvod, proč se zde touto otázkou zabývám, je ten, že chci volat k odpovědnosti tu hanebnou sebranku, která spoléhala na zapomnětlivost a hloupost velkých vrstev našeho národa a která podnítila národní rozhořčení, jež je skutečnému charakteru našich parlamentních podvodníků stejně cizí jako strace myšlenka soukromého vlastnictví.

[167] Jižní Tyrolsko je poloautonomní provincie v severní Itálii, kterou tvoří především německy mluvící obyvatelé. V současnosti zde žije přibližně 525 000 obyvatel.

Chtěl bych zdůraznit, že jsem byl jedním z těch, kteří v době, kdy se rozhodovalo o osudu Jižního Tyrolska - tedy od srpna 1914 do listopadu 1918 - odešli tam, kde se toto místo účinně bránilo, totiž do armády. V těch letech jsem se podílel na bojích nejen proto, abych zachránil Jižní Tyrolsko před ztrátou, ale také proto, abych ho, stejně jako všechny ostatní německé provincie, zachránil pro otčinu.

Parlamentní podvodníci se tohoto boje neúčastnili, ale pouze hráli stranickou politiku. My jsme naopak vedli boj v přesvědčení, že vítězný výsledek války zachová jižní Tyrolsko pro německý národ, zatímco ti hlásní Efialté[168] agitovali a intrikovali proti vítězství, až bojovný Siegfried podlehl bodnutí do zad. Bylo jen přirozené, že lživé podněcující projevy poslanců na vídeňském Ballhausplatzu nebo před mnichovskou Feldherrnhalle nemohly zachránit Jižní Tyrolsko pro Německo. To mohly udělat jen bojové prapory na frontě. Ti, kdo tuto frontu rozbili, zradili Jižní Tyrolsko stejně jako všechny ostatní německé oblasti.

Kdo se domnívá, že jihotyrolskou otázku lze dnes vyřešit protesty, prohlášeními a organizačními průvody,

[168] Efialtés byl známý zrádce starověkého Řecka.

je buď zcela mimořádný darebák, nebo jen německý filištín.

Je třeba jasně říci, že ztracená území nemůžeme získat zpět tím, že budeme spoléhat na slavnostní výzvy k všemohoucímu Bohu nebo na zbožné naděje ve Společnosti národů, ale pouze silou zbraní.

Zbývá tedy jediná otázka: Kdo je připraven chopit se zbraně za obnovu těchto ztracených území?

Pokud jde o mne osobně, mohu s čistým svědomím prohlásit, že bych měl dost odvahy zúčastnit se v čele parlamentních útočných oddílů složených z parlamentních velkostatkářů a dalších stranických vůdců spolu s různými zemskými radními vítězného tažení za dobytí Jižního Tyrolska. Čert ví, jak rád bych viděl, kdyby nad touto „plamennou“ protestní demonstrací náhle vybuchlo několik šrapnelů. Myslím, že kdyby se liška vloupala do kurníku, nebyl by úprk do bezpečí o nic rychlejší než úprk takovéto báječné „protestní koalice“.

Nejpodlejší na tom všem je, že tito pánové sami nevěří, že by se tímto způsobem dalo něčeho dosáhnout. Každý z nich dobře ví o nemožnosti a neúčinnosti své akce. Dělají to jen proto, že je nyní snazší blábolit o obnovení Jižního Tyrolska než bojovat za jeho zachování.

Každý hraje svou roli; tenkrát jsme obětovali svou krev a dnes si tento dav jen brousí zobáky.

Dnes je obzvláště zajímavé, jak vídeňské legitimistické kruhy štěbetají při práci na obnově Jižního Tyrolska. Před sedmi lety jejich vznešená a slavná monarchie pomohla křivopřísežnickým a vlastizrádným činem umožnit vítězné světové koalici, aby si Jižní Tyrolsko vzala. Tehdy tyto kruhy podporovaly proradnou dynastii a o Jižní Tyrolsko ani o žádnou jinou provincii se nestaraly. Dnes je samozřejmě snazší se do boje o toto území pustit, protože současný boj je veden pouze „intelektuálními“ zbraněmi. A je snazší se vykecat na „protestním shromáždění“ - z ušlechtilého, upřímného rozhořčení - nebo si utahat prsty při psaní novinového článku než třeba vyhodit do povětří most během okupace Porúří.

Je zřejmé, proč určité kruhy učinily v posledních letech z „jihotyrolské“ otázky svorník německo-italských vztahů. Židé a habsburští legitimisté mají velký zájem na tom, aby Německo neprovádělo spojeneckou politiku, která by jednoho dne mohla vést k obnovení svobodné německé otčiny. Tento povyk nevyvolávají z lásky k Jižnímu Tyrolsku - který spíše škodí, než pomáhá - ale ze strachu z možné německo-italské dohody.

Obecně pokrytecké a pomlouvačné sklony těchto kruhů vysvětlují, jak se mohou klidně a bezostyšně snažit vyvolat dojem, že jsme „zradili“ Jižní Tyrolsko.

Těmto pánům je třeba říci: Jižní Tyrolsko „zradil“ zaprvé každý zdravý Němec, který se v letech 1914-1918 nenabídl do služby otčině na frontě; zadruhé každý, kdo v těchto letech nepomohl posílit sílu odporu národního tělesa, aby země mohla dotáhnout boj až do konce;

Za třetí, Jižní Tyrolsko zradil každý, kdo se účastnil listopadové revoluce - buď přímo svým činem, nebo nepřímo jeho zbabělým tolerováním - a zlomil tak jedinou zbraň, která mohla Jižní Tyrolsko zachránit.

A za čtvrté, Jižní Tyrolsko zradily ty strany a jejich stoupenci, kteří podepsali hanebné smlouvy z Versailles a Saint Germain.

Ano, skutečně, tak se věci mají, moji stateční libozvuční pánové!

Dnes se řídím pouze střízlivým poznáním, že ztracená území nelze získat zpět nabroušenými jazyky parlamentních tlučhubů, ale pouze nabroušeným mečem - jinými slovy, krvavým bojem.

Nyní bez váhání tvrdím, že dnes, když už je kostka vržena, je nejen nemožné získat zpět Jižní Tyrolsko válkou, ale rozhodně bych ji odmítl, protože jsem přesvědčen, že by nebylo možné vzbudit v německém národě národní nadšení pro tuto otázku v míře nezbytné pro úspěch. Naopak jsem přesvědčen, že kdybychom měli znovu prolévat krev, bylo by zločinné činit tak kvůli osvobození 200 000 Němců, když vedle trpí více než sedm milionů pod cizí nadvládou a životně důležitá tepna německého národa se stala hřištěm pro hordy afrických negrů.

Chce-li německý národ skoncovat se stavem, který mu hrozí vykořeněním z Evropy, nesmí propadnout chybám z předválečného období a znepřátelit si Boha a svět, nýbrž musí určit nejnebezpečnějšího nepřítele a pak soustředit všechny své síly, aby na něj udeřil. A pokud tohoto vítězství dosáhneme obětmi jinde, budoucí generace nás nebudou odsuzovat. Ve světle utrpení a úzkostí, které nás vedly k tak trpkému rozhodnutí, jasněji rozpoznají brilantnost našeho úspěchu.

Opět se musíme vždy řídit základní zásadou, že chceme-li získat zpět ztracené říšské provincie, musíme nejprve obnovit politickou nezávislost a moc vlasti.

Proto je prvním úkolem mocenského vedení v zahraničních záležitostech umožnit to moudrou spojeneckou politikou.

My, nacionální socialisté, se musíme obzvláště vyvarovat toho, abychom se nechali vláčet buržoazními vlastenci vedenými Židy jen slovy. Běda nám, kdyby se naše hnutí místo příprav na nadcházející boj zabývalo také pouhým protestem!

Právě fantastická myšlenka nibelungského spojenectví[169] s mrtvolou habsburského státu přivedla Německo ke zkáze. Fantastická sentimentalita při řešení dnešních zahraničněpolitických možností by byla nejlepším prostředkem, jak navždy zabránit našemu obrození.

Zde je třeba, abych stručně reagoval na námitky proti třem otázkám, které jsem vznesl: Za prvé, zda je vůbec možné uzavřít spojenectví s dnešním Německem, jehož slabost je všem tak viditelná; za druhé, zda nepřátelské národy mohou změnit svůj postoj k Německu; a za třetí,

[169] „Nibelungské spojenectví “ označuje jakoukoli takovou politiku založenou na naivitě a špatné důvěře.

zda židovský vliv není silnější než veškeré porozumění a dobrá vůle, a tím zmaří a znehodnotí všechny plány.

Myslím, že jsem dostatečně probral jednu polovinu první otázky. Se současným Německem samozřejmě nikdo spojenectví neuzavře. Žádná mocnost na světě by nespojila svůj osud se státem, jehož vláda by zničila veškerou důvěru. Pokud jde o snahu mnoha našich krajanů vysvětlit jednání vlády poukazem na žalostnou mentalitu našeho národa, a tím ho omluvit, je třeba se proti tomuto názoru důrazně ohradit.

Jistě, nedostatek charakteru našeho národa za posledních šest let je hluboce znepokojující. Jejich lhostejnost vůči nejnaléhavějším národním potřebám byla zdrcující a jejich zbabělost někdy až do nebe volající. Nikdy však nesmíme zapomínat, že máme co do činění s národem, který před několika lety dal světu obdivuhodný příklad nejvyšších lidských vlastností. Od prvních srpnových dnů roku 1914 až do konce obrovského boje mezi národy nepodal žádný národ na světě lepší důkaz mužné odvahy, houževnatosti a trpělivé vytrvalosti než tento německý národ, který se dnes stal tak ubohým. Nikdo se neodváží tvrdit, že současný nedostatek charakteru je pro náš národ typický. To, co dnes musíme snášet mezi námi a kolem nás, je

způsobeno pouze strašlivým, šíleným a zběsilým vlivem onoho zrádného činu z 9. listopadu 1918. Více než kdy jindy platí básníkovo slovo: zlo plodí zlo.

Ale ani v této době náš národ zcela neztratil tyto zásadně zdravé vlastnosti. Dřímají v hlubinách a někdy můžeme tyto ctnosti spatřit jako zářící světla na zamračené obloze, která si budoucí Německo jednou připomene jako první známky obrody. Už nejednou vystoupily tisíce a tisíce mladých Němců, kteří se rozhodli obětovat své mladé životy na oltář otčiny, stejně jako to udělali v roce 1914. Miliony mužů se znovu pustily do práce, z celého srdce a horlivě, jako by k ničivé revoluci nikdy nedošlo. Kovář je opět u své kovadliny, zemědělec pohání svůj pluh, učenec studuje - všichni se stejnou oddaností povinnosti.

Náš útlak z rukou nepřátel už není přijímán, jak tomu bylo dříve, se smíchem, ale spíše s trpkými a rozzlobenými tvářemi. Nepochybně došlo k velké změně postoje.

Nic z toho však zatím nemá podobu přerodu v našem národním pojetí politické moci a sebezáchovy. A vina padá na ty, kteří od roku 1918, a to méně z milosti

nebeské než z vlastního rozhodnutí, vládli našemu národu až do záhuby.

Ano, pokud dnes někdo obviňuje náš národ, měl by být dotázán: Co se dělá, aby se jim pomohlo? Co ta chabá podpora, kterou národ dává jakýmkoli vládním rozhodnutím - rozhodnutím, která ve skutečnosti téměř neexistují? Není to známka naší nedostatečné vitality, nebo to není známka naprostého selhání správy tohoto cenného majetku? Co udělaly naše vlády pro to, aby v lidech znovu probudily hrdého ducha sebevědomí, mužného vzdoru a spravedlivé zášti?

V roce 1919, kdy byla německému národu vnucena mírová smlouva, existovaly důvody k naději, že tento nástroj neomezeného útlaku pomůže posílit volání po německé svobodě. Mírové smlouvy, jejichž požadavky dopadají na národ jako bič, se nezřídka ukazují jako signál budoucího povstání.

Co všechno se dalo udělat s touto Versailleskou mírovou smlouvou!

V rukou ochotné vlády mohl tento nástroj neomezeného vydírání a hanebného ponížení vyburcovat nacionalistické vášně k nejvyššímu stupni! Dobře řízený systém propagandy mohl využít této sadistické krutosti k

tomu, aby se lhostejnost národa změnila v rozhořčení a to rozhořčení pak v nejplamennější zuřivost!

Každý bod by se mohl vypálit do myslí a srdcí tohoto národa, až by 60 milionů hlav, mužů i žen, našlo své duše v plamenech společného pocitu zášti a hanby, a vypukl by příval ohně a z něj by vzešla jedna společná vůle, tvrdá jako ocel. Pak by národ zvolal: „Znovu do zbraně!“

Ano, vskutku, to je to, co taková mírová smlouva může způsobit. Její bezbřehý útlak a drzé požadavky jsou tou největší propagandistickou zbraní, jak probudit životního ducha národa.

Pak musí být od dětské pohádkové knížky až po poslední noviny a každé divadlo a každé kino, každý sloup a každý otevřený reklamní poutač dány do služeb tohoto jediného velkého poslání. Pak by se slaboduché volání našich současných sociálních vlastenců - „Pane, osvoboď nás!“ - proměnilo ve vroucí modlitbu: „Všemohoucí Bože, požehnej našim zbraním, až přijde hodina; buď spravedlivý, jako jsi byl vždycky; posuď nyní, zda si zasloužíme svobodu; Pane, požehnej našemu boji!“

To vše bylo zanedbáno a nic se nedělo.

Kdo se teď bude divit, že náš lid není takový, jaký by měl nebo mohl být? Když se na nás zbytek světa bude dívat jen jako na poskoka, jako na poslušného psa, který olizuje tu ruku, která ho právě zbila?

Jistě, naše schopnost uzavírat spojenectví s jinými národy je omezena našimi vlastními lidmi, ale mnohem více našimi vládami. Ty jsou ve své zkorumpovanosti vinny tím, že po osmi letech nepopsatelného útlaku existuje tak malá vůle ke svobodě.

Aby náš národ mohl provádět spojeneckou politiku, musí obnovit svou prestiž mezi ostatními národy a musí mít autoritativní vládu, která nebude pobočníkem cizích států a dozorcem nad vlastním národem, ale spíše hlasatelem národního vědomí.

Kdyby náš národ měl vládu, která by toto považovala za své poslání, neuplynulo by ani šest let, než by odvážná říšská zahraniční politika našla stejně odvážnou vůli u národa toužícího po svobodě.

Na druhou námitku - obtížnost změny nepřátelských národů v přátelské spojence - lze odpovědět následovně: Obecná protiněmecká psychóza pěstovaná válečnou propagandou v jiných zemích musí nevyhnutelně přetrvávat, dokud nedojde k renesanci německé vůle k

sebezáchově, takže se Německá říše opět stane státem, který může hrát na evropské šachovnici a se kterým se dá hrát. Teprve až bude vláda a národ způsobilý provádět spojeneckou politiku, může ta či ona mocnost, jejíž zájmy se shodují s našimi, pomýšlet na změnu veřejného mínění prostřednictvím propagandy.

To si samozřejmě vyžádá léta chytré a nepřetržité práce. Protože ke změně veřejného mínění je zapotřebí dlouhé období, je třeba být opatrný, než se do takové práce pustíme - to znamená, že se do ní nesmíme pustit, pokud nejsme naprosto přesvědčeni o její hodnotě a o tom, jaké ovoce v budoucnu přinese. Nelze se pokoušet o změnu národního smýšlení na základě prázdného chvástání více či méně brilantního ministra zahraničí, ale pouze tehdy, existuje-li hmatatelná záruka hodnoty nové orientace. V opačném případě by mohlo dojít k úplnému rozvratu veřejného mínění.

Nejspolehlivější záruku možnosti budoucího státního spojenectví nelze hledat v bombastických frázích jednotlivých členů vlády, ale ve zjevné stabilitě určité a praktické vládní tendence a v podpůrném veřejném mínění. Víra v ni bude posílena tím spíše, pokud se vláda prostřednictvím propagandy připraví vysvětlit své úsilí a

zajistit pro ně podporu veřejnosti a pokud bude veřejné mínění tuto vládní tendenci příznivě reflektovat.

Proto bude národ - v naší situaci - považován za možného spojence, pokud budou vláda i veřejné mínění spojeny stejným nadšeným odhodláním bojovat za svobodu. To musí být pevně stanoveno předtím, než se lze pokusit změnit veřejné mínění v jiných zemích, které jsou v zájmu obrany svých zájmů nakloněny cestovat po boku partnera, který se jim zdá vhodný - tedy uzavřít spojenectví.

Pro tento účel je tu však ještě jedna věc: vzhledem k tomu, že úkol provést radikální změnu duchovního postoje národa vyžaduje tvrdou práci a že ji mnozí zpočátku nechápou, bylo by hloupé a zároveň zločinné dopouštět se chyb, které by mohly být použity jako zbraň těmi, kdo se takové změně brání.

Je třeba si uvědomit, že trvá dlouho, než národ zcela pochopí vnitřní záměry vlády, protože nelze vysvětlit konečné cíle předběžné politické práce; je třeba spoléhat buď na slepou víru mas, nebo na intuitivní instinkt intelektuálně nadřazené vládnoucí třídy. Protože však mnoha lidem tento politický vhled chybí a politické ohledy zakazují veřejné vysvětlení, bude se určitá část

intelektuálních vůdců vždy stavět proti novým tendencím, které lze považovat za pouhé experimenty, protože nejsou snadno pochopitelné. A tak se znepokojené, konzervativní státní složky začaly bránit.

Proto je naší nejvyšší povinností zabránit tomu, aby se zbraně dostaly do rukou těch, kteří by chtěli narušit vzájemné porozumění mezi národy. To platí zejména v našem případě, kdy se musíme potýkat s nepraktickými a fantastickými řečmi našich sociálních vlastenců a politiků maloměšťácké kavárny. Volání po novém bitevním loďstvu, obnově našich kolonií atd. je prostě nesmyslné a nepraktické, což si uvědomuje každý seriózní myslitel. Tito neškodní a někdy pološílení chrliči v protestním boji slouží zájmům našeho smrtelného nepřítele; jejich slova jsou v Anglii využívána způsobem, který nelze považovat za výhodný pro Německo. Plýtvají svou energií na marné demonstrace proti Bohu a celému světu a zapomínají na základní zásadu, která je předpokladem každého úspěchu, a sice - ať děláš cokoli, dělej to důkladně! Vytím proti pěti nebo deseti státům nesoustředíme všechny síly své vůle a fyzické síly k úderu do srdce našeho nejhoršího nepřítele a obětujeme možnost posílit se spojenectvím.

I zde je poslání nacionálněsocialistického hnutí. Musí naučit náš národ přehlížet maličkosti a soustředit se na velké věci; nerozdělovat se kvůli nepodstatným otázkám; a nikdy nezapomínat, že cílem, za který dnes bojujeme, je holá existence našeho národa a že jediným nepřítelem, kterému musíme čelit, je a zůstává ta moc, která nás o tuto existenci připravuje.

Některé věci se mohou stát těžko snesitelnými. To však v žádném případě není záminkou k tomu, abychom se zřekli rozumu a vznášeli nesmyslné výkřiky proti celému světu, místo abychom soustředili všechny své síly proti nejsmrtelnějšímu nepříteli.

Německý národ navíc nemá morální právo stěžovat si na způsob, jakým se k němu chová zbytek světa, dokud sám nevolá k odpovědnosti zločince, kteří prodali a zradili jeho vlastní zemi. Nemůžeme doufat, že nás budou brát příliš vážně, když se budeme oddávat dalekosáhlým nadávkám a protestům proti Anglii a Itálii, a pak necháme ve vlastní zemi nerušeně kolovat ty darebáky, kteří byli v žoldu nepřátelské válečné propagandy, kteří nás připravili o zbraně, zlomili nám morální páteř a vyměnili Říši za 30 stříbrných.

Nepřítel dělal jen to, co se od něj očekávalo. A my bychom se z jeho chování a jednání měli poučit.

Každý, kdo se nedokáže povznést na úroveň tohoto pohledu, si to musí uvědomit, jinak by mu nezbylo nic jiného než se vzdát myšlenky na jakoukoli spojeneckou politiku v budoucnosti. Pokud nemůžeme uzavřít spojenectví s Anglií, protože nám ukradla kolonie, nebo s Itálií, protože má Jižní Tyrolsko, nebo s Polskem či Československem, pak nám v Evropě nezbývá nikdo jiný než Francie - která nás mimochodem připravila o Alsasko-Lotrinsko.

Sotva lze pochybovat o tom, zda to slouží německému národu. Ale jestli o něčem lze pochybovat, pak o tom, zda takový názor pochází od pouhého prosťáčka, nebo od bystrého protivníka.

Pokud jde o činnost vůdců, věřím vždy tomu druhému.

Proměna v mentalitě jednotlivců těchto dříve nepřátelských národů, jejichž skutečné zájmy mohou v budoucnu dobře korespondovat s našimi, je možná, pokud vnitřní síla našeho státu a naše vůle k sebezáchově ukáže, že bychom mohli být opět důstojným spojencem. Naše neschopnost a zločinné jednání by navíc neměly být

důvodem k tomu, aby je využívali ti, kdo by se chtěli postavit proti našemu spojenectví s bývalými nepřáteli.

Nejtěžší je odpovědět na třetí námitku.

Je myslitelné, aby ti, kdo zastupují skutečné zájmy těchto spojeneckých národů, mohli prosazovat své názory proti vůli židovského smrtelného nepřítele svobodných národů a národních států?

Mohly by například síly tradiční britského státnictví zlomit zhoubný židovský vliv, nebo ne?

Na tuto otázku je, jak již bylo řečeno, velmi obtížné odpovědět. Závisí na příliš mnoha faktorech, než aby bylo možné vynést jednoznačný soud. Každopádně jedno je jisté: v jednom státě je vládní moc natolik stabilizovaná a je tak absolutně ve službách zájmů země, že nelze hovořit o skutečném a účinném bránění politickým potřebám ze strany mezinárodních židovských sil.

Boj, který fašistická Itálie vede proti třem hlavním zbraním Židů - i když možná v nejhlubším slova smyslu nevědomě (ale sám tomu nevěřím) - je nejlepším důkazem, že jedovaté tesáky této nadstátní moci jsou vyráženy, i když nepřímo. Zákaz zednářských tajných společností, potlačování nadnárodního tisku a neustálé boření mezinárodního marxismu spolu s neustálým

posilováním fašistické státní koncepce - to vše umožní italské vládě v průběhu let stále více sloužit zájmům italského národa bez ohledu na syčení židovské světové hydry.

V Anglii je situace těžší. V této zemi „nejsvobodnější demokracie“ vykonává Žid téměř neomezenou diktaturu nepřímo, prostřednictvím veřejného mínění.[170] A přesto

---

[170] Vliv Židů v Británii je významný od jejich „emancipace“ v roce 1858. Mezi významné osobnosti patřili Isaac Goldsmid, David Salomons a Benjamin Disraeli. Rodina Rothschildů zde založila bankovní podniky již v 90. letech 19. století a díky ziskům v napoleonských válkách na počátku 19. století získala značné bohatství a vliv. V roce 1880 mohl britský spisovatel Laurence Oliphant psát o *„finančních operacích Židů v největším měřítku“* a *„mocném vlivu, který mají v tisku mnoha zemí“*. Dodává: *„Vzhledem k finančnímu, politickému a obchodnímu významu, kterého Židé nyní dosáhli, neexistuje v Evropě pravděpodobně žádná mocnost, která by se ukázala být tak cenným spojencem ... jako tato bohatá, mocná a kosmopolitní rasa“* (1880: 503). O deset let později oxfordský historik Goldwin Smith poznamenal, že *„tisk v celé Evropě je téměř bez výjimky v židovských rukou a je z velké části vyráběn židovskými mozky. Mezinárodní finance jsou v zajetí židovské energie a dovedností. V Anglii zůstala po pádu Baringsovy [banky] osamocená nadvláda rodu Rothschildů, nezpochybnitelná a nenapadnutelná... Židovstvo je nyní velkou finanční mocí v Evropě, to znamená, že je největší mocí ze všech“* (1893: 260-280). Winston Churchill byl přinejmenším od roku 1904 úzce spjat s židovským vlivem. Martin Gilbert (2007: 9) uvádí, že Churchillovi političtí oponenti ho obviňovali, že *„je v*

zde probíhá neustálý boj mezi zastánci britských státních zájmů a zastánci židovské světové diktatury.

Po válce se poprvé ukázalo, jak ostrý je tento protiklad, když britští státní představitelé zaujali k japonskému problému jedno stanovisko a tisk jiné.

Těsně po skončení války se znovu objevily staré vzájemné antipatie mezi Amerikou a Japonskem. Evropské velmoci samozřejmě nemohly zůstat k tomuto novému válečnému nebezpečí lhostejné. Navzdory příbuzenským vazbám panovala v Anglii jistá míra žárlivosti na rostoucí význam Americké unie ve všech sférách mezinárodní ekonomiky a politiky. Zdálo se, že

---

kapse, a dokonce v žoldu bohatých Židů". Michael Makovsky (2007: 46) píše, že Churchill *„začal považovat mnoho [otcových] bohatých židovských přátel za své"*. Jak si byl Hitler dobře vědom, Velká Británie usilovala o pomoc „světového židovstva" v boji za první světové války a získala ji. David Lloyd George se obzvláště snažil získat pomoc amerických Židů, aby přilákal neutrální Američany. Konečným výsledkem byla „smlouva s Židy": nabídnout jim sionistickou vlast v Palestině, pokud pomohou Anglii vyhrát válku. Tato „smlouva" byla kodifikována v nechvalně proslulé Balfourově deklaraci z roku 1917. Podrobnosti viz Dalton, „The Jewish hand in the world wars" (2013). Souhrnně řečeno, Hitler měl jistě pravdu: Židé skutečně měli ve dvacátých letech 20. století nad Británií faktickou diktaturu. Ta trvá dodnes.

bývalé koloniální území, dítě velké matky, se brzy stane novým pánem světa. Je zcela pochopitelné, že dnes Anglie přehodnocuje svá stará spojenectví a že britské státnictví nervózně vyhlíží okamžik, kdy se nebude říkat: „Británie vládne mořím!“, ale spíše: „Moře pro Americkou unii!“

Gigantický americký stát - kolos s obrovským bohatstvím panenské půdy je mnohem hůře napadnutelný než obklíčená Německá říše. Kdyby se mělo rozhodnout a padnout konečné rozhodnutí, Anglie by byla odsouzena k záhubě, kdyby zůstala sama. Proto dychtivě sahá po žluté pěsti a drží se spojenectví, které je z rasového hlediska možná neomluvitelné, ale z politického hlediska představuje jedinou možnost, jak posílit světové postavení Británie tváří v tvář vzmáhajícímu se americkému kontinentu.

Navzdory společnému boji na evropských bojištích anglická vláda neukončila spojenectví se svým asijským partnerem a celý židovský tisk se na tuto myšlenku vrhl zpoza zad.

Jak je možné, že až do roku 1918 židovské orgány obhajovaly britský boj proti Německé říši a pak se najednou staly neloajálními a šly vlastní cestou?

Zničení Německa nebylo anglickým, ale především židovským zájmem - stejně jako dnes zničení Japonska slouží méně britským zájmům než širším přáním vůdců očekávané židovské světové říše. Zatímco se Anglie snaží udržet své postavení ve světě, Žid organizuje svůj útok za účelem jeho dobytí.

Současné evropské státy již považuje za poddajné nástroje ve svých rukou, ať už nepřímo prostřednictvím tzv. západní demokracie, nebo formou přímé nadvlády ruského bolševismu. Není to však jen starý svět, který drží ve svých osidlech, ale stejný osud čeká i ten nový. Židé ovládají burzovní síly Americké unie.[171] Každým rokem zvyšují svou kontrolu nad pracovní silou v národě

[171] Židovský vliv v Americe v té době sahal daleko za burzu a byl téměř jistě rozsáhlejší, než si Hitler uvědomoval. Počet židovských obyvatel rychle rostl, z 0,5 % v roce 1880 na 2,9 % v roce 1918. V roce 1901 se po Židy inspirovaném atentátu na prezidenta Williama McKinleyho stal prezidentem částečně židovský Teddy Roosevelt. Značný vliv měli židovští bankéři jako Paul a Felix Warburgové, Jacob Schiff a Bernard Baruch. Židovští právníci jako Oscar Straus, Louis Marshall, Henry Morgenthau starší, Louis Brandeis a Samuel Untermeyer měli značný vliv v oblasti financí a státní správy. Tito lidé měli rozhodující vliv na přesvědčení Woodrowa Wilsona a Kongresu, aby vstoupili do první světové války. Další informace naleznete v Dalton, „The Jewish hand in the world wars" (2013).

se 120 miliony obyvatel; jen velmi málo z nich, k jejich smůle, zůstává stále plně nezávislých.[172]

Prokazují dokonalou zručnost v manipulaci s veřejným míněním a využívají ho jako nástroj v boji o vlastní budoucnost.

Největší hlavy židovstva vidí blížící se naplnění starozákonního proroctví o velkém pohlcení národů.[173]

Mezi tímto velkým stádem odnárodněných koloniálních území by jeden nezávislý stát mohl v poslední hodině způsobit zkázu celé struktury. Bolševický svět nemůže existovat, pokud nezahrne všechno.

---

[172] Původní první vydání tohoto svazku obsahovalo slova *„pouze jediný velký muž, [Henry] Ford, zůstává zcela nezávislý“*. Ford byl známým kritikem židovského vlivu v Americe a Hitler ho dlouho chválil za to, že se jim vzpíral. Další podrobnosti o Fordových názorech viz Dalton, „Anglo-American perspectives on anti-Semitism" (2012).

[173] Viz například: Genesis (27,29): *„Ať ti slouží lidská pokolení, ať se ti klanějí národy.“* Deuteronomium (15,6): *„Budeš vládnout mnoha národům“* a (28,10) *„Všechny národy země budou vidět, že se nazýváš Hospodinovým jménem, a budou se tě bát.“* Izajáš (60,10): *„Cizinci vystavějí tvé hradby a jejich králové ti budou k službám.“* a (61,5) *„budeš jíst bohatství národů.“*

Pokud si pouze jeden stát zachová svou národní sílu a velikost, musela by židovská satrapická světová říše, stejně jako každá jiná tyranie na světě, podlehnout síle nacionalistické myšlenky.

Žid díky své tisícileté adaptaci dobře ví, že může rasovou bastardizací podkopat evropské národy, ale že nemůže stejnému osudu vystavit asijský národní stát, jako je Japonsko. Dnes může napodobovat způsoby Němce a Angličana, Američana a Francouze, ale nemá žádné prostředky, jak se přiblížit žlutému Asiatovi. Proto se snaží zlomit japonský národní stát pomocí jiných takových formací, aby se zbavil nebezpečného protivníka dříve, než promění poslední státní moc v jeho pěst v tyranii nad bezbrannými.

Ve své tisícileté židovské říši se děsí japonského národního státu, a proto jej chce zničit dříve, než nastolí vlastní diktaturu.

A tak dnes podněcuje národy proti Japonsku, jako to kdysi dělal proti Německu. A tak zatímco se britští státníci stále snaží uzavřít spojenectví s Japonskem, britsko-židovský tisk vede boj proti tomuto spojenci a pod hlásáním demokracie a za použití válečného pokřiku

připravuje zničující válku: „Pryč s japonským militarismem a imperialismem!“

Tak neukázněný je dnes Žid v Anglii.

A právě proto tam začne boj proti židovskému světovému nebezpečí.

A i zde má nacionálněsocialistické hnutí před sebou obrovský úkol: Musí našemu národu otevřít oči, pokud jde o cizí národy, a musí mu neustále připomínat skutečného nepřítele současného světa. Místo nenávisti vůči Árijcům - od nichž nás sice dělí téměř všechny ostatní důvody, ale s nimiž nás spojuje pouto společné krve a příbuzné civilizace - se musíme věnovat vyvolávání všeobecného hněvu proti zlovolnému nepříteli lidstva jako skutečnému původci všech našich utrpení.

Musíme se postarat o to, aby alespoň v naší zemi byl smrtelný nepřítel rozpoznán a aby se boj proti němu stal světelným majákem ke světlým dnům, který ukáže ostatním národům cestu záchrany pro bojující árijské lidstvo.

A konečně, kéž je rozum naším vůdcem a síla vůle naší silou. Kéž nám svatá povinnost jednat dodá odhodlání a kéž je naše víra naší nejvyšší ochranou.

14. kapitola

Východní politika

K zvláštnímu rozboru vztahu Německa k Rusku mě vedou dva důvody: (1) tento problém se může ukázat jako rozhodující pro německou zahraniční politiku a (2) tento problém je také prubířským kamenem politické schopnosti mladého nacionálněsocialistického hnutí, pokud jde o jasné myšlení a správné jednání.

Musím se přiznat, že druhý bod mi někdy působil velké starosti. Členové našeho hnutí se nerekrutují z těch, kteří jsou lhostejní, ale spíše většinou z řad lidí s velmi extrémním světonázorem. Je přirozené, že jejich chápání zahraniční politiky trpí předsudky a nedostatečnými znalostmi, které jsou způsobeny politickými a filosofickými vazbami těch kruhů, k nimž byli dříve připoutáni. A neplatí to jen pro ty, kteří k nám přicházejí z levice. Naopak. Jakkoli škodlivé bylo jejich předchozí poučení o těchto problémech, v mnoha případech bylo alespoň částečně vyváženo zbytky zdravých a přirozených instinktů. Pak už jen stačilo nahradit dřívější vlivy lepším učením a za nejlepšího spojence bylo možné považovat pud sebezáchovy.

Na druhou stranu je mnohem těžší vtisknout jasné politické myšlenky lidem, jejichž dřívější politické vzdělání bylo neméně nesmyslné a nelogické. Na oltář objektivity obětovali poslední zbytky svých přirozených instinktů. Zvláště obtížné je přimět tyto představitele naší takzvané inteligence k jasnému a logickému pohledu na zájmy vlastní i svého národa. Jsou zatíženi mrtvolným břemenem předsudků a nesmyslných představ, a co je nejhorší, ztratili nebo se zřekli každého pudu sebezáchovy. Nacionálněsocialistické hnutí musí s těmito lidmi svádět tvrdý boj, protože přes naprostou neschopnost jsou tak domýšliví, že bez sebemenšího opodstatnění pohlížejí s opovržením na obyčejné a zdravější lidi. Tito arogantní všeználci jsou zcela neschopní klidné analýzy a rozvahy, které jsou nezbytným předpokladem jakékoli vůle a jednání v zahraniční politice.

Jsou to právě tyto kruhy, které dnes začínají odvádět naši zahraniční politiku tím nejkatastrofálnějším směrem a oddalují ji od skutečné obrany národních zájmů našeho národa. Místo toho slouží svým vlastním fantastickým ideologiím, a proto se cítím povinen nabídnout svým kolegům jasné vyložení nejdůležitějšího problému zahraniční politiky, totiž našeho vztahu k Rusku. Budu se

jím zabývat tak důkladně, jak to bude nutné, aby byl obecně srozumitelný, nakolik je to v práci, jako je tato, možné.

Dovolte mi, abych začal následujícími poznámkami: Pod pojmem „zahraniční politika“ rozumíme řízení záležitostí národa ve vztazích s ostatním světem na základě určitých skutečností. Kromě toho musíme jako nacionální socialisté stanovit následující zásadu týkající se povahy zahraniční politiky národního státu: Zahraniční politika národního státu musí mít na zřeteli především povinnost zajistit existenci rasy na této planetě, která je v tomto státě ztělesněna. A to se děje vytvořením zdravého a přirozeného vztahu mezi počtem a růstem obyvatelstva na jedné straně a množstvím a kvalitou půdy na straně druhé.

Jediný zdravý stav je takový, který zajišťuje lidem obživu na jejich vlastní půdě. Jakýkoli jiný stav je nezdravý, i když může trvat staletí nebo dokonce tisíce let. Dříve či později to povede k úpadku nebo dokonce ke zničení dotyčného národa.

Pouze dostatečně velký prostor na Zemi může zajistit svobodnou existenci národů.

Nezbytný rozsah územní expanze pro osídlení nelze odhadovat podle současných potřeb, a dokonce ani podle velikosti jeho zemědělské produktivity ve vztahu k počtu obyvatel.

Již v prvním díle jsem o spojenecké politice Německa před válkou vysvětlil, že rozloha státu má význam nejen jako zdroj potravy národa, ale také z vojenského a politického hlediska. Jakmile má národ zajištěnu obživu množstvím půdy, musí uvažovat o tom, jak ji bránit. To závisí na mocensko-politické síle státu, která zase závisí na vojensko-geografických možnostech.

Německý národ si tak může zajistit svou budoucnost pouze jako světová velmoc. Po téměř dva tisíce let byla obrana našich národních zájmů záležitostí světových dějin, jak je patrné z našich více či méně úspěšných aktivit na poli zahraniční politiky. Sami jsme toho byli svědky: Gigantický boj národů v letech 1914 až 1918 byl pouze bojem německého národa za jeho existenci na této zeměkouli, ale my jsme tento typ událostí označili jako světovou válku.

Německo do tohoto boje vstoupilo jako domnělá světová velmoc. Říkám „domnělá“, protože ve skutečnosti nic takového nebylo. Kdyby v roce 1914

existoval jiný poměr mezi naší rozlohou a počtem obyvatel, Německo by skutečně bylo světovou velmocí a kromě jiných faktorů by válka skončila v náš prospěch.

Není mým úkolem ani záměrem zde rozebírat, co by se stalo, kdyby v případě, že by neexistovalo ono „ale“. Považuji však za naprosto nezbytné ukázat současné poměry v jejich holé a nepřikrášlené realitě a poukázat na slabiny, které jsou jim vlastní, aby se alespoň v řadách nacionálněsocialistického hnutí dostalo potřebného prozření.

Německo dnes není světovou velmocí. I kdyby se podařilo překonat naši současnou vojenskou slabost, stejně bychom si tento titul nemohli nárokovat. Jaký význam má na této planetě stát, v němž je poměr počtu obyvatel k rozloze tak mizerný jako v současné Německé říši? V době, kdy se svět postupně rozděluje mezi státy - z nichž mnohé zahrnují téměř celé kontinenty - nelze hovořit o světové velmoci v případě útvaru, jehož politická vlast se omezuje na směšnou plochu sotva 500 000 čtverečních kilometrů.[174]

[174] Pro srovnání, rozloha dnešního Německa je přibližně 357 000 kilometrů čtverečních. Pokud zahrneme i Rakousko, dosáhne celková rozloha 441 000 kilometrů čtverečních.

Z čistě územního hlediska je rozloha Německé říše ve srovnání s ostatními takzvanými světovými mocnostmi mizivá. Anglii nelze uvádět jako důkaz opaku, neboť anglická vlast je ve skutečnosti velkým hlavním městem britského světového impéria, kterému patří téměř čtvrtina zemského povrchu. Dále je třeba považovat Americkou unii za přední z kolosálních států, také Rusko a Čínu. Některé z těchto územních celků jsou více než desetkrát větší než současná Německá říše.

A mezi tyto státy je třeba zařadit i samotnou Francii. Nejenže neustále zvyšuje sílu své armády náborem barevných ze své obrovské říše, ale také rasově postupuje její negrifikace, takže dnes lze skutečně hovořit o vytvoření afrického státu na evropské půdě. Současnou koloniální politiku Francie nelze srovnávat s politikou Německa v minulosti. Bude-li se Francie příštích 300 let vyvíjet dosavadním způsobem, budou všechny stopy francouzské krve nakonec ponořeny do rostoucího euro-afrického mulatského státu. Vznikla by tak ohromná, samostatná sídelní oblast od Rýna po Kongo, zaplněná podřadnou rasou, která postupně vzniká procesem neustálé bastardizace.

Tím se francouzská koloniální politika liší od staré německé.

Někdejší německá koloniální politika byla stejně jako všechno ostatní prováděna napůl. Nezvětšila ani sídelní území německé rasy, ani se nepokusila - jakkoli by to bylo zločinné - posílit Říši pomocí černé krve. Askari[175] v německé východní Africe představovali malý a váhavý krok na této cestě. Ve skutečnosti však sloužili pouze k obraně samotných kolonií. Myšlenka dovozu černých vojáků na evropská bojiště - už jen proto, že ve světové válce byla prakticky nemožná - nebyla nikdy pojata jako návrh, který by se dal realizovat za lepších okolností; zatímco Francouzi naopak vždy považovali tuto možnost za zásadní pro své koloniální aktivity.

A tak má dnes svět nejen řadu států, které počtem obyvatel mnohem převyšují náš německý národ, ale mají také rozlohu, která je především základem jejich politické moci. Nikdy nebyl poměr mezi rozlohou a počtem obyvatel Německé říše ve srovnání s ostatními státy světa tak nepříznivý jako na počátku našich dějin před dvěma tisíci lety a znovu dnes. Dříve jsme byli mladým národem, který vtrhl do světa rozpadajících se velkých států, jejichž posledního obra, Řím, jsme pomohli zbořit. Dnes se

[175] Název pro africké vojáky sloužící v evropských armádách.

nacházíme ve světě velmocenských států, v němž se naše vlastní Říše neustále propadá do bezvýznamnosti.

Této hořké pravdě musíme vždy čelit jasně a klidně. Musíme studovat počet obyvatel a rozlohu Německé říše ve vztahu k ostatním státům a porovnávat je v průběhu staletí. Vím, že pak každý dojde ke stejnému smutnému závěru jako já na začátku: Německo již není světovou velmocí, bez ohledu na to, zda je jeho vojenská síla silná nebo slabá.

S ostatními velkými státy na Zemi se nedá srovnávat, a to díky zcela katastrofálnímu vedení našich lidí v zahraniční politice, díky tomu, že nemáme - skoro bych měl říci - v zahraniční politice cíle jako ze závěti, a díky tomu, že jsme ztratili všechny zdravé pudy a instinkty sebezáchovy.

Chce-li být nacionálněsocialistické hnutí uznáno dějinami jako mající velké poslání pro náš národ, bude muset bolestně poznat skutečnou pravdu o naší situaci ve světě. Musí odvážně bojovat proti bezcílnosti a neschopnosti, která dosud vedla náš německý národ v zahraniční politice. Pak musí bez ohledu na „tradice“ a předsudky najít odvahu zorganizovat naše národní síly a nastoupit na cestu, která je povede pryč ze současného

omezeného životního prostoru a k nové zemi a půdě. Tak nás toto hnutí zachrání před nebezpečím, že z této země zmizíme, nebo že budeme sloužit jiným jako národ otroků.

Nacionálněsocialistické hnutí musí usilovat o odstranění současného nepoměru mezi počtem obyvatel a rozlohou země, přičemž rozlohu země považuje za zdroj naší obživy a základ politické moci. A tím musí zrušit protiklad mezi minulými dějinami a beznadějí naší současné bezmoci. Přitom musí mít na paměti, že jsme příslušníky nejvyššího lidstva na této zemi, že máme odpovídající vysokou povinnost a že tuto povinnost splníme jen tehdy, když v německém národě vzbudíme rasové uvědomění, aby nejen šlechtil dobré psy, koně a kočky, ale také pečoval o svou vlastní krev.

Když říkám, že německá zahraniční politika byla až dosud bezcílná a neúčinná, důkazem mého tvrzení jsou skutečné neúspěchy této politiky. Kdyby byl náš národ intelektuálně méněcenný nebo zbabělý, nemohly by být konečné výsledky jeho boje na této zemi horší než to, co vidíme dnes. To, co se dělo v posledních desetiletích před válkou, by nás nemělo klamat; nesmíme poměřovat sílu Říše vzatou samu o sobě, ale pouze ve srovnání s jinými státy. Takové srovnání ukazuje, že ostatní státy zvyšovaly

svou sílu tak, že se nejen vyrovnaly, ale nakonec i zvětšily; takže v rozporu se zdánlivým vzestupem se skutečná cesta Německa stále více rozcházela s ostatními státy a zaostávala - zkrátka byl zde velký rozdíl v náš neprospěch. Ostatně i naše obyvatelstvo zůstávalo daleko pozadu a ztrácelo půdu pod nohama. Je sice pravda, že hrdinství našeho národa je nepřekonatelné hrdinstvím jakéhokoli jiného národa na Zemi - ano, že na obranu své existence prolil více krve než kterýkoli jiný národ na Zemi -, ale jeho neúspěch byl způsoben pouze chybným způsobem, jakým byl uplatňován.

Pokud v této souvislosti prozkoumáme politické zkušenosti našeho národa za více než tisíc let, připomeneme si nesčetné války a boje a vše prozkoumáme ve světle současných výsledků, musíme přiznat, že toto moře krve přineslo pouze tři jevy, které můžeme považovat za trvalé plody konkrétních akcí v zahraniční politice a celkové politice: (1) Osidlování Ostmarky, většinou Bavory; (2) Dobytí a osídlení území na východ od Labe; a (3) Organizace Braniborska-Pruska Hohenzollerny, která se stala vzorem pro krystalizaci nové Říše.

Poučné varování pro budoucnost!

První dva z těchto velkých zahraničněpolitických úspěchů zůstaly nejtrvalejší. Bez nich by dnes náš národ nehrál žádnou roli. Byly to první a bohužel jediné úspěšné pokusy o nastolení harmonie mezi naším rostoucím počtem obyvatel a množstvím půdy a území. A musíme se dívat jako na skutečně katastrofální, že naši němečtí historici nikdy správně nedocenili tyto dva úspěchy, které byly tak plné významu pro následující generace. Naproti tomu chválili mnoho jiných věcí - fantastické hrdinství, nesčetná dobrodružství a války -, aniž by však chápali, jak bezvýznamné byly pro hlavní linii našeho národního vývoje.

Třetím velkým úspěchem naší politické činnosti bylo vytvoření pruského státu a rozvoj určité státní koncepce. Výsledkem byl také pud sebezáchovy a sebeobrany německé armády, který vyhovoval modernímu světu. Transformace myšlenky individuální sebeobrany v povinnost obrany státu je odvozena od každého státního zřízení a státního pojetí. Význam tohoto vývoje nelze přeceňovat. Německý národ, narušený přílišným individualismem, se pod organizací pruské armády ukáznil, a tím získal zpět alespoň část své dlouho ztracené organizační schopnosti. To, co jiným národům stále autenticky náleží jako stádní společnosti, jsme my,

alespoň částečně, získali zpět pro naše národní společenství prostřednictvím vojenského výcviku. V důsledku toho mělo zrušení všeobecné povinné vojenské služby - které pro desítky jiných národů nemusí mít žádný význam - pro nás fatální důsledky. Deset generací Němců bez nápravného a výchovného vojenského výcviku, kteří by nás ponechali napospas zhoubným důsledkům rasového, a tedy i filosofického rozdělení - a náš národ by ztratil poslední zbytek nezávislé existence na této planetě. Německý duch by pak mohl přispět k civilizaci pouze prostřednictvím jedinců žijících pod vládou cizích národů a jejich původ by zůstal neznámý: pouhým kulturním hnojivem, dokud by poslední zbytky árijsko-nordické krve nezanikly nebo nevyhasly.

Je pozoruhodné, že skutečné politické úspěchy, jichž náš národ dosáhl během svých tisíciletých bojů, oceňují a chápou lépe naši protivníci než my sami. Ještě dnes v nás roste nadšení z hrdinství, které připravilo náš národ o miliony jeho nejlepší krve, ale ukázalo se jako zcela neplodné.

Rozlišování mezi skutečnými politickými úspěchy našeho národa a marnými cíli, za něž byla prolita naše národní krev, má pro naše současné i budoucí jednání nejvyšší význam.

My, nacionální socialisté, se nikdy nesmíme připojit ke společnému hurá vlastenectví současného buržoazního světa. Bylo by pro nás smrtelným nebezpečím, kdybychom na bezprostřední předválečný vývoj pohlíželi jako na sebemenší závazek na naší cestě vpřed. Z celého historického období 19. století nepřijímáme jediný závazek, který by měl základ v tomto období samotném. Na rozdíl od politiky těch, kteří toto období reprezentovali, musíme zaujmout stanovisko nejvyšší, pokud jde o veškerou zahraniční politiku, totiž: uvést zemi do souladu s naším obyvatelstvem. Z minulosti se skutečně můžeme poučit pouze v tom, že cíl našeho politického jednání musí spočívat ve dvou směrech: (1) země a půda jako cíl naší zahraniční politiky a (2) nový, filosoficky ustálený, jednotný základ jako cíl vnitropolitické činnosti.

Chci ještě krátce zaujmout stanovisko k otázce, nakolik jsou naše územní cíle eticky a morálně opodstatněné. Je to nutné, protože v našich tzv. národoveckých kruzích se bohužel vyskytují nejrůznější věrohodní tlučhubové, kteří se snaží německý národ přesvědčit, že cílem jeho zahraniční politiky by mělo být napravení křivd z roku 1918, a zároveň považují za nutné

ujišťovat celý svět o národoveckém bratrství a sympatiích.

K tomuto bodu bych rád uvedl následující: Požadovat obnovení hranic z roku 1914 je politická absurdita, která má takové důsledky, že se jeví jako zločin. Říšské hranice z roku 1914 byly všechno, jen ne logické. Nebyly skutečně úplné ve smyslu zahrnutí všech příslušníků německého národa, ani nebyly rozumné z hlediska vojensko-geografické efektivity. Nebyly výsledkem promyšleného politického plánu, ale dočasnými hranicemi stanovenými na základě nedokončeného politického boje - a skutečně byly částečně výsledkem náhody. Stejným (a v mnoha případech lepším) právem by bylo možné vybrat si nějaký jiný reprezentativní rok německých dějin a požadovat, aby cílem naší zahraniční politiky bylo obnovení těchto poměrů. Takové požadavky jsou zcela charakteristické pro náš buržoazní svět, který v těchto otázkách nepřemýšlí politicky o budoucnosti, ale žije jen minulostí, a to ještě jen tou bezprostřední; dokonce ani jejich retrospektiva nesahá dál než do jejich vlastní doby. Zákon setrvačnosti je poutá k současnému řádu věcí a vede je k tomu, že se staví proti každému pokusu o jeho změnu, aniž by však přešli k nějaké aktivní obraně

přesahující pouhou tvrdohlavost. Je zřejmé, že politický obzor těchto lidí nesahá dál než do roku 1914. Tím, že hlásají cíl své politické činnosti obnovit tyto hranice, jen napomáhají napravovat trhliny v naší lize nepřátel. Jen tak lze vysvětlit skutečnost, že osm let po světovém boji mezi státy s velmi rozdílnými přáními a cíli zůstává koalice vítězů stále víceméně nedotčena.

Každý z těchto států měl z německého kolapsu v té či oné době prospěch. Strach z naší síly způsobil, že velmoci o své chamtivosti a závisti vůči sobě navzájem mlčely. Cítily, že nejlepší zárukou proti budoucímu obrození bude rozparcelovat co největší část Říše. Špatné svědomí a strach ze síly našeho národa je trvanlivým tmelem, který drží členy tohoto spolku pohromadě dodnes.

A my je nezklameme. Tím, že jsme obnovení hranic z roku 1914 stanovili jako cíl politického programu Německa, se každý člen nepřátelské koalice, který by jinak měl tendenci z ligy vystoupit, obává, že by mohl být v případě izolace napaden námi, a ztratil by tak podporu svých spojenců. Každý jednotlivý stát se cítí být tímto heslem napaden a ohrožen.

To je absurdní, a to ze dvou důvodů: (1) Chybí mocenské prostředky, které by ho ze vzduchoprázdna

přetáhly do reality, a (2) i kdyby se ho podařilo skutečně uskutečnit, výsledek by byl tak tristní, že by proboha nestálo za to riskovat kvůli němu krev našeho národa.

Sotva lze vůbec pochybovat o tom, že hranice z roku 1914 bychom mohli obnovit pouze prostřednictvím krveprolití. Jen dětská mysl věří, že Versailleskou smlouvu lze napravit nepřímými prostředky nebo žebráním. Nehledě na to, že každý takový pokus by vyžadoval muže Talleyrandova charakteru[176], kterého nemáme. Polovinu našich politiků tvoří bezcharakterní podvodníci, kteří jsou našemu národu zcela nepřátelští, zatímco druhou polovinu tvoří dobromyslní, neškodní a lehkomyslní změkčilci.

Od dob Vídeňského kongresu[177] se doba změnila: o státní hranice už se neperou a nevyjednávají knížata a jejich kurtizány, ale neúprosný světový Žid, který bojuje za svou nadvládu nad národy. Žádný národ nemůže tuto pěst ze svého hrdla sundat jinak než mečem. Pouze organizované a soustředěné národní cítění, proměněné v

---

[176] Charles Maurice de Talleyrand-Perigord (1754-1838) byl francouzský diplomat a politik, mj. za Napoleona. Byl známý svou cynickou a lstivou, ale účinnou diplomacií.

[177] Konal se v letech 1814-15.

účinnou sílu, se může vzepřít mezinárodnímu zotročení národů. Tato cesta je a zůstává krvavá.

Jsme-li přesvědčeni, že německá budoucnost vyžaduje nejvyšší oběti, ať už tak či onak, pak musíme odložit úvahy o politické účelnosti, stanovit si důstojný cíl a bojovat za něj.

Hranice z roku 1914 nemají pro německou budoucnost žádný význam. Nesloužily ani k naší ochraně v minulosti, ani nenabízejí žádnou sílu pro budoucnost. S těmito hranicemi nemůže německý národ dosáhnout vnitřní jednoty, nemohou mu zajistit obživu, z vojenského hlediska nejsou výhodné a nemohou zlepšit naše vztahy s ostatními světovými mocnostmi - nebo lépe řečeno se skutečnými světovými mocnostmi. Nezmenšíme rozdíl s Anglií a nedosáhneme velikosti Americké unie; ostatně ani Francii by to neubralo na světově-politickém významu.

Jisté je jen jedno: Pokus o obnovení hranic z roku 1914, i kdyby byl úspěšný, by si vyžádal tolik krve našeho národa, že by nebylo možné přinést žádné další oběti pro taková opatření, která by skutečně zajistila život a budoucnost národa. Naopak, opojeni takovým povrchním úspěchem bychom se dalších cílů zřekli - tím

spíše, že by se zdálo, že „národní čest“ je napravena a že se alespoň na chvíli otevřou nové dveře komerčnímu rozvoji.

Proti tomu všemu se my, nacionální socialisté, musíme pevně držet svého zahraničněpolitického cíle, totiž že německý národ musí mít zajištěnu půdu a zemi, která mu na této zemi náleží. A pouze tento čin by před Bohem a našimi německými potomky ospravedlnil jakoukoli oběť krve: Před Bohem proto, že jsme na tento svět vysláni s posláním bojovat o náš každodenní chléb jako tvorové, kterým není nic dáno a kteří si musí být schopni vydobýt a uhájit své postavení pánů země jen díky vlastní inteligenci a odvaze; a před německým potomstvem do té míry, že za každého, kdo prolil svou krev, bude potomkům odkázáno tisíc dalších. Půda, na níž budou moci naši němečtí rolníci jednou vychovat své statné syny, ospravedlňuje dnešní investice našich synů. A i když budou odpovědní státníci svými současníky pronásledováni, potomstvo je zprostí veškeré pokrevní viny za tuto oběť svého národa.

Zde musím co nejostřeji protestovat proti těm národoveckým pisálkům, kteří předstírají, že takové územní rozšíření by bylo „porušením svatých lidských práv“, a jako takové je napadají. Člověk nikdy neví, kdo

za takovými lidmi stojí. Je však jisté, že zmatek, který vyvolávají, je žádoucí a výhodný pro nepřátele našeho národa. Takovým postojem pomáhají vnitřně oslabovat a ničit vůli našeho národa prosazovat jediným účinným způsobem své vlastní životní zájmy. Žádný národ na Zemi nevlastní ani metr čtvereční půdy z nařízení vyšší vůle nebo vyššího práva. Stejně jako jsou hranice Německa výsledkem náhody a jsou pouze dočasné, které byly stanoveny politickými boji v různých dobách, tak jsou i hranice životního prostoru jiných národů. A stejně jako se jen imbecil může dívat na geografii Země jako na neměnnou jako žula - která ve skutečnosti představuje určitý stupeň v daném vývoji, vytvořena mocnými silami přírody, a která může být zítra změněna většími silami destrukce a změny - tak i hranice životního prostoru v životě národů.

Hranice států vytváří člověk a člověk je může měnit.

Skutečnost, že národ získal obrovské území, není důvodem, proč by si ho měl udržet navždy. Dokazuje to nanejvýš sílu dobyvatele a slabost poraženého. A pouze v této síle spočívá právo. Pokud je německý národ uvězněn na nemožném území a čeká ho bídná budoucnost, není to z příkazu osudu, stejně tak jako odporovat takovým záležitostem neznamená neposlouchat ho. Stejně jako

žádná vyšší moc neslíbila jiným národům větší území než německému, tak ji nelze vinit z nespravedlivého rozdělení půdy. Stejně jako půdu, na níž nyní žijeme, našim předkům nedarovala nebesa - ale musela být dobyta smrtelným rizikem -, tak ani v budoucnu náš národ nezíská území, a tedy ani život, jako milost shora, ale musí si je vydobýt silou vítězného meče.

Dnes jsme všichni přesvědčeni, že je třeba účtovat s Francií, ale to by bylo vcelku neúčinné, kdyby to byl jediný cíl naší zahraniční politiky. Může mít a bude mít význam pouze tehdy, bude-li sloužit jako zadní krytí v boji za rozšíření životního prostoru našeho národa v Evropě. Koloniální akvizice tento problém nevyřeší. K tomu dojde pouze získáním takového sídelního území pro náš národ, které rozšíří prostor vlasti a tím nejen udrží nové osadníky v nejužším společenství se zemí jejich původu, ale zaručí tomuto regionu výhody, které vyplývají z jednotného prostoru.

Národovecké hnutí nesmí být advokátem jiných národů, ale spíše protagonistou sebe sama. Jinak by bylo zbytečné a především by nemělo právo vzývat minulost. Pak by totiž jednalo stejně jako dříve. Stará německá politika byla neprávem určována dynastickými ohledy a budoucí politika se nesmí řídit sentimentalitou

kosmopolitního národovectví. Zejména nesmíme být bezpečnostní policií známých „chudých, malých národů“, ale spíše vojáky sebe samých.

My, nacionální socialisté, musíme jít ještě dál: Právo na půdu se stává povinností, když se zdá, že velký národ je odsouzen k zániku, pokud se jeho půda nerozšíří. A to platí zvláště tehdy, když se nejedná o nějakou malou skupinu negrů, ale o germánskou matku všeho života, která dala kulturní podobu modernímu světu. Německo buď bude světovou velmocí, nebo nebude vůbec. Aby se však mohlo stát světovou velmocí, potřebuje onu velikost, která mu dnes dodává potřebný význam a dává život jeho občanům.

Proto jsme my, nacionální socialisté, záměrně udělali čáru za naším předválečným vedením zahraniční politiky. Pokračujeme tam, kde jsme před šesti stoletími skončili. Ukončili jsme věčné germánské tažení na jih a západ Evropy a upřeli jsme svůj zrak k půdě na Východě. Konečně ukončujeme koloniální a obchodní politiku předválečných dob a přecházíme k územní politice budoucnosti.

Mluvíme-li však dnes o nové půdě v Evropě, musíme myslet především na Rusko a jeho podřízené pohraniční státy.

Zdá se, že sám osud nám chce ukázat cestu. Tím, že Rusko vydal bolševismu, připravil ruský národ o inteligenci, která kdysi vytvořila a upevnila ruský stát. Organizace ruského státního útvaru nebyla výsledkem ruských slovanských politických schopností, ale byla spíše podivuhodným příkladem státotvorné schopnosti germánského živlu uprostřed podřadné rasy.

Tímto způsobem vzniklo na Zemi mnoho mocných říší. Méně početné národy s germánskými organizátory a vůdci se nejednou staly hrozivými státy a přetrvaly, dokud přežívalo rasové jádro státotvorné rasy. Rusko po staletí vděčilo za svou existenci germánskému jádru své vládnoucí horní třídy.

Dnes je tato třída téměř zcela vykořeněna a vyhlazena. Její místo zaujali Židé. Stejně jako je pro samotného Rusa nemožné setřást židovské jho, tak je pro Žida nemožné udržet si tuto mocnou říši navždy. On sám není žádným organizujícím prvkem, ale spíše kvasem rozkladu. Tato kolosální východní říše je zralá na rozpad. A konec židovské nadvlády v Rusku bude také koncem

Ruska jako státu. Jsme osudem vybráni, abychom byli svědky katastrofy, která poskytne nejsilnější potvrzení národovecké rasové teorie.

Naším úkolem a posláním nacionálněsocialistického hnutí je rozvíjet v našem národě politický rozhled, který mu umožní uvědomit si, že jeho budoucí cíl není naplněním nějakého nového a divoce dobrodružného pochodu Alexandra Velikého, ale spíše jako pilná práce na německé orbě, pro kterou meč poskytne půdu.

Je samozřejmé, že Židé by měli takové politice co nejostřeji oponovat. Vědí lépe než kdokoli jiný, jaký význam má tato akce pro jejich vlastní budoucnost. Právě tato skutečnost by měla poučit všechny nacionalisticky smýšlející muže o správnosti této nové orientace. Bohužel se však děje pravý opak. Nejen mezi německými nacionalisty, ale i v „národoveckých“ kruzích se proti této východní politice zvedá prudký odpor. A jako téměř ve všech takových případech se odvolávají na vyšší autority. Na obranu politiky, která je stejně hloupá jako nemožná a v nejvyšší míře škodí německému národu, se cituje Bismarckův duch.

Říká se, že Bismarck kladl velký důraz na dobré vztahy s Ruskem. Do jisté míry je to pravda. Zapomínají

však dodat, že stejný důraz kladl například na dobré vztahy s Itálií; ostatně tentýž Herr von Bismarck kdysi uzavřel italské spojenectví, aby si mohl snáze vyřídit účty s Rakouskem. Proč se v této politice nepokračuje? „Protože dnešní Itálie není Itálie té doby," říká se. Dobře. Ale pak mi, vážení pánové, dovolte odpovědět, že dnešní Rusko už není Ruskem té doby. Bismarck nikdy nestanovil taktickou zásadu, která by byla trvale závazná. Byl příliš velkým pánem okamžiku, než aby se takto omezoval. Proto otázka nezní: Co Bismarck tehdy dělal?, ale spíše: Co by udělal dnes? A na tuto otázku je snazší odpovědět. Jeho politická prozíravost by mu nikdy nedovolila spojit se se státem, který je odsouzen ke kolapsu.

Bismarck se navíc na tehdejší koloniální a obchodní politiku díval se smíšenými pocity, protože chtěl pouze zajistit co nejlepší možnosti pro upevnění a vnitřní posílení státního systému, který vytvořil. To byl jediný důvod, proč uvítal ruskou týlovou obranu, aby měl na Západě volnou ruku. Co však bylo tehdy pro Německo výhodné, by mu nyní bylo na škodu.

Již v letech 1920-21, kdy se mladé nacionálněsocialistické hnutí začalo pomalu objevovat na politickém obzoru a tu a tam se o něm mluvilo jako o

hnutí za svobodu německého národa, byla strana oslovována z různých stran ve snaze spojit ji s osvobozeneckými hnutími v jiných zemích. To bylo v souladu s tolik propagovanou „Ligou utlačovaných národů“. Tvořili ji především zástupci různých balkánských států a také Egypta a Indie, ale tito jedinci na mě vždy působili jako arogantní šarlatáni bez skutečného pozadí. Nemálo Němců, zejména z nacionalistického tábora, se však nechalo těmito nabubřelými orientálci zlákat a přijalo každého potulného indického nebo egyptského studenta jako „zástupce“ Indie nebo Egypta. Neuvědomovali si, že ve většině případů jednají s osobami, které nemají žádnou oporu a které nejsou nikým zmocněny k uzavření jakékoliv dohody, takže praktický výsledek každého jednání s takovými osobami je nulový a vynaložený čas je naprosto ztrátový. Vždy jsem se takovým pokusům bránil. Nejen proto, že jsem měl na práci lepší věci než ztrácet týdny takovými neplodnými „jednáními“, ale také proto, že i kdybychom jednali se skutečnými zástupci, celá záležitost by byla zbytečná - vlastně škodlivá.

Už v době míru bylo dost politováníhodné, že německá spojenecká politika, protože neměla žádné asertivní cíle, skončila obranným sdružením zastaralých

států, které světové dějiny vyřadily z činnosti. Spojenectví s Rakouskem, stejně jako s Tureckem, nebylo příliš užitečné. Zatímco velké vojenské a průmyslové státy na Zemi se spojily v aktivní, agresivní svazek, my jsme shromáždili několik starých a impotentních států a s tímto rozkládajícím se odpadem jsme se pokusili čelit aktivní světové koalici. Německo za tuto chybnou zahraniční politiku draze zaplatilo. Ale nebylo to dost hořké na to, aby to našim věčným vizionářům zabránilo znovu upadnout do stejné chyby. Pokus odzbrojit všemocné vítěze prostřednictvím „Ligy utlačovaných národů“ je nejen směšný, ale i katastrofální. Katastrofální proto, že neustále odvádí německý národ od skutečných možností, které opouští ve prospěch neplodných nadějí a iluzí. Ve skutečnosti je dnešní Němec jako tonoucí, který se chytá každého stébla. A to i mezi těmi, kteří jsou jinak vysoce vzdělaní. Kdekoli se objeví nějaká nereálná naděje, tito lidé se okamžitě vydají za přízrakem. Ať už se jedná o Ligu utlačovaných národů, Ligu národů nebo nějaký jiný fantastický nový vynález, vždy se najdou tisíce důvěřivých duší.

Dobře si vzpomínám na dětinské a nepochopitelné naděje, které se náhle objevily v národoveckých kruzích v letech 1920-21, že se Anglie blíží ke kolapsu v Indii.

Několik asijských fakírů se vydávalo za indické „bojovníky za svobodu“ a pak se začali potulovat po Evropě a přesvědčovali jinak docela rozumné lidi o utkvělé představě, že britské impérium, které má svůj opěrný bod v Indii zajištěný, se tam právě hroutí. Přirozeně jim vůbec nepřišlo na mysl, že i zde je jejich vlastní přání otcem všech myšlenek. Neuvažovali ani o absurditě svých nadějí. Protože pokud očekávali, že zhroucení anglické vlády v Indii znamená konec britského impéria a anglické moci, sami přiznávali, že Indie má pro Anglii největší význam.

Je pravděpodobné, že tato životně důležitá otázka nebyla mezi německo-národoveckými proroky žádným tajemstvím, ale byla známa i režisérům anglických dějin. Je opravdu dosti dětinské se domnívat, že ti v Anglii nedokážou dostatečně ocenit význam indické říše pro britské světové společenství. A je špatnou známkou toho, že se Anglie nepoučila ze světové války a že důkladně nechápe nebo nic neví o anglosaské rozhodnosti, když si představuje, že by mohla Indii ztratit, aniž by riskovala všechno. Navíc to svědčí o naprosté neznalosti, která v Německu panuje ohledně způsobu pronikání Anglie do této říše a její správy. Anglie ztratí Indii pouze tehdy, pokud dopustí rasovou degeneraci svého správního

aparátu (což v současné době v Indii nepřipadá v úvahu), nebo pokud ji přemůže meč nějakého mocného nepřítele. To však indičtí agitátoři nikdy nepřivodí. My Němci jsme se dostatečně poučili, jak těžké je Anglii donutit. A kromě toho všeho bych jako Němec mnohem raději viděl Indii pod anglickou vládou než pod jakoukoli jinou.

Naděje na velkolepé povstání v Egyptě jsou stejně žalostné. „Svatá válka“ může našim německým tvrdohlavcům přinést příjemnou iluzi, že jiní jsou nyní připraveni za nás prolít krev - ostatně tato zbabělá spekulace byla vždy tichým otcem takových nadějí. Ve skutečnosti by však brzy skončila pod palbou několika anglických kulometných praporů a krupobitím bomb.

Není možné, aby koalice mrzáků zaútočila na mocný stát, pokud je odhodlán prolít za svou existenci poslední kapku krve. Jako národovec, který hodnotí lidi podle jejich rasy, musím rozpoznat rasovou méněcennost takzvaných „utlačovaných národů“, a to mi brání spojovat osud vlastního národa s jejich osudem.

Dnes musíme zaujmout stejný postoj k Rusku. Současné Rusko, zbavené své germánské vládnoucí třídy, není možným spojencem v boji za svobodu Německa, a to i když pomineme vnitřní záměry jeho nových vládců.

Z čistě vojenského hlediska by rusko-německá koalice, která by vedla válku proti západní Evropě a pravděpodobně proti celému světu, byla katastrofální. Boj by se odehrával na německé, nikoli ruské půdě a bez sebemenší podpory Ruska. Mocenské prostředky současné Německé říše jsou tak mizerné a pro válku tak nedostatečné, že by bylo nemožné bránit naše hranice proti západní Evropě včetně Anglie. A průmyslová oblast Německa by ležela nechráněna před soustředěným útokem našich protivníků. Navíc mezi Německem a Ruskem leží polský stát, který je zcela v rukou Francie. V případě německo-ruské války proti západní Evropě by Rusko muselo porazit Polsko dříve, než by na německou frontu dorazil jeho první voják.

Nejde však ani tak o vojáky, jako o technické vybavení. V tomto ohledu by se opakovala situace ze světové války, ale v mnohem strašnější podobě. Německý průmysl byl tehdy vyčerpán na pomoc našim slavným spojencům a po technické stránce muselo Německo vést válku téměř samo. Stejně tak zde by Rusko jako technický faktor nepředstavovalo nic. Proti všeobecné motorizaci světa, která se v příští válce projeví v drtivé a rozhodující podobě, bychom prakticky neměli co postavit. V této nejdůležitější oblasti Německo nejenže hanebně zaostává,

ale s tím málem, které má, by muselo posílit Rusko, které v současnosti nemá jedinou továrnu schopnou vyrobit funkční motorové vozidlo. Jakákoli taková válka by tedy nabyla charakteru naprostého masakru. Německá mládež by musela prolít ještě více krve než dosud, protože čest bojovat by jako vždy připadla jen nám, a výsledkem by byla nevyhnutelná porážka.

Ale i kdyby se stal zázrak a tato válka neskončila úplným zničením Německa, v konečném důsledku by německý národ vykrvácel a jeho skutečná situace by se v obklíčení velkých vojenských států nezměnila.

Je zbytečné zde namítat, že v případě ruského spojenectví bychom neměli hned myslet na válku, nebo že kdybychom na ni mysleli, mohli bychom se na ni důkladně připravit. Ne, spojenectví, jehož cílem není výhled na válku, je nesmyslné a bezcenné. Aliance se vytvářejí pouze za účelem boje. A i když je v tuto chvíli vyhlídka na válku vzdálená, spojenectví se přesto musí zaměřit na výhled na vojenské zapojení. A nemyslete si, že by si jakákoli mocnost vykládala spojenectví jinak. Německo-ruská koalice by buď zůstala na papíře, a tudíž by pro nás neměla žádný význam, nebo by se litera smlouvy viditelně uplatnila v praxi - a zbytek světa by byl upozorněn. Jak naivní si myslet, že v takovém případě by

Anglie a Francie čekaly deset let, než německo-ruské spojenectví dokončí své technické přípravy. Ne; bouře by se nad Německem přehnala rychlostí blesku.

Uzavření spojenectví s Ruskem by tedy bylo plánem na další válku. Výsledkem by byl konec Německa.

Dále zvažte následující: (1) Ti, kdo jsou dnes v Rusku u moci, nemají na vytvoření čestného spojenectví ani pomyšlení, natož aby ho dodržovali.

Nikdy nesmíme zapomenout, že současní vládci Ruska jsou krvelační zločinci, že je to lidská spodina, která, zvýhodněna okolnostmi v tragické hodině, ovládla velký stát, z čiré krvežíznivosti vyhladila a vykořenila miliony vůdčích představitelů inteligence a nyní již téměř deset let vládne s nejkrutější tyranií všech dob. Nikdy také nesmíme zapomenout, že tito vládci patří k národu, v němž se nejbestiálnější krutost spojuje s nepředstavitelně obratnou lží a který si je dnes více než kdy jindy vědom poslání vnutit svůj krvavý útlak zbytku světa. Nikdy nesmíme zapomenout, že mezinárodní Žid, který je dnes absolutním pánem Ruska, nepovažuje Německo za spojence, ale za stát odsouzený ke stejnému osudu. Člověk nevytváří spojenectví s někým, jehož jediným cílem je zničení svého partnera. A především se

nevytvářejí spojenectví se subjekty, pro které není žádná smlouva svatá, protože nežijí na tomto světě jako představitelé cti a upřímnosti, ale spíše jako představitelé lži, podvodu, zlodějny, loupeže a okrádání. Člověk, který si myslí, že se může zavázat smlouvou s parazity, je jako strom, který se domnívá, že může uzavřít výhodnou dohodu se jmelím.[178]

(2) Nebezpečí, kterému Rusko podlehlo, je pro Německo stále aktuální.

---

[178] Hitler si byl dobře vědom, že to byli právě Židy ovládaní bolševici, kdo v roce 1917 provedl ruskou revoluci, svrhl a nakonec vyvraždil cara Mikuláše a jeho rodinu. Bolševiky vedl čtvrtinový Žid Vladimír Lenin, plnokrevný Žid Leon Trockij a velké množství bezohledných židovských kompliců, včetně takových jako Zinovjev, Sverdlov, Kameněv, Radek, Krassin, Litvinov a Kaganovič. Londýnský deník Times napsal, že *„ne méně než 75 procent [bolševických vůdců] jsou Židé... Židé zajišťují výkonné důstojníky“* (29. března 1919, s. 10). Churchill souhlasil: *„Většina vedoucích osobností jsou Židé,“* a dodal, že v sovětských institucích je *„převaha Židů ještě více zarážející“* (1920/2002: 25). Lenin zemřel v roce 1924, a tak v době psaní tohoto textu, tedy v letech 1926-27, vedli sovětskou vládu Trockij a (nežidovský) Josef Stalin. Podrobněji viz Dalton, „The Jewish hand in the world wars” (2013). (Mimochodem, jmelí je parazitická rostlina, která zpomaluje růst stromu a někdy ho i zabíjí. Je považováno za škůdce a je také jedovaté pro mnoho živočichů.)

Jen buržoazní prosťáček si může představovat, že bolševismus byl zažehnán. Se svým povrchním myšlením netuší, že zde máme co do činění s instinktivním procesem - tedy se snahou židovského národa o světovládu, která je stejně přirozená jako anglosaský pud ovládnout Zemi. A stejně jako si Anglosas volí vlastní způsob, jak těchto cílů dosáhnout, a bojuje za ně vlastními zbraněmi, podobně je na tom i Žid. Jde svou vlastní cestou - cestou vkrádání se mezi národy a zavrtávání se zevnitř; a bojuje svými vlastními zbraněmi - lží a pomluvami, jedem a korupcí, přičemž svůj boj zintenzivňuje až ke krvavému vykořenění svých nenáviděných protivníků. V ruském bolševismu vidíme pokus, který Židé podnikli ve 20. století, aby si zajistili světovládu - stejně jako v jiných epochách usilovali o stejný cíl, ale jinými, i když podobnými prostředky.

Jejich úsilí je v zásadě založeno na podstatě jejich bytí. Stejně málo, jako by se kterýkoli jiný národ dobrovolně zřekl svého vlastního pudu směřujícího k rozšiřování své podstaty a moci, ale učinil by tak jen tehdy, kdyby ho k tomu přinutily vnější okolnosti nebo senilní bezmoc, tak málo se i Žid vzdá své cesty ke světové diktatuře dobrovolným odříkáním nebo sebepotlačováním. I on bude buď vnějšími silami vržen

zpět na svou cestu, nebo ukončí své úsilí o světovládu svým zánikem. Bezmoc národů, jejich smrt senilitou, však přichází až se ztrátou čistoty krve. A tu si Židé uchovali lépe než kdokoli jiný na Zemi. Proto postupuje po své předurčené cestě, dokud se proti němu nepostaví vyšší síla, která v mohutném boji srazí tohoto agresora nebes zpět k Luciferovi.

Německo je dnes dalším velkým válečným cílem bolševismu. Je zapotřebí veškeré síly nové misijní myšlenky, aby se náš národ znovu pozvedl, aby se zachránil z osidel tohoto mezinárodního hada a aby se zastavila vnitřní kontaminace naší krve. Tak mohou být síly našeho národa, jednou osvobozeného, využity k zachování naší národnosti a zabránění opakování nedávné katastrofy i v nejvzdálenější budoucnosti. Pokud by toto mělo být naším cílem, bylo by šílenstvím spojit se s mocností, jejímž pánem je smrtelný nepřítel naší budoucnosti. Jak bychom mohli náš národ z tohoto jedovatého sevření vysvobodit, kdybychom se mu vydali na pospas? Jak můžeme německého pracujícího naučit, že bolševismus je prokletý zločin proti lidskosti, jestliže se spojíme s touto pekelnou zrůdou a uznáme tak její legitimitu? Jakým právem můžeme odsuzovat příslušníky širokých mas, kteří sympatizují s určitým

světonázorem, jestliže si naši státní představitelé vybírají představitele tohoto světonázoru za své spojence?

Boj proti židovské světové bolševizaci vyžaduje jasný postoj k sovětskému Rusku. Nelze vyhánět ďábla Belzebubem.

Pokud se dnes národovecké kruhy nadchnou pro myšlenku ruského spojenectví, ať se rozhlédnou po Německu a uvědomí si, kdo jej podporuje. Nebo se snad tito národovci domnívají, že politika doporučovaná a oceňovaná mezinárodním marxistickým tiskem může být pro německý národ prospěšná? Odkdy Židé vystupují jako štítonoši militantních nacionalistů?

Staré německé říši lze v souvislosti s její spojeneckou politikou vytknout hlavně jedno: že si kazila vztahy se všemi tím, že se přikláněla na tu či onu stranu, a svou patologickou slabostí se snažila zachovat světový mír za každou cenu. Nelze však říci, že by selhala v udržování dobrých vztahů s Ruskem.

Upřímně přiznávám, že v předválečné době jsem si myslel, že by bylo lepší, kdyby se Německo vzdalo své nesmyslné koloniální a námořní politiky a spojilo se s Anglií proti Rusku - a nahradilo tak svou slabou světovou politiku rozhodnou evropskou politikou získávání území

na kontinentu. Nemohu zapomenout na neustálé drzé hrozby, které panslavistické Rusko vůči Německu vznášelo.

Nezapomněl jsem na neustálé drzé výhrůžky tehdejšího panslovanského Ruska vůči Německu. Nezapomněl jsem na neustálé cvičné vojenské mobilizace, které sloužily jen k znepřátelení Německa. Nemohu zapomenout na tón ruského veřejného mínění, které v předválečných dnech vynikalo nenávistnými výpady proti našemu národu a Říši. Nemohu zapomenout ani na velký ruský tisk, který byl vždy příznivější vůči Francii než vůči nám.

Ale přesto všechno byla před válkou možná ještě druhá cesta. Mohli jsme se spolehnout na Rusko a obrátit se proti Anglii.

Dnes jsou okolnosti jiné. Jestliže jsme před válkou mohli zahodit všechny sentimenty a pochodovat stranou Ruska, dnes už to možné není. Ručička světových hodin se od té doby posunula vpřed. Hlasitě odbíjí hodina, v níž se musí tak či onak rozhodnout o osudu našich národů. Současná konsolidace velkých států světa je pro nás posledním varovným signálem, abychom se obrátili k sobě a přivedli náš národ z jeho vysněného světa zpět do

tvrdé reality a ukázali mu cestu do budoucnosti, která jediná dovede starou Říši k novému rozkvětu.

Pokud s ohledem na tento velký a nejdůležitější úkol odloží nacionálněsocialistické hnutí všechny iluze a vezme si za jediné vodítko rozum, může se katastrofa roku 1918 ukázat jako nekonečné požehnání pro budoucnost našeho národa. Na základě této katastrofy může formulovat zcela novou orientaci svého zahraničněpolitického jednání. Navíc, vnitřně posílen svým novým světonázorem, může národ dospět ke konečné stabilizaci své politiky. Nakonec získá to, co má Anglie, co mělo i Rusko a co Francie znovu a znovu využívala k tomu, aby na základě svých zájmů činila správná rozhodnutí, totiž: politický testament.

Politickým testamentem německého národa v jeho jednání s okolním světem by mělo a musí být vždy následující: Nikdy nedopustit, aby v Evropě vznikly dvě kontinentální mocnosti! Jakýkoli pokus o zorganizování druhé vojenské mocnosti na německých hranicích vytvořením státu schopného vojenské síly bude považován za útok proti Německu. Taková situace zakládá nejen právo, ale i povinnost použít všechny prostředky, včetně ozbrojené síly, aby k ní nedošlo - a takový stát, pokud již vznikl, rozdrtit.

Postarejte se o to, aby síla našeho národa nestála na koloniálních základech, ale na půdě naší evropské vlasti! Nikdy nepovažujte Říši za bezpečnou, pokud nebude moci po další staletí poskytnout každému potomkovi našeho národa vlastní kus země a půdy! Nikdy nezapomeňte, že nejsvatějším právem na světě je právo člověka na zemi, kterou sám obdělává, a že nejsvatější ze všech obětí je krev, kterou člověk prolije za zemi!

Nechci tyto myšlenky uzavřít, aniž bych se znovu nezmínil o jediné možnosti spojenectví, která pro nás v Evropě v současné době existuje. V předchozí kapitole jsem se zabýval problémem německého spojenectví a jako jediné dva evropské státy, které by byly žádoucími a výhodnými spojenci, jsem uvedl Anglii a Itálii. Zde chci znovu zdůraznit vojenský význam takového spojenectví.

Vojenské důsledky vytvoření tohoto spojenectví by byly přímým opakem důsledků spojenectví s Ruskem. Nejdůležitější ze všeho je skutečnost, že sblížení s Anglií a Itálií by v žádném případě neznamenalo nebezpečí války. Jediná mocnost, která by se mohla takovému uspořádání postavit, Francie, by nebyla v pozici, kdy by tak mohla učinit. Spojenectví by však Německu poskytlo možnost mírově se připravit na zúčtování s Francií, které by bylo v rámci takové koalice nutné.

Plný význam takového spojenectví spočívá v tom, že po jeho uzavření by Německo již nebylo vystaveno náhlé nepřátelské invazi. Naopak, protichůdné spojenectví by se automaticky rozpadlo. Entenda, která nám přinesla takové neštěstí, by se rozpadla a Francie - smrtelný nepřítel našeho národa - by byla izolována. A i kdyby měl tento úspěch zpočátku pouze morální účinek, stačil by k tomu, aby Německu poskytl nepředstavitelnou svobodu jednání. Převahu by mělo nové evropské anglo-německo-italské spojenectví, a ne Francie.

Dalším výsledkem by bylo, že by se Německo rázem zbavilo své nevýhodné strategické pozice. Příznivým důsledkem tohoto nového státního uspořádání by bylo jednak to, že by naše křídlo bylo silně chráněno, a jednak úplné zajištění potravin a surovin.

Téměř ještě důležitější by však byla skutečnost, že by tato nová liga zahrnovala státy s technickými kvalitami, které by se vzájemně doplňovaly. Poprvé by Německo mělo spojence, kteří by nebyli jako pijavice na naší ekonomice, ale kteří mohou a chtěli by přispět svým dílem k doplnění naší technické výzbroje.

A nesmíme přehlédnout poslední skutečnost, totiž že bychom v obou případech spolupracovali se spojenci,

které nelze srovnávat s Tureckem nebo současným Ruskem. Největší světová velmoc na této Zemi a mladý nacionalistický stát by nabízely jiné podmínky pro evropský boj než hnijící státní mršiny, s nimiž se Německo spojilo v poslední válce.

Jak jsem zdůraznil v předchozí kapitole, potíže, které takovému spojenectví brání, jsou jistě velké. Bylo však vytvoření Ententy méně obtížné? Toho, čeho dosáhl král Eduard VII. částečně proti přirozeným zájmům, musíme dosáhnout a také dosáhneme, pokud nás poznání nutnosti takového vývoje natolik inspiruje, že budeme jednat obratně a s bystrou sebekontrolou podle toho postupovat. A to bude možné v okamžiku, kdy podníceni bídou přijmeme místo bezcílné zahraniční politiky minulých desetiletí jediný vědomý cíl.

Budoucí cíl naší zahraniční politiky nesmí být orientován ani na Západ, ani na Východ, nýbrž musí být východní politikou ve smyslu zajištění potřebné půdy pro náš německý národ. K tomu potřebujeme sílu, ale smrtelný nepřítel našeho národa, Francie, nás nyní dusí a okrádá o sílu; proto se nesmíme zastavit před žádnou obětí ve snaze zničit francouzské snahy o hegemonii v Evropě. Naším přirozeným spojencem je dnes každá mocnost, která cítí, že francouzská nadvláda na

kontinentu je nepřijatelná. Žádný pokus přiblížit se těmto mocnostem by se nám neměl zdát příliš obtížný a žádná oběť příliš velká, pokud nám konečný výsledek umožní porazit našeho nejchmurnějšího nepřítele. Pakliže se nám podaří zacelit a uzavřít největší rány, ty menší budou vyléčeny blahodárným působením času.

Dnes jsme přirozeně vystaveni nenávistným žvástům vnitřních nepřátel našeho národa. My nacionální socialisté však nikdy nedovolíme, aby nám to zabránilo hlásat naprostou nezbytnost našeho nejvnitřnějšího přesvědčení. Dnes se musíme postavit proti proudu veřejného mínění, zmatenému židovskou lstivostí při zneužívání německé lehkomyslnosti. Vlny se proti nám někdy drsně a zlostně rozbíjejí, ale ten, kdo pluje s proudem, přitahuje méně pozornosti než ten, kdo se mu vzpírá. Dnes jsme překážkou, ale za několik let nás osud může vztyčit jako hráz, která přeruší obecný proud, jen aby se vlil do nového koryta.

Proto je nutné, aby v očích ostatního světa bylo naše nacionálněsocialistické hnutí uznáno jako zakládající určitý politický záměr. Ať už pro nás nebesa přichystala cokoli, ať nás každý pozná podle našeho cíle.

Když si sami uvědomíme, jak velká nutnost určuje naše zahraničněpolitické kroky, naplní nás toto poznání odhodláním odolat bombardování, které proti nám spustí dav nepřátelského tisku. Musíme se také pevně držet, když má někdo sklon tu či onde udělat ústupek a výt s vlky, jen aby neměl všechny proti nám.

15. kapitola

Právo na nutnou obranu

Po složení zbraní v listopadu 1918 byla přijata politika, která s největší pravděpodobností musela postupně vést k našemu úplnému podmanění. Historické příklady ukazují, že národy, které dobrovolně složí zbraně, se následně raději podrobí největšímu ponížení a vydírání, než aby se pokusily změnit svůj osud opětovným odvoláním se na sílu.

To je lidsky vysvětlitelné. Prozíravý vítěz bude vždy prosazovat své požadavky vůči podrobeným pouze postupně, pokud to bude možné. Pak si může být jistý, že národ, který ztratil veškerý charakter - což je vždy případ každého národa, který se dobrovolně podvolí -, nebude považovat některý z těchto útlaků nebo více z nich za dostatečný důvod k tomu, aby se znovu chopil zbraní. Čím početnější bude takto pasivně přijímané vydírání, tím méně se bude lidem zdát odpor oprávněný - a to zejména tehdy, jestliže již trpělivě a mlčky přijali větší neštěstí.

Pád Kartága je nejstrašnějším příkladem pomalé, samospasitelné popravy národa.[179]

Clausewitz tuto myšlenku obdivuhodně vyjádřil ve svých Třech vyznáních a dal jí věčnou podobu, když řekl: „Kapka jedu, která se takto dostane do krve národa, se přenese na potomstvo a podlomí a ochromí sílu dalších generací.“ Na druhou stranu však dodal: „I ztráta svobody po krvavém a čestném boji zajišťuje znovuzrození národa a je jádrem života, z něhož může jednoho dne vyrůst nový strom, který zapustí pevné kořeny.“[180]

Národ, který ztratil veškerou čest a charakter, přirozeně sílu takové doktríny nepocítí. Ale každý národ, který si ji vezme k srdci, nikdy neklesne příliš hluboko; a zhroutí se jen ten, kdo na ni zapomene nebo ji nechce znát. Proto nelze očekávat, že ti, kdo ztělesňují

---

[179] Kartágo byl starověký fénický městský stát založený v roce 800 př. n. l. na území dnešního Tuniska. Po staletí bylo jedním z nejmocnějších měst na světě a nakonec se dostalo do konfliktu s Římskou říší. Řím porazil Kartágo v roce 146 př. n. l. ve třetí punské válce a město zcela zničil.

[180] Karl von Clausewitz (1780-1831) byl generál a významný vojenský stratég. Jeho Tři vyznání vyšla v roce 1812 a jeho nejslavnější kniha O válce byla vydána posmrtně v roce 1832.

bezcharakterní poddanství, začnou náhle s pomocí rozumu a všech lidských zkušeností uvažovat a jednat jinak než dosud. Naopak, budou takové učení odmítat, dokud si národ buď trvale nezvykne na jho otroctví, nebo se lepší síly neprosadí a násilím nepřevezmou moc z rukou notorických korupčníků. V prvním případě budou spokojeni, protože jim dobyvatelé často svěří dozor nad otroky - a tyto naprosto bezcharakterní bytosti pak vládnou nad vlastním národem krutěji než jakákoli cizí bestie dosazená samotným nepřítelem.

Vývoj v Německu od roku 1918 dokazuje, že naděje na získání přízně vítěze dobrovolným podřízením se má na politické názory a chování širokých mas ten nejhorší vliv. Říkám výslovně širokých mas, protože se nemohu přesvědčit, že věci, které udělali nebo zanedbali vůdci našich národů, lze přičíst podobnému katastrofálnímu šílenství. Vidíme-li, že směřování našeho poválečného historického osudu nyní otevřeně řídili Židé, není možné připustit, že by jedinou příčinou našeho neštěstí bylo vadné poznání. Spíše musíme dojít k závěru, že náš národ byl záměrně dohnán ke zkáze. Z tohoto pohledu zjišťujeme, že zdánlivá pošetilost vedení našeho národa v zahraniční politice byla ve skutečnosti prozíravou, ledově

chladnou logikou, prováděnou ve službách židovské myšlenky a boje za světovládu.

V letech 1806-1813 se Prusko vrátilo ze stavu totálního zhroucení, aby získalo novou životní energii a odhodlání k boji. Stejný časový úsek však dnes nejenže uplynul nevyužit, ale naopak vedl ke stále většímu oslabení našeho státu.

Sedm let po listopadu 1918 byla podepsána Locarnská smlouva![181]

Vývoj byl tedy takový, jak je uvedeno výše: Jakmile bylo podepsáno hanebné příměří, náš národ nebyl schopen sebrat dostatek odvahy a energie, aby náhle zastavil represivní opatření našich odpůrců, která se tak neustále obnovovala. Nepřítel byl příliš prozíravý na to, aby všechny své požadavky předložil najednou. Omezil

---

[181] Locarnská smlouva byla sérií sedmi paktů podepsaných v říjnu 1925 ve švýcarském Locarnu. Jejím cílem bylo formalizovat hranice po první světové válce a podpořit usmíření, ale Hitler a němečtí nacionalisté ji považovali za další vzdání se životně důležitých německých zájmů. Hlavním německým signatářem byl ministr zahraničí Gustav Stresemann, kterého nacionalisté považovali za klíčového člena zrádného výmarského režimu; pro Hitlera bylo pozoruhodné, že Stresemannova manželka Kate Kleefeldová byla Židovka. Hitler nakonec 7. března 1936 smlouvu vypověděl a vojensky znovu obsadil Porýní.

své vydírání na ty, které byly podle jeho názoru - a podle názoru našeho německého vedení - momentálně únosné, takové, aby neriskovaly výbuch všeobecného odporu. Čím více však byla taková jednotlivá vnucování schvalována a tolerována, tím méně se zdála oprávněná. Zejména proto, že chybělo jediné individuální vnucení nebo ponížení, které by umožnilo udělat to, co se dříve nedělo: klást odpor. To je ta „kapka jedu“, o níž hovoří Clausewitz: Jakmile se tento nedostatek charakteru projeví, stav se neustále zhoršuje a tíží jako zlé břemeno všechna budoucí rozhodnutí. Stává se olověným závažím, kterého se národ nemůže zbavit a které ho nakonec přivede až do stavu otrocké rasy.

V Německu tak následovaly jeden za druhým dekrety o odzbrojení, zotročení a politickém a hospodářském drancování. Nakonec vytvořily náladu, která způsobila, že mnozí považovali Dawesův plán za požehnání a Locarnskou smlouvu za úspěch. Z vyššího hlediska můžeme uprostřed tolika bídy hovořit o jediném požehnání, a sice že ačkoli se lidé dají oklamat, nebesa se podplatit nedají. Své požehnání odepřelo: Od té doby jsou bída a starosti stálými společníky našeho národa a naším jediným věrným spojencem je nouze. Osud v tomto případě neudělal žádnou výjimku, spíše nám dal

to, co jsme si zasloužili. Protože jsme zapomněli, jak si vážit cti, naučil nás alespoň vážit si svobody jako chleba. Nyní se náš národ naučil volat po chlebu, ale jednoho dne se možná bude modlit za svobodu.

Jakkoli byl náš národní úpadek v letech po roce 1918 trpký a zjevný, každý, kdo se odvážil prorokovat to, co se později stalo, byl krutě pronásledován. Stejně neschopní, jako byli vůdci našeho národa, byli i stejně domýšliví, zejména pokud šlo o péči o nevítané - neboť nepříjemné - proroky. Tehdy jsme byli svědky (stejně jako dnes!) podívané na naše největší parlamentní zabedněnce, vskutku obyčejné sedláře a rukavičkáře - nikoliv pouze z povolání, protože to by znamenalo pramálo -, kteří byli náhle povýšeni na státníky a z tohoto piedestalu kázali obyčejným smrtelníkům dole.

Nevadilo a nevadí, že takový „státník“, který zhruba půl roku předváděl svůj talent, se projevil jako pouhý kecal a stal se terčem veřejného posměchu a opovržení, ani to, že podal neklamný důkaz své naprosté neschopnosti! Ne, to vůbec nevadí, naopak: Čím méně skutečných služeb parlamentní státníci této republiky poskytují, tím divočeji pronásledují všechny, kdo očekávají úspěchy a kdo se odvažují poukazovat na jejich neúspěchy a předpovídat další neúspěchy v budoucnosti.

Podaří-li se nám nakonec některého z těchto parlamentních státníků udolat tak, že tento politický umělec už nebude moci popírat krach celé své činnosti, najde si pak tisíce důvodů k omluvě, ale nikdy nepřizná, že on sám je hlavní příčinou všeho zla.

Nejpozději v zimě 1922-23 mělo být všeobecně známo, že i po uzavření míru se Francie stále s železnou důsledností snaží dosáhnout svých původních válečných cílů. Nikdo nemohl uvěřit, že Francie po čtyři a půl roku nejrozhodnějšího boje ve svých dějinách nadále prolévala své drahocenné zásoby národní krve jen proto, aby jí byly vyplaceny válečné reparace. Ani Alsasko-Lotrinsko by samo o sobě nemohlo vysvětlit energii, s jakou Francouzi vedli válku, kdyby nebylo součástí skutečně velké, na budoucnost orientované francouzské zahraniční politiky. Jejím cílem bylo: Rozpad Německa na soubor malých států. Za to šovinistická Francie bojovala, i když ve skutečnosti prodávala svůj národ jako nevolníky mezinárodnímu světovému Židu.

Francouzské válečné cíle by byly dosaženy, kdyby se boj odehrál na německé půdě, jak se původně v Paříži doufalo. Představte si, že by se krvavé bitvy světové války neodehrávaly na Sommě, ve Flandrech, v Artois, u Varšavy, Nižního Novgorodu, Kaunasu a Rigy, ale v

Německu, v Porúří a na Mainu, na Labi, před Hannoverem, Lipskem, Norimberkem atd. A pak vidíte možnost rozpadu Německa. Je velmi sporné, zda by náš mladý spolkový stát obstál ve stejné zkoušce, a to po dobu čtyř a půl roku, jako obstála po staletí centralizovaná Francie se svým nezpochybnitelným centrem v Paříži. To, že k tomuto titánskému střetu národů došlo mimo hranice naší otčiny, je nejen nesmrtelnou zásluhou naší staré armády, ale bylo také největším štěstím pro budoucnost Německa. Jsem plně přesvědčen, že kdyby se věci vyvíjely jinak, neexistovala by dnes již Německá říše, ale pouze „německé státy“. A to je jediný důvod, proč krev našich padlých přátel a bratrů alespoň nebyla prolita nadarmo.

A tak všechno dopadlo jinak! V listopadu 1918 se Německo skutečně zhroutilo rychlostí blesku. Ale když se katastrofa odehrála doma, polní armády byly stále hluboko na nepřátelském území. V té době se Francie v první řadě nezajímala o rozbití Německa, ale o mnohem víc: Jak co nejrychleji dostat německé armády z Francie a Belgie? A tak první akcí pařížského státního vedení po skončení světové války bylo odzbrojení německých armád a jejich zatlačení zpět do Německa, pokud to bylo možné; do té doby se nemohlo věnovat naplnění

vlastního specifického a původního válečného cíle. V tomto smyslu byla Francie již paralyzována. Pro Anglii byla válka skutečně vyhraná, když bylo Německo zničeno jako koloniální a obchodní velmoc a bylo degradováno na úroveň druhořadého státu. Nebylo v jejich zájmu německý stát zcela zničit, ale spíše měly všechny důvody chtít mít v Evropě budoucího soupeře proti Francii. Proto byla francouzská politika nucena pokračovat mírovými prostředky v díle, které válka započala, a Clemenceauův výrok - že mír je pouhým pokračováním války - tím získal na významu.[182]

Vytrvale a při každé možné příležitosti se snažili rozbít říšský režim. Opakovaným zasíláním nových odzbrojovacích nót na jedné straně a na straně druhé hospodářským vydíráním, které tak bylo umožněno, Paříž doufala, že se říšský režim postupně rozpadne. Čím více Němci ztráceli smysl pro národní čest, tím více se hospodářský tlak a nouze mohly stát účinnými faktory politické destrukce. Taková politika politického útlaku a

---

[182] Georges Clemenceau (1841-1929) byl francouzským premiérem v letech 1917-1920. Zdroj citované pasáže je nejasný. Clemenceau řekl: *„Je mnohem snazší vést válku než uzavřít mír.“* A Clausewitz napsal: *„Válka je pokračováním politiky jinými prostředky.“* Možná Hitler tyto dva výroky zaměnil.

hospodářského drancování, prováděná po dobu deseti či dvaceti let, musí postupně zničit i ten nejlepší národní organismus a za určitých okolností jej rozložit. Pak by francouzské válečné cíle byly konečně dosaženy.

V zimě 1922-23 už musely být francouzské záměry dávno známy. Zbývaly jen dvě možnosti: Buď bylo možné doufat, že se podaří postupně otupit francouzskou vůli houževnatostí německého národa, nebo jednou provždy udělat to, k čemu jednou muselo dojít - totiž strhnout kormidlo říšské lodi a vrazit do nepřítele. To by přirozeně znamenalo boj na život a na smrt. A vyhlídky na přežití závisely na tom, zda se podaří Francii izolovat natolik, že v této druhé bitvě nebude muset Německo bojovat proti celému světu, ale spíše v rámci vlastní obrany proti Francii, která vytrvale narušuje světový mír.

Zdůrazňuji a jsem pevně přesvědčen, že tato druhá alternativa jednou nastane, ať se stane cokoli. Nikdy nebudu věřit, že Francie někdy změní své záměry vůči nám, protože jsou v podstatě jen výrazem sebezáchovy francouzského národa. Kdybych byl Francouzem a kdyby mi byla velikost Francie tak drahá, jako je mi ve skutečnosti drahá velikost Německa, nemohl bych a nejednal bych jinak než Clemenceau. Francouzský národ pomalu vymírá, ani ne tak vylidňováním, jako spíše

ztrátou nejlepších rasových prvků, a své světové postavení si může i nadále udržet pouze rozbitím Německa. Francouzská politika může dělat tisíce oklik, ale nakonec to bude její konečný cíl - splnění jejího posledního přání a nejhlubší touhy.

Je však nesprávné domnívat se, že čistě pasivní vůle, zaměřená pouze na sebezáchovu, může neustále odolávat stejně silné, ale aktivní vůli. Dokud bude věčný konflikt mezi Francií a Německem veden pouze formou německé obrany proti francouzské agresi, nemůže být nikdy rozhodnut a Německo bude v průběhu staletí ztrácet jednu pozici za druhou. Zkoumáme-li změny v německých jazykových hranicích, k nimž došlo od 12. století až do současnosti, můžeme jen stěží doufat v úspěšný výsledek vývoje, který nám dříve tolik škodil.

Teprve až to Němci plně pochopí, přestanou nechávat národní vůli k životu vyčerpávat v pouhé pasivní obraně, ale semknou se k závěrečnému aktivnímu souboji s Francií; a to bude na německé straně odrazem našich největších konečných cílů. Teprve pak bude možné ukončit věčný boj mezi námi a Francií, který se ukázal jako tak neplodný - samozřejmě za předpokladu, že Německo bude považovat zničení Francie za prostředek, který umožní našemu národu konečně expandovat jinam.

Dnes je v Evropě 80 milionů Němců! A naše zahraniční politika bude uznána za správnou teprve tehdy, až po sotva sto letech bude na tomto kontinentu žít 250 milionů Němců - ne namačkaných na sebe jako tovární Kuliové[183] pro zbytek světa, ale spíše: jako zemědělci a pracující, jejichž práce zaručuje existenci těch druhých.

V prosinci 1922 se situace mezi Německem a Francií stala obzvláště hrozivou. Francie měla v úmyslu nové a rozsáhlé vydírání a potřebovala k němu sankce. Hospodářskému drancování musel předcházet politický nátlak a Francouzi věřili, že pouze násilný útok proti centrálnímu nervovému systému německého života přiměje náš „neposlušný“ národ, aby se sklonil před jejich ostřejším jhem. Obsazením Porúří Francie doufala, že nejenže bude definitivně zlomena morální páteř Německa, ale že nás přivede do tak vážného hospodářského stavu, že se v dobrém i zlém budeme nuceni podřídit každé povinnosti, i té nejhorší.

Šlo o ohýbání a lámání. Německo se nejprve ohnulo a později se zlomilo na kusy.

---

[183] Kuliové je výraz pro nekvalifikované asijské dělníky s nízkou mzdou.

Obsazením Porúří osud opět natáhl ruku k německému národu a pomohl mu povstat. To, co se zprvu jevilo jako velké neštěstí, se při bližším zkoumání ukázalo jako nesmírně povzbudivé možnosti, jak ukončit utrpení Německa.

Pokud jde o zahraniční politiku, obsazení Porúří poprvé skutečně odcizilo Anglii od Francie. A to nejen v britských diplomatických kruzích, které spojenectví s Francií iniciovaly a udržovaly díky klidné a objektivní vypočítavosti, ale také mezi velkými částmi anglického národa. Zejména anglická ekonomika jen stěží skrývala svou nelibost nad tímto neuvěřitelným posílením francouzské kontinentální moci. Z čistě vojensko-politického hlediska zaujímala nyní Francie takové evropské postavení, jaké předtím nemělo ani samotné Německo. Francie tak navíc získala ekonomické základy, které spojovaly postavení hospodářského monopolu se schopností politické konkurence. Největší železné doly a uhelná pole Evropy byly nyní spojeny v rukou jednoho národa, který na rozdíl od Německa vždy odhodlaně a činorodě hájil své životní zájmy a jehož vojenská výkonnost ve Velké válce byla ještě v čerstvé paměti celého světa. Francouzská okupace uhelných polí v Porúří připravila Anglii o všechny úspěchy, kterých ve

válce dosáhla. A vítězem se nyní stal spíše maršál Foch[184] a jím reprezentovaná Francie než klidná a pracovitá britská diplomacie.

Také v Itálii se vztah k Francii, který nebyl od konce války příliš příznivý, stal skutečnou nenávistí. Nastal velký historický okamžik, kdy se ze včerejších spojenců mohli stát zítřejší nepřátelé. To, že se věci odehrály jinak a že se spojenci náhle nedostali do vzájemného konfliktu - jako za druhé balkánské války -, bylo způsobeno tím, že Německo nemělo Envera pašu[185], ale pouze říšského kancléře Cuna.

Nicméně francouzská invaze do Porúří otevřela velké možnosti do budoucna - nejen v zahraniční politice Německa, ale i uvnitř země. Značná část našeho národa, která díky vytrvalému vlivu našeho lživého tisku považovala Francii za zastánce pokroku a liberalismu,

---

[184] Maršál Ferdinand Foch (1851-1929) byl francouzským generálem během první světové války a v jejím posledním roce byl povýšen na vrchního velitele všech spojeneckých sil. Foch měl fakticky hlavní zásluhu na porážce Německa.

[185] Enver paša (1881-1922) byl funkčním vůdcem Osmanské říše během první světové války, který bojoval na straně Němců. Po jejich společné porážce v roce 1918 byl paša vyhnán a uprchl do Německa. Do Turecka se vrátil v roce 1921 a v roce 1922 byl zabit v bojové potyčce.

byla z této iluze náhle vyléčena. V roce 1914 se náhle z hlav našich německých pracujících vytratil sen o mezinárodní solidaritě a byli vráceni do světa věčného boje, kde se jeden tvor přiživuje na druhém a kde smrt slabšího znamená život silnějšího. Totéž se stalo na jaře 1923.[186]

Když Francouzi uskutečnili své hrozby a pronikli, zpočátku váhavě a opatrně, do dolnoněmeckého uhelného revíru, nadešla pro Německo velká a rozhodující hodina osudu. Kdyby v té chvíli náš národ změnil nejen svůj postoj, ale i chování, mohlo se německé Porúří stát pro Francii napoleonskou Moskvou.[187] Existovaly vskutku jen dvě možnosti: buď nechat akci být a nic nepodniknout, nebo obrátit pohled německého národa k tomuto kraji doutnajících kováren a hořících pecí a zapálit svou vůli odhodláním skoncovat s touto

[186] Francie přesunula 11. ledna 1923 své jednotky do Porúří.

[187] Napoleon utrpěl při pokusu o dobytí Moskvy těžké francouzské ztráty, a když se Rusové stáhli a nechali město otevřené, raději ho nechali vypálit, než aby ho Francouzi dobyli nedotčené. Napoleon nakonec Moskvu opustil, když si uvědomil, že jejím dobytím válka neskončí, a musel se vrátit, aby řešil politické problémy ve Francii. Francouzi nakonec utrpěli katastrofální ztráty a nic nezískali.

přetrvávající potupou a čelit spíše chvilkovému teroru než se podřizovat teroru nekonečnému.

Říšský kancléř Cuno si může nárokovat „nesmrtelnou zásluhu“, že objevil třetí cestu, a naše buržoazní strany si zaslouží ještě „slavnější“ čest, že ji obdivovaly a spolupracovaly s ním.

Zde se budu co nejstručněji zabývat druhým způsobem: Okupací Porúří se Francie dopustila hrubého porušení Versailleské smlouvy. Tímto činem se dostala do konfliktu s několika signatářskými mocnostmi, zejména s Anglií a Itálií. Francie již nemohla doufat, že ji tyto státy podpoří v její sobecké loupežné kampani. Musela by se spolehnout sama na sebe, aby toto dobrodružství - a tím zpočátku bylo - dovedla k uspokojivému konci. Pro německou národní vládu existovala pouze jediná možnost, a to ta, kterou předepisovala čest. Jistěže jsme na počátku nemohli Francii vzdorovat aktivní ozbrojenou silou, ale mělo být jasně uznáno, že jakákoli jednání, která by nebyla podpořena silou, by byla směšná a neplodná. Bez možnosti aktivního odporu bylo absurdní zaujmout stanovisko „Nepřistoupíme na žádná jednání“. Ještě absurdnější však bylo nakonec přece jen do jednání vstoupit, aniž by byla zorganizována potřebná síla.

Ne že bychom mohli vojensky zabránit obsazení Porúří. Takové rozhodnutí mohl doporučit jen šílenec. Ale pod dojmem, který tato francouzská akce vyvolala, a v době, kdy byla prováděna, mohla a měla být bez ohledu na Versailleskou smlouvu - kterou Francie sama skartovala - přijata opatření k zajištění těch vojenských prostředků, které by posloužily jako podpora pozdějších jednání. Od počátku bylo zcela jasné, že o osudu této oblasti okupované Francouzi se jednoho dne rozhodne u nějakého konferenčního stolu. Ale stejně tak muselo být jasné, že i ti nejlepší vyjednavači budou mít jen malý úspěch, dokud půda, na které stojí, a židle, na které sedí, nebudou pod ozbrojenou ochranou vlastního národa. Slaboch se nemůže utkat s atlety a bezbranný vyjednavač musí vždy ustoupit, když Brennus hodí svůj meč na váhu nepřátelské strany - pokud nemá svůj vlastní, který by mohl hodit.[188] Nebo snad nebylo skutečně znepokojivé

[188] Brennus byl vůdce Galů ze 4. století př. n. l., který v roce 387 př. n. l. vedl úspěšný útok na Řím. Když se Římané ocitli na pokraji porážky, nabídli jim výměnou za svobodu velké množství zlata. Spor o postup vážení zlata způsobil, že Brennus hodil na váhy svůj meč ve svůj prospěch a zvolal: *„Běda poraženým!“*

pozorovat komedii jednání, která od roku 1918 pravidelně předcházela každému diktátu?

Celému světu jsme předvedli žalostnou podívanou, když jsme byli pro výsměch pozváni k jednacímu stolu, aby nám byla předložena rozhodnutí a programy, které byly připraveny dávno předtím a o nichž jsme mohli diskutovat, ale od počátku jsme je museli považovat za neměnné. Je pravda, že sotva v jediném případě se naši vyjednavači ukázali být schopnější než průměrní. A většinou až příliš dobře ospravedlňovali drzou poznámku Lloyda George, který v přítomnosti bývalého říšského ministra Simonse[189] sarkasticky poznamenal, „že Němci nejsou schopni vybrat si za své vůdce a představitele inteligentní muže“. Ale vzhledem k odhodlané vůli nepřítele a žalostné bezbrannosti vlastního národa by ani géniové nemohli mnoho dokázat.

Na jaře 1923 by však každý, kdo by chtěl z francouzské okupace Porúří udělat příležitost k rekonstrukci našich vojenských silových prostředků, musel nejprve obnovit duchovní zbraně národa, posílit

[189] Walter Simons (1861-1937) byl v letech 1920-1921 ministrem zahraničí ve výmarské vládě.

jeho sílu vůle a zničit rozvraceče této nejcennější národní síly.

Stejně jako v roce 1918, kdy jsme museli krví zaplatit za to, že se nám v letech 1914 a 1915 nepodařilo jednou provždy rozdrtit marxistického hada, musíme i nyní pykat za to, že jsme na jaře 1923 nevyužili příležitosti a konečně nezastavili dílo marxistických zrádců a vrahů našeho národa.

Jakákoli myšlenka na odpor proti francouzské agresi byla čirým nesmyslem, dokud se do boje nepustily ty síly, které o pět let dříve zlomily německý odpor na bojištích zevnitř. Jen buržoazní mozky mohly dospět k neuvěřitelnému názoru, že by se snad marxismus mohl změnit a že by podlí vůdci - kreatury z roku 1918 -, kteří bezcitně pošlapali dva miliony mrtvých jako odrazový můstek, po němž se vyšplhali do různých vládních pozic, byli nyní, v roce 1923, náhle ochotni vzdát hold národnímu uvědomění. Byla to neuvěřitelná a skutečně šílená myšlenka - naděje, že se tito zrádci náhle změní v bojovníky za německou svobodu! Nikdy nic takového neměli v úmyslu! Tak jako hyena neopustí svou mršinu, tak se marxista nevzdá zrady.

Není třeba se obtěžovat tím nejhloupějším argumentem: že tolik pracujících obětovalo svou krev za Německo. Němečtí pracující, to ano, ale ti už nebyli internacionálními marxisty. Kdyby se německá pracující třída v roce 1914 skládala ze skutečných marxistů, válka by skončila do tří týdnů. Německo by se zhroutilo dříve, než by první voják vkročil za hranice. Ne - skutečnost, že Němci stále bojovali, dokazovala, že marxistický blud ještě nedokázal proniknout hluboko. Ale v průběhu války se němečtí pracující a vojáci postupně dostávali zpět do rukou marxistických vůdců a ve stejném poměru byli pro otčinu ztraceni. Kdyby na začátku války, nebo dokonce v jejím průběhu, bylo 12 - nebo 15 000 těchto hebrejských rozvracečů národa drženo pod jedovatým plynem - jak se to stalo statisícům našich nejlepších německých pracujících v terénu -, pak by miliony obětí na frontě nebyly zbytečné.[190] Naopak: Kdyby bylo 12 000 těchto

[190] Na tomto tvrzení je pozoruhodné, že je to zřejmě jediný případ, kdy Hitler v tiskovině nebo projevu výslovně vyzval k usmrcení Židů. A to jedovatým plynem (připomínajícím plynové útoky za první světové války). Pozoruhodné je, že nenavrhuje zabít všechny Židy, nebo dokonce většinu z nich; pouze jedno nebo dvě procenta tehdejší populace usazené v Německu. To by stačilo k vyvolání strachu v militantních Židech, k demonstraci německého odhodlání a pravděpodobně by to předešlo

ničemů včas zlikvidováno, zachránilo by to životy možná milionu slušných mužů - mužů, kteří by měli pro budoucnost velkou cenu. Bylo však v souladu s buržoazním „státnictvím“ vystavit miliony lidí krvavému konci na bitevním poli, a to bez mrknutí oka, zatímco na 10 až 12 000 zrádců, spekulantů, lichvářů a podvodníků pohlíželi jako na vzácné národní poklady, a otevřeně tak hlásali jejich nedotknutelnost. Člověk nikdy neví, co je v tomto buržoazním světě větší: imbecilita, slabost a zbabělost, nebo veskrze slizký postoj. Je to třída, která je jistě odsouzena ke dnu, ale bohužel s sebou do propasti strhává celý národ.

V roce 1923 byla situace stejná jako v roce 1918. Bez ohledu na to, pro jakou formu odporu se rozhodlo, prvním předpokladem bylo vždy odstranění marxistického jedu z našeho národního tělesa. A podle mého názoru bylo tehdy prvním úkolem skutečně národní vlády vyhledat a najít ty síly, které byly

---

jakýmkoli židovským myšlenkám na vzpouru - jak se nakonec v roce 1918 stalo. Všechny ostatní Hitlerovy výhrůžné výrazy vůči Židům, včetně „vernichten“ („zničit“) a „ausrotten“ („vykořenit“), byly vyjádřeny v kontextu, který neimplikoval genocidní záměry. Další podrobnosti viz Dalton, „Debating the Holocaust“ (2015: 100-104).

odhodlány vést zničující válku proti marxismu, a dát těmto silám volnou ruku; bylo jejich povinností nesklonit se před idiocií „míru a pořádku“ ve chvíli, kdy nepřítel zasazoval otčině nejničivější úder a kdy doma za každým příchozím na ulici číhala vlastizrada. Žádná skutečně národní vláda neměla vítat nepokoje a nepokoje, pokud by tyto nepokoje umožnily zásadní zúčtování s marxistickými smrtelnými nepřáteli našeho národa. Pokud se tak nestalo, pak bylo čirým šílenstvím pomýšlet na odpor, ať už v jakékoli formě.

Takové zúčtování skutečného světodějného významu by samozřejmě nemohla provést nějaká tajná rada nebo seschlý ministr vlády, ale muselo by být v souladu s věčnými zákony života na této Zemi, které jsou a zůstanou zákony boje o život. Je třeba mít stále na paměti, že z nejkrvavější občanské války často vzešel odolný a zdravý národ, zatímco uměle nastolený mír nejednou přinesl hnilobu, která páchla až do nebe. Osud národa nelze měnit v rukavičkách. A tak bylo v roce 1923 zapotřebí brutální akce, aby byly polapeny zmije, které se vykrmovaly na organismu národa. Kdyby tomu tak bylo, pak by byl splněn předpoklad pro aktivní odboj.

V té době jsem se mnohdy natolik rozpovídal až do ochraptění, když jsem se snažil alespoň takzvaným

národním kruhům objasnit, co je tehdy v sázce a že opakováním chyb z roku 1914 a následujících let bychom dospěli ke stejnému konci jako v roce 1918. Často jsem je prosil, aby nechali osudu volnou ruku a umožnili našemu hnutí vyrovnat se s marxisty, ale kázal jsem hluchým uším. Všichni to věděli lépe, včetně náčelníka armády, až nakonec čelili nejpodlejší kapitulaci všech dob.

Tehdy jsem si ve svém nejhlubším vědomí uvědomil, že německá buržoazie dospěla ke konci svého poslání a nemá žádné další poslání. Tehdy jsem také viděl, jak všechny buržoazní strany bojovaly proti marxismu jen z konkurenčního ducha, aniž by ho chtěly upřímně zničit; dlouho byly zvyklé napomáhat zničení otčiny a jejich jedinou velkou starostí bylo podílet se na pohřební hostině. Jen za to „bojovali“.

V té době - otevřeně přiznávám - jsem pojal hluboký obdiv k velkému muži na jih od Alp, jehož vroucí láska ke svému národu ho inspirovala k tomu, aby s vnitřními nepřáteli Itálie nevyjednával, ale naopak využil všech způsobů a prostředků k jejich zničení. To, co Mussoliniho řadí mezi světové velikány, je jeho rozhodnutí nedělit se o Itálii s marxisty, ale zničit internacionalismus a zachránit svou otčinu.

Jak ubohými trpaslíky se ve srovnání s ním jeví naši přetvářka němečtí státníci a jak je odporné sledovat ješitnost těchto neumětelů při kritice muže, který je tisíckrát převyšuje; a jak bolestné je pomyšlení, že se tak děje v zemi, která mohla sotva před půl stoletím ukázat na Bismarcka jako na svého vůdce!

Postoj buržoazie v roce 1923 a šetrnost k marxismu od počátku rozhodly o osudu jakéhokoli aktivního odporu v Porúří. S tímto smrtelným nepřítelem ve vlastních řadách by bylo naprostým šílenstvím bojovat proti Francii. Maximum, co se pak dalo udělat, bylo zinscenovat předstíraný boj, aby se částečně uspokojil německý nacionalistický živel, nebo ve skutečnosti oklamat „vroucí duši národa“. Kdyby skutečně věřili tomu, co dělají, uznali by, že národní síla nespočívá především ve zbraních, ale ve vůli, a že před vítězstvím nad vnějším nepřítelem je třeba zničit nepřítele vnitřního; jinak by se vítězství muselo dosáhnout hned první den! Ke zlomení odporu národa, který se nezbavil vnitřních nepřátel, stačí stín jediné porážky, a protivník se tak stává konečným vítězem.

To vše se dalo předvídat už na začátku roku 1923. Ať se nikdo neptá na spornost vojenského úspěchu proti Francii! Kdyby výsledkem německé akce týkající se

francouzské invaze do Porúří bylo pouze zničení marxismu doma, byl by úspěch na naší straně. Německo osvobozené od smrtelných nepřátel své existence by disponovalo silami, které by celý svět nedokázal zastavit. V den, kdy bude marxismus v Německu zlomen, budou jeho okovy navždy rozbity. Nikdy v našich dějinách jsme nebyli přemoženi silou našich nepřátel, ale vždy našimi vlastními chybami a nepřáteli v našem vlastním táboře.

Protože německá vláda v té době nebyla schopna takového hrdinského činu, mohla zvolit pouze první cestu: totiž nedělat vůbec nic a nechat věcem volný průběh.

Ale v té velké hodině obdařilo nebe Německo „velkým“ mužem, panem Cuno. Nebyl to ani státník, ani politik z povolání, a už vůbec k tomu neměl přirozené nadání. Spíše patřil k tomu typu politických příslušníků, kteří se hodí jen pro určité specifické úkoly; jinak se hodil spíše pro obchod. A proto byl pro Německo prokletím, protože tento zpolitizovaný podnikatel vnímal politiku jako ekonomický podnik a podle toho také jednal.

„Francie obsadila Porúří; co je v Porúří? Uhlí. Francie tedy obsadila Porúří kvůli uhlí?“ Nic nebylo pro pana Cuna přirozenější než představa stávky, která by

Francouzům zabránila získat jakékoli uhlí. A proto by podle názoru pana Cuna jednoho dne museli z Porúří odejít, až by se ukázalo, že je tento podnik nerentabilní. Takové byly myšlenkové směry tohoto „významného“ „národního“ „státníka“, kterému bylo dovoleno promlouvat ke „svému národu“ ve Stuttgartu a na dalších místech a na kterého tento národ hleděl s nadšeným obdivem.

Marxisty samozřejmě potřebovali pro stávku, protože pracující by stávkovali jako první. Proto bylo nutné pracujícího (který je v mozku buržoazního státníka totéž co marxista) přivést do jednotné fronty se všemi ostatními Němci. Člověk měl vidět, jak se tito plesniví buržoazní političtí straničtí pohůnci rozzářili při pouhé zmínce tohoto geniálního hesla! „Národní“ a „skvělé“ najednou - konečně objevili to, co tak dlouho hledali! Most k marxismu byl nalezen a národní podvodník mohl nosit „teutonskou“ tvář a používat nacionalistické fráze, zatímco podával přátelskou ruku mezinárodním zrádcům. A ti se jí ochotně chopili. Stejně jako Cuno potřeboval marxistické vůdce pro svou „jednotnou frontu“, potřebovali marxističtí vůdci Cunovy peníze. Tak to bylo výhodné pro obě strany. Cuno získal svou jednotnou frontu, složenou z nacionalistických šarlatánů

a protinárodních podvodníků, a mezinárodní podvodníci získali státní prostředky, aby mohli provádět nejvyšší poslání svého boje, totiž zničit národní hospodářství, a to doslova na úkor státu. Nesmrtelná myšlenka: koupit si generální stávku na záchranu národa. V každém případě to byl slogan, který mohl nadšeně podpořit i ten nejnepatrnější povaleč.

Každý ví, že modlitby národ neosvobodí. Ale možná by se dal osvobodit tím, že by člověk nedělal nic, a to nebylo nikdy historicky vyzkoušeno. Kdyby Herr Cuno místo toho, aby tehdy prosazoval placenou generální stávku a učinil z ní základ své „jednotné fronty“, požadoval od každého Němce dvě hodiny práce navíc, pak by byl podvod s „jednotnou frontou“ odhalen už třetí den. Národy se neosvobozují nicněděláním, ale spíše obětmi.

Každopádně takzvaný pasivní odpor nemohl trvat dlouho. Jen člověk zcela neznalý války si mohl představovat, že by se okupační armády daly zastrašit tak směšnými prostředky. A přesto to mohl být jediný účel akce, která stála miliardy a která pomohla zničit základ národní měny.

Francouzi se samozřejmě mohli v Porúří cítit téměř jako doma ve chvíli, kdy viděli, že odboj proti nim používá taková opatření. Naučili se od nás, jak nejlépe přivést nepoddajné civilní obyvatelstvo k rozumu, kdykoli toto obyvatelstvo představovalo pro okupační úřady vážné nebezpečí. O devět let dříve jsme bleskurychle zlikvidovali belgické franktirérské bandy[191] a dali jsme civilnímu obyvatelstvu jasně najevo vážnost situace, když představovalo nebezpečí pro německou armádu. Podobně kdyby se pasivní odpor v Porúří stal pro Francouze skutečně nebezpečným, okupační vojska by nepotřebovala více než osm dní, aby tento dětinský nesmysl hrůzně ukončila. Závěrečná otázka je vždy tato: Co bychom dělali, kdyby pasivní odpor dospěl do bodu, kdy by našim protivníkům skutečně lezl na nervy, a oni by ho krvavě potlačili? Pokračovali bychom i nadále v odporu? Pokud ano, pak bychom se v dobrém i zlém museli podrobit tvrdému a krvavému pronásledování. A v takovém případě bychom byli ve stejné situaci jako při aktivním odporu - totiž přímo v boji. Takzvaný pasivní odpor by tedy měl vnitřní smysl pouze tehdy, kdyby byl

[191] Franktiréři neboli „svobodní střelci“ byly skupiny civilních odpůrců, kteří se na počátku první světové války postavili se zbraní v ruce proti invazním německým jednotkám.

podpořen odhodláním vést v případě potřeby otevřený boj nebo partyzánskou válku. Obecně řečeno, člověk se do takového boje pouští tehdy, když existuje možnost úspěchu. Ve chvíli, kdy je obležená pevnost dobyta útokem, nemají obránci jinou praktickou možnost než se vzdát - zejména pokud mají jistotu života, a nikoli pravděpodobné smrti. Připravte posádku obklíčené pevnosti o naději na možnou svobodu a obranné síly se rázem zhroutí.

Proto by pasivní rezistence v Porúří - vzhledem ke konečným důsledkům, které by mohla a nutně musela mít, pokud by se ukázala jako skutečně úspěšná - neměla žádný praktický význam, pokud by za ní nebyla vybudována aktivní fronta. Pak by bylo možné požadovat od našeho národa nesmírné úsilí. Kdyby každý z těchto Vestfálců věděl, že vlast zmobilizovala armádu o síle 80 nebo 100 divizí, aby je podpořila, začalo by to být pro Francouze trnité. Vždy se najde více odvážlivců ochotných obětovat se pro úspěch než pro něco zjevně marného.

To byl klasický případ, který nás, nacionální socialisty, přiměl zaujmout nejostřejší postoj proti takzvanému národnímu sloganu. A tak jsme také učinili. V těch měsících na mě útočili lidé, jejichž vlastenectví bylo

směsicí hlouposti a vnější falešnosti a kteří se účastnili rozruchu kvůli vzrušení z toho, že mohou vystupovat jako nacionalisté bez jakéhokoli nebezpečí. Považoval jsem tuto nejodpornější ze všech sjednocených front za jednu z nejsměšnějších věcí a historie mi dala za pravdu.

Jakmile odbory naplnily své bankovní účty Cunovými prostředky a pasivní odpor byl postaven před rozhodnutí přejít od nečinné obrany k aktivní agresi, rudé hyeny se náhle oddělily od stáda národních ovcí a vrátily se k tomu, čím vždycky byly. Klidně a tiše se Herr Cuno vrátil na své lodě a Německo bylo bohatší o jednu zkušenost a chudší o jednu velkou naději.

Až do poloviny léta několik důstojníků - kteří rozhodně nebyli nejhorší - v takový hanebný vývoj opravdu nevěřilo. Všichni doufali, že když ne otevřeně, tak alespoň tajně budou přijata opatření, aby se tato drzá francouzská invaze stala zlomem v německých dějinách. I v našich řadách mnozí alespoň vkládali důvěru v Reichswehr. Toto přesvědčení bylo tak vroucí, že rozhodujícím způsobem ovlivnilo chování a zejména výchovu nesčetného množství mladých lidí.

Když však došlo k potupnému krachu a následné ponižující kapitulaci, rozhořčení nad takovou zradou

našeho nešťastného národa vzplálo v oběti miliard marek a tisíců mladých Němců - kteří byli natolik pošetilí, že uvěřili slibům říšských vůdců. V miliardách hlav náhle vzniklo jasné a zřetelné přesvědčení, že Německo může zachránit jen radikální odstranění celého vládnoucího systému.

Nikdy nebyla lepší doba pro takové řešení. Na jedné straně se bezostyšně odhalovala nestydatá zrada otčiny a na druhé straně byl národ ekonomicky dohnán k pomalému hladovění. Protože stát sám pošlapal všechny pojmy víry a věrnosti, vysmíval se právům občanů, oběti milionů svých nejvěrnějších synů učinil bezcennými a další miliony okradl o poslední peníz, nemohl už od svých poddaných očekávat nic jiného než nenávist. A tato nenávist vůči těm, kdo zničili národ a otčinu, musela najít odezvu. Na tomto místě mohu jen poukázat na závěrečnou větu svého posledního projevu ve velkém procesu na jaře 1924: „Soudci tohoto státu nás mohou klidně odsoudit za naše tehdejší chování, ale historie - jako bohyně vyšší pravdy a lepší spravedlnosti - se usměje, když tento rozsudek rozcupuje a všechny nás zprostí viny a obvinění.“

Ale historie pak předvolá před svůj vlastní tribunál i ty, kteří, dnes obdařeni mocí, pošlapali právo a

spravedlnost, odsoudili náš národ k bídě a zkáze a kteří si uprostřed neštěstí své otčiny cenili vlastního ega více než života celku.

Nebudu zde popisovat průběh událostí, které vedly k 8. listopadu 1923 a které k němu vedly. Neudělám to proto, že v tom nevidím žádný užitek pro budoucnost, a také proto, že by nic dobrého nepřineslo znovuotevírání starých ran, které se sotva zahojily. Navíc by bylo zbytečné hovořit o vině mužů, kteří možná v hloubi srdce stejně milovali svůj národ, ale kteří pouze nešli nebo nepochopili společnou cestu.

Vzhledem k velkému společnému neštěstí naší otčiny se musím zdržet urážek a možná i znepřátelení těch, kteří musí někdy v budoucnu vytvořit jednu velkou jednotnou frontu skutečně věrných Němců proti společné frontě nepřátel našeho národa. Vím, že přijde doba, kdy i ti, kteří nás považovali za nepřátele, budou uctívat muže, kteří prošli hořkou cestou smrti v zájmu německého národa.

Dovolte mi, abych zde na konci tohoto druhého dílu znovu připomněl památku oněch 16 padlých hrdinů, kterým jsem věnoval první díl, abych připomněl našim příznivcům a zastáncům ty, kteří při nejčistším vědomí

obětovali své životy za nás všechny. Činíme tak proto, abychom povzbudili slabé a váhající mezi námi, aby splnili svou povinnost - povinnost, kterou tito hrdinové plnili s naprostou vírou, a to až do jejích konečných důsledků. A mezi nimi, a jako jednoho z nejlepších ze všech, chci zmínit muže, který zasvětil svůj život probuzení svého - našeho - národa, a to prostřednictvím svého psaní, svých myšlenek a nakonec i svých činů: Dietrich Eckart.[192]

[192] Dietrich Eckart (1868-1923) byl spolu s Gottfriedem Federem a Antonem Drexlerem jedním ze tří tradičních zakladatelů Německé dělnické strany (DAP), předchůdce NSDAP. Eckart zemřel v roce 1923 ve věku 55 let na infarkt.

Závěr

9. listopadu 1923, čtyři a půl roku po svém založení, byla Nacionálněsocialistická německá strana práce rozpuštěna a zakázána na celém území Říše. Dnes, v listopadu 1926, před námi opět stojí svobodná, silnější a vnitřně pevnější než kdykoli předtím.

Veškeré pronásledování hnutí a jeho jednotlivých vůdců, veškeré očerňování a pomluvy mu nedokázaly ublížit. Díky správnosti svých myšlenek, čistotě své vůle a duchu sebeobětování, který oživuje jeho členy, vyšlo ze všech útlaků silnější než dříve.

Pokud si naše hnutí ve světě naší současné parlamentní korupce vždy zůstane vědomo nejhlubší podstaty svého boje, bude se cítit ztělesněním hodnoty rasy a osobnosti a bude podle toho jednat - pak s téměř matematickou jistotou jednou vyjde ze svého boje vítězně. Stejně tak musí Německo nutně získat své právoplatné místo na této zemi, pokud bude vedeno a organizováno podle stejných zásad.

Stát, který se v době rasové otravy věnuje zachování svých nejlepších rasových prvků, se jednoho dne musí stát pánem Země.

Na to by příslušníci našeho hnutí neměli nikdy zapomínat, pakliže by je velikost obětí měla kdy svádět ke sklíčenému srovnání s možným úspěchem.